

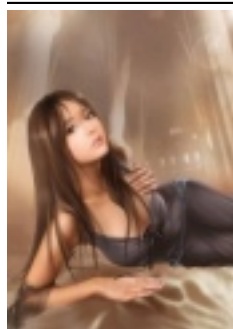
Không Nghe Lời, Vậy Mời Xuống Giường!

Contents

Không Nghe Lời, Vậy Mời Xuống Giường!	2
1. Chương 1: Khi Anh Lính Chiến ‘đụng Độ’ Giai Nhân	2
2. Chương 2: Khi Anh Lính Chiến ‘đụng Độ’ Giai Nhân (2)	6
3. Chương 3: Thay Lòng Đổi Dạ	10
4. Chương 4: Thay Lòng Đổi Dạ (2)	14
5. Chương 5: Ba Loại Tương Phùng	19
6. Chương 6: Ba Loại Tương Phùng (2)	23
7. Chương 7: Ba Loại Tương Phùng (3)	26
8. Chương 8: Muốn Hạnh Phúc	31
9. Chương 9: Muốn Hạnh Phúc (2)	35
10. Chương 10: Hạnh Phúc Tới Gõ Cửa	39
11. Chương 11: Hạnh Phúc Tới Gõ Cửa (2)	44
12. Chương 12: Gió Muốn Lặng Mà Không Lặng Được	48
13. Chương 13: Gió Muốn Lặng Mà Không Lặng Được (2)	52
14. Chương 14: Cánh Tay Rắn Chắc	56
15. Chương 15: Cánh Tay Rắn Chắc (2)	61
16. Chương 16: Không Có Quan Hệ Huyết Thống	66
17. Chương 17: Không Có Quan Hệ Huyết Thống (2)	70
18. Chương 18: Vĩnh Viễn Bảo Vệ	74
19. Chương 19: Vĩnh Viễn Bảo Vệ (2)	76
20. Chương 20: Tình Cảm Được Xác Định Vào Đêm Nay	81
21. Chương 21: Tình Cảm Được Xác Định Vào Đêm Nay (2)	84
22. Chương 22: Ý Chí Kiên Cường Và Giàu Lòng Hy Sinh Cùng Tình Cảm Dịu Dàng	87
23. Chương 23: Ý Chí Kiên Cường Và Giàu Lòng Hy Sinh Cùng Với Tình Cảm Dịu Dàng (2)	91
24. Chương 24: Vô Ý Quyến Rũ	96
25. Chương 25: Vô Ý Quyến Rũ (2)	100
26. Chương 26: Chuyện Tình Yêu Nam Nữ	104
27. Chương 27: Chuyện Tình Yêu Nam Nữ (2)	109
28. Chương 28: Chuyện Tình Yêu Nam Nữ (3)	113
29. Chương 29: Cả Đời Người	118
30. Chương 30: Cả Đời Người (2)	122
31. Chương 31: Tin Cây	126
32. Chương 32: Tin Cây (2)	129
33. Chương 33: Yêu Đến Mức Tình Cảm Sâu Đậm	133
34. Chương 34: Yêu Đến Mức Tình Cảm Sâu Đậm (2)	138
35. Chương 35: Mặt Tốt Và Mặt Xấu Của Tình Yêu	141
36. Chương 36: Mặt Tốt Và Mặt Xấu Của Tình Yêu (2)	144
37. Chương 37: Mặt Tốt Và Mặt Xấu Của Tình Yêu (3)	148
38. Chương 38: Hai Mặt Tốt Xấu Của Tình Yêu (4)	152
39. Chương 39: Tiểu Biệt Thắng Tân Hôn	155
40. Chương 40: Tiểu Biệt Thắng Tân Hôn (2)	159
41. Chương 41: Sự Hồi Báo Của Nhân Quả	163

42. Chương 42: Sự Hồi Báo Của Nhân Quả (2)	167
43. Chương 43: Bất Đắc Dĩ	170
44. Chương 44: Bất Đắc Dĩ (2)	174
45. Chương 45: Vợ Có Thuật Của Vợ	178
46. Chương 46: Vợ Có Thuật Của Vợ (2)	182
47. Chương 47: Chồng Có Quyền Của Chồng	186
48. Chương 48: Chồng Có Quyền Của Chồng (2)	190
49. Chương 49: Anh Là Duy Nhất.	193
50. Chương 50: Em Là Duy Nhất (2)	197
51. Chương 51: Hóa Ra Em Vẫn Ở Đây (1)	201
52. Chương 52: Hóa Ra Em Vẫn Ở Đây (2)	205
53. Chương 53: Chiến Trường Tình Yêu (1)	210
54. Chương 54: Chiến Trường Tình Yêu (2)	218
55. Chương 55: Chiến Trường Tình Yêu (3)	223
56. Chương 56: Chiến Trường Tình Yêu (4)	228

Không Nghe Lời, Vây Mồi Xuống Giường!

Giới thiệu

Xoay quanh một tình yêu của anh chàng lính theo đuổi cô gái, cách theo đuổi của anh ta cũng rất “q

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-nghe-loi-vay-moi-xuong-giuong>

1. Chương 1: Khi Anh Lính Chiến ‘đụng Độ’ Giai Nhân

Hôm nay là một ngày nóng nhất ở thành phố C, nhiệt độ cao lên tới 43 độ, đến cả nhiệt kế còn chịu không nổi cũng muốn nổ tung, lượng người lưa thưa ít ỏi đi trên đường tưởng chừng như sắp bị cái nóng làm cho bốc hơi biến mất.

Tại một đại sảnh của bệnh viện, đầu người lúc này nhốn nha nhốn nháo mà máy lạnh thì chạy rì rì không đủ mát, hoàn cảnh rất mất trật tự.

Cô gái đi đầu tiên trong đám người đưa mười đồng chẵn vào cửa đăng ký lấy số, “Bác sĩ Tả ở khoa nội 2, bác sĩ Tả Bảo Toàn. Tôi có giấy hẹn khám bệnh.” Cô ấy hướng về phía Tiểu Lam Bản ở bên cạnh vốn đang bận rộn trong cửa đăng ký nhấn mạnh bổ sung.

Những người trong đó mặt mày xám tro, nôn nóng chờ đợi gọi tên, Ôn Hân mặc váy màu xanh nhạt như lá sen trong hồ nước ngày hè, thoải mái, tươi mát giống như giọng nói của cô.

Nhân viên công tác ở bên trong ngăn cách bởi cửa sổ thủy tinh đang gõ bàn phím càn cạch, chỉ chốc lát sau, âm thanh “Số của anh ta hết rồi” từ trong cửa kính truyền ra ngoài.

Trong phòng chờ nhiều người, âm thanh cũng hỗn tạp, tiếng phát ra từ loa phóng thanh luẩn quẩn bên tai cô, Ôn Hân đang thất thần mới phản ứng lại, “Vậy thì đến chỗ Khâu Nghị Bình đi.” Ôn Hân cúi đầu lật cuốn sách trong tay nói.

Tìm hai tệ năm hào lẻ cùng với hóa đơn lấy số đưa vào trong tay Ôn Hân. Ôn Hân cầm hết những thứ đó đang định rời đi thì một bác gái đứng sau lưng cô đột nhiên lên tiếng ngăn cô lại, “Cô gái, bác sĩ đến khám trên bảng không phải vị bác sĩ cô vừa nói à?”

Tới bệnh viện khám bệnh, sợ nhất là không biết nội tình cần biết, đối với việc Ôn Hân tỏ ra “rất quen” với bác sĩ trong bệnh viện thì trong mắt bác gái này cô chính là người hiểu rõ “nội tình”.

“Bác gái, nếu bác đăng ký khám về đường tiết niệu thì tốt nhất ngày mai hãy đến, bác sĩ khám ngày mai mới là chuyên gia về phương diện này.” Ôn Hân nhìn xấp tài liệu xét nghiệm dày cộm trong tay bác gái cười cười nói.

“Người kế tiếp đăng ký khám khoa nào vậy?” Người trong phòng đăng ký đã sớm không kiên nhẫn, xuyên qua chiếc cửa nhỏ nhìn một già một trẻ không biết điều mà cứ đứng đó tán gẫu.

“À? Không đăng ký, không đăng ký nữa, mai quay lại sau...”

Ôn Hân không để ý tới hai bên bệnh hoạn bắt đầu tranh cãi, cầm đồ của mình rời đi.

Bác gái kia đoán không sai, nội tình cô có biết một chút, nhưng đối với Ôn Hân mà nói, cô tình nguyện không biết gì cả.

Phòng làm việc của Khâu Nghị Bình ở bên cạnh khoa nội 2, đều là khoa nội nhưng khoảng cách lại là một trời một vực.

Phòng làm việc cũng lớn như nhau, nhưng bên Tả Bảo Toàn thì người chen kẻ lấn mà bên chỗ Khâu Nghị Bình thì chỉ có hai ba con chim sẻ, hôm nay thì ngay cả cục cứt chim sẻ cũng không có.

Trước khi Ôn Hân bước vào, cô đứng ở cửa do dự một lát, thôi hay là tuần sau đến chỗ của Tả Bảo Toàn cũng được?

Cô đang miên man suy nghĩ, Khâu Nghị Bình ở trong phòng xem bệnh án vừa ngẩng đầu lên, phát hiện có đôi giày cao gót ở dưới rèm cửa, “Khám bệnh thì vào đi.” Giọng nói nhẹ nhàng nhưng hờ hững truyền ra.

Chuyện ập lên đầu, Ôn Hân đành phải nhắm mắt bước vào, “Sư huynh.”

“Ôn Hân!” Khâu Nghị Bình mặc áo khoác trắng đứng bật dậy quên cả đặt bệnh án xuống, “Sao em lại tới đây?”

“Tới chỗ anh đương nhiên là khám bệnh.”

“Em bị gì? Có chỗ nào không khỏe à?” Nói đến sức khỏe là vẻ mặt Khâu Nghị Bình nghiêm túc hẳn lên, anh ta cầm lấy sổ khám bệnh của Ôn Hân rồi chỉ vào ghế bảo cô ngồi xuống.

Ôn Hân không ngồi mà vẫn đứng ở đó, “Vẫn là bệnh cũ, năm nào vào thời gian này cứ lại ho, anh cứ kê đơn thuốc giống như lúc trước là được.”

Thấy nét mặt Khâu Nghị Bình hết nhìn mình rồi lại nhìn chiếc ghế, Ôn Hân cắn môi dưới giải thích, “Ở nhà em còn có việc, lấy thuốc xong em sẽ đi ngay.”

“Ồ...” Trên mặt Khâu Nghị Bình rõ ràng hiện lên sự mất mát, nhưng tổ chức của một bác sĩ đã giúp anh lấy lại bình tĩnh rất nhanh, xé một đơn thuốc ra, soạt soạt soạt viết xuống một loạt tên thuốc, “Bảo Toàn nói năm ngoái tình trạng của em có đỡ hơn, anh kê cho em thêm hai vị thuốc đông y, bổ sung chất bổ mà không có hại sức khỏe như thuốc tây.”

“Dạ...” Ôn Hân nhỏ giọng trả lời, đối với sự quan tâm của anh, ngoài việc coi như không thấy ra cô không thể cư xử với anh khác được.

“Cuối tuần này có rảnh không? Anh mời em đi ăn?” Lúc đưa Ôn Hân ra tới cửa thì Khâu Nghị Bình nói.

“Tuần này công ty nhiều việc quá, để hôm nào nhé.” Ôn Hân nói xong toan bước đi nhưng Khâu Nghị Bình đột nhiên lên tiếng, “Hân Hân, chuyện của thầy, anh xin lỗi.”

Ôn Hân đã xoay người quay đầu lại cho anh nụ cười đầu tiên của ngày hôm nay, “Chuyện cũ đã qua, huống chi trách nhiệm cũng không phải do anh.”

Khâu Nghị Bình còn tính nói nữa nhưng đã bị Ôn Hân ngăn cản, “Anh cũng phải khôn khéo lên một chút, giống như Bảo Toàn cùng khóa với anh vậy.”

Ôn Hân chỉ vào vách, sau khi nháy mắt với Khâu Nghị Bình rồi đi mất.

Ở phương diện này, mình thật sự không giỏi luân cú, Khâu Nghị Bình đẩy mắt kính 800 độ trên sống mũi, muốn nhìn rõ bóng dáng đã đi xa một chút.

Vừa rồi đăng ký lấy số phải đứng xếp hàng mất nửa tiếng đồng hồ, giờ đến lượt phòng phát thuốc, chiều dài đội ngũ cũng rất đáng kể.

Từ cuối hàng đến giữa hàng người nhiều đến gần như đủ để ngủ một giấc. Thêm mười phút nữa, cuối cùng cũng đến lượt cô.

Trong thời gian nộp hóa đơn đợi thuốc, nơi cầu thang điện ở đối diện đột nhiên truyền đến tiếng la hét ầm ĩ, một người phụ nữ tóc tai bù xù ánh mắt hốt hoảng, làn váy trắng dính đầy máu xông qua đám người, chạy về phía khoa gần nhất bên cạnh, “Bác sĩ, ở đâu có bác sĩ, cứu mạng đi!”

Ôn Hân nhận thuốc được đưa ra từ trong cửa kính, mắt vẫn nhìn về hướng người phụ nữ kia chạy đi, trong lòng đoán chừng có chuyện xảy ra rồi.

“Aiz, tội nghiệp quá, hai xe khách chở đầy sinh viên không hiểu sao lại đâm vào nhau.” Một người điều chế thuốc ăn xong trở lại thay ca đứng ở cửa phòng thuốc vừa mở cửa vừa cảm thán.

Hai xe khách, mỗi xe tính ra cũng chở bốn mươi người, tổng cộng là hơn tám mươi người bị thương....

Thành phố C thuộc thành phố nhỏ ở phía nam, bệnh viện lớn nhất chính là bệnh viện nhân dân này, hễ trong thành phố xảy ra sự cố lớn gì đa phần người bị thương đều đưa cả tới đây.

Ôn Hân ra cửa của lầu khám bệnh nhìn đồng xe cứu thương ngổ ngang trước tầng hai cách đó không xa, trong đầu Ôn Hân lúc này đã có thể lường mượng ra tình cảnh thảm thiết của tai nạn xe cộ.

Nhiệm vụ của bệnh viện nhân dân rất cấp bách nhưng đáng tiếc nhân viên lại quá ít, chỉ ít cũng nhiều hơn mấy người so với vài năm trước. Nghĩ như vậy, Ôn Hân giờ túi đựng thuốc lên, bước đi trong ánh nắng mặt trời gay gắt.

Bệnh viện chính là chiến trường không có khói thuốc súng, người bị thương trong phòng chờ ở lầu một cần điều trị gấp không được sắp xếp đến chỗ nhân viên y tá để cứu chữa còn rất nhiều, quanh mũi đều là mùi máu tanh nồng đến nỗi làm người ta lợ hớt vào cũng phải bị sặc. Vào thời khắc đó, Ôn Hân thật sự muốn bỏ chạy ra ngoài, cô đến khám bệnh, cứu người vốn không phải chuyện cô nên lo.

“Nếu cô đã mặc quần áo này rồi thì trị bệnh cứu người là chức trách của cô, tôi ra lệnh cho cô chữa trị cho cô ấy ngay lập tức! Lập tức! Lập tức!”

Phía trước Ôn Hân đột nhiên tuôn ra một tràng như vậy, làm đầu óc của cô đang bị sặc đến choáng váng lập tức tỉnh táo lại.

Quân trang màu xanh lá trang trọng trong màu đỏ tươi của máu tạo thành một nét đặc trưng riêng khiến cho Ôn Hân phải thở dài, đồng bào ruột thịt ai cũng có lòng yêu thương nhau, mình cũng là người sao có thể không thương người được, nghĩ vậy Ôn Hân cất bước đi về phía chiếc băng ca lẻ loi sau lưng quân trang màu xanh lá.

Ôn Hân bắt đầu thử thăm dò kiểm tra vết thương cụ thể của cô gái này, còn anh chàng “Thủ trưởng” kai cũng đang không dừng việc đối thoại với cô y tá nhỏ.

“Tôi vẫn chưa tốt...Tốt nghiệp trường y, hơn nữa, hôm nay tôi mới đến bệnh viện ngày thứ hai...” Người bị “Thủ trưởng” khiển trách rất uất ức, nhưng vị “Thủ trưởng” vẫn chưa chịu buông tha, “Chưa tốt nghiệp?”

Đây là lý do sao! Bác sĩ có thể bởi vì cầm dao phẫu thuật lần đầu nên nói tôi không làm phẫu thuật sao! Thiên chức là cái gì? Ngay cả khi có điều kiện hay không có điều kiện, khi không có ai dám dùng cầm xông lên thì cũng phải lên!”

Ôn Hân không biết có phải khi tham gia quân ngũ thời hòa bình đều dùng hết hơi sức lớn tiếng kêu gọi để làm hàng đầu hay không, nhưng mỗi một câu nói của người đàn ông này đều chấn động rung rinh cả trần nhà, thật sự là....

“Ngài Thượng úy, nếu như anh muốn người này không bị cắt chân, thì xin mời giữ miệng của anh cho tốt, yên lặng một chút! Nếu không, giọng lớn có thể vui lòng đi gọi số phòng.” Tay Ôn Hân vẫn loay hoay không ngừng, hơi nghiêng mặt nhìn hàng sao trên vai người đàn ông nọ.

Lệ Minh Thần nhìn chằm chằm cô y tá, lúc đang tức giận vì đây không phải bệnh viện của quân đội nên hiệu suất làm việc không tốt, không có kỷ luật thì sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng phê bình “chỉ đích danh” mình như vậy, khiến đội trưởng Lệ phải sưng sốt vì bất ngờ.

Hôm nay là ngày anh từ quân khu A ở Vân Nam tham gia huấn luyện đặc biệt và đang trên đường trở về, hành trình sớm hơn một ngày so với dự tính, anh định thừa dịp khoảng thời gian nghỉ này về thăm nhà một chuyến. Xuống xe lửa ngồi xe buýt, xe chưa lái đi được bao xa thì trực tiếp bị hiện trường vụ tai nạn lớn làm tắc nghẽn.

Trước khi tài xế đổi sang tuyến đường khác, Lệ Minh Thần xách hành lý bước luôn xuống xe.

Sau khi cố hết sức cứu mười mấy học sinh từ trong xe ra, Lệ Minh Thần lại giúp đỡ xe cứu thương đưa người đến bệnh viện, nhưng bận rộn nửa ngày, tới bệnh viện lại không có ai điều trị! Đây là đạo lý của nước nào! Đại đội trưởng Lệ của quân khu T nổi tiếng chỉ biết lý lẽ không phân biệt là ai có thể không nóng nảy sao?

Vấn đề chưa giải quyết, lửa giận cũng chưa được dập tắt lại thành linh bị người ta dội một gáo nước lạnh vào đầu, bất ngờ bị tấn công như thế, dù Lệ Minh Thần có khả năng chịu stress đạt điểm tối đa, hiệu quả tác chiến đạt điểm tối đa, sức ứng biến với tình hình xảy ra bất ngờ của quân địch đạt cấp A lại không phản ứng kịp.

“Cô là ai?”

“Dân binh!” Bộ đội không chính quy! Ôn Hân vừa tìm đồ tương tự với băng vải ở xung quanh để cố định cho người kia, vừa ứng phó với “Thủ trưởng” nóng nảy tình tình không tốt, “Y tá, tĩnh mạch trên đùi của người này bị thương rồi, tìm cho tôi sợi vải băng, phải nhanh lên!”

Cuối cùng, cô dứt khoát đẩy Lệ Minh Vũ chen giữa cô và y tá ra, bắt đầu trực tiếp đối thoại với cô y tá trẻ.

“Băng bó.... Vải băng.... Cái này tôi biết, vải băng ở trong ngăn tủ của phòng cắt trừ!” Mọi óc cả buổi cuối cùng cô y tá cũng nhớ ra, phát hiện rốt cuộc mình cũng có chút tác dụng, mặt đỏ mắt ngân ngấn nước nói. Lúc Ôn Hân ấn mạch máu đã nghì: Nếu không phải sợ tới mức tay chân cứng ngắc chắc có lẽ cô ấy sẽ giro tay trả lời giống như học sinh tiểu học mất.

Bởi vì rất nhiều năm trước, Ôn Hân cũng từng có hành động như thế.

“Tiểu Hân, đi lấy kim cầm máu cho tôi!” Kim cầm máu? Kim cầm máu như thế nào?

Sau khi đó mình lại ngốc đến nỗi ngay cả kim cầm máu thường thấy như thế nào cũng quên sạch.

Lúc Ôn Hân bị suy nghĩ làm gián đoạn không để ý thì đại đội trưởng Lệ bị cô đẩy sang một bên lại không nhận rồi, bàn tay to của anh đẩy cô y tá hạ lệnh: “Chạy bộ đi lấy!”

Cô y tá liền chạy lao đảo rất nhanh đã không thấy bóng dáng, Ôn Hân vội vàng dùng lực trong tay, không có thì giờ nói lý với Lệ Minh Thần, Lệ Minh Thần cũng ngại cú xô đẩy vừa rồi kia nên hơi sượng mặt. Có bộ đội xuất hiện, tiếng khóc lẫn tiếng kêu hỗn loạn đau đớn rên la của một góc phòng đã im ắng đến khác thường.

“Cô là bác sĩ của bệnh viện này à?” Lúc chỉ đạo viên giáo dục các đồng chí phạm sai lầm trong quân đội luôn nói ‘Biết sai có thể sửa là cứ chỉ tốt đẹp không gì sánh bằng’, tuy bản thân Lệ Minh Thần không cho

rằng mình cứu người là sai, nhưng sét về thái độ thì dù sao cũng hơi có vấn đề, vì vậy bắt đầu tìm chuyện để nói, tự tìm bậc thang xuống ỳnh.

“Phải...” Thì sao mà không phải thì sao? Nhưng về sau đã bị tiếng quát lớn cùng với tiếng thở gấp hối hả quay lại của cô y tá làm cắt ngang, chỉ có đầu mà không có đuôi.

Cả đôi tay của Ôn Hân đều bị máu của người bị thương nhuộm đỏ, nhưng cũng không bằng với lúc cô nhìn thấy “miếng vải băng” dài chưa tới một mét trong tay cô y tá thì máu trong lòng cô càng chảy nhiều hơn.

“Đúng là hồ đồ! Đây là lúc để cô giỡn chơi sao?” Lần đó diễn tập thất bại, tham mưu trưởng cũng gào thét câu này với mọi người, hôm nay nó lại được đại đội trưởng Lê một lần nữa dùng tới.

2. Chương 2: Khi Anh Lính Chiến ‘đụng Độ’ Giai Nhân (2)

Ôn Hân vừa tê tay vừa đau đầu, còn bị tiếng quát của người đàn ông này gào lên, cảm thấy đầu giống như bị gõ một gậy ong ong đau điếng.

“Đồ ở phòng cất trữ đều bị lấy đi hết rồi, tấm vải này là tôi vất vả lắm mới lục được đây...” Cô y tá bị Lê Minh Thần mắng một trận mặt mày trắng bệch, nước mắt cũ chưa hết nước mắt mới lại tới.

“Chiến sĩ đổ máu không đổ lệ!” Tuy không hiểu thương hương tiếc ngọc là gì nhưng làm ột cô gái khóc đến hai lần, đã làm đại đội trưởng Lê ít nhiều cũng không được tự nhiên. Lời an ủi anh không biết, trong đầu bỗng xuất hiện duy nhất một câu khích lệ tân binh này, coi như là lời giáo huấn dịu dàng nhất của anh với cấp dưới rồi.

Lê Minh Thần đứng thẳng vai, sao vàng năm cánh trên vai sáng lấp lánh, góc cạnh của nó bén nhọn như lời nói của Ôn Hân: “Ngài thượng úy có thời gian đặc huấn nhân viên y tế, chỉ bằng cớ áo của anh ra cứu người còn thực tế hơn!” Cô nhìn áo khoác quân trang màu xanh của Lê Minh Thần cất giọng cứng rắn. Rất nhiều năm trước, đã từng xảy ra chuyện tương tự như vậy.

Lần đó cũng thiếu vải băng giống như giây giờ, hai bệnh nhân nếu không có dụng cụ để cầm máu thêm một chút nữa thôi là tiêu rồi, là ba đã dứt khoát cởi áo khoác xuống ném ngay cho bác sĩ thực tập khi đó.

Ôn Hân lắc đầu, loại bỏ hình ảnh áo khoác nhuộm máu ra khỏi đầu, ngoài miệng nói: “Cởi ra!”

Lê Minh Thần là bộ đội, hơn nữa còn là một bộ đội được huấn luyện nghiêm chỉnh thì điều kiện thiết yếu chính là đối với nguy cơ phải đưa ra chọn lựa về quyền lợi trong thời gian ngắn nhất.

Hiểu rõ ý của cô, đại đội trưởng Lê không nói hai lời trực tiếp cởi áo khoác quân trang thật dày xuống, cái này còn chưa đủ, ngay cả áo sơ mi bên trong anh cũng cởi đưa cho Ôn Hân.

“Trừ cái này, tất cả đều cho cô!” Bàn tay Lê Minh Thần mở ra rồi nắm lại rất nhanh, quân hàm ngôi sao năm cánh trong lòng bàn tay lấp lánh trước mắt cô làm lòng Ôn Hân chấn động.

Thứ làm trong lòng cô chấn động không gì sánh được đó là tất cả tôn nghiêm và sự kiên quyết của một người chiến sĩ.

Trừ dần dần, nói chuyện lớn tiếng, không nói đạo lý ra, bản chất anh ta cũng không hẳn xấu.

Ôn Hân băng bó rất cẩn thận, hồi lâu sau mới nói, “Tôi giúp tôi một chút đi...” Cô đổi trọng tâm sang một chân khác, nói với người đàn ông chỉ mặc áo ba lỗ, “Giữ chặt chỗ này, cố gắng giữ để mạch máu ngừng chảy máu. Đúng, tốt, giữ nguyên như vậy...”

Ôn Hân chỉ huy Lê Minh Thần, cánh tay trắng nõn đan chéo với đôi tay to khỏe ngăm đen của người đàn ông tạo nên một sự tinh tế, hài hòa đến không ngờ.

Mấy năm trôi qua, hiệu suất làm việc của bệnh viện nhân dân nói chung đã có tiến bộ. Dùng hết hai chiếc áo của đại đội trưởng Lê thì nhân viên cứu hộ cũng chạy tới trợ giúp kịp thời. Nhìn thấy chiếc giường cứu

hộ được đẩy đi Ôn Hân thở phào đứng lên, cô cảm thấy như chân và thắt lưng không còn là của mình nữa, đau nhức đến mất kiểm soát, cô vừa mới đứng người dậy thì bị mất thăng bằng lao đảo suýt ngã xuống đất.

Cô y tá ở bên cạnh trợ giúp ban nãy đã bị gọi đi, lúc này bên cạnh Ôn Hân chỉ có còn mỗi mình Lê Minh Thần.

Nhân dân gặp khó khăn, giải phóng duân đương nhiên là không có lý do gì để không đưa tay tương trợ.

Lê Minh Thần vươn tay với theo phản xạ có điều kiện, Ôn Hân liền thẳng tắp ngã vào lòng anh.

Sự kết hợp giữa một chiến sĩ khắp người nhể nhại mùi mồ hôi cùng hương thơm trên người của người đẹp, hương thơm ấy mang theo dòng điện truyền khắp toàn thân Lê Minh Thần, cơ ngực như mất đi kiểm soát co giật liên hồi....

Ôn Hân cao 1m65, Lê Minh Thần có soàng cũng khoảng 1m8, một cái kéo của anh đã làm cho cái trán “lung linh” của Ôn Hân thẳng tắp ngã vào cơ ngực cứng như đá hoa cương của mình.

“Ui!” Tay Ôn Hân che trán, đau đến mắt đã ngân ngấn nước.

Tiếng va chạm ấy không chỉ nổ ở ngay trước mặt Ôn Hân, mà cũng nổ vang bên tai Lê Minh Thần, phản ứng tựa như lính mới vào trại chơi đánh bài lém bị thủ trưởng tóm được, anh nhanh chóng buông tay lui về phía sau một bước, đồng thời giậm chân tạo thành tư thế đứng nghiêm.

Hoàn thành hàng loạt các động tác này chỉ tốn 1/6 giây.

Nhìn người đàn ông đứng chuẩn quân tử, tính khí của Ôn Hân dù có tốt hơn nữa cuối cùng cũng không thể nhận được, cô vừa xoa đầu vừa khom lưng nhặt chiếc áo của anh được bác sĩ để lại, vò lại thành một cục ấn vào ngực người đàn ông, “Làm lính mà cố ý đả thương người cũng phải bị truy cứu trách nhiệm trước pháp luật đấy!”

Người con gái ấy đã đi rất xa nhưng Lê Minh Thần vẫn đứng hóa đá ngẩn ngơ tại chỗ....

Đại đội trưởng Lê của cả quân khu T nổi tiếng là hồ đồ nhưng không keo kiệt, chức không lớn, dù là trước mặt Sư đoàn trưởng và Lữ đoàn trưởng đều nói đến nguyên tắc chứ không nhận thức người, tại sao vừa rồi mình không giải thích hay đó chính là khả năng chịu áp lực nhất thiết phải có của một quân nhân có tố chất cao?

Quả đúng với câu ‘chỉ có đàn bà với tiểu nhân là khó đối phó nhất’. Trừ đứa chắc lí lắc nghịch ngợm trong nhà ra, thì đây là một người khó đối phó nhất anh từng gặp.

Chuông điện thoại trong túi quần Lê Minh Thần rung rất lâu nhưng có lẽ do cách lớp dày cộm trên đùi đã làm giảm tính nhạy bén của đồng chí đại đội trưởng, lúc nhận điện thoại thì doanh trưởng Cao ở Đông Bắc bên kia đã không thể chờ được nữa lớn giọng đòi đá vào mông anh.

“Báo cáo phương hướng cụ thể hiện tại!” Vừa nghe tình báo Cao Hán mở miệng là Lê Minh Thần biết ngay chuyện mình quay về đã bị lộ rồi, xem ra không thể về nhà được nữa.

Lê Minh Thần cười ha hả, hướng về phía góc tường đứng thẳng trả lời, “Báo cáo doanh trưởng, trên đường có chút việc trì hoãn, vị trí hiện tại là ở đường Hoa Loan khu An Chung của thành phố C, ngã tư đường Ngải Tử Thạch, vĩ độ cụ thể.... Không rõ lắm.”

“Xong đời, ngay cả phương vị cũng không báo cáo rõ ràng, đi ra ngoài đừng nói là lính dưới quyền tôi, sau mười lăm phút kể từ bây giờ sẽ có xe đón cậu, lăn về đây bằng tốc độ nhanh nhất cho tôi!”

Bình thường có thể khiến doanh trưởng sử dụng chữ “Lăn” để tìm anh về, tình huống không có gì khác ngoài đám thuộc hạ khỉ gió của anh lại giở trò nghịch ngợm sau lưng, bắt đầu không an phận.

Lê Minh Thần nghĩ vậy liền cấp tốc lấy chiếc áo sơ mi được giặt sạch từ trong hành lý ở góc tường ra thay, rồi lại đem hai chiếc áo làm “vải băng” đã sớm thành cái hồ lô máu bị Ôn Hân nhét trả, tìm đồ gói lại rồi quay về.

Tùy ý hủy hoại hoặc vứt bỏ vật phẩm quân dụng trong quân đội đều phải truy cứu trách nhiệm. Chuyện này người lúc nãy lớn tiếng ra lệnh kêu anh “cởi ra” kia hiển nhiên không biết.

Nhắc hành lý lên, tầm mắt Lê Minh Thần liếc thấy một túi ni lông bên chân được ghi rõ chữ “thuốc”.

Là của cô ấy.... Đại đội trưởng Lê nhớ vĩ độ thì không nhớ chuẩn, nhớ tiến triển của tình hình quân sự, nhân viên bố trí cái gì, đều rất nhanh nhẹn hơn bất cứ điều gì khác.

Lúc này, Ôn Hân vẫn chưa phát hiện mình rốt đồ đang từ từ bước đi thông thả về nhà, qua con đường Hoa Anh Đào trước mặt thì đến nhà rồi.

Tuy thành phố C là thành phố nhỏ nhưng lại đậm chất lãng mạn....Đa số đường phố trong khu xá cũ kỹ ở đây đều lấy hoa để đặt tên cho các đoạn đường, mà tương ứng với tên trên đoạn đường cũng là tên của mỗi loài hoa.

Tựa như con đường Hoa Anh Đào vừa mới đi qua hai bên đường trồng đầy cây hoa anh đào, hơn nữa lúc này còn có hương hoa quế từ phía đường Hoa Quế đang thoang thoảng bay tới, đó cũng chính là nơi Ôn Hân sinh sống.

Dưới gốc cây hoa quế lớn nhất cả con phố có nhiều người đang tụ tập rất náo nhiệt. Từ đằng ra Ôn Hân đã nhìn thấy vài người mặc đồng phục màu lam đậm chốc chốc lại nhô đầu ra ở trong đám người.

Hôm nay sao ấy nhỉ, hình như có duyên với đồng phục? Trước đó thì là quân trang màu xanh lá, giờ lại là đồng phục cảnh sát màu lam!

Trong lòng Ôn Hân không thoải mái nhưng chân vẫn tăng tốc, chỉ vài bước đã đi tới nơi.

Trước cửa siêu thị tiện lợi Ôn Noãn, cảnh sát an ninh của đồn công an Tiểu Lưu đang cùng một người nằm trên mặt đất.

“Đàng hoàng chút đi!” Người nọ nằm trên mặt đất lúc đầu còn muốn chờ cơ hội giây giụa trốn thoát, nhưng đã bị đồng nghiệp của Lưu Đông tát cho cái rồi ấn nằm lại trên đất.

Còng tay xong, Lưu Đông nhỏ giọng nói với đồng nghiệp mấy câu, hai người cảnh sát nhân dân khác dẫn người đi, Lưu Đông ở lại xoay người giơ ngón tay cái lên với Ôn Hân: “Chị Hân, Hôm nay Tiểu Tiên nhà chị giúp bọn em một việc lớn, có một tên trộm đã lên vào khu của chúng ta, nếu không phải Tiểu Tiên mà là anh của chị ở nhà thì hôm nay chắc chắn tên trộm đã trốn thoát thuận lợi.”

Không cần nói tiếp nữa thì Ôn Hân cũng biết nguyên do của sự việc như thế nào, cô mỉm cười với Lưu Đông, “Chuyện nhỏ ấy mà, hôm nào cậu được nghỉ hãy cùng với Quý Mai tới nhà tôi ăn cơm.”

Quý Mai là bạn học từ thời cấp ba đến đại học của Ôn Hân, là hàng xóm từ nhỏ, cũng là vợ của cảnh sát Tiểu Lưu. Nhắc đến vợ nhà Lưu Đông vỗ đùi, “Xem đầu óc của em này, chị không nói em thì em quên mất tiêu rồi, Quý Mai bảo em nói với chị tối nay cô ấy sẽ qua. Đúng lúc hôm nay em trực đêm, nếu chị thương xót thì xin hãy cho cô ấy ở lại một đêm với chị được không, em sợ cô ấy ở nhà một mình sẽ bị sợ.”

Lưu Đông là người sinh ra ở Thủ Đô tại sao lại chạy đến thành phố nhỏ ở phía Nam làm cảnh sát vẫn luôn còn là câu đố, nhưng cậu ta tỉ mỉ chu đáo đối xử tốt với Quý Mai làm Ôn Hân rất hâm mộ. Thấy Lưu Đông cứ lải nhải mãi bài ca muôn thuở, cô đành dứt khoát vỗ lên vai cậu ta, “Được rồi, đã biết, không thành vấn đề. Nếu cô ấy còn bất ngờ nhảy dù như lần đó nữa là tôi không giữ cô ấy đâu đấy.”

“Dạ, dạ,dạ!” Không biết là nóng hay do căng thẳng mà đầu Lưu Đông tuôn đầy mồ hôi, “Vậy chị Hân em đi trước nhé, bà xã em phải xin nhờ chị rồi.” Người sắp làm ba khó mà không căng thẳng.

Lưu Đông xoay người toan bước đi thì Ôn Hân đột nhiên lên tiếng gọi cậu ta lại, “Lưu Đông, nếu bộ đội mang sao trên vai ấy, chúc có lớn không?”

Thình lình bị hỏi câu như vậy, trên mặt cậu cảnh sát tỏ ra mê mang khó hiểu. Lưu Đông gỡ gỡ đầu tóc hớt đỉnh của siêu chuẩn của mình, “Chị Hân, trong bộ đội ngoài tiểu đội trưởng ra, hề có mang chữ “Trưởng” thì trên vai đều có gắn sao, nói đến chức lớn hay nhỏ, vậy phải xem là mấy sao còn có mấy gạch nữa.”

“Ồ, tôi biết rồi, cảm ơn.” Trong đầu Ôn Hân đang nhớ lại chi tiết trên bả vai người nọ, vậy nên chỉ nói cảm ơn Lưu Đông cho có lệ.

“Chị, chị không sao chứ? Không sao thì vào xem anh Ôn đi, lúc nãy bạn bắt trộm nên em cũng không để ý đến anh ấy.” Lưu Đông vẫn rất nhiệt tình nhắc nhở.

Đồng thời Ôn Hân dường như nhớ ra chuyện gì đó gật đầu cảm kích với Lưu Đông, cất bước đi vào siêu thị. Siêu thị tiện lợi Ôn Noãn là siêu thị lấy theo tên cô cháu gái nhỏ của Ôn Hân, diện tích không lớn, cỡ không đến ba mươi mét vuông nhưng bên trong thì hầu như cần gì có đó, lớn thì hộp quà tặng trong ngày lễ, nhỏ thì hộp đựng vật dụng hàng ngày, gần như toàn bộ đều có.

Vào cửa thì thấy Ôn Linh đang trượt xe lăn quét những mảnh chai rượu vỡ vụn trên mặt đất.

“Lần này tổn thất không nhiều, Tiểu Tiền chỉ đánh vỡ hai chai rượu trắng hai mươi lăm tệ đã bắt được trộm.” Nghe tiếng động Ôn Linh biết em gái về nhưng vẫn cúi đầu vừa quét vừa nói.

“Chỉ cần người không sao thì hai chai 25 tệ tính là gì chứ, kẻ ngốc cũng thấy không đáng kể!” Ôn Hân nhận cây chổi từ trong tay anh trai, quét sạch mảnh vụn trên đất.

Xử lý xong rác rưởi, Ôn Hân trở lại ngồi xổm xuống bên chân anh trai, kéo tay anh mình nói “Anh, mở cửa hàng này không phải trông chờ xem anh kiếm được bao nhiêu tiền, mà chính là muốn anh có chuyện để làm, anh nên biết dựa vào năng lực của em gái anh, nuôi sống một nhà ba người chúng ta hoàn toàn không thành vấn đề!”

Lúc Ôn Hân nói chuyện, Ôn Linh vẫn nhìn chăm chú vào em gái, trong mắt tràn đầy yêu thương, “Hân Hân, nếu như không phải anh mất đi hai chân thì bây giờ em cũng không cần phải mệt mỏi như vậy.”

Điều gì đó trong mắt anh trai như gai đâm vào Ôn Hân, cô gồng đầu lên đôi chân cụt một nửa, nhỏ nhẹ nói: “Anh, hôm nay ở bệnh viện nhân dân cứu hơn tám mươi người bị thương do tai nạn xe. Em cũng cứu được.... Hai người.”

Biểu tình trên mặt Ôn Linh lập tức tắt lịm, anh chuyển xe lăn nói, “Hôm nay em vẫn chưa thắp hương đó, đi thắp đi.” Nói xong, Ôn Linh đẩy xe lăn đi vào sau quầy hàng. Nhìn bóng lưng lại gầy đi của anh trai, Ôn Hân muốn nói gì đó nhưng không sao nói ra được.

Về mặt lý trí không phải anh trai không hiểu, bản năng của một người thân là bác sĩ khiến ba lựa chọn cứu người có hy vọng nhiều hơn trước, mà từ bỏ cứu chữa cho con trai mình trước; nhưng loại từ bỏ này bất kỳ ai cũng đều khó có thể chấp nhận được, cho nên ba à.... Ba phải thông cảm.

Tay cầm ba nén nhang bái lạy với bức ảnh trắng đen, hương khói lượn lờ dần tản ra xung quanh Ôn Hân, nặng mùi của sự chết chóc, Ôn Hân nhìn ảnh một lúc lâu rồi mới cầm nén nhang đã cháy được một phần tư vào bát hương, sau đó xoay người vào phòng bếp.

Tiểu Tiền lập được công, cộng thêm Quý Mai là phụ nữ có thai đến chơi, hai việc lớn cùng nhau tới, bữa cơm hôm nay làm thế nào cũng không thể sơ suất được.

Lúc nôi cá kho tàu ra thì âm thanh thô lỗ như cái loa của Quý Mai từ phía trước truyền đến.

“Ôn Hân, con mèo Tiểu Tiền nhà cậu quả thật đúng y như tên của nó, mình muốn lấy kem ăn nhưng không có trả tiền cho nó, vậy mà nó liền cào mình một phát, chắc là Hoàng Thế Nhân[*] đầu thai qua hình hài của con mèo quá, mèo gì mà tham tiền xem tiền như mạng!” [*Là nhân vật hư cấu trong văn học thời Trung Hoa Dân Quốc, ông đại diện cho hình ảnh mang tiếng xấu khi còn giai cấp địa chủ phong kiến]

Theo tiếng nói, cơ thể đã sớm phát tướng của Quý Mai cũng xuất hiện trước cửa phòng bếp.

Ôn Hân nhìn cô cười, “Tiểu Tiền nhà mình dù sạch sẽ đi nữa thì cậu cũng mang thai rồi nên ít trêu chọc nó đi, lỡ có ngày nó nhìn cậu không vừa mắt sẽ coi cậu như tên trộm hôm nay mà ột vuốt đấy, lúc đó Lưu Đông nhà cậu lại tìm mình đòi nợ.”

“Sao có thể?” Quý Mai quơ quơ cây kem trong tay, rồi cắn một miếng, vẻ mặt đột nhiên thay đổi nói, “Ôn Hân, mình có chuyện muốn nói với cậu.”

“Có chuyện gì cứ nói đi.”

“Hôm nay hình như mình đã nhìn thấy ‘nó’!”

3. Chương 3: Thay Lòng Đổi Dạ

Tay đang cầm đĩa của Ôn Hân đột ngột khựng lại giữa không trung, nước canh sóng sánh tràn ra từ đuôi cá đổ xuống nền gạch, tạo thành nhiều vòng tròn loang lổ không rõ màu sắc.

“Thấy ai?” Ôn Hân dùng sạn nhỏ lùa lùa con cá vào lại trong đĩa hỏi.

Quý Mai mãi lo thưởng thức cây kem của mình nên không phát hiện ra sự khác thường của Ôn Hân, cô nàng cắn mạnh miếng kem, nhả mặt tức giận nói, “Ngoài cái con đề tiện Bạch Lộc kia ra thì còn ai vô đây nữa, không chỉ đoạt học bổng của mình, mẹ nó cuối cùng còn cướp luôn bạn trai của cậu...”

Đến lúc này Quý Mai mới nhận ra đề tài này không thích hợp nói với người trước mặt, “Ôn Hân, mình không muốn...”

“Mình biết, mà cậu cũng thiệt là, sắp làm mẹ rồi, nói chuyện không biết giữ miệng gì cả, lo dưỡng thai cho tốt đi, chị hai của tôi...”

Ôn Hân điểm nhẹ miệng Quý Mai, một tay đem cá đặt lên bàn, “Hơn nữa, Bạch Lộc đâu có cướp bạn trai của mình.”

Trên đời này, sợ rằng không một ai có khả năng để chia rẽ Ôn Hân và Ngụy Dực. Bởi vì khi đó bọn họ khăng khít với nhau như tuy hai mà một.

Vĩnh viễn không có bất kỳ ai có thể làm vỡ vụn tảng đá tình yêu, có chăng chỉ là sỏi sạn....

“Đi lấy bát dưa chuẩn bị ăn cơm.” Ôn Hân tóm que kem không còn gì trong miệng Quý Mai ra, cười với cô.

Nước mắt của người phụ nữ thông thường sẽ chảy vì người đàn ông mà họ yêu thương, riêng Ôn Hân thì cô không hề rơi một giọt nước mắt nào cho người đó.

Cơm tối hôm đó là lần yên tĩnh nhất trong các bữa cơm có Quý Mai tham gia.

Nếu không phải có chú mèo Tiểu Tiên ăn xong đuôi cá nằm ở cửa thỉnh thoảng meo meo lên hai tiếng, cộng thêm bác Trương ở sát vách đến mua dầu cùng với một người lạ mua hai chai Khang sư phụ và nước suối, một bao Hồng Hà thì ba người trên bàn cơm hoàn toàn không ai nói một câu.

Buổi tối Quý Mai nhìn Ôn Hân im lặng trải giường chiếu, đề nghị lấy công chuộc tội: “Lâm Mạch hẹn mình ngày mai đi dạo phố, hay là chúng ta rủ thêm cả bọn Đông Tuyết, Tiểu Hạ ra họp mặt đi.”

Quý Mai nói là làm sẽ không để cho “đề nghị thiện ý” của mình thất bại, vì vậy chiều hôm sau Ôn Hân ngồi trong quán cà phê Ái Mạt bên cạnh còn có đám bạn thời đại học đang lú lú.

Cách nói tính cách bổ sung cho nhau quả thật không sai.

Lúc làm việc Ôn Hân mới có tinh thần, có một đám bạn tốt thời đại học chỉ có đến ngày nghỉ mới phát bệnh thần kinh.

Tính tình Tiểu Hạ tham lam nhất cả phe uống liên tục ba tách, sau khi nói xong chuyện con chim ngốc thứ năm ở công ty bọn họ thì liền la hét đi toilet.

Vị trí cô ấy ngồi lại là gần trong tường nhất, vì vậy Ôn Hân ngồi ở cạnh ngoài phải đứng dậy nhường đường là đương nhiên.

Và trong tâm mắt, một người cô cho rằng sẽ không gặp lại bất ngờ xuất hiện.

Thử nghĩ mà xem, tên đồ tể giết heo có một ngày bỗng dưng cầm sách đến trường tư đòi học thì cảnh tượng sẽ như thế nào, chắc là khi Lê Minh Thần cởi bỏ quân trang ngồi ở vị trí gần cửa sổ nhiều ánh nắng mặt trời nhất trong Ái Mạt, tay không kiên nhẫn di chuyển tách cà phê trước mặt anh đã cho cô cảm giác như vậy.

Học đòi văn vẻ.

Ôn Hân thu hồi ánh mắt, ngồi lại vào chỗ, quân nhân đã lạnh lùng lại nguy hiểm cô không thích, vì vậy lựa chọn tốt nhất là coi như không thấy.

Nhưng thủ đoạn dùng để cư xử với vị trưởng ban tài vụ luôn lộ vẻ mặt mê gái kia hiển nhiên không thích hợp dùng trên người Lê Minh Thần.

“Ôn Hân, người rất cao rất đẹp trai bên kia cậu quen không? !” Theo thói quen khi hình dung người đàn ông mà Tiểu Hạ thấy hứng thú thì cậu ấy thường dùng chữ “rất”.

Tiểu Hạ còn chưa ngồi vào vị trí đã bắt đầu kêu la không khống chế được âm lượng, lớn hay nhỏ thì thánh lực của Lê Minh Thần vẫn nghe được như thường.

Ôn Hân, cái tên trên đơn thuốc anh vừa nói với Dương Khiết, nhanh như vậy mà người đã xuất hiện trước mặt anh.

Đúng là hiệu suất của quân nhân! Lần đầu tiên đại đội trưởng Lê có chút hả hê, về phần hài lòng cái gì, anh cũng không biết, đối tượng xem mắt Dương Khiết ngồi đối diện anh lại càng không biết.

Hôm nay đại đội trưởng Lê tới xem mắt....nhiệm vụ khẩn cấp mà doanh trưởng Cao giao cho.

Nhớ lại một đá của doanh trưởng Cao khi bàn giao nhiệm vụ cho anh, Lê Minh Thần đột nhiên muốn vỗ vào mông ngựa của Lão Đại: Doanh trưởng Cao, “Giục” cấp dưới mà cũng giục có trình độ như vậy.

Nhưng hôm qua khi anh bước vào cửa thì trong lòng Lê Minh Thần lại không nói như vậy, lúc ấy trong lòng anh nói là: mấy tháng không gặp, tính nóng nảy của doanh trưởng tăng lên trông thấy, khẳng định lại được chị dâu “Dạy kèm tại nhà”.

“Lê Minh Thần tên nhóc thối tha này, trở về sớm mà không về đội trước, cậu có biết không, đám nhóc trong đội của cậu cũng sắp lên trời rồi! Trời không phục đất cũng mặc kệ, đám khốn đó xem ra có đức hạnh như cậu!” Vừa vào cửa chính của doanh trại, Cao Hán liền trực tiếp thưởng Lê Minh Thần một bữa sản phẩm nổi tiếng của bộ đội tiên phong.... Doanh trưởng Cao ném tài liệu.

Lê Minh Thần mặt không đổi sắc, tiến lên một bước đứng nghiêm chào theo nghi thức quân đội, mắt nhìn phía trước, “Báo cáo doanh trưởng, trong vòng nửa năm tổng cộng anh đã quảng hồng năm cặp văn kiện, đập vỡ một góc bàn, mặc dù không tốn nhiều tiền nhưng đều là nhân dân cung cấp cho chúng ta, xin doanh trưởng hãy gìn giữ!”

Cao Hán đang ném hăng say bị câu này của Lê Minh Thần chặn lại, con người cũng sắp trợn lồi ra, cặp tài liệu ném được một nửa bị coi thường đập vào lòng bàn tay, đồ rơi trong tay anh ta chậm rãi từ sau bàn lùi ra ngoài “Được lắm, thằng nhóc này, không hổ là đại biểu duy nhất của quân khu T đi Vân Nam đặc huấn, đi một chuyến trở về dạy dỗ doanh trưởng còn thay đổi đi đường vòng! Vẫn có thể nhận được cậu!”

“Báo cáo, nhập gia tùy tục, căn cứ theo tình hình quân địch mà áp dụng những sách lược không giống nhau, đây là bài học quân sự đầu tiên mà thủ trưởng dạy ạ!”

“Vị thủ trưởng nào!”

“Bộ đội tiên phong 95838 của quân khu T doanh trưởng Cao Hán!” Câu này Lê Minh Thần hô vang đội khác thường, ngay cả lính cần vụ đứng gác ngoài cửa cũng không nhận được len lén cười hì hì.

“Bốp.” Doanh trưởng Cao một giây trước còn tức giận hò hét cũng không nhận nổi, ông cũng không đập tài liệu, mà khoắc tay lên vai Lê Minh Thần, đầu đến gần bên tai anh nhỏ giọng nói, “Nịnh bợ, tôi sẽ ghi nhận trong lòng, nhưng từ Thủ trưởng này cũng không thể dùng linh tinh.”

Nói xong Cao Hán khôi phục tư thế đứng bình thường, dùng âm lượng bình thường hỏi: “Hỏi cậu, tại sao lại dùng kiểu vòng vèo với tôi mà không dùng tiến công bằng sức mạnh, nhóc con cậu không phải là ông trời cũng không sợ sao?”

“Báo cáo, đối với kiểu tính khí nóng nảy này, vòng vèo mới có thể giảm tỷ suất hao tổn xuống thấp nhất!”

Kiểu nóng nảy! Vậy tôi cho cậu biết thế nào là nóng nảy!

Đêm đó, trong ban chỉ huy quân tiên phong tiếng bùm bụp vang lên không ngừng, hai lính cần vụ đứng gác cố nén cười đến đau cả bụng....

“Được, tôi để lại sức chiến đấu cho cậu về xử lý đám nhãi ranh trong đại đội của cậu.” Sau khi vật lộn mười phút, hai bên tạm thời ngừng bắn, Cao Hán chỉnh lại quân phục nói.

“Rõ!” Lệ Minh Thần lại chào theo nghi thức quân đội, “Báo cáo doanh trưởng, em có thể trở về dọn dẹp đám nhóc kia không?”

“Đi đi, đi đi.” Cao Hán lười phản ứng lại anh nên không nhìn anh, hướng về phía cửa xua tay, ý bảo anh lập tức biến đi, nhưng giây tiếp theo lại đột nhiên nhớ ra cái gì “Trở lại cho tôi! Chị dâu cậu muốn tôi giao cho cậu một nhiệm vụ....”

Nhiệm vụ này là nan giải nhất trước giờ chưa từng có. Lệ Minh Thần là người sắp ba mươi, không có đối tượng để yêu đương, đi xem mắt lại càng là lần đầu tiên.

Con cọp quân sự “Một lòng chỉ vì nước hiến thân” hơi luống cuống, “Doanh trưởng, anh đi tìm người khác đi, bộ trưởng Liên ở bộ phận hậu cần còn lớn hơn em ba tuổi, không một mối bằng em, không được thì anh đi tìm lão Tứ Liên cũng được, không phải cả ngày cậu ta kêu trời đất là phải độc thân dài dài sao?”

Nhìn Lệ Minh Thần lo lắng đến nỗi có xu hướng vò đầu bứt tai, trong lòng Cao Hán thoải mái không nói ra được, ông nắm tay che ở bên miệng ho khan, “Nhiệm vụ thủ trưởng giao cho còn không đi mà hoàn thành cho tốt. Đối phương là bác sĩ bệnh viện quân y đặt tại trong thành phố của chúng ta, lần này cũng không phải là tự sinh tự diệt mà đây là tấm lòng của doanh trưởng như tôi.”

Người ở trong bộ đội càng lâu thì vấn đề cá nhân càng khó giải quyết. Quân khu lớn như vậy, phóng mắt nhìn ra đều ra quân nhân đầu cua, tìm vợ khó khăn, vì vậy tự sản xuất tự tiêu thụ cũng được sinh ra đúng dịp, bác sĩ nữ được bộ đội bồi dưỡng ra đa số đều là nội bộ làm mối cho đám lưu manh có nhu cầu cấp bách.

Cho nên mỗi khi bên y tế điều về một người mới, thì ánh mắt của đám lưu manh liền tự động chuyển sang kiểu đèn ban đêm.... Đèn xanh.

Lệ Minh Thần là người duy nhất vĩnh viễn sống trong ban ngày, mặc dù anh không thích phụ nữ yếu đuối, nhưng nếu thật sự tìm một người giống như mấy chị dâu dũng mãnh kia, thì đại đội trưởng Lệ vẫn thích hình thức độc thân hơn.

Quân y trong thành phố? Cùng xen lẫn trong quân doanh thì ít nhiều cũng có chút không giống, trong đầu Lệ Minh Thần từ từ hiện lên một bóng dáng nhỏ bé, người bé gầy, nhìn như chỉ cần nắm một cái thì xương cốt sẽ vỡ vụn, khí thế khi quát lên lại không nhỏ, rất buồn cười là rõ ràng anh đeo một sao hai gạch hàm Thiếu tá mới toanh, lại bị cô giáng cấp xuống thành Thượng úy, chẳng lẽ bốn năm gian khổ của anh đều vô ích....

Lệ Minh Thần ngắm người rất lâu, Cao Hán đá anh một phát ra cửa.

Lực chân của doanh trưởng tăng lên trông thấy, chị dâu huấn luyện có phương pháp, Lệ Minh Thần quyết định biến bức tức thành động lực, trở về trừng phạt đám lưu manh tạo phản trong miệng doanh trưởng.

Từ lúc bước vào trong quán cà phê Ái Mạt, ngồi đối diện với Lệ Minh Thần đã hai mươi mốt phút mười bảy giây rồi. Trong khoảng thời gian này, Dương Khiết nhìn từ đầu đến chân người lính tốt được khen đến tận mây xanh trong miệng Tướng Nhất Băng, từ góc độ giải phẫu học trong lòng thăm đo đạc cẩn thận một lượt. Cuối cùng đưa ra kết luận....Lệ Minh Thần mặc dù không thân thiết như chủ nhiệm Tướng nói, nhưng thật sự chính trực, tiến bộ, là một người lính tốt.

Dương Khiết học bảy năm trong trường đại học quân y thuộc hạng nhất trong nước, ngoài giờ học cô còn dành thời gian nghiên cứu chương trình dạy học về phương diện tâm lý, thành tích đặc biệt tốt, từ nét mặt của bất kỳ một người quân nhân nào cô có thể dễ dàng nhìn thấy trong lòng họ đang nghĩ gì.

Nhưng lúc này, trên nét mặt của đối tượng cô xem mắt, Dương Khiết đọc được hàm nghĩa bất ngờ hơn một chút....hưng phấn, hứng thú.

Mà tất cả những thứ này đều không phải là vì cô.

“Đại đội trưởng Lệ, có chuyện gì không?” Thiện cảm mặc dù chỉ mới ở giai đoạn nảy sinh, nhưng phụ nữ đều có thói quen tự động đánh dấu lãnh thổ “nước mình” với những thứ có hứng thú, phụ nữ là như vậy,

làm người phụ nữ của lính cũng như vậy, với Dương Khiết một người phụ nữ sắp 28 tuổi còn chưa có bạn trai lại càng đúng.

“Tôi gặp được người quen, đột một chút.” Trên mặt tình cảm Lê Minh Thần ngốc nghếch như đầu gỗ, không hề phát hiện ra báo động phòng ngự bên cạnh đã hoàn toàn kéo vang rồi, nói xong còn đứng dậy rời khỏi vị trí.

Cho dù là thường phục, Ôn Hân cũng không thể phủ nhận Lê Minh Thần mặc vào lại có hiệu quả không tồi, thể đứng cũng rất chuẩn, thậm chí cô cũng đồng ý thừa nhận diện mạo Lê Minh Thần không có máu me đầy mặt cũng khá tốt.

Nhưng một người như thế, tại sao đứng ở bên cạnh mình, hay là đám bạn bè bên cạnh cô.

“Ôn Hân.” Lúc âm lượng có chút nhỏ gọi tên của cô, thì gót chân còn giậm một cái theo phản xạ có điều kiện, Lê Minh Thần đứng ở bên cạnh Ôn Hân, lập tức giống như cây tùng bách.

“Ôn Hân, anh đẹp trai này là ai vậy, giới thiệu chút đi.” Tiểu Hạ là người không nhịn nổi đầu tiên, vỗ vai cô gây sự chú ý.

Ôn Hân nhìn anh như ôn thần không trả lời Tiểu Hạ, trực tiếp đứng lên, “Đi theo tôi!”

Vẫn không thua khí thế hôm qua, Lê Minh Thần cười nhìn bóng lưng của người phụ nữ, nhắc chân đi theo sau.

Bên dưới quầy rượu, một máy cà phê tự động của chủ tiệm đang ùng ục nổi bọt, cảm xúc chập chờn cũng giống như hai bàn bị bỏ lại trong phòng này....một bàn thì xôn xao sau khi thất thần, một bàn thì mất mát sau khi rút mất vốn riêng.

Quán cà phê Ái Mạt không lớn, ngoài tiền sảnh và hậu đài ra, ở giữa chỉ còn lại hành lang nhỏ này.

Ôn Hân đứng đối diện với Lê Minh Thần, sắc mặt không được tốt, “Làm sao anh biết tên của tôi?”

“Cô đánh rơi thuốc ở bệnh viện, trên đơn thuốc có tên của cô.” Lê Minh Thần trả lời, lời ít mà ý nhiều.

“Được rồi, tôi biết rồi, hẹn gặp lại.” Ôn Hân cũng không định tiếp tục cuộc đối thoại này nữa.

“Thuốc của cô!” Anh làm người ta sợ như vậy ư, giống như nói nhiều với anh mấy câu sẽ bị bệnh.

“Không cần, tôi sẽ đi kê đơn lại, chỗ thuốc kia phiền anh vứt đi là được.”

Năm lần bảy lượt bị coi là ôn dịch, đại đội trưởng Lê rất nén giận, cũng phát cáu.

Ôn Hân đang đi về không ngờ trước mặt lại có thêm một bức tường. Đứng!

“Anh là khắc tinh của tôi hả?! Đầu của tôi không phải bao cát, không thể cho anh cầm đi luyện tập, càng không phải là lựu đạn, lúc quân tư thiếu có thể cầm đi ném kẻ địch!”

Có hai cánh tay của đàn ông giảo súc, lần này không đau lắm, nhưng Ôn Hân lại rất tức giận.

Cô không thích bên cạnh luôn xuất hiện đàn ông, đặc biệt là cùng một người đàn ông xuất hiện với tần số cao như thế.

“Hôm qua không đỡ cô cho tốt là ‘tác chiến sai lầm’ của tôi, tôi xin lỗi!” Lời xin lỗi được đại đội trưởng Lê nói ra với âm thanh vang dội, đám lính của Đại đội 3 mà biết, đoán chừng sẽ đánh vỡ mười bao cát vì mất cơ hội vậy xem.

Lời Lê Minh Thần nói làm suy nghĩ của Ôn Hân dừng lại, trước đó bọn họ cũng chỉ gặp một lần, nhưng hình tượng bá đạo và tính cách cổ chấp như đầu bò của Lê Minh Thần lại ăn sâu bén rễ trong lòng cô.

Cho nên khi tên đầu bò mở miệng nói xin lỗi thì Ôn Hân cũng không biết nên phản ứng như thế nào.

“Ô...” Một âm thanh bất ngờ xen vào khiến cho Ôn Hân quên phải làm thế nào tìm lại tri giác.

“Quý Mai, cậu là phụ nữ có thai còn ở góc tường kéo cổ, không sợ kéo đến eo à!” Rất nhanh Ôn Hân đã lấy lại vẻ mặt ban đầu bước vượt qua Lê Minh Thần, “Ngài Thủ trưởng, lời xin lỗi tôi nhận, tôi cũng đồng ý tha thứ. Bạn gái của anh vẫn đang chờ anh, tôi không làm tổn thời gian quý báu của anh nữa, hẹn gặp lại.”

Đại đội trưởng Lê ở trong quân đội là người có biểu cảm tốt nhất, luôn đối nghịch tranh bóng với Thủ trưởng lúc này lại không nói được một câu.

Người ta rõ ràng không muốn để ý tới mày...mày có thể làm gì.

Lê Minh Thần tức giận vô cùng nhưng chỉ có thể nhìn mình bị coi là không khí, đi lách qua.

4. Chương 4: Thay Lòng Đổi Dạ (2)

Từ cổng nơi đóng quân đi vào nào là đội truyền tin, đội xe hơi, đội điều tra, hễ có đội đi trên đường thì cứ gặp đội nào là tính sổ với đội đó, hai hạt ngọc có chức năng bình thường về phương diện ý thức cũng nhìn ra được đại đội trưởng Lê đang đi một mình trên đường có tâm tình không tốt.

“Hầu Tử! Lão Đinh! Tới đây!” Đi rất lâu cuối cùng cũng đến cửa lớn của đội, Lê Minh Thần hơi ngược mắt lên, hai tên tiểu tử thối của tiểu đội 2 này không biết đang mân mê cái gì, đúng lúc gặp phải họng súng của Lê Minh Thần.

“Có! có!” Hai tên lính đầu to với đỉnh đầu bóng loáng còn chưa lau nghe thấy đại đội trưởng gọi, chạy chậm mấy bước đến trước mặt Lê Minh Thần, đứng nghiêm chỉnh.

“Trong tay.... Giấu gì mà tay cộm ra kia!” Lê Minh Thần cau mày, trên đường trở về không biết nhặt được cây gậy nhỏ ở đâu, giờ lại có đất dụng võ, gạt một cái đã khơi được đồ trong túi quần Hầu Tử ra.

Một hộp thuốc lá Hoa Tây.

“Nhìn xem tiền đồ của các cậu kìa, còn tưởng rằng đồ gì tốt.” Lê Minh Thần không mất bao nhiêu sức, tiện tay quăng hộp thuốc đi. “Thành tích huấn luyện gần đây thế nào rồi, tôi không ở đây chắc các cậu nhàn hạ không ít.”

Lê Minh Thần chấp tay sau lưng, bắt chéo chân, cách thật xa bóng lưng kia nhìn như thế nào cũng giống như lưu manh cướp bóc, không giống với lời giáo huấn của cán bộ.

Lời giáo huấn đặc sắc của Tam đại đội trưởng.

“Báo cáo đại đội trưởng, gần đây tiểu đội 2 của chúng tôi trải qua một kỳ kiểm tra xạ kích, thành tích trung bình đứng thứ nhất trong toàn tiểu đoàn, nghe nói là bình quân ít hơn mấy chạy bằng động cơ của tiểu đoàn là 0.001 điểm. Hơn nữa mấy ngày nay quân khu T của chúng ta có cuộc thi đấu bóng rổ giao hữu với quân binh chủng đặc biệt, chúng tôi đã dẹp yên được ba đại đội, hộp thuốc này là vào buổi tối của trận đấu tôi thắng được từ chỗ bọn Đại Lôi thủ hạ của đại đội trưởng Khuê...” Hầu Tử càng nói càng hăng, cái đuôi khỉ cũng sắp vểnh lên rồi.

“Trò chơi khôn kiếp!” Tức giận tích cả buổi chiều của Lê Minh Thần hoàn toàn được phóng thích vào đám thuốc hạ này, “Kém 0. 001 thì đã thỏa mãn, sao cậu không cao hơn người ta 0.001 đi! Tất cả cút hết về viết kiểm điểm cho tôi, về kiêu ngạo trong lòng, còn về cả cá độ bóng đá nữa, viết mười nghìn chữ, một chữ cũng không thể thiếu, sáng mai nộp lại cho tôi! Đi đi!”

Hai tên binh già này rất lâu rồi không bị đại đội trưởng giáo huấn, thấy có chút không hiểu, lập tức xoay người muốn đi.

“Trở lại cho tôi!”

“Dạ! Dạ!” Hai người xoay 180 độ, quay người về phía đại đội trưởng chưa hết giận.

“Lần sau thắng thì phải thắng được Hồng Hà, một hộp Hoa Tây đã bị tống cổ vẫn không đủ làm mất mặt đại đội 3! Cút đi.”

Trùng mắt nhìn hai tên lính không có tiền đồ, Lê Minh Thần về ký túc xá trước.

Quả nhiên đối với quân nhân mà nói, viết kiểm điểm là một cách giảm sức ép rất tốt, điều kiện trước tiên là làm một cách giống như loại của Lê Minh Thần.

Lê Minh Thần phát tiết xong trở lại túc xá nằm trên giường, nhắm mắt lại....

Không ngủ được!

Anh ngồi dậy phịch một cái, vò đầu một trận, rốt cuộc mình có chỗ nào làm cô không thích đây! Đang lúc phiền lòng thì điện thoại bên tay vang lên, anh liếc nhìn thời gian, tám giờ tròn, mỗi cuối tuần là cô em gái già lại đúng giờ hội điện thoại tới vẫn an.

“Anh!” Điện thoại vừa mới kết nối, giọng the thé của quả táo vang lên(#chen: mình không edit sai đâu ạ, đây là biệt danh của cô em gái LMT, cô ấy còn có một tên khác nữa ạ, còn tên là gì thì m.n sẽ biết sớm thôi =D), trực tiếp đâm rách màng nhĩ Lê Minh Thần, “Cuối tuần công ty bọn em có khóa đào tạo huấn luyện, thể chất của anh Vương Bình kém như vậy, nhất định không có tự tin, anh tới giúp em một chút thôi....”

Em gái lớn lên từ nhỏ cùng mình, tính tình giống như tomboy cũng từ đó mà hình thành, lại vì một người đàn ông như vậy, chạy đến công ty nhỏ không có danh tiếng gì làm việc, quả thực khiến anh đau lòng.

“Lê Minh Thần, Vương Bình là vì cứu em mới làm mình bị thương, nếu anh còn coi em là em gái thì cuối tuần này phải đến đúng giờ, nếu không, hừ!” Quả táo còn khó phục vụ hơn Thủ trưởng ở quân khu của bọn anh nhiều, trực tiếp cúp điện thoại.

Được a.... Nể mặt em gái anh, cuối tuần sau sẽ đi giúp tên “Bình Vương” kia một phen, nhưng điều kiện trước tiên là anh không có chuyện gì...

Mệt nhọc cuối cùng cũng phủ xuống trên người đàn ông thể lực mạnh mẽ, Lê Minh Thần nhắm mắt, trong mộng, anh đang vươn tay chạm vào một gương mặt, nhưng dù anh có làm như thế nào thì người kia cũng không để ý tới anh.

Đáng chết! ! Buổi tối hôm đó, sau khi ở góc đông nam của nơi đóng quân 95838 vang lên một tiếng hét, mấy phòng ngủ ở sát đó trong vài phút đồng hồ đã rơi vào tình trạng báo động.

Sáng sớm, Ôn Hân làm điểm tâm xong, đứng ở cửa đổi giày. Chỗ cô làm việc cách nơi ở không tính là xa, đều ở khu An Chung, chỉ là ở giữa có thêm mấy đoạn đường ngăn cách, tổng cộng là bảy đoạn, đi một chuyến cũng phải mất nửa tiếng đồng hồ. Nhưng hai năm nay, Ôn Hân sớm đã quen với việc đi bộ đi làm.

“Anh, bữa sáng nhớ uống sữa đậu nành đấy.” Hướng về phía Ôn Linh đang ở bên trong rửa mặt kêu to, thuận tay ném một đồng về phía Tiểu Tiền đang nằm lười trên mặt đất, dặn dò một câu “Trông nhà kỹ nhé” Sau đó, Ôn Hân đi giày ra cửa.

Tháng tám, mặt trời sáng sớm trong hương thơm nhẹ nhàng của hoa quế, đáng yêu giống như Tiểu Tiền lười biếng để lộ chân trước ở viền cửa, dụi dụi mềm mại, làm người ta không nhịn được muốn vươn tay sờ một cái.

Cơn gió nhỏ thổi qua, Ôn Hân tiện tay kéo một cánh hoa quế, đưa lên mũi, ngọt, mùi hơi ngán.

Nghĩ đến tối hôm qua cháu gái nhỏ gửi tin nhắn từ chỗ trại hè, Ôn Hân bắt đầu đi.

Hàng năm thích nhất tháng tám, bởi vì hoa quế; cũng hận nhất tháng tám, bởi vì bánh hoa quế.

Khi một sự vật vì một người mà khắc sâu vào trí nhớ, vậy thì việc yêu thích hay căm ghét vật đó cũng bắt đầu vì người đó mà thay đổi.

Ôn Noãn thích bánh hoa quế. Ngụy Dục cũng thích.

Ôn Hân thả cánh hoa quế trong tay ra, đồng thời xua tan khỏi đầu gương mặt dính mẩu vụn bánh ngọt trên khóe miệng.

Đối với cô mà nói lời của bọn Quý Mai và Tiểu Hạ thật sự không hề quan trọng, cho dù không có Ngụy Dục, dù bên cạnh không có một người đàn ông nào, cô vẫn có thể sống rất tốt, bởi vì cô ra khỏi nhà vẫn còn có sự nghiệp của mình...

Ôn Hân vừa tới phòng làm việc thì được cho hay nói là Chu tổng gọi đến gặp. Chủ nhiệm bộ phận thị trường đến thông báo nhìn chăm chăm bóng lưng Ôn Hân rồi đi, bĩu môi.

Vừa tới công ty hai năm, 25 tuổi liền làm trợ lý của ông tổng, vị trí cấp Phó tổng, còn hở ra là được ông tổng gọi đến gặp một mình, con thiêu thân số một ở trong này, “có thể nghĩ là biết”. Nhân viên kỳ cựu làm việc ở Vạn Bắc năm năm có chút ghen tỵ với Ôn Hân.

Vào phòng làm việc Tổng giám đốc, còn chưa nói câu gì, Chu Hoán Vinh trực tiếp đưa cho cô một cái hộp, “Buổi tối có một bữa tiệc, cô đi cùng với tôi. Rất quan trọng.” Biết Ôn Hân không thích tham dự loại trường hợp này, Chu Hoán Vinh vừa đẩy cái hộp qua, vừa nhấn mạnh tầm quan trọng.

.... Ôn Hân cúi đầu nhất thời trầm ngâm, “Nhất định phải đi sao?” Nói thật, cô không hứng thú với loại “bữa tiệc” này.

“Ừ, lần này khách hàng rất quan trọng, như vậy đi, tôi dẫn theo một người nữa, còn có Phó tổng giám đốc Lưu, bốn người chúng ta, như thế nào?”

Chuyện cho tới bây giờ là dạo đã kẻ trên cổ, chỉ có thể như vậy thôi....

Nghĩ đến rượu trên bàn uống không hết là Ôn Hân liền nhức đầu. Cũng may lần này nhiều người, hơn nữa còn có thêm một người “chuyên bồi” giống như cô.

Nếu như trước đó Ôn Hân biết người “chuyên bồi” này là Tả Dữu, vậy thì cô đi hay không đi lại là một tình cảnh khác.

Trước khi tan việc nửa giờ, sau khi Ôn Hân kiểm tra nội dung công việc chiều nay xong, cô mở phần mềm chat trong công ty lên.

Mở đến chữ “Dữu” sau hình avatar, Ôn Hân chốt lại một câu, chấm công tháng này báo cáo sớm cho tôi.

Chờ cả buổi, bên kia mới chậm chạp nhảy ra một cái hình biểu cảm (^) , đi theo ở đằng sau ba chữ “tôi biết rồi”.

Tả Dữu là nhân viên mới đột nhiên nhảy dù đến công ty vào giữa năm, mới vừa vào nhận chức thì được Chu tổng ám chỉ là người phải “chăm sóc” đặc biệt.

Mặc dù cô có yêu cầu nghiêm khắc với công việc thì cũng không có lý do gì để không vâng lời lãnh đạo.

Cô gái này không hề nhiệt tình với công việc, Ôn Hân đã không muốn nói gì, cô tắt máy tính đi, cầm cái hộp mà buổi sáng Chu Hoán Vinh đưa cho cô lên, đi vào phòng thay quần áo.

Tầm quan trọng của khách hàng lần này chỉ cần từ sự phô trương của khách sạn là đã nhìn ra rồi. Là một nhà hàng năm sao lớn nhất thành phố C, tầng chót là phòng bao của khách quý, chi phí thấp nhất cũng phải năm con số. Ý nghĩa chính là, cô bước chân vào tầng này thì hai tháng tiền lương của Ôn Hân tiêu luôn rồi.

Chu Hoán Vinh chuẩn bị cho Ôn Hân bộ đồ công sở được cải tiến, màu hồng phấn vừa khoác lên người làm cho Ôn Hân quen mặc đồ đen chính thống thấy không thể thích ứng được.

“Tuổi còn trẻ, đừng mặc mãi những bộ quần áo không có sức sống, bộ này rất thích hợp với cô.” Dọc đường đi, Chu Hoán Vinh ngồi trong xe nói với Ôn Hân bên ghế phụ.

Lúc ấy Ôn Hân chỉ cười, ngược lại Tả Dữu ngồi ở ghế sau với Chu Hoán Vinh mắt húng, “Chú Chu cũng không khen cháu.”

Thì ra là họ hàng của Thái Tử. Ánh mắt coi nhẹ mà ý vị sâu xa sau kính chiếu hậu của Chu Hoán Vinh, Ôn Hân nhìn thẳng về phía trước.

Nên nghe cô đã nghe, không nên nghe cô cũng đã nghe, một câu cô cũng không biết.

“Vạn Bắc muốn mở rộng quy mô, thay vì tìm ngân hàng vay để phát triển, không bằng tìm công ty lớn đầu tư hợp tác là có lợi nhất.” Chu Hoán Vinh và Phó tổng giám đốc Lưu ngồi vào vị trí trước, ngồi bên cạnh là người giật dây đang thảo luận về tính khả thi để lần này Vạn Bắc có thể giành được đầu tư, người giật dây là một chàng trai trẻ lẻo lét vừa chơi đùa với ly rượu rồng trên bàn vừa nói.

Ôn Hân nhận ra anh ta, cậu ấm của ông chủ công ty cổ phần ngân hàng lớn thứ hai thành phố C, công tử nhà giàu nổi tiếng, thiếu gia phong lưu.

Khiến cô vui mừng chính là, hôm nay hình như thiếu gia không có tâm tư trêu hoa ghẹo nguyệt, bởi vì căn bản rất ít khi nhìn về phía cô và Tả Dữu.

“Tôi đi toilet một chút ạ.” Ngồi năm phút đồng hồ, cách thời gian hẹn còn khoảng hai phút, Ôn Hân quyết định rời tiệc trước để đi làm công tác chuẩn bị.

Công tác chuẩn bị, nói chính xác là trước khi bắt đầu bữa tiệc lấy rượu làm chính, thì uống chút sữa trước để lót dạ dày. Tửu lượng của Ôn Hân thật sự cũng bình thường thôi, xuất phát từ việc suy nghĩ cho cái dạ dày, mỗi lần tham gia loại hoạt động này cô đều uống trước chút sữa.

Nhưng lần này, Ôn Hân đứng ở bên góc hành lang, ngay cả ống hút sữa cũng không cầm vào được, tay không thể động đậy.

Bởi âm thanh sau lưng kia, cô quá quen thuộc rồi.

“Lát nữa đi vào, chú ý thành ý hợp tác của Vạn Bác, cùng với mức độ đầu tư cụ thể của chúng ta, thăm dò hai điểm này, hãy hoàn thành nhiệm vụ hôm nay ông chủ giao cho các người. Nhớ lấy, tôi không phải là Bạch tổng của các người, mà chính là một thư ký đặc lực, biết không?”

Là Bạch Lộc. Bạn cùng phòng bốn năm đại học với Ôn Hân, đã từng là chị em tốt, cũng là người ngấp nghé “bạn trai” cô rất lâu.

“Đã biết.” Theo tiếng trả lời của hai người đàn ông, cửa phòng bao mở ra rồi khép lại thì cô mới đi ra.

Không được mấy giây, Tả Dữu liền từ bên trong chạy ra, “Quản lý Ôn, khách hàng đã tới, Chu tổng bảo cô đi vào.”

Giọng của Tả Dữu không được tốt, Ôn Hân cũng không kịp để ý, ném sữa chưa uống vào thùng rác, “Ồ” một tiếng, xoay người lại.

Biểu hiện yếu đuối cho người ngoài thấy, là biểu hiện hèn nhát; giấu sự yếu đuối vào trong lòng, là cách làm của người dũng cảm; không có mặt yếu đuối, là con người hoàn mỹ về mặt ý chí.

Ôn Hân không phải con người toàn vẹn, nhưng Ôn Hân vẫn ngẩng đầu đi vào phòng, thử nghiệm việc trở thành một con người hoàn mỹ.

“Vị này là trợ lý tổng giám đốc của Vạn Bác chúng tôi, tiểu thư Ôn Hân.” Phó tổng giám đốc Lưu đứng dậy giới thiệu với đối phương.

“Chào mọi người.” Nét mặt có thể tự

Động điều chỉnh nhanh nhất trên mặt Ôn Hân, chính là mỉm cười.

Bữa cơm này, Ôn Hân và Bạch Lộc giống như hai người cùng cất giữ chung bí mật, trong lòng sóng lớn cuộn cuộn, nhưng trên mặt lại bình tĩnh không chút dao động.

Không lấy sữa lót dạ, mà Ôn Hân uống ba chén rượu trắng liền, nên trong dạ dày hơi nóng rát. Tả Dữu thì ngược lại, ăn uống linh đình uống một ly, lại một ly, giống như người không có chuyện gì.

Định nhin đến cuối bàn rượu nhưng Ôn Hân vẫn không nhin được, rời chỗ đi toilet.

Dù có là sơn hào hải vị thì xoay chuyển một vòng trong ngũ tạng lúc ra ngoài đều là đồ bỏ đi, ghé vào bên bồn rửa mặt Ôn Hân nhanh chóng nôn đến khi dạ dày trống không, đang vịnh rửa sạch, thì trong gương một người phụ nữ ôm vai mặt lạnh nhìn cô, dọa cô giật bắn mình.

Nhanh chóng rửa sạch chất bẩn dính ở khóe miệng, Ôn Hân quay đầu lại cười với Bạch Lộc, “Bạch Lộc, đã lâu không gặp.”

“Chát” một bạt tay, vừa hung ác vừa vang, cũng giống như cái tát cô cho cô ta năm đó không nể nang, tràn đầy oán hận.

“Đây là cái tát năm đó tôi trả lại cho cô, cái tát này tôi thay Ngụy Được trả lại cho cô .. người phụ nữ bạc tình.”

Da Bạch Lộc rất trắng, sơn móng tay màu đỏ, tư thế lúc tát cũng rất đẹp, nhưng Ôn Hân không cho cô ta cơ hội nữa.

“Tôi chưa bao giờ thiếu anh ấy cái gì...” Nói xong Ôn Hân hất tay của cô ta ra, bước nhanh ra khỏi toilet.

Làm sao để loại bỏ tâm tình không tốt trong lòng của một người phụ nữ một cách sạch sẽ mà nhanh nhất, có lẽ nước cờ của Tả tiểu thư là cao nhất.

Ôn Hân mới từ toilet đi ra bị một người đụng phải, dẫn vào toilet nam ở sát vách, cô căn bản là không có thời gian buồn phiền nữa.

“ọe .. ọe...” nhìn Tả Dữu trực tiếp nằm trên nắp bồn cầu bắt đầu nôn, Ôn Hân không biết hay không nên vui mừng cho cô ấy, cô không đi tiểu tiện ở cái bồn đó.

Điện thoại di động trong túi đột nhiên rung lên, Ôn Hân lấy ra nhìn, ‘giúp tôi chăm sóc cho Tả Dữu, nó uống nhiều quá, đoán chừng là đi toilet. Lát nữa tôi đưa khách hàng đi, cô sắp xếp cho nó là được. Chu Hoán Vinh.’

Công việc nghiêm chỉnh thậm chí có thể không làm, mà bị sắp xếp để chăm sóc cho cô nhóc này, có thể thấy được phân lượng của cô ‘cháu gái’ này không nhẹ.

Ôn Hân gửi trả lời một chữ ‘được’, cắt điện thoại di động đi.

Thế nhưng cô gái này nôn xong ngủ luôn rồi, cô phải thu xếp thế nào đây?

Ôn Hân suy nghĩ một chút, vẫn quyết định ‘mượn dùng’ điện thoại di động của cô ấy.

Điện thoại của Tả Dữu là model cũ mấy năm về trước, thao tác cũng không phức tạp, rất nhanh Ôn Hân đã tìm được danh bạ.

Nhưng không phải xưng hô ‘thủ trưởng’ thì chính là ‘lãnh đạo’ làm Ôn Hân đau cả đầu, nha đầu này rốt cuộc là làm gì vậy? nịnh hót chuyển thể à?

Khó khăn lắm mới kéo đến một cái tên ‘anh trai’, phía trước còn tăng thêm định ngữ đồ quỷ sứ đáng ghét.

Ôn Hân nén cười, dù gì cũng là ‘anh trai’, vì vậy bấm.

Sau khi Lệ Minh Thần kết thúc tập hợp khẩn cấp thì cho thêm hai người Hầu Tử và Lão Đinh một bữa ăn khuya trước khi ngủ, kêu hai người đến bàn chỉ huy của đại đội chống đẩy hít đất.

Trên tay đại đội trưởng Lệ cầm cây gậy nhỏ gõ bập đui nhìn hai tên lính trên mặt đất, “Tiến triển rồi có phải không, một bản kiểm điểm thì cũng phải viết sáng tạo có hiểu biết cho tôi, cái gì gọi là chỉ xin Hồng Hà không cần Hoa Tây. Vấn đề của các cậu chỉ là vấn đề của Hồng Hà thôi hả?”

“Đại đội trưởng ...” Lão Đinh đã chống đến cái thứ 169 nhỏ giọng lầm bầm, “Vậy chúng tôi muốn Trung Hoa, đại đội người ta cho cũng tính a...”

“Lộn xộn cái gì? Một đám người vô dụng...” Lệ Minh Thần ngủ một giấc còn chưa nguôi giận bị lính của anh làm cho cơn tức lớn hơn, mang thêm quả đấm chạy vội tới.

Hầu Tử ở trên đất hung ác trợn mắt nhìn Lão Đinh một cái, lầm mồm cũng không lựa thời gian, nghĩ thầm lần này xong rồi.

Bước chân của Lệ Minh Thần vừa mới bước được một nửa thì điện thoại trên bàn đột nhiên rung ì ì.

“Đại đội trưởng, điện thoại của anh!” Hầu Tử vội vàng nhắc nhở.

Lệ Minh Thần trừng mắt nhìn bộ dạng chân chó cầu xin tha thứ của Hầu Tử, “Được rồi, bữa ăn khuya hôm nay đến đây thôi, kiểm điểm ngày mai nếu không sâu sắc! vậy thì , mời, các, cậu, ăn, đại, tiệc...” Điện thoại di động trong lòng bàn tay rung lên mấy cái, tràn đầy hơi thở ục ịch.

“Dạ! bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!” Hai tên lính được đặc xá làm bộ dạng xum xoe rồi chạy ra ngoài.

Chọc phải đại đội trưởng tâm tình không tốt, hậu quả thật đúng là không đáng sợ chút xíu nào hết.

Lệ Minh Thần thấy hai tên lính chạy mất dạng, lúc này mới nhận điện thoại: “Quả táo, lại sao nữa thế?”

“Xin hỏi, anh là anh trai của Tả Dữu à?”

Lệ Minh Thần sững sốt, đó là người phụ nữ ở trong mộng có vẻ mặt ghê tởm với anh, âm thanh của cô, đại đội trưởng Lệ nhớ!

5. Chương 5: Ba Loại Tương Phùng

“Là anh trai của Tả Dữu phải không ạ?” Lệ Minh Thần rất lâu không lên tiếng, Ôn Hân cho rằng đối phương không nghe rõ, lại lặp lại câu hỏi lúc này.

Lần này, đại đội trưởng Lệ đã xác nhận 100%, đối phương chính là Ôn Hân!

Nhưng tiếp theo, khi Ôn Hân chờ anh trả lời thì đáng may râu là Lệ Minh Thần lại giả trò hồn dỗi của trẻ con, anh bực một cái... Cúp điện thoại.

Không phải là không muốn tôi nói chuyện với cô sao? Tôi sẽ không nói đến cùng!

Khói mù tích tụ một ngày trên mặt đại đội trưởng Lệ đã hoàn toàn tản đi trước khi tắt đèn nửa giờ.

Lầu dưới ký túc xá của đại đội 3, một bóng người chạy như bay vụt qua trước mặt đội phó Chiêm Đông Phong từ bên ngoài trở về.

Chiêm Đông Phong theo bản năng hô to một tiếng: “Ai đấy!”

“Chiêm Đông Phong, tới thật đúng lúc, cùng chạy 5 km với tôi!” Ngọn đèn màu vàng nhạt chiếu lên trên mặt Lệ Minh Thần đang vô cùng “Tinh thần phấn chấn”, làm Chiêm Đông Phong không thể không hoài nghi.... vết thương của lần đặc huấn này, Lệ Minh Thần không bị thương ở chân, mà là bị thương ở sọ não.

“Còn có 28 phút thì thôi còi tắt đèn, cậu lại động kinh à?”

“Động kinh cái đầu cậu á!”

Ngay cả cơ hội kháng nghị phản bác cũng không cho, Chiêm Đông Phong trực tiếp bị Lệ Minh Thần “túm” gáy bắt cóc đi.

Ban đêm doanh trại yên tĩnh, ánh sáng trên sân cỏ của bãi tập mờ mờ, âm thanh nói kháy của Chiêm Đông Phong mang theo cả gió thỉnh thoảng truyền đến, “Lệ Minh Thần, cậu có bản lĩnh thì gỡ bỏ mai rùa ra đi, nói cho tôi biết có chuyện tốt gì thì sẽ chết à!”

Chiêm Đông Phong ghét nhất Lệ Minh Thần như vậy, vừa có chuyện tốt, liền lôi kéo anh ta ra ngoài điên cuồng chạy một mạch, lần này lại chẳng phân biệt thời gian, hôm nay giờ này rồi mà hai người còn không tuân theo kỷ luật.

Đáng giận nhất là: cậu ta chết cũng không nói cho anh biết, nguyên nhân khiến cậu ta cười giống như mắc bệnh thần kinh là gì!

“Khốn kiếp!” Mặc dù Dì Hạ Phạm Thượng, Phó đại đội trưởng Chiêm vẫn không nhịn được hướng về phía sau lưng Lệ Minh Thần mắng một câu.

So với Lệ Minh Thần, vấn đề Ôn Hân phải đối mặt khó giải quyết hơn nhiều, một số điện thoại duy nhất có thể gọi xác nhận bị cúp máy, sau đó lại là “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được” thủ đoạn của đại đội trưởng Lệ thật sự có thể làm tức chết một người đang sống.

Ôn Hân nhìn chằm chằm màn hình điện thoại tối đen, khó khăn nổi lên. Cũng không thể dẫn Tả Dữu về nhà mình, coi như cô đồng ý, Tả tiểu thư tỉnh lại nhất định sẽ mất hứng, điểm này cô xác định 100%.

Cô vẫn chưa có chuẩn mực đạo đức cao như vậy, biết rõ phí sức không có kết quả tốt lại vẫn khẳng khái làm.

“Cô lấy điện thoại di động của tôi làm gì?” Trong không gian kín như bưng, sau lưng đột nhiên có thêm một âm thanh, dù tính tình Ôn Hân có bình tĩnh đi nữa thì cũng hơi giật mình ở giây đầu tiên. Cô quay đầu lại, thấy Tả Dữu mới vừa rồi còn say sòng xoài trên mặt đất, lúc này đã “Tinh thần phấn chấn” đứng ở trước mặt nhìn cô chăm chăm.

“Không phải cô say à?” Ôn Hân chần chờ đưa điện thoại di động qua.

Tả Dữu nhận lấy, nắm chắc, dùng sức xoa màn hình, rất lâu mới không kiên nhẫn trả lời: “Biệt hiệu của tôi là vôi nước, uống là say, nôn là tỉnh, cô không biết à?”

Ánh mắt khiêu khích của Tả Dữu nhìn Ôn Hân, cảm giác giống như là “Tả Dữu chẳng khác nào cổng thoát nước” chuyện này là việc bình thường, dường như không biết mất mặt.

Lúc Ôn Hân vẫn còn đang ngạc nhiên vì lời nói không lịch sự của Tả Dữu thì Tả Dữu đã đi tới cửa phòng vệ sinh đột nhiên quay đầu lại, lớn tiếng nói một câu: “Tôi không thích cô. Tuyệt đối không!”

Đổi lại là ai ở vị trí kia của Tả Dữu, kiểu người như Ôn Hân, tuổi cũng xấp xỉ mình nhưng vẫn luôn lãnh đạo, luôn phê bình mình, đại khái cũng không vui nổi, nhưng trực tiếp nói ra vậy cũng chỉ có một mình Tả Dữu.

“Thật xin lỗi, tôi cũng vậy.” Ôn Hân nói xong, trực tiếp đi qua Tả Dữu, nhận lấy tay nắm cửa trong tay cô ấy, nói: “Tinh rượu rồi thì về nhà sớm đi, đừng làm ấy người chú thím lo lắng. Cô không thích tôi thì không tiễn ha.” Ôn Hân cười xong, nhấc chân đi khỏi.

Khiêu khích, quá khiêu khích rồi!

Tả tiểu thư cho rằng mình chiếm thế thượng phong nào ngờ giờ lại bị tức đến nỗi đang giậm chân.

Đêm đó, Ôn Hân có một giấc mơ kỳ lạ, trong mơ cô đang cầm một cây thông cổng bằng da sửa một đường nước bị tắc, mặc dù cuối cùng không sửa được, nhưng trong lòng cô lại cô cùng vui sướng.

Tâm trạng tốt của Ôn Hân vẫn duy trì liên tục đến ngày đi làm thứ hai, dù cho Tả Dữu có làm ra vẻ “coi nhẹ” quãng vắng chăm công hàng tháng lên bàn của cô thì Ôn Hân cũng không mất hứng.

“Làm xong rồi?”

“Chỉ có ngần ấy công việc, chuyện này làm mười phút cũng xong.” Tả Dữu chột nhứ mày, lên tiếng nói, “Trợ lý Ôn, cô tìm những công việc không có chút hàm lượng kỹ thuật nào giao cho tôi, không phải là cố ý đó chứ?”

Động cơ Tả Dữu tới Vạn Bác mặc dù cũng không thật sự vì công việc, nhưng đường đường là một sinh viên tài cao của đại học hạng nhất quốc gia, làm sao có thể bị người ta xem là “nhân viên đi cửa sau” chứ, hầu như từ ngày đầu tiên báo cáo có mặt cho tới bây giờ, người cấp trên Ôn Hân này đều giao cho cô làm những công việc vụn vặt không trong ngành, cô chịu đủ rồi!

“Ôn tổng, nhân viên phái đi học tập tuần trước đã trở lại, nhưng Tiểu Lưu phụ trách thanh toán xét duyệt xin nghỉ bệnh, làm thế nào đây?” Nhân viên của bộ phận nhân sự cầm theo một xấp hóa đơn đi vào, phát hiện có người đang ở đây, tiến lùi đều khó, cuối cùng vẫn là Ôn Hân hất cằm ra hiệu nói chuyện.

“Tả Dữu, cô đi làm chuyện này.” Ôn Hân gật đầu một cái.

Lại nữa rồi, vẫn là loại chuyện vụn vặt không đáng kể này, Tả tiểu thư không hài lòng.

Ôn Hân ở sau bàn làm việc lại giống như không nhìn thấy sự bất mãn của cô ấy, nói tiếp, “Làm xong chuyện này, toàn bộ kế hoạch thông báo tuyển dụng sáu tháng cuối năm của công ty sẽ là của cô.”

Đối với một nhân viên trong tổng số 500 người, một công ty hạng vừa đang trên đà phát triển mà nói, công việc thông báo tuyển dụng là một trong những việc quan trọng của đời người.

Mà việc này, từ trước đến giờ chỉ do chủ quản kiểm định mắt Tả Dữu bắt đầu sáng lên.

“Đây chính là cô nói đó!” Tả Dữu nhận lấy đồ, nhìn Ôn Hân một cái rồi bỏ đi. Ánh mắt kia rõ ràng đang nói: đừng hối hận.

“Ôn tổng, cô làm thật à!” Người viên chức nhỏ bé bị lấy mất đồ trong tay có chút sững sờ hỏi.

“Thật, tại sao lại không thật...” Ôn Hân nói xong, mở máy vi tính ra, bắt đầu công việc hôm nay.

Cô cũng đã từng giống như Tả Dữu, tràn đầy tự tin vào bản thân, khinh thường bất kỳ một công việc khó khăn nào, cho đến sau khi bị ngã vô số lần, bị thương vô số lần, cô mới phát hiện ra, khi trên người có đầy vết thương thì cô mới thật sự trưởng thành.

Tả Dữu có thể trưởng thành hay không, cô không biết, chỉ hi vọng là....

Sức chiến đấu cấp A+ của đại đội trưởng Lê đã được kiểm chứng ở bãi tập khi chạy 50.000m tối qua, cùng với sit-up (1) 500 cái trên giường sau nửa đêm, cộng thêm hít đất 287 cái, rốt cuộc sau khi tiết học chính trị kết thúc cũng khôi phục lại sự cân bằng, ở trong mắt đại đội phó Chiêm và chỉ đạo viên chính trị Hồng Bân không còn thần kinh như vậy nữa.

Nhưng ngay khi hai người mưu đồ nên gắng hỏi như thế nào, rốt cuộc tối qua anh ta xảy ra chuyện gì, thì đại đội trưởng của đại đội 3 xẹt một cái, mắt bóng rọi.

Đại đội trưởng của đại đội 3 đang ở đâu? Đại đội trưởng của đại đội 3 đã sớm trốn trong đám cỏ đầy rác phía sau kho tiếp viện bắt đầu mờ mịt với thiết bị không dây của mình.

“Quả táo, tối hôm qua sao vậy, tại sao điện thoại nói một câu thì đã cúp máy rồi?”

Đánh trận coi trọng chiến lược chiến thuật, trước khi bại lộ thân phận, tất cả “Chứng cứ phạm tội” có thể bị nghi ngờ đều phải hủy bỏ sạch sẽ, cho nên điện thoại tối qua là em gái “Tả Dữu” của anh cúp máy, chứ không phải anh Lê Minh Thần.

“Anh, cuộc điện thoại này không phải em gọi, càng không phải là em cúp.” Tả Dữu không hề phát hiện anh trai trả đũa bắt đầu oán trách, “Gọi điện thoại là người phụ nữ tự ỉnh là đúng nhất công ty bọn em, cô ta nói, cô ta làm, đều là đúng, người khác làm đúng, cô ta không biểu dương, một khi làm sai liền phê bình không để yên, người gì mà dữ muốn chết!”

“Là rất hung dữ” Lúc em gái nói chuyện, Lê Minh Thần đối chiếu những từ này với từng cái trong ấn tượng của anh, trước mặt anh không cảm thấy, dù chỉ gặp qua một lần, nhưng năng lực cùng với thái độ thận trọng của Ôn Hân anh vẫn thấy được.

Hung dữ, ngược lại là thật. Đại đội trưởng Lê không nhận được phụ họa.

“Anh, anh biết Ôn Hân?” Dù sao từ nhỏ cũng đến vườn trẻ quân khu gì gì đó, lỗi tai của Tả Dữu cũng cực linh hoạt, một câu của Lê Minh Thần đã nói ra sơ hở.

Đại đội trưởng Lê cười ha hả, “Có thể để người hung thần như em gọi là dữ, vậy nhất định rất hung dữ.”

Bên tai lại vang lên tiếng gầm gừ của em gái.

“Anh, anh nói xem, em là cấp dưới của cô ta có phải là không biết trọng dụng nhân tài không?” Tả Dữu phát tiết hết cảm xúc xong lại định trốn vào dưới cánh của anh trai cọ lông, nhưng đại đội trưởng Lê có mưu mô khác, lần này lại không hăng hái gãi ngứa cho em gái như trước kia, mà anh từ từ chuyển Tả Dữu đến một đề tài anh có hứng thú. “Em là một sinh viên tài cao của đại học hàng đầu toàn quốc chạy tới Vạn Bác vốn không biết trọng dụng nhân tài, còn nói cái gì đây.”

Tả Dữu vượt qua mấy tỉnh chạy đến thành phố C nhỏ bé mà chim cũng không buồn ỉa phân, đi vào Vạn Bác không gì khác chính vì một người đàn ông, một người đàn ông từng cứu cô. Không cần nói rõ đã có thể tưởng tượng được, hành trình tình yêu mà Tả Dữu coi trọng hơn tất cả mọi thứ lại trở thành không đáng để ý trong miệng anh trai, sao cô có thể vui được, “Mẹ cũng không nói gì em, tại sao anh lại quản em!”

Em gái được nuông chiều ở trước mặt anh trai, rơi nước mắt không chút kiêng kỵ.

Lê Minh Thần hoàn toàn tưởng tượng ra được, lúc này bộ mặt Tả Dữu đầy nước của trái bưởi, “Được rồi, tiết kiệm một chút tài nguyên rượu vàng giữ lại để đóng vai nhu nhược với Bình Vương của nhà em đi, về

mặt chiến lược làm tê liệt quân địch, về mặt chiến thuật dùng trí với kẻ địch, 36 điều trong tình yêu chị dâu chép cho em quên cả rồi hả?”

Sau khi Tả Dữu tới thành phố C, chị dâu nhà doanh trưởng Cao truyền cho cô mấy điều, chép vào một quyển vở được quả táo tôn thờ như kinh thánh, vừa vận ngày nào đó bị Lệ Minh Thần trí nhớ siêu cường quét mắt qua rồi ghi nhớ lại.

“Anh... khôn kiếp, ai cho anh xem đồ của em, anh...anh đây là hành vi ăn cắp bí mật.”

“Nhiều nhất thì anh chỉ trộm đi nhưng không tiết lộ không phải xong rồi sao, cũng không phải vũ khí có tính sát thương gì.” Lệ Minh Thần vừa nói, đếm lại từng điều một trong trí nhớ, thật đúng là nhầm chán, chị dâu dạy cô nhóc tinh nghịch nhà anh đóng vai cô gái ngoan ngoãn, nhưng mình trở về nhà, trừng phạt doanh trưởng cũng không phải một lần.

“Cho nên em chỉ dùng kế hoạch tác chiến của họ hàng nhà kiến, tính toán làm mềm hóa anh ấy, nhưng nếu anh đến tham gia buổi huấn luyện mở rộng, thì chú ý đến sức mạnh không thích hợp của anh.” Tả Dữu bấu môi, đưa tay bắt đầu cào thạch cao trắng ở phía trước.

“Em cũng nói thế rồi, anh gắng gượng làm một lần vậy.”

Cuộc trò chuyện dài mười phút bốn mươi tám giây, Lệ Minh Thần đợi chính là một giây thuận nước đẩy thuyền này, hoa trong lòng anh nở mấy đóa, chỉ có bản thân anh biết.

“Đại đội trưởng Lệ, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, nếu anh dám đổi ý em sẽ gọi ông ngoại dùng kỷ luật quân đội xử lý anh!”

“Hi hi.” Đêm đó lấy đâu ra thời gian mà đi trông nom chuyện của cô nhóc này chứ.

Lệ Minh Thần nằm ở trên sân cỏ, túm từ bên cạnh một cây đông trùng hạ thảo [vị thuốc đông y], ngậm lên miệng, “Đúng rồi, cái người Ôn Hân gì đó đi chứ...”

“Dĩ nhiên đi, nhưng...” Tả Dữu đột nhiên cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, cô dừng câu chuyện, “Anh hỏi cái này làm gì?”

“Ngu ngốc, đương nhiên là thay em báo thù...” Tiện thể cũng báo luôn phần ‘thù’ của mình.

Lúc Lệ Minh Thần đi vòng vèo bước thẳng về phía khu vực đại đội của Bính Cao thì hai nhóm người nhanh chóng bao vây anh lại.

Nhìn hai người Hầu Tử, Lão Đình cùng nhau đứng trước mặt mình, cùng với Doanh trưởng Cao và Lý Cần từ đầu tới, Lệ Minh Thần không chút do dự lựa chọn chức vị cao nhất trước.... Lạnh đến vừa.

“Hai người các cậu, lại làm hỏng việc gì rồi hả ?” Lệ Minh Thần hí mắt quan sát, nghe nói trong thời gian anh đi vắng, hai tên lính này sôi nổi nhất trong đại đội.

“Báo cáo đại đội trưởng! Bản kiểm điểm đã viết xong! Xin chỉ thị của đại đội trưởng!” Gót chân sau của hai tên lính này cũng đi đôi với nhau, bả vai đứng thẳng, trầm miệng một lời.

“Ừ.... Nhận biết được sai lầm cũng coi như hiểu sâu hơn lần trước, trở về cho nói cho phó đại đội trưởng, tháng này sẽ lấy hai cậu làm mẫu cho bộ mặt quân đội của toàn đại đội, mỗi ngày một giờ, chọn lúc mặt trời lớn nhất, mời người trong đại đội của chúng ta và người của đại đội khác đến xem thử, cái gì là quân nhân trong quân nhân...”

Lệ Minh Thần vô vai hai người, trên mặt Hầu Tử đã không còn nhìn thấy sức sống của con người, sau này, gậy to táo ngọt là thủ đoạn quản lý đám ranh này hữu hiệu nhất. Đại đội trưởng Lệ dùng vô cùng thuần thực, thuận buồm xuôi gió.

Thấy hai tên lính không lên tiếng trả lời, Lệ Minh Thần sừng mặt lên: “Có ý kiến gì?”

“Có.... / không có...” Trả lời của hai người hoàn toàn trái ngược.

“Có ý kiến tự mình cất giữ, không ý kiến rút về thi hành! Từ ngày hôm nay, chấp hành ngay lập tức! Giải tán!”

“Dạ!” Hầu Tử kéo dài giọng than khóc thảm thiết, dự cảm hai cân thịt của mình sắp tiêu tan rồi.

Tổng cổ hai tên vô lại đi, Lê Minh Thần xoay người nhìn Lý Cần, vẻ mặt khôi phục lại sự lười biếng, nói: “Sáng sớm đã triệu kiến, không phải chuyện tốt gì.”

Lê Minh Thần suy đoán cũng chỉ có chuyện không tuân theo kỷ luật tối qua, nhưng từ trong ánh mắt gian tà giống như hồ ly của Lý Cần, anh lại cảm thấy quá xa vời....

(1) Sit-up: Cách nằm xuống rồi ngồi dậy lưng thẳng, chân duỗi thẳng (để tập thể dục).

6. Chương 6: Ba Loại Tương Phùng (2)

Doanh trại.

Lê Minh Thần giữ vững tư thế đứng nghiêm, mắt hơi hướng lên phía trước một góc xiên 15 độ, nhìn chăm chăm bảng hiệu viết hai chữ doanh trại mà nghiên cứu không hết.

Chính trị viên Triệu Hoành Thân của tiểu đoàn quân tiên phong cầm tài liệu đang định vào cửa tìm Cao Hán nói chuyện, thỉnh linh bị thần giữ cửa này chặn lối.

“Ai u, hôm nay đại đội trưởng của đại đội 3 diễn tuồng gì à? Võ Tông đại chiến với Tướng Môn Thần? Không giống, sao tôi nhìn như thể vị Tướng Môn Thần này có ý muốn khởi nghĩa vũ trang thể nhỉ?” Dẫn theo một đoàn binh lính, những lời Triệu Hoành Thân nói ra đều mang theo nhạo báng.

“Báo cáo chính trị viên, tôi không phải Tướng Môn Thần, cậu càng không phải là Võ Tông, là đồng chí doanh trưởng đang phạt tôi đúng! Muốn tôi tạo tác dụng cảnh cáo cho toàn doanh trại!” Lê Minh Thần ngược lại trả lời “trịnh trọng”.

“Cảnh cáo? Cậu lại bị giạt mất sợi lông không bình thường nào rồi à?” Triệu Hoành Thân nhìn Lê Minh Thần, nén cười. Tính tình Lê Minh Thần anh hiểu rõ nhất, vừa mới vào đội ba ngày không dấy lên một trận trong phòng thì không bình thường, làm đại đội trưởng, bộ đội dưới quyền ba ngày không răn dạy thì không bình thường.

Vậy tại sao lần tập huấn này trở về chưa đầy ba ngày, đã lại bắt đầu phạm tội xấu rồi?

Anh ta vỗ vỗ vai Lê Minh Thần, đẩy cửa đi vào.

Khi Triệu Hoành Thân trở ra, đã là mười lăm phút sau rồi, anh ta đứng ở trước mặt Lê Minh Thần, nụ cười trên mặt Triệu Hoành Thân đã không nhìn nổi nữa, anh ta vỗ vai đại đội trưởng Lê, “Doanh trưởng các cậu muốn cậu đi vào, Lão Tam à, tự giải quyết cho tốt...”

Một câu nói hay như vậy lại bị nụ cười xấu xa trên mặt Triệu Hoành Thân phá hủy hoàn toàn.

“Lãnh đạo không có dáng vẻ của lãnh đạo, không đứng đắn.” Cũng không nghiên cứu kỹ xem cậu ta là quân nhân thể nào, Lê Minh Thần không khách khí lườm Triệu Hoành Thân một cái, chỉnh sửa lại móc gài, gõ cửa tiến vào.

Ước tính thời gian lại trôi qua 25 phút, Lê Minh Thần bước đi nghiêm chỉnh từ trong doanh trại ra.

Lúc mấy bộ đội trong hàng lang doanh trại đi qua anh, không nén nổi kỳ quái: mỗi lần đại đội trưởng Lê tới doanh trại, đều là doanh trưởng bị tức gần chết, hôm nay nghe tình hình doanh trại yên tĩnh, giống như người kia mới tức chết... Thay đổi vị trí rồi sao?

Bạn đã từng gặp người doanh trưởng nào mà vừa mới thông báo nghiêm túc trên đại đội của doanh trại là bạn được thăng chức Phó doanh trưởng, liền sau đó là dáng vẻ tươi cười bổ sung....

“Thuận tiện cũng chuẩn bị cả bản kiểm điểm về việc lần này cậu trở về trái luật, đi họp sẽ đọc một lượt trước toàn thể cán bộ doanh trại.”

Lãnh đạo không thể mỗi khi trở về tức giận lại dùng cách tức giận của con đồ sau khi cho những trái táo ngọt ngào, thật sự là không có hình tượng nghiêm chỉnh, quá đả kích tính tích cực rồi!

“Còn không bằng phạt em 100.000 mét!” Lê Minh Thần chán nản trên tay lại dùng sức, có thể nhổ trụi luôn mấy sợi lông ngắn trên đỉnh đầu.

Một trận gió nhỏ từ bóng lưng vắng lặng của Lê Minh Thần thổi đến trước cửa sổ đường làm quan rộng mở.

Cao Hán đứng trong cửa sổ của doanh trại liếc trộm Lê Minh Thần, duỗi ngón tay chỉ ra ngoài cửa sổ với lính thông tin đưa tài liệu vào, về mặt thi hành giáo dục rất “nặng nề”: “Nhớ lấy, đắc tội với ai cũng đừng đắc tội với phụ nữ, lời lẽ chí lý...” Nghĩ lại chiêu này là bà xã Tưởng Nhất Bằng chỉ inh, doanh trưởng Cao từ trước đến giờ chỉ biết quát tháo thủ hạ đột nhiên phát hiện, bà xã cao hơn ông anh phải một chút.

Tiểu tử Lê, cậu hãy nhận tội đi!

So với Lê Minh Thần, ngược lại mấy ngày nay Tả Dữu trôi qua cực kỳ thoải mái. Hóa đơn hạch toán không tốn nửa giờ đã làm xong, sau khi giao cho bộ phận kế toán, Tả Dữu trở về phòng làm việc an tâm chờ Ôn Hân “chịu thua”.

Một ngày hai ngày trôi qua, phòng trợ lý không hề có động tĩnh, Tả Dữu cũng không vội: làm ột người phụ nữ trước giờ luôn kiêu ngạo cúi đầu nhận thua, thì cũng cần cho cô ta chút thời gian để giảm bớt kích động trong lòng.

Thời gian cứ trôi đi, mỗi ngày tài liệu đưa đến rồi lại đưa đi, và rồi cũng đến cuối tuần....Ngày Vạn Bác có đợt huấn luyện phát triển nửa năm một lần.

Sáng sớm, Tả Dữu thay một bộ quần áo thể thao màu hồng phấn, soi gương chừng cả buổi rồi mới không vừa lòng cảm gió sách ra cửa. Lúc cô ở cửa trước đổi giày thì tin nhắn Lê Minh Thần gửi trả lời cũng đến.

Khác xa với chuỗi tin nhắn dài lúc trước cô soạn cho anh, Lê Minh Thần trả lời đơn giản đến không thể đơn giản hơn được: đã đến.

Đã đến! Cô còn chưa tới, anh đã đến! Tả Dữu cũng không dám cần nần, nhanh chóng vọt ra ngoài cửa.

Nhân viên và một số người nhà đang xếp hàng lên hai xe buýt trước cổng Vạn Bác. Truyền thống của công ty Vạn Bác.... Huấn luyện phát triển có thể mang người nhà đi cùng.

Ôn Hân không có người thân nên ngồi ở vị trí cuối cùng trong xe buýt, nghiêng đầu ngủ gật.

Lúc Tả Dữu đến, tìm xung quanh rất lâu mới phát hiện Lê Minh Thần đứng cách mình không xa, “Anh, anh mặc như thế sao!”

Nhìn chằm chằm áo T shirt “vịt Donald” cực kỳ đáng yêu trên người Lê Minh Thần, Tả Dữu cảm thấy anh trai đang nhẫn nại cực độ trong việc rèn luyện nâng cao bản thân.

“Đương nhiên là để làm tê liệt kẻ địch, đàn độn!” Lê Minh Thần vỗ vào vành nón che nắng của Tả Dữu, nhỏ giọng nói.

“Anh, anh thật tốt, đi báo thù cho em!” Nắm quả đấm tưởng tượng Ôn Hân bị chinh đồn, tâm tình Tả Dữu liền o(v)o....

Cô không chú ý, lúc này anh trai đang nhìn theo phương hướng của một chiếc xe nào đó, về mặt không nói rõ được... Hưng phấn!

Ôn Hân giao tất cả hoạt động cho đồng nghiệp, cô ngủ suốt cả dọc đường đi, cho đến lúc xe ngừng rồi xuống xe, cô mới phát hiện lần này tới không phải là sân huấn luyện phát triển vẫn luôn hợp tác với Vạn Bác.

Um tùm xanh biếc, sân bãi của khu rừng rậm rộng lớn làm người ở trong đó cảm thấy bất an trong lòng.

“Vạn Tổng, xảy ra chuyện gì vậy?” Mặc dù tiến độ Ôn Hân không tham dự , nhưng hợp tác với sân huấn luyện trước kia là cô đi nói chuyện, sao bây giờ....

“Đây là một khâu khảo nghiệm Vạn Bác nhất định phải thông qua nếu muốn nhận được hợp tác đầu tư của Thiên Hòa .” Một âm thanh lên tiếng trả lời, không phải Vạn Cương .

Băng ghi âm là một thứ rất kỳ lạ, có thể giữ lại những lời đã từng nói vào trong một cái băng ghi âm, lúc nhớ thì sẽ bật ra nghe.

Băng ghi âm có một điểm không tốt, thời gian lâu dần, dây băng sẽ bị ẩm, âm thanh truyền ra ngoài cũng sẽ biến âm.

Giống như âm thanh vang lên bên tai Ôn Hân hiện tại.

Mấy năm không gặp, âm thanh Ngụy Dực hơi thấp, hơi trầm, không còn toát ra được như xưa, càng không thể nói với cô róc rách như nước suối: “Ôn Hân, kem này chính xác là ở đường phía Bắc, anh chạy qua đó mua về, nhanh ăn đi, sắp tan mất nửa que rồi.”

“Nửa que này nhất định là anh ăn trộm.” Suy nghĩ trở về thực tế, một câu nói không đầu không đuôi này của Ôn Hân khiến cho Tổng giám đốc Vạn đang chào hỏi Ngụy Dực rất lúng túng. Ánh mắt Ngụy Dực dừng lại giữa không trung, trong chớp mắt có cái gì đó để lộ ra ngoài... nghi là tốt đẹp.

“Ôn Hân, đến đây tôi giới thiệu một chút, vị này là Ngụy tổng của Thiên Hòa, thanh niên anh tuấn, tuổi trẻ tài cao. Ngụy tổng, vị này là trợ lý của tôi, Ôn Hân.”

“Xin(**) nào vậy? Hân trong vui vẻ sao?” Một tên đàn ông già khuôn mặt béo phị bên cạnh Ngụy Dực nói chen vào.

(**) Xin có lẽ mọi người sẽ thắc mắc sao lại có chữ Xin, ở đây là chữ phiên âm của tiếng trung, do “Hân” trong tên của Ôn Hân là xīn và có rất nhiều từ đọc là xīn có nghĩa Hán Việt là “Hân” nên ý của người hỏi là chữ “Hân” trong tên của Ôn Hân là chữ nào ^^

“Phải là Hân trong mặt trời, ý là mặt trời sắp mọc.” Coi thường người thủ hạ vô lễ, giọng Ngụy Dực nói bình thản.

Nhưng ngay lập tức anh lại chuyển ánh mắt niềm nở về phía Vạn Cương, “Vạn tổng, nhân lúc chưa bắt đầu, đi đến nói mấy câu với bọn họ trước đi.”

Từ đầu đến cuối, ngay cả cái bắt tay lịch sự cũng không có, hai phút sau khi Ngụy Dực đến gần Ôn Hân liền rời đi.

Vừa lúc ánh mặt trời chín giờ chiếu vào trên người Vạn Cương và Ngụy Dực đang đứng song song trên bục, Ngụy Dực hăng hái.

Ôn Hân dừng mở mắt, không được nhìn; đổi lộ tại sang một tần sóng khác, không được nghe. Giống như mấy năm qua vậy, cô nghĩ lần này, cô cũng có thể giữ được tim mình.

Lúc cô mất hồn thì những người bên cạnh đã sớm dựa theo yêu cầu bắt đầu tự mình tìm nhóm, đợi đến khi Ôn Hân phát hiện, bản thân đã sớm thành người lẻ loi rồi.

“Vị tiểu thư này, cô vẫn chưa tìm được bạn để lập đội à?” Người hướng dẫn nhìn quét một vòng phát hiện Ôn Hân đứng như cọc gỗ, bèn lên tiếng hỏi thăm.

Lập thành đội? Cô không biết rõ tình hình.

Vạn Cương nhảy xuống khỏi bục đi tới bên cạnh cô, vỗ xuống bả vai Ôn Hân, “Hạng mục lần này là bốn người tạo thành một đội để tìm kiếm bia.” Dùng lời diễn tả ngắn gọn nhất để giải thích cho cô, Vạn Cương quay đầu nhìn một vòng, “Chỗ này thiếu người, cô đi tìm nhóm đi.” Vạn Cương khẽ đẩy vào lưng cô, Ôn Hân lại hòa nhập vào đám người.

Cảm giác không phải một mình, thật tốt. Cô thở phào nhưng không hề chú ý ánh mắt bên cạnh chưa từng rời khỏi cô.

“Nếu tất cả mọi người tìm được đồng đội của mình, vậy hãy tới đây nhận đồ rắn ri, thay quần áo xong, hoạt động sẽ chính thức bắt đầu, hãy nhớ, tìm được bia thì trở về tức thì, không giống như những lần trước, cuối cùng chúng tôi sẽ dựa theo tốc độ hoàn thành để tính toán thành tích ọi người.” Người hướng dẫn cầm loa phóng thanh nói lớn về phía dưới bục.

“Ôn tổng, lần này thành tích hoạt động của chúng ta là tính theo thành tích Thiên Hòa đánh giá công ty Vạn Bắc, cô cũng đừng kéo chúng tôi xuống.” Lúc cầm bộ đồ rần rì vào phòng thay quần áo thì cô mới phát hiện, cô và Tả Dữu ở một tổ.

Bị quả ốt nhỏ làm sặc, tinh thần chạy sạch lập tức lại quay về toàn bộ, Ôn Hân nhoẻn miệng cười, “Kéo hay không, lát nữa sẽ thấy rõ.”

Tả Dữu là quả ốt nhỏ, vậy sự xuất hiện của Lệ Minh Thần chính là dưới nỗi xào thả ốt bỏ thêm chút thuốc nổ, mặc dù không lập tức nổ tung nổi, nhưng mùi lại sớm bay ra rồi.

Vô cùng nồng nặc.

“Anh tôi cũng ở đây, tôi và Vương Binh ở tổ này, nếu Ôn tổng không thích ở tổ của chúng tôi, xin cứ tự nhiên.” Luồng không khí không bình thường giữa Ôn Hân và Lệ Minh Thần bị Tả Dữu hiểu lầm thành là có liên quan tới “người xa lạ” ở đây, cô không thích nhất chính là Ôn Hân luôn làm ra vẻ cao cao tại thượng của một người đẹp lạnh lùng từ chối ngàn người, xua tay “tiễn khách”.

“Được rồi được rồi, bên kia bắt đầu phát súng, chúng ta qua đó nhận súng đi.” Có Ôn Hân ở đây, Vương Binh không muốn nói nhiều với Tả Dữu nhưng cũng không thể không đứng ra hòa giải.

Lời Vương Binh nói thành công khiến Tả Dữu ngậm miệng, cô lấy tay ra kéo Vương Binh xoắn bước về phía trước, cách trước mặt Ôn Hân một khoảng mới đứng lại, nhìn chòng chọc cô mấy giây, cuối cùng “hừ” một tiếng, hất cổ rồi đi.

Tất cả mọi người đi nhận súng, ngoài cửa xi măng nhỏ chỉ có Ôn Hân và Lệ Minh Thần đứng.

Ôn Hân nhìn Lệ Minh Thần, anh?

Trong đầu cô lập tức nhớ lại cú điện thoại chỉ nói một câu đã bị cúp, nếu sĩ quan tiên sinh nhỏ mọn như thế, vậy cô...

Từ đầu đến cuối Lệ Minh Thần quan sát nét mặt biến đổi của Ôn Hân, giống như con báo nhỏ đang chờ cơ hội vồ con mồi, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị nhảy ra chế giễu một phen với sự “ngạc nhiên” của cô, nhưng sự kinh ngạc của Ôn tiểu thư cũng chỉ là nửa giây trước khi anh phát hiện, về mặt sau đó lại bình tĩnh.

Chuyện này vẫn chưa hết, đúng lúc Lệ Minh Thần thiếu kiên nhẫn muốn mở miệng thì Ôn Hân dứt khoát xoay người... Đi nha...

Lại coi anh là không khí!

Không hiểu rõ tình hình quân địch, lực chiến đấu được tạo thành ở vòng giao phong thứ nhất đã giảm mạnh, đại đội trưởng Lệ vô cùng nén giận, sợi lông ngắn trên đỉnh đầu lại ít đi mấy cái rồi.

“Nhóc con, lát nữa mô phỏng theo nhân vật thật của CS tôi không tin cô không nói chuyện với tôi.” Nhưng thử thay đổi suy nghĩ, Ôn Hân vẫn luôn ngẩng cao đầu lại lúng ta lúng túng bị tia la-de bắn, và đáng về xin anh giúp đỡ, Lệ Minh Thần lại thăm sắc khoái, lông mi anh giật giật, đi giày Lưu Tinh bước tới nhận súng.

Loại súng chiến đấu giả này là “trò trẻ con” kém thông minh, anh ứng phó dễ như trở bàn tay.

Điều mấu chốt đầu tiên của quân sự là: biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Lần này Lệ Minh Thần tự tin quá mức.

7. Chương 7: Ba Loại Tương Phùng (3)

Ôn Hân đi vào trong khu rừng gỗ xanh ở miền Nam hiếm thấy, cầm “súng” trong tay, cô luôn cảm thấy tư thế cầm súng của mình có chút lạ, luôn cảm thấy cầm ngang vác thẳng không chính xác.

Mấy tổ ở phía trước đã lần lượt tiến vào “chiến khu”, mà cô ở tại chỗ đợi lệnh ngay cả tư thế căn bản cũng không xong, điều này khiến Ôn Hân rất buồn bực.

Tả Dữu cách xa cô mấy bước lại cười vừa lớn vừa vui vẻ. “Vương Binh, biết em được gọi là gì không? Hiên ngang mạnh mẽ! Có nữ trung hào kiệt như em thích anh, anh nên vừa lòng đi.”

Tả Dữu từ khi bước vào công ty đã bắt đầu theo đuổi Vương Binh ở bộ phận nghiên cứu khoa học, đây đã là sự thật toàn bộ Vạn Bác đã biết rõ, Tả Dữu cũng không sợ người biết, hỏa lực tiến công càng cường thế hơn.

Khi Ôn Hân quay đầu lại thì Vương Binh đang bị Tả Dữu kéo xem cô ấy đứng tư thế hành quân. Tả Dữu mặc bộ đồ rằn ri đúng quy định đúng khuôn phép, tư thế cầm súng đứng ở chỗ đó cũng rất ra dáng, hèn chi sắc mặt Vương Binh hồng hồng.

Sau khi nhìn chuyện nực cười này, ánh mắt Ôn Hân chuyển tới Lệ Minh Thần ở bên cạnh, dù chỉ tùy ý đứng ở đó, súng cũng chỉ cầm một cách tùy tiện, nhưng khí chất trên người của tên đàn ông không giống người bình thường này chính là sự khác biệt rõ rệt, đột nhiên cô tìm được nguyên nhân thật sự của cảm giác không đúng kia.

Thử nghĩ mà xem, một cột điện đứng giữa một đám cọc gỗ thấp, dù cọc gỗ có kéo cổ thì cũng chỉ có thể là chú lùn đứng trước cột điện.

Ôn Hân tiểu thư bị đè xuống thành cọc gỗ thấy không cam lòng, nhưng không thể không phục.

Một ngón tay của Lệ Minh Thần – cây cọc gỗ lớn, đang lắc lư phác họa trên cán súng, từ trước đến giờ anh có phản ứng rất nhạy bén, vậy mà lúc này lại không phát hiện mình đang trở thành đối tượng oán thầm của người nào đó.

“Súng giả” trong tay nhẹ nhàng ngay cả chút khuynh hướng cảm xúc cũng không có, chứ đừng nói là xúc cảm, Lệ Minh Thần hận không thể ném món đồ chơi thấp kém này ra thật xa, đừng nói là chuyện này bị doanh trưởng sư đoàn trưởng biết, cho dù một binh lính nào đó là thủ hạ của anh tùy tiện nhìn thấy, thì anh mình cả đời của Lệ Minh Thần anh cũng hoàn toàn tiêu tùng rồi.

Thiếu tá tiên sinh đang bực mình vặn cổ, con người vừa rồi còn díp lại đột nhiên bình tĩnh.

Ôn Hân vừa nhìn Tả Dữu vừa tìm vị trí súng của mình nên không phát hiện ra Lệ Minh Thần đang bước nhanh về phía mình, đợi đến khi cô phát hiện thì Lệ Minh Thần đã đi đến trước mặt cô, trực tiếp tước súng của cô.

“Ăn mặc cũng không chính xác, súng có thể cầm đúng mới là lạ!” Về mặt của Lệ Minh Thần là cô không nói chuyện với tôi, tôi cứ vô lại nói chuyện với cô, khom lưng đến gần bên eo Ôn Hân, đưa tay kéo kéo áo rằn ri bị cô buộc vào trong quần, “Đây là cách ăn mặc gì thế.”

Ôn Hân cho rằng nhiều nhất anh chỉ tán chuyện, căn bản không ngờ lần này anh dứt khoát động thủ, theo bản năng sau khi lấy vật áo từ trong tay về rồi lùi lại hai bước, về mặt đề phòng nhìn Lệ Minh Thần, ngay cả thất lưng cũng chưa cài, đơn giản không muốn để ý đến anh, trực tiếp vươn tay đi lấy súng của mình.

Lệ Minh Thần buộc cô nói chuyện làm sao có thể buông tha dễ dàng để cô qua cửa như vậy, trực tiếp bước hai bước liền nhau, kẹp khẩu súng dọc giữa hai chân.

Mơ tưởng? Tự đi mà cầm! Nụ cười của Lệ Minh Thần ở trong mắt Ôn Hân muốn ăn đòn như vậy.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?” Không muốn nói chuyện cũng không được, nếu như có thể không kiêng kỵ, Ôn Hân thật sự hận không thể ôm Tiểu Tiên tới, trực tiếp cho tên sĩ quan tiên sinh không ngừng khiêu khích này hai móng vuốt để hả giận!

“Không làm gì, chỉ muốn nói cho cô người dân binh ‘ngu ngốc’ này về cách mặc đồ rằn ri đúng chuẩn.” Lệ Minh Thần thu hồi vẻ hài hước trên mặt, nhún vai, kéo bộ rằn ri số lớn ra làm phẳng sát vào người, “Chất lượng trang phục của sân huấn luyện này cũng chỉ tầm tạm, không bằng 1/3 loại tiêu chuẩn của quân đội.”

Lệ Minh Thần vừa làm phẳng áo, vừa oán trách chất vải kém, nếu như không phải vị trí cài súng quá xấu hổ, Ôn Hân nào có thời gian nghe anh nói. Cô không để tâm nghe, Lệ Minh Thần lại nói xuất thần, “Đồ

rần rì là một loại trang phục để tập huấn, cách mặc áo chuẩn không phải sơ vin, mà là để hở bên ngoài quần, nhìn xem cô nhét phình ra thành một khối, thoải mái không?”

Lệ Minh Thần đột nhiên hỏi ngược lại khiến sắc mặt Ôn Hân bắt đầu hơi biến hóa, điều này cũng không thể trách cô, số quần áo quá lớn, thắt dây lưng cũng không vừa người, rộng như vậy lát nữa chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến hoạt động.

Thời gian cô đỏ mặt, Lệ Minh Thần đã lấy dây lưng ra cầm trong tay kéo hai cái, tiếng dây lưng vang lên rắc rắc, nhưng không lần nào được sự phê bình của thiếu tá tiên sinh, “Chất lượng của dây lưng này càng chán hơn, không bằng cả thắt lưng vũ trang bỏ đi.”

Hoạt động hai cái, làm cho dây lưng mềm đi một chút, Lệ Minh Thần cầm thắt lưng kê sát vào giữa eo: “Thắt dây lưng vũ trang ở hông khoảng 3 cm, buộc chặt từ bên ngoài áo!”

Từ giảng giải đến hoàn thành biểu diễn, Lệ Minh Thần làm một mạch, Ôn Hân lại không nhìn vào mấy lần, cô chỉ muốn sớm cầm súng của mình, nhưng dọc theo vị trí đầu súng dừng thẳng chỉ vào, quá xấu hổ. Ôn Hân giữ ắt mình không nhìn vào, chờ anh kể xong, nghiêng mặt đưa tay nói: “Huấn luyện viên nghiện quá đủ rồi, trả súng cho tôi.”

Không biết là Ôn Hân nghĩ quân nhân quá mức ngây thơ, hay là người quân nhân Lệ Minh Thần này quá tự nhiên phô bày sự vô lại.

Lệ Minh Thần đổi chiến lược chiến thuật đối phó với Ôn Hân, liệt kê ra mấy điều về việc mặc đồ tác chiến không thỏa đáng sẽ dẫn đến thành tích không tốt, sau đó tiến tới ảnh hưởng đến đánh giá toàn thể công ty bọn họ để lại hậu quả nghiêm trọng, thành công ở bên cạnh ôm vai nhìn Ôn Hân điều khiển bộ rần rì gần như chính được một nửa của cô.

“Chưa ăn sáng à!” Cuối cùng thật sự không nhìn nổi cô siết dây lưng lỏng là lỏng lẻo, Lệ Minh Thần tiến lên một bước, đưa tay, dùng sức một chút, eo thon của Ôn Hân xuất hiện rồi.

“Miễn cưỡng xem như đúng quy cách.”

Nhiều năm về sau, mỗi lần Ôn Hân nhớ lại lúc ấy eo mình bị siết phát đau, lúc ngẩng đầu muốn kháng nghị, lúc ánh mặt trời chín giờ chiếu vào trên cằm lún phún râu của Lệ Minh Thần thì trong đầu cô nhảy ra một danh từ duy nhất đó chính là.... thủ lĩnh thổ phỉ.

Vương Bình hiếm khi phản ứng với mình một lần, cho nên đến khi được thông báo có thể vào bãi thì Tả Dữu mới có thời gian “phát hiện” hai người đã sắp đến gần nhau.

Thấy trên mặt Ôn Hân là vẻ như bị thứ gì đó ngăn cách trả lời rối rắm, Tả Dữu đột nhiên bắt đầu cảm thán từ đáy lòng: vừa mới gặp mặt đã có hiệu quả rồi, đại đội trưởng Lệ không hổ là năng lực phối hợp tác chiến cấp một.

Anh! Anh thật giỏi! ! Tả Dữu mặt mày hớn hở kêu bọn họ, “Anh, vào đi.”

Tả Dữu an tâm giao việc “báo thù” cho hậu phương lớn là Lệ Minh Thần, còn mình thì kéo Vương Bình dẫn đầu tiến vào chiến khu.

“Không muốn làm công ty cô mất mặt thì theo tôi.” Lệ Minh Thần nói với Ôn Hân với điệu bộ tôi hạ quyết tâm rất lớn mới quyết định giúp cô.

Không hiểu, Ôn Hân đột nhiên cười, cô nhảy tới nửa bước kéo gần khoảng cách với Lệ Minh Thần, ngửa mặt nhìn anh, trong miệng từ từ khắc ra bốn chữ: “Không, phiền, nhọc, lòng.”

Lệ Minh Thần bị luồng hương thơm đột nhiên có thêm trước mặt xông đến nên hơi choáng váng, l.d.d đang muốn tiếp tục bày tỏ sự hào phóng của mình thì người phụ nữ này lại thưởng cho anh bốn chữ như vậy.

“Trong dân binh cũng có người thuộc họ hàng nhà nhím.” Lệ Minh Thần gãi gãi đầu, nhưng ít ra con nhím này so với đám nữ thổ phỉ man rợ trong quân đội còn tốt hơn chút xíu, bộ đội nữ trong quân đội giỏi ném qua vai, nữ quân y trong bệnh viện của quân đội giỏi nói trúng tim đen....

Nhớ tới lần trước chị dâu gãi đúng chỗ ngứa ỳnh, cả người Lệ Minh Thần khẽ run rẩy.

Chơi với cô thích hơn, đại đội trưởng Lê đem Ôn Hân trở thành một chuyện lý thú trong cuộc sống của mình, vẫn chưa phát hiện lần này mình khác thường biết bao nhiêu, anh xoắn mấy bước lớn đuổi theo Ôn Hân đã đi vào cửa.

Ôn Hân quả thật không cần Lê Minh Thần hao tâm tổn trí.

Mặc dù tư thế cầm súng ít nhiều vẫn hơi kỳ cục, không đạt tiêu chuẩn, nhưng không thể phủ nhận, kỹ thuật bắn súng của cô....người sáng suốt vừa nhìn là....

Biu....

Một phát bắn chết mục tiêu ở máy mô phỏng.

Ôn Hân để súng xuống, để cán súng vào lòng bàn tay, ôm vào trong ngực, cô nhìn Lê Minh Thần, ý tứ trong mắt nhấn nhủ rõ ràng khác thường: còn cần anh nhọc lòng sao?

Ôn Hân không biết, chính ánh mắt khiêu khích này đã làm cho trái tim của Lê Minh Thần - người quân nhân với ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh đang đập kịch liệt như thế nào.

“Thật là thú vị!” Lòng ngực của anh kích động một trận, ầm ầm giống như máy quạt gió đưa vào Ngũ Đài, anh đứng tại chỗ mấy giây liền nhanh chóng đuổi theo .

Cơn gió thổi nhẹ làm nhô ra bông hoa nhỏ giấu trong lùm cây, nó giương cao đầu, không biết là “có hứng thú” với chuyện của thiếu tá tiên sinh.... Hay là với người.

Nhiệt độ ngoài phòng tăng cao trở nên nóng rát theo ánh nắng mặt trời. Trừ rừng cây ở sân huấn luyện ra, phòng mát mẻ nhất phải kể đến phòng giám sát và điều khiển, phòng này có điều hòa. Trên màn hình tinh thể lỏng, hành động của nhân viên tham gia tập huấn liếc qua là thấy ngay.

Vạn Cương ngồi song song với chỗ của Ngụy Dược, thỉnh thoảng gật đầu hài lòng với biểu hiện của nhân viên mình.

“Thật đúng là không nhìn ra, kỹ thuật bắn súng của Ôn Hân rất tốt, nhưng sao tư thế mang súng kỳ cục vậy, giống như từng luyện tập lại không giống.” Vạn Cương khát nước lấy chai nước suối bên cạnh mở ra uống.

“Người quen dùng súng lục và bắn kiểu súng ngắn, lần đầu tiên cầm loại ‘to con’ này’, không quen là phải.” Ngụy Dược từ bên ngoài vào đến trong phòng gần như không nói lời nào lại đột nhiên mở miệng.

Cổ họng Vạn Cương đang uống nước cũng phải kìm lại, nghĩ thầm vị Lão tổng tuổi trẻ của Thiên Hòa này thật đúng là sâu không lường được, ngay cả nguyên nhân Ôn Hân không dùng quen súng cũng “phỏng đoán” ra.

“Ngụy tổng thật là tuổi trẻ tài cao, học rộng hiểu nhiều!” Vạn Cương tăng tốc.

Cái gì mà học rộng hiểu nhiều, cũng chỉ là những chuyện quen thuộc như xương tủy thôi, phải biết, kỹ thuật bắn súng của Ôn Hân là hai người cùng nhau đi luyện tập....

Khi đó, mỗi lần nhìn thấy số vòng của mình cao hơn anh là cô lại ngẩng đầu, nghịch ngợm vênh mũi nói: “Ai nói con gái bắn súng không bằng con trai, nhìn đi, đây chính là phản chứng.”

Hạt cát thời gian mài mòn sự xanh tươi năm đó một cách đáng sợ khác thường, gấp lại, cô coi anh như người qua đường.

Nhưng nếu quả như thật là người qua đường, cũng sẽ không nói một câu “ăn trộm” lúc này.

Ôn Hân, anh đánh mất đã tìm lại nó rồi, khi nào thì em trở lại.

Ngụy Dược đang mất hồn thì Vạn Cương đột nhiên vọt từ trên ghế đứng lên, “Nhanh, Tiểu Lý, đi xem thử Ôn Hân và người bị thương kia thế nào rồi!”

Trên màn hình cho thấy hình ảnh trong một cái góc, Tả Dữu nằm trên mặt đất, đè lên Lê Minh Thần và.... Ôn Hân ở phía dưới.

Mà rơi lá tả xung quanh bọn họ, là mấy mảnh vụn của cây cầu gãy.

Lấy được bia....bước cuối cùng của toàn bộ trận huấn luyện.

Một giây trước tiếp được Tả Dữu, Ôn Hân vẫn còn nhớ vừa rồi được trải qua một trận “bắn nhau” kịch liệt.

Mặc dù Lê Minh Thần không phải “người tốt”, nhưng không thể phủ nhận, anh là “chiến hữu” tốt.

Nếu như không phải là anh, đào tạo huấn luyện lần này, Ôn Hân cũng không nắm chắc có thể qua được không, bởi vì rất rõ ràng, về mặt độ khó của huấn luyện, Thiên Hòa không có ý định để cho độ khó quá mức dễ làm, “đối thủ” sắp xếp cho bọn họ cũng không phải là đám tay mơ giống như trong công ty.

Thay vì nói đây là nhân viên PK trong nội bộ Vạn Bác, không bằng nói là toàn thể nhân viên Vạn Bác bị PK.

Ôn Hân vừa mới tiêu diệt được mục tiêu thứ nhất, sau khi tập trung so sánh với mô hình “nhân vật thật”, quả thật trẻ con này cũng kinh khủng, cô vừa mới bước vào một khu vực, giống như là mìn liên hoàn bị kéo giây, súng laser bùm bùm bắn ra từ bốn phương tám hướng bắn về phía cô không hề khách khí.

Đây căn bản không phải huấn luyện phát triển có ý nghĩa bình thường, chenquicao.l.q.d đây là cố tình gây khó khăn cho! Ôn Hân hơi nổi cáu quay ngược lại.

“Không muốn trực tiếp thành ‘ cái sàng ’ thì hãy đằng hoàng ở phía sau tôi!” Khi trong đội huấn luyện theo mô phỏng, Lê Minh Thần không chịu nổi nhất là những bộ đội mới ngu ngốc đặc biệt dũng cảm “hạ sinh bản thân”, mỗi lần gặp phải, người đó ít nhất cũng nhận được một trận găm thét của Lê Minh Thần khiến người ấy khắc cốt ghi tâm nhớ suốt đời mới thôi.

Đối với Ôn Hân, coi như anh đã dụ dàng rồi, cũng chỉ là xách cổ áo rần ri của cô, xách cô như xách con gà tới sau lưng mình.

Xem nhẹ hai con mắt như quả cầu lửa của cô, Lê Minh Thần giống như chưa từng làm gì cả la to vồn bọn Tả Dữu ở phía sau: “Bọn anh đi vào trước, giải quyết xong đám người kia thì hai người hãy theo vào.”

Ôn Hân chẳng biết tại sao lại thành người tiên phong như vậy, bị Lê Minh Thần lôi tay áo bước vào vòng mai phục.

“Anh nói gì thì cứ nói, có thể dừng lúc nào cũng lôi lôi kéo kéo không!” Biết không muốn có quan hệ với anh là không được, nhưng bị một “người xa lạ”, còn là một “người xa lạ” đáng ghét động một tý là tiếp xúc tay chân, Ôn Hân không thích.

Lê Minh Thần nhìn Ôn Hân, lại nhìn tay áo trong tay mình, buông lỏng tay ra, ” Có thể không lôi kéo, nhưng điều kiện tiên quyết là cô nghe hiểu được mệnh lệnh của tôi.”

“Chỉ cần anh nói quốc ngữ (ý là nói tiếng Hán).” Ôn Hân kéo nhẹ tay áo bị lôi, cảm thấy lời này đã rất rõ ràng.

Vừa bước vào “vòng mai phục”, Lê Minh Thần vác súng lên, biu biu chỉ hai phát súng, hai tên “mục tiêu giả lập” không còn tiếng động.

Yên lặng chỉ duy trì không tới hai giây, đối phương còn ba người giống như là đã giao hẹn sẵn đồng loạt hướng về phía bọn họ “nổ súng” .

“Hướng ba giờ giao cho cô, hai tên còn lại để tôi.” Giữa lúc nói chuyện, Lê Minh Thần đã một phát giải quyết một tên.

“Hướng ba... ba giờ ở đâu?” Lê Minh Thần nói chưa dứt lời, vừa nói Ôn Hân đã mất phương hướng, chỉ có thể vác súng bắn đại khái.

Lúc Ôn Hân đang bắn vào vị trí lung tung thì bên hông đột nhiên siết chặt, người cũng bị đàn ông ôm eo éch xoay một vòng.

BIU....

Mục tiêu cuối cùng, bị Lê Minh Thần bắn chết hoàn toàn. Tất cả đều ổn rồi.

“Ngay cả hướng ba giờ cũng không biết còn trông cậy gì đây?”

Lần này Lê Minh Thần buông cô ra rất nhanh, nhưng vĩnh lỗ mũi lên phê bình cũng rất nhanh.

Chút kính nể vừa mới sinh ra một giây trước, cũng hoàn toàn bị nụ cười xấu xa kiểu tiểu nhân đắc chí làm mất tiêu rồi.

Ôn Hân quay đầu rời đi.

“Ồ hay! Qua cầu rút ván!” Thiếu tá rất bất mãn.

Trải qua cuộc đối kháng CS nhân vật thật khó khăn nhất, cửa ải phía sau dễ dàng hơn rất nhiều. Tả Dữu hầu như là lôi kéo Vương Bình đi “chơi” cả chặng đường, dũng cảm đề xuất xông vào cầu vượt ở màn cuối này do cô đi.

Cầu vượt là từ tấm ván gỗ xếp thành bậc thang rồi dùng mấy đoạn dây thừng treo lên, người đi trên đó sẽ lúng là lúng lằng. Tả Dữu từ trước đến giờ không sợ độ cao trèo đến bậc cao nhất của cây cầu gỗ, lúc tháo vật làm mục tiêu xuống, cảm xúc ít nhiều cũng có chút kích động, thế là cầu gỗ tuổi già cô đơn chịu đựng rồi chịu đựng... đứt mất rồi....

Ôn Hân bị Tả Dữu đè lên nửa người bên phải, chân trái lại đang căng đau, cô cũng không biết tại sao lúc phát hiện tình huống không bình thường thì mình lại xông lên, thấy ngu chưa, cô toét miệng, không biết là đang cười, hay là đau .

Động tác Lê Minh Thần nhanh nhẹn gánh chịu phần lớn sức nặng của em gái, lại không đứng dậy như người không sao, mà ôm lấy em gái, kiểm tra có sao không. Lại nhìn Ôn Hân....

Người phụ nữ này sao mà thích trở tài thế chứ, cứu người cũng góp luôn cả mình vào.

“Tỷ lệ thiệt hại trong chiến đấu 4:1, bị sư trưởng biết được không nhốt tôi một tháng mới lạ....” Lê Minh Thần rất nhanh từ tư thế không thích hợp mà tìm được vết thương của cô vừa nói thầm, vừa cởi giày của Ôn Hân.

Đang lúc Ôn Hân không biết nên tiếp nhận hay là từ chối thì một âm thanh chen vào, “Đừng động vào cô ấy, tôi dẫn theo bác sĩ.”

Loại gặp lại đầu tiên, thuộc về mừng rỡ, đoàn tụ sau khi xa cách, rơi đầy nước mắt cảm tạ số mạng.

Loại gặp lại thứ hai, thuộc về bi kịch, cảm thấy sự biến đổi của cuộc sống mang tới chênh lệch khổng lồ, gặp nhau không bằng không gặp.

Ôn Hân và Ngụy Dục gặp lại thuộc về loại thứ ba, không mừng rỡ, cũng không phải bi kịch; đã từng trải qua những ngày mặt trời mọc tươi đẹp, cũng đi qua rào cản âm ỉm sóng dậy, sau khi gặp lại đi đường nào....

Tất cả, không biết, còn tiếp....

8. Chương 8: Muốn Hạnh Phúc

Bác sĩ chẩn đoán bệnh rất nhanh đã ra ngoài....mô mềm ở mắt cá chân bị tổn thương....không lớn nhưng vết thương tương đối phiền phức.

Bởi vì Ôn Hân không thể tự mình đi lại.

Ngụy Dục đứng ở bên cạnh, từ lúc bác sĩ cởi giày của cô, đến kiểm tra vết thương, cuối cùng chẩn đoán bệnh, từ đầu đến cuối anh nhìn hết sức chăm chú và nghiêm túc.

Thời khắc chẩn đoán chính xác đó, anh thở phào, thật may là không gãy xương nữa.

“Tôi đưa cô về.” Không mang theo bất kỳ yếu tố thương lượng nào, Ngụy Dục trực tiếp đưa ra quyết định.

Câu này vừa mới nói ra, rơi vào trong tai người không giống nhau, có suy nghĩ hoàn toàn không giống nhau.

Ánh mắt Vạn Cương bắn khoản giữa hai người, cố gắng tìm kiếm luồng không khí khác thường, nhưng ngoài vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của Ngụy Dực ra, thì trên mặt Ôn Hân ngay cả một chút dao động cũng không có.

Tả Dữu đứng ở bên cạnh yên tĩnh rất lâu hơi nóng nẩy, cô không thích Ôn Hân là một chuyện, nhưng người ta vì cô mới bị thương, bây giờ mình đứng ở đây tay chân đều lạnh lặn, đưa người về là chuyện đương nhiên cô nên làm!

“Vạn....” Cô muốn xin chú Vạn giúp đỡ, thì có người mở miệng trước cả cô.

Hai chân Lệ Minh Thần mở ra, tay đặt trên “dây lưng vũ trang” ở giữa eo, cầm khê nhếch lên nhìn Ngụy Dực: “Tiểu Bình đi huấn luyện, thủ trưởng rời chỗ, nói thế nào để hợp lý đây. Tôi thấy người người lính bị thương này giao cho tôi.” Lệ Minh Thần vừa nói, vừa đưa một tay ra vỗ “nhè nhẹ” hai cái trên lưng Tả Dữu.

Ấm hiệu ở đây cũng giống như ném lựu đạn, Tả Dữu luôn không hài lòng với lực khống chế của anh trai, cô ho “Khụ khụ” hai tiếng, gạt đầu phụ họa, bốn chữ “Lập công chuộc tội” viết thật to ở trên mặt.

“Ôn Hân, cô nói đi?” Vạn Cương cũng không chắc nên quyết định như thế nào, ném quyền lựa chọn cho người trong cuộc

“Hay là để Tả Dữu và người... kia đưa tôi đi, không thể vì tôi mà làm chậm trễ hoạt động tập thể của công ty.” Lý do của Ôn Hân “Hợp tình hợp lý” hoàn toàn chặn được Ngụy Dực ở ngoài cửa, anh ta chỉ có thể đứng tại chỗ nhìn người đàn ông sải bước đi tới chỗ Ôn Hân.

Lệ Minh Thần đến bên cạnh Ôn Hân, khom lưng đưa tay muốn hành động, lại không biết huấn luyện “lỗ mãng” trước đó của mình đã để lại ám ảnh không nhỏ cho người nào đó.

Hậu quả trực tiếp chính là chân trái Ôn Hân lộ trong không khí, hai tay giữ vạt áo, mặt đề phòng nhìn anh, “Anhlàm gì thế?”

Dưới ánh mặt trời, da trên chân Ôn Hân trắng khác thường, Thiếu tá Lệ vò vò đầu, mình có lưu manh như vậy sao? “Đương nhiên là ôm cô lên xe, nếu không cô muốn đi bằng tư thế Kim Kê Độc Lập(**)? Hay là nhảy lò cò một chân lên xe?” Lệ Minh Thần chau mày, dùng vẻ mặt cô đúng là chuyện bé xé ra to nhìn Ôn Hân, thừa dịp cô vẫn đang suy tính xem mấy loại kế hoạch dùng cái nào khả thi hơn, trực tiếp đưa ra quyết định thay cô.

(**) Kim Kê Độc Lập là một tư thế đứng co một chân và chỉ đứng trụ bằng một chân thôi.

Ôm Ôn Hân vào trong ngực, Lệ Minh Thần gọi em gái ở sau lưng, “Tả Dữu, dẫn đường!”

Anh cao giọng kêu, lúc đi qua bên người Ngụy Dực anh bước chậm lại, nói: “Cũng để cho chúng tôi mở mang kiến thức về nhiều loại xe cao cấp của Ngụy lão tổng!”

Ánh mắt đụng vào nhau, tia lửa trong mắt hai người đàn ông bắn ra tán loạn.

Tiềm thức của quân nhân làm Lệ Minh Thần rất có địch ý với người đàn ông gặp mặt lần đầu tiên này, về phần nguyên nhân.... Đợi thăm dò.

Bước chân của Lệ Minh Thần rất lớn, tự nhận là bước đi cũng rất ổn định, nhưng không chịu nổi Ôn Hân ở trong ngực vẫn uốn qua uốn lại làm anh phiền lòng. Về phần loại phiền lòng kia, bạn tự hiểu.

Chưa đi xa được mấy bước, Lệ Minh Thần dừng chân lại, nhìn người trong ngực đỏ mặt giống như mây hồng, nói: “Sức tự kiểm chế của quân nhân cũng không phải không có giới hạn cao nhất, đồng chí Ôn Hân!”

Chỉ cách hai lớp vải, không phải Ôn Hân không cảm thấy nhiệt độ cơ thể đang dần tăng lên và bắp thịt cứng rắn của người đàn ông, mà lần này cô không muốn nói chuyện cũng không được.

“Siết vào ống quần hơi chặt, đau chân.”

Lệ Minh Thần cúi đầu xem xét, tay trái của mình giữ ở vị trí chân của cô, xác thực không làm chệch, trực tiếp kéo vải băng đến ống quần.

“Có vấn đề không kịp thời báo cáo, thật xấu!” Lời của Lê Minh Thần tuy không kiên nhẫn, nhưng tay lại điều chỉnh vị trí cẩn thận.

“Còn nữa, ai phê chuẩn cho cô gọi người này người kia, tôi có tên....Lê, Minh, Thần! Nhớ kỹ cho tôi!”

Ngay lúc Tả Dữu mở cửa xe đặt Ôn Hân vào xe thì Lê Minh Thần hung dữ nói.

Ngày ấy, âm thanh bất mãn của Lê Minh Thần chỉ khắc sâu thêm một ấn tượng cho Ôn Hân....tính tình người đàn ông này giống y như họ, đối với ai cũng đều giống như luyện binh, “ngghiêm khắc” không chịu nổi.

Loại tổn thương mô mềm này, không nghiêm trọng cũng rất mệt người, giống như Ôn Hân ngồi ở ghế sau trong xe riêng của Ngụy Dực, đau buốt đã từ mắt cá chân giết đến nửa cẳng chân.

Tựa như cuộc sống, đau nhiều rồi, dần dần cũng sẽ vô cảm, Ôn Hân nhìn ánh sáng chói mắt ngoài cửa xe, vòng sáng trong mắt dần dần mở rộng.

Chặng đường về xe đi từ ngoại ô thành phố, khoảng chừng 40'. Vào nội thành thành phố C, Lê Minh Thần nhìn chăm chăm vào người phụ nữ chảy nước miếng trên tay áo mình, đưa tay đẩy một cái, “Tĩnh lại đi, muốn tiếp tục làm nước ngập núi Kim Sơn thì hãy báo địa chỉ đi rồi lại tiếp tục.”

Đau đớn làm giấc ngủ ngắn ngủi phải lung lay, gần như Lê Minh Thần không cần tốn nhiều sức, Ôn Hân đã tỉnh lại.

Cô mở mắt nhìn áo Lê Minh Thần, lại nhìn nét mặt của hai anh em bọn họ, lúng túng báo địa chỉ, liền nghiêng đầu ra bên ngoài, giả vờ ngắm phong cảnh.

Mà gò má đã đỏ lên của Ôn Hân sau câu nói tiếp theo của thiếu tá tiên sinh càng đỏ hơn.

Lê Minh Thần nói: “Đều nói phụ nữ làm bằng nước, nhưng nước này chảy từ miệng của cô ra thì làm thế nào cũng thấy không hợp lắm.”

Coi như anh ta tốt bụng đưa cô về, Ôn Hân vẫn không nhận được mắg thăm trong lòng: khôn kiếp!

Thời điểm quá giữa trưa là lúc tiếng ve trên cây om sòm nhất, Ôn Lĩnh đẩy xe lăn đến lấy chai nước suối cho khách hàng, đang tò mò sao Tiểu Tiền không chạy tới “Thu tiền” thì cửa chính lại vang lên tiếng “meo meo”.

“Tiểu Tiền, mày thích nhất tiền kim loại một đồng, mà không tới thu cho tao.” Cùng với động tác Ôn Lĩnh cầm đồng kim loại gõ xuống mép bàn, rèm ở cửa siêu thị cũng bị vén lên.

“Cô nhìn đi người gì mà gầy teo, trên người không giấu ít thịt à!”

Tả Dữu đi theo sau lưng anh trai, nghĩ thầm, hôm nay anh đã báo thù lấy lại vốn gốc bị tổn thất ình, nhưng.... Đối với Ôn Hân bị thương mà nói, có thể nhân hậu hơn một chút được không.

Tả tiểu thư khó khăn lắm mới tìm lại được lương tâm, nhìn chăm chăm Ôn Hân đã bị anh trai làm cho tức đến không nói nên lời, mặc niệm.

Đồng thời nhìn lướt qua, liền nhìn thấy Ôn Lĩnh đang đẩy xe lăn ra.

“Hân Hân, em làm sao vậy? Bị thương à? Bị thương ở đâu?” Ôn Lĩnh liên tiếp quăng ra ba câu hỏi, khiến mặt Ôn Hân bị Lê Minh Thần làm cho tức đến trắng xanh lại đỏ lên, “Bị trật khớp thôi, không nghiêm trọng.”

“Hả....” Ôn Lĩnh nửa tin nửa ngờ, đưa ánh mắt hướng về phía Lê Minh Thần và Tả Dữu ở sau lưng anh ta, “Vậy làm phiền cậu giúp tôi ôm Hân Hân vào trong phòng, tôi...”

Tay Ôn Lĩnh không tự chủ khoát lên trên chân tàn phế của mình.

Trừ Tả Dữu có sắc mặt kỳ quái ra, Lê Minh Thần ngược lại không sao cả, hỏi một câu “Phòng ngủ ở đâu?” Liền đi vào theo Ôn Lĩnh.

Đuôi con mèo Tiểu Tiền rất dài, đứng đưa lắc lư ở phía sau, híp mắt lại nhìn Tả Dữu, ý nói “Nhìn cái gì vậy”.

Tả Dữu nhìn mắt nó cơ thể run lên, bước nhanh đuổi theo anh trai.

Nhà Ôn Hân không phải nhà lầu, hai cái sân nhỏ ở phía trước và phía sau lại đầy đủ tiện nghi. Từ phía trước siêu thị ra đến cửa sau, đi qua một cái sân nhỏ là đến phòng ở phía sau.

Lúc đi ngang qua sân nhỏ thì Tả Dữu đứng lại nhiều lần, muốn nhìn kỹ xem những loài hoa bên trong sân rốt cuộc là hoa gì. Nhưng chỉ cần cô vừa có động tác, là con mèo kia lại ở phía sau cô kêu meo meo.

Mèo nhà Ôn Hân thành tinh rồi... Có cả loại nhận thức này, Tả Dữu cũng không dám nán lại, trực tiếp vào phòng.

Trong nhà, Ôn Hân đã được Lê Minh Thần đặt lên giường, thiếu tá tiên sinh đặt cô xuống xong, tiện tay vung vẩy cánh tay hai cái.

“Thể lực của quân nhân cũng có lúc bị tiêu hao!” Ôn Hân bị Lê Minh Thần chen họng suốt cả dọc đường đi không nhịn được phản kích.

“Đó là đương nhiên.” Đại đội trưởng Lê trả lời không chút kiêng kỵ, “Điều này cũng là một quy luật thôi, như là quân nhân cũng cần thở.”

Đại đội trưởng Lê bên vừa đang đưa cánh tay vừa hả hê, cả một ngày “thuần phục” cuối cùng cũng có chút hiệu quả, ít nhất bây giờ anh không phải là “người trong suốt” rồi.

Tả Dữu đang suy nghĩ tìm cơ hội tỏ lời cảm ơn với Ôn Hân, ai ngờ từ cửa siêu thị xa xa, một loạt âm thanh nhanh chóng di chuyển về phía cô.

“Ba, ba, cô, cô, tiểu mỹ nữ mập tới a!” Cơ hồ là âm thanh đồng thời nói ra, Tả Dữu nhìn thấy một quả cầu tròn vèo một cái từ bên cạnh vọt vào trong phòng.

Khi Noãn Noãn vọt vào phòng, mũ học sinh màu vàng nhạt trên đỉnh đầu cũng sắp rớt, treo trên đỉnh bím tóc xiêu vẹo. Cô nhóc vút túi sách sang một bên, bổ nhào về phía Ôn Hân ở trên giường.

“Cô ơi, con rất... rất... rất...”

Ba chữ rất nhớ cô theo cơ thể dần rời khỏi mặt đất của bé mà mắc nghẹn trong cổ họng không thốt ra được.

“Chú là ai?” Ôn Noãn học lớp hai chớp chớp mắt nhỏ sắp rơi vào trong mắt nhìn Lê Minh Thần.

Ôm Ôn Hân cũng không tốn sức bằng xách cô nhóc này, Lê Minh Thần cau mày, “Chân cô cháu bị thương, không thể nhào vào.”

“A.” Ôn Noãn lại nháy mắt mấy cái, “Cháu biết rồi, chú là chú Giải Phóng Quân! Trong trường đại học ngay cạnh trường cháu, năm ngoái đã có rất nhiều Giải Phóng Quân tới, dạy những cái gì mà bước đi nghiêm, đá chân cao...”

Nói xong, quả bóng cao su đang vút lên trời cao liền bắt đầu xẹp lép, “Chỉ như vậy, như vậy!”

Ôn Hân chú ý thấy sắc mặt Lê Minh Thần theo những cái đá đập lung tung của Ôn Noãn mà thay đổi mấy lần, cuối cùng vẫn không nhẫn tâm, “Noãn Noãn, xuống đi, không thấy chú Giải Phóng Quân của cháu không chịu nổi sao?”

“Ồ.” Tay Ôn Noãn từ từ buông Lê Minh Thần ra, men theo cơ thể như cọc của anh xuống đến đất, “Nhưng đáng dấp của bọn họ không đẹp trai bằng chú này!”

Lê Minh Thần đang muốn phản bác lại việc Ôn Hân nói thể lực anh không chịu nổi, thì bị câu nói của Ôn Noãn làm cho vô cùng hài lòng.

Ôn Lĩnh định giữ Lê Minh Thần và Tả Dữu ở lại nhà dùng cơm tối nhưng một cú điện thoại của doanh trưởng Cao đã triệu hồi hỏa tốc thiếu tá tiên sinh về quân đội.

“Quân vụ khẩn cấp, một giờ mà không về đơn vị thì dừng về nữa!” Nguyên lời doanh trưởng Cao trong điện thoại, một thứ bầy tốt đẹp vì một câu nói của doanh trưởng Cao mà bị hẫng.

Ngồi ở trong xe việt dã, Tả Dữu đột nhiên hỏi Lê Minh Thần: “Anh, em mới phát hiện, hôm nay ngoài những lời nói công kích ra, những hỏa lực khác của anh vô cùng không có lực! Trước kia anh không báo thù cho em như vậy...”

“Không phải là có một kích trí mạng cuối cùng của em rồi sao?” Nghĩ đến cái chân sưng lên của Ôn Hân, Lê Minh Thần bất mãn nhìn em gái.

”Có cái gì đó không thích hợp, hôm nay anh hết sức không bình thường.” Tả Dữu lắc đầu qua lại chất vấn.

Có cái gì không đúng cũng vì anh có hứng thú với những sự vật khác hơn quân vụ, cho nên hứng thú của anh cũng lớn thêm một chút, có cái gì ngạc nhiên.

Ở đường rẽ của giao lộ, Lê Minh Thần thả Tả Dữu ở ven đường, lúc đang định đi thì Tả Dữu đột nhiên kêu lên: “Anh, mẹ nói ngày đó ông ngoại hỏi anh, được ông ngoại nhớ cũng không phải chuyện tốt đâu...”

Đúng vậy a, ông cụ nhớ anh chỉ có hai chuyện: một, biểu hiện trong quân đội, hai, hôn sự...

Công trạng anh vừa mới lập, quân chức cũng lập tức được thăng, xem chừng ông cụ đang nhớ chuyện thứ hai.

Lê Minh Thần nhún vai, muốn anh đi vào khuôn khổ, tăng cường phải thêm mười đoàn đi, đó là cưới vợ, không phải mua bao cát, không thể đổi lại bất cứ lúc nào.

Ít nhất anh phải vừa mắt chứ không phải...

Xe việt dã di chuyển thần tốc trong khi thiếu tá đang suy nghĩ, lái như bay về phía nơi đóng quân.

9. Chương 9: Muốn Hạnh Phúc (2)

Năm nay Ôn Noãn bảy tuổi, học lớp hai trường tiểu học Nhân Dân hạng nhất ở khu An Chung thành phố C. Chiều cao tiêu chuẩn thì cô nhóc chỉ cao có một chút nhưng lại cao hơn hạn mức trọng lượng cơ thể tối đa đến 2 kg.

Chân thoa rượu đã tốt hơn nhiều, Ôn Hân cầm khăn lông lớn, cố hết sức ôm Ôn Noãn từ trong bồn tắm ra.

“Noãn Noãn, sao đi chuyển trại hè này lại mập lên rồi.” Ôn Hân vừa lau khô nước trên người Ôn Hân, vừa đưa tay捏 chút thịt mới mọc ra trên mặt cô bé.

“Cô à, nếu như mà con không mập một chút, không xấu một chút, thì Hàn Tiểu Minh trong lớp sẽ không lấy con làm vợ. Cô biết đấy, Hàn Tiểu Minh đã là học sinh nam xấu nhất lớp con rồi, con không tìm được ai xấu hơn.”

Lần đầu tiên Ôn Hân nghe được ngôn luận mới lạ như vậy, tò mò hỏi tại sao.

Ôn Noãn nghiêng đầu, suy nghĩ một chút, hình như đang nhớ lại cái gì: “Ba từng nói, bởi vì ba là người nghèo đường gì gì đó(ý của Noãn Noãn là ba bé bị tàn tật), cho nên mẹ mới không cần con và ba. Con không muốn giống mẹ, giống như mẹ làm ba đau lòng, cho nên ngay từ đầu con đã tìm người nghèo, như vậy về sau con sẽ không vì thế mà không cần cây ấy.”

Ôn Noãn nói chuyện, tay còn nghịch ngợm trượt lên tóc mái ngắn trên đầu, bé không phát hiện, ánh mắt của cô đã sa sầm thành màu đen.

Ôn Linh cầm cái móc đi kéo khóa cửa trơn bóng trên đỉnh đầu, nhưng hôm nay không biết làm sao, móc nửa ngày cũng không móc được vòng xích kia.

Loảng xoảng một tiếng, cái móc sắt dài một mét bị Ôn Linh giận dỗi vứt lên trên đất, sau đó theo quán tính văng xa ra mấy tấc, dừng lại bên cạnh một đôi dép màu xanh.

Ôn Hân cố gắng chuyển lực đỡ cơ thể từ chân bị thương sang chân phải, khom lưng nhặt cái móc: “Anh, đi vào nghỉ ngơi đi, em đóng cửa là được rồi.”

Ôn Linh há hốc mồm, vẫn luôn kiên kỳ biểu hiện sự sa sút tinh thần trước mặt em gái, cuối cùng vẫn yên lặng đẩy xe lăn vào nhà.

Người bị thương ở chân vốn nên được dưỡng thương thật tốt, nhưng trước mắt là cô phải có một người anh trai có chân có thể tạo điều kiện cho cô luyện tập. Ôn Linh chán nản gần như mất hết tinh thần.

Ôn không nhìn thấy bóng lưng của anh trai lẻ loi biết bao, sinh ra là con trai của Ôn Minh Diệp, kiên cường và có trách nhiệm là thứ lớn dần theo sự trưởng thành.

Cô nhón mũi chân phải, móc mấy cái cũng không móc được. Một chân phải chịu sức nặng của cả hai chân, quả nhiên là không được.

Ôn Hân đổi chỗ có địa thế cao hơn, nhẹ nhàng nhảy một cái, lần này móc tới rồi.

Phù.... Đúng lúc cô vừa thở phào nhẹ nhõm thì mảnh cửa sắt bị kéo xuống rầm rầm đột nhiên mất trọng lực mà rớt xuống, điểm đỡ trong tay Ôn Hân cũng mất.

Ngọn đèn nhỏ màu quả quýt của siêu thị tiện lợi Ôn Noãn ở trong đêm mùa hạ lộ vẻ cực kỳ ảm áp và tĩnh mịch. Ôn Hân nhìn ngọn đèn dần dần kéo xa khoảng cách với siêu thị, đột nhiên nghĩ nếu cứ ngã xuống như vậy không đứng dậy nữa cũng không tồi.

Suy nghĩ cũng chỉ là suy nghĩ, vì vẫn không được người ở phía trước thực hiện hành động cuối cùng.

Sắp ngã xuống thì Ôn Hân đưa tay kéo tay nắm ở cạnh cửa.

Đúng lúc này, ở phía sau cách đó không xa, âm thanh tiếng chân chạy truyền đến.

Lưu Đông cầm hai mươi tệ mà bà xã Quý Mai nhét ỉnh ra cửa, lòng như lửa đốt vội vàng chạy đến siêu thị, chỉ sợ chạy chậm nhà họ Ôn đóng cửa, hôm nay bà xã sẽ không ăn ngon miệng.

Xa xa, Lưu Đông thấy đèn của siêu thị tiện lợi Ôn Noãn vẫn sáng, vô cùng hưng phấn, đang muốn chạy qua đó, một bóng đen trong bụi cây bên đường thoáng qua, Lưu Đông theo bản năng hô lên một tiếng: “Ai đấy?”

Ôn Hân đã vịn vào khung cửa đứng dậy, nghe được tiếng hô của Lưu Đông quay đầu lại. Nhưng ngoài Lưu Đông ra, cửa siêu thị không có một bóng người.

“Cảnh sát tiên sinh lại vì nghề nghiệp nhảy cảm rồi.” Ôn Hân nhìn Lưu Đông chạy đến trước mặt, cười khúc khích, “Lần này phụ nữ có thai đại nhân lại muốn ăn gì đây, làm phiền cảnh sát nhân dân của chúng ta khuya như vậy còn phải chạy đi một chuyến, vội đến nỗi ngay cả quần áo cũng không mặc hẳn hoi.”

Theo ánh mắt của Ôn Hân, Lưu Đông cúi đầu nhìn. , nút áo gốc bị tách ra.

“Khụ khụ, Chị Hân, em lấy túi táo lớn.” Hiện trường vương vấn rõ ràng chưa thực hiện được, Lưu Đông đưa tay kéo cổ áo, chuyển chủ đề sang việc chính.

Ôn Hân chịu đựng chân đau, lấy được quả táo, lại dặn dò Lưu Đông mấy câu, cuối cùng tiễn cậu cảnh sát hấp tấp đi. Trước khi đi, Lưu Đông đột nhiên nói với Ôn Hân rất nghiêm túc: “Chị, gần đây ăn trộm qua lại tương đối nhiều, cửa sổ trong nhà của chị cũng khóa kỹ vào, vừa rồi em đã nhìn thấy một bóng đen.” Nói xong, Lưu Đông lại ghé đầu nhìn chung quanh, lúc này mới đi mất.

Có thể chính bản thân cậu ta không biết, bộ dáng cảnh sát nhân dân ôm túi táo lớn nghiêng ngả tìm kiếm tung tích của tên trộm buồn cười cỡ nào.

Bên sân sau, Ôn Noãn cách rất xa gọi cô lên giường kể chuyện cổ tích cho bé, Ôn Hân vội vàng khóa cửa, chân khập khiễng vào nhà.

Màn đêm, khôi phục lại sẽ tĩnh mịch lần nữa, gió đêm tập kích, trong không khí mùi hoa quế lan khắp xung quanh. Giẫm lên mấy nhành hoa quế bị gió thổi xuống, “Bóng đen” trong miệng Lưu Đông” đi ra khỏi bụi cây, anh ta nhìn chăm chăm vào cửa đóng chặt của siêu thị nhỏ, trầm mặc hồi lâu.

Mấy năm xa cách, cô thay đổi rất nhiều: độc lập, kiên cường, đã không phải cô nhóc bướng bỉnh mỗi khi ngã xuống lại đưa tay về phía anh kêu “Còn không mau đỡ ai gia đứng dậy”

Mà lúc này, một điểm không giống lớn nhất là....trong mắt của cô không hề chỉ có mình anh nữa, chính xác mà nói, là căn bản không có anh.

Nếu như sớm biết cô lại trở về thành phố C, nếu như anh sớm biết chú Ôn xảy ra chuyện, thì tất cả chuyện này có thể vẫn hồi được không đây....

Bóng đêm như nước, ánh trăng như hoa, một người mất đi tất cả yêu thương trong lòng, tình cảm trong mắt hiện ra phức tạp đến nỗi sao trên trời cũng không thấy rõ.

Ngụy Dư không tin vào số phận, mà nổi dậy chống lại số phận, chỉ muốn đánh cược một lần.

Dù sao có thể gặp lại, đã chứng minh giữa bọn họ có duyên phận.

Lúc Ôn Hân ở bên giường vỗ đầu kể chuyện cổ tích cho cháu gái, thì trong bệnh viện lực quân hạng nhất của khu vực thành phố C, Lê Minh Thần giằng co gần năm giờ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Anh kéo cái ghế, ngồi trước giường bệnh một tên lính không vừa ý mắt nhất trong Đại đội 3, bắt chéo hai chân tỏ vẻ “mất hết cả mặt mũi” nhìn tên lính, “Nói một chút đi, tình huống như thế nào?”

Lê Minh Thần phát hiện, càng ở lại làm thủ hạ của Cao Hán lâu, anh càng cảm thấy tư duy hành động bước đi của “Lão Tiểu Tử” này càng có xu hướng phát triển bản đồ dã chiến.

Hiện tại anh là Đại đội trưởng, chính xác là Phó doanh trưởng, tại sao ngày cuối tuần nghỉ lễ tốt như vậy lại bị phái đến bệnh viện lực quân đưa thương binh.

Lê Minh Thần kiêm chức chỉ đạo viên, làm xong việc giao ca đêm nay Dương Khiết mặc đồ bác sĩ đi đến.

Bác sĩ thực tập ở bên cạnh vừa đẩy cửa, vừa giới thiệu bệnh tình với Dương Khiết, “Sau khi bắp đùi phải bị thương nghiêm trọng không kịp thời phục hồi, bây giờ phát triển thành chứng viêm mô mềm ở vùng cơ bắp, giữa đường người bệnh hình như tự mình dùng thuốc, nhưng không đúng quy tắc...”

Dương Khiết gật đầu, đang bước ra ngoài thì đột nhiên nghe được âm thanh ở bên trong, nên dừng lại.

Sa với ngày về bí ẩn của buổi xem mắt kia, Lê Minh Thần đối xử với cấp dưới một cách sống động hoàn toàn khác.

Dương Khiết không đi, bác sĩ thực tập cũng không dám đi vào trong, hai người cứ đứng ở cửa nghe lén.

“Ồ đồ!” Nghe tên lính trình bày lý do, Lê Minh Thần là giận dễ sợ, “Cái gì mà không thăng chức lên làm được sĩ quan, đối tượng sẽ không kết hôn với cậu, cậu nhìn Đại đội trưởng tôi đây, làm sĩ quan làm mấy năm, không phải vẫn độc thân sao! Đại đội trưởng Vương Đại Trị của đại đội 4 chúng ta, cũng là lính già có lai lịch ở trung đoàn chúng ta, cũng chưa cưới; trưởng bộ phận hậu cần, 32 rồi, ngoài mấy con muỗi cái bay bên cạnh ra, cậu có từng thấy có cô gái đứng bên cạnh anh ta chưa? Một đám dưa già còn không vội, màm dưa non như cậu sợ cái gì?”

Lúc đầu mấy tên “đồng đội” của Cao Hán đưa ra để lấy lệ, lại bị Lê Minh Thần kéo ra lần lượt làm một chuyến nghĩa vụ lao động.

Bác sĩ trẻ ở bên cạnh liếc mình nhìn mới có thể không cười, nhưng hàm răng của Dương Khiết cũng bắt đầu lộ ra ngoài.

Lê Minh Thần không phát hiện ở ngoài cửa có thêm hai người vẫn tiếp tục tiến hành giáo dục tư tưởng cho chàng lính trẻ bị thương: “Thể chất không đạt tiêu chuẩn, thì cậu ra sức luyện tập mạnh, lượng hai ngày tập thành một ngày, kết quả phải vào bệnh viện, làm phiền bác sĩ; vậy nếu ngày nào đó cậu bắn hỏng lần thứ nhất không phải cậu cũng chuẩn bị để Đại đội trưởng là tôi tự mình đến lao động kho đạn cho cậu, quả thực là hồ đồ!”

Gần như Lê Minh Thần nói đồng thời làm luôn, hình tượng người đàn ông nhú mày trợn mắt cũng hiện lên sinh động trong đầu Dương Khiết.

Cô ho nhẹ một tiếng, kết thúc trận nghe lén không tính là vớ vẩn nhưng rất vui vẻ.

“Bác sĩ tới kiểm tra phòng rồi.” Bác sĩ trẻ rất biết nhìn mặt gửi lời lên tiếng nhắc nhở.

Lệ Minh Thần đang giáo huấn hăng say, bị âm thanh bất thành hình này cắt đứt, tay giơ dây lưng vũ trang, nhất thời quên buông xuống.

Lúc Dương Khiết đi vào, nhìn thấy một tay túm cổ áo, một tay giơ dây lưng vũ trang, sau đó là vẻ mặt như cha ruột chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Cao Hán, ông gài bẫy tôi! Cơn tức của Lệ Minh Thần kéo đến, thừa dịp Dương Khiết kiểm tra chạy ra cửa cách một khoảng nửa pháo và Cao Hán.

Dương Khiết kiểm tra thương binh xong ra khỏi phòng bệnh, chỗ khúc quanh của hành lang, âm thanh Lệ Minh Thần lên tiếng phê phán lãnh đạo truyền vào tai cô.

Quân nhân từ trước đến giờ không khống chế âm thanh của mình, vật nên vị Đại đội trưởng Lệ một khi cảm xúc mà kích động mãnh liệt lên thì ngay cả địa điểm cũng không để ý.

Nghe lời nói trong miệng Lệ Minh Thần “Lãnh đạo cũng không thể nói cứng rắn nhét cô vợ trẻ cho tôi thì cứng rắn nhét cô vợ trẻ cho tôi, đó là người cho ông cưới hay là tôi cưới! Là ngủ với ông hay là ngủ với tôi!”, mặt Dương Khiết đỏ lên, đồng thời bực dọc mấy ngày xem mắt trước cũng giải tán, cuối cùng cô hiểu: thiếu tá tiên sinh gai mắt cũng không phải nhằm vào cô, anh nhằm vào là lãnh đạo “nhiệt tình” ép hôn.

Thanh niên độc thân lớn tuổi sống trong quân đội tiện tay vợ có cả bó to, cô và anh chỉ là một đôi bị lãnh đạo “thuận tay” bắt lại.

Nghe giọng điệu của thiếu tá, lãnh đạo tương đối cố chấp.

“Tôi quan tâm chỉ thị của ‘chị dâu’ hay là chỉ thị của ‘sư trưởng’, không cần chính là không cần, có bản lãnh thì ông cứ trực tiếp áp tải tôi tới tòa án quân sự, tội danh cũng nghĩ xong thay ông rồi: không coi trọng cô gái lãnh đạo vừa ý!”

Cao Hán biết bảo thẳng nhóc Lệ Minh Thần này chịu thua không dễ dàng, cho nên mới muốn mượn cơ hội hôm nay để cho cậu ta và Tiểu Dương tiếp xúc.

Mặt mũi Dương Khiết không xấu, gia đình lại càng được, hai phương diện này bất luận là nói từ đâu ông cũng cảm thấy vừa vặn hợp với Lệ Minh Thần, nhưng con lừa bướng bỉnh đáng chết này không mặc áo rồng thì thôi, còn vẩy một bãi nước tiểu lên người mình, bảo cái gì mà cô gái “ông” vừa ý!

Bên đầu điện thoại kia, Doanh trưởng Cao đang rửa chân đựng râu trộn mắt, nhưng lại không thể nào phát tiết, suýt nữa đá bay chậu rửa chân.

Cuối cùng Dương Khiết vẫn không nhịn được, đưa tay vỗ xuống vai Lệ Minh Thần, “Thiếu tá tiên sinh, trong bệnh viện xin giữ yên lặng, cảm ơn phối hợp.”

Hình dáng Dương Khiết bông bông đi xa khiến Thiếu tá Lệ hiếm khi ngổn ngang trong gió, “Tôi vừa nói gì sao?” Anh hỏi Cao Hán ở đầu điện thoại bên kia.

“Xong đời rồi cậu bé!” Ném xuống bốn chữ này cho Lệ Minh Thần, Cao Hán trực tiếp cúp điện thoại.

“Tôi đường đường là một Thiếu tá, muốn tự do tìm vợ cũng không có á!” Thiếu tá tức giận, điện thoại trong tay suýt nữa tan xương nát thịt.

Chắc có liên quan đến việc trên chân có vết thương, Ôn Hân quen dậy sớm ngủ thẳng tới 9h sáng.

Không phải Thím Trương hàng xóm tìm đến, không biết cô còn có thể ngủ tới khi nào.

Nhóc con Ôn Noãn kia mập thì mập, nhưng không lúc nào chịu yên lặng, hôm qua vừa mới trở về từ trại hè được một ngày, hôm nay mới trời vừa sáng đã chạy ra ngoài chơi rồi.

Ôn Hân rửa mặt xong, chuẩn bị cơm trưa, mỗi lần Ôn Noãn đi chơi một trận về, nó không ăn hai chén cơm lớn không thôi.

Âm thanh thái rau kèm theo cái lưỡi liến thoắng không ngừng của Thím Thắm, đây cũng không phải là lần đầu tiên bà tới tìm thuyết phục Ôn Hân, nội dung không phải lần đầu tiên nhưng đều giống nhau, làm mai cho cháu trai lớn của bà.

“Cháu thím làm lính ở bộ đội mấy năm, quan trọng là sang năm thăng chức lên làm trung đội phó rồi, thăng nhóc đó, lớn lên đẹp trai không nói, lại được lãnh đạo thích, đây chính là tiền đồ rộng lớn mệnh mông, Ôn Hân, thím cũng vì lo lắng cho nhà cháu, cháu thấy đây tình hình anh trai cháu như vậy, muốn tìm người tốt hơn cũng chẳng dễ dàng gì.”

Thím Trương nói văng cả nước miếng, căn bản không có chú ý hai người đi vào từ bên ngoài.

“Cháu thím ở đoàn bộ đội nào, được lãnh đạo nào thích?”

Một âm thanh vừa lưỡi biếng vừa giòn tan truyền đến, Ôn Hân rất đau đầu: mình làm chuyện gì hại quốc gia à? Sao hôm nay một hai tên lính hợp với nhau chảy tới nhà cô, coi chỗ này là vùng sát biên giới ~ cần phải “canh giữ” à.

“Dượng út, tháng trước lúc bà Trương tới còn nói cháu trai lớn của bà vừa thăng chức lên làm tiểu đội trưởng, trường tiểu học bọn con chọn lớp trưởng một năm mới chọn một lần, trong bộ đội của dượng có thể thăng cấp nhanh như vậy à!” Ôn Noãn nói chậm từng câu ngọt ngào ngây thơ, thím Trương nghe được lại là mặt lúc đỏ lúc trắng, “Trẻ con như cháu thì hiểu cái gì? Cháu...cháu trai tôi tiến bộ nhanh.”

Hình như đã nói lộ ra cái gì thím Trương nói một câu “Hôm nào trở lại” liền đi cuống quýt.

“Phiền toái” đi rồi Ôn Hân không thở phào nhẹ nhõm, cô để dao làm thức ăn xuống, chuyển đi xem Ôn Noãn, “Con giải thích cho cô cái ‘dượng út’ là sao lại thế...”

Nhưng vừa mới liếc nhìn, không vui trong lòng Ôn Hân nhất thời chạy sạch.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Noãn lúc sáng sớm thức dậy còn trắng nõn nà, lúc này vết cào khắp người không nói, trên quần áo còn toàn là vết bùn mới, mà Lệ Minh Thần ôm con bé cũng không tốt hơn chút nào, vết bùn cũng không ít.

“Lệ gì gì đó! Anh dẫn cháu gái tôi đi làm cái gì! ” Ôn Hân tiểu thư nhìn Đại đội trưởng Lệ rất lâu, rốt cuộc cũng thành cộp con rồi.

Trước đó Lệ Minh Thần luôn cho rằng, hạnh phúc cũng chỉ lúc diễn tập giữa quân đỏ và quân xanh đám người bọn họ đánh tan đánh nổ hoa sư đoàn 503, sau đó lúc tổng kết hội nghị dùng tướng Lý Bắc Minh của sư đoàn bọn họ căn rằng, làm quân nhân, chức sự không có cái gì làm anh vui hơn việc này.

Nhưng khi Ôn Noãn nói câu dượng út ra khỏi miệng, trái tim ý chí cứng như sắt đá không hiểu sao mềm xuống, loạn cảm giác kỳ lạ này làm anh vừa mới mẻ vừa hưng phấn.

Lừa một bà xã thích hợp về, thật ra cũng không tồi.

Mặc dù trên có ra lệnh, nhưng là không ngăn cản được cấp dưới học đi đôi với hành, thay đổi mục tiêu tấn công thỏa đáng, hiệu quả làm Thiếu tá tiên sinh càng vui hơn khi thấy việc đã thành.

Xác định mục tiêu tác chiến mới, một cuộc chiến tranh sắp bắt đầu.

Thiếu tá nhìn Ôn Hân, cười mà cả người lẫn vật đều vô hại.

10. Chương 10: Hạnh Phúc Tới Gõ Cửa

Ánh mặt trời trong sân sau rất tốt, chiếu vào trên mặt Ôn Hân đang trong cơn giận dữ, không cân đối chút nào.

“Lúc Noãn Noãn ra ngoài còn rất tốt, tại sao bị anh ôm về liền thành như vậy!” Cô gái nhỏ nổi giận lên hoàn toàn không giống với những cô gái quân y. Cô nổi giận chỉ nói chuyện, đôi mắt thật to hận không thể

trừng chết bạn; mà những cô trong bộ đội không khách khí như vậy, dứt khoát ra tay, kim tiêm kim phẫu thuật không hề keo kiệt dám chiếu sáng lên người.

Lệ Minh Thần từng chính tai nghe được một chuyện xưa người sĩ quan nào đó vì chộc giận bà xã quân y của hắn ta, cái mông trực tiếp được một cây kim phục vụ, nghỉ bệnh một ngày.

Cho nên mặc dù Ôn Hân nổi giận với anh như vậy, Đại đội trưởng Lệ không những không tức, mà nghe vào trong tai lại càng ngứa ngáy thoải mái.

“Cô, không phải dưỡng út biến con thành dáng vẻ như này, là bọn Hoàng Tiểu Dương nói xấu ba, con tức quá bèn đi đánh một trận với chúng nó....”

Ôn Hân sững sốt, loại tình cảnh này sao cô có thể không quen. Nói xấu trong miệng Noãn Noãn chính là nói Ôn Lĩnh, nhưng đoán chừng kèm theo cả chuyện mẹ bé là ván đã đóng thuyền. Con hoang, không ai muốn”, lời như vậy cô còn nghe ít sao?

Thấy cô trầm mặc, Noãn Noãn cọ vào vết thương ngứa ngứa, “Cô, cô đừng đau lòng, mặc dù con bị thương, nhưng răng cửa của Hoàng Tiểu Dương cũng bị con đánh rớt một chiếc, nếu không phải dưỡng út ôm con lại, nhất định con đã đem cái miệng đầy răng của cậu ta đánh cho rụng sạch!” Noãn Noãn quơ múa quả đấm nhỏ mồm mồm lại bần thủ, tranh công trước mặt cô.

Ôn Hân hít lỗ mũi, “Noãn Noãn, đi vào lấy hộp y tế ra đây, lấy thêm cái quần mới, cô giúp con rửa sạch miệng vết thương.”

“Dạ.” Noãn Noãn đáp một tiếng, dọc theo thân thể cao lớn của Lệ Minh Thần trượt xuống chân rồi trượt đến, lạch bạch chạy vào trong phòng.

“Còn muốn mắng sao? Chưa mắng đủ có thể tiếp tục, đồng chí Giải Phóng Quân da dày thịt béo, có thể tùy ý đánh chửi.” Lệ Minh Thần nhìn Ôn Hân, biểu hiện cột nhà không cần khổng chế quá mức rõ ràng.

“Nói xin lỗi anh được chưa.” Ôn Hân xoay người, không muốn nhìn anh, nhưng mới vừa xoay qua chỗ khác lại hung dữ quay lại.

“Tôi đã nói xin lỗi với anh, bây giờ anh có thể giải thích cho tôi ‘dưỡng út’ là sao!” Anh ta nhập khẩu vào nhà cô lúc nào, sao cô không biết.

“Phải giải thích, không thành vấn đề, vậy trước tiên hãy giải thích cho tôi ‘lệ gì gì đó’ là có ý gì.” Lệ Minh Thần tiến lên một bước, Ôn Hân dần dần hơi thở của anh vây quanh, hô hấp có chút khó khăn. “Tôi nói rồi tên của tôi là Lệ, Minh, Thần. cô nhớ tên của một người từng giúp đỡ cô, có, khó, như vậy, sao! ...”

Lệ Minh Thần không giải thích nổi việc ép mặt tới gần Ôn Hân là hành vi xuất phát từ “hành động đe dọa”, hay chính là bản năng của cơ thể...

Lúc hai người đang ở vào tình huống tế nhị, âm thanh trong nhà Ôn Hân và tiếng mắng chửi bên ngoài đồng loạt vang lên

“Ôn Lĩnh, cậu xem con gái cậu đánh con trai tôi thành ra cái gì rồi!”

Ôn Noãn vừa mới chạy đến bên chân Ôn Hân thì co cổ lại, cô bé cũng cảm thấy mình gây tai họa rồi.

Lúc Ôn Hân đi ra, mẹ lùn nặng 90 ký và ba gầy cao 1m85 của Hoàng Tiểu Dương đang dẫn theo một đám người tới điều vó giuwogn oai với Ôn Lĩnh.

“Ôn Lĩnh cậu nhìn đi, chính cậu xem thử đi, con gái cậu đánh con trai tôi thành cái dạng gì rồi rằng cửa cũng rụng mất một cái, một cái khác cũng lung lay sắp rụng, chuyện như vậy nhà họ Ôn cá người phải cho chúng tôi câu trả lời thỏa đáng!” Mẹ Đông Qua của Hoàng Tiểu Dương hai tay chống nạnh, vô cùng kiêu ngạo.

Tính tình Ôn Lĩnh từ trước đến giờ không tranh quyền thế, sau khi chân tàn tạ lại càng như vậy, anh ngồi trên xe lăn vốn thấp hơn người ta một cái đầu, âm thanh thì càng có vẻ không có sức lực, “Noãn Noãn nhà chúng tôi đi chơi chưa về, hơn nữa nó làm sao có thể đánh Tiểu Dương?”

“Ba, là con đánh rụng răng cửa của Hoàng Tiểu Dương.” Cô đã nói, phạm sai lầm không cần gấp gáp, phải dừng cảm nhận lỗi, Ôn Noãn được Ôn Hân dẫn ra khỏi phòng đi tới bên cạnh ba, nhỏ giọng nói, “Nhưng là cậu ta không đứng trước, cậu ta nói...”

“Con nhóc đáng ghét, đánh người mà mày còn lý luận!” Mẹ Đông Qua vốn mang theo mục đích tới, thấy Ôn Noãn phản bác, làm sao áp chế được lửa giận, đưa tay đi bắt Ôn Noãn.

“Đủ rồi!” Lúc trong nhà rồi thành một đồng, Ôn Hân lên tiếng trấn áp tình hình, “Bà Hoàng, Ôn Noãn nhà tôi đánh người là không đúng, nhưng tại sao con bé bại đánh người, không cần chúng tôi phải nói, bà hãy tự hỏi con trai mình rồi sẽ rõ. Sức khỏe của anh trai tôi không tốt, tôi cũng không muốn phí nhiều nước bọt. Nói đi, bà muốn bao nhiêu?”

Mục đích tìm tới cửa không gì khác ngoài ba chữ: tiền, tiền, tiền.

“Cuối cùng người làm cô như cô cũng hiểu lý lẽ, không như người nào đó, vợ cũng không giữ nổi làm con không ai dạy.” Mẹ Đông Qua phe phẩy quạt bên mặt, đưa ra năm ngón tay.

“500 đúng không.” Ôn Hân nhìn mẹ Đông Qua, giọng nói bình tĩnh.

“500! Cô đuổi ăn mày à!” Về mặt Đông Qua mất kiên nhẫn, giở giọng, “5000! 5000 bồi thường ột cái răng của Tiểu Dương nhà tôi.”

Mắt Ôn Hân nhú lại, đây là sư tử há miệng cắn người lung tung.

“5000 dường như cũng không đủ...”

Đang lúc Ôn Hân cân nhắc suy nghĩ xem nên ứng phó như thế nào, thì một người bị cô ra lệnh rõ ràng phải ở lại bên trong, không được phép can thiệp vào chuyện nhà họ, rất không tự giác đi ra.

Hoàng Tiểu Dương thấy Lê Minh Thần tựa như chuột thấy mèo, vèo một cái trốn vào sau lưng mẹ, “Mẹ, chính là người này, Noãn Noãn gọi chú ta là dương út.”

“Hắn ta đánh con!” Mẹ Đông Qua phẫn nộ.

“Không có.” Mặc dù không có, nhưng là vẫn sợ, Hoàng Tiểu Dương rụt cổ lại.

“Nhìn tiền đồ của con đi.” Bà ta dí xuống trán con trai, “Cậu nói 5000 ít, ý là có thể cho nhiều hơn?”

“Vâng” Lê Minh Thần gật đầu một cái.

Ôn Hân hận không thể cắn chết tên đàn ông này, anh ta không có việc gì chạy ra ngoài phá đám cái gì chứ.

“Cậu có thể làm chủ nhà họ Ôn?”

Lê Minh Thần cười cười, đứng ở bên cạnh Ôn Hân, đột nhiên đưa tay kéo Ôn Hân vào trong ngực, “Cô nói tôi làm chủ hả?”

Sao trên quần hàm của Lê Minh Thần sáng chói làm mắt Đông Qua hoa cả lên, bà áp ứng, “Cậu nói bồi thường bao nhiêu.”

“Ít nhất một vạn!” Lê Minh Thần đưa một ngón tay quơ quơ trước mặt mọi người. Đám người hơi nóng nảy, mà đầu Ôn Hân đã bắt đầu thấy choáng rồi.

“Lê, Minh, Thần!” Cô cắn răng gọi anh.

Thiếu tá tiên sinh lại không trả lời, nhưng nắm ngón tay ôm cô vỗ nhẹ vào vai hai cái, giống như đang an ủi.

“Có thể ột vạn, nhưng có một điều kiện tiên quyết.”

“Cái gì?”

“Tôi cần phải nhìn rõ xem lúc đó Ôn Noãn đánh con trai bà như thế nào.”

“Dượng út, chú dưỡng muốn con đánh cậu ta một lần nữa à?” Nghe thấy nhất định phải đền tiền Ôn Noãn chán nản, nhưng nghe thấy còn có thể đánh Hoàng Tiểu Dương một lần nữa, Ôn Noãn nóng lòng muốn thử, chuẩn bị đánh nghiêm trọng hơn lần trước.

Quả đấm nhỏ nắm chặt kêu răng rắc, Ôn Noãn oán hận trừng mắt nhìn Hoàng Tiểu Dương.

“Con phải diễn lại cảnh Hoàng Tiểu Dương bị đánh.”

Cả người Ôn Hân sắp hư thoát rồi không nhìn nổi trò khôi hài này, cô đang nghĩ xem lát nữa phải kết thúc như thế nào. Ôn Hân phân tâm từ đầu nên không chú ý màn kịch đã đến phần gay cấn.

Ôn Noãn sắm vai ngã xuống đất nhào vào kẻ thương tàn “Hoàng Tiểu Dương”, cảm nhận từng quả đấm một.

“Cậu đúng là đáng đánh, tôi trút giận cũng không sao cả A!” Ôn Noãn không nhịn nổi nói chuyện, vừa mở miệng, bé vừa dè trên chân, Hoàng Tiểu Dương cũng ngậy ngẩn cả người.

“Diễn xong chưa? Diễn xong rồi thì lấy tiền, chúng tôi sẽ đi.”

“Dượng ơi, rằng con đâu, đi tiểu rồi à.” Ôn Noãn há mồm, vị trí hai răng cửa trơ trọi chẳng có gì cả.

Mùa hè đến rồi, trẻ con thay răng cũng nhiều thật a....

Ôn Noãn tội nghiệp bò dậy, che miệng nhìn Lê Minh Thần, vừa rồi dùng sức quá trớn, hai răng cũng húc bay rồi.

“Con trai các người rụng một cái, Ôn Noãn rụng hai cái, giá tiền cũ, lấy hai vạn ra thôi.” Lê Minh Thần bưng cái ghế, vắt một chân ngồi ở phía trên, đừng nói là tác phong quân nhân, ngay cả ánh mắt cũng chẳng khác gì tên du côn trên đường.

“Là.... Là cậu muốn con trai tôi diễn, đây là ngộ thương, tại sao chúng tôi phải đền tiền.” Vừa rồi còn cảm thấy Lê Minh Thần kiên cường chính trực, lúc này mẹ Đông Qua có chút mất bình tĩnh.

“Hả? Đó cũng là tôi bảo con trai các người và cháu gái tôi, nói khó nghe thế! Có bản lãnh thì ở đây lập lại một lần nữa, Lê đại gia tôi hôm nay sẽ đánh cho ông xã bà cả miệng rằng rụng sạch mà cũng không phải bồi thường một chữ. Nói, hiện tại hãy nói đi, tôi đang nghe Nói, hiện tại liền nói, tôi nghe. Muốn đánh muốn mắng, giao hàng tận nơi, nói a!”

Âm thanh huấn luyện trong quân đội dùng ở trong siêu thị nhỏ bé này, cả nóc nhà cũng bị chấn động đến lắc lư rầm rầm, cha thân trực vẫn luôn đứng bên cạnh mẹ bí đao rụt cổ lên tiếng, “Là trẻ con chơi đùa hơi quá, rằng Tiểu Dương đã lung lay mấy ngày rồi, hôm nay nhất định cũng giống như Ôn Noãn, đúng lúc rơi xuống, không phải Ôn Noãn đánh, về tiền chúng tôi không cần, không cần.”

“Vấn đề về răng không tính, nhưng mặt bị thương của Ôn Noãn....” Lê đại gia nhất quyết không tha.

Cuối cùng làm nhà Hoàng Tiểu Dương cứng rắn nhét lại 500 đồng rồi đi, Ôn Hân thở phào, trong lòng lại buồn phiền. Cô quay trở lại phòn đọt Thiếu tá, “Lê Minh Thần, cho dù biện pháp lưu manh của anh quả thật có hiệu quả, nhưng cũng không thể lấy răng của Noãn Noãn làm trò đùa.”

“Răng sớm muộn gì cũng phải rụng, giống như tên của tôi sớm muộn gì cô cũng có thể nhớ.” Lê Minh Thần lưu manh nhìn Ôn Hân. “Hơn nữa ngược lại tôi muốn nhìn xem, sau này những lời khó nghe đó ai còn dám nói nữa.”

Cổ áo Lê Minh Thần khê mở, hầu kết trượt lên trượt xuống, đem bắt mắt có nhiều hơn nữa của Ôn Hân cũng phải ngăn lại toàn bộ, cuối cùng chỉ xoay người nhỏ giọng nói một câu: “Sống thổ phỉ.”

“Dượng út, dưỡng út” Ôn Noãn bé nhỏ vừa rồi chạy mất tăm giờ lại như Peter Pan vọt vào trong phòng, “Chú đuổi người xấu chạy đi rồi, chú bảo vệ cô, Noãn Noãn, Ba. Chú là Đại Anh Hùng. Về sau không ai có thể bắt nạt Noãn Noãn và cô nữa.”

Từ khi biết người bạn nhỏ Ôn Noãn, Thiếu tá Lê liền phát hiện mình còn có công năng là thân cây, tạo điều kiện cho Ôn Noãn có thể trèo lên bất cứ lúc nào.... Ps: cộng thêm chú mèo Tiểu Tiên.

“Dượng út, Tiểu Tiền cũng ngưỡng mộ chú.” Noãn Noãn chọc chọc chú mèo Tiểu Tiền dám trắng trợn cầm trái trên đỉnh đầu Thiếu ta, hình dạng mới lạ....Tiểu Tiền rất sợ người lạ đó a.

Cửa siêu thị tiện lợi Ôn Noãn, ban ngày ban mặt đã sớm treo biển đóng cửa, trong sân sau, khói bếp tung bay.

Ôn Noãn bị cô áp giải vào phòng ngủ thoa thuốc cộng thêm giáo dục tư tưởng, Lê Minh Thần thì bị chú mèo Tiểu Tiền đuổi đi, không biết nên đứng ở đâu... Thiếu tá tiên sinh trời sinh miễn cảm với loạn động vật nhỏ lông xù, không nặng, nhưng sẽ nổi mụn, giống như trên cổ anh bây giờ.

Lúc đi đến cửa phòng bếp thì cuối cùng chú mèo Tiểu Tiền cũng dừng bước, đứng ở bên ngoài cách một mét, nghiêng đầu nhìn Lê Minh Thần.

“Tiểu Tiền có linh tính, lúc ấy Hân Hân ném cho nó ở ven đường một miếng điểm tâm nhỏ, nó bèn đi theo tới nhà, mèo nhà người ta lúc nào cũng chạy lung tung khắp nơi, Tiểu Tiền chưa từng một lần.” Lê Minh Thần quay đầu nhìn lại, là anh trai Ôn Hân.

Anh gật đầu với Ôn Linh, coi như là chào hỏi.

Ôn Linh cười cười, nụ cười trơn bóng như ngọc làm Lê Minh Thần luôn quan sát nhạy bén có một loại cảm giác, vừa rồi biểu hiện khúm núm kia hoàn toàn không phải diện mạo vốn có của anh.

“Bộ dạng lúc này của tôi có phải rất hèn nhát không?” Bếp nhà Ôn Hân thấp hơn so với những cái bình thường, Ôn Linh ngồi trên xe lăn bên xào thức ăn vừa nói chuyện cùng Lê Minh Thần.

Những lời không nói nhiều năm, vẫn luôn giữ trong đầu hôm nay lại chạy ra khỏi miệng Ôn Linh.

“Tiểu tử, đừng tưởng cậu làm lính, năm đó khi tôi còn có chân, hai chúng ta so chiêu, chưa chắc cậu đã là đối thủ của tôi.”

Vô địch trận đấu võ thuật thanh niên toàn quốc ở khu vực Hoa Đông, ao chiêu với Lê Minh Thần, kết quả thật sự không biết.

Khi đó, Ôn Linh vừa mới kết hôn được phân công dạy ở đại học xuất sắc nhất thành phố C, hăng hái, là con cưng của trời mà mọi người ngưỡng mộ.

Tất cả đều thay đổi sau một lần ngoài ý muốn.

Tai nạn xe cộ, cắt, mất chân, vợ bỏ đi.... Ôn Linh nói từng chuyện một, bình tĩnh giống như là đang nói chuyện của người khác.“Thật ra thì, cho dù có lần ngoài ý muốn kia, kết cục cũng có thể không xấu như vậy, chỉ có thể nói tạo hóa trên người thôi.”

Ôn Linh nói xong, liếc mắt nhìn lên bàn thờ ở phòng khách, giống như nơi đó chính là “tạo hóa” trong miệng anh.

Lúc Lê Minh Thần nhìn theo anh thì Ôn Linh lại đột nhiên thay đổi đề tài, “Lê tiên sinh, cả đời tôi nhiều nhất cũng chỉ như vậy, từ trước đến giờ chưa từng mong đợi cái gì. Nhưng Hân Hân thì khác, nó đã vì cái nhà này mà gánh vác quá nhiều rồi. Mặc dù tôi thấy nó rất hung dữ với cậu, không nói dễ nghe như với người khác, nhưng đây cũng chính là mục đích hôm nay tôi nói chuyện với cậu: Hân Hân đối xử với cậu rất khác.”

Tính tình thu lại nhiều năm lập tức thả ra với người khác, với bản thân chính là dấu hiệu tốt. Người kia, cũng đến lúc nó nên quên đi rồi.

“Hơn nữa tôi thấy, cậu cũng đối xử lạ với Hân Hân, nếu không hôm nay cũng sẽ không giúp chúng tôi như vậy. Nếu như cậu cũng thật sự có ý nghĩ về phương diện kia với Hân Hân, thì xin cậu hãy suy xét nghiêm túc sau đó mới quyết định. Dù sao gia đình của chúng tôi đặc biệt, hơn nữa em gái tôi cũng.... Tóm lại tâm nguyện duy nhất khi sống của người làm anh này là nhìn thấy nó có một bên đỗ tốt.”

Lời nói của Ôn Linh hòa quyện với mùi thức ăn thơm ngào ngạt bên trong, Lê Minh Thần đi thông thả đến trước cửa phòng ngủ của Ôn Hân. Bên trong Tiểu Ôn Noãn đang nói chuyện với cô.

“Cô ơi, tại sao không thể gọi dương út là dương út, con rất ngưỡng mộ chú ấy.”

“Nhóc con, anh ta hạ thuốc gì cho con rồi, làm con tuổi còn nhỏ mà đã say đắm như thế.”

Vừa rồi Lê Minh Thần còn kiêu ngạo xúc động suy nghĩ, cô đối xử với anh đặc biệt, đặc biệt ghét anh.

Da đầu Lê Minh Thần chợt run lên, trái tim vẫn luôn rất tốt, tại sao giờ lại nhảy nhót không ngừng thế....

Hiếm khi Ôn Linh có tâm trạng xuống bếp, làm một bàn đầy đồ ăn, mặc dù bộ đội ăn uống không tồi, có thể sánh ngang với thức ăn khô của lộn.

Nhìn Lê Minh Thần ăn thông thả ung dung lại hài lòng, Ôn Linh để đĩa xuống nói: “Ôn Hân nhà tôi may mà có cậu quan tâm, về sau muốn ăn, cứ tới.”

Ôn Linh vừa nói, Ôn Noãn liền vỗ tay, Tiểu Tiên vẫy đuôi, chỉ có một mình Ôn Hân là mặt trầm xuống....tại sao mình lại có loại cảm giác như bị bán thế?

Lúc Lê Minh Thần rời đi, Ôn Linh lại đuổi Ôn Hân ra tiền. Đi tới cửa, Ôn Hân đột nhiên đẩy Lê Minh Thần tới góc tường: ” Thượng úy Lê Minh Thần, hiện tại tôi chính thức thông báo cho anh, trừ lần hợp tác không vui trong bệnh viện ra, mấy lần gặp mặt sau này căn bản không phải là điều tôi muốn, em gái anh không thích tôi...tôi càng không thích anh! Cho nên về sau xin hãy biến mất khỏi cuộc sống của tôi!”

Về mặt Lê Minh Thần lạnh nhạt, giơ lên ba ngón tay: “Thứ nhất, cô đã hai lần nói sai quân hàm của tôi, tôi đeo hai lon —....thiếu tá, không phải một lon, cách điều động vật giá cũng không điều động như vậy; thứ hai, lần hợp tác ở bệnh viện đó tôi đã biến quân trang mới mang về từ Vân Nam thành hồ lô máu, tôi đã làm tốt mức độ phối hợp lớn nhất, hơn nữa cảm thấy hài lòng với biểu hiện của mình; thứ ba....”

Lê Minh Thần đột nhiên vươn tay đến trên đầu Ôn Hân, nhẹ nhàng vén lên. Sợi tóc dọc theo đỉnh đầu mông lung đến trước mắt, trong khe hở, Ôn Hân nhìn miệng Lê Minh Thần lúc mở lúc đóng nói: “Hình như làm thaanh thích trước, là người nhà cô.”

Một cánh hoa quế nhỏ bị thổi xuống từ đầu ngón tay Lê Minh Thần, Ôn Hân thấy hoa mất, Lê Minh Thần không thấy đâu, mà trong ngực mình có thêm một túi đồ.

Thuốc lần trước cô quên cầm.

Người này không nói lắm thì không chịu được à.... Ôn Hân nghe thanh âm ầm ầm đi xa của xe việt dã, xoay người trở về nhà.

Mặt trời lầy góc chéo ba mươi độ xuyên qua kính chắn gió của xe việt dã, chiếu vào trên mặt Lê Minh Thần, về mặt đồng chí thiếu tá hiếm khi nghiêm túc.

Từ nhà này, anh có 29 năm, nhưng hôm nay khi nhìn thấy Ôn Hân giúp Ôn Noãn bôi thuốc, trong nháy mắt lần đầu tiên mới thật sự cảm nhận được nó.

Một tay vịn tay lái, một tay móc điện thoại ra, dây số kia trong danh bạ điện thoại, anh đã không bấm mấy năm rồi, có gọi không đây.

Điện thoại di động hình như có nhãn lực đặc biệt, nhân lúc ở trong tay anh bắt đầu hát.

Một giây trước sắc mặt Lê Minh Thần còn nặng nề, lúc nhìn thấy dây số thì về mặt lại khôi phục kiểu lưu manh “Thời gian nghỉ ngơi, muốn tăng ca phải thêm tiền trợ cấp!”

Mỗi lần chỉ cần người này điện thoại tới, liền chính xác không có chuyện tốt! Lúc Lê Minh Thần nói chuyện cười như tên trộm.

11. Chương 11: Hạnh Phúc Tới Gõ Cửa (2)

“Muốn tiền trợ cấp, không thành vấn đề, bây giờ là một giờ qua mười lăm, cậu có thể chạy về doanh trại của chúng ta trước ba giờ sẽ có thưởng, nếu không...” Điểm quan trọng trong lời nói của Tham mưu Lý Bá Ngôn đặt ở nửa câu sau, điều này làm cho Thiếu tá Lê vừa mới chạy tới thành phố C rất đau buồn.

“Lý Bá Ngôn, tiên sư mày.” Lê Minh Thần hùng hùng hổ hổ cúp điện thoại, thừa dịp chung quanh không có xe, đạp chân ga hết mức.

Lê Minh Thần dừng xe xong, lúc chạy một mạch về đến doanh trại, sau lưng còn có hai người đứng gác đi theo đuôi.

Nhìn Lê Minh Thần hô hấp đều đặn và hai người đứng gác thở mạnh, Cao Hán hướng về phía bọn họ khoát tay, biểu thị đã hiểu rõ tình hình.

Một tên lính gác trong đó rất lễ phép nói “Xin Thiếu tá Lê chú ý tổ chức tác phong quân nhân của mình.” Sau đó hai người rút lui.

Trong phòng không có người ngoài, Lý Bá Ngôn liếc nhìn Cao Hán, đưa ngón tay chỉ vào cửa: “Lính gác cũng quen thuộc như vậy? Ngay cả phê bình cũng chỉ đích danh nói rõ họ.”

“Hừ.” Bộ dạng của Cao Hán chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, hừ lạnh một tiếng, “Cậu đang kinh ngạc hả? Lúc trước không biết đã gặp phải loại gió quỷ quái gì, hơn nửa đêm vừa chạy vừa gào thét ở bãi tập, làm cho cả đội cảnh vệ phải mò mẫm tìm người cả buổi, cậu thì tốt rồi, đem người ta giày vò một vòng, mình cút về ngủ. Đồ khôn kiếp này, cũng sắp bằng Doanh trưởng của đội quân tiên phong rồi.”

Tóm lại đều là người quen, Lê Minh Thần cũng không chú ý nhiều như vậy, dứt khoát nói lỏng cổ áo, đặt mông ngồi ở bên cạnh Lý Bá Ngôn, “Tìm em về hết sức khẩn cấp về, nhưng nhìn cái đuôi của anh vẫn còn ở đây, không có cháy a.”

Học trong cùng trường quân đội mấy năm, Lê Minh Thần có chút không khách khí với lời nói của Tham mưu Lý của sư đoàn, anh giơ tay nhìn đồng hồ: “Ừ, kém một phút là đến ba giờ, hoàn thành nhiệm vụ trước giờ, thưởng tối là tên cao to, đồng chí Tham mưu khẳng định cũng ngại cầm.”

“Nhìn một chút đi, chỉ là để cho cậu ta về nhanh một chút, thì trên đường đã đeo cho tôi một cái mũ cao, Doanh trưởng Cao, tên lính này không dẫn dắt tốt.” Lý Bá Ngôn nở nụ cười quỷ quyệt nhìn Cao Hán.

“Đúng vậy, tôi không dạy giỏi, cho nên làm phiền cậu dẫn về sư đoàn của mình chính đồn đi, tốt nhất là đem cái tật xấu tám chi vênh lên cất hết đi cho tôi.” Doanh trưởng Cao liếc anh một cái cũng ngại nhiều cuối cùng lại vòng vo bổ sung thêm một câu, “Chính đồn xong nhớ trả lại cho tôi!”

“Đợi chút, đây là tình huống gì vậy, hai người giống như đang làm mua bán, mà em chính là món đồ bị bán?” Thiếu tá tiên sinh không theo kịp suy nghĩ của hai người kia có chút phát cáu.

“Đưa cho cậu.” Cao Hán thu lại nụ cười, quanh quẩn với tên tiểu tử thối này hồi lâu suýt nữa quanh quẩn đến mơ hồ, đưa tờ giấy cho Lê Minh Thần. “Tham mưu trưởng anh minh, biết tôi không quản được cậu, nên đã xách cậu tới bên cạnh cậu ta tự mình quản lý. Nhớ, lúc, học tập, ít, làm, mất, mặt, tôi, thôi!”

Lê Minh Thần nhìn chằm chằm bản báo cáo ngày XX tháng XX năm XXXX, thông báo tham gia “Thảo luận học tập hình thức tác chiến kiểu mới”, tính toán trong lòng hơi mất thăng bằng.

Lý Bá Ngôn cười giống như hồ ly. “Lão Tam à, đến dưới mí mắt của tôi, những thứ cậu đi thụ huấn ở Vân Nam đừng che giấu, cứ đổ hết sức ra ngoài cho tôi.”

Lê Minh Thần liếc mắt xem thường, những thứ kia đúng là chuẩn bị khi đối đầu với quân Hồng Lam của đoàn 703 mới lấy ra, sớm như vậy đã muốn vét đáy của anh, nào có chuyện dễ dàng như vậy. “Cái đó đến lúc đó lại nói, phần thưởng của em đâu?”

Động tác chia tay của Thiếu tá không chút nương tay.

Một tấm thẻ màu đỏ đặt trong lòng bàn tay anh, “Mùng ba tháng sau, cưới được chị dâu cậu qua cửa, bao tiền lì xì nhớ lớn một chút.”

!

Đây coi là phần thưởng quý gì vậy....

Lê Minh Thần đi trên đường có chút lười biếng, không có tinh thần như bình thường. “Cái gì mà đi sư đoàn rất tốt, bên cạnh nội thành, mỗi lần trở về trong quân đội lại phải mất hơn một giờ.”

Lệ Minh Thần quen sống ở bộ đội không thích nơi kia của Thủ trưởng, vừa nghĩ tới cả người phải theo khuôn phép là toàn thân anh không được tự nhiên, đợi chút....

Cách quân đội hơn một giờ, vậy cách cô....

Đại đội trưởng Lệ đang đi trên đường đột nhiên cười hì hì một tiếng, “Cậu lính kia....”

Lệ Minh Thần đột nhiên bắt được một cậu lính nhỏ đi qua bên mình, chờ cậu ta đứng lại, Lệ Minh Thần quan sát cậu ta từ trên xuống dưới: “Tiểu đội trưởng tiểu đội 1, Trương....”

“Báo cáo Đại đội trưởng, tôi là tiểu đội trưởng tiểu đội 1 Trương Quốc Đống.” Trung sĩ chào kiểu quân đội với Lệ Minh Thần, tư thế rất tiêu chuẩn.

“Không tệ, không tệ, đến bãi tập chạy 10 km cho tôi xem thể năng như thế nào?”

Một.... 10 km! Chủ nhật tiểu đội trưởng đáng thương không có nhiệm vụ huấn luyện bị Đại đội trưởng Lệ đàn áp, chạy một vòng lại một vòng ở trên bãi tập.

“Người kia là ai? Tiểu đội phó của tiểu đội 7 Trương....”

“Báo cáo Đại đội trưởng, tôi là tiểu đội phó tiểu đội 7 Trương Ngọc Tỉ.”

“Ừ, không tệ không tệ, cậu cũng đi chạy một vòng, cho tôi thấy thể năng.”

Trên miệng Lệ Minh Thần đang ngậm cỏ đuôi chó nhìn qua không còn ủ rũ như lúc mới ra khỏi doanh trại, tâm tình quả thật tốt không còn giới hạn.

Ngày ấy, trong tiểu đoàn quân tiên phong lưu truyền ra một tin tức nhỏ: chính xác Phó doanh trưởng Lệ Minh Thần kiểm tra thí điểm tình hình thể năng của tiểu đội trưởng họ Trương, hình như là sát hạch trá hình, để làm công tác chuẩn bị cho bước tiếp theo.

Trong lúc nhất thời, là tiểu đội trưởng họ Trương của đại đội 3 hay là không phải của đại đội 3 cũng đều phải tập hợp ở bãi tập.

Nhìn các tiểu đội trưởng bị án phạt chạy càng ngày càng nhiều, trong lòng Lệ Minh Thần độc thoại như thế này: Tiêu hao hết thể năng của các người, xem ai còn có tâm tư nhớ thương vợ tôi.

Tất cả nguyên do đều bắt nguồn từ câu “Cháu trai tôi” của thím Trương hàng xóm nhà Ôn Hân.

Không thể không thừa nhận, một vài chuyện nào đó, Thiếu tá tiên sinh nhỏ mọn có chức năng đề phòng cẩn thận.

Vừa đến Thứ hai, lúc Lệ Minh Thần mang theo hành lý đóng gói đơn giản với mục đích tính dựa sát vào thành phố C, thì Ôn Hân cũng đỡ chân bị thương chui vào trong xe.

Trước khi đóng cửa xe tắc xi, Ôn Linh đẩy xe lăn ra ngoài cửa siêu thị nhìn em gái: “Xử lý xong thì trở về sớm chút, lãnh đạo của bọn em không phải đã cho em nghỉ phép rồi sao?”

“Được, em biết rồi, anh, anh vào đi thôi. Noãn Noãn nghe lời ba đó.”

“Dạ! Cô, heo Noãn Noãn nhớ rồi!” Tay chống ở trên tay vịn xe lăn của ba, bàn tay nhỏ béo tròn của Noãn Noãn vẫy rất hăng say.

Tiểu Tiên ngồi nghiêm túc ở nóc nhà, vẫy đuôi từng cái một, giống như đang tạm biệt.

Ôn Hân liếc nhìn người nhà của cô, đóng cửa xe. Vì hôm qua Lệ Minh Thần đã giúp công việc của bọn họ, mặc dù mang theo vết thương, nhưng hôm nay cô cũng phải đến công ty một chuyến, nếu không chỉ sợ Tả đại tiểu thư cũng làm có chút khó....

Buổi sáng thứ hai, nhóm người đi làm của thành phố C dốc toàn lực bắt tay hành động, xe trên đường rất nhiều, giao thông tắc nghẽn, cộng thêm Ôn Hân ra cửa hơi chậm, đến công ty thì đã là 8h 45'. Ôn Hân còn chưa có chuyển lên lầu, cục diện âm ỉ ở bộ phận nhân sự trên lầu đã đi qua không khí truyền vào lỗ tai Ôn Hân.

Mùi thuốc súng nồng đậm đến sắc người.

Ôn Hân vừa mới vào phòng làm việc, thì ngọn lửa bên trong đã nhóm lên hoàn toàn rồi.

“Bộ phận kế toán nói, bọn họ dựa vào số liệu hóa đơn bộ phận nhân sự đưa ra mà thanh toán cho tôi, bọn họ nói muốn tôi tới tìm cô, rõ ràng tôi chi nhiều hơn cái này, tại sao báo cáo lại ít như vậy!”

Lần trước Ôn Hân muốn Tả Dữu giúp hạch toán mức chi trả, nhân viên kỹ thuật kia nói chuyện nổi giận đùng đùng, các nhân viên khác ở đây nhìn Tả Dữu mặc đồ công sở, lại nhìn người công nhân mặc đồng phục làm việc, trong lòng đa số mọi người đều có phán quyết với chuyện này.

Tả tiểu thư là người có người ở bên trên, chuyện này rõ ràng chính là do cô “Làm việc không nghiêm túc” tạo thành.

Tả Dữu thật sự rất oan khuất, những cái hóa đơn lớn nhỏ này cô hạch toán trước sau ước chừng năm lần, số liệu trên đó không thể nào sai được. “Nhất định là sai ở chỗ kế toán. Nhất định là vậy!” Cô làm sao cũng không tin lỗi là ở bản thân mình.

“Vậy tại sao tôi nộp gần 4000 hóa đơn, báo cáo đến tay chỉ có hơn 3,200!” Công nhân nhất quyết không tha bị mọi người hiểu là anh ta rất tích cực với tiền mồ hôi nước mắt.

Đầu óc Tả Dữu nhất thời có chút loạn, cố gắng nhớ lại số tiền mình đã nộp đi, làm thế nào cũng nhớ không nổi.

“Chu Vạn, hóa đơn của anh tôi vừa chuyển tới cho bộ phận kế toán, vào phòng làm việc của tôi, tôi tính cho anh.” Âm thanh nhẹ nhàng của Ôn Hân lúc này giống như thanh tuyền dập tắt ngọn lửa càng ngày càng nghiêm trọng.

Tả Dữu cắn môi, nhìn Ôn Hân khắp khả khắp khiêng gọi công nhân Chu Vạn đi vào phòng làm việc, trong lòng cô không dễ chịu có thể nghĩ là biết.

Rõ ràng là công việc rất dễ dàng, tại sao mình lại xử lý không thuận lợi như vậy.

Tả Dữu trở lại vị trí của mình nhắm mắt chờ đợi kết quả, ôm một tia may mắn cuối cùng, hi vọng vấn đề không ở chỗ cô.

Ước chừng qua mười phút, Chu Vạn đi ra, dáng vẻ giận dữ đầy mặt vừa rồi đã không thấy tung tích, đáng may râu hơn bốn mươi tuổi từ từ đi tới trước bàn Tả Dữu, cúi đầu, nói: “Là tôi nhớ lộn số tiền, chuyện mới vừa rồi, thật xin lỗi.”

Chuyện cứ như vậy mà đảo ngược lại không sao hiểu nổi, nhớ lộn, loại lý do này lọt vào trong tai bất cứ người nào đều sẽ không tin, chớ đừng nói chi là Tả Dữu, người trong cuộc.

Cô nhớ lại tất cả mọi chuyện một lượt từ đầu tới cuối, vẫn không tìm thấy mấu chốt, cuối cùng không nhin nổi, gõ cửa phòng làm việc Ôn Hân.

Phòng làm việc của trợ lý Tổng giám đốc tĩnh mịch hơn phòng làm việc lớn rất nhiều, một chậu hoa thủy tiên nho nhỏ đặt trên bàn, làm lộ ra Ôn Hân ở phía sau bàn làm việc ít đi mấy phần sắc bén lúc làm việc, nhiều hơn một chút điềm tĩnh.

“Muốn hỏi tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Ôn Hân sửa sang lại vật trong tay, cũng không nhìn cô, hỏi.

...“Ừ.” Tả Dữu nhăn nhó nửa ngày, đáp.

“Tùng ở khách sạn hả? Máy sao?” Ôn Hân đột nhiên hỏi một câu chẳng liên quan gì làm về mặt Tả Dữu đang ủ rũ cũng ngốc ra.

“Ồ, tùng ở, thông thường đều là năm sao, cái đó và chuyện này.... Có liên quan à...”

“Đây là hóa đơn Chu Vạn cầm về từ khách sạn đã nghỉ lại, đó là thương vụ khách sạn hợp tác với công ty chúng ta báo giá, cô tự xem một chút đi.”

Tả Dữu nhìn hóa đơn, lại nhìn báo giá trên màn hình máy tính, miệng “ồ” lên, “Hóa đơn của anh ta nhiều hơn giá của khách sạn này mấy trăm tệ!” Ngoài thán phục, Tả Dữu cũng hoài nghi, hỏi, “Đó không phải là khách sạn tạm thời điều chỉnh giá à?”

“Đây là điện thoại của đối phương, cô có thể gọi qua tự tình kiểm tra.” Ôn Hân đẩy máy điện thoại đến trước mặt Tả Dữu, nhìn cô.

Ngạo mạn là kết cấu kiến trúc thượng tầng xây dựng trên cơ sở tín nhiệm bản thân, Tả Dữu tự cho rằng năng lực làm việc của mình rất mạnh sau khi bị một chuyện nhỏ nghiệm chứng, phản cảm lúc ban đầu mà đại tiểu thư dành cho trợ lý Ôn đã sớm không tồn tại nữa.

“Ôn tổng, những thứ này trước đó cô cũng biết, tại sao không đưa ra sớm nói cho tôi biết?” Mắt Tả Dữu nhìn chằm chằm Ôn Hân.

“Con người chỉ có ngã xuống một phát từ chỗ vững chắc, mới có thể nhớ sai lầm đã làm mình bị đau nhiều hơn.”

Đã từng như vậy, cô vừa tốt nghiệp đại học cũng từng phạm phải sai lầm tương tự, người nọ cũng nói lời giống vậy với cô.

Ngoài cửa đột nhiên có người gõ, “Ôn tổng, Tổng giám đốc có lời muốn nói.”

Vừa nãy Ôn Hân đứng lâu, chân có đau một chút, lúc này từ trên ghế đứng dậy đã hơi khó khăn, một tay vịn vào chiếc ghế ở bên cạnh.

Ánh mắt Tả Dữu nhìn cô, hoàn toàn biến mất dịch ý. “Tôi đỡ cô.”

“Cám ơn.” Đối với Tả Dữu, cô cũng không ghét.

Ôn Hân ra đến bên ngoài phòng, Vạn Cương đã đứng ở trong phòng đợi một lúc lâu, nhìn cô ra ngoài, Vạn Cương xoa tay, cảm xúc có chút kích động: “Tuyên bố với mọi người chuyện này, Vạn Bác đã thuận lợi đạt được mục đích với bộ phận điện tử của Thiên Hòa, Vạn Bác sẽ lập tức phải chính thức đổi tên là Thiên Hòa Vạn Bác, trở thành công ty con chuyên nghiên cứu linh kiện điện tử dưới danh nghĩa Thiên Hòa.”

“Vậy Vạn Tổng, chúng ta chẳng phải là bị Thiên Hòa thu mua rồi...” Một nhân viên lâu năm nói chen vào.

“Đúng vậy a.” Chút mất mát xuất hiện trên mặt Vạn Cương, đối với một công ty mà nói, không có gì khổ sở bằng việc giao đứa con của mình vào trong tay người khác, nhưng dù sao cũng tốt hơn là nhìn đứa con của mình chết dần đi dưới điều kiện càng ngày càng khắc nghiệt. “Nhưng tôi bảo đảm, Thiên Hòa Vạn Bác có thể phát triển tốt hơn Vạn Bác cũ, đãi ngộ của mọi người cũng sẽ càng tốt!”

Đám người sôi trào.

Trong muôn vàn hưng phấn, trong lòng Ôn Hân đập thành thạch không ngừng.

Mục đích bươm tiền ban đầu của công ty trong vòng hai ngày đã biến thành thu mua toàn bộ chi phí như hiện tại, ai ở trong đó tác động đến quyết định cực kỳ quan trọng, không cần nói, cô cũng biết.

Đều nói thời gian là vũ khí sắc bén mài mòn tất cả tình cảm, nhưng hiển nhiên canh cánh trong lòng về quá khứ, không chỉ một mình cô.

“Ôn Hân, đến phòng làm việc của tôi một chút.” Vạn Tổng bổ nhiệm, Ôn Hân thầm đưa ra quyết định trong lòng.

12. Chương 12: Gió Muốn Lặng Mà Không Lặng Được

“Vạn Tổng, tôi muốn từ chức.” Hôm nay thật sự đứng quá lâu, sợi dây bị thương ở chân nổi lên tới tim, đau đớn phức tạp. Ôn Hân cau mày nói với Vạn Cương đứng ở cửa sổ quay lưng về phía cô.

Điều thuốc vừa mới châm trên tay Vạn Cương còn chưa hút, chỉ có đỉnh điều thuốc là bị cháy xem một chút, giới hạn giữa trắng và xám được vạch ra rõ ràng.

“Ôn Hân, cô và Ngụy Tổng có quan hệ gì à?” Vạn Cương không trực tiếp đáp ứng đề nghị của cô, giờ điều thuốc cầm trên tay lên, trực tiếp ném vắn đề này xuống trước mặt cô.

Giống như bí mật được giấu trong bóng tối đột nhiên bị người ta phát hiện, kéo ra ánh mặt trời. mặt Ôn Hân tái nhợt khó chịu.

“Vạn Tổng, câu hỏi này của ông không liên quan đến việc tôi từ chức, tôi có thể không trả lời.”

Vạn Cương vốn không nghĩ người nhân viên bưng bình như đầu bò này sẽ trả lời trước mặt mình, sau khi dúi thuốc vào trong gạt tàn, ông ngồi trở lại vị trí.

Một lát sau, khi lửa tắt hoàn toàn thì Vạn Cương mới trả lời đề nghị của cô: “Tôi không đồng ý, bởi vì điều kiện Hòa Thiên đồng ý đầu tư thu mua Vạn Bác lần này chính là....cô phải tiếp tục ở lại đây làm việc.”

Mấy phút sau, trong phòng làm việc của tổng giám đốc chỉ còn lại một mình Vạn Cương, ông vừa móc điều thuốc ra vừa nhớ lại sau khi mình vừa nói câu kia xong, trong nháy mắt trên mặt Ôn Hân hiện lên tâm tình phức tạp, bất ngờ, kinh ngạc, tức giận, và cuối cùng tất cả chuyển thành bất đắc dĩ.

Ông hút điều thuốc, sờ sờ chóp mũi: “Ông già thì thỉnh thoảng cũng sẽ nhiều chuyện, tại sao lại không thể thỏa mãn đây.”

Mặc dù cuối cùng Ôn Hân vẫn không nói cho ông biết cô có quan hệ gì với Ngụy Dược, nhưng Vạn Cương xác định.... mối quan hệ này, nhất định không nông!

“Ôn Hân, không thể trách tôi ích kỷ, dù sao Vạn Bác là tâm huyết của tôi, mà cô cũng từng cố gắng vượt qua khi nó trong thời gian khó khăn nhất.”

Vòng khói dày đặc phun ra dọc theo khẩu hình miệng của người đàn ông, nhất thời không tan ra được, tựa như tâm tình của Ôn Hân lúc cầm túi trong phòng làm việc chuẩn bị xuống lầu, nặng nề nồng đậm cũng không tản đi được.

Ra khỏi phòng làm việc, không khí chính là một vùng trời khác, hoàn toàn khác biệt. Không có ai lo lắng như Ôn Hân, mọi người chỉ suy nghĩ xem sau này phải dùng thái độ nào để cư xử với cấp trên của mình, họ càng hứng thú hơn là ông chủ mới sẽ đãi ngộ trích phần trăm tiền lương cho bọn họ như thế nào.

Thậm chí có nhân viên để ăn mừng, mà cố ý chạy ra bên ngoài mua cả hai tá Starbucks(**) về. Có lẽ quá chuyên chú vào cà phê ở trên tay, có lẽ là quá hưng phấn, “Starbucks” không chú ý tới Ôn Hân đang của cầu thang chuẩn bị xuống lầu, liền xông thẳng lên lầu....

(**) Starbucks là một thương hiệu cà phê nổi tiếng trên thế giới. Hãng cà phê Starbucks có trụ sở chính ở Seattle, Washington, Hoa Kỳ; ngoài ra, hãng có 17.800 quán ở 49 quốc gia, bao gồm 11.068 quán ở Hoa Kỳ, gần 1.000 ở Canada và hơn 800 ở Nhật Bản.

“Cẩn thận!”

“Á...”

Sau hai tiếng kêu đó, “Starbucks” bị dọa phát hoảng, cả người trên dưới chỉ sợ động một cái sẽ làm cho hặc là hai tá đang giữ trong tay hoặc là cà phê xao động không ổn định.

Tả Dữu vừa trừng “Starbucks” , vừa đi đỡ Ôn Hân vì tránh hấn ta mà vọt sang một bên.

“Anh không nhìn đường à, không biết cô ấy bị thương ở chân sao, đâm tới mạnh thế .” Tả Dữu vừa đỡ Ôn Hân dậy, trong miệng còn nhỏ giọng nói thầm không chịu bỏ qua “Thật không biết hai hồ nhỏ trên mặt là dùng làm bóng đèn hay là dùng để thở.” (Theo ý của TD ý hai cái lỗ chính là hai con mắt)

Nửa câu sau của Tả Dữu rất nhỏ, nhưng so sánh về tính uy hiếp thì hiệu quả hơn nửa câu đầu rất nhiều....tất cả mọi người trong phòng làm việc đều yên lặng.

Ôn Hân cũng có chút sững sờ, cho đến khi vết thương trên chân giật giật mới kéo Ôn Hân về hiện thực, “Cô để ý đến đỡ tôi à?” Cô hỏi Tả Dữu.

Đại tiểu thư hình như cũng nhận ra mình thái độ trước mình đối xử với Ôn Hân chuyển biến quá nhanh, không tự nhiên nhón mũi chân, vươn tay.

Trên quảng trường trước cửa Vạn Bắc, Tả Dữu ở bên cạnh Ôn Hân hơi không được tự nhiên. Lúc cô ấy xoắn ngón tay, Ôn Hân lên tiếng: “Các đồng nghiệp kinh ngạc vì trước kia cô ghét tôi như thế, vừa rồi lại che chở cho tôi. Tôi cũng rất kinh ngạc.”

Lời của Ôn Hân hoàn toàn làm ngón tay Tả Dữu như bánh quai chèo: “Tôi không ghét cô.... . Được rồi, chỉ xiu xiu thôi.... . Được rồi được rồi, tôi thừa nhận trước kia vô cùng ghét cô, đó cũng là bởi vì cô luôn làm ra vẻ cao cao tại thượng, trừ dấng dấp ra còn có thể là vì cô luôn chỉ ra sai lầm trong công việc của người khác.... . Nhưng mà sau này tôi, sau này....”

“Sau này phát hiện trong bụng tôi còn có dụng ý, không hoàn toàn là người ngu ngốc....” Ôn Hân làm ra vẻ hiểu rõ nhìn Tả Dữu.

Mặt Tả tiểu thư hoàn toàn nóng lên, hơi buông tay, “Nào có....”

Hai tính cách trong cơ thể Tả Dữu hầu như đều tụ tập lại rồi biểu hiện ra trong ngày hôm nay, cô quên mất vết thương trên chân Ôn Hân.

Bộ dạng Tả Dữu luống cuống tay chân kiểm tra chân cô, khiến Ôn Hân bị cô mạnh mẽ ấn ngồi xuống ghế đá, “Cô xác định cô sẽ xem vết thương ở chân ư?”

“Nhìn không tốt thì dù sao vẫn không tốt....” Một câu trả lời nghiêm túc của Tả Dữu làm Ôn Hân vốn đang nói giỡn mà trong lòng cũng thay đổi.

“Trên chân có vết thương không ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, chạy tới công ty làm cái gì?” Giọng nói dịu dàng nhưng lại không phải là dễ dàng, trong lời nói của Ngụy Dục xen lẫn chút phê bình bất mãn.

Tả Dữu xoa tay, đứng lên. Rốt cuộc với “ông chủ mới” nhảy dù tới công ty của chú Vạn, bản thân cô không thể nói rõ là ghét hay là thích.

Nhưng đứng trên lập trường Ôn Hân, cô có đầy đủ lý do không thích Ngụy Dục....bởi vì rất rõ ràng, Ôn Hân không thích.

Từ nụ cười yếu ớt vừa rồi nhanh chóng đóng băng như hiện tại, thời gian Ôn Hân thay đổi sắc mặt tổng cộng không vượt quá ba giây.

“Tới công ty xử lý chút chuyện.” Sau này, loại cơ hội gặp mặt này sẽ không ít, Ôn Hân ép buộc mình phải thích ứng với kiểu đối thoại này.

Âm thanh mở cửa xe kêu cách một tiếng, Ngụy Dục vừa mới xuống xe lại lần nữa đứng bên chiếc xe, tay khoắc lên trên cửa xe tay lái phụ, nhìn Ôn Hân: “Lên xe, tôi đưa em về.”

“Không cần, tôi thuê xe về, Tả Dữu sẽ đưa tôi về.” Sợ anh nói một mình cô không được, Ôn Hân kéo Tả Dữu xuống nước.

“À? Ồ. Dạ! Em đưa chị về!” Tính khí Tả tiểu thư lớn thì lớn, khác nhau thì khác nhau, thời khắc mấu chốt vẫn phản ứng rất nhanh, Ôn Hân từ “người vô danh” trực tiếp được thăng lên làm “chị”, tốc độ có thể so với tên lửa vận chuyển.

“Cô cũng cùng lên xe đi.” Ngụy Dục nhìn cũng không nhìn Tả Dữu một cái, trực tiếp đi tới bên cạnh Ôn Hân, đến sát cô nói “Tự mình lên, hay là tôi ôm em lên, hai chọn một.”

Nhớ tới dáng vẻ ngày đó người kia ôm cô lên xe, giọng điệu của Ngụy Dục muốn dịu dàng cũng không tự giác cứng rắn.

Thời gian quả nhiên không chỉ có thể làm tiêu tan tất cả tình cảm, mà cũng có thể thay đổi những thứ vốn có, ví dụ như sự dịu dàng quan tâm của Ngụy Dục không thuần túy nữa. Mà cho dù là anh của bây giờ, hay là anh của quá khứ, Ôn Hân đều muốn vạch rõ giới hạn.

Vì vậy, Ôn Hân không thể không làm anh “Biết khó mà lui”.

“Vậy làm phiền Ngụy Tổng rồi.” Tránh khỏi tay của Ngụy Dục, Ôn Hân kéo Tả Dữu cùng nhau chui vào ghế sau.

Ôn Hân ngồi vào trong xe không thấy, vẻ mặt Ngụy Dục ở cửa tay lái phụ nhiều lần tang thương.

Mặc dù thứ hai là ngày làm việc, nhưng trường học còn chưa đến ngày khai giảng, cho nên mặt trời vừa mới nhô ra, đám trẻ con trong xã khu chạy tới chơi đùa như điên đầy cả tiểu khu.

Ôn Noãn tính tình hoạt bát hiểu động nhất nhưng hôm nay lại không ra khỏi cửa, buổi sáng sau khi tạm biệt cô, cô nhóc lại cởi quần áo, chui vào trong chăn mở to mắt ngủ.

Ôn Lĩnh kỳ quái, đẩy xe lăn đi vào nhìn hai lần, gọi như thế nào, cô nhóc cũng không dậy. Ôn Lĩnh hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là ra ngoài bán hàng.

Ôn Noãn núp ở trong chăn chu cái miệng nhỏ nhắn, nói thầm: “Bữa ăn ngon, răng này mới có thể mau mọc.... bữa ăn ngon, răng này mới có thể mau mọc....” Cứ lẩm bẩm như vậy, cô nhóc tràn đầy sức sống lại thật sự ngủ thiếp đi.

Trong giấc mộng, Ôn Noãn gặp Ultraman, nhìn thấy Ultraman đánh tiểu quái thú tan tác tới bờ, vui vẻ vỗ tay bành bạch.

Nhưng hôm nay phim hoạt hình dài hơn bình thường rất nhiều, Ultraman đánh rất lâu mà cũng không đánh ngã được tiểu quái thú, Ôn Noãn có chút nóng nảy, cánh tay và bàn chân nhỏ bé đi theo âm thanh trợ giúp Ultraman hành hung tiểu quái thú.

“Hơ, ha....”

Ầm!

Ôn Noãn từ trên giường lăn xuống đất dụi mắt, bị tiếng vang bên tai cực lớn làm giật mình, “Ba.... Ba.... Ba!”

Ôn Noãn sợ hãi ngay cả giày cũng không mang, chạy chân không ra khỏi phòng, chạy tới trước phòng có âm thanh.

Ôn Hân được Tả Dữu đỡ, đứng ở một góc của siêu thị, thờ ơ lạnh nhạt với tất cả xảy ra trước mặt, thời khắc kia, trong lòng cô không rõ là vui vẻ, khổ sở, hay là đau lòng cho anh trai.

Tả Dữu ở bên cạnh không bình tĩnh như Ôn Hân, lúc cô thu lại điện thoại thì tay đều đã run hết lên cả rồi.

Tổng cộng chỉ từng gặp Ôn Lĩnh một lần, ấn tượng duy nhất chính là cả người tàn phế ý chí không kiên định. Trừ ít nói ra hầu như không tồn tại cảm giác, không còn gì khác.

Cô không ngờ, Ôn Lĩnh ngay cả chân cũng không có, nổi giận lên lại có sức bộc phá như vậy.

Đã không nhớ rõ đây là chai bia thứ mấy bị ném vỡ rồi, ánh mắt Ôn Lĩnh đỏ như máu nhìn mẫu thủy tinh đầy đất, mấy lần không khống chế được muốn trực tiếp qua cho anh ta mấy bạt tai, nhưng cuối cùng tay vẫn buông xuống.

“Anh cả, nếu như đập đồ lên người em có thể làm anh hả giận, vậy anh cứ đập, chuyện lúc trước, là nhà em nợ mọi người, em xin lỗi, em bảo đảm, lần này trở về nhất định sẽ hết sức bồi thường cho anh và Ôn Hân.”

Ngụy Dực nói ra khỏi miệng, không làm Ôn Lĩnh bình thường, ngược lại làm anh càng kích động hơn. Chai rượu dọc theo kẽ hở của tay dính một tiếng, rớt xuống đất, hai bàn tay vung lên của Ôn Lĩnh nắm lại thành quyền, chỉ vào nửa phần chân còn lại, cúi xuống không khống chế được: “Bồi thường, cậu bồi thường như thế nào, cậu có thể bù cho tôi một đôi chân hoàn chỉnh? Còn có thể tìm vợ tôi về, hay là thủ đoạn của nhà họ Ngụy cậu phi thường, có thể làm cha sống lại! !”

Tay Ôn Lĩnh run run chỉ vào bàn thờ, môi nói liên tục run rẩy .

Chuyện đến mức này, Ôn Hân cảm thấy vậy là đủ rồi, làm cảm xúc đè nén trong lòng mấy năm của anh trai đều tung hết ra, cũng làm người nào đó biết khó mà lui.

“Ngụy Dực....” Người không nên ở chỗ này đến lúc phải đi rồi, Ôn Hân mở miệng.

Tình huống của mấy người đang trong lúc khó khăn nhảy thì một âm thanh êm ái chen vào.

“Ôi, gây gổ thành kiểu công kích rồi, đây là tình huống gì thế?” Từ nơi đóng quân chạy tới ngoại ô thành phố, làm xong giao nhận, ngay cả bụi trên quần hàm cũng không kịp lau, Lê Minh Thần cảm thấy, gần đây

anh có chút không hiểu tình hình, bởi vì anh luôn không ngừng lặp đi lặp lại một câu không hợp với hoàn cảnh.... Đây là tình huống gì thế?

Nhìn thấy anh trai, Tả Dữu thở phào, bởi vì chỉ cần Lê Minh Thần tới, tình hình có gay go hơn nữa, anh cũng nhất định có thể đối phó.

“Dượng út....” Ôn Noãn đã sớm bị dọa sợ, nhìn thấy Lê Minh Thần giống như chú chim non đột nhiên tìm được nơi trú, phịch một tiếng chạy chân trần tới chỗ Lê Minh Thần.

Ôn Noãn để chân trần nên không chú ý tới mẫu thủy tinh trên đất, nhưng Lê Minh Thần đi đến đâu đều theo phản xạ có điều kiện quan sát địa hình trước lại không thể xem nhẹ.

Trước khi Ôn Noãn giẫm vào bãi mìn, Lê Minh Thần đi mấy bước qua, trực tiếp nhắc cô nhóc đến ngang tầm mắt. “Giày đâu?”

Ôn Noãn bé nhỏ tự nhiên quen thuộc nên Lê Minh Thần cũng tự nhiên mà phát triển thành đối thoại giữa người nhà, nhưng bọn họ tự nhiên lại làm cho trong lòng của một người khác rất khó chịu.

Ngụy Dục sinh viên tài cao, lợi hại tốt nghiệp Cambridge cái gì cũng có thể chịu đựng, nhưng không thể chịu được đồ của “mình”, lập tức thành của “người khác”.

“Anh là ai?” Ngụy Dục nhìn Lê Minh Thần ôm Ôn Noãn lại đi tới gần hỏi.

Lê Minh Thần nhìn Ngụy Dục, vẻ mặt bắt đầu còn nghiêm túc đột nhiên thay đổi, cười lưu manh đồng thời vươn bàn tay to ra, kéo Ôn Hân vào trong ngực, “Không nghe thấy đứa nhỏ này vừa kêu tôi là gì sao? Dượng của cháu gái, dĩ nhiên là bạn trai của cô nó.... Có phải không, Ôn Hân?”

Gọi không được, Lê Minh Thần còn cố ý sát mặt lại vào bên cạnh Ôn Hân: “Có phải không, vợ yêu?”

Bị Ngụy Dục giương mắt nhìn chằm chằm, trong lòng Ôn Hân hận không thể đem Lê Minh Thần vắt ngang XX dựng thẳng XX mười mấy hai mươi lần, cho dù biết rõ anh ta thừa dịp cháy nhà hôi của, nhưng Ôn Hân vẫn phải ép mình gạt đầu, nhỏ giọng đồng ý “Ừ.”

13. Chương 13: Gió Muốn Lặng Mà Không Lặng Được (2)

Câu trả lời của Ôn Hân ngoài làm cho Tả Dữu ở đây hơi bất ngờ, Ôn Noãn ôm cổ Lê Minh Thần càng chặt hơn, cảm xúc của Ôn Linh dịu đi chút xíu ra, thì ảnh hưởng sâu sắc nhất phải kể đến Ngụy Dục.

Mặt vẫn là gương mặt đó, thậm chí vẻ mặt cũng không thay đổi lớn, nhưng rốt cuộc trong lòng sụp đổ cái gì, chỉ có chính anh biết.

“Có thật không?” Ngụy Dục hỏi.

“Ừ, anh ấy là bạn trai tôi.” Sau bốn năm lẳng đọng, Ôn Hân bình tĩnh trả lời.

Cắt đứt một đoạn tình cảm, không nên quá nhiều, chỉ cần vạch lên một đường nhạt ở chính giữa, không cần quá đậm. Sau đó giao nó cho thời gian xói mòn cắt đứt, cho đến khi vết thương nhỏ biến thành khoảng cách, tất cả sẽ không trở về được nữa.

Huống chi, kẹp ở giữa Ôn Hân và Ngụy Dục không phải tổn thương nhỏ, là ba mạng người.

Tay trên bả vai siết chặt, bên tai Ôn Hân nóng lên: “Tôi là thật đó.”

Rất nghiêm túc bổ sung thêm cho hiện trường “chia tay”, bởi vì thiếu tá tiên sinh không đứng đắn, Ôn Hân coi như muốn khó chịu cũng không khó chịu nổi.

Thừa dịp cháy nhà hôi của là chuyện quân nhân nên làm sao? Ôn Hân ráng hết sức không trừng mắt về phía đó đã rất rõ ràng.

Có cô dâu không cần cũng không phải quân tử gây nên! Lê Minh Thần làm ra vẻ vốn nên như vậy, ôm Ôn Hân chặt thêm một chút.

Chỉ có thể nói đạo ột thước, ma ột trượng, nếu Ôn Hân muốn so sánh sự vô lại với Lê Minh Thần, chỉ có thể đánh giá bằng hai chữ của chính anh: thiếu huấn luyện!

Loại khí chất ăn ý đặc biệt giữa Ôn Hân và Lê Minh Thần giống như một cây đao, từ từ đâm vào lòng Ngụy Dục, mặt ngây thơ không giống với những thứ kia, Ngụy Dục nói: “Ban đầu chúng tôi không hề chia tay, cho nên quan hệ của các người tôi không thừa nhận.”

Nói xong, anh ta như muốn khắc sâu hình dáng của Ôn Hân vào trong lòng, nhìn chằm chằm vào cô một lúc lâu, sau đó xoay người muốn đi.

“Không thừa nhận thì tới giành thử đi, từng binh sĩ tác chiến hay là đánh tập đoàn, bất cứ lúc nào tôi cũng tiếp đến cùng.” Ngụy Dục quay đầu, sau khi khuất bóng, nét mặt của Lê Minh Thần không quá rõ ràng, nhưng tự tin lại tự nhiên phát ra từ trong lời nói trêu tức.

Có phải làm sĩ quan trời sinh đã có cảm giác ưu việt không? Khóe miệng Ngụy Dục hơi nhếch lên, không hề nói gì đã rời đi.

Vui vẻ mới nhất thời và yêu thương cũ đã vài năm, anh không muốn từ bỏ hi vọng.

Ngụy Dục rời đi, làm cho căn phòng một giây trước còn tràn ngập mùi thuốc súng nhất thời yên tĩnh lại.

Ôn Hân tránh khỏi cánh tay Lê Minh Thần, từ từ đi về phía Ôn Linh đang chán chường, “Anh....”

“Hân Hân, rõ ràng em đã đồng ý với anh không gặp cậu ta nữa.... Em....”

“Em xin lỗi.” Ngoài xin lỗi ra, cô không tìm ra được từ thứ hai để nói với anh trai. Giống như ban đầu mình vô ý chọn Ngụy Dục, đã làm tổn thương anh trai rất nhiều năm.

Lê Minh Thần ôm Ôn Noãn, chọn trầm mặc vào lúc này.

Cơ thể Tả Dữu đứng ở cửa cứng ngắc rất lâu, cho dù lúc trước anh trai và ông ngoại bất đồng ý kiến thì cũng chưa từng “đánh” kịch liệt như thế. Lúc cô đang sững sờ, bỗng có một thứ lông lá xù xì quét qua mắt cá chân, Tả Dữu vô cùng linh hoạt, là chú mèo Tiểu Tiền.

Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo, làm Tả tiểu thư chưa từng trải qua chuyện gì thiếu chút nữa hoảng sợ mất cả mặt.

Giọng của bác Vương vô cùng đặc sắc, miêu tả giống như âm thanh khóc lóc lúc đưa ma.

Khi âm thanh này kêu tên Ôn Hân từ xa đến gần, thì trên cánh tay Ôn Hân không kiểm soát được, nổi hết cả da gà lên.

Cô lại đi về phía góc tường cọ cọ, cũng mặc kệ dưới chân là mèo Tiểu Tiền, tặng đường lại cho bác Vương đang chạy nhanh vào.

“Ôn Hân.... Ôn Hân à, không hay rồi.... Quý Mai té xỉu rồi....”

Tả Dữu nheo mắt, chị còn khá tốt, sao vừa bị bà gọi như thế, thì lại giống như cái gì kia.

Lời của bác Vương làm Tả Dữu mất hứng, lại làm cho Ôn Hân khẩn trương. Bạn tốt Quý Mai bây giờ mang thai được năm tháng, làm việc ở ban xã khu Tường Hòa cách nhà cô 400m, té xỉu trong lúc làm việc, vậy đứa bé...

“Bác Vương, bác đi gọi 120, cháu đi xem Quý Mai!” Ôn Hân nói xong chịu đựng chân bị đau, nhắc chân định đi ra ngoài.

“Đứng lại!” Tiếng quát lớn không khách khí của đại đội trưởng Lê đã giữ Ôn Hân tại chỗ, “Bản thân mình là người bị thương, còn đi quản người khác hả? Hay là muốn biến hy sinh từ một kéo thành hai, góp thêm cả chân của mình vào?”

Lúc huấn luyện bình thường, Lê Minh Thần ghét nhất là loại lính biết rõ đã đến cực hạn rồi nhưng vẫn cậy mạnh chống đỡ, lính mà ngay cả bản thân cũng không bảo vệ nổi thì căn bản không bảo vệ được nhân dân.

Mà lúc này, Ôn Hân chính là tên lính đầu to phô trương quá mức trong mắt anh, cho nên anh không tiếc lời chỉ trích.

Nhưng dù sao Ôn Hân cũng không phải lính, trong xương cốt cô cũng không chảy loại máu cấp trên ra lệnh như ông trời.

Cho nên dù Lê Minh Thần có ra lệnh cứng rắn đi nữa, thì cũng giống như đời núi lấp biển đánh vào bông mềm, không có tác dụng gì.

“Cô ấy là bạn tốt nhất của tôi, chồng của cô ấy không qua được, cho nên chỉ tôi có thể đi. Đây là quyết định của tôi, Lê Minh Thần anh đừng xía vào chuyện của tôi!”

Lời của Ôn Hân không thể không làm Lê Minh Thần phải nhìn kỹ người phụ nữ này, xinh đẹp nhưng không dịu dàng, bướng bỉnh nhưng luôn kiên trì.

Thật lâu sau đó, Lê Minh Thần móc chìa khóa xe từ trong túi ra, quơ quơ trên đầu ngón tay, không biết làm thế nào đành nói “Cho dù là em giúp hay là em đi đón người cũng được, dù sao bốn bánh cũng chạy nhanh hơn một chân của em.”

Tốc độ của xe bốn bánh hoàn toàn được triển khai dưới kỹ thuật lái xe của thiếu tá, được thể hiện hết sức. Rất nhanh đã đến đích.

Dọc đường đi Ôn Hân bận trấn an Quý Mai, căn bản không có chú ý Lê Minh Thần lái xe đi hướng nào. Cho đến khi tới nơi, cô mới phát hiện: tại sao lại đến bệnh viện bậc nhất của Lục Quân rồi!

“Lê Minh Thần, tại sao anh lái xe tới đây, chúng tôi không phải quân nhân, càng không phải là gia đình quân nhân...”

Đối với loại bệnh viện có tính chỉ đạo này, Ôn Hân tự nhận mình không có phúc hưởng, cảm thấy Lê Minh Thần đùa hơi quá rồi!

“Bạn của vợ tôi dù sao cũng coi là hơn nửa gia đình quân nhân.” Quân hàm của thiếu tá rung rung, sau khi đùa giỡn xong, anh lại vỗ vai an ủi Ôn Hân, “Yên tâm, ở đây đã có tôi sắp xếp, dù sao cũng hơn đáng tin hơn là đến bệnh viện bình thường.” Lúc nói nửa câu sau, trên mặt Lê Minh Thần không phải là nụ cười lưu manh, là nghiêm túc.

Anh quả nhiên đã có sắp xếp .

Giống như sớm nhận được thông báo, khi xe của bộ họ vừa mới dừng lại, xe băng ca điều trị khẩn cấp đã vào ngay bên cạnh cửa xe, bên trong còn có mấy bác sĩ mặc áo khoác trắng và y tá mặc áo khoác màu ô-liu đang đợi ở đó.

Sau khi ở trong xe giúp đưa Quý Mai đầu đầy mồ hôi xuống xe, Ôn Hân nghiêng đầu nhìn Lê Minh Thần đang giang hai tay ở dưới xe đợi cô.

“Xuống xe đi, hoặc là em định nhảy xuống bằng một chân của mình, hoặc là dứt khoát ở trong xe đợi?”

Lên núi thì dễ xuống núi mới khó, lúc này nhìn cô leo lên xe việt dã rất khổ sở, Lê Minh Thần đã sớm có tính toán của mình.

Không tính toán, bà xã chắc chắn sẽ không đến nhà mình. Ôm Ôn Hân vào trong ngực, Lê Minh Thần nhớ tới tên nhóc Ngụy Được đáng đánh đòn, vô cùng hả hê.

Dương Khiết nhìn Lê Minh Thần ôm phụ nữ xuống xe, nhìn người phụ nữ kia không được tự nhiên đẩy anh ra, lại nhìn cách hai người chung đụng không được tự nhiên, trong lòng hơi khó chịu.

Hôm nay Lê Minh Thần chủ động gọi điện thoại cho cô, cô vốn rất vui mừng.

Dương Khiết vẫn bị xem như không khí, không nhận được lên tiếng. “Yên tâm đi, bên trong tôi đã ấn tiếng, mấy bác sĩ khoa phụ sản đều ở đây, không có việc gì đâu.”

Ôn Hân không nhớ rõ Dương Khiết, nhưng Dương Khiết lại không quên được Ôn Hân....tất cả ánh mắt của đối tượng xem mắt của cô đều bị người phụ nữ này hút đi.

Cô để ông nghe bệnh trên cổ, tay đút vào trong hai bên túi của áo blouse trắng, nói với Lê Minh Thần đang đỡ Ôn Hân.

Lúc có người ngoài ở đây, thái độ ứng xử của thiếu tá vẫn rất tốt, anh gật đầu một cái: “Cám ơn cô, chuyện xảy ra khẩn cấp, nhất thời không nghĩ tới những người khác....”

Khi Dương Khiết nghe được ba chữ “Những người khác”, thì mí mắt trái giật rõ như thế Ôn Hân không thể nào không thấy, trong lòng cô tiếc thay Dương Khiết: Thiếu tá Lê nói nhiều chỉ là hình thức, không hiểu phong tình mới là thật.

Người trong cuộc như Lê Minh Thần lại không suy nghĩ nhiều như vậy, gật đầu lịch sự với Dương Khiết, trên mặt ngay cả nụ cười cũng không có, theo ý anh, anh và Dương Khiết là quan hệ đồng chí đồng đội trong quân đội.

Tính trì độn của thiếu tá tiên sinh có chút đả thương người, mày nên hiểu....

“Vậy không có việc gì, tôi đi về làm việc.” Dương Khiết liếc nhìn Ôn Hân, rồi xoay người đi, lúc rời đi trong mắt đều là thất vọng.

“Người ta có ý với anh, anh không nhìn ra à? Thế thì nói gì đến chuyện giải quyết việc chung.” Người đã đi xa, Ôn Hân vẫn không nhận được nói ra những lời trong lòng.

Một giây trước thiếu tá còn đứng thẳng tắp, vừa nghe được câu này, đột nhiên khom lưng tiến tới cổ Ôn Hân hít hà, vẻ mặt nghiêm túc nói, “Đường như mùi không đúng lắm? Hơi chua thì phải?”

Hơi thở của đàn ông bỗng nhiên nồng nặc làm mặt Ôn Hân đỏ lựng lên, cô đẩy thiếu tá ra, khập khễnh đi vào trong, “Lưu manh!”

Nếu như mấy lần trước Ôn Hân chỉ mắng trong lòng, vậy lần này cô tuyệt đối là lớn tiếng mắng ra.

“Không tệ, sức chiến đấu có tăng cường, không còn là pháo lép rồi !” Từ tàu đơn thăng cấp thành hai bè, Lê Minh Thần rất vừa lòng với hiệu quả tác chiến của mình, chỉnh đốn lại tác phong nhà binh sau đó đuổi theo.

Lê Minh Thần một trong những nguyên nhân ghét Lý Bá Ngôn, cũng là bởi vì thời gian và địa điểm anh ta xuất hiện luôn không đúng, hay là luôn lấy kiểu xuất hiện đột ngột từ trên trời rơi xuống , giống như hiện tại.

“Lê Minh Thần!”

Lê Minh Thần đang rầu rĩ không biết nên an ủi Ôn Hân như thế nào, vừa nghe thấy điểm danh, đứng dậy theo phản xạ có điều kiện, chào: “Có!”

Nhưng khi anh phát hiện người gọi mình chính là Lý Bá Ngôn thì mặt lập tức lại chuyển từ canh gác thành nghĩ tại chỗ.

“Em đã nói rồi, mỗi lần anh xuất hiện không thể nghiêm túc một chút sao, có người biết anh là thiếu tá Lục Quân, người không biết còn tưởng anh đi từ chỗ lính nhảy dù....sẽ nhảy dù.” Lê Minh Thần ngồi ở bên cạnh Ôn Hân đang rầu rĩ không biết nên an ủi cô thế nào, thấy học trưởng, đứng dậy cuối cùng thở phào một hơi.

Ôn Hân không có hứng thú với đám chiến hữu của Lê Minh Thần, chỉ gật đầu coi như chào hỏi rồi lại tiếp tục ngăn người nhìn chằm chằm vào đèn đỏ của phòng phẫu thuật.

Không truy cứu chuyện anh không báo cáo đúng hạn, Lý Bá Ngôn liên tục chiến đấu ở các chiến trường đến góc nhà, ghé cổ nhìn Ôn Hân ở nơi xa, âm thanh nghiêm khắc: “Nói rõ vấn đề, ai kia?”

“Bà xã! quân dự bị.... tự bó buộc mình .” Nói tới đề tài khó giải quyết, con người rần rỗi như Lê Minh Thần lại khổ não đưa tay vò đầu, anh không hiểu rồi, suy nghĩ của phụ nữ có thể còn phức tạp hơn cả địa hình núi non trùng điệp quanh co uốn lượn ở Vân Nam, anh làm sao mà đầu lại được cô đây.

“Xong đời rồi đồ quỷ, lúc huấn luyện binh lính thì hung ác hơn ai hết, đến thời khắc máu chót lại mềm giống như con gà.” Lý Bá Ngôn có chút phẫn nộ, đá vào mông anh một phát.

Phê bình của Lý Bá Ngôn vừa mới bắt đầu, thì cửa phòng giải phẫu liền mở ra, Quý Mai đang ngủ an ổn được đẩy ra ngoài.

Lý Bá Ngôn nhìn anh một cái, “Dùng hình thức huấn luyện của quân khu A đổi cho cậu một cô vợ, thế nào!”

Lệ Minh Thần chỉ cần thời gian không đến nửa giây để phản ứng lại, cười lưu manh “Thành giao!”

Vỗ tay.

Có người cáo già nhất toàn quân khu ra tay, thiếu tá Lệ: hì hì hì....

Điều kiện của bệnh viện Lục Quân không hơn bệnh viện thường, nhưng xem xét từ việc đi lại của bác sĩ và y tá cũng có tổ chức, lại làm cho người ta rất thực tế.

Lúc Lý Bá Ngôn dẫn theo y tá Tiểu Từ đi vào, Ôn Hân vừa mới nói chuyện điện thoại với Lưu Đông xong.

Lý Bá Ngôn chỉ vào Từ Mỹ, vẻ mặt không chút giả dối nói, “Ôn Hân đúng không, Lệ tiểu tử đặc biệt nhắc tôi tìm một người quen cho cô, ừ, đây là cô em vợ tôi, đang ở khoa phụ sản, có chuyện gì cứ tìm em ấy là được, chỗ bệnh viện khác tôi cũng dặn dò rồi, chi phí đều ghi trên đầu Lệ tiểu tử, không phải cậu ta nói là người nhà cậu ta sao?”

Ôn Hân vừa rồi còn có chút thụ sủng nhược kinh nhưng lại bị câu cuối cùng của Lý Bá Ngôn làm cho không biết phải làm sao, bèn khoát tay nói: “Cám ơn thủ trưởng, nhưng tôi không phải.... Anh hiểu lầm rồi.”

“Không phải cái gì?” Lệ Minh Thần cầm một đồng hóa đơn thuốc quay lại trong “trạng thái mơ hồ”.

“Ôn Hân, nếu thật sự muốn cám ơn tôi, mừng ba tháng sau lúc tôi kết hôn cô hãy đến tham gia, đi cùng với tên tiểu tử thối này, trong đội của chúng tôi, chỉ có cậu ta là một mình. Cũng sắp thành đồ bỏ đi trong quân đội rồi!”

Khuyết điểm bị người bắt chẹt, Ôn Hân muốn cự tuyệt cũng không cự tuyệt được, chỉ có thể đứng tại chỗ, mặt lúc đỏ lúc trắng.

Lưu Đông làm xong nhiệm vụ nhận được tin tức vội vàng chạy tới, thay cho Ôn Hân và Lệ Minh Thần.

Trên đường về, đúng lúc gặp phải giờ cao điểm tan tầm, đường rất tắc nghẽn, bốn phía đều là tiếng còi gầm rú.

Ôn Hân thở dài, muốn nói chuyện, lại một lần nữa bị thiếu tá đoạt trước: “Hôn lễ em có thể không đi! Nhưng tôi nhất định muốn cô vợ nhỏ là em! Tôi đang nói rất nghiêm túc!”

Lý Bá Ngôn đã dạy anh chiêu thứ hai chính là, lúc đối phương muốn giả ngu thì phải làm cho cô ấy không có cơ hội giả ngu.

Ở trong mắt Lệ Minh Thần, chỉ cần chiến lược chính xác, thì không có đỉnh núi nào là không đánh được, càng không nói đến việc không lấy được Ôn Hân.

Nhưng ở trong mắt Ôn Hân, là thổ lộ hơn hai lần như Lệ Minh Thần.

Cô bị âm thanh dao động tới tới lui lui trong thùng xe của thiếu tá làm hơi nhức đầu.

14. Chương 14: Cánh Tay Rắn Chắc

Lấy lối tư duy Lệ Minh Thần được huấn luyện nhiều năm trong quân đội ra mà nói, bản đồ địa hình của các dạng núi phức tạp, bất luận là kiểu đầm lầy khó đi vào hay là kiểu đồng bằng dễ bại lộ đi nữa, chỉ cần bản đồ tác chiến đặt tại trước mắt anh mấy phút, trong đầu thiếu tá tiên sinh cũng có thể chuyển ra một kế hoạch tác chiến chính xác rõ ràng.

Hôm nay lại không bình thường! Đầu Lê Minh Thần sưng thành bao cát rồi mà có nghĩ đến rách cả đầu cũng không phân tích ra, Ôn Hân trả lời ba chữ “không trâu chọc”, coi như là đồng ý, hay là không đồng ý đây....

Trên xe từ nhà Ôn Hân quay về, tay phải Tả Dữu chống cằm, đầu ngón tay trái gõ gõ cánh tay Lê Minh Thần: ” Đồng chí Thiếu tá, còn không mau tổ chức thổ lộ tình cảm!”

Lê Minh Thần đang nghĩ không thông nên không có tâm trạng đối phó với em gái, lấy tay ngăn lại, “Con nít mà dám làm ra vẻ ủy viên chính trị với anh, muốn bị đánh!”

“Hừ.” Từ nhỏ cô đã bị đại ca vừa tròn năm tuổi của cô coi như tiểu binh mà huấn luyện, Tả Dữu không phục, “Chỉ có anh mới không hiểu phong tình, theo đuổi ai đó đồng ý à?”

Vốn Tả Dữu muốn cho số điện thoại của Ôn Hân, mượn cơ hội tìm kế sách mở mang đầu óc cho tên đầu gỗ, bây giờ thái độ mông lạng thế kia, vậy cô chỉ có tắt, cả, miễn, nói!

Tả Dữu ném một câu là tên bài nghiên cứu mới cho thiếu tá Lê....phong tình là cái gì?

Vì vậy trong mấy ngày kế tiếp, sau giờ nghỉ ngơi buổi trưa trong phòng máy tính của sư đoàn, trang Baidu trên màn hình máy tính của Lê Minh Thần thường dừng lại ở những chữ như “phong tình”, “hiểu rõ phong tình”, “nâng cao hiểu biết sức chiến đấu phong tình” đại loại vậy.

Một ngày nọ, Lý Bá Ngôn đã tình cờ thấy từ sau chỗ ngồi của Lê Minh Thần, thiếu chút nữa phun ra ngụm trà vừa mới uống.

Xem ra phải tìm đồng chí thiếu tá nói chuyện một chút, nếu không không đợi cậu ta dùng toàn bộ sức lực cho đối phương, thì Ôn Hân đã bị “sức chiến đấu” dùng mảnh của cậu ta hù chạy mất rồi. Lý Bá Ngôn nói lỏng cổ áo, nín cười lặng lẽ rời đi.

Lê Minh Thần thổ lộ “không có kết quả” trải qua không được tốt, Ôn Hân bị thổ lộ cũng không thấy tốt chỗ nào. Giống như mặt hồ yên ả bị quăng xuống một hòn đá nhỏ, ảnh hưởng mà Lê Minh Thần gây ra cho cuộc sống của cô không có hiệu quả nhanh chóng, nhưng lại dần có xu hướng rõ ràng.

Vạn Cương phê duyệt cho nghỉ một tuần đã tiến vào ngày thứ ba, chân bị thương của Ôn Hân cũng đỡ hơn rất nhiều.

Ngày thứ tư, Ôn Hân dậy sớm nấu canh, chạy đến bệnh viện thăm Quý Mai trước buổi trưa.

Tắc xi dừng ở cửa chính của bệnh viện Lục Quân, cô xuống xe, xách theo canh đi về phía khu nội trú ở phía sau bệnh viện.

Mấy ngày nay, cô vẫn luôn duy trì liên lạc với Lưu Đông, biết được tình hình Quý Mai đã ổn định, sớm vui vẻ lại rồi. Nhưng chưa lên lầu mà đi vào hành lang, đứng ở cửa chính tai nghe được âm thanh của cô ấy, cô thật sự không tin nổi là Quý Mai lại khôi phục nhanh như thế, hơn nữa nhanh như vậy đã muốn chen chân can dự vào chuyện chung thân đại sự của mình rồi.

Ôn Hân đứng ở cửa, ôm nồi canh vào trong ngực, cô cũng muốn nghe thử xem con bé Quý Mai này rốt cuộc bán sạch cô bao nhiêu tiền một cân.

Động tác của Ôn Hân rất nhẹ, cho nên Quý Mai ở bên trong nói chuyện với y tá căn bản không phát hiện tình hình quân địch, vẫn làm “tổng điều tra nhân khẩu” của cô.

“Anh ta bình thường ngoài huấn luyện ra thì không có sở thích khác gì à?”

“Cái này hẳn là không có, anh rể tôi nói Đại đội trưởng Lê ngoài thích huấn luyện binh lính ra thì chính là thích huấn luyện bản thân, không kể đến thể năng tốt, nghe nói cơ bụng của anh ta là tám múi cơ đấy.” Nghe giọng điệu anh rể anh rể này, Ôn Hân cũng biết là em vợ của vị thủ trưởng mấy ngày trước kia.

Vốn là chỉ là tán dóc, nhưng tất cả vì lời nói phía dưới của Quý Mai mà thay đổi mùi vị.

“Ừ, xem ra Ôn Hân nhà chúng tôi sau này phúc lợi tốt lắm đây, cũng không biết cô ấy sống cùng với đại đội trưởng Lê, cơ thể nhỏ bé có chịu nổi không đây...”

Mặt Ôn Hân giống như rót chén ớt nóng, nổ bắn tung tóe.

“Khụ khụ...” Cô ho khan hai tiếng, kết thúc chủ đề không có lợi với việc dưỡng thai này.

“Ôn Hân tới rồi, mang ình cái gì ăn à? Ở xa mà mình đã ngửi thấy mùi rồi.” Lúc Ôn Hân vào cửa thì Quý Mai đang ngồi trên giường cười đùa tí tởng với cô.

Ở xa cậu đã ngửi thấy mùi vậy sao không nói không cần ở xa thì đã trêu chọc mình! Sắc mặt Ôn Hân hơi chuyển thành trắng, hướng về phía y tá Từ gạt đầu tạm biệt.

Y tá Từ nhìn sắc mặt của Ôn Hân, cười trộm đi ra ngoài, nhiệm vụ lần này nếu như có thể hoàn thành đúng hạn, anh sẽ đã đồng ý tặng cô BELIE coi như khoản tiền cuối mùa.

Mà về phần số tiền này cuối cùng xuất từ anh sẽ hay là Lê Minh Thần, là con dê nào trong hai con dê này cô không quan tâm. Dê không quan trọng, chỉ cần có lông dê.

Nhìn dáng điệu của cô bạn kia, đoán chừng lông dê là chuyện sớm hay muộn.

Quý Mai nhận lấy nồi canh, mở ra nắp ngửi một cái, “Kỹ thuật nấu canh của Hân nha đầu càng ngày càng tốt, công tác bảo mật cũng càng làm càng chặt ha...”

“Nói bậy bạ cái gì đấy?” Nếu như không phải đề tài vừa rồi của bọn họ quá ba chảm, Ôn Hân mới không muốn xuất hiện đấy.

“Mình nói bậy bạ? Hừ!” Quý Mai cầm muống uống một ngụm canh, “Canh nhạt, lần sau thêm chút muối đi, con mình ăn mặn.” Uống vài ngụm canh xong, Quý Mai cầm chén để sang một bên, “Ôn Hân, trên trán mình có phải viết mấy chữ phụ nữ có thai rất ngu muội không? Trong quân đội có điều lệ bảo mật mình không biết sao? Y tá người ta đã sớm đem chuyện đại đội trưởng Lê một ngày từ dậy sớm đến đi ngủ, trừ thời gian đi toilet ra đều báo cáo hết một lượt rồi! Mình nói bậy! Hừ.... Hơn nữa, vị đại đội trưởng Lê này đúng là giống quý trăm năm khó gặp, đáng người tốt khỏi nói đến, nghe nói người ta còn là lần đầu tiên động lòng, thanh thuần giống như cỏ gấu. Mình nói thật cho cậu biết, chú giải phóng quân của tổ quốc cậu phải bảo vệ tốt ình, nếu không cẩn thận mình đánh cả cậu!”

Ôn Hân nhìn Quý Mai gơ cái muống, muốn nói Lê Minh Thần không phải cỏ gấu, là một củ hành tây ngay cả thổ lộ cũng hồng hách.

Đêm đó, chính cô cũng không phải không muốn, nhưng....

“Ngụy Được quay lại rồi....”

Ngụy Được về rồi, lòng của cô rối loạn.

Quý Mai ở trên giường di chuyển thân thể, tiến tới trước mặt Ôn Hân, “Nha đầu....”

“Mình biết bọn mình là không thể nào, nhưng mình không biết mình đã chuẩn bị tốt để mà buông xuống đoạn tình cảm kia chưa, Quý Mai, mình...” Ôn Hân nói xong, thân thể từ từ gục xuống đầu gối Quý Mai.

Một giây trước Quý Mai còn cười đùa nổi giận mắng cô lúc này lại không nói được gì, nhất thời không biết nên khuyên cô như thế nào, “ục ục” bụng vừa uống canh xong lại kêu lên không đúng lúc, nhưng lại hợp thời giải vòng vây cho Quý Mai.

“Nha đầu, mình đói rồi, đỡ mình đến phòng ăn tìm đồ lót dạ đã.” Mô hình nuôi nhốt phụ nữ có thai cũng có chỗ tốt, tùy thời có thể lấy danh nghĩa ăn để lôi bạn bè từ trong tâm tình kém ra.

Giờ cơm trưa, phòng ăn có rất nhiều người, phần lớn là nhân viên bệnh viện. Quý Mai ngồi ở một chỗ chờ Ôn Hân đi mua cơm.

Ngồi bên cạnh cô chính là hai bác sĩ nữ tuổi tác tương đương nhau, nhàn rỗi mà nhàm chán, Quý Mai nghe bọn họ vừa ăn vừa nói, ai ngờ vừa nghe lại nghe được chuyện lớn.

Một trong hai bác sĩ nữ, chính là Dương Khiết từng xem mắt với Lê Minh Thần, cô ta bị hỏi một câu, rõ ràng tâm tình không tốt lắm.

“Người ta không coi trọng tôi...dù cho tôi có vừa ý người ta thì cũng có thể thế nào chứ?”

Đồng nghiệp nữ ngồi đối diện Dương Khiết nói như nghe được chuyện mất hứng: “Mất của Lê Minh Thần chắc là để sau gáy, điều kiện của cô tốt như thế, muốn gia thế có gia thế, muốn tướng mạo có tướng mạo, còn dám không vừa ý, nếu không bảo chị Tường đi gây áp lực cho anh ta, hoặc là không có cơ hội thì tự tạo cơ hội ỉn.... Tôi nghe nói mừng ba tháng sau....”

Ôn Hân vừa mới mua được một phần cá cà-ri mà Quý Mai thích ăn nhất, đang định trở về, thì bị Quý Mai vội vàng chạy tới kéo ra khỏi nhà ăn. “Chuyện gì thế?”

“Mừng ba tháng sau, anh rể của y tá Từ tổ chức hôn lễ, cậu phải tham gia, ở bên cạnh anh ta!” Từ lúc Quý Mai xem ảnh mấy người Lê Minh Thần và Lý Bá Ngôn chụp chung trong điện thoại của y tá Từ, liếc mắt một cái đã nhận ra thiếu tá Lê có tư chất quân nhân chính trực hiên ngang.

“Không ngờ còn rất hiểu đạo lý, biết Ôn Hân của chúng ta khó tiến công, nên đánh tan rã tôi trước, trẻ nhỏ dễ dạy a....” Quý Mai chịu ảnh hưởng rất nặng từ tập tục làm mai dâm mối của bác gái Cư Ủy nên đối với đoạn nhân duyên này cô cảm thấy là tình thế bất buộc.

Theo tình yêu dày công tu luyện của bản thân Lê Minh Thần mà nói, anh không hề có giác ngộ cao như vậy, biết tới “lấy lòng” Quý Mai.

Một ngày trước, anh vẫn chưa có loại giác ngộ này.

Lý Bá Ngôn khái quát loại phản ứng này của Lê Minh Thần thành: Khuyến điểm chng của các binh sĩ ngu si....không biết làm người yêu.

Gặp phải kẻ địch bỏ nhào về phía trước phải biểu hiện chắc chắn, gặp phải người yêu lại càng không thể nhân nhượng.

“Biết lúc trước tôi làm thế nào để theo đuổi chị dâu của cậu không?” Tối quan trọng khi tắt đèn Tham mưu Lý tuyên truyền và giáo dục con người bằng hành động gương mẫu, đã xách tai anh lên giáo dục: “Muốn đánh bại một người phụ nữ, sẽ phải đánh bại một đám phụ nữ sau lưng cô ta trước! Biết vì sao mà ủy viên chính trị luôn kết hôn sớm hơn đội trưởng không? Bởi vì bọn họ am hiểu công tác tư tưởng, vì vậy không nên coi thường áp lực dư luận.”

“Nói như anh thì trước khi đánh hạ chị dâu anh đã đánh hạ cô em vợ của anh trước?” Thiếu tá tiên sinh qua phần chỉ bảo không nhận được cát ngang, bắt đầu biểu hiện không đứng đắn.

“Có thể như vậy.... Nói” Tham mưu Lý sau khi nói mới phát hiện mình bị thông lọng rồi, một cú đã phục vụ bay lên. “Khốn nạn....”

Vậy mà, coi như anh có mắng nữa, cũng không chịu nổi sự thông suốt của thiếu tá ——“Dương út” nhiều nhất chỉ có thể giúp anh “Chính danh”, mà người ở trong bệnh viện kia mới có thể giúp anh “Chính thân”.(chính danh là danh phận chính thức, còn chính thân là có thân phận chính thức)

Nhưng Lê Minh Thần làm sao cũng không ngờ, hiệu quả lại nhanh như vậy.

“Thiếu tá Lê đúng không, ‘ thời gian nghỉ kết hôn ’ mừng ba tôi cho phép rồi, nhưng có một điều, nếu Ôn Hân đi theo anh, anh phải trả cậu ấy về nguyên vẹn cho tôi.” Nhận trái cây Lê Minh Thần đưa tới, Quý Mai sau mấy giây nhìn lên nhìn xuống đánh giá, nói.

“Quý Mai, cậu nói bậy gì đấy?” Ôn Hân vừa túm quần vừa nôn nóng.

“A....” Quý Mai không để ý tới Ôn Hân, che miệng ngáp một cái, “Xin lỗi thiếu tá tiên sinh, hiện tại tôi hơi mệt, để Ôn Hân tiễn anh ra ngoài trước đi, dù sao tôi muốn về sau chúng ta vẫn còn có cơ hội gặp mặt.”

Nói xong, Quý Mai dứt khoát trực tiếp cởi giày lên giường, kéo cái mền nhắm mắt.... Ngủ!

Ở trên thế giới này, có thể ép Ôn Hân nhú liên tục chỉ có hai hai người.

Một là Quý Mai đã tồn tại trong cuộc sống của cô rất nhiều năm, Ôn Hân gọi cô là bạn xấu.

Một là Lê Minh Thần sắp hoàn toàn xâm lấn vào cuộc sống của cô, là người nửa đời sau thà chết vẫn yêu Ôn Hân.

Ôn Hân điều chỉnh lại biểu cảm trong mắt, xoay người đứng ở trước mặt Lê Minh Thần đem ngăn cách với Quý Mai, “Tôi tiến an ra ngoài...”

Lần đầu tiên hai người đi chung mà yên lặng như vậy, lúc sắp đến cửa bệnh viện thì Ôn Hân dừng bước, “Ngày mừng ba đến nhà tôi đón tôi nhé...”

Cô nhìn nét mặt Lê Minh Thần kinh ngạc, đỏ mặt giải thích: “Tôi đi chỉ là vì thay mặt Quý Mai cảm ơn thủ trưởng Lý, anh đừng hiểu lầm...”

Lý Bá Ngôn nói cho anh biết, phụ nữ là động vật ăn ở hai lòng. Cho nên thiếu tá Lê rất tự nhiên xếp lời nói của Ôn Hân vào loại không xuất phát từ trong lòng.

Anh không cần không chế tên tiểu nhân đang nhảy quá mãnh liệt trong lòng mình nữa, đột nhiên hai chân giậm tại chỗ, “bụp” hành lễ với Ôn Hân, sau không nói hai lời, xoay người bước nhanh chân.... Rời đi.

Ôn Hân nhìn tấm lưng rộng lớn của người đàn ông, đang suy nghĩ đến ý nghĩa trong cái chào kia của anh là “cảm ơn sự tín nhiệm của cô” hay là loại nào khác, Lê Minh Thần rời đi được mấy bước lại vòng quay lại.

Anh đưa tay đứng ở trước mặt Ôn Hân, “Cho tôi mượn điện thoại di động dùng một chút.”

Lúc đưa điện thoại ra cho đến lúc lấy lại thì Ôn Hân mới biết Lê Minh Thần đang làm gì.

“Số ở trong điện thoại của em, để mau lẹ thì cứ ấn phím số 1 là được.” Lê Minh Thần nói xong, tay vốn nên rút về lại đột nhiên dừng bên tay Ôn Hân, giống như muốn làm cái gì đó.

Khoảng cách gần như thế, Ôn Hân hơi lúng túng.

Cũng may cuối cùng Lê Minh Thần vẫn ngoan ngoãn thu tay lại, cọ cọ móng vuốt ở hai bên li quần của quân trang, sau đó rời đi.

Ở chung một chỗ với anh, thật ra thì cũng không khó khăn như vậy.... Đưa mắt nhìn người đàn ông rời đi, Ôn Hân nghĩ mà cười.

Ngày mừng 3 tháng 9 tới rất nhanh, ngày đại lễ của Lý Bá Ngôn tới đúng hạn.

Cả sư đoàn ngoài những người cần phải ở đơn vị trực ra, phần lớn đều đi tham gia hôn lễ.

Trong ký túc xá của Lê Minh Thần đương nhiên cũng không một bóng người, chẳng qua anh không ở hiện trường hôn lễ...

Trên mũ xe việt dã, mấy cánh hoa quế rơi xuống nhàn hạ mà lười biếng, giống như nét mặt của người đứng ở trước xe chờ đợi.

Hoa quế trên đường Hoa Quế nở quá mùa, thỉnh thoảng nhẹ nhàng bay xuống theo chiều gió mấy bông, cũng chỉ mang theo mùi thơm nhàn nhạt, không hề nồng nặc khiến Lê Minh Thần ghét.

Mà khi Ôn Hân mặc một bộ váy liền thân màu vàng nhạt óng ánh bước ta từ siêu thị Ôn Noãn với mùi hương thoang thoang, đứng trước mặt anh thì trái tim của con người rắn rỏi cứng như sắt thép liền giống như bị người ta bóp vào tử huyệt, đột nhiên toàn thân mềm nhũn.

Từ nhỏ Lê Minh Thần đã lớn lên trong quân doanh, lúc này trong đầu lại xuất hiện một câu thơ anh nhớ nhất trong đời ——

Hoa rơi ở trong mộng, hoa nở ở trong lòng.

Anh tìm được giấc mộng đã đánh mất của bản thân, hoàn toàn bổ sung vào trong trái tim.

Mắt Ôn Hân vốn đã rất lớn, hôm nay vì phối hợp với váy, đã bỏ xuống mắt kính vuông, một đôi mắt lấp lánh trắng đen rõ ràng, làm dao động trái tim thiếu tá.

Rất lâu rồi Ôn Hân không ăn mặc như vậy, giờ bị Lê Minh Thần nhìn sững sờ, cô cúi đầu kéo làn váy xuống, hỏi, “Mặc như vậy được không?”

Sắc mặt Đại đội trưởng Lê hơi khác thường, gãi gãi đầu, suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Được, nhưng váy dài hơn tý nữa thì càng tốt.”

Chân vợ vừa trắng vừa dài, anh không muốn lát nữa bị một đám tiểu tử thối kia nhìn thấy.

Rất nhiều năm về sau, khi Ôn Hân lại muốn thiếu tá bình luận về cách ăn mặc của cô, luôn lấy bộ dạng ngay ngô hồi đó cười nhạo một phen.

Nhưng có lẽ là động lòng lúc ban đầu mới nảy sinh tình cảm mộc mạc trong đó.

Tiệc cưới tổ chức tại một khách sạn kiểu Trung Quốc nổi tiếng nhất thành phố C, ngoài cửa lớn thiết kế theo phong cách cổ xưa, phần lớn cửa ra vào đều là màu ô-liu.

Lệ Minh Thần một đồng sao gạch lấp lóe trước mắt, cười nhạo Lý Bá Ngôn, “Nhìn tư thế này, sợ ngày nào đó chị dâu không cần anh nữa đấy, được rồi, đây là tiền thủ trường cho anh làm bằng chứng.”

Lý Bá Ngôn và Lệ Minh Thần nói những thủ đoạn theo đuổi bà xã, đừng nhìn náo nhiệt, đều là được rèn luyện dưới máu của chị dâu mà tìm tòi tổng kết ra.

Đối với nỗi khổ Lý Bá Ngôn phải chịu, Lệ Minh Thần chỉ có thể ới bằng giọng chẳng hiền hậu gì: cảm tạ tiền bối đã đặt mình vào nơi nguy hiểm, để ại cho bọn họ những kinh nghiệm cách mạng quý báu.

“Chúng ta vào đi thôi.” Ôn Hân giống như hoa cúc vàng tồn tại trong mảng lớn màu xanh đã thu hút không ít ánh mắt, thậm chí có người đi lên vỗ vai Lệ Minh Thần, “nhỏ giọng” nói: “Lão Tam, tác chiến lược không tệ, đáng đắp hăng hái.”

Mặt Ôn Hân đỏ lên, nhắc chân trước đi vào cửa chính.

“Ngũ Minh cậu muốn ăn đòn có phải không!” Lệ Minh Thần vươn tay muốn ột bặt tay, để mời Ôn Hân tới đây anh đã tiêu tốn không biết bao nhiêu tiền vốn cho nhân lực vật lực, đôi giày của y tá Từ đã xài của anh nửa tháng tiền lương, vậy nếu như bị Ngũ Minh chọc chạy mất.... Lệ Minh Thần muốn nổi đóa.

Nhưng nhìn thấy Ôn Hân đã đi mất bóng, anh lại thu tay về, “Hôm nào xem tôi đến trong đội huấn luyện cậu thật tốt!” Nói xong, anh xoắn mấy bước lớn, đuổi theo vào trong cửa.

Vốn tưởng rằng phải mất hơi sức mới tìm được Ôn Hân, nhưng không ngờ Ôn Hân ở ngay dưới mí mắt của anh, đang đứng ở chính giữa đại sảnh, hướng về phía hành lang ở đối diện gần người.

“Làm sao vậy?” Lệ Minh Thần hỏi.

“Là Chu Giai Di....” Ôn Hân nhìn chằm chằm vào hành lang hiện tại đã không một bóng người lăm lăm.

“Chu Giai Di? Ai vậy?” Đầu óc của thiếu tá hơi trì độn.

Lệ Minh Thần không biết: Chu Giai Di, vợ Ôn Linh, chị dâu Ôn Hân, mẹ Ôn Noãn.

Dĩ nhiên điều kiện để thành lập tất cả thân phận này là trước kia cô ta không rời bỏ nhà họ Ôn.

15. Chương 15: Cánh Tay Rắn Chắc (2)

Cách rất xa, Lý Bá Ngôn đã nhìn thấy Ôn Hân và Lệ Minh Thần đứng trong đại sảnh, nghĩ thầm Lệ tiểu tử dẫn được Ôn Hân tới có phải đã mừng đến điên rồi không, sao lại để cho người ta đứng ở bên ngoài, cũng không biết mời vào bên trong.

“Lệ Minh Thần, làm cọc gỗ hủ, định đứng gác hay là làm gì? Hôm nay không có khủng bố tập kích, không cần cậu ở đây bảo vệ quốc gia!” Làm chú rể mà Lý Bá Ngôn vẫn mặc quân trang đẹp trai như cũ, đưa tay đám nhẹ vào đầu vai Lệ Minh Thần, “Còn không mau dẫn Ôn Hân vào, Khâu Dịch Thành đã giữ chỗ cho cậu rồi đấy!”

Lệ Minh Thần cảm thấy Ôn Hân không ổn vừa lúc mượn lý do này, hướng về phía chú rể cúi chào, “Dạ, quan tâm lang.”

Nói xong, anh kéo tay Ôn Hân vào cửa.

Một giây trước Ôn Hân còn mãi suy nghĩ chuyện của Chu Giai Di, nhưng một giây sau toàn bộ lực chú ý đều chuyển đến trên tay: tại sao anh ta lại kéo tay mình giống như vào cửa nhà mình thế nhỉ, thật sự không coi mình là người ngoài à.

Tiểu Bạch Thổ chống cự rất lâu, trước khi vào cửa cuối cùng tự do của thân thể tạm thời vẫn giữ được.

Nhưng Ôn Hân không biết, vào ngày hôm nay nửa đời tự do sau này của cô đã chính thức tử trận rơi vào trong tay thiếu tá Lệ.

Hôn lễ của những quân giân không khác người thường là mấy, trừ cô dâu chú rể đều mặc quân trang ra, điểm không giống lớn nhất đại khái là đám khách khứa trong quân doanh bắt đầu không giữ mồm giữ miệng.

Chỉ là, lần này đối tượng bọn họ bàn tán không chỉ giới hạn trong phạm vi cô dâu chú rể, mà còn có thêm Ôn Hân và thiếu tá Lệ.

Sao gạch trên quân hàm của vợ Lý Bá Ngôn còn nhiều hơn cả anh ta, Ôn Hân nhìn đôi vợ chồng mới cưới rất lâu, vẫn tò mò sao mà Lý Bá Ngôn có thể theo đuổi được bà xã sĩ quan lớn hơn cả anh ta.

“Chị dâu tốt nghiệp tiến sĩ, ra trường đã cao hơn Lão Lý hai bậc, cho nên dù Lão Lý sợ mình thua kém nên phải hành động trước đi nữa thì cũng không được bao xa.” Lệ Minh Thần nghiêng mặt lại gần Ôn Hân, nhỏ giọng nói.

Tối nay nếu không phải vừa vào anh đã cảnh cáo đám tiểu tử thói ngồi cùng bàn một phen, thì không chừng đã trêu chọc hai người ra trò rồi. Anh không sao cả, đại lão gia, mặt đủ dày, nhưng chỉ

Ôn Hân, giống như sợ hãi gì đó.

“Sợ gặp anh tôi thế à, yên tâm, chân của anh ấy như vậy, không thể nào cố ý chạy tới đây làm chướng mắt cô.” Ôn Hân hiếm khi chế giễu Chu Giai Di.

“Mẹ, con muốn về nhà tại sao ba vẫn chưa ra...” Nếu không phải âm thanh non nớt này đột nhiên xen vào, Ôn Hân vẫn không chú ý tới, bên cạnh Chu Giai Di còn dẫn theo một bé gái, trên mặt trắng nõn nà lộ ra chút không kiên nhẫn, đôi tay nhỏ bé nắm lấy mép váy liền thân màu lam của cô ta.

“Người bạn nhỏ, cháu tên là gì, mấy tuổi rồi?” Ôn Hân ngồi chồm hổm xuống bên chân đứa nhỏ, lời nói nhỏ nhẹ hỏi Mao Mao.

Cô không nhìn lầm, bàn tay Chu Giai Di kéo con gái cô ta đã bắt đầu run lên.

“Con tên là Mao Mao, năm nay con ba tuổi rưỡi...” Đột nhiên gặp người xa lạ, nhưng cô bé con tuyệt đối không sợ lạ, bé cứ ngây thơ cho Ôn Hân câu trả lời tàn nhẫn nhất.

Ba qua đời bốn năm trước, sau đó không lâu Chu Giai Di cũng rời khỏi nhà họ Ôn, mà đứa bé sắp bốn tuổi rồi, chỉ có thể nói...

“Ôn Linh anh ấy có khỏe không?” Chu Giai Di suy nghĩ hồi lâu, lựa chọn một chủ đề không thích hợp nhất.

“Cô có tư cách gì hỏi chuyện của anh tôi!”

Từ trước đến nay Ôn Hân không phải người sắc bén, sau khi cha qua đời, gánh nặng cả gia đình đều đè lên trên người cô – một sinh viên mới tốt nghiệp đại học, người chị dâu duy nhất có thể giúp mình cũng buông tay bỏ đi vào lúc ấy, bây giờ biết được chân tướng, hơn nữa cô ta không xứng với anh trai.

Hai người giương cung bạt kiếm đã thu hút sự chú ý của một người. Hôm nay Từ Á Uy tới đây bàn chuyện làm ăn, vốn định sau khi bàn xong sẽ đi cùng với khách hàng ra ngoài tìm hai cô em vui vẻ, nhưng ai nghĩ được Chu Giai Di, người phụ nữ không biết thức thời kia lại dẫn theo con gái tìm tới.

Hết cách rồi, thể diện luôn phải giữ, tiệc rượu kết thúc, hân và khách hàng hàn huyên mấy câu rồi để lại cục diện cho phụ tá, còn mình xoay người đi đón hai mẹ con Chu Giai Di.

Nhưng vừa vào cửa, hân nhìn thấy Chu Giai Di đang đứng nói chuyện với một cô gái trẻ. “Người phụ nữ này đúng là không hiểu phép tắc, cũng biết ra ngoài làm mất mặt tôi.” Từ Á Uy nói xong, ưỡn bụng tức giận hờ hét đi tới.

Cho đến khi tới gần hẳn ta mới nghe được vấn đề chính, đang nói đến Ôn Lĩnh ư, đó không phải tiền nhiệm của hẳn, chồng trước của Chu Giai Di sao?

“Ai ai ai, lúc này không phải vội vã kéo tôi đi sao, bây giờ lại rảnh rồi ở đây lôi thôi cái quái gì với đám người thối nát đó!” Từ Á Uy ghét nhất là Chu Giai Di dây dưa không rõ với nhà chồng trước đó của cô ta, lúc đại học hẳn theo đuổi Chu Giai Di, người ta không chịu, chờ nhà họ Ôn nghèo túng, Chu Giai Di thành của mình, trong lòng hẳn dù sao vẫn luôn vương mắc cảm thấy là đồ người ta đã từng dùng.

“Chao ôi, đây không phải là Ôn Hân sao? Thế nào rồi, cơ thể anh cô vẫn tốt chứ?”

Ôn Hân căn bản không ngờ, sống cùng chị dâu chính là bạn đại học của anh trai, nhìn chăm chăm vào động tác Từ Á Uy nắm bả vai Chu Giai Di, mặt Ôn Hân trắng bệch, nói một câu: “Hai người thật sự làm tôi ghê tởm...”

Nói xong, Ôn Hân cũng không muốn nói nhiều cùng bọn họ, xoay người muốn đi. Đột nhiên sau lưng có một sức kéo túm cô lao đảo quay lại.

Từ Á Uy xỉ vả liếc xéo Ôn Hân: “Nói cho rõ ràng, ai ghê tởm? Nhà các người cao thượng, con trai và con rể cùng nhau gặp tai nạn xe cộ, ông cụ gạt con trai mình ra đi nịnh bợ con rể có tiền, làm hại con trai tàn tật cả đời. Nhưng cuối cùng thế nào, con rể không phải vẫn bay mất, ông cụ cũng...”

Bốp!

Cái tát này của Ôn Hân cơ hồ là dùng toàn lực.

Cha và anh trai cô không phải là chuyện để người ta có thể tùy tiện nghị luận.

Từ Á Uy lặn lộn trên thương trường ở thành phố C đã vài năm nay, dù thế nào cũng coi như có chút mặt mũi, hôm nay dưới con mắt mọi người bị một người phụ nữ bạt tai, mặt trong hay mặt ngoài thì hẳn ta đều không cho phép mình không phản ứng lại.

Chỉ là loại phản ứng này của hẳn suýt nữa làm mất cái mạng nhỏ của mình.

Lệ Minh Thần đi che chở cho Ôn Hân bản thân phải hầu rượu liên tiếp đám người khốn kiếp kia họ thay nhau mời anh, anh tiếp cho đến khi họ phải chạy bỏ mạng, nhưng uống chưa được bao lâu, Ngũ Minh trốn đi xả nước lại chạy quay về, “Lão Tam, chị dâu hình như âm ỉ không vui với người ta, anh đi xem một chút đi, ở bên cạnh cửa trước hành lang.”

Ngũ Minh nhìn Lệ Minh Thần một giây trước còn quá xa, sau khi nghe rõ lời anh ta, thì nhảy khỏi chỗ ngồi, chạy vội đi ra ngoài, đầu còn dnags về uống rượu say.

“Mẹ nó, việc quân cơ không nề đối trá, sớm biết vậy chúc cho anh không nường tay.”

Lúc Lệ Minh Thần chạy tới bên ngoài thì Từ Á Uy đang lôi kéo bả vai Ôn Hân. Thiếu tá nổi giận, bả vai của vợ tao mà tao còn chưa từng khoác, mày là thằng quái nào!

Từ Á Uy định càn quấy cho Ôn Hân biết tay, không ngờ đột nhiên có một sức lực vặn ngược tay mình trói ra đằng sau lưng, “Ai nha má ơi, buông tay, mau buông tay, cũng không nhìn thử xem tôi là ai!”

Trên tay Lệ Minh Thần lại dùng lực, “Tôi không thả, cũng nhìn ra cậu là ai.”

Tay đau chết đi được, Từ Á Uy cũng không dám trở tài anh hùng, vội mở miệng: “Tôi sai rồi, tôi sai rồi, tay sắp gãy mất...”

Nhận được tin tức, Lý Bá Ngôn ngay cả ly cũng quên đặt xuống vội vàng chạy ra, dán vào bên tai Lệ Minh Thần, nhỏ giọng nói: “Cậu còn mặc quần trang, chú ý ảnh hưởng tới quần chúng.”

Lực trên tay nói lỏng, Từ Á Uy ngẩng đầu xoa cổ tay, mới phát hiện “bóng” sau lưng hẳn là một quân nhân cao to, hình như là tìm được cái gì đó để dựa vào, Từ Á Uy chửi âm lên: “Ôn Hân, cho dù có lính làm chỗ dựa cho cô tôi cũng không sợ, quân nhân không thể đánh nhau với nhân dân, những chuyện kia của nhà cô đều là ông cụ các người gây nghiệt, còn không cho phép chúng tôi nói...”

Trong đại sảnh người đến người đi, nhưng đụng phải một đám màu ô-liu ở đây, không ai dám dừng lại quá lâu.

Từ Á Uy vẫn tiếp tục nói, vết sẹo trong lòng Ôn Hân bị xé rách lần nữa: nếu như cô biết dưới tình trạng chỉ có một chiếc giường nằm, nếu như bảo ba ưu tiên cứu người khác từ bỏ cứu anh trai trước, mà người khác đó chính là Ngụy Dược, thì cô làm sao cũng sẽ không ở bên cạnh anh ta.

Lòng đang rỉ máu....

Từ Á Uy nói đang vui, lúc này lại đột nhiên im bật.

Bịch một tiếng, Từ Á Uy bay ra xa nửa mét, té xuống đất.

Lệ Minh Thần xoa xoa quả đấm, “Quân nhân cũng sẽ có cảm xúc.”

Bả vai được Lệ Minh Thần ôm tự nhiên, Ôn Hân vẫn chưa lấy lại tinh thần dường như nghe được một câu từ trong bàn tay ấm áp của anh....quân nhân cũng có quyền bảo vệ phụ nữ của mình.

Lệ Minh Thần, thật sự rất khác.

Tổ chất của quân nhân, không chỉ có biểu hiện ở hiện trường, dưới loại tình huống đột phát cũng phải biểu hiện giống vậy.

Hầu như đều không trao đổi miệng gì cả, đã tự nhiên có người đi làm xong các loại công việc giải quyết tốt hậu quả: ví dụ như Từ Á Uy bị đánh một quyền ngã xuống đất không dậy nổi, lại ví dụ như đã dọa Chu Giai Di sợ đến phát ngốc.

Lệ Minh Thần ôm Ôn Hân, đối với câu “trở về chịu phạt” của Lý Bá Ngôn chỉ cười cợt nhả, sau khi đáp lại một câu “được”, liền lôi kéo Ôn Hân trở về tiếp tục lung tung.

Bao lì xì của anh là siêu nặng, không trở lại ăn chút sao được.

Ôn Hân không hiểu quân

Quy, ít nhất thời kỳ cách mạng cũng từng nghe quy củ làm lính thì không lấy một cây kim một sợi chỉ của dân, huống chi là đánh dân một phát, mặc dù đó là tên dân ác.

“Anh sẽ bị phạt à?” cô cúi đầu không cự tuyệt lồng ngực của Lệ Minh Thần, nhỏ giọng hỏi.

“Không sao hết, những hình phạt của thủ trưởng tôi đã sớm luyện tập như trò chơi ý mà.” Lúc đơn độc ở cạnh nhau thì Lệ Minh Thần mới phát hiện mình lại đang ôm Ôn Hân, trai già sắp ba mươi tuổi rồi mà mặt lại hơi đỏ, nhưng không nở buông tay.

Đúng lúc không được tự nhiên thì buổi tiệc gan như kết thúc, phần linh hoạt duy nhất trong đám cưới của quân nhân bắt đầu... cô dâu ném hoa cưới.

Ôn Hân nhìn cô dâu toàn thân là quân trang cầm bó hoa, dù sao muốn người ta cười cũng hơi dở dờ ương ương, bỗng nhiên có một người ở bên cạnh cô và Lệ Minh Thần lấy tay bịt thành chiếc micro, hét lên như cách cô “rất xa”: “Chị dâu, chị cũng đi đi, cướp được thì lần sau chúng tôi được uống rượu mừng của anh Tam rồi.”

Mặt của Ôn Hân và Lệ Minh Thần đều đỏ như nhau.

Đối với việc này, người trong cuộc không có quyền lên tiếng, cho nên Ngũ Minh dứt khoát ra mặt thay Lệ Minh Thần, kéo Ôn Hân trực tiếp nhét vào trong đám các cô gái, sau đó thông báo là người của quân đội, anh ta dứt khoát tranh micro của người chủ trì nói: “Hôm nay xác định xem Lão Tam của chúng ta có số phận hay không ha.”

Trong đám người, trong toàn bộ hôn lễ vẫn không ai biết đến Dương Khiết, cô vẫn luôn là nhân vật vậy xem hạnh phúc của người khác, tới giành hoa cũng chỉ là đúng lúc thôi, dù sao người cô xem trọng cũng không xem trọng cô.

Nhưng tạo háo trên người, hoa bay lên rất vô tư rơi vào trong ngực cô, Ngũ Minh thẫn thẫn, các chiến hữu của Lệ Minh Thần cũng thẫn thẫn, người duy nhất vui mừng thay cô là chị Tưởng và doanh trưởng Cao lại không tới, cho nên ngay cả lúc xấu hổ cũng không có ai bên cạnh cô.

Ngũ Minh ho khan hai tiếng: “Xem ra con đường phía trước của anh Tam vẫn không thông thuận cho lắm... nhỉ?”

Anh nhìn chằm chằm Dương Khiết chậm rãi đi tới phía Ôn Hân, có chút không hiểu.

“Bó hoa này, phải là của cô và đại đội trưởng Lệ...” Dương Khiết cười rất rộng rãi, không nhìn ra sau lưng sự hào phóng đó là nụ cười chua xót.

“Đội đã!” Lệ Minh Thần vẫn không lên tiếng đột nhiên xông lên phía trước, cản bó hoa của Dương Khiết lại “Đây là của cô mà.” Nói tới Lệ Minh Thần, anh xuyên qua đám người giống như vượn và khỉ, chạy vội tới trên đài, đem bó hoa khổng lồ đặt trên bàn của người chủ trì trực tiếp ôm xuống dâng lên trước mặt Ôn Hân, “Chúng tôi có hoa của mình.”

Ôn Hân nhìn chằm chằm bó hoa sắp che kín cả người Lệ Minh Thần, dở khóc dở cười, xem ra hôm nay thu hoạch duy nhất từ đám cưới lần này chính là mình đã từ cái bia trong bóng tối biến thành bia mục tiêu ở ngoài sáng rồi....

Đây là một đám cưới lâu nhất Ôn Hân tham gia, từ khi mặt trời nhô lên cao đến tận lúc sao hiện đầy trời.

Sau khi náo động phòng tân hôn xong, Lệ Minh Thần lái xe đưa Ôn Hân về nhà. Vừa rời khỏi khách sạn thì tham mưu trưởng nhìn anh bằng ánh mắt kỳ quái, Lệ Minh Thần biết, lần này cảm bế nhất định là không tránh khỏi.

Cho nên khi đối mặt với ít nhất là một tuần phải xa cách sắp tới, đại đội trưởng Lệ đột nhiên có chút luyến tiếc, đứng ở cửa nhà Ôn Hân không đi.

Hôm nay Ôn Hân cũng đặc biệt có cảm xúc, đứng một lát, cô đột nhiên ngẩng mặt lên nói một câu cảm ơn với Lệ Minh Thần.

“Lệ Minh Thần hôm nay rất cảm ơn anh, những chuyện trong nhà tôi, bản thân tôi cũng không nói rõ được...”

Gió đêm thổi tới, làm vương mấy cánh hoa quế đang rụng giữa tóc Ôn Hân, trường hợp làm ham muốn mơ màng say mê.

Cái ót đột nhiên bị giữ chặt, Lệ Minh Thần hôn vừa bá đạo lại vừa cường thế, giày vò làm cô đau không nói nổi, giống như phải ăn sạch cô.

Trước kia, lúc lãnh đạo quân khu biểu dương anh, đều nói Lệ Minh Thần là người lính dũng mãnh nhất, nhưng cho đến khi hôn lên môi Ôn Hân, Lệ Minh Thần mới biết chuyện anh làm hiện tại mới là dũng mãnh nhất.

Trắng sáng sao thưa, dưới cây hoa quế, người đẹp trong ngực, tất cả rượu hôm nay đại đội trưởng Lệ uống lúc này đã vọt lên trên đầu.

Anh không biết mình làm sao, lúc Ôn Hân đỏ mặt ngẩng đầu nói cảm ơn với mình, thì máu toàn thân anh dâng lên kích động anh làm như vậy.

Rất lâu sau, Lệ Minh Thần buông ra, đột nhiên cảm thấy vừa rồi mình quá lỗ mãng, anh gãi gãi đầu: “Tôi hôn em, em không có tức giận chứ?”

Hồi lâu, Ôn Hân giương mắt lên chột trờng Lệ Minh Thần, “Giận chứ! Anh không biết nhẹ một chút à.”

Trong đầu Lệ Minh Thần loé lên một tia sáng, mượn dốc xuống lừa, “Nghệp vụ vẫn chưa thuận thực, lần sau bảo đảm chú ý!”

Khoảnh khắc đó, Ôn Hân không biết cô dung túng cho trái tim là đúng, hay là sai....

16. Chương 16: Không Có Quan Hệ Huyết Thống

Buổi tối hôm hôn lễ của Lý Bá Ngôn, Ôn Hân nhận được một tin nhắn: “Anh bị giam giữ một tuần, vợ yêu đợi anh.(3)”

Có thể vô lại đến mức này ngoài Lê Minh Thần ra thì không có người thứ hai.

Nhìn biểu cảm dẫu môi, Ôn Hân đỏ mặt trả lời đại đội trưởng Lê một câu: Ai là vợ của anh!

Nhưng tin nhắn này, cho dù Lê Minh Thần muốn xem cũng phải đợi một tuần sau khi máy truyền tin trở về tay anh mới xem được.

Tình yêu đến bất ngờ, không hề để Ôn Hân chuẩn bị đã sưởi ấm trái tim cô mất rồi.

Câu “quan nhân cũng có cảm xúc” hoàn toàn đập tan điểm kiên trì cuối cùng trong lòng cô.

Hạnh phúc đã mất phương hướng từ lâu, có lẽ nên quay về nhà rồi.

Kỳ nghỉ dài thì cũng có một ngày phải kết thúc, sau đám cưới Ôn Hân lại tiếp tục nghỉ một tuần, trước khi Ôn Noãn khai giảng một ngày cô nhận được thông điệp cuối cùng của Vạn Cương: nếu cô không tới công ty, ông ta sẽ đến nhà xách cô tới.

“Lãnh đạo, ông không thể dượng một chút sao?” Nói mãi cũng phải cúp máy, điện thoại trong tay Ôn Hân đã nóng cả lên, chuyện nên đối mặt dù sao cũng phải đối mặt.

Ôn Hân thở dài, hướng về phía ngoài sân kêu to: “Noãn Noãn, ngủ thôi, mai nhập học đó.”

“Cô, con và Tiểu Tiền đang chơi bi, thêm một chút nữa, một chút xíu thôi...” Người bạn nhỏ Ôn Noãn giỏi nhất là làm nũng.

Chơi bi với Tiểu Tiền? Ôn Hân lắc đầu, không nói gì đi trải mền.

Hậu quả của ham chơi chính là hôm sau Ôn Noãn vĩnh cái mông nhỏ, vùi đầu vào trong gối sống chết không chịu rời giường. “Cô, cứ ngủ thêm một lát đi, một lát nữa.... a, mèo Tiểu Tiền!” Bàn chân của Ôn Noãn trực tiếp bị Tiểu Tiền “sờ” một vuốt, cô bé lập tức nhảy cao dậy.

Về chuyện gọi Noãn Noãn dậy, Tiểu Tiền có tác dụng mạnh hơn tất cả đồng hồ báo thức. Ôn Hân đang rán bánh trứng trong phòng bếp, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết ở phòng ngủ, thì chỉ cười.

Nửa giờ sau, ở trước cửa siêu thị, cô nhóc béo Ôn Noãn quần áo nón mũ chỉnh tề đang vung tay nhỏ mạp chào tạm biệt ba, “Tiểu Tiền, đợi tối tao về xử lý mi.” Tay nhỏ đổi thành quả đấm, thị uy với Tiểu Tiền.

Chú mèo Tiểu Tiền rất bình tĩnh, phe phẩy đuôi chạy qua đón đồng xu Ôn Hân ném, quay đầu luồn lên nóc nhà.

“Cô, tiền vốn riêng của Tiểu Tiền đoán chừng còn nhiều hơn con...” Ôn Noãn lắc đầu vừa đi vừa nói với cô.

“Noãn Noãn có tiền vốn riêng từ lúc nào thế?” Ôn Hân mỉm cười nhìn cháu gái.

“A!” Ôn Noãn nói lỗ miệng vội vàng che miệng lắc đầu.

Đưa Ôn Noãn đi xong, Ôn Hân trực tiếp đến đơn vị, cô vốn định đi vào một cách khiêm tốn, hủy bỏ đơn xin nghỉ làm việc như thường là được, nhưng không ngờ, ngay cả cửa công ty còn chưa vào, từ xa đã nhìn thấy một người không muốn gặp.

Không phải Ngụy Dục, là Bạch Lộc.

Nếu như Ôn Hân và Ngụy Dục hoàn toàn là một đôi tình nhân bị số phận trêu đùa, thì cô và Bạch Lộc chính là tương khắc bẩm sinh không cần bàn cãi.

Bạch Lộc không thích Ôn Hân, từ ngày đầu tiên vào đại học đã không thích.

Hôm nay cô ta vẫn mặc màu trắng thành thực, chẳng qua là phối hợp cùng với chiếc váy Bohemian mang phong cách thực nữ thoải mái với vòng phục cổ lớn làm tạo hình, cả người nhìn qua thì ít đi một chút tự nhiên, nhiều hơn chút gò bó.

Bạch Lộc rõ ràng cũng nhìn thấy Ôn Hân, bởi vì cô ta trực tiếp ngênh đón, đi về phía cô.

“Ôn Hân, tôi không ngờ cô quay lại thật!” Mặt Bạch Lộc do phần nộ mà hơi vằn vẹo, nhìn không đẹp như trước. “Cô biết rõ Vạn Bác bị Ngụy Dực thu mua, nhưng vẫn quay lại, có phải là muốn quyến rũ Ngụy Dực!”

Trước khi trông thấy Bạch Lộc, Ôn Hân còn đang do dự thời cơ từ chức, nhưng bây giờ gặp rồi, ý nghĩ từ chức của Ôn Hân bị

Cắt đứt triệt để, “Tôi là nhân viên cũ của Vạn Bác, chưa từng phạm sai lầm, tại sao phải từ chức; hơn nữa, trước kia các người biết tôi ở Vạn Bác, còn khẳng khẳng thu mua, là ai vẫn giữ tâm tư, cần tôi phải nói rõ không?”

Mặt Bạch Lộc hoàn toàn méo xệch, giơ tay muốn đánh, lần này bị Ôn Hân ngăn lại, cô mỉm cười nhìn Bạch Lộc: “Bạch tiểu thư, cái tát lần trước để cho cô đánh là vì trả nợ trước kia, coi như đã trả xong. Cô tưởng tôi lúc nào cũng giơ mặt ra cho cô đánh chấy?”

Một mình chống đỡ nhà họ Ôn nhiều năm như vậy, tính cách Ôn Hân đã sớm không còn dịu dàng như ban đầu, cô biết lúc nào cần nói với kẻ địch: không.

Bạch Lộc cố chấp Ôn Hân cũng không yếu thế, một âm thanh chen vào, “Quản lý Bạch, cô làm gì thế?”

Ngụy Dực mặc bộ vét màu gỉ sét lên tiếng, từ trên bậc thang vội vàng đi xuống, Bạch Lộc nhìn ánh mắt kia của anh, trong lòng đau xót, hất tay Ôn Hân chạy đi.

“Cô ta gây phiền toái cho em à?” Đối vị hôn thê mà mẹ chọn này, Ngụy Dực có mâu thuẫn trời sinh, giống như trước giờ anh gọi Bạch Lộc thì chỉ gọi tên, hoặc là quản lý Bạch, mà gọi Ôn Hân thì...

“Không có, cô ấy tới chỉ muốn tôi ở lại Vạn Bác, không cần từ chức mà thôi.” Ôn Hân nhìn hướng Bạch Lộc rời đi, tươi cười tự đắc.

Ngụy Dực nhìn nụ cười của cô, vẻ mặt hoảng hốt, “Hân Hân...”

Nghe được âm thanh của anh, trên mặt Ôn Hân cứng lại, từ từ che giấu nụ cười, “Ngụy tiên sinh, không có việc gì thì tôi đi vào làm việc.”

“Đợi đã. Tối nay Thiên Hoà Vạn Bác có một bữa tiệc, nói về CASE, Vạn Cương không có ở đây, em hãy đi cùng với anh.”

Lúc nào thì, anh đã suy bại đến mức phải lấy công việc làm cớ để mình và người trong lòng ở cạnh nhau, ngoài chuốc khổ, Ngụy Dực còn mong đợi nhìn Ôn Hân, dường như chỉ sợ cô cự tuyệt.

Ôn Hân quả thực hơi bài xích, nhưng chỉ nhú nhú mày, đồng ý, “Vì công ty, không thể từ chối.”

Ôn Hân không biết, bữa tiệc tối này sẽ đem lại bước ngoặt trong cuộc đời sau này của cô như thế nào.

Ôn Hân mới vừa vào phòng làm việc ngồi được một lát, Tả Dữu liền trực tiếp đẩy cửa tiến vào.

“Chị dâu cuối cùng chị cũng tới làm!” Một tiếng chị dâu của Tả Dữu làm chút phiền muộn Ngụy Dực vừa đem tới đuối sạch không còn một mống, Ôn Hân đứng lên, sau khi đóng cửa lại mới quay đầu trừng Tả Dữu, “kêu bậy gì vậy?”

Tả Dữu cầm cây bút lông dùng làm đồ trang trí trên bàn Ôn Hân, khơi cầm Ôn Hân nói: “Đừng có mà muốn chối cãi, em là người cùng chiến tuyến với chị.”

Ôn Hân lui về phía sau một bước, tránh khỏi Tả Dữu không biết lớn nhỏ: “Lệ Minh Thần nói bậy với cô đó, chúng tôi chẳng có gì cả.”

“Không? Không có vậy anh Ngũ em theo dõi suốt dọc đường đi, nhìn thấy hai người ở cửa siêu thị chơi trò hôn hít là ai đấy?”

Quân nhân thật nhàm chán, tham gia hôn lễ của người khác, lại còn bà tám chạy tới theo dõi người ta, Ôn Hân đột nhiên cảm thấy có quan hệ dính líu với Lệ Minh Thần, ngọn núi áp lực rất lớn.

“Có việc gì không, nếu không có chuyện làm thì đem bản tổng hợp công việc tuần trước tới cho tôi xem.” Ôn Hân xấu hổ hạ lệnh đuổi khách.

“Chị dâu, em có chuyện, em thất tình...” Một giây trước Tả Dữu còn cười bỉ ổi, mà một giây sau ngay lập tức ra vẻ suy sụp.

Tình yêu của người trẻ giống như sóng thần, lúc sóng to gió lớn tới thì hận không thể cuốn mình và đối phương vào với nhau, chết đi sống lại như tình yêu đầu, Tả Dữu hận không thể dính vào bên cạnh Vương Bình một ngày 24h đồng hồ, khi thấy rõ hắn ta là người thế nào thì tình yêu cũng theo đó rút lui đi không trở lại.

“Chị dâu, lúc bắt đầu em cho rằng anh ta là người dũng cảm có nghĩa khí, một thư sinh yếu đuối lại dám đẩy em ra khi xe đâm tới. Sau này mới biết đo căn bản là một hiểu lầm. Hôm trước chẳng qua chỉ muốn anh ta đưa em về nhà một lần, ánh mắt của thằng cha đó liền thẳng tắp, tôi đó anh ta gửi tin nhắn thổ lộ cho em, tình cảm trước kia của em bị người ta xem là cô gái củi lửa không có đầu óc, là đại tiểu thư hấp tấp...”

Tả tiểu thư càng nói càng như đưa đám, tình cảm lần đầu tiên trong đời chết yểu ngay trước mắt, không dễ chịu là bình thường.

Ôn Hân vỗ vỗ vai của cô, “Bây giờ nhìn rõ dù sao cũng tốt hơn là sau này mới rõ, qua một thời gian nữa là tốt thôi.”

“Chị dâu, tối em không muốn về nhà, mấy ngày nay anh ta tan ca, tan ca xong lại đến cửa nhà chặn em lại... em có thể đến nhà chị ở tạm hai ngày được không?” Tả Dữu mong đợi nhìn Ôn Hân.

Ôn Hân:

Tả Dữu lau nước mắt, cũng mặc kệ bên miệng cô vẫn đầy nước miếng, nước mắt và nước mũi dù sao cũng là nước, nâng mặt Ôn Hân lên thơm một cái, “Cứ quyết định vậy đi! Chị dâu thật tốt!”

Tiếp tục sau “bị chị dâu”, Ôn Hân lần nữa “bị tá tíc” rồi

Ngày đầu tiên quay lại làm việc, bận rộn lại phong phú. Trước khi tan việc, Ôn Hân chép tên trường của Ôn Noãn cho Tả Dữu, nhờ cô ấy đi đón cháu gái. Tả Dữu dùng tay ra hiệu ok, sau khi nói “trở về sớm chút”, khoác túi vào hai vai rồi nhảy chân sáo xuống lầu.

Lúc đó, Ôn Hân nhìn Tả Dữu cực tốt, thật sự cảm thấy cô ấy thất tình là giả, có mục đích đánh vào nhà cô là thật.

Vậy mà, Ôn Hân vẫn không đến bữa tiệc đúng giờ, vừa ra đến cửa, một công ty hợp tác nước ngoài đột nhiên gọi điện thoại tới nói có bản fax muốn gửi, nội dung rất quan trọng. Sau khi chờ đợi, Ôn Hân lấy điện thoại di động ra gọi cho Ngụy Dục.

“.... Vậy thì chuẩn bị xong rồi tới.” Nghe Ôn Hân giải thích, rất lâu Ngụy Dục mới nói.

Chẳng ai nghĩ tới, giữa đường máy móc xảy ra sự cố nên năm mươi tờ fax không đến được, làm Ôn Hân tốn gần 40’ mới cất xong.

Vừa giờ tay nhìn thời gian, Ôn Hân chui vào trong xe tắc xi.

Cộng thêm trên đường kẹt xe, lúc xe của Ôn Hân đi vào một đoạn đường hồng, thì đã muộn hơn nửa giờ so với thời gian hẹn.

Đứng trước cửa phòng bao, Ôn Hân do dự không biết nên đi vào hay trực tiếp đi về.

Đang lúc này, quản lý quan hệ xã hội Lý Mật của Vạn Bắc từ góc cửa hành lang đi tới, nhìn cô ấy vẫn còn nắm khăn giấy trong tay liền biết nhất định là vừa mới đến toilet ới.

“Rất khó đối phó sao?” Ôn Hân kéo cô hỏi.

Lúc này, ánh mắt của Lý tiểu thư đã không nhìn rõ, cô ấy phải nhìn rất lâu mới nhận ra Ôn Hân: “Ôn tổng, lão tổng của đối phương quá độc ác, người ta đã có lời, bảo rằng nếu hôm nay không uống thoải mái với anh ta, hợp đồng này không ký...” Lý Mật càng nói sắc mặt càng không tốt.

“Rất cuộc...” Ôn Hân vẫn tiếp tục hỏi, không ngờ điện thoại trong túi xách vang lên, cô vừa nghe điện thoại, vừa hỏi Lý Mật: “Đối phương là ai?”

“Này, chị, còn bao lâu nữa mới được ăn ngon đây?” “Là thiếu gia của tập đoàn Hằng Vũ.”

Âm thanh của Lý Mật và Tả Dữu đồng thời vang lên.

“Tả Dữu, tôi còn phải ở chỗ này một lát, mọi người cứ ăn trước rồi cho Noãn Noãn đi ngủ là được, cô và Noãn Noãn ngủ ở phòng tôi...”

Nhưng không đợi Ôn Hân dặn dò xong, Tả Dữu liền vội vàng hỏi, “Chị, các người ăn ở đâu thế?”

“Hỏi làm gì? Còn muốn tới đón tôi à? Không nói, cúp máy trước...”

“Chị...” Trước cửa siêu thị tiện lợi Ôn Noãn, Tả Dữu nhìn chăm chăm điện thoại báo âm thanh máy bận, trong lòng thâm kêu: lần này hỏng rồi.

Tình hình trong phòng bao xác thực có thể dùng từ vô cùng thâm hiểm để hình dung.

Nhìn Ôn Hân đẩy cửa tiến vào, Ngụy Dục hồi hận vì hôm nay gọi cô tới, vốn chỉ nghĩ muốn tăng thêm chút cơ hội gặp mặt. Cũng thấy ánh mắt của Tuấn thiếu gia đã bắt đầu thay đổi, trong lòng Ngụy Dục không ngừng hồi hộp.

“Tuấn tổng, để tỏ lòng mong đợi đối với thành công của lần hợp tác này, tôi mời anh một ly.” Ngụy Dục nói xong, cầm lấy chai rượu ngũ lương(1) rót đầy một ly: “Tôi cạn trước...”

Bốn chữ cạn trước vì kính còn chưa nói hết, ly trong

Tay Ngụy Dục bị một bàn tay ngăn cản, “Kính có thể, không phải anh, là cô ấy.”

Người đàn ông nói chuyện hơi mở cổ áo sơ mi đen, một cổ trắng trắng lộ ra bên ngoài, vấn đề khía cạnh ánh sáng có vẻ còn hấp dẫn hơn thực tế mấy phần, mắt phượng của anh ta hơi nghiêng về phía Ôn Hân nháy nháy.

Đầu Ôn Hân và Ngụy Dục gần như đồng thời ơng lên một tiếng.

Tuấn thiếu gia của tập đoàn Hằng Vũ, là trong những công tử nổi tiếng háo sắc, thích con gái, nhưng không chơi gái bừa, khẩu vị đã nặng lại xoi mói, hôm nay rõ ràng là coi trọng Ôn Hân.

Trong lòng Ngụy Dục đã chuẩn bị tâm lý nói chuyện không thành cho lần hợp đồng này.

Trong lòng Ôn Hân lại nghĩ hướng khác, cô hít sâu, mỉm cười thông dong đi vòng đến vị trí bên cạnh Ngụy Dục: “Ngụy tổng, hôm nay tôi đã tới muộn, ly rượu này tôi nên uống...”

Từ trong tay Ngụy Dục cố chấp gần như phải dùng “giành” để lấy ly rượu qua, Ôn Hân nhìn chăm chăm chất lỏng trong suốt, giữa đầu uống một hơi cạn sạch.

Nóng hừng hực dọc theo khoang miệng xuyên qua yết hầu truyền độ nóng xuống dạ dày, Ôn Hân vẫn chưa ăn cơm nhất thời dạ dày có chút rút lại.

Động tác nhíu mày của cô khó tránh được con mắt của Ngụy Dục, anh biết cô đau bụng rồi.

Bàn tay đặt dưới bàn nắm thành quyền, chờ Ôn Hân uống cạn một ly, lúc mắt của Tuấn thiếu gia nhìn chai rượu ngũ lương còn lại nửa chai, Ngụy Dục dứt khoát đứng dậy ấn cô vào chỗ ngồi.

“Tuấn thiếu gia, rượu phải uống từ từ mới có mùi vị, làm ăn cũng từ từ mới dễ dàng khép lại được, anh nói đúng không?”

Thiên Hoà cũng không phải công ty nhỏ có địa vị xã hội thấp, không cần thiết vì một chuyện làm ăn mà để người phụ nữ của “mình” đi tiếp rượu!

Ánh mắt của người đàn ông dừng ở giữa Ngụy Duyệt và Ôn Hân, chần chừ một lát, đột nhiên cười, tay cũng bưng lên lần đầu tiên trong hôm nay, “Làm ăn tôi không để ý nhiều, nói dù sao cũng chỉ là một nét bút, nhưng gặp được người có thể uống rượu tốt, là hiếm có...”

Anh ta thừa nhận Ôn Hân xinh đẹp là một sự dự hoặc, nhưng thật sự gợi lên hứng thú của người đàn ông là giữa Ngụy Duyệt và người phụ nữ này có luồng không khí đặc biệt, đối với phụ nữ có “cá tính”, anh ta càng thích hơn.

Từ lượng của Ngụy Duyệt không tệ, nhưng bình thường uống cực ít... mà hôm nay người phụ nữ này làm như thể là không lấy được bản hợp đồng sẽ không bỏ qua làm anh rất đau đầu, thỉnh thoảng chịu thua một chút không được sao? Không ký bản hợp đồng này không có nghĩa là Vạn Bác sẽ nguy!

Lúc Ngụy Duyệt đỡ thay Ôn Hân ly rượu thứ N, thì Ôn Hân đã cầm lên ly thứ N+1....

Trong vòng một giờ từ lúc Ôn Hân vào đến bây giờ, không biết cô đã uống bao nhiêu rượu, cô cảm thấy mình giống như đang chuộc tội, hình như lúc nào vực được Vạn Bác dậy, cô mới có thể giải thoát.

Uống uống, không biết có phải cô say, rồi nghe nhầm không, bên tai Ôn Hân đột nhiên truyền đến bạch một tiếng, ngay sau đó ly rượu trong tay liền bay ra ngoài, một gương mặt phóng đại vọt tới trước mặt cô rống: “Ôn Hân! Tôi cho em số điện thoại là để em coi là vật trang trí hử! Không phải có chuyện gì thì gọi cho tôi sao!”

“Lệ Minh Thần, nhỏ giọng một chút.... đau lỗ tai.” Nói xong, cô không quan tâm tới mi đại đội trưởng Lệ đang dưng thẳng hưng phấn, xoa xoa lỗ tai mình, “Không phải anh bế quan rồi sao? Tôi đang nói chuyện hợp đồng, đây là hợp đồng đầu tiên sau khi công ty tôi bán mình, tôi phải bàn nó tiếp, nhưng tại sao tôi lại cảm thấy tôi không bàn được lần hợp đồng này?” Ôn Hân thừa nhận cô say thật, nếu không sao cô mặc kệ trán mình dựa vào ngực Lệ Minh Thần để tìm kiếm ấm áp chứ.

“Không phải chỉ là một hợp đồng chút thôi sao? Tôi xem ai dám không ký cho em!”

Ánh mắt Ôn Hân mê mang, nhìn mặt Lệ Minh Thần nổi giận đưa tay vỗ vỗ, “Bạch bạch” hai tiếng vang lên, “anh nói ký liền ký, anh định đoạt chắc?”

“Tôi nói không được, ‘anh’ tôi định đoạt!” Đối với ‘anh trai’ đã chiếm tiện nghi của vợ mình rất lâu, Lệ Minh Thần lưu manh cũng không buông tha cho từng kẻ có cơ hội chiếm tiện nghi.

Ôn Hân nghiêng đầu kỳ quái hỏi: “Anh của anh là ai vậy?”

“Tả Tuấn, tổng giám đốc tập đoàn Hằng Vũ, anh trai về mặt luật pháp của thiếu tá Lệ. ‘em trai’, lâu rồi không gặp, vừa trở lại đã giao nhiệm vụ cho anh...” Ánh mắt nhìn Lệ Minh Thần của Tả Tuấn rõ ràng giống như với ánh mắt lưỡi biếng lúc này... nhìn ‘em trai’ khác cha khác mẹ, trả lời thay Lệ Minh Thần.

*Ngũ Lương Dịch Tửu: được chưng cất từ năm loại ngũ cốc: cao lương đỏ, gạo, nếp, lúa mì và ngô. Loại rượu này được ca tụng là “ba chén tràn hứng khởi, một giọt cũng lưu hương”. Rượu có lịch sử 600 năm bắt đầu từ thời nhà Minh. Loại ngũ lương dịch tửu thượng hạng được sản xuất và ủ trong các bình đất sét 10 năm.

17. Chương 17: Không Có Quan Hệ Huyết Thống (2)

“Từ lượng của em tốt đến thế sao? Cả đám đáng mày râu của công ty chỉ để một người con gái như em uống thành như vậy!” Đỡ thân thể càng ngày càng mềm của Ôn Hân, Lệ Minh Thần vừa ôm cô vào trong ngực, vừa liếc đám Tả Tuấn vẫn nghiêng người ngồi trên ghế tựa nói, “Chưa nói tới nhiệm vụ hay không nhiệm vụ gì, em chỉ có một câu, đây là vợ em, Tả Tuấn!”

Vợ anh, đừng có chủ ý động vào, thiếu tá Lệ chọn làm rõ nghĩa với Tả Tuấn

“Đi trước.” Không giải thích đã rời tiệc trước, thậm chí ngay cả nhìn lại bọn họ một cái cũng không có. Lệ Minh Thần trực tiếp nhắc Ôn Hân lên, ra cửa rời đi.

Ngoài cửa mơ hồ truyền đến âm thanh Ôn Hân nói thầm “hợp đồng”, sắc mặt Tả Tuấn như thường, thậm chí còn thêm nụ cười, điều này làm cho nhân viên Hằng Vũ đi cùng anh thở phào nhẹ nhõm. “Tuấn thiếu gia, vậy hôm nay vẫn...”

“Không phải bên Hồ tổng còn có một ván cờ nữa sao, thời gian vẫn còn sớm, đi qua nhìn một chút.” Tả Tuấn động cánh tay, mắt phượng liếc nhìn sắc mặt Ngụy Dục đã sớm tái nhợt, nhìn ra được, anh ta thích người phụ nữ kia, hơn nữa chuyện xưa giữa hai người khẳng định không ít.

Tả Tuấn đứng dậy, vẫn là bộ dạng lười biếng như cũ, “Ngụy tổng, làm ăn giống như là theo đuổi phụ nữ, không chỉ ánh mắt phải chính xác, xuống tay cũng phải độc ác, người tới sau đã nói, Thiên Hòa và Hằng Vũ có thể hợp tác...” Anh ta nhún vai, lời phía trước chưa nói, đã cất bước đi ra cửa.

“Tuấn thiếu gia!” Một giây trước khi Tả Tuấn sắp ra cửa, sắc mặt Ngụy Dục vẫn không tốt đột nhiên lên tiếng. “Anh nói không sai, rất đúng. Nhưng còn có một điểm quan trọng nhất mà anh đã quên, lúc theo đuổi người mình thích thì thái độ ít nhất phải nghiêm túc một chút...” Lúc đầu Ngụy Dục còn ở trong phòng, vậy mà không biết từ khi nào đã đi đến bên cạnh Tả Tuấn, sau khi đánh giá cách ăn mặc của anh ta, dẫn đầu đi mất.

Tả Tuấn híp mắt, nhìn bóng lưng Ngụy Dục rời đi, đột nhiên cười: thú vị!

Ra khỏi cửa phòng bao, Lê Minh Thần nửa ôm nửa đỡ mang theo Ôn Hân, sau khi đi xa được mấy mét thì đi vào thang máy, rượu của Ôn Hân hoàn toàn xông lên đầu, dừng nói đến tự mình đứng, dựa vào Lê Minh Thần, mà người cũng mềm như sợi mì trượt thẳng xuống mặt đất.

Lê Minh Thần nhìn chằm chằm người phụ nữ đã say bất tỉnh nhân sự, muốn nổi giận cũng không giận nổi: “Người phụ nữ ngốc nghếch.” Anh mím môi, ôm ngang Ôn Hân vào trong ngực.

Lê Minh Thần biết rằng... nhất là người như Tả Tuấn, phàm là thứ anh ta hứng thú, không tìm cách thu vào tay là không thể bỏ qua.

Nghĩ tới đây, tay thiếu tá nắm chặt lại, giống như chỉ hơi buông, thì sẽ quẳng mất thứ gì đó.

Khả năng của Lê Minh Thần dĩ nhiên không cần phải nói là có thể tưởng tượng, vậy mà để mang được Ôn Hân đã bắt đầu say rượu làm cản vào trong xe việt dã còn tổn rất nhiều sức.

“Thật sự uống thêm chút nữa rồi em bị mang đến trên giường nào cũng không biết đâu! Đản độn.” Thiếu tá đưa tay đẩy cô gái nhỏ đã say bất tỉnh nhân sự vào chỗ ngồi, có muốn nảy sinh độc ác cũng không có sức làm gì.

Thời gian là bảy giờ ba mươi hai phút tối, xem việt dã của Lê Minh Thần chạy từ đoạn đường hổng đến nhà Ôn Hân cũng được hai phần ba rồi, cũng trong khoảng thời gian này, Lê Minh Thần lần đầu tiên hiểu được phụ nữ say rượu nổi điên là như thế nào.

Đàn ông trong bộ đội, tửu lượng không cần phải nói, đừng bảo là nửa chai rượu ngũ lương, dù ném cả người vào trong vại rượu ngũ lương, lúc đi ra vẫn hô vang khẩu lệnh như thường, cho nên đối đãi với “nữ đồng chí” mượn rượu làm càn này, dù một chút xiu kinh nghiệm Lê Minh Thần cũng không có.

Đặc biệt là cô dâu nhỏ vẫn luôn tay quơ múa nói nhảm.

“Ôn Hân!” Một tay Lê Minh Thần giữ tay lái, một tay khác hơi buồn bực đi bắt tay cô đang đốt lửa khắp nơi, “Gây nữa, gây nữa, tôi dùng sức mạnh quân sự trấn áp đấy!”

Quân lệnh với người say rượu, hữu hiệu mới là lạ. Dù âm thanh uy hiếp của Lê Minh Thần có lớn hơn nữa, cũng không ngăn được Ôn tiểu thư đánh vào quả đào: “Ngụy Dục, tên khốn kiếp, anh không thể cách xa tôi một chút sao! Tại sao phải dồn ép tôi! Tôi không thích anh, không thích anh, không thích anh...”

Quả đào của Ôn Hân không lợi hại, lực độ lại vừa đúng lúc đốt lên ngọn lửa nào đó trên người thiếu tá. Lúc tay Lê Minh Thần bắt được cô, thì theo bản năng của mình cũng rên lên một tiếng.

Tay đốt lửa trên người anh, trong miệng kêu tên một người đàn ông khác. Ôn tiểu thư rất càn rỡ, thiếu tá rất giận.

Kết... tiếng thắng xe vang lên, chiếc xe việt dã dừng ở bên đường.

Bởi vì theo quán tính, cơ thể Ôn Hân lắc lư, cô mơ mơ màng màng nhìn bốn phía, cánh tay lại đẩy ngực Lê Minh Thần, “Sao lại dừng, đi mau, mau lái xe, cách xa anh ta một chút, xa... Ô ô...”

Môi đầy mùi rượu cứ vậy mà bị Lê Minh Thần bá đạo chặn lại.

Nếu như nụ hôn lần trước là tình cảm đến một cách tự nhiên, vậy bây giờ cơ hồ đem tất cả sức lực đối kháng đều đặt trên môi. Thiếu tá Lê còn dồn sức áp dụng trên dải đất... nơi này là của tôi, nơi này cũng là của tôi, tất cả của Ôn Hân đều là của tôi.

Trước khi bế quan, Lý Bá Ngôn cố ý gọi điện thoại tặng anh 12 chữ phương châm: dễ phòng thủ, khó tấn công, nhắm ngay thời cơ, để giành chiếm trước.

Lê Minh Thần thuộc người không thạo trong chuyện tình yêu, chuyện ập lên đầu tất cả chính sách phương châm Lý Bá Ngôn giao phó gì gì đó anh đều không nghĩ tới, anh chỉ dựa vào phản ứng bản năng, muốn khắc dấu chạm trở lên người Ôn Hân.... tất cả là của Lê Minh Thần.

Lê Minh Thần ráng sức hôn, Ôn Hân cũng không phải là không hề phản ứng. Cô chính người bị Lê Minh Thần ôm vào trong ngực hôn thắm thiết, gần như mỗi một kẽ răng cũng đều được đại đội trưởng Lê dò xét hết một lượt, cô tránh không được, hơi cong người lên.

Thừa dịp cái đầu kia khép miệng lại để thở phì phò, Ôn Hân trực tiếp tránh khỏi gông cùm xiềng xích, xoay người nhào tới trên người đối phương.

Ngay sau đó là hai tiếng “Cộp! Hí...”.

Cộp, là âm thanh Lê Minh Thần nhào ngã, đầu đụng vào cửa xe .

Hí.... Ôn Hân cắn Lê Minh Thần, mùi máu....

“Ai bảo anh cắn tôi!” Ôn Hân hung ác vừa cắn vừa nghĩ. Dứt khoát nghênh chiến với thiếu tá Lê vốn chưa hôn đủ....

Nhiệt độ trong xe càng ngày càng cao, cao đến mức có thể thiêu rụi tất cả lý trí của Lê Minh Thần.

Một giây trước khi mất tất cả khống chế, Ôn Hân nằm ở trong ngực anh lại đột nhiên không hoạt động. Lê Minh Thần dừng lại, đợi trong chốc lát, lại nghe được âm thanh Ôn Hân chép miệng.

Ôn tiểu thư vô cùng lợi hại, đốt toàn bộ lửa trong người thiếu tá tiên sinh lên, cô lại ngủ.

Thiếu tá hít thở rất lâu, mới làm hơi thở đều đặn hơn một chút. Anh chỉnh lại quần áo cho Ôn Hân, sau khi đỡ cô ngồi lại vị trí bên cạnh tay lái, nhìn vẻ mặt an tĩnh ngủ của cô hồi lâu, vẫn không nhận được hôn thêm vào môi cô một cái, nhưng lần này là nụ hôn nhẹ nhàng.

“Ngụy Dục....” Một tiếng nhẹ nhàng, hoàn toàn phá vỡ giây phút không màng danh lợi này, thiếu tá cứng ngắc như cái cọc gỗ, trong lòng giống như bị cái gì đó gõ ra một khe hở, sắc mặt Lê Minh Thần không tốt từ từ lui về vị trí, đạp chân ga, lái xe....

Tiếng động cơ ừ ừ, anh cắn bản không thể nào nghe được giọng nỉ non bên dưới câu kia của Ôn Hân: Lê Minh Thần tôi không muốn gặp Ngụy Dục, không muốn gặp.

Hậu quả của say rượu là dùng một đêm phóng túng đổi lấy một ngày đau đầu, sáng sớm hôm sau, khi tỉnh lại Ôn Hân có tràn đầy cảm xúc với câu này.

Đập vào mắt là vật trang trí xung quanh phòng ngủ nhà mình, bên tai vang lên tiếng kêu lú lú của Ôn Noãn, Ôn Hân day day huyết thái dương, không nhớ nổi tại sao mình về nhà được.

Trong phòng bếp leng keng giống như có người đang đập nồi bán sắt, thỉnh thoảng còn truyền đến một hai tiếng của Ôn Linh, âm thanh hỗn độn lớn quá, không nghe rõ anh trai đang nói cái gì. Ôn Hân xoa cánh tay vừa đau vừa căng, xuống giường đeo giày.

Lần đầu tiên phòng bếp nhà họ Ôn lại náo nhiệt như thế, Tả Dữu tay cầm muối, Ôn Linh ở bên cạnh trợ giúp, cộng thêm Noãn Noãn ôm Tiểu Tiên làm giám sát quân đội.

Tiểu Tiền không thích bị Noãn Noãn ôm, giùng giàng muốn nhảy xuống, nhưng Ôn Noãn đang chỉ huy vui đầu chịu buông tay, lúc Ôn Hân đến, một tay Ôn Noãn đang kẹp

Hai chân trước của Tiểu Tiền không cho nó trốn, một tay khác hướng về phía Tả Dữu, chỉ: “Chị, chị, đầu nóng, phải thả trứng gà!”

“Soạt” một tiếng, một quả trứng còn dính chút vỏ được đánh vào trong một muống lớn, Tả Dữu thấy vậy quỳnh lên, muốn cho tay xuống nhặt, thật may là được Ôn Linh kéo lại.

Ôn Linh nhận lấy xẻng từ trong tay cô, lật đi lật lại trong nồi. “Bữa sáng ăn trứng chiên dinh dưỡng là được rồi, không cần dùng dầu chiên móng heo thịnh soạn như vậy.” (móng heo là tay của TD)

Dầu chiên móng heo? Đầu óc Tả tiểu thư trước giờ vẫn luôn đơn giản, nghĩ nửa ngày mới biết Ôn Linh đang nói cái gì. Mặt cô đỏ lên, liếc mắt thấy Noãn Noãn đang cười gập cả bụng, “Lần đầu tiên tôi vào bếp!”

Ôn Noãn che miệng nhỏ mà vẫn hở, còn muốn cười cái gì, vừa quay đầu lại thấy Ôn Hân. Ôn Noãn biết, mình lại “không tuân theo quyết định”... mình cười nhạo người khác.

Hai tay cô bé theo bản năng để ở bên hông, Tiểu Tiền ở trong lòng kêu meo meo vì được thả, “Cô, con không cười chị nấu cơm đầu đầu.” Ôn Noãn ngẩng đầu nhìn cô đột nhiên nói: “Cô, miệng cô bị muối chích hả? Sưng vù rồi này. Muối năm nay thật là đáng sợ...”

Nói xong, thừa dịp Ôn Hân phân tâm, Ôn Noãn bé nhỏ che miệng trốn vào trong phòng nhanh như chớp.

Tâm tình Ôn Linh hôm nay trông có vẻ rất tốt, vừa xào trứng vừa cười nhìn em gái, nụ cười này nhìn sao cứ có cảm giác “nhà có con gái mới lớn”. Hơn nữa, không chỉ anh trai, ngay cả Tả Dữu cũng cười quỷ dị.

Ôn Hân thấy cảm giác ở môi không đúng lắm, lập tức lộn trở lại phòng.

Nhìn chằm chằm trong gương hai làn môi vừa sưng vừa đỏ, mặt của Ôn Hân cũng theo đó mà đỏ lên, trí nhớ chỉ có thể ngược dòng đến lúc Lệ Minh Thần đi vào phòng bao, trí nhớ sau đó đã bắt đầu mơ hồ không rõ, nhưng cho dù như thế, là ai làm chuyện tốt này, không cần Ôn Hân suy nghĩ nhiều.

“Chị dâu, chị đừng tức giận, tình trạng của anh em chỉ có thể thắm hơn chị chứ không có nhẹ hơn chị đâu, chị không thấy lúc hôm qua anh ấy đưa chị vào cửa, trên miệng anh ấy còn có một vết máu rất chân thật, haizz, hai người nào đó đúng là lãng mạn xứng với tên...” Tả Dữu đi theo cô vào phòng ngủ, tựa vào khung cửa, trêu ghẹo Ôn Hân.

Lời Tả Dữu làm vết đỏ trên môi Ôn Hân trực tiếp lan rộng đến trên mặt, “Nói mò gì đấy.” Cô luống cuống tay chân tìm cây son dưỡng môi màu trên bàn nhỏ.

Tả Dữu đột nhiên thu hồi vẻ hài hước trên mặt, đi tới đưa cây son môi cho Ôn Hân, “Nhưng em thấy hình như hôm qua anh trai không vui, đặt người chị xuống xong là đi luôn, nói cái gì mà trước khi gác cổng phải chạy về trong quân đội, có trời mới biết trong mắt thiếu tá Lệ có lúc nào có quân kỷ đâu, giống như hôm nay, vừa mới kết thúc giam cầm, biết chị có chuyện còn không phải là trực tiếp chạy tới...” Tả Dữu nói xong, đột nhiên nhớ tới cái gì đó: “Chị dâu, hôm nay em không đến công ty, xin phép giúp em...”

Ôn Hân vẫn còn đang suy nghĩ lời ban nãy của Tả Dữu, đồng ý với cô ấy xong lại tiếp tục suy nghĩ... người nợ mất hứng?

Bữa sáng trên bàn cơm, người bạn nhỏ Ôn Noãn dù sáng dù tối luôn ám chỉ với cô là cặp sách của mình đã cũ nhiều rồi, nhưng hôm nay Ôn Hân không có nhiều tinh lực để giảng giải đạo lý với Noãn Noãn bé nhỏ, vì vậy Ôn Noãn không có răng cửa cũng mất đi tâm trạng tốt lúc sáng sớm hôm nay, chỉ là tâm trạng tốt của cô bé không ngờ trở lại rất nhanh, hơn nữa còn rất nhiều.

Ở trước cửa siêu thị còn bắt đắc dĩ kéo tiểu nha đầu Ôn Noãn đang vênh môi, tạm biệt Ôn Hân, Tả Dữu liền lên một chiếc taxi, báo địa chỉ, Tả Dữu bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Hôm qua anh hai nói anh cả định làm khó dễ Vạn Bác, hợp đồng có lẽ đã không ký được.

Nhưng trước đó rõ ràng ba đã đồng ý với cô là sẽ cho Vạn Bác chuyện làm ăn này coi như đáp lễ đã để cô vào công ty, cho nên hôm qua nghe trong điện thoại của Ôn Hân là bọn họ bàn hợp đồng với Hằng Vũ, Tả Dữu biết nhất định là anh cả làm.

Đại tiểu thư tức giận, tính khí rất lớn. Cho nên Tả Dữu vừa bước chân trước vào cửa biệt thự nhà họ Tả, thì giọng nói buông ra không chút nể nang, kêu to: “Cha, anh cả ức hiếp con!”

“Ông cụ không ở nhà, em nói anh nghe thử xem, anh ức hiếp em như thế nào?”

Tả Dữu không ngờ, Tả Tuấn rất ít khi ở nhà vậy mà sáng sớm tinh mơ lại phá lệ ngồi trên ghế sofa uống cà phê, đọc báo.

Đáng trách là cô vào cửa nhưng không xem xét địa hình trước.

Tiểu thư Tiểu Quả không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ anh cả Tả Tuấn, hơi mất bình tĩnh.

18. Chương 18: Vĩnh Viễn Bảo Vệ

“Ông cụ không có ở nhà, em nói anh nghe thử coi, anh ức hiếp em thế nào?” Tả Tuấn để tờ báo trong tay xuống, uống một ngụm cà phê rồi nhìn em gái.

Tả Tuấn hiển nhiên là mới vừa rời giường, áo ngủ tơ tằm trên người còn chưa thay, kiểu dáng thân đối màu đen, da thịt màu lúa mạch lộ ra từ cổ kéo đến trước ngực, khi quay đầu nhìn Tả Dữu, áo lại càng mở rộng ra thêm.

Mí mắt Tả Dữu nhảy nhót, nhìn Tả Tuấn ở trước sofa một cái sau đó quay mặt đi, đối với người anh trai không lúc nào là không lãng phí điện lực này cô đã không buồn nói nhiều, cô nghiêm mặt đi thẳng vào vấn đề: “Ba đồng ý với em sẽ ký một bản hợp đồng với Vạn Bác, tại sao anh lại chặn ngang!”

Tả Dữu đối với Tả Tuấn không giống như với Lệ Minh Thần, muốn làm nũng liền làm nũng muốn ăn vạ là ăn vạ, trời mới biết lần nói lý này cô có không biết bao nhiêu dùng khí mới dám nhảy ra quát lớn với Tả Tuấn.

Tả Dữu rất tức giận, Tả Tuấn rất bình tĩnh.

Anh ta từ từ để ly xuống, đứng dậy, sau chuyển một bước, một tay chống lên lưng tựa ghế sofa tương đối gần Tả Dữu, nhìn Tả Dữu: “Ba đồng ý với em, là bởi em vì một tên đàn ông hồ đồ nhất định phải đến công ty nhỏ đó, hiện tại ba xuất ngoại, việc trong nhà anh sẽ quyết định, cho nên...” Mắt phượng của Tả Tuấn đột nhiên nheo lại, thông thả ung dung nói: “Việc tình cảm riêng này, em phải tự mình nghĩ biện pháp...”

Tả Tuấn ngoài hoa, còn thích đẹp, trên người lúc nào cũng thích xịt nước hoa, không phải loại nước hoa nồng nặc kia, mà là loại rất nhạt nhưng lại rất hấp dẫn.

Mà bây giờ anh cách mình rất gần, trên người anh chính là loại mùi này, Tả Dữu cau mày.

Nhớ hồi còn học đại học, có một lần Tả Dữu bắt gặp một người phụ nữ ngồi trong lòng Tả Tuấn, vừa hít cổ của anh vừa nói mùi của anh làm cô ta hưng phấn như thế nào.

Vừa nghĩ tới tình cảnh lúc ấy, cả người Tả Dữu lại không thoải mái, cô theo bản năng lui về phía sau một bước, “Nếu anh không giúp thì thôi đi, em đợi ba về.”

“Ông ấy và mẹ em đi châu Âu rồi, không đến mười ngày nữa tháng là không về được, nhưng...” Tả Tuấn thu tay lại, khoanh trước ngực, cơ ngực bởi vì thân áo thít chặt mà càng nổi bật rõ ràng hơn, “Muốn anh ký hợp đồng với Vạn Bác cũng không phải chuyện to tát gì...”

“Đồ con chồn! Điều kiện là gì?” Chuyện đã đồng ý mà không hoàn thành, Tả Dữu sẽ cảm thấy mình thật mất mặt, cho nên chỉ cần anh cả hơi buông lỏng là cô không muốn bỏ qua. Cô quay đầu lại nhìn Tả Tuấn.

“Anh muốn quen người tên Ôn Hân ở công ty em.”

“Tả Tuấn, anh đi chết đi! Đó là chị dâu hai của em! Không cho phép anh có ý đồ với chị ấy!” Tả Dữu hoàn toàn tức giận, cô thật hối hận vì mình đã tốn nhiều thời gian để gây đàn cho tên “sói” này.

“Anh làm không có giới hạn lâu thế, sao anh không bị AIDS đi....” Lúc Tả tiểu thư thở phì phò ra cửa, đã bắt đầu không lựa lời.

Tả Tuấn nhìn bóng lưng em gái rời đi, bưng ly cà phê lên vừa uống vừa nói: “Nguyên rửa cũng không có ý tưởng mới.”

Có thể lọt vào mắt xanh của Dữu Tử, người phụ kia quả thực rất khác biệt. Một ly cà phê cũng không cứ vớt được một đêm tinh lực tiêu hao trên người mỹ nữ của Tuấn thiếu gia, anh ngáp một cái, lên lầu ngủ bù.

Mất đi khoản hợp đồng với Hằng Vũ tất nhiên rất đáng tiếc, nhưng công việc của Vạn Bác vẫn phải tiếp tục, cũng may bảy ngày sau khi vấp phải khó khăn với Tả Tuấn, Vạn Cương đi công tác từ Hongkong về mang theo hai bản hợp đồng có lợi ích không nhỏ, trong lúc nhất thời trước mắt nhân viên của Thiên Hòa Vạn Bác dường như đều là bao lì xì cuối năm rất dày.

Hai người có cảm xúc không phù hợp với dòng nước lớn của toàn bộ công ty, đó là Ôn Hân và Tả Dữu.

Tả Dữu mất hứng, bởi vì trên con dấu quân công một nửa không phải là cô.

Ôn Hân khó chịu, ngay cả bản thân cô cũng không nói ra được, có lẽ là không muốn nói thôi.

Âm thanh ngoài phòng làm việc của Ôn Hân rất lớn và ồn ào, các nhân viên đang bàn bạc sôi nổi xem tối nay sẽ chọn nơi làm làm thật lâu Vạn, đúng lúc này Tả Dữu mang theo khuôn mặt nhăn nhó mò vào cửa phòng Ôn Hân. “Chị dâu....”

Ôn Hân đang loay hoay với điện thoại trên tài liệu, nghe thấy âm thanh, bèn ho nhẹ một tiếng: “Đừng gọi bừa.”

“Tại sao lại là gọi bừa, rõ ràng....” Có thể là phát hiện ra Ôn Hân hơi quái lạ, Tả Dữu nhào người lên bàn làm việc của Ôn Hân, ngó đầu nhìn, “Chị dâu, đang nhớ tới anh em!” Tả Dữu mất tinh liếc một cái đã thấy số trên điện thoại.

“Đúng là không đành lòng, vẫn chưa gọi cho chị....” Một giây trước mặt Tả Dữu còn như đưa đám, giờ lại nở nụ cười gian, cả người gục xuống bàn, chống cằm nhìn Ôn Hân.

Ôn Hân đỏ mặt vì bí mật bị phát hiện, “Nói linh tinh gì đấy, chị đang tìm số điện thoại của Liễu tổng.” Bị Tả Dữu nhìn chăm chú Ôn Hân lúng túng gõ xuống mép bàn, “Đây là phòng làm việc, chú ý đến hình tượng!”

Hiếm khi Ôn Hân hung dữ, Tả Dữu cũng không tức giận, từ từ đứng dậy, “Em nói linh tinh, vậy em cũng không nói cho người nào đó biết tuần này anh em đi làm nhiệm vụ a.”

Tả Dữu còn nhớ, hành tung của đồng chí thiếu tá Lệ từ trước đến giờ không khai báo với cô, thế nào mà ngày đó sau khi đưa Ôn Hân về xong, buổi tối đang yên lành lại gửi tin nhắn, nói bộ đội có nhiệm vụ, không thể ra ngoài trong một khoảng thời gian, tình cảm mờ ám là ở chỗ này.... Tả tiểu thư phát hiện bí mật nên cười xấu xa.

Ôn Hân làm bộ như không nghe thấy, nhưng trong lòng lại thả lỏng, nói thật, không có người kia thỉnh thoảng lắc lư trước mắt, cuộc sống đúng là nhạt nhẽo rất nhiều.

Đúng lúc hai người đều có tâm sự, thư ký Tiểu Nhạc của Vạn Cương gõ cửa đi vào, “Trợ lý Ôn, Vạn Tổng muốn tôi thông báo với ngài, tối nay toàn bộ công ty sẽ đến Khải Hoàn Môn hát karaoke, cô nhất định phải tới.”

Vạn Cương “bắt buộc” chắc chắn không phải chuyện tốt, điều này Ôn Hân biết. Chỉ là cô không biết, chuyện không tốt hôm nay không liên quan tới Ngụy Dục.

Bởi vì Ngụy Dục căn bản không xuất hiện.

Dựa theo lệ thường của thứ ba, buổi chiều trường tiểu học nhân dân được nghỉ nửa ngày, thừa dịp lúc nghỉ trưa Ôn Hân đứng giờ đến đón Ôn Noãn về, đến nhà, đợi Noãn Noãn để túi sách xuống, cô mới phát hiện túi sách cũ mà cô nhóc vẫn hay đeo không còn, thay vào đó là một chiếc Kitty màu hồng phấn hoàn toàn mới. Ôn Hân chống nạnh vừa định hỏi Noãn Noãn thực hư thế nào, ngoài cửa đột nhiên vang lên một tiếng

phịch, nghe giống như là anh trai bị té. Ôn Hân đưa ngón tay điểm vào chóp mũi của Noãn Noãn: “Tối cô về thăm vấn con tiếp!”

Ôn Noãn nháy mắt mấy cái, đầu óc bắt đầu nhanh chóng suy nghĩ, nên lấy cớ gì để nói rằng dì tặng bé túi sách đây?

Buổi trưa từ lúc ra khỏi cửa nhà, Ôn Hân đã nói với anh trai là tối sẽ về nhà muộn, nhưng đợi đến khi xe của công ty đưa tới đích đến, Ôn Hân mới biết, muộn của tối nay cũng phải phân thành hai loại muộn và rất muộn. Câu lạc bộ đặt trên đỉnh núi gần ngoại ô thành phố, muốn gọi xe về nhà sớm là không thể nào.

Tính tình Ôn Hân lại yên tĩnh, cô thở dài, cầm túi xách đi theo đồng nghiệp vào trong câu lạc bộ.

Có thể thấy lần này Vạn Cương ký được hai hợp đồng lớn, cho nên ra tay cũng hào phóng hơn bình thường rất nhiều, chỉ từ căn phòng bao rộng bao nhiêu mét vuông là có thể nhìn ra.

Các đồng nghiệp cắn hạt dưa, ăn đồ ăn vặt, bận rộn hát, Ôn Hân và Tả Dữu ru rú ở trong góc tán gẫu.

“Đơn từ chức của Vương Bình hôm nay đã nộp lên chỗ chị rồi.” Ôn Hân nhìn đồng nghiệp trước mặt vô cùng sôi nổi, nói với Tả Dữu điềm nhiên như không.

Tả Dữu đang nắm hạt dưa cắn như cắn bọ cánh cam, nghe thấy vậy miệng dùng sức một cái, “tách” ngay cả nhân của hạt dưa cũng bị cắn nát. Cô nhổ những thứ rác rưởi trong miệng ra, vẻ mặt bướng bỉnh nói: “Chuyện anh ta từ chức liên quan gì tới em!”

Nhưng nói xong, giọng của Tả Dữu lại lập tức mềm xuống, “Chị dâu, không phải vì em anh ta mới từ chức đấy chứ?”

Tay đang đặt ở đầu gối giờ lên gõ vào đỉnh đầu cô ấy một cái, Ôn Hân nhìn Tả Dữu, nhỏ giọng nói: “Gọi bậy bạ cái gì thế?”

Tả Dữu biết mình đã phạm vào điều kiêng kỵ nên le lưỡi, nhấn mạnh lần nữa: “Chị, anh ta từ chức không phải vì em chứ?”

“Em nói thử xem?” Từ sau khi biết hai anh em nhà này, Ôn Hân cảm thấy tính tình của mình đã không còn buồn bực như trước nữa, Tả Dữu nhìn chăm vào cô khoảng mười giây để đợi câu trả lời, đợi tới lúc cô nhóc này sắp bị hành hạ cô mới nói: “Hắn là không phải, chị nghe nói hắn ta đổi đến một công ty khác làm việc.... Tập đoàn Aviva.”

Ôn Hân mặt mày tươi cười nhìn Tả Dữu, Tả tiểu thư chớp mắt, sau khi hiểu ra giậm chân giậm dừ: hắn ta đâu phải là vì mình! Aviva (1) là tập đoàn nằm trong top 500 trên thế giới!”

Bên tai đột nhiên yên lặng làm Tả Dữu như ý thức được gì đó, cô nhìn Ôn Hân cười, lại quay đầu nhìn thử.... tất cả mọi người đang nhìn cô —— a! ! o(>

19. Chương 19: Vĩnh Viễn Bảo Vệ (2)

Trước khi học tiểu học Tả Dữu vẫn luôn ở trong đại viện của quân khu, khi đó cô thường nghe ông ngoại nói một câu: người quân nhân thật sự chính trực không phải được đào tạo dựa vào huấn luyện nghiêm khắc, mà phải dựa vào mưa bom bão đạn trên chiến trường từng chút từng chút rèn dũa.

Cho nên câu đầu tiên ông ngoại thường nói là....thời đại hòa bình không có quân nhân.

Tả Dữu không phải quân nhân nhưng lúc này cô lại cảm thấy mình tràn đầy nhiệt huyết của quân nhân, mà mảnh đạn làm cô muốn bắn tung chính là tên đàn ông trần nửa người trước mắt này.

“Tả Tuấn, anh làm gì thế!” Tả Dữu nhìn Ôn Hân, lại mở to mắt.... cơ ngực của anh trai, tức giận xấn tay áo định xông lên.

Nhưng bước chân của cô còn chưa nhảy ra làm nhiệm vụ thì đã bị Ôn Hân kéo lại, “Chị đã xử lý hắn ta rồi.” Ôn Hân nháy mắt với cô, quay mặt về phía Tả Tuấn ra hiệu.

Tả Dữu sững sờ, lập tức theo ánh mắt của Ôn Hân nhìn về phía anh cả. Cô dấn mắt cẩn thận nhìn gò má trái đỏ lên của Tả Tuấn, sau đó cắn răng khắc ra hai chữ: đáng đời! Liền nhanh chóng kéo Ôn Hân chạy khỏi toilet.

Mặt tê rần nhưng chẳng hề đau, mặc dù người phụ nữ kia dùng hết sức lực thì cũng vẫn có hạn, Tả Tuấn đứng đó một lát, cầm áo khoác lên, vừa xoa mặt vừa mặc áo vào, khi vừa mới cài xong chiếc cúc cuối cùng thì cửa toilet lại bị mở ra một lần nữa.

Một thiếu phụ lạ mặt nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đứng trong đó, đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó lui về phía sau nhìn ký hiệu trên cửa, ở đây đang bận. Tả Tuấn chạy tới bên người cô ta, anh ta đưa tay vén một lọn tóc của cô gái rồi đặt lên môi giống như hôn, sau đó nhẹ nhàng nói một câu: chạm rồi. Đầu óc thiếu phụ bị hương thơm trên người Tả Tuấn xông lên, choáng váng cả người.

Đêm đó, toilet nữ ở tầng bốn của Kim Đỉnh, chuyện xưa còn rất nhiều.

Tả Dữu vừa kéo Ôn Hân ra khỏi toilet xong là chạy như bay, chạy thẳng đến cửa phòng bao của Vạn Bác mới dừng lại vuốt ngực, cô lui về phía sau nhìn không thấy Tả Tuấn đuổi theo mới thu lại bàn tay đã đầy mồ hôi nói: “Thật may là không đuổi theo, chị dâu, chị lợi hại quá, dám đánh cả anh trai em!” Tả Dữu giờ ngón tay cái lên với Ôn Hân.

Ôn Hân nhớ tới hồi đó trước lúc ba qua đời, cô đã xích mích với nhà họ Ngụy, nghĩ thâm cũng chỉ là dạy dỗ tên lưu manh mà thôi, không đáng kể chút nào, vì vậy tùy tiện khoát tay: “Em cũng kỳ lạ quá đấy, người chị đánh rất cuộc có phải là anh trai ruột của em không? Không oán trách chị à?”

“Ruột thịt hay không thì cũng không nên như vậy....” Hình như Tả Dữu rất không tình nguyện khi nói đến người anh trai này của cô, cô đột nhiên chuyển chủ đề, vươn tay về phía Ôn Hân, “Chị dâu, cho em mượn điện thoại của chị dùng một lát.”

Tả nha đầu đưa tay cười híp cả mắt, làm người ta nghi ngờ không phải gian trá thì tức là trộm cắp, Ôn Hân híp mắt, “Mượn của chị làm chi, điện thoại của em đâu?”

“Máy hãng apple, hay ăn nguồn, đã tự động tắt rồi.” Tả Dữu vừa lắc lư chiếc điện thoại với màn hình đen xì, vừa đưa tay trực tiếp “cầm” điện thoại trong tay Ôn Hân, “Thanks, chị dâu!”

Chín giờ rưỡi tối, Lê Minh Thần về ký túc xá sớm nên đã chuẩn bị cởi quần áo đi ngủ, hôm nay Tam đại đội trưởng rất giận.

Thật ra thì cũng không riêng gì hôm nay, mấy hôm rồi áp suất thấp của Tam đại đội trưởng vẫn bao trùm lên cả sư đoàn.

“Thật mẹ nó cháu trai!” Lê Minh Thần cởi áo sơ mi xuống rồi quẳng xuống giường, thở phì phò.

“Lại tên cháu trai nào chọc giận Tam đại đội trưởng của chúng ta đấy, nhìn xem, liều lĩnh đến mức làm tính khí tốt của đại đội trưởng Lê thành hung bạo rồi, nói thử xem, tình huống gì?” Lý Bá Ngôn chưa hết thời gian nghỉ kết hôn bất ngờ đẩy cửa đi vào, Lê Minh Thần vừa nãy còn cau mày giờ nhìn anh ta như nhìn người quái gở.

“Thời gian nghỉ kết hôn của anh không phải là mười bốn ngày à? Vẫn còn một ngày nữa, sao lại lại về sớm hơn? Ra về tích cực à?”

Lý Bá Ngôn trợn trừng mắt không nói, nghĩ thâm nếu không phải tên cháu trai chết tiệt như cậu không đến một tuần mà đã sắp lật hết cả sư đoàn lên, thì tôi đã không bị sư trưởng xách tới trừng trị tên lưu manh là cậu, mà ở nhà ôm bà xã rồi!

“Cút đi, báo cáo vấn đề, ai chọc phải tên xui xẻo như cậu.” Trong lúc nói chuyện, Lý Bá Ngôn cũng cởi đồ, ngồi trên giường đối diện với Lê Minh Thần.

Căn phòng Lê Minh Thần được sư đoàn phân cho là ở cùng với Lý Bá Ngôn, gần hai tuần nữa là phải sống chung, hơn nữa vừa vào đã bị thẩm tra, đại đội trưởng Lê hơi khó chịu, “Không ai hết....” Anh nhắc lên chán, trực tiếp chui vào.

Lý Bá Ngôn cũng không qua lật chăn của anh lên anh ta chỉ dùng giọng điệu bình thường để trần thuật sự thực: “Không ai? Không ai mà một tuần tốt lành cậu đã đánh vỡ bốn bao cát của sư đoàn? Không ai thì cái “cục đở” trên miệng Tham mưu Trưởng từ đâu mà có.... Không ai.... !” Lý Bá Ngôn cúi đầu, âm lượng đột nhiên không khống chế nổi kéo cao lên tám độ: “Lệ Minh Thần, ván giường của tôi đang tốt đẹp tại sao lại rớt mất một cái!”

Người nào đó nổi giận nhặt một tấm gỗ bên chân lên, đi vài bước tới bên giường nhìn Lệ Minh Thần đang ở trong chăn buồn bực, “Nói rõ tình hình.”

Lệ Minh Thần không sợ sư trưởng, đoàn trưởng, doanh trưởng, chỉ sợ Lý Bá Ngôn, vì anh ta có quá nhiều mưu ma quỷ chước, đặc tội với anh ta, một tế bào như Lệ Minh Thần sẽ không có một ngày tốt lành. Cho nên dù trong lòng anh có cả một ổ tức giận cũng vẫn ngồi dậy, vò vò đầu: “Vấn đề của anh quá nhiều, báo cáo cái nào trước? Bao cát, Lão Trương? Hay là ván giường của anh?”

“Đương nhiên là Ván giường của tôi!”

“Ván giường là lúc đánh vỡ ở trong phòng không cẩn thận, bao cát là dụng cụ trong sư đoàn có chất lượng không đủ độ cứng, mỗi ngày đánh một giờ sẽ như vậy thôi. Về mặt của Lão Trương, chỉ có thể nói là lực chiến đấu của anh ta thật lười quá nghiêm trọng.” Lệ Minh Thần nói nhẹ như mây trôi nước chảy, Lý Bá Ngôn cũng rất nhứt đầu, khó trách sư trưởng không nhin được kéo anh về sớm, lực phá hoại của Lệ Minh Thần là bao nhiêu chứ.

“Giận đối với Ôn Hân rồi hả ?” Lời của Lý Bá Ngôn làm sắc mặt Lệ Minh Thần biến đổi, vừa muốn nói chuyện, thì điện thoại di động còn chưa tắt đột nhiên vang lên.

Là tin nhắn.

“Rất lâu rồi không gặp anh....”

“Lão Lý, môn ngữ văn của tiểu học nói khi nào thì dùng sáu điểm?” Lệ Minh Thần nhìn chằm chằm chữ ký của người gửi, pháo hoa trong lòng đang nổ đùng đùng đùng, lập tức chặn bị bốc lên sao hỏa.

“Đó là đại biểu người ta còn rất nhiều lời muốn nói mà chưa nói ra.” Lý Bá Ngôn ngó đầu ra nhìn chữ ký, nghĩ thầm hôm nay anh trở về là không cần thiết rồi “Nhìn tiền đồ của cậu kìa.” Chẳng muốn lãng phí tình cảm trên người anh, Lý Bá Ngôn trở về trải giường chiếu.

“Lệ Minh Thần, ngày mai sửa ván giường lại cho tôi!” Giường không có vợ ngủ cũng không thoải mái.

“Lão Lý.” Mắt thiếu tá trừng lớn như bóng đèn kêu Lý Bá Ngôn.“Anh nói xem trong mấy câu chưa nói ra có câu cô ấy nhớ em không?”

“Chắc là có....” Lý Bá Ngôn trần trọc nghiêng người, cầm chăn che lỗ tai lại.

“Vậy sao cô ấy không trực tiếp nói muốn gặp em....”

Vấn đề của thiếu tá là ngay cả thổ lộ cũng giống như khi lập quân lệnh, lần nữa nghiệm chứng sóng não của anh khác người thường.

Trong bóng tối Lý Bá Ngôn trợn trừng mắt.

Tả Dữu gửi tin nhắn xong, lại đứng đợi một lát, khẳng định anh hai ngốc đang cười khúc khích, không tới ngày mai thì không thể trả lời tin nhắn, lúc này mới xóa sạch tin nhắn, lại tùy ý gọi một cú điện thoại, rồi mới trở lại phòng bao.

“Không ai nhận.” Đây là lý do Tả Dữu cười híp mắt đưa cho Ôn Hân. Coi như trong lòng Ôn Hân nghĩ gì đó thì cũng không tiện nói ra.

Đêm đó, lúc Ôn Hân về nhà thì đã quá mười hai giờ đêm, cô mở cửa phòng ngủ ngó vào trong, Noãn Noãn đã ngủ gật khò khò rồi, da bụng nhỏ lộ ra ngoài khỏi áo, nhấp nhô lên xuống theo hô hấp .

Ôn Hân ngoắc tay với Tả Dữu ở phía sau ý bảo cô nhỏ giọng một chút, rồi vào nhà đắp chăn cho Ôn Noãn. Vừa đắp chăn vừa nhìn cái bụng nhỏ của Noãn Noãn: “Gần đây cũng không ăn gì, mà sao nhìn giống như mập hơn trước nhiều thế nhỉ?”

Tả Dữu đã buồn ngủ quá đỗi, vừa cởi quần áo vừa nói nhỏ: “Cơ thể của trẻ con phát triển, mập chút vẫn tốt hơn.” Cô ấy đã giấy trực tiếp lăn lên giường ôm Ôn Noãn vào trong lòng rồi dán vào tường ngủ.

Ôn Hân nhìn “cô em chồng” từ trên trời rơi xuống mà lại quen thuộc này, ngoài bất đắc dĩ ra thì trong lòng cũng rất thỏa mãn, bởi vì không biết bắt đầu từ khi nào, vì có thêm hai người nào đó nên trong nhà cũng bắt đầu có cảm giác, thì ra giường hai người ngủ giờ thành ba người chính là ý nghĩa của sự ấm cúng.

Ôn Hân lại sắp xếp đồ đạc một lát, đặt báo thức ở điện thoại xong mới tắt máy nằm xuống.

Kí hợp đồng mới ngoài mang lại vui mừng ra, còn mang đến bận rộn cho nhân viên của Vạn Bác nhiều hơn.

Đã rất lâu rồi Ôn Hân không thử cảm giác cả ngày làm việc chân không rời khỏi mặt đất giống như bây giờ, ngoài lúc cơm trưa cô gọi điện thoại cho cô giáo chủ nhiệm của Noãn Noãn bảo cô muốn gặp Noãn Noãn, trừ ăn nhẹ chút đồ ăn ở căn tin ra, cả buổi trưa ngay cả thời gian nghỉ ngơi uống ngụm nước Ôn Hân cũng không có.

Ăn cơm xong, Ôn Hân trở về phòng làm việc trước, buổi sáng có một bản kế hoạch vẫn cần phải sửa lại. Nhưng vừa mở file PPT ra, Vạn Cương đã đẩy cửa từ bên ngoài đi vào.

“Ôn Hân, đang làm việc hả?” Đôi mắt nhỏ của chú Vạn đảo qua đặc biệt khôn khéo.

“Dạ.” Đối với ông chủ luôn muốn ghép cô và Ngụy Dực lại thành một đôi này, Ôn Hân hơi bức xúc, vì vậy cô trả lời cũng qua loa.

Vạn Cương bị làm lơ cũng không tức giận, ông chỉnh lại cà vạt, “Người của Hằng Vũ tới nói có ý muốn ký hợp đồng với công ty của chúng ta...” Lời của Vạn Cương làm trong lòng Ôn Hân lộp bộp, đôi mắt phượng kia không tự giác hiện lên trong đầu, “Sau đó thì sao? Ông

chủ, ông nói với bọn họ thế nào?” Cô hỏi.

“Đại diện của Hằng Vũ chỉ đích danh cô phụ trách hạng mục này.” Lần đầu tiên Vạn Cương phải quan sát nghiêm túc Ôn Hân, ông không ngờ, cô gái được tuyển dụng trước đây không chút kinh nghiệm, giờ lại thành mấu chốt cho việc thịnh suy của Vạn Bác: “Ý của Ngụy tổng là không, ký.”

Gan ruột của Vạn Cương đều đau, hợp đồng lớn của Hằng Vũ!

“Đã có cơ hội, tại sao chúng ta không cần.” Ôn Hân ngẩng đầu lên, nhìn Vạn Cương không chớp mắt.

Làm xong mấy bản hợp đồng này, Vạn Bác ổn định, cô có thể chính thức nói tạm biệt với nơi này, với người kia.

Nghĩ như vậy, lòng của Ôn Hân vừa nặng nề vừa mong đợi.

Nói tạm biệt với khoảng thời gian tốt đẹp đã qua, rất cần có dũng khí.

Ôn Hân tốn cả buổi chiều làm bản kế hoạch lần trước đưa cho Hằng Vũ rồi lại sửa, chờ làm xong, Tả Dữu đợi cô tan ca đã sớm không kiên nhẫn được nữa.

“Mau lên, nhất định Noãn Noãn đã chờ sốt ruột rồi, hôm qua nó còn nói với em muốn em tan ca dẫn nó đi ăn DQ.” Tả Dữu thương Noãn Noãn không ít hơn cô, bị Tả Dữu kéo lên tắc xi trong lòng Ôn Hân cũng ấm áp.

Nhưng cảm giác ấm áp này khi đến cổng trường rộng tuếch thì hoàn toàn tan thành mây khói.

Không thấy Ôn Noãn....

Tìm xung quanh trường hết một lượt, người xung quanh có thể hỏi điều hỏi một lần, nhưng tất cả đều không có.

“Chị dẫu, nếu không thì gọi điện thoại về nhà đi?” Tả Dữu hơi lo sợ.

Bây giờ chuyện trẻ con đi lạc rất nhiều, vừa nghĩ tới nha đầu mập mập Noãn Noãn bị.... là Ôn Hân không biết phải làm sao.

“Nhưng anh chị...” Ôn Linh đi đứng không tiện, biết rồi, không biết sẽ gặp thành dạng gì nữa.

“Không sao đâu, em gọi, em qua bên cạnh hỏi.” Tả Dữu cầm điện thoại lên, không đợi Ôn Hân đồng ý, trực tiếp gạt số.

Nói mấy câu, cô cúp điện thoại, lắc đầu với Ôn Hân, “Em nói chúng ta làm thêm giờ, hiện tại liền trở về, Ôn Linh bảo chúng ta đừng quên tới đón Noãn Noãn.”

....

Trong lúc hai cô gái mất phương hướng, thì ông chú gác cổng đi tuần tra trong trường quay lại.

Noãn Noãn nghịch ngợm, chậu hoa của ông không biết đã bị cô bé đập vỡ bao nhiêu cái rồi, cho nên ông nhận ra Ôn Hân.

“Ôi? Cô nhóc nhà các người được người ta đón đi rồi, sao các người còn tới đây?”

Một phụ nữ trẻ gần đây thường xuất hiện ở cổng trường tặng đồ cho Noãn Noãn, không cần suy nghĩ nhiều, Ôn Hân cũng đoán ra là ai.

“Cửa hàng DQ cách đây gần nhất nằm ở đâu?” Kể từ lúc nói chuyện xong với ông chú, mặt Ôn Hân liền khó chịu cực kỳ, đáng sợ tới mức làm Tả Dữu cũng không dám nói lung tung, đưa tay chỉ chỉ, “Cách chỗ này không xa, cũng chỉ xa 500 mét thôi.”

Xa 500m, Ôn Hân gần như là chạy tới, đợi đến khi cô vào cửa thì Tả Dữu đã bị bỏ rơi ở phía sau rất xa.

“Chị không đúng, chị đâu chị không đợi em.” Cô đẩy cửa của cửa tiệm DQ ra rồi bước vào, điều hòa bên trong thổi đi nổi bụi dọc trong lòng cô không ít.

Tả Dữu đưa mắt nhìn xung quanh, quả nhiên nhìn thấy Noãn Noãn ở một góc với một cây kem, “Nhóc con này...” Tả Dữu đau sốc hông nên ngay cả mắng cũng không mắng ra tiếng.

Cô ấy không mắng ra tiếng không có nghĩa là người khác cũng không thể lên tiếng.

“Chu Giai Di, xin cô cách xa người nhà của tôi một chút, tôi cũng không ngại càng xa càng tốt.” Âm thanh của Ôn Hân không lớn, nhưng vẻ mặt lạnh lùng như bất cứ lúc nào cũng có thể đóng băng được.

Cuối cùng Tả Dữu cũng chuyển tầm mắt tới người trước mặt, không thể hiểu nổi hiềm khích giữa chị dâu và người phụ nữ này, nhưng cũng rất vui vẻ kéo Noãn Noãn vào trong ngực, làm ra vẻ muốn đánh vào mũi nhỏ của cô bé, “Sao em lại chạy linh tinh! Em có biết là chị và cô em sắp bị hù chết rồi không! Cô bé hư hỏng.”

Về mặt tức giận của cô (ở đây tức là Ôn Hân nha, trong bản raw viết là tiếng Việt mình vẫn gọi là cô – tức em gái của bố đó) làm Ôn Noãn sợ tới mức lúng ta lúng túng, cố nhịn nước mắt, “Chị ơi, dì không phải là người xấu, dì mua túi sách, mua đồ ăn ngon cho Noãn Noãn, dì không phải người xấu...”

“Dữu Tử, dẫn Noãn Noãn đi.” Không muốn Noãn Noãn cầu xin tình thương của người “mẹ” này, Ôn Hân trực tiếp bảo Tả Dữu dẫn Ôn Noãn ra khỏi DQ.

Chu Giai Di mới vừa ở cùng con gái một lát, giờ thấy Ôn Noãn phải đi, trong mắt là vẻ không nỡ, “Ôn Hân, tôi chỉ muốn nhìn Noãn Noãn một chút thôi, hôm nay các người không đón con bé đúng giờ, nên tôi đã dẫn con bé đi ăn chút đồ, nó muốn ăn.”

“Bài tập mấy năm trước chuyển đến giờ mới làm, phu nhân Từ, cô đã sớm trượt rồi...”

Điện thoại trong túi xách đã vang lên từ lâu, hết lần này tới lần khác, hình như cô không nhận đối phương sẽ không bỏ qua.

Ôn Hân nói hàm ý, lấy điện thoại ra nghe.

Chu Giai Di chính là sao chổi của nhà họ Ôn.

Lưu Đông gọi điện thoại tới: Ôn Linh trượt xe lăn ra cửa, bị chiếc xe chạy bằng điện đụng phải.

20. Chương 20: Tình Cảm Được Xác Định Vào Đêm Nay

Lần đầu tiên trong đời, Tả Dữu cảm thấy không có anh hai giống như chiếc xe bị tuột mất xích.

Bấm điện thoại gọi cho anh lần thứ N, nhưng lần nào cũng là nghìn bài một điệu “Số điện thoại bạn vừa gọi hiện đã tắt máy, xin vui lòng gọi lại sau.” Giọng nói không mang theo chút tình cảm nào làm Tả Dữu muốn trực tiếp quăng điện thoại đi.

Cô y tá mặc đồng phục màu hồng nhạt bưng khay đựng thuốc tiêm đi qua hành lang, còn ngoái đầu nhìn Tả Dữu mấy lần, Tả tiểu thư nhất thời lúng túng, tay gờ giữa không cũng run run.

“Lê Minh Thần, anh muốn làm việc thì cứ làm việc đi, lúc quan trọng mà ngay cả bóng người cũng không thấy đâu....” Tả Dữu dậm chân một cái, quay đầu đi về phía phòng bệnh.

Lần này Ôn Lĩnh bị thương không nặng nhưng cũng không nhẹ. Cha con liên tâm, sau khi Tả Dữu gọi điện thoại, anh dẫn đo suy nghĩ, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, đang yên đang lành tự dưng lại gọi điện thoại hỏi Noãn Noãn làm chi.

Càng nghĩ càng không yên lòng, Ôn Lĩnh tìm hàng xóm tới giúp trông cửa hàng, còn mình thì trượt xe lăn đi ra ngoài cổng tiểu khu chờ bọn họ, nhưng còn chưa “đi” xa được 100m thì bị một chiếc xe điện bất ngờ xông ra từ ngã ba, cả người lẫn xe đều bị đụng ngã lăn ra.

Lực sát thương của xe điện không lớn, nhưng hổng ở chỗ là đụng trúng vết thương cũ trên đùi Ôn Lĩnh, nghe ý của bác sĩ thì xương gãy ngày xưa bị rạn nứt, cần phải giải phẫu....

Tả Dữu gọi cuộc điện thoại đó nên đã gây ra tai họa, trước khi vào cửa, cô hít sâu một hơi rồi mới đi vào.

Cô vốn định đợi sau khi Ôn Lĩnh được thu xếp ổn thỏa thì mình sẽ nói lời xin lỗi với người ta, nhưng vừa mới vào cửa, Tả Dữu liền nhìn thấy Ôn Lĩnh đang nhồm dậy kéo xe lăn.

“Ôn Lĩnh, anh làm gì thế, người đã bị thương rồi mà sao còn cử động linh tinh, nằm xuống đi, anh muốn làm gì thì cứ để tôi làm thay anh!” Tả Dữu hai mươi bốn tuổi lần đầu gặp chuyện như thế nên tỏ ra có trách nhiệm hiếm thấy, cô bước nhanh qua, trực tiếp ấn Ôn Lĩnh ngồi lại trên giường “Anh muốn uống nước? Hay là đói bụng? Anh cứ nói, tôi đi làm thay anh!”

Về mặt của Tả Dữu nghiêm túc lại lo lắng làm Ôn Lĩnh không thường biểu lộ tình cảm cũng phải cười, “Tôi muốn đi tiểu tiện, cô làm sao thay?”

“Tiểu tiện?” Sau khi tốn nửa giây để hiểu rõ hàm ý của tiểu tiện, trên mặt Tả Dữu không hề ngượng ngùng, mà tay phải đột nhiên búng một cái, “Vây cũng không cần xuống đất!” Vừa nói xong, cô vừa khom lưng cúi đầu tìm dưới giường, “Không phải có này sao!” Tả Dữu dơ cái bô lên trước mặt Ôn Lĩnh y hệt như Colombo phát hiện ra đại lục mới.

Sao Ôn Lĩnh có thể không biết sự tồn tại của thứ đó, chỉ là từ khi bắt đầu mất đi hai chân, thì anh cũng bài xích đồ có thể giải quyết vấn đề trên giường.

Trong mắt Tả Dữu tràn đầy mong đợi, Ôn Lĩnh đột nhiên không nói ra được lời để cự tuyệt, “Tốt.... Thôi.” Anh nhận lấy đồ, nhìn Tả Dữu, “Nhưng cô định ở chỗ này....”

Thường thức sao?

Từ trong ánh mắt mang theo ý cười của Ôn Lĩnh, Tả Dữu đã đọc được ba chữ không nói ra khỏi miệng của anh. Mặt tức thì đỏ lên.

“Ồ ồ ồ, anh.... cứ từ từ, tôi đi ra ngoài canh chừng cho anh!” Tả tiểu thư chạy nhanh hơn bao giờ hết.

Ôn Hân nộp tiền viện phí xong, lại đến phòng làm việc của bác sĩ để hỏi về tình hình tổng thể của anh trai, đợi tới khi quay lại phòng bệnh thì Tả Dữu “canh chừng” đã “canh” tới mức đỏ cả mặt rồi.

“Dữu Tử, làm gì mà đứng ngốc ra thế? Không thoải mái à? Sao mặt đỏ hết cả lên thế kia?” Ôn Hân đem phim chụp X-Quang và mấy bản báo cáo kiểm tra của anh trai cầm hết sang một tay, tay còn lại sờ thử nhiệt độ trên mặt Tả Dữu, “Nóng quá, hay là sốt lên rồi.”

Ôn Hân nhức đầu, anh trai bị thương, sao mà cả Tả Dữu nhà cô cũng bị bệnh.

“Không sao đâu chị dâu, trưa em ăn một ký vải nên hơi nóng, ở đây hóng mát một lát là được.” Tả Dữu lấy tay quạt quạt hai cái, thuận tay đẩy Ôn Hân vào phòng. Đánh chết cô cũng không thể thừa nhận lúc này mình dấn lỗ tai để nghe “tiếng nước chảy” trong phòng.

Đứng đó để cái nóng tản đi hoàn toàn, Tả Dữu lại đến siêu thị nhỏ dưới lầu mua chút đồ dùng, lúc này mới lên lầu.

Cô đi ra ngoài trong lúc lúng túng, khi đi lên đường như cũng không phải lúc thích hợp. Cửa mở ra một khe hở, lời của Ôn Linh và Ôn Hân chui hết vào tai cô.

Cảm xúc của Ôn Linh không giống như bình thường, Tả Dữu đứng ở ngoài, tay để trên nắm đấm cửa.

“Hôm nay Noãn Noãn bị ai đưa đi à?”

“Không có đâu anh, anh, bác sĩ nói....”

“Hân Hân, nói thật đi.” Âm thanh Ôn Linh không hề giận nhưng vẫn thể hiện ra sự uy nghiêm, tay Tả Dữu run lên, suýt nữa đẩy cửa ra, thật may là cô kịp thời ngưng lại. Tả Dữu vuốt vuốt trái tim nhỏ đang nhảy loạn, vừa khấn trương vừa hiểu kỳ áp tai về phía trước.

Câu hỏi của anh Ôn hình như chị dâu không muốn trả lời, bởi vì rất lâu sau đó cô vẫn không nghe thấy động tĩnh bên trong.

“Là chị dâu của em” Giọng của Ôn Linh như một hồ nước phẳng lặng, nhưng trong nháy mắt lại làm rối loạn lòng người.

Trước khi tới bệnh viện, Ôn Hân giao Ôn Noãn cho Lưu Đông, muốn cậu ta mang Noãn Noãn tới nhà Quý Mai ở mấy ngày. Kể từ sau khi Quý Mai xuất viện, Lưu Đông liền không muốn cô ấy đi làm, Quý Mai đang ở nhà rảnh rỗi nên khi nhận được điện thoại của Ôn Hân thì vui vẻ nhận lời.

Noãn Noãn không có ở đây, Ôn Hân không cần phải mờ mịt như lúc nói chuyện ở DQ nữa.

Sau khi trầm mặc, Tả Dữu nghe thấy Ôn Hân nói đoạn dưới đây chậm rãi mà nặng nề:

“Từ ngày cô ta rời khỏi nhà họ Ôn trở đi, Chu Giai Di đã không còn là chị dâu của em, giống như năm đó ba không chịu nổi việc đổ lỗi điều trị của Đồng Lệ, sau đó bệnh tim đột phát rồi qua đời, giữa em và Ngụy Dục cũng chấm dứt hoàn toàn.”

Tả Dữu không biết Đồng Lệ là ai, nhưng có hai chuyện cô nghe và hiểu được: dẫn Noãn Noãn đi là mẹ của cô bé... vợ trước của Ôn Linh; mà trước kia chị dâu và Ngụy Dục là một đôi tình nhân.

“Cô ta cũng đã không cần các người rồi, tại sao anh vẫn còn nghĩ đến cô ta chứ?” Câu “chị dâu em” cho thấy Ôn Linh vẫn rất lưu tình với Chu Giai Di, điều này khiến Thủy Quả tiểu thư tức giận.

Cô y tá vừa nãy bưng cái khay đến các phòng bệnh để tiêm lại lướt qua Tả Dữu lần nữa, lần này Tả tiểu thư không quăng điện thoại, mà đổi thành quăng ánh mắt xem thường.

Cô có cần phải thông báo với chủ nhiệm về tình trạng tinh thần của người nhà bệnh nhân này không? Cô y tá nhanh chóng rời đi, trong đầu lờn vởn cái ý nghĩ này.

Gần đây công việc Ôn Hân phải gánh vác rất nặng nề, bước đầu hợp tác giữa Vạn Bác và Hằng Vũ rất dễ dàng, bởi vì chỗ của tên Tả ngựa đực dễ nên tất cả đều thuận lợi.

Tả Tuấn có chủ ý gì, Ôn Hân đoán lơ mơ, nhưng cô không cho rằng mình có sức hấp dẫn lớn như thế, có thể khiến Tả Tuấn nổi tiếng của thành phố C dừng chân lại. Loại truyện cổ tích lãng tử quay đầu này, không thích hợp giảng cho Ôn Hân một người từng trải và đã ở độ tuổi này.

Cho nên khi nghe nói Tả Tuấn từ đầu đến cuối chưa từng theo vụ nào lại xuất hiện liên tục ở công ty Vạn Bác bốn ngày, làm Ôn Hân vội tan ca để đến bệnh viện cũng không nhận được phải dừng bước, cô đứng ở trên cầu thang nhìn Tả Tuấn ở phía dưới.

Tả Tuấn không hổ là thiếu gia ngựa đực đứng thứ nhất ở thành phố C, không thể phủ nhận, anh ta thật sự có tư chất thu hút phụ nữ, mặc dù cách xa nhau năm bậc thang, nhưng Ôn Hân vẫn có thể nghĩ được hoóc-môn nam tính tỏa ra từ trong cổ áo của anh ta.

Một thực tập sinh của bộ phận kế toán ôm chồng sách vở vàng đi từ trên lầu xuống, khi đi qua Tả Tuấn thì bước chân của cô gái kia cũng thả chậm lại làm Ôn Hân có đủ thời gian nhìn rõ hàng có tên tác giả cỡ bằng con kiến dưới tựa đề của cuốn sách.

Tay cô đặt trên vai túi xách, ho nhẹ một tiếng, thực tập sinh mới tỉnh lại từ trong giấc mộng, xoay người gạt đầu tạm biệt với Ôn Hân, lúc rời đi, vẫn không quên quay đầu lưu luyến nhìn Tả Tuấn.

“Tuấn thiếu gia còn thường xuyên tới Vạn Bác như vậy nữa, e rằng nhân viên nữ của công ty không tập trung làm việc được mất.” Ôn Hân nhìn Tả Tuấn, xuống lầu.

“Cô không phải là nhân viên nữ của Vạn Bác à? Tôi thấy không phải cô vẫn có tâm tình rất tốt đó thôi?” Lúc Ôn Hân lướt qua anh ta thì Tả Tuấn lại giơ tay ra chặn cô lại.

Sau khi yên lặng trong chốc lát, tay Ôn Hân từ từ đặt lên cổ tay của Tả Tuấn, “Tả tổng sai rồi, ở công ty, tôi chưa bao giờ coi mình là phụ nữ...”

Bóng dáng của Ôn Hân đã sớm không thấy đâu nữa, lúc này tay phải của Tả Tuấn mới xoa nhẹ cổ tay của mình “Lực của tay lớn như vậy, quả thực không giống phụ nữ.”

Nhưng chính ánh mắt nhìn anh vừa rời của người phụ nữ động một tý là thô lỗ với anh không hề giống phụ nữ này, lại bất ngờ chạm được vào dây thần kinh trong lòng anh một lần nữa, thật sự cùng cô....

Không cho anh ta biết tay, tên ngựa đực này sẽ thật sự muốn mở hậu cung ở Vạn Bác mất, Ôn Hân nhìn chăm chăm lòng bàn tay đỏ ửng, nghĩ thầm nội tình mấy của năm trước cuối cùng cũng không ném đi hết. Cô chịu đựng mất đang đỏ lên, ngăn một chiếc tắc xi lại, chạy tới bệnh viện.

Công ty như vậy, bệnh viện cũng giúp đỡ cung cấp cho chiếc giường để sinh hoạt cơ bản, Ôn Hân đã duy trì gần sáu ngày rồi, tình trạng bệnh của anh trai theo thời gian đã bắt đầu phát triển theo hướng không lạc quan, vết thương cũ cộng thêm vết thương mới, bắt buộc phải làm giải phẫu.

Nhưng Ôn Linh lại nói không.

Thể lực của Ôn Hân tiêu hao, cô ngồi trong chiếc xe vừa đi vừa dừng, vậy mà lại ngủ thiếp đi, nếu bác tài xế không gọi, Ôn Hân cũng không biết mình có thể cứ tiếp tục ngủ như vậy không.

“Cô gái, tuổi trẻ chính là lúc tinh thần phấn chấn mạnh mẽ, đừng để mình mệt mỏi như vậy.” Song song với lời nói thấm thía của bác tài xế trung niên, là tiền cũng không quên thu.

Ôn Hân cười nhận lấy tiền lẻ, không trả lời. Lúc đi về phía bệnh viện, cô đột nhiên nhớ đến một câu nói: quan hệ giữa con người và cuộc sống chỉ có hai loại, hoặc là bạn có năng lực đủ mạnh vươn lên bỏ rơi cuộc sống, hoặc là chỉ có thể ngoan ngoãn nằm đó đợi cuộc sống vượt lên bạn.

Trong hai loại quan hệ này, loại công tử như Tả Tuấn rõ ràng thuộc về về trước, mà Ôn Hân thì ngược lại cô nóng lòng muốn thoát khỏi cái thứ hai nhưng từ đầu đến cuối vẫn là kiểu người thứ hai.

Con người “bị vượt lên” lắc lắc đầu, đi vào bệnh viện.

Khiến Ôn Hân cảm thấy bất ngờ là, trong phòng bệnh của Ôn Linh, cô đã nhìn thấy Tả Dữu, người được công ty phái đi Nhật Bản công tác bốn ngày trước.

Nhìn thấy Ôn Hân, phản ứng đầu tiên của Tả Dữu chính là trực tiếp đẩy cô ra ngoài cửa, “Trong điện thoại Tiểu Trương nói mấy ngày nay sắc mặt của chị không được tốt, là biết chị chắc chắn vừa chạy tới công ty vừa chạy tới bệnh viện, em đã nói với anh cả rồi, tối nay em sẽ ở lại đây trông nom, chị!” Tả Dữu tròn to mắt: “Ngao ngoan về nhà ngủ một giấc thật ngon đi!”

“Như vậy sao được...” Để Tả Dữu một cô gái chưa lập gia đình ở lại đây chăm sóc anh trai một đấng mà râu, nói thế nào cũng không được, khỏi cần suy nghĩ nhiều thì Ôn Hân cũng không thể đồng ý.

“Cô gái à, nhìn sắc mặt của cô thực sự không tốt, hãy đổi một ngày với em gái cô đi, cô về nhà nghỉ ngơi cho tốt, tôi ở đây một ngày rồi, nhìn thấy cô này tới đây từ xế chiều cho tới giờ, chăm sóc anh trai của các cô thật sự rất tỉ mỉ đó.” Nếu người ta không nói chuyện thì Ôn Hân vẫn không chú ý trên chiếc giường vẫn luôn được bỏ trống trong phòng có người mới đang nằm, là một bé trai mới vài tuổi, người nói chuyện xem ra là mẹ của cậu bé.

“Cô ấy không phải...” Tả Dữu không phải em gái của cô, Ôn Hân vừa định giải thích, trên đỉnh đầu truyền đến một trận choáng váng, cô lập tức chỉnh lại người.

“Được rồi, cứ quyết định như vậy đi, em đưa chị về nhà trước rồi quay lại.” Ôn Hân còn muốn nói điều gì, mắt của Tả Dữu liền cắt ngang, “Lời nói của em không dùng được!”

Ôn Hân vẫn cảm thấy Tả Dữu ở lại trông nom thì không tiện, Ôn Linh nhìn thấy em gái mệt mỏi như vậy, thở dài, “Hân Hân, hôm nay trở về nghỉ ngơi chút đi, Tả Dữu ở đây một lát nữa rồi anh cũng đuổi cô ấy về.”

Ôn Hân không còn tinh lực để sắp xếp những chuyện này, cô đành phải để tùy tướng quân Thủy Quả đưa về nhà.

Khi về đến nhà thì cơ hồ xương cốt cả người cô cũng đang kêu gào muốn ngủ, nhưng bận bịu cả ngày, trên người cô lại thấm đầy mồ hôi. Sau khi đuổi Tả Dữu đi, cô đi vào phòng tắm xả đầy một bồn nước nóng, sau đó nằm vào, hưởng thụ sự thoải mái đã lâu rồi không được trải nghiệm.

Một khi con người thoát ra khỏi trạng thái căng thẳng, thì thư giãn không hề nhỏ chút nào, rất nhanh Ôn Hân liền ngủ mất rồi.

Trong mộng, một con chuột Hà Lan được nuôi lúc Noãn Noãn năm tuổi đang không ngừng cắn cửa nhà cô, trong chốc lát, một cánh cửa gỗ lớn như vậy hoàn toàn bị đứt, vang lên một tiếng “ầm”.

Ôn Hân giật mình tỉnh giấc.

“Lệ Minh Thần, là anh à?” Ở nhà một mình mà lại đột nhiên có tiếng cửa như thế, nếu như không phải là Lệ Minh Thần, vậy thì hỏng rồi.

Vô cùng hồi hộp, Ôn Hân đã không nhớ nổi ai có chìa khóa trong nhà, trong nhà tổng cộng có mấy cái chìa khóa.

Sau khi yên tĩnh trong chốc lát, trên cửa thủy tinh ở phòng tắm, Ôn Hân chỉ có thể cứng người nhìn bóng đen mờ mờ càng ngày càng gần....

21. Chương 21: Tình Cảm Được Xác Định Vào Đêm Nay (2)

“Vào địa bàn của tôi, đã được ai cho phép, có tổ chức phê chuẩn chưa?”

Cách tắm cửa thủy tinh, Ôn Hân không nhìn thấy được bên ngoài cụ thể xảy ra cái gì, nhưng âm thanh nói chuyện mang theo chút vô lại làm Ôn Hân yên tâm vô cùng, anh tới.

Chỉ là ngoài an tâm ra, cô cũng ý thức được, bên ngoài không chỉ có Lệ Minh Thần, mà còn có những người khác, hơn nữa còn không phải là người tốt.

Đây đã là năm thứ năm kể từ khi Trần Lục hành nghề trộm cắp, từ thuở bình sinh đây vẫn là lần đầu tiên gặp phải “khẩu lệnh”, trong bóng tối, hắn ta mơ hồ nhận rõ đối phương là một người đàn ông có tướng tá không hề nhỏ. Theo lý thuyết, bị người ta bắt quả tang tại trận hắn ta vốn nên sợ hãi, nhưng một câu địa bàn của Lệ Minh Thần, lại làm cho tên kẻ cắp chuyên nghiệp có dáng người gầy đét khô héo yên tâm.

Hướng về phía màn đêm, Trần Lục liền chấp tay, “Huynh đệ ở con đường nào, là không hiểu quy củ hay là như thế nào, mảnh đất này Kim Gia chúng tôi vẫn luôn quản lý, sự phụ cậu không dạy cậu không thể tùy tiện thò chân vào trong bát của người khác sao?”

“Con đường nào? Tôi ở trên đường 95838 đây!” Lệ Minh Thần bị giọng điệu ngây thơ của tên trộm này làm muốn cười, trực tiếp đem phiên hiệu bộ đội quảng cho đối phương mà không cần tiếp tục nói lời vô nghĩa nữa, trực tiếp bắt tay vào làm việc.

Con người trải qua nhiều căng thẳng thì sau khi loại bỏ được căng thẳng, luôn có triệu chứng hư thoát, cộng thêm liên tục làm việc cao độ dẫn tới mệt mỏi, nên triệu chứng hư thoát của Ôn Hân là không thể tránh khỏi, đợi đến khi Lệ Minh Thần trói chặt tên trộm, rồi gọi điện thoại báo cảnh sát, cô vẫn yếu ớt nằm trong bồn tắm lớn không dậy nổi.

“Ôn Hân, em có ở bên trong không? Ôn Hân!” Thiếu tá Lệ có hơi thở dồi dào, mà hơi thở của Ôn Hân lại không đủ dùng.

Đợi tới khi hơi thở của cô đều đặn, sau khi “ừ” đáp lại, thì cảnh sát nhân dân ở đồn công an cũng chạy tới.

Lưu Đông vốn trực ca ngày nhưng vì làm thay đồng nghiệp, vừa khéo gặp phải việc nhà họ Ôn bị trộm. Chờ khi cậu ta vội vàng vàng chạy tới cùng đồng nghiệp thì Lệ Minh Thần đã thắp sáng hết đèn ở phòng lên, dưới đèn đuốc sáng trưng, Trần Lục mặt mũi bầm dập bị trói tròn vo nhét ở góc phòng.

Mà Lệ Minh Thần bắt trộm báo cảnh sát không để ý đến đám người Lưu Đông, vẫn đứng ở cửa phòng tắm gõ cửa, giọng nói ngược lại rất dịu dàng trôi chảy, “Cảnh sát tới, không sao rồi.” Âm thanh vừa rồi của Ôn Hân dù sao cũng khiến anh cảm thấy không ổn lắm.

Đồng nghiệp cùng Trần Lục vào, Lưu Đông đi tới bên cạnh Lệ Minh Thần vỗ vỗ, “Anh, hôm nay muộn quá rồi, sáng mai khi nào rảnh thì tới đồn để lấy khẩu cung.”

Ngoài pháp luật ra thì tình người cũng có tồn tại, chỗ tốt của việc có người quen ở đồn công an chính là không cần chạy ra ngoài trong đêm tối.

Lệ Minh Thần hướng cậu ta gật đầu, nhìn bọn họ đi ra ngoài rồi đóng cửa, lúc này mới nhớ ra gì đó, tiếp tục gõ cửa phòng tắm, “Ôn Hân, mọi người đi rồi, có phải em bị té rồi không, nếu không trả lời là anh đi vào đây.”

Âm thanh của Lệ Minh Thần đã hơi nóng nảy, nghĩ thầm hay là cô bé này bị dọa nên sợ quá rồi.

Trong lúc đại đội trưởng tính toán làm sao để phá cửa, thì cuối cùng bên trong cũng có âm thanh trả lời lần thứ hai, Ôn Hân lấy lại tinh thần, âm thanh nói chuyện hơi nhỏ: “Lệ Minh Thần, tôi không mang quần áo vào theo....”

Hình như là lần thứ ba vào phòng ngủ của Ôn Hân, một căn phòng nho nhỏ, trên giường đôi ở chính giữa bày một xấp quần áo được thay và giặt sạch.

Tay Lệ Minh Thần quen sờ báng súng, cho dù là quần áo thì cũng là loại quân trang dày cộm chống ma sát, bỗng dưng cho anh sờ vào loại vải cotton thuần chất mềm mại thoải mái, nhịp tim của thiếu tá khó tránh khỏi thất thường.

Cộng thêm từ trên quần áo tản ra mùi hương nhẹ nhàng thuộc về Ôn Hân, đường cong tâm điện đồ của Lệ Minh Thần đã bắt đầu có khuynh hướng từ đồi núi mà đi lên đến tận đỉnh Everest rồi.

“Ôn Hân, quần áo lấy ra rồi.” Đứng ở cửa phòng, Lệ Minh Thần nói chuyện luôn lo lắng như có tật giật mình, giống như sợ những suy nghĩ nhỏ nhoi trong lòng mình bị cô phát hiện.

Lệ Minh Thần nói xong được mấy giây, cửa phòng tắm từ từ mở ra khe nhỏ, cánh tay trắng nõn của Ôn Hân chìa ra nhận quần áo.

Lệ Minh Thần cũng không biết mình muốn nhìn hay là muốn tránh, mắt dao động giữa khe cửa và bức tường trắng bên cạnh, “Em thay đi, anh ở bên ngoài chờ em!” Xẹt một tiếng, thu tay lại, thiếu tá quay người về phía sau một góc 180° theo đúng tiêu chuẩn, bịch, đứng nghiêm ngay ngắn.

Trong khe cửa Ôn Hân nhìn tư thế đứng nghiêm không nhúc nhích của Lệ Minh Thần, cong môi cười, lúc này Lệ Minh Thần ngây ngốc, thật sự rất có cảm giác an toàn.

Ôn Hân cười xoay người, quá ung dung nên lại quên mất trên đời này còn có câu vui quá hóa buồn.

Trong khoảnh khắc ngã xuống, trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ....trước kia tại sao lại không cảm thấy gạch men sứ nhà mình trơn như thế nhỉ.

Cú ngã này của Ôn Hân cũng may không tính là quá mạnh, lúc ngã xuống đầu óc cô hiểu rõ, tay theo bản năng kéo xuống tay nắm cửa.

“Đùng”, một âm thanh vang lên.

Thiếu tá đang “phạt đứng” đối diện với vách tường, nhanh chóng xoay người, một màn Ôn Hân nghiêng nghiêng nửa ngồi trên mặt đất đập vào mắt.

Khăn tắm quần ngực bị cú ngã này làm rơi ra một cách dễ dàng, gạch men sứ bên cạnh eo cô tập kết thành đội hình lưỡi nhác, người bên trong khăn tắm màu trắng y hệt như men sứ.

Cơ ngực đại đội trưởng Lê đang nổ vang.

Sau khi ngã xuống, Ôn Hân mới biết không phải là trơn trượt, mà là mình bị tụt huyết áp, trước mắt tất cả đều là màu đen.

“Hừ.” Té không nặng, nhưng rất đau, Ôn Hân hừ một tiếng buồn bực. Đúng lúc này trên người lại phủ lên một thứ gì đó, có chất liệu dày mà thô ráp, Ôn Hân từ từ khôi phục lại thị lực, đập vào mắt là quân phục màu ô-liu của Lê Minh Thần.

“Thất lễ rồi.” Ôn Hân bị đàn ông bỗng lên nghe thấy Lê Minh Thần nói một câu như vậy, cô biết anh tại sao nói như thế, nhưng câu này cô cũng muốn nói với Lê Minh Thần: quần áo chỉ che đậy được bên trên, phía dưới bọn họ lại đang tiếp xúc da thịt thân mật a!

Ngượng ngùng không biết phải làm sao, Ôn Hân chỉ có thể chôn mặt vào trước ngực Lê Minh Thần, tự lừa mình dối người.

Bắp thịt căng thẳng bị động tác đột ngột của Ôn Hân hòa tan mềm mại, Ôn Hân dính vào ngực người đàn ông, cách áo sơ mi của anh cô nghe thấy âm thanh nói chuyện ồm ồm của anh: “Lần này xong rồi, không muốn lấy anh cũng không được.”

Những trò lưu manh của thiếu tá Lê hiếm khi có thể được dùng một cách đường đường chính chính. Mặt Ôn Hân thật sự giống như trái cà chua chín mọng.

Thừa dịp Lê Minh Thần đặt cô lên giường rồi lại đi tìm quần áo sạch cho cô, Ôn Hân hất quân trang ra, trực tiếp chui vào trong chăn. Đợi khi thiếu tá tìm được bộ quần áo trong tủ đứng xoay người lại, thì trên giường đã ít đi một người và nhiều hơn một cái chăn quần, mà quân trang của anh đang bầu vịu một cách đáng thương vào mép giường, cố gắng để không rơi xuống đất.

“Quần áo đặt ở đây, anh đi làm chút đồ ăn cho em.” Dưới tình hình tế nhị lúc này, Lê Minh Thần cũng nhìn ra sắc mặt Ôn Hân không tốt.

Hay thật, anh ở sư đoàn bế quan một tuần tranh thủ hoàn thành nhiệm vụ, vừa mở máy nhắn tin trong va li ra thiếu chút nữa bị tin tức của Tả Dữu làm chóng đờ không nổi, muốn nổ tung.

Nội dung na ná như nhau....Tình hình Ôn Linh không tốt, tình hình Ôn Hân không tốt.

Cho nên lúc có lễ chúc mừng cũng không tham gia mà Lê Minh Thần chạy một mạch suốt đêm đến nhà họ Ôn, may mắn anh tới, cũng thật may là anh tới, nếu không lúc này tên trộm kia không biết sau khi phát hiện ra có người trong nhà sẽ làm chuyện gì nữa.

22. Chương 22: Ý Chí Kiên Cường Và Giàu Lòng Hy Sinh Cùng Tình Cảm Dịu Dàng

Lệ Minh Thần ở bên cạnh Ôn Hân nhướn mày: “Một tháng không chinh đồn nó, là con nhóc này lại ngứa da, tính đùa bốn cũng không phân biệt trường hợp và thời gian.”

Đối với cô em gái nhỏ hơn anh năm tuổi, từ lúc sinh ra tới khi biết đi đã bắt đầu đi theo anh phá phách hồ đồ, Lệ Minh Thần cũng hiểu nhưng theo lời của ông ngoại thì, một khi Tả Dữu hồ đồ lên, sức phá hoại so với Lệ Minh Thần.... không phân cao thấp.

Thiếu tá vừa nghĩ vừa bước nhanh vào phòng bệnh.

Bệnh nhân lâm sàng xem chừng đã ra ngoài “lánh nạn” rồi, phòng bệnh dành cho hai người chỉ có một chiếc giường Ôn Linh đang nằm, còn một chiếc khác thì trống không. Lúc Ôn Hân đuổi theo Lệ Minh Thần vào trong phòng thì Tả Dữu đang rướn cổ chống nạnh đứng trước giường Ôn Linh, bộ dạng giống như phụ huynh đang răn dạy và quả mắng đứa trẻ thì trệt.

“Anh có thể không chữa bệnh, có thể lựa chọn chết sớm, nhưng điều kiện tiên quyết là anh không có con gái không có em gái. Ôn Linh cái đáng về cam chịu của anh thật sự rất ấu trĩ. Tôi không biết tại sao anh lại trốn tránh việc trị liệu, nhưng hôm nay Tả Dữu tôi đứng ở trong này nói cho anh biết, loại hành động này của anh, không hề giống với hành động của một người trưởng thành, mà là loại hành động ấu, trĩ, đáng, chết....”

Nghĩ đến câu nói của Ôn Linh vào buổi sáng khi bác sĩ đến khuyên nhủ, là ngọn lửa trong lòng Tả Dữu lại muốn bùng phát ra bên ngoài không ngừng lại được, cái gì gọi là tiếp tục sống sẽ thành gánh nặng cho người nhà, chẳng lẽ anh ta không hiểu cho dù anh ta có là gánh nặng, thì cũng là gánh nặng hạnh phúc sao! Bất luận là với chị dâu, Noãn Noãn, hay là với mình vì đã làm bận của anh ta.

“Dữu Tử!” Coi như chỉ nghe được mấy câu ở giữa như vậy, thì Lệ Minh Thần cũng cảm thấy em gái nói không hề sai, nhưng những lời nói ấy không nên do con bé nói mà thôi, vì vậy trước khi cơn giận của Tả tiểu thư hoàn toàn bộc phát, thiếu tá đã trực tiếp ột cây súng đập tắt ngòi lửa. “Đi ra ngoài ngồi ở ghế dự bị để lấy lại tỉnh táo!”

Tả Dữu bị anh trai quát nên vẻ mặt cứng đờ, hừ một tiếng rồi quay đầu ra ngoài cửa, trước khi đi, cô nhét giấy xét nghiệm của bác sĩ vào trong tay Ôn Hân: “Xương đùi phải bị nhiễm tính phong thấp, trong vòng một tuần không phẫu thuật, kết quả....” Trên tờ giấy viết rất rõ ràng.

Trước khi ra khỏi cửa, Tả Dữu quay đầu lại liếc nhìn Ôn Linh, hàm hừ rồi đi.

Ôn Hân không biết ghế dự bị có nghĩa là gì, cũng giống như cô không biết nên khuyên anh trai như thế nào.

Thái độ bài xích bệnh viện của anh trai đã nhiều năm rồi mà vẫn không thay đổi, lần này nếu không phải tình hình bức bách, thì anh ấy cũng nhất định không chịu tới bệnh viện. Năm đó trong nháy mắt khi ba làm theo đạo đức nghề nghiệp của một bác sĩ, thì cái giá phải trả là cuộc đời của anh trai. Tờ xét nghiệm nghiêm trọng trong tay làm Ôn Hân rất mệt mỏi.

Bả vai lập tức nặng thêm một chút, Lệ Minh Thần vỗ vỗ cô, “Anh nói chuyện với anh ấy một chút.”

Ôn Hân đứng trong hành lang của phòng bệnh, nhìn ngoài cửa sổ. Gần cuối tháng chín là lúc quang cảnh mùa hè rực rỡ nhất, một bé trai mặc bộ đồ bệnh nhân màu trắng nền xanh đang được mẹ đẩy vào trong sân để phơi nắng. Ở giữa hình ảnh màu xanh hoa cỏ, ánh nắng, mấy bông hoa dại nhỏ phơi phơi đơn giản như nét bút lại khiến Ôn Hân vô cùng hâm mộ. Nếu anh trai nghe lời như đứa bé kia thì tốt.

Trong lòng Ôn Hân đang nặng nề mà bất thành linh bị người lôi đi, Lệ Minh Thần không nhìn cô, nhưng cố ý kéo tay cô đi về phía trước.

“Lệ Minh Thần anh làm gì thế? Anh dẫn em đi đâu vậy?” Bị đại đội trưởng cường ngạnh kéo xuống tầng một, Ôn Hân từ bắt đầu ù ù cạc cạc tới cuối cùng rốt cuộc cũng nổi giận, vùng tay ra, đứng tại chỗ sống chết không chịu đi tiếp. “Lệ Minh Thần anh đủ rồi đó, việc phẫu thuật của anh em còn chưa quyết định, trong lòng em đang rất phiền, anh đừng....” Tính tình Ôn Hân từ trước đến giờ rất trầm lặng, chớ đừng nói

chi là nổi giận, hôm nay cô không biết là làm sao, tự đứng lại không khống chế được mà lớn tiếng với Lê Minh Thần người đã dịu dàng chăm sóc mình tối qua.

“Cũng bởi vì anh em không làm phẫu thuật, nên em liền phiền lòng một tuần?” Thiếu tá lưu manh nhìn cô, tay kéo cô cũng không buông lỏng, “Hiện tại không cần lo lắng nữa, trên thế giới người không muốn sống rất nhiều, không thiếu một miếng vớ như anh em.”

“Cái gì?” Ôn Hân nghe được gì đó, lại giống như nghe không hiểu, ngơ ngác nhìn Lê Minh Thần.

“Ngủ giấc, thứ sáu tuần sau Ôn Linh phẫu thuật.”

Ôn Hân vẫn không hiểu, cô là em gái ruột mà phải bỏ mất mấy ngày cũng không khuyên được Ôn Linh, Lê Minh Thần làm thế nào mà chỉ trong vòng mấy phút ngắn ngủi đã đối phó được với chuyện làm cô đau đầu mấy ngày nay. “Này, thiếu tá, rốt cuộc là anh đã nói gì với anh em thế?”

“Muốn biết hả?” Đẩy Ôn Hân lên xe việt dã, cơ thể Lê Minh Thần tựa vào trên cửa xe chưa đóng, quẹo chân nhìn Ôn Hân, “Hoàn thành loạt hoạt động hôm nay rồi nói tiếp.”

Nếu nói đến loạt hoạt động, là Ôn Linh giao cho Lê Minh Thần....mang Ôn Hân đi chơi một ngày, những vất vả và áp lực của em gái không phải anh không nhìn thấy, có thể tìm được người để nương tựa như Lê Minh Thần, người anh trai tàn phế này cũng rất vui vẻ yên tâm.

Ôn Linh dựa vào gối nhìn một mảnh trời nhỏ hẹp ngoài cửa sổ, trong đầu vẫn không ngừng lặp lại đoạn đối thoại vừa rồi mà Lê Minh Thần nói với anh:

Muốn chết quá dễ dàng, chuyện này có rất nhiều cách tùy tiện cắm tay vào ổ điện, nhảy lầu hoặc là trực tiếp cắt cổ. Mấy năm trước anh không chết, thì anh con mẹ nó nên sống tiếp cho tốt. Là đàn ông, cho dù mất hết chân, tinh thần cũng phải đứng dậy! Trừ phi anh quên anh là đàn ông, là anh trai, là cha.

Không ốm mà rên, thật đúng là mụ nội nó....đây là câu Lê Minh Thần ném lại trước khi ra khỏi cửa, đầu cũng không ngoảnh lại.

Đúng vậy a, mấy năm nay bản thân mình sống quá buông thả, quá tiểu nhân. Ôn Linh nhìn Tả Dữu vào phòng một cách cự nự, đột nhiên nói: “Thật xin lỗi. Cảm ơn.”

Lê Minh Thần nói nhận lệnh của Ôn Linh dẫn cô ra ngoài đi lòng vòng, cô cho rằng nhiều nhất chỉ là lái xe đi loanh quanh hóng gió trong nội thành, nhưng cô căn bản không ngờ Lê Minh Thần lại dẫn cô tới nơi đó.

Ôn Hân đứng trước chỗ đăng ký ghi tên, mắt lo lắng lướt qua cảnh vật xa lạ chung quanh....chiến sĩ canh gác đứng thẳng, nhìn không chớp mắt; chỗ xa xa những tốp binh sĩ đang xếp thành hàng chạy bộ, và ở chỗ xa hơn mơ hồ nghe thấy âm thanh hô khẩu hiệu to rõ.

Quân khu bộ đội, nơi các binh lính tập hợp gồ ghề, trước kia chỉ từng nghe qua, nhiều nhất cũng chỉ được nhìn thấy trong TV, hôm nay Ôn Hân coi như đã được mở rộng tầm mắt rồi.

“Tam đại đội trưởng, ghi tên vào sổ với thân phận như thế nào ạ?” Sau khi cậu binh nhì chào Lê Minh Thần lại xin chỉ thị.

Hôm nay ra ngoài mặc dù gấp, nhưng Ôn Hân coi trọng bề ngoài nên vẫn thay một bộ quần áo sạch sẽ, bên dưới áo sơ mi màu trắng là chiếc váy màu xanh lam, cánh tay và cẳng chân trắng nõn lộ ra bên ngoài khiến Lê Minh Thần rất ảo não. Anh ho khan một tiếng, chuyển hướng bước chân về phía Ôn Hân, ngăn cản tầm mắt của cậu lính, “Ghi là chị dâu!”

Ách.... Cậu binh nhì vội vàng thu hồi ánh mắt, nếu không thu hồi thì bản thân không biết sẽ bị ánh mắt sắc như dao của Lê Minh Thần xé toạc mấy lần đây, “Tam đại đội trưởng, vậy ghi là người nhà nhé...”

Cạc cạc cạc.... Vài con quạ đen từ trên trời bay qua rất đúng lúc, bắt chước việc Ôn Hân ở sau lưng đang nín cười, đại đội trưởng Lê gạt đầu cực kỳ nghiêm túc, “Ừm!” Tên hô đồ cuối cùng cũng có thể dạy được, thiếu tá Lê hừ hừ.

Nói thật, trước khi trở về Lê Minh Thần cũng không biết tại sao mình lại chọn dẫn Ôn Hân tới quân khu giải phẫu, nhưng khi sóng vai cùng Ôn Hân đi trên con đường xi măng của quân khu, không khí mang theo

hơi thở với chút mùi mồ hôi quen thuộc của đàn ông, thì Lê Minh Thần biết, nơi này có cuộc sống của anh, anh hy vọng Ôn Hân nhìn thấy nơi anh sống.

Sau khi thoát khỏi tình cảnh quẩn bách ở chỗ anh lính gác cổng, vẻ thận trọng trên mặt Ôn Hân dần dần bị cuốn hút đến nỗi lộ ra vẻ xúc động bởi hoàn cảnh hoàn toàn mới này, theo giới thiệu của Lê Minh Thần, ánh mắt của cô cũng bắt đầu nhìn chung quanh.

“Đó là hai phòng ăn, người của đại đội 3 bọn anh thường không đến đây ăn, đều ăn ở phòng bếp nhỏ của đại đội, đợi đến buổi tối trước khi chúng ta quay về, anh sẽ bảo sĩ quan hậu cần đích thân chỉ huy mấy món, để em sớm cảm nhận được sự đãi ngộ ăn uống của gia đình quân nhân.”

Nhìn biểu cảm nhượng mảy giành công của Lê Minh Thần, Ôn Hân thật sự không muốn vạch trần, cũng giống như món cực phẩm mỹ vị nhân gian anh làm, đối với cô mà nói không phải cảm nhận, càng không phải hưởng thụ, mà là chịu đựng.

Đang nói chuyện, hai tên lính đầu to bỗng dừng lại chạy qua bên cạnh bọn họ.

Lê Minh Thần không thích làm ra vẻ, bình thường đối xử với những lính dưới quyền chỉ yêu cầu nghiêm khắc về sức chiến đấu, còn về phần làm dáng rồi tư thế của quân nhân bình thường như thế nào anh cũng không có tiêu chuẩn gì nhiều, nhưng hôm nay hoàn toàn khác, vợ mình đang ở bên cạnh, trường hợp này cũng gần giống việc thủ trưởng kiểm duyệt. Lê Minh Thần phát cáu ngay tại chỗ, “Cậu kia, cả cậu lính kia nữa, qua đây qua đây.”

Lúc Lê Minh Thần lên tiếng, Ôn Hân bất giác lui về phía sau gần nửa bước, đứng kề vai cùng anh, luôn khiến cô thấy mình giống như đồng lõa “ức hiếp” cậu lính với anh.

Một khi Lê Minh Thần đứng ở độ cao là đại đội trưởng thì ngoài sự vô lại ra, còn có thêm chút khí phách của tên trùm thổ phỉ, tay anh nắm ở ngang hông, hai chân xoải bước, đứng ở trước mặt hai cậu lính nhìn chằm chằm một cách mãnh liệt vào quân hàm của bọn họ, “Không tề, hai thượng sĩ, nói chung là cũng không xứng phí mấy năm làm lính hạ, những việc chú ý đi lại trong quân đội chắc đều nắm rõ như ăn cơm rồi!”

Hai tên lính này mặt lạ hoặc, không phải người của đại đội 3, nhưng toàn bộ tiểu đoàn quân tiên phong, thậm chí là mấy cấp trên, có ai là không biết, phàm là người Lê Minh Thần không ưa, dù bạn có là thượng sĩ hay là thượng tá, đại đội trưởng Lê đều có lá gan đi nói đi quăn.

Phá Mã Trương Phi (**)...đây là từ doanh trưởng Cao Hán thường lấy để mắng anh.

Phá Mã Trương Phi: Mình xin giải thích một chút về nghĩa của câu nói này. Tục truyền rằng, Trương Phi và Mã Siêu từng có một đoạn đối thoại, Trương Phi hỏi: “Người ngựa cùng chạy nhanh, mạnh mẽ mà nhanh...” (Người và ngựa cùng chạy như bay, vậy thì tốc độ sẽ rất nhanh), Mã Siêu đáp rằng: “Nếu như người vô dụng, thì ngựa khỏe tốt có ích gì?” (Giả sử bản thân tôi vô dụng, như vậy ngựa tốt thì có ích gì đây?), Trương Phi hiểu sai cho rằng ý của nó là: “Anh không có tài cán gì như vậy, dù có cho anh một con ngựa tốt cũng vô dụng”, liền thăm dò nói: “Người vô dụng, ai hữu dụng?” (Tôi không có tài, vậy thì ai có tài?), Mã Siêu tưởng rằng Trương Phi đang tán tụng tài năng của Mã Siêu, bèn nói: “Người đã vô dụng, người nào cũng hữu dụng” (Tôi vô dụng, những người khác đều hữu dụng), tiếp theo, Trương Phi tưởng có nghĩa là: “Anh vô dụng, những người khác đều hữu dụng”, liền vung tay đánh lên mặt Mã Siêu, nói: “Như thế thì đánh ngựa!” (Con ngựa này của anh ta và Mã Siêu đều vô dụng). Câu nói này có hai nghĩa, chỉ gà mắng chó, “Phá Mã” vừa nói con ngựa tôi, vừa mắng Mã Siêu vô dụng. Cụm từ này cũng dùng để hình dung dáng vẻ của một người khua chân múa tay, giương nanh múa vuốt, hùng hùng hổ hổ.(Mình thấy nghĩa này hợp với câu Cao Hán mắng Lê Minh Thần hơn.)

“Báo cáo, đại đội của chúng tôi đang thi đấu bóng rổ với đại đội 3, chúng tôi vì chạy vội quá, nên, nên quên mất quân kỷ...” Không dụng thì thôi, vừa dụng một cái là dụng ngay phải hòng sủng, trong lòng cậu lính thăm kêu khổ, nhưng chỉ đành phải nói thật.

“Đại đội 3 nào, đại đội của các cậu là đại đội nào?”

“Hôm nay là trận chung kết giao hữu bóng rổ mùa hè, đại đội xe hơi của chúng tôi đấu với, với đại đội trinh sát 3 của các anh...”

Loáng một cái, trước mắt cậu lính đầu còn bóng dáng Lê Minh Thần, kể cả cô gái giống như màu nước lúc này cũng không thấy.

Phù, hai Tiểu Binh nhìn nhau, thở dài một hơi.

Ôn Hân bị Lê Minh Thần nửa lời nửa kéo đi rất nhanh, nên hơi đau sốc hông. “Lê Minh Thần, anh vừa mới nhân mạnh quân kỷ với người ta, anh giờ lại vừa chạy vừa kéo tay, vậy không vi phạm kỷ luật à?”

“Chuyện gì cũng phải tùy cơ ứng biến, hơn nữa đây chẳng phải là vì vội vã để cho em thấy lực chiến đấu hùng hân của đại đội bọn anh à....” Lê Minh Thần lại bắt đầu lên mặt.

Điểm số của trận đấu lại đặc biệt không cho thiếu tá Lê tư cách đặc ý. 35:42, vào sân hơn nửa trận rồi, còn năm phút nữa là kết thúc, đại đội trinh sát 3 rút sau đại đội xe hơi tròn bảy điểm.

Chiêm Đông Phong cau mày đứng ở bên ngoài xem tình hình thi đấu đột nhiên nhún vai, lúc ngẩng đầu trong lòng liền vui vẻ, “Thần Tử, về khi nào thế, bắt ngờ quá đấy!”

Không để ý đến “cửu biệt trùng phùng” của Chiêm Đông Phong, Lê Minh Thần vừa cởi áo sơ mi, trong miệng vừa mắng: “Bọn nhóc này không ăn no sao, đây là đánh bóng rổ hay là làm mất mặt tôi thế? Chiêm Đông Phong, tôi không ở đây vậy cậu để cho bọn họ như vậy hàng ngày đó hả! Nói cho bọn họ biết, đổi người!”

Lê Minh Thần cầm áo vừa cởi xuống xoay người đưa cho Ôn Hân, “Cầm lấy áo, thuận tiện để em thưởng thức ‘phong thái’ của người đàn ông của mình!”

Đùng hóa thân thành “kẻ điên” là tốt rồi, Ôn Hân mỉm cười.

Sự dẻo dai của Lê Minh Thần đã được thực tế chứng minh hay là dựa vào chút đáng tin, cùng với việc hiện thân đầy bất ngờ của Tam đại đội trưởng, bốn người khác trong tổng số năm người trong đội của đại đội 3 giống như được tiêm thuốc kích thích, theo đó là câu nói của Lê Minh Thần “là người của đại đội 3 thì phải đánh tới cùng cho tôi”, vậy nên toàn bộ sinh lực được tung ra.

Ôn Hân không có hứng thú với mấy loại hoạt động bóng rổ này, nếu cô nhớ không lầm, đây là một trong số rất ít mấy trận đấu bóng rổ cô từng xem, nhưng chắc chắn nó là trận đấu đặc sắc nhất, hiếm có nhất.

Một khi quân nhân đã chơi bóng rổ thì không hề thua kém dân chuyên nghiệp, thậm chí các cầu thủ chuyên nghiệp còn phải chú ý về mặt sách lược, tựa như hiện tại, Ôn Hân mới vừa thấy Lê Minh Thần làm động tác tay, đồng đội ở đầu bên kia của anh sau khi chuyển bóng liên tiếp ba lần đã đưa bóng vào rổ, ghi điểm rồi.

Chiếc áo ba lỗ mặc trên người Lê Minh Thần thấm đẫm mồ hôi khiến Ôn Hân bất giác nheo mắt lại.

Anh rất nam tính, cũng rất.... hấp dẫn.

Một khi Thần Tử đã ra sân thì phó đại đội trưởng Chiêm Đông Phong hoàn toàn yên tâm với kết quả, lúc này lực chú ý của anh ta hoàn toàn chuyển từ trận đấu bóng đến cô gái đứng trong góc cùng anh, trông cũng khiêm tốn, trên người lại giống như đang tỏa sáng.

Sớm nghe được ý tứ bên sư đoàn, Lão Tam có đối tượng, xem ra đây là sự thật.

“Chắc tôi nên gọi là chị dâu chứ nhỉ.” Chiêm Đông Phong chủ động đến gần bắt chuyện, vừa vặn lúc này Lê Minh Thần đang nhón mũi chân, một phát trúng rổ ghi ba điểm, tiếng cười trên sân cũng vang lên. Tiếng người xôn xao ất cả âm thanh của Chiêm Đông Phong, mà anh cũng không có cơ hội để nói lời khách sáo với “chị dâu” nữa, bởi vì Lê Minh Thần đang đi về bên này và gửi cho anh ánh mắt “bớt lăm chuyện”.

Lê Minh Thần nhỏ mọn làm Chiêm Đông Phong nghiêng răng. “Được, hôm nay thiếu gia có tâm trạng tốt, thỏa mãn tính lăm chuyen của cậu, chị dâu cậu, Ôn Hân, là cán bộ lãnh đạo công ty. Chiêm Đông Phong, là phó đại đội của anh.”

Lê Minh Thần trực tiếp vén áo ba lỗ trên người lên lau mồ hôi trên mặt, giới thiệu cho hai người kiểu không theo quy tắc nào cả.

Quân đội càng nhiều đàn ông thì càng là nguồn tài nguyên thiếu tin đồn, cho nên Lão Tam Lệ Minh Thần này chính là đầu nguồn, là lính dưới quyền anh hay là không phải lính dưới quyền anh đều vây quanh xem chị dâu, trong lúc nhất thời tiếng “chị dâu” vang lên liên tiếp, mặt của Ôn Hân cho biết nhiệt độ có thể đạt tới bốn mươi độ, đây gọi là một nồi canh.

Thời gian nghỉ ngơi giữa trận, Lệ Minh Thần căn bản không được nghỉ chút nào, bởi phải thay Ôn Hân ngăn cản trò đùa của đám nhóc thoải tha trong đại đội.

“Đại đội trưởng có chị dâu thật không chê vào đâu được, chỉ năm phút đồng hồ, vút vút liền đuổi theo cân bằng tỷ số, chắc chắn, chị dâu tạo động lực đó...” Lệ Minh Thần không hiểu tình hình lúc đó, Hầu Tử luôn bị thiếu tá dùng hình phạt nắm bao cát này tiến lên trước nịnh nọt, kết quả bị đại đội trưởng cầm tinh con ngựa trực tiếp ột đá vào mông.

Hiệp đấu sau lập tức sắp được bắt đầu, Lệ Minh Thần đang cùng Ôn Hân nói chuyện, nhân viên truyền tin của tiểu đoàn xuyên qua đám người, đi tới trước mặt Lệ Minh Thần, “Tam đại đội trưởng, mời đến tiểu đoàn một lát.”

“Lỗ mũi của Cao Hán thuộc họ hàng nhà chó à, tôi mới về được có mấy phút, nói cho anh ta biết, đánh xong hiệp đấu sau này tôi sẽ đi.” Lệ Minh Thần trêu chọc doanh trưởng.

“Đại đội trưởng Lệ, tôi nghĩ hiện tại anh vẫn nên đi thì hơn.” Nhân viên truyền tin quen biết với anh đột nhiên cúi đầu sát lại gần bên tai Lệ Minh Thần “Lão tướng quân tới, hơn nữa còn chỉ đích danh nói muốn hai người tới.” Ánh mắt của nhân viên truyền tin đảo vòng qua lại như đèn pha giữa Lệ Minh Thần và Ôn Hân.

Chân mày Lệ Minh Thần bắt giác run lên hai cái, mắt nhìn Ôn Hân nghĩ thầm, xuất quỷ nhập thần coi như thôi đi, sao còn chỉ đích danh người không phải là quân nhân chứ?

Không phải chuyện tốt?

23. Chương 23: Ý Chí Kiên Cường Và Giàu Lòng Hy Sinh Cùng Với Tình Cảm Dịu Dàng (2)

Cô điều chỉnh hơi thở, cúi đầu lặng lẽ thay đổi tiết tấu dưới chân.

“Ầm” một tiếng, mắt Ôn Hân bị đụng hoa cả lên, cô xoa bên trán nhỏ giọng oán trách, Lệ Minh Thần quay đầu kiểm tra vết thương của cô: “Đang đi bộ yên lành đột nhiên dừng lại làm chi.”

Nụ cười của người đàn ông bị nén trong cổ họng, xì xào giống như bong bóng bốc lên trong suối nước nóng, Lệ Minh Thần đưa tay xoa nhẹ chỗ cô bị đụng: “Không dừng, không dừng lại thì lát nữa người nào đó d.d.l.q.d không đợi anh vào đến tiểu đoàn, đã cho anh đổi từ đi đều bước thành đi cà nhấc, anh không muốn thanh danh cả đời của mình phải hủy trên người vợ. Sau này gặp đồng đội bọn họ đều không nhận được hỏi anh trước: Lão Tam cậu đúng là ghê tởm quá đi, vợ đi trên đường cũng không dạy tốt, còn nói khoác mà không biết ngượng rằng muốn bình định tiểu đoàn của chúng ta, mơ mộng hão huyền....”

Giọng Lệ Minh Thần ồm ồm, bắt chước giọng nói Tứ Xuyên của người anh em trong tiểu đoàn doanh trưởng Hồ Vạn Duyên.

Lệ Minh Thần lớn lên từ nhỏ ở phương Bắc, nói chuyện hoàn toàn là tiếng phổ thông tiêu chuẩn, nói năng rất rõ ràng, bỗng dưng muốn anh chuyển đầu lưỡi nói như người Tứ Xuyên, dù sao cũng không thích ứng được, đặc biệt là câu mơ mộng hão huyền kia, quả thực giống như lò xo bị kéo lên, theo lông mày run run của thiếu tá, phát âm cũng bật ra lúc lên lúc xuống, khiến Ôn Hân muốn nghiêm mặt cũng không nghiêm nổi, bĩu môi, “Nói linh tinh, ai là vợ anh.”

Hai giờ chiều, mặt trời trên vùng trời của quân đội cũng lười nhác, Lệ Minh Thần đang xoa trán Ôn Hân, đột nhiên dừng lại tất cả động tác.

Nhân viên truyền tin dẫn đường đứng đợi ở bên ngoài, đưa lưng về phía hai người, trong phạm vi hơn mười mét cũng không có người, Ôn Hân bị Lê Minh Thần nhìn mà hết hoảng, dứt khoát lui về phía sau một bước, đẩy thiếu tá ra bên ngoài khoảng cách an toàn.

“Anh vẫn đang làm đại đội trưởng đấy, không chú ý đến tác phong hình tượng gì cả.” Ôn Hân nhanh nhẹn bước lên trước Lê Minh Thần.

Lần này thiếu tá Lê không cần tiếp tục nhịn nữa, cười toét cả miệng, vài bước đã đuổi kịp sóng vai đi bên cạnh Ôn Hân, vừa đi còn vừa nói: “Chắc chắc, làm phu nhân của đại đội trưởng có khác, tư tưởng giác ngộ cũng được đề cao cực nhanh!”

Ôn Hân tỏ vẻ không thèm để ý đến anh nữa.

Lê Minh Thần đi đường nhân tiện cũng khép cái lợi toét hết ra lại, trong lòng tạm thời thở phào, cô vợ nhỏ cuối cùng cũng không hồi hộp nữa rồi.

Nhưng cho dù năng lực của thiếu tá Lê có mạnh hơn nữa, có hao tâm tổn trí tạo bầu không khí thoải mái cho Ôn Hân đi nữa, thì chung quy vẫn không thể dịch lại tám chữ kia....đạo ột thước, ma ột trượng.

Lúc cây gậy ba toong của Nghiêm Quang Dụ vung xuống Lê Minh Thần thì nụ cười đã hơi thu lại của Ôn Hân sau khi bước vào cửa hoàn toàn tắt ngúm.

“Tại sao cho đến tận bây giờ mà quân đội vẫn còn dùng cách xử phạt về thể xác, dù có là thủ trưởng nhưng làm vậy cũng không hợp quy!!” Ôn Hân đi theo Lê Minh Thần vào phòng làm việc của tiểu đoàn, trước khi cây gậy rơi xuống cô đã tiến lên một bước, ngăn ở trước mặt Lê Minh Thần, đưa tay cản không cho cây gậy của Nghiêm Quang Dụ đánh xuống.

“Con lừa thôi, đây chính là người cháu dẫn về cho ông đó hả?” Tóc Nghiêm Quang Dụ căn bản đã trắng phau, tay dừng lại giữa không trung, quặm mắt lại, nhìn qua rất hung tợn, Ôn Hân cảm giác hiện tại mình chỉ đứng, vậy mà chân cũng run hết cả lên rồi.

“Được rồi ông ơi, muốn con tập luyện cùng ông thì đợi ngày nào đó quay về nhà đi, đây chính là cô vợ mà cháu phải cực khổ lắm mới theo đuổi được, ông đừng có vừa mở miệng đã dọa cho người ta tử trận chứ.” l.q.d Không khí căng thẳng bị câu nói không đàng hoàng của thiếu tá làm tình hình hơi tế nhị, cô không hiểu hình thức chung đụng giữa thuộc hạ và thủ trưởng nên như thế nào, nhưng cô hiểu ít nhất cũng không nên là kiểu không biết điều này của Lê Minh Thần.

Nghe lời nói của Lê Minh Thần, miệng ông cụp hừ hừ hai tiếng, “Nếu như một cây gậy này của ông mà có thể dọa cho người ta chạy mất, vậy thì hoàn toàn không có hy vọng làm cháu dâu ngoại của ông.”

Lê Minh Thần thật sự cảm thấy ông ngoại tuy tuổi đã cao nhưng hành vi vẫn không đứng đắn, nếu như dán lên trên miệng ông hai vệt râu, nói không chừng còn có thể khoác lác cho bạn cả hướng đồ thị tiến công nữa đấy.

Anh cũng học theo bộ dạng đó, hừ một tiếng, kéo tay Ôn Hân giới thiệu: “Ông ngoại anh, ông Nghiêm, thượng tướng không biết điều nhất trong lịch sử, không ai....”

Lê Minh Thần chưa nói dứt lời, trên đùi rắn chắc đã trúng một cây gậy của Nghiêm Quang Dụ.

Đại đội trưởng Lê yên lặng rồi.

Theo sự tĩnh lặng của Lê Lão Tam, cục diện cũng hoàn toàn yên tĩnh lại.“Ngồi.” Tay Nghiêm Quang Dụ cầm cây gậy thuận thế chỉ vào hai chiếc ghế gỗ ở bên cạnh, ý bảo họ ngồi.

Đầu óc Ôn Hân vẫn như cọc gỗ, Lê Minh Thần thấy vậy thuận tay ấn cô xuống chỗ ngồi, “Ông ấy là con cộc giấy chenquicaol.q.d bề ngoài hung ác, đừng sợ.” Nhân lúc ngồi xuống, Lê Minh Thần ghé vào tai Ôn Hân nhỏ giọng an ủi.

“Tùng tùng.” Cây gậy của Nghiêm Quang Dụ lại quay về vai trò vốn có của nó, quét sạch tạp âm ở hiện trường, Lê Minh Thần ngậm miệng.

“Dáng dấp gầy teo, mà lá gan lại rất lớn, lúc này không sợ tôi sẽ đánh xuống thật sao?” Ông Nghiêm nghiêm mặt hỏi.

“Bất luận ông xuất phát với thân phận thủ trưởng quân đội hay là ông ngoại của anh ấy, dù là thân phận nào đi chăng nữa thì cháu nghĩ, một người quân nhân có tố chất nhất định sẽ không xuống tay với những người dân nhỏ bé như chúng cháu....” Ôn Hân khẽ ngắc đầu, nhìn Nghiêm Quang Dụ ngồi ở sô pha đối diện, trả lời không kiêu ngạo không tự ti, cuối cùng cô đột nhiên mỉm cười, “Huống chi, ông là ông ngoại của Lê Minh Thần, chắc chắn không chỉ có tố chất bình thường như vậy.”

“Ha ha, đúng là không nhìn ra, cô nhóc này người không lớn, nhưng miệng lại rất ngọt ngào.” Nghiêm khắc hồi lâu cuối cùng trên mặt thượng tướng Nghiêm cũng lộ ra nụ cười đầu tiên sau khi vào cửa, Ôn Hân không ngờ, những nếp nhăn trên mặt khi cười lên của lão quân nhân cũng rất ôn hòa. “Nhưng mà, cô bé à, so sánh ta với thằng cháu trai lụn bại này thì ông lão như ta phải chịu thiệt rồi...”

Ôn Hân không nhịn được cười, ông ngoại của Lê Minh Thần thật đáng yêu.

Loại trường hợp này tương tự như kiểu lần đầu gặp mặt phụ huynh, bởi vì sự dửng dưng ngoài ý muốn lúc mở màn của Ôn Hân, đã khiến ông Nghiêm phải đánh giá lại, bởi ban đầu vì vấn đề gia thế mà cô bị ông cho điểm thấp, nhưng giờ đây điểm số đó lại tăng vọt một cách nhanh chóng.

Trò chuyện qua loa khoảng mười phút, Nghiêm Quang Dụ cúi đầu gõ gõ cây gậy ba toong, cuối cùng bất ngờ đuổi Ôn Hân ra khỏi phòng làm việc của tiểu đoàn trưởng.

“Ở ngoài cửa đợi lệnh!” Trước khi cửa đóng lại, ông hạ mệnh lệnh cuối cùng cho Ôn Hân.

Nhìn cánh cửa khép chặt, theo sát phía sau cô nghe thấy tiếng đánh nhau lách ca lách cách, tâm tình Ôn Hân hơi phức tạp: ông ngoại của Lê Minh Thần lại là thượng tướng, mà mối quan hệ anh em giữa anh, Tả Dữu và Tả Tuấn cũng hơi phức tạp, hình như cũng biểu thị sự hiên hách của gia đình Lê Minh Thần, có thể lắm chứ?

Lê Minh Thần không biết những suy nghĩ nhỏ bé lung tung lúc này của Ôn Hân, bởi vì anh đang bận đánh cùng ông ngoại.

Nếu như nhớ không lầm, năm nay ít nhất Nghiêm Quang Dụ cũng là ông lão 73 tuổi rồi. Kể từ tám năm trước sau khi rời khỏi vị trí tư lệnh viên của quân khu B, ông cũng không rảnh rang gì, lqđ nói là làm hiệu trưởng vinh dự của Trường Đại học Công nghệ Quốc phòng Trung Quốc, nhưng còn bận rộn hơn cả hiệu trưởng chính thức, chẳng hạn như hôm nay tổ chức huấn luyện học sinh, ngày mai lại kiểm tra đánh úp bất ngờ, chớ đừng nói chi là thỉnh thoảng đi đến trong quân khu tham gia tổng hợp.

Cũng chính vì điều này, mà bản lĩnh của ông cụ không giảm sút bao nhiêu so với năm đó, đúng vậy, chân của ông đi đứng không lưu loát thì ông trực tiếp lấy ba-toong thay thế, tiếng cộp cộp là để phân biệt hai thứ là cẳng chân và cánh tay của thiếu tá.

“Được rồi, được rồi, ông đúng là gừng càng già càng cay, cháu phục ông được chưa.” Nghiêm Quang Dụ dù sao cũng lớn tuổi, Lê Minh Thần ít nhiều cũng không dám dùng bản lĩnh thật, anh xoa cánh tay da dày thịt béo nhận thua.

Nghiêm Quang Dụ hơi thở gấp, lôi tay Lê Minh Thần ngồi lại sô pha, “Con người không thuận theo tuổi già là không thể được.” Ông cụ cảm thán một tiếng, thuận miệng hỏi tới quá trình đi Văn Nam đặc huấn của Lê Minh Thần.

“Nên thừa dịp còn trẻ mà huấn luyện nhiều một chút đi, đừng uổng phí danh tiếng của ba cháu.” Nhớ tới người con rể mất sớm, Nghiêm Quang Dụ lại thổn thức.

Dù sao cũng quen đặt chuyện của ba vào trong lòng nên Lê Minh Thần pha trò, nằm dạn cả tay chân dựa vào trên sô pha, “Để cháu đơn độc ở lại, ông nói đi, có tôn chỉ gì muốn truyền đạt...”

Những thứ khác đều thuận theo cha chính là điều bộ diễn xuất của người cháu ngoại có chút lưu manh này, Nghiêm Quang Dụ lại gõ gậy ba toong cộp cộp hai tiếng, nhưng bắt đầu phạt từ nhỏ cũng chẳng ăn thua gì với Lê Minh Thần, Nghiêm Quang Dụ dần dặt lính hơn nửa đời người cũng vô lực, nên dứt khoát mặc kệ.

“Chuyện của cháu và Ôn Hân, ông không muốn quản, cô bé kia mặc dù gia thế có hơi kém, nhưng là cô gái tốt. Còn về phần Nghiêm Mỹ, cháu hãy tự mình nghĩ cách đi, ranh giới tiêu chuẩn của đứa con gái này của ông sẽ không tùy tiện thay đổi...” Năm đó khi chồng hi sinh tại mặt trận, Nghiêm Mỹ l-q-d không thêm

quan tâm đến mệnh lệnh của ông vẫn bỏ lại Lê Minh Thần ba tuổi mà đi lấy chồng là thương nhân ở miền nam xa xôi, bắt đầu từ thời khắc đó, Nghiêm Quang Dụ coi như hoàn toàn hiểu, chủ kiến của con gái ông không giống người bình thường.

“Chuyện của cháu, cháu sẽ tự mình làm chủ.” Qua được cửa của ông ngoại rồi, nên anh hoàn toàn tước bỏ việc tham khảo ý kiến ở chỗ mẹ, “Ông ngoại, không có việc gì nữa thì cháu đi trước đây, nhân tiện ông giúp cháu xin Cao Hán nghỉ một tuần, cháu muốn chuyên tâm ở bên cạnh vợ...”

May mà Lê Minh Thần chạy nhanh, nếu không cây gậy nện trên cửa gỗ không biết sẽ hạ cánh xuống đâu rồi.

“Thằng nhóc xấu xa!” Ông cụ bị tính khí của cháu ngoại làm cho dở khóc dở cười.

Mặc dù Lê Minh Thần không muốn thừa nhận, nhưng anh vệt chết còn mạnh miệng cũng không chịu nổi sự thật như vậy....sau khi gặp ông ngoại, cảm xúc của Ôn Hân vừa mới tốt lên được chút xíu lại kém đi rồi.

Thiếu tá Lê không hiểu ngọn nguồn lại bắt đầu công việc nghiên cứu diệt trừ tận gốc.

“Lê Minh Thần?”

“Có!” Hít thở không khí của quân đội làm máu thuộc về quân nhân trong huyết quản của thiếu tá cũng bắt đầu tác quái, nghe thấy Ôn Hân gọi, Lê Minh Thần quay gót chân đồng thời tạo kiểu tư thế nhà binh trả lời câu hỏi của thủ trưởng.

Ôn Hân đứng ở cửa hồi lâu, càng nghĩ trong lòng càng nặng nề, giờ bị đại đội trưởng lưu manh hiểm khi nghiêm túc làm cho không nhận được phải phì cười.

Một đôi binh nhì cất bước đi qua, nhìn thấy Tam đại đội trưởng đang đứng bên đường làm tư thế nghiêm với một cô gái, mấy người trong đó không nhận được quay đầu nhìn thêm mấy cái, người dẫn đầu đội thấy vậy lớn tiếng quát, “Nhìn gì, nhìn gì chứ hả, chuyên tâm đi đều bước đi, sau này sẽ có một ngày các cậu được ngắm vợ mình.”

Lê Minh Thần đứng từ xa khua khua quả đấm về phía tiểu đội trưởng của tiểu đội 5, ý bảo hiện tại trên gheo anh, cẩn thận sau này mình sẽ trả đũa.

Chỉ là Lê Minh Thần quay người lại, vẫn có ý định hỏi thăm Ôn Hân: “Vợ yêu, em không bị ông cụ dọa thật đó chứ?” Anh kéo cô đến phía sau cái cây tương đối hẻo lánh, vuốt đầu cô nói.

Ôn Hân cúi đầu, rất lâu sau mới ngẩng đầu lên nhìn Lê Minh Thần nói: “Lê Minh Thần, anh có từng suy nghĩ không, gia cảnh giữa chúng ta khác biệt như thế, sau này rốt cuộc có thể ở bên nhau được hay không? Tình cảm của con người có hạn, em đã không có nhiều tình cảm để lãng phí nữa rồi, nếu như chúng ta không thể nào, hay là nhanh chóng tách ra đi...”

Sau khi nói ra những lời này, Ôn Hân mới cảm nhận được, cô có bao nhiêu luyến tiếc với người đàn ông trước mặt này.

“Nói linh tinh cái gì đấy!” Lời của Ôn Hân khiến Lê Minh Thần lập tức nhú chặt mày, anh quỳnh lên, đuổi tay kéo Ôn Hân vào trong ngực, rồi giơ bàn tay lên đánh một cái xuống mông cô.

Trái tim khó chịu hồi lâu cộng thêm đau đốn trên mông làm Ôn Hân không nhận được, cúi đầu khóc, “Nhưng em sợ...”

“Sợ cái rắm á, mặc kệ là ai, cũng đừng nghĩ tới việc ngăn cản Tam đại đội trưởng anh lấy vợ.” Nhìn Ôn Hân khóc, Lê Minh Thần hơi hối hận vì lúc này ra tay hơi nặng, vì vậy ôm cô vuốt ve, “Nếu em không yên tâm, anh sẽ đi viết báo cáo ngay bây giờ, sau chúng ta sẽ đi lĩnh giấy chứng nhận kết hôn, em thấy được không?”

Lê Minh Thần rất nghiêm túc, nhưng mặt Ôn Hân lại hoa lê đầm mưa: “Lê Minh Thần anh xoa ở đâu đấy!”

Vốn định mang cô đến xem thử phòng bếp nhỏ của đại đội 3, rồi đến sân huấn luyện của bọn anh một chút, nhưng tình thế bất buộc, hành trình của tiểu đoàn đã kết thúc trước thời gian.

Lúc lái xe đi về phía cổng, mắt tinh Lệ Minh Thần liếc mắt một cái là đã nhìn thấy Cao Hán và chính trị viên Triệu Hoàn Thân đang chạy vội đến tiểu đoàn, anh ló đầu ra ngoài cửa sổ sẵn giọng hô to: “Doanh trưởng, em xin nghỉ, ‘giấy xin phép nghỉ’ đang ở phòng làm việc của anh đây....”

Thuở bình sinh, đây là lần đầu tiên anh dùng đặc quyền với tư cách là cháu ngoại của thượng tướng.

Trở lại nội thành của thành phố C, Lệ Minh Thần đi cùng Ôn Hân đến bệnh viện thăm Ôn Lĩnh trước.

Tình trạng của Ôn Lĩnh tốt hơn mấy ngày trước nhiều, khi hai người tới nơi cũng vừa vặn là thời điểm bác sĩ tới thảo luận với người nhà về vấn đề phẫu thuật. Trong quá trình, Ôn Lĩnh vẫn bình tĩnh lắng nghe, hiển nhiên là anh đã tình nguyện tiếp nhận sự thực phẫu thuật này.

Khi lấy nước mua cơm xong quay lại Tả tiểu thư nháy mắt mấy cái với anh trai, hiển nhiên là hỏi tình hình d-d-l-q-d hên hò ban ngày của anh như thế nào, vậy nên bị Lệ Minh Thần vỗ một phát vào đầu: “Mọi người thật đúng là rộng rãi trong việc quản lý trẻ con.”

Ngồi bên Ôn Lĩnh đến tận sáu giờ tối, cuối cùng Ôn Lĩnh lại đuổi cả đám người Ôn Hân và Tả Dữu đi.

“Anh không yếu ớt như thế, tự mình có thể chăm sóc được bản thân, huống chi tối nay anh muốn ở lại một mình.”

Sự biến chuyển của Ôn Lĩnh làm Ôn Hân ngoài kinh hỉ ra cũng nửa tin nửa ngờ, trong lúc cô đang do dự thì thiếu tá Lệ đã tiếp nhận chỉ huy của Ôn Lĩnh, trực tiếp mang cô ra ngoài bệnh viện. “Để cho anh ấy thỉnh thoảng thoát khỏi những cây gậy như các em cũng không hẳn là chuyện xấu.”

Không biết tại sao, Lệ Minh Thần nói với Ôn Hân những lời này cảm giác rất mờ ám, ánh mắt cũng hơi kỳ quái.

Lệ Minh Thần không yên tâm về sự an toàn của nhà họ Ôn, cố ý đi theo Ôn Hân trở về nhà, mà Tả Dữu tận lực muốn tham gia cũng bám theo như cái đuôi. May mà bình thường trong nhà không náo nhiệt như thế, nên Ôn rất hạnh phúc với kiểu trạng thái này.

Hai ngày ngủ đủ giấc vậy nên hôm sau Ôn Hân dậy từ sớm, thần sắc cũng rất tốt, vòng qua Tả Dữu còn đang ngủ, Ôn Hân xuống giường định đến nhà Quý Mai đón Noãn Noãn về.

Khi đi tới phòng khách thì Lệ Minh Thần cũng dậy rồi, hai người đi chung một cách vô cùng tự nhiên.

Nhà Quý Mai cách nhà họ Ôn không tính là xa, khi đi đến dưới tầng cây du già ở giữa con đường, Ôn Hân bỗng dừng chân lại. Lệ Minh Thần nhìn theo ánh mắt của cô, trong đám trẻ đang tụ tập dưới tầng cây, người dẫn đầu không phải Ôn Noãn thì là ai.

Bởi vì Quý Mai mang thai nên Tiểu Tiền được gửi nuôi ở nhà bà Trương, vậy mà giờ nó cũng ở đây, nhưng làm Ôn Hân đỡ khóc đỡ cười là, đỉnh đầu Tiểu Tiền hoàn toàn bị chụp vào một thứ giống như quần lót.

Xa xa, cô nghe được Noãn Noãn chống nạnh nói với Hoàng Tiểu Dương đội chiếc mũ kê-pi của cảnh sát: “Đồng chí cảnh sát, tên trộm đã bị tôi chế ngự suông sẻ, mời bắt lấy! Cô tôi vẫn đang ngất trong nhà tắm, không tiếp được!”

“Sai rồi, sai rồi, Ôn Noãn, Ôn Hân là cô cậu, nhưng bây giờ cậu đang đóng là dượng của cậu, cậu phải gọi là vợ!” Trước đây không lâu Hoàng Tiểu Dương còn là kẻ thù rất ngứa mắt của Noãn Noãn, thế mà giờ cậu bé lại đang che miệng nhắc nhở Ôn Noãn.

“A.... a, làm lại. Vợ tôi vẫn còn ở đó....”

“Noãn Noãn!” Mặt Ôn Hân đã không biết biến thành cái gì rồi, cô trực tiếp tiến lên xách Ôn Noãn qua, muốn động thủ với cái mông nhỏ, “Ở đây diễn linh tinh cái gì đó!”

Tiểu Tiền đã sớm bị Ôn Noãn hành hạ đến sức cùng lực kiệt rồi, nhân cơ hội này nó gắng giãy khỏi túi sách d,d,l,q,d của cô bé, nhảy xa hơn ba mét ở ngoài xem chừng, móng vuốt còn không ngừng cào cái quần lót dính chặt trên mặt.

Khi bé phạm lỗi thì từ trước đến giờ cô sẽ đánh bé không nương tay, Ôn Noãn thấy sắp bị đánh nên sợ chết khiếp.

“Trẻ con mà, tùy tiện vui đùa chút thôi.” Lúc bé đang sợ hãi, dượng út đã vươn tay cứu bé vào trong ngực, “Nhưng mà Noãn Noãn à, dượng út của con còn có thể anh minh thần võ (2) hơn cả con diễn nữa đó.” Lòng may của thiếu tá tiên sinh lại bắt đầu đặc chí.

Ôn Hân mất hứng, đơn giản là vì người bán đứng cô, hơn nữa Lưu Đông là đầu sỏ gây nên còn tiết lộ bí mật, cho nên lỗi của Ôn Noãn cô tạm thời cho qua trước.

Ăn sáng xong, Ôn Hân, Lệ Minh Thần, Tả Dữu cộng thêm cô bé Noãn Noãn, một nhóm bốn người ngồi xe của Lệ Minh Thần tới bệnh viện thăm Ôn Linh.

Biết là đi thăm ba, Ôn Noãn cực vui mừng, đến bệnh viện, vừa mới ra khỏi thang máy là chạy đầu vào phòng bệnh của ba, nhưng Ôn Hân nhìn thấy cháu gái vừa chạy vào phòng bệnh, ngay sau đó lại chạy ra.

“Cô, cô, dì kia tới rồi!” Răng Ôn Noãn mới chỉ dài thêm được một nửa, cô bé vừa chạy vừa nói.

(1) Cây du

(2) Anh minh thần võ: Anh minh, chỉ nội tâm thông minh sáng suốt, có tầm nhìn xa trông rộng; Thần võ, là chỉ phong thái bất phàm, thần thái phấn khởi. Anh minh thần võ là từ nói về nhân vật lỗi lạc xuất chúng.

24. Chương 24: Vô Ý Quyến Rũ

Cho dù Ôn Hân không lên tiếng, nhưng thiếu tá ở bên cạnh cô cũng cảm nhận được người nào đó đang xù lông, Lệ Minh Thần vỗ vai, nhắc nhở cô: “Bệnh viện.”

Ở bệnh viện nên yên tĩnh, đại đội trưởng Lệ thân là quân nhân lại tự động tự giác lãng quên mất chuyện xảy ra trong lần đầu tiên anh gặp Ôn Hân.

So với vẻ hốt hoảng lần trước, lần này Chu Giai Di tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều, cô ta chân thành đi tới trước mặt của đám người Ôn Hân, thân nhiên nói một câu: “Tôi chỉ tới thăm Ôn Linh một chút, không có ý gì khác, cô cứ yên tâm đi.”

Cách lớp kính, Ôn Hân không biết có phải là ảo giác không, cô luôn cảm thấy Chu Giai Di ngoài nhìn Ôn Noãn ở sau lưng cô ra, dường như còn nhìn hết một lượt cả mấy người bọn cô, cuối cùng bỏ đi mà không nói câu nào.

Không có một câu nói xin lỗi, cũng không yêu cầu trò chuyện cùng Noãn Noãn, cứ đi như thế.

Có lẽ là ảo giác, Chu Giai Di cho Ôn Hân cảm giác hơi là lạ.

“Chị dâu, tại sao chị không mắng cô ta một trận, loại người như vậy mà cũng muốn tới bệnh viện thăm anh Ôn, nếu không phải là cô ta thì Ôn Linh sao có thể bị thương...” Những lời oán giận sau đó của Tả Dữu hoàn toàn bị một cái vỗ của Lệ Minh Thần lủi vào sau ót: “Em kích động mạnh thế làm gì.”

Tả Dữu lẩm bẩm trong miệng, hồi lâu sau mới thốt ra một câu: “Gặp chuyện bất bình nên rút dao tương trợ chứ sao...”

Noãn Noãn giãy khỏi tay Tả Dữu, đi tới bên cạnh Ôn Hân kéo kéo mép váy của cô: “Cô ơi, dì kia là người xấu sao? Noãn Noãn thật sự không thể gặp dì ấy nữa ạ?”

Đối với câu hỏi của cháu gái, Ôn Hân có thể trả lời thế nào, mẹ con có cảm giác trời sanh, coi như cô muốn ngăn cản, thì xem ra cũng không đơn giản như vậy, nhưng Ôn Hân thật không ôm hy vọng quá lớn với Chu Giai Di. “Noãn Noãn, chúng ta đi thăm ba trước có được hay không?”

Để đối phó với trẻ con thì dời lực chú ý là một trong những cách làm vô cùng hiệu quả. Ôn Hân muốn ôm Noãn Noãn lên, tiếc rằng cô nhóc này giống như phân hóa học vậy, ở trong nhà Quý Mai vài ngày không

gặp mà lại thành quả bóng rồi, Ôn Hân vừa mới nhấc cô bé khỏi mặt đất đã cảm thấy cánh tay không đủ sức, trước khi cánh tay đình công, Noãn Noãn đã được thiếu tá Lê nhận lấy, nâng lên ở đỉnh đầu.

Độ cao bất thành linh làm Noãn Noãn bé nhỏ quên hết chuyện lúc này không còn một mống, hưng phấn cười khanh khách không ngừng, cười trên cổ Lê Minh Thần bắt đầu phi ngựa.

Tả Dữu đi theo sau lưng ba người bọn họ, trong lúc cảm thán anh trai mà cũng có ngày bị người ta cười, thì đột nhiên thương cảm đôi chút cho sự cô đơn chiếc bóng.

Ôn Hân tuyệt đối không ngờ rằng, chuyến ghé thăm của Chu Giai Di lại mang tới cho anh trai thay đổi lớn đến vậy, quả thực là quay ngoắt 90 độ, bởi vì sau khi mấy người vào cửa ngồi xuống xong, câu đầu tiên Ôn Linh nói với Ôn Hân lại là: “Về sau khi Noãn Noãn nghỉ hè, hãy để cô ấy tới gặp con....”

Cô ấy là ai, không cần nói cũng biết.

Kể từ sau khi mất đi hai chân, Ôn Linh cởi mở nói nhiều liên biến thành trầm mặc ít nói.

Không nói, không có nghĩa là Ôn Hân không biết cách nghĩ của người anh trai ruột cùng một mẹ sinh ra này.

Tựa như cô biết anh trai đối với ba là oán, còn với Chu Giai Di là nỗi hận lớn được chôn giấu trong yên lặng.

Ôn Linh và Chu Giai Di là mối tình đầu của nhau, tình cảm gần mười năm kể từ hồi cấp ba bỗng chốc phản bội lại, Ôn Linh không hận là không thể nào.

Nhưng hôm nay....

“Không thể được.” Ôn Hân sờ bàn tay nhỏ bé như bánh bao của Noãn Noãn, thái độ kiên quyết, “Mặc kệ cô ta và anh nói cái gì, cũng đều không thể được.”

Một khi phạm phải sai lầm, thì nhất định không thể được tha thứ, Ôn Linh đối với Ngụy Dục là vậy, Ôn Hân đối với Chu Giai Di cũng thế. Cho nên thái độ của Ôn Hân kiên quyết. Ôn Noãn cười trên cổ Lê Minh Thần, một tay búi vào mái tóc kiểu đầu đinh của dương út, một tay bị cô kéo, đôi mắt nhỏ chớp chớp.

Ôn Hân bất mãn với thái độ biến chuyển của anh trai, cuối cùng “gia đình xum họp” cuối tuần phải kết thúc trong không vui. Lê Minh Thần muốn an ủi Ôn Hân nhưng đột nhiên lại phát hiện ra rằng mình không thể nào hành động Quân nhân có thể nghĩ tới việc dẫn vợ đi giải sầu ở những nơi không phải là quân khu, nhưng không thể hôm qua đi rồi hôm nay lại đi tiếp, hơn nữa hiệu quả cũng chẳng tốt hơn là bao.

Khi thiếu tá bỏ Ôn Noãn xuống đồng thời thay thế công việc của bé tiếp tục vò đầu bứt tóc, thì Lý Bá Ngôn vừa mới cho anh nghỉ một ngày lại gọi điện thoại tới.

“Em nói này, Lý Bá Ngôn anh xong chưa vậy, mô phỏng không phải cũng làm xong rồi sao, anh không thể để em nghỉ hai ngày ở bên cạnh vợ được à....”

Âm thanh oán trách của thiếu tá rất lớn.

“Tam đại đội trưởng, trong vòng nửa giờ nữa hãy trở về sư đoàn, có vấn đề gì không?” Tục ngữ nói, một con hồ ly chỉ là con hồ ly nhỏ, một ổ hồ ly lại là con hồ ly lớn, Lê Minh Thần không ngờ, đích thân Tham mưu trưởng lại cầm sổ của Lý bá Ngôn gọi inh.

Ngữ khí bức mình cũng tiêu tan hết, trên đường lớn, người đi đường liền thấy một quân nhân mặc quân trang màu xanh tay cầm điện thoại, hai chân đứng nghiêm, dáng người thẳng tắp, thanh âm hùng hậu khác thường, lớn tiếng nói: “Dạ! Báo cáo Tham mưu Trưởng! Không thành vấn đề!”

Một bà cụ lưng còng chống gậy bên cạnh Lê Minh Thần vốn đang định qua đường, nghe thấy âm thanh của Lê Minh Thần, híp mắt nhếch miệng hở cả răng nói, “Chắc chắc chắc, xem ra lỗ tai của thủ trưởng cũng không tốt lắm, bằng không đâu cần phải dùng âm thanh lớn thế, tôi cũng nghe thấy được.”

Lê Minh Thần không biết, mệnh lệnh ngày mai phải trở về tiểu đoàn sớm là bởi vì ông lão nào đó bị cháu ngoại làm đơn xin nghỉ phép không vui nên đã xé rách rồi.

Một câu nói của ông Nghiêm, Lê Minh Thần không chỉ không được nghỉ phép, mà thời gian phục vụ ở sư đoàn còn phải nhiều hơn nữa.

Thiếu tá Lê không rõ chân tướng nên rất mù mịt, còn Lý Bá Ngôn hiểu rõ chân tướng thì cười đến nỗi nhìn thấy được cả răng hàm.

” Lê tiểu tử à Lê tiểu tử, trộm gà không được còn mất nắm gạo. Vẫn là thủ đoạn của ông cụ cao, vừa miễn được ngày nghỉ, vừa không làm chậm trễ việc cậu ở gần người yêu.” Ở trong phòng làm việc của sư đoàn, Lý Bá Ngôn vừa nhận điện thoại từ trong tay Tham mưu trưởng, vừa biểu đạt tình cảm phức sát đất với thượng tướng Nghiêm.

“Cho nên mới nói, đám tiểu tử thói các cậu vẫn còn non lắm....” Tham mưu trưởng Kỷ rất ít khi nói chuyện chậm lên một điều thuốc nói.

Vì vậy cậu nhóc non nớt Lê Minh Thần bị một cú điện thoại xách về sư đoàn tiếp tục cống hiến tế bào não, mà Ôn Hân và Tả Dữu thì ở lại chú ý cảm xúc không bình thường của Ôn Lĩnh. Ngày phẫu thuật được xác định vào thứ sáu tuần sau, trước khi Lê Minh Thần đi, anh kéo Ôn Hân tới bệnh viện xác định xong, ném xuống một câu “Ngày đó anh nhất định trở lại”, rồi bỏ đi.

Cũng là phân ly, nhưng đối lập với quá khứ, hiện tại cảm giác mà Lê Minh Thần để lại là ngọt ngào.

Tâm trạng của Ôn Lĩnh không ổn lắm, nhưng ở phương diện trị liệu lại phối hợp hơn trước kia rất nhiều, cộng thêm có sự giúp đỡ của Tả Dữu, công việc chạy đi chạy lại giữa ba nơi bệnh viện, nhà, công ty ở tuần mới này của Ôn Hân đã không còn mệt như tuần trước nữa rồi.

Tối thứ tư, theo như giao hẹn đã định sẵn thì Tả Dữu phải đến bệnh viện chăm sóc anh cả, Ôn Hân đón Noãn Noãn về nhà. Nhưng buổi chiều có một đơn hàng xảy ra sai sót, phải sửa xong rồi lại gửi đi nên không chắc mấy giờ mới đến được, Tả Dữu nhìn đồng hồ, trực tiếp đề nghị nói cô ấy sẽ đi đón Noãn Noãn tới bệnh viện, còn Ôn Hân làm xong công việc ở bên này rồi tới bệnh viện dẫn cô nhóc mập mập về nhà.

Ôn Hân đang bị công việc làm cho nhức đầu, nhưng suy nghĩ lại cũng chỉ có các đó thôi.

Tả Dữu đi rồi, Ôn Hân lại tiếp tục chiến đấu hạch toán cùng mấy đồng nghiệp. Chờ khi tất cả được chuẩn bị xong xuôi, ngoài phố đã thấp rục rờ rồi. Tạm biệt đồng nghiệp xong, Ôn Hân liền vội bước nhanh tới bệnh viện.

Tám giờ tối chính là lúc đường phố đang nhộn nhịp, đoạn đường đi từ Vạn Bác tới bệnh viện đã quen thuộc nay lại bị mấy quầy ăn vặt lộn xộn chật như nêm cối, phía trái nổi phở Quế Lâm đặt ở phía trước bên tay trái đang bốc hơi ngùn ngụt, phía bên tay phải trước quầy hải sản đặt bốn năm bảy tám chiếc bàn, số người nhón nháo nhìn không thấy đường chứ đừng nói chi là đi lên phía trước.

Lúc Ôn Hân đang do dự đặt chân ở đâu thì một đứa trẻ ở phía sau đang cầm cây kẹo đường trực tiếp đem que kẹo đâm vào ngang hông Ôn Hân. “Á....” Khi Ôn Hân cảm thấy đau, que bằng trúc đã xuyên qua chiếc áo mỏng manh đâm vào làn da Ôn Hân.

“Trời ơi, xin lỗi, không làm cô bị thương đấy chứ, đứa trẻ này chạy vội quá ý mà.” Phía sau cậu nhóc bị dọa ngốc là một người phụ nữ trẻ đang khẩn trương chạy tới, chắc là mẹ đứa trẻ thấy nó làm bị thương người khác, cuống quýt nói xin lỗi.

“Không có việc gì....” Ôn Hân cau mày, tay dè trên eo, cũng không để ý tới người phụ nữ ở sau lưng vừa nói cái gì, dứt khoát thay đổi phương hướng, đi đường tắt tới bệnh viện.

Nếu không khẩn trương tới bệnh viện, thời gian sẽ muộn mất, Ôn Hân vừa đi vừa nghĩ.

Con đường hiện cô đang đi kỳ thực là đường tắt gần nhất để đến bệnh viện, sở dĩ cô không thích đi là vì đến giữa phải đi qua một ngõ nhỏ vắng lặng mà rất dài, ngọn đèn u ám gần như không có, đêm khuya đi trong đó, trong lòng Ôn Hân nao nao.

Sau khi đi được một đoạn, tiếng huyền não của đường phố sớm không nghe thấy, âm thanh duy nhất bên tai đó chính là tiếng chân giẫm lên cát đá.

Khi Ôn Hân nhìn thấy lối ra xa xa trước mặt, đột nhiên từ đầu bên kia truyền đến một giọng nam: vào hẻm nhỏ xem thử!

Theo bản năng Ôn Hân đứng bất động, vào lúc cô do dự tiếp tục đi về phía trước hay là làm thế nào, thì bên cạnh đột nhiên vươn ra một bàn tay kéo cô vào trong nơi tối tăm....

“Fuck, nếu không bắt được hắn ta, đại tiểu thư nhất định sẽ làm thịt chúng ta!”

“Bớt mẹ nó nói nhảm đi, mau tìm kiếm, lần sau nhớ mang theo đèn pin, đây là nơi quỷ quái gì thế, tối thui thế này....” Hai âm thanh đi một vòng trong ngõ nhỏ, sau khi không tìm thấy gì cả mới hùng hùng hổ hổ đi ra.

Chờ tất cả đều an tĩnh lại, cánh tay cô vừa dùng sức liền trực tiếp cho người sau lưng một cùi chỏ.

“Úi....” Thừa dịp người nọ bị đau, Ôn Hân trực tiếp đẩy cái sọt ở đỉnh đầu rồi đứng lên, “Tả Tuấn, tại sao anh lúc nào cũng âm hồn bất tán....”

Người đàn ông bị nhận ra nghe thấy lời của Ôn Hân cũng quên nỗi buồn bực đau buốt ở ngực, khẽ cười một tiếng nói: “Tôi có phải nên cảm thấy may mắn vì cô không phải là người của bọn chúng không?”. Giọng điệu chậm chạp, Tả Tuấn hỏi, “Tại sao lại nhận ra tôi thế?”

Trong ngõ gần như tối đen, Ôn Hân lại có thể tưởng tượng được vẻ mặt của Tả Tuấn lúc này, mắt phượng cao hẹp đang khiêu khích, bộ dạng quyến rũ, hơn nữa nếu như có thể, thậm chí cổ áo trước ngực anh cũng mở ra.... Tóm lại là cô ghét đáng về đó.

Ôn Hân đứng ở trong ngõ nhỏ, đang hết sức gặt lá rau tảo tời trên người mình, lá rau ở trong sọt chụp vào người cô ban nãy không biết là đã thối mấy ngày rồi, giờ cánh tay lên giữa mũi, có mùi lá rau thối lại như không phải, Ôn Hân hừ một cái: “Mùi trên người anh....” Mùi dâm uế, từng ngửi một lần sẽ khó mà quên được.

“Hả? Mùi gì? Cái này?” Đối với ngựa đực tùy thời nổi dâm mà nói, mùi đó cũng chỉ giống như hơi thở, giống như Tả Tuấn đột nhiên kéo cô vào góc tường.

“Tuấn thiếu gia, xem ra ký ức tôi cho anh lần trước vẫn chưa đủ sâu sắc....” Trong khi nói chuyện, Ôn Hân đã trực tiếp trối ngoặt tay Tả Tuấn ra sau lưng rồi áp vào góc tường, “Tuấn thiếu gia, không phải cô gái nào cũng thích làm trò với anh.... Bớt ghẹo tôi thôi!”

Tính tình Ôn Hân điềm đạm, không dễ nổi giận, nhưng kiểu người như vậy một khi giận lên thì....

“Vẫn nên đi tìm cô gái thích anh mà chơi đùa đi!” Cơn tức của Ôn cô nương rất lớn, cô từng học mấy chiêu phòng thân, nên khi sử dụng đến thì không hề khách khí.

Dạy dỗ đủ rồi, lúc này Ôn Hân mới vung tay rời đi!

Nhưng chưa đi được mấy bước Ôn Hân đã cảm thấy có gì đó là lạ, trên tay ẩm ướt, cô đưa lên mũi ngửi, trong lòng hơi hồi hộp: là mùi máu tanh.

“Anh.... Anh bị thương?” Suy nghĩ hồi lâu, Ôn Hân vẫn quay lại, đứng ở chỗ vừa rời đi hỏi.

“Hò....” Có thể thấy được hơi thở của Tả Tuấn đã không còn ổn định như vừa nãy, thật ra thì vừa rồi đã không ổn, nhưng Ôn Hân mặc kệ anh không chú ý mà thôi, “Nếu không chỉ bằng mấy miếng mè cào của cô, còn có thể bẻ quặt tay ra sau lưng....”

Chó thua như cá mắc cạn rồi mà vẫn còn cao ngạo tự kỷ

Ôn Hân thật sự không muốn quan tâm đến anh ta, nhưng nghĩ tới người này dù sao cũng có quan hệ với Tả Dữu và Lệ Minh Thần, giúp đỡ cũng là bất đắc dĩ. “Bị thương ở cánh tay, nhưng chân chưa tàn phế hả?” Cô tức giận.

“Nhờ hồng phúc của cô, nó không gãy.” Âm thanh của Tuấn đại thiếu gia thoải mái không giống như người bị thương, còn có thể nói giỡn, nhưng càng khiến lòng Ôn Hân mắc nghẹn đó là, tên ngựa đực này trực tiếp kéo tay cô qua rồi giao cánh tay bị thương cho cô, “Làm ơn.”

Đứng ở quảng trường Thời Đại ngay giữa bãi đỗ xe, Ôn Hân nhìn chăm chăm vào chiếc xe Ferrari trước mặt, làm mí mắt nháy cao. “Lái nó đi không tránh thoát được đám người kia, thật đúng là...”

Cộp!

Trán bị tên ngựa đực vong ân phụ nghĩa không khách khí gõ lên một cái, “Đương nhiên là lúc bị người ta truy đuổi không có xe ở đây, nhưng tốc độ của xe, lát nữa cô lái thì biết.”

Cái gì, muốn cô lái!

“Tự cô lái, sao nào.... ?” Tả Tuấn khoác tay bị thương lên vai cô, nhún nhún lông mày, ý tứ rõ ràng....anh là người bị thương, không thể lái được.

Gặp phải tên ngựa đực da mặt dày thế này, Ôn Hân đành phải tiến Phật đến Tây Thiên thôi.

“Vậy hãy lên xe nhanh đi!” Mặt Ôn Hân lạnh một cách triệt để, giặt vai đem tay Tả Tuấn hất xuống nói.

Nhưng cho dù đã lên xe thì vấn đề vẫn chưa kết thúc, đầu tiên là Ôn Hân phát hiện chiếc xe này là hộp số tay, mà cô chỉ từng lái hộp số tự động, kết quả bị Tả Tuấn hợp tình hợp lý cười nhạo một trận.

Sau khi Tả Tuấn nói đơn giản mấy điểm khác biệt giữa hộp số tự động và hộp số tay, mười phút sau Ôn Hân cuối cùng cũng lái được chiếc Ferrari với tốc độ rùa bò trên đường.

Tả Tuấn nhìn phong cảnh hai bên đường, thở dài, tiến tới bên tai Ôn Hân nói: “Lái xe Ferrari với hiệu quả như xe điện, cô là người đầu tiên trong lịch sử.”

Ôn Hân căng thẳng nên bắt đầu đổ mồ hôi, nhưng không nói lời nào.

“Nhà anh ở đâu?” Sau khi xe lăn bánh được 100m, Ôn Hân hỏi.

“Là tôi nên hỏi cô...nhà cô ở đâu? Cô không định để tôi mang bộ dạng thương tật này về nhà đó chứ, quá là mất mặt!” Tả Tuấn nhắm hai mắt tựa lưng vào ghế ngồi, mặt trắng bệch hơn lúc nãy chút xíu.

Từ từ quay đầu xe, nếu như không phải là không thể so đo với người bị thương thì thật sự cô không muốn để tên ngựa đực này được toại nguyện.

Khi vừa bước vào cửa phòng, điện thoại của Tả Dữu lại gọi đến. “Chị à, đã 90 rồi, nếu mà chưa hết bận thì dừng qua, còn chưa có hết bận cũng dừng đã tới, hôm đây, hôm nay Noãn Noãn ngủ ở bệnh viện, sáng mai em đưa nó đến trường...”

Tả Dữu rất nhiệt tình, nhưng cô ấy không biết ở đầu điện thoại bên này, anh trai Tả Tuấn của cô đang từ từ dũa sát cơ thể vào Ôn Hân.

25. Chương 25: Vô Ý Quyến Rũ (2)

Thử hỏi có người phụ nữ bình thường nào trong khi gọi điện thoại, phía sau có một con ngựa đực tiết ra hoóc-môn hừng hực không ngừng dựa vào cô, mà người cô còn có thể bình tĩnh được.

“Dữu Tử, Noãn Noãn và anh trai chị phải làm phiền em rồi.” Vội vàng nói xong, Ôn Hân bèn ấn tắt điện thoại, thuận tay ném ở bên cạnh bàn, sau đó xoay người trực tiếp vịn tay Tả Tuấn đang cách người cô một khoảng xuống đất.

Máy động tác làm liền một mạch, hoàn thành lưu loát như nước chảy mây bay.

Tay Ôn Hân nắm hết sức chặt, mắt bốc lửa nhìn Tả Tuấn nằm bò trên mặt đất, “Dẫn anh về là muốn trị thương cho anh, không phải để anh gỡ trò lưu manh đâu!”

Tả Tuấn nằm ở đó rất lâu không lên tiếng, Ôn Hân cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ coi cú ngã này là trừng phạt vì anh gỡ trò lưu manh.

Qua mười mấy giây sau, Ôn Hân đang định xoay người vào phòng mới nghe được câu nói yếu ớt của tên ngựa đực hấp hối “Cô không biết người mất máu thì thể lực sẽ cạn kiệt, không biết người tụt huyết áp dễ ngất à...”

Hai phút sau, Ôn Hân cầm hộp cứu thương đi vào phòng khách ngồi trước ghế sofa, nhìn Tả Tuấn sắc mặt không được tốt, kiểu tóc hơi bù xù, trên mặt hơi bầm, vẻ mặt lại khoan thai tự đắc, đang vươn tay ra cổ chống người lên khỏi mặt đất.

“Có sức lực rồi. Có sức thì đuổi cánh tay ra, để tôi băng xong cho anh rồi đi sớm đi.” Ở cùng dưới một mái nhà với tên ngựa đực này, Ôn Hân cảm thấy ngay cả hít thở cũng không thông.

Cầm cái khăn giấy nhẹ nhàng lau nước đường sô cô la dính ở khóe miệng, Tả Tuấn nhếch chân mày cong cong: “Gói kỹ đuổi đi, coi tôi như vật chuyển phát nhanh hả?”

“Đại thiếu gia gây phiền toái cho người khác như anh mà cũng biết đến loại chuyển phát nhanh của dân nghèo, tôi tưởng rằng trong đầu anh ngoài phụ nữ ra thì không có ‘hứng thú cao cấp’ nào khác cơ đấy!” Ôn Hân cầm bông cứu thương tẩm chút cồn, cũng không kiêng dè biểu tình sớm mất cả hình tượng của Tả Tuấn, cẩn thận khử trùng trên cánh tay trái của anh rồi lần lượt xoa xoa từng vòng mang tính báo thù. “Là vết dao chém, may mà vết thương cũng không sâu lắm, là do hai người bạn này làm sao?”

Mượn thời gian nói chuyện phiếm, Ôn Hân lặng lẽ đề bông băng lên chỗ sâu của miệng vết thương.

“Úi...” Đau đớn nên hình tượng nhe răng toét miệng trước đó của tên ngựa đực cuối cùng hoàn toàn mất đi, “Cô xuống tay cũng quá độc ác đấy!”

“Không tàn nhẫn thì có thể trị khỏi bệnh của anh sao?” Rửa vết thương xong Ôn Hân ném bông đi, đưa tay cầm miếng băng gạc ở bên cạnh, đứng dậy giựt giựt, dáng vẻ đó rơi vào trong mắt Tả Tuấn giống như là giấy tiếp theo nữ thổ phỉ sẽ trói mình lại.

Chữa bệnh....xem xét bệnh, tổn thương bệnh.

Ôn Hân hung ác không làm Tả Tuấn phản cảm, mà trong nét mặt lại có thâm ý sâu xa nhiều hơn.

Trong lúc trầm mặc, vết thương được băng xong. Tả Tuấn giờ băng gạc màu trắng được quấn kín kẽ lên, khóe miệng lộ ra nụ cười, “Tay nghề không tệ.... Nhưng thiếu cái gì đó.”

Ôn Hân đang nghĩ băng bó xong vết thương sớm một chút rồi đuổi anh ta đi, nhưng nghe thấy lời anh ta nói, bước chân đang định cầm hộp thuốc đi chợt dừng lại.

“Vòng băng cuối cùng này không đủ đẹp....” Tả Tuấn cố sức hồi lâu rồi chốt lại, dịch người lui về phía sau, dựa vào sofa nhìn Ôn Hân.

Có bệnh! Trên lưng Ôn Hân hơi đau nên không tiếp tục để ý đến tên ngựa đực này nữa, trực tiếp vào phòng, trước khi rời khỏi phòng khách cô bỏ lại một câu: “Xong rồi thì hãy đi mau đi.” Nếu như không phải là vấn đề tổ chức con người, Ôn Hân nhất định sẽ trực tiếp mời cút.

Ngồi trên mép giường phòng ngủ, Ôn Hân nghiêng đầu soi vào gương, lúc này bị cậu nhỏ đâm que trúc vào nên hơi đau, xung quanh điểm nhỏ đấy đã có dấu hiệu sưng lên. Trong khi cảm thán đời người ở đâu mới không gặp tai họa, Ôn Hân lấy hòm thuốc vốn định cất đi ra.

Tả Tuấn bị thương thì cô xử lý, chính cô bị thương lại chỉ có thể tự lực cánh sinh, Ôn Hân hơi buồn bực.

Tay vòng ra sau lưng hồi lâu cũng không bôi được. Trong lúc cô ảo não thì truyền đến một âm thanh mà cô không muốn nghe thấy nhất, “Cần tôi giúp một tay không?”

Ôn Hân nhanh chóng kéo áo vừa mới vén lên xuống, đứng dậy trừng Tả Tuấn, “Tại sao anh còn chưa đi?”

Ngựa đực giương mắt phượng, “Trước khi đi dù sao cũng phải chào chủ nhà một câu đã chứ.” Cũng không đợi Ôn Hân trả lời, Tả Tuấn không mời mà tự vào, ngồi ở bên giường, “Bản thân với không tới thì đừng có miễn cưỡng.”

Lại là mùi nước hoa kia, Ôn Hân chán ghét muốn đứng dậy, cơ thể vừa mới đứng lên liền bị một sức mạnh túm nắm úp xuống giường.

Dưới mắt là khăn trải giường vải cotton mềm mại, phía trên là mùi quen thuộc, nhưng cả người Ôn Hân lại thấy lạnh, “Tả Tuấn, anh!”

“Ôn tiểu thư, xin hãy nhớ hai điều, thứ nhất, chiều ngoặt tay ra sau lưng không phải chỉ mình cô biết, thứ hai, không nên đưa sô cô la cho đàn ông tụt huyết áp, hậu quả rất nguy hiểm....”

Ôn Hân bị giữ tay, chỉ có thể mặc cho cái người đáng ghét kia chấm chấm từng chút bông khỉ trùng trên eo.

“Phụ nữ ấy à, phải ngoan ngoãn một chút thì mới khiến người ta yêu....” Trước khi bông băng rời khỏi, Ôn Hân cảm thấy trên lưng bị một thứ gì đó nóng nóng ướt ướt dán xuống một cái.... là Tả Tuấn hôn cô!

“Khốn kiếp!” Khi Tả Tuấn buông cô ra thì Ôn Hân không tiếp tục khách sáo nữa.

Trước khi đóng cửa chính, Ôn Hân nhìn chằm chằm mắt gấu mèo của tên ngựa đực bị mình đẩy ra khỏi cửa nhà, vẫn chưa hết giận. Nhưng cô biết, Tả Tuấn nếu như làm thật với mình, cô nhất định chạy không thoát.

Tâm tình thật kinh khủng Ôn Hân ngay cả tắm cũng không tắm mặc luôn quần áo nằm lên giường, trước lúc ngủ, cô cầm điện thoại gửi tin nhắn cho Lê Minh Thần, nội dung rất đơn giản, chỉ có ba chữ: Lê Minh Thần.

Đợi trong chốc lát, đối phương không trả lời, cô biết thói quen của Lê Minh Thần là buổi tối tắt máy, dứt khoát không đợi nữa, cũng tắt máy đi ngủ.

Cả đêm mộng mị hỗn độn, chỉ có nghĩ tới một ngày nữa là có thể gặp anh, Ôn Hân đang ngủ mới có thể mỉm cười.

Sáng sớm, Ôn Hân xoa mặt sưng lên mở máy, đang định đi rửa mặt, điện thoại khôi phục tín hiệu liền bắt đầu hát bài Quân Hiệu(**).

(**) Quân Hiệu: Là loại tiếng kèn quân đội tiêu chuẩn của Quân giải phóng nhân dân Trung Quốc 107: thông thường có kèn tấn công, kèn tập hợp khẩn cấp, kèn rời giường, kèn luyện tập, kèn ăn cơm, kèn tắt điện....

Lê Minh Thần từng nói, những quân tấu của tiểu đoàn quân tiên phong thiết kế tiếng chuông chuyên thuộc về ông xã của mình, về căn bản nếu như không phải Quân Hiệu thì là Quốc Ca Quân Ca. Vì thế khi thiếu tá dây dưa không ngớt đòi đổi chuông điện thoại cho cô, Ôn Hân đành phải gắng gượng chọn một bài, tiếng chuông Quân Hiệu vẫn coi như dễ nghe hơn.

Đều nói cửa nhà quyền quý thâm sâu như biển, Ôn Hân thấy, cô vừa mới đi vào doanh trại mà đã khó đi ra rồi.

“A lô....” Lúc nghe được âm thanh, Ôn Hân mới biết, người đàn ông này vừa ngốc vừa chính trực lại thỉnh thoảng có hơi dần nhưng làm cô yên tâm biết bao. “Ôn Hân, trễ vậy còn gửi tin nhắn, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không! Em? Ôn Linh? Hay là nhóc con?”

Ôn Hân vốn đang nhần nhện uất ức nghe được lời của Lê Minh Thần, đầu còn bi thương, “Tại sao anh lại đoán là Dữu Tử?”

“Thủy Quả?” Lông mày Lê Minh Thần nhíu lại, hướng về phía đồng đội đi chạy thể dục buổi sáng đang đợi anh ở bên cạnh khoát tay ý bảo anh ta đi trước, tiếp tục nói với Ôn Hân: “Với lực phá hoại của con nhóc đó, giữa tổn thương người khác và bị tổn thương anh nghiêng về cái thứ nhất. Rốt cuộc thì sao, hiện tại vẫn cần anh chạy tới chứ?”

Ôn Hân nhắm mắt lại gần như có thể hoàn toàn tưởng tượng ra được vẻ mặt rối rắm hai hàng lông mày nhíu chặt của thiếu tá, “Không ai xảy ra chuyện hết, chỉ là....”

“Chỉ là thế nào!” Lê Minh Thần tính tình nóng nảy cố không chế âm lượng. “Chỉ là.... Hơi nhớ anh....”

“Cái gì? !” Lần đầu tiên âm thanh khẩu hiệu trong quân đội không to rõ, mà là tạp âm chói tai, hại anh không nghe rõ lời của Ôn Hân.

“Em nói.... Em! Nhớ! Anh !”

Điện thoại đã tút tút, nhưng Lê Minh Thần lại không sao đặt được điện thoại xuống, rìa thao trường của sư đoàn, một người lính phục vụ lâu năm đang đứng như tượng điêu khắc.

Hạnh phúc là chuyện nhỏ, cô trước giờ không tuân theo định luật bảo toàn năng lượng, làm nhiều không có nghĩa là đạt được nhiều, nhưng không làm thì nhất định không đạt được gì cả.

Thiếu tá Lê làm được, cũng nhận được.

Ôn Hân vứt khăn giấy lau miệng xuống thùng rác bên cạnh cửa rồi mở cửa đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy chiếc Ferrari gây họa tối qua vẫn dừng ở cửa nguyên hình nguyên dạng, mà Tả ngựa đực vẫn lấy tư thế lẳng lơ đứng trước xe, bộ dạng gác chân hiển nhiên là đang đợi cô. Chỉ là dường như Tả thiếu gia khổng tước cũng đồng thời quên mất một chuyện, trên thế giới này chưa bao giờ có một con chim khổng tước mắt gấu mèo.

Thấy Ôn Hân không để ý tới anh ta, Tả ngựa đực cũng không giận, trực tiếp bước một bước dài ngăn ở trước mặt Ôn Hân. “Nếu cô không lái được xe bằng tay phải, tôi cũng không ngại đứng ở trước cửa nhà cô treo biển làm thuê.”

Trời đã sáng hẳn, các chú các bác trong chung cư dậy sớm mua đồ ăn lục tục trở lại, không muốn liếc mắt tới chiếc xe Ferrari hiếm thấy này cũng khó.

Ông Vương sống sát vách nhà họ Ôn trước khi về hưu là hiệu trưởng của trường Trung học chi nhánh số 5 của thành phố C, khi công tác thì đặc biệt chú ý đến vấn đề yêu sớm của các em học sinh, sau khi về hưu ở nhà nhàn rồi không có việc gì làm thì bắt đầu chú ý đến vấn đề yêu đương của thanh niên ở quê nhà.

Trong mắt ông, gia phong của đứa trẻ nhà họ Ôn rời đi năm trước gần đây lại quay về là không chê vào đâu được, nhưng chỉ là Ôn Hân khéo léo hiểu chuyện hôm nay lại làm sao vậy, “Cháu gái Ôn, đây là ai thế?” Hiệu trưởng Vương đỡ giỏ thức ăn trong tay, ánh mắt nhìn Tả Tuấn không tốt.

Mắt có quầng thâm, hơn nữa chiếc xe này quá xá, xe nhỏ dẹt không chứa được mấy người, hiệu trưởng Vương nhìn thế nào cũng cảm thấy Tả Tuấn không phải người tốt. Ôn Hân nhìn ánh mắt của những hàng xóm mà nhức cả đầu, “Bác Vương, đây là tài xế của công ty chúng cháu, đến đây để đưa xe cho cháu.” Ôn Hân cười ha ha với hiệu trưởng, sau đó kéo Tả Tuấn vào trong xe.

“Tôi đã nói rồi, thằng nhóc đáng về lưu manh đó có thể là bạn trai của Ôn nha đầu....” Ông cụ dù sao cũng là người lớn tuổi, ông không nghĩ công ty của Ôn Hân tốt đến mức có thể có chiếc xe bắt mắt như vậy, ông cũng không nghĩ, tài xế bị thương mà có thể lái xe, ngược lại để Ôn Hân lái xe rồi đi.

“Đi đâu?” Xem ra hôm nay không đuổi tên ngựa đực này đi trước thì mình không có cách nào thoát thân được, Ôn Hân dứt khoát từ bỏ suy nghĩ đi làm đúng giờ, nói thẳng ra.

“Số 63 chung cư Dự Viên.” Tả Tuấn ngồi ở vị trí ghế phụ đưa tay trái đùa nghịch nút thắt trên cánh tay phải một lúc, liền bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, dù sao anh cũng là người không được chạm đến giường đệm cả đêm.

Tả Tuấn an tĩnh, Ôn Hân ngược lại vui vẻ tỉnh táo, mà tốc độ xe Ferrari cũng nhanh chóng tăng cấp từ tốc độ của chiếc xe chạy bằng điện hôm qua thành tốc độ của hai chiếc xe điện mô-tơ.

Tả Tuấn căn bản không cần báo nhà anh ta cụ thể là khu nào, đường nào, bởi vì cả thành phố C hầu như không có mấy ai là không biết chung cư Dự Viên. Nơi đó tập trung đám người thượng lưu nhất thành phố C.

Ferrari chạy qua một con dốc, lại xuyên qua một loạt rừng Sơn Mộc, xa xa đập vào mắt chính là một tòa kiến trúc kiểu biệt thự điền viên.

Không đợi Ôn Hân hỏi, ngựa đực đang nhắm mắt đã mở miệng trước, “Đi về phía trước 500m, chính là tòa thứ nhất bên tay trái.”

Anh ta tuyệt đối là cố ý. Ôn Hân càng hung ác, đạp chân ga.

Nhà họ Tả to hơn so với khi nhìn từ xa, lái đến cửa, Ôn Hân giao xe cho người gác cổng rồi định đi.

Tả Tuấn lười biếng xuống xe nhìn cô, “Cô định trở về bằng cách nào?”

Anh ta cười khê hai tiếng, “Đừng quên nơi này là ngoại ô thành phố, đi bộ về là không thể nào; đón taxi thì càng không cần nghĩ, ở đây nhà nào cũng có xe, có tài xế thần kinh nào có thể lái xe đến đây.”

Mới vừa chỉ một lòng muốn thoát khỏi tên khắc tinh này nên cô không nghĩ nhiều, giờ đây mặt Ôn Hân hoàn toàn đau khổ, vừa mới bắt đầu tên ngựa đực đó đã định đùa bỡn cô.

Trước khi sắc mặt Ôn Hân hoàn toàn xấu đi, Tả Tuấn nhún vai mang tính an ủi, “Yên tâm đi, một lát nữa tôi phái xe đưa cô về.”

Ôn Hân đứng tại chỗ tiến cũng không được lùi cũng không xong, cô hoàn toàn lĩnh hội được câu nói kia: chưa bắt được hồ ly mà làm cho cả người rối bời.

Thay xong quần áo Tả Tuấn đứng ở trên hành lang lầu hai đi xuống nhìn Ôn Hân trong phòng khách, cảm giác phức tạp không nói ra được.

Ban đầu, người nọ cũng giống như cô, nói chuyện với anh lúc nào cũng mang theo chế nhạo, nhưng điểm bất đồng chính là, sau khi châm chọc cô ấy sẽ inh một nụ hôn vô cùng ngọt ngào.

Phía trên hồi ức trong đầu đã sớm che phủ từng tầng cát bụi dày đặc, bởi vì sự xuất hiện của người này, cảm giác nào đó của Tả Tuấn lại quay về với thân thể, anh hướng mắt ra ngoài cửa lớn.

Thời gian vừa khéo.

Cửa mở ra, Nghiêm Mỹ rời nhà hơn hai tháng trở lại.

Ôn Hân lần đầu tiên xuất hiện trước mặt mẹ Lê Minh Thần, mà đứng bên người cô chính là anh, đây là không phải chuyện rất thú vị sao.... Mắt phượng mỉm cười.

26. Chương 26: Chuyện Tình Yêu Nam Nữ

Không chú ý tới trong phòng khách còn có Ôn Hân, Nghiêm Mỹ vừa vào cửa liền dứt khoát chỉ huy người giúp việc làm như thế nào để sắp xếp đồng màu sắc sắc sỡ bà mang về.

“Cái hộp màu hồng là mũ mua cho Tả Dữu, cầm vào phòng của nó, còn chiếc hộp màu đen kia.... Không phải cái đó!” Ôn Hân đứng ở phía sau ghế sofa nhìn Nghiêm Mỹ mạnh mẽ vang dội đi thẳng tới vị trí cách cô rất gần, chỉ vào người giúp việc đang bưng chiếc hộp nói: “Là chiếc màu đen gói giấy mạ vàng.... Cái đó là quần áo mùa hè mua cho con bé, cái kia mới là mua cho Tả Tuấn, sao lại như vậy....”

Vì vừa mới xuống máy bay về nhà, nên trên trán Nghiêm Mỹ rướm ra một lớp mồ hôi mỏng, nhận lấy khăn người làm đưa tới, Nghiêm Mỹ cau mày quở trách người làm không biết làm việc.

“Đa tạ ngài ra ngoài một chuyến còn hao tâm tổn trí mang quà cho tôi.”

Ôn Hân bị Nghiêm Mỹ coi thành không khí xem nhẹ đã lâu nghe được âm thanh nên quay đầu lại, Tả Tuấn đã đổi một bộ áo sơ mi quần tây đứng ở trên cầu thang, tay khoác lên tay vịn cầu thang, lấy phong thái bao quát nhìn Nghiêm Mỹ ở phía dưới.... Còn có Ôn Hân.

Ngựa đực chính là ngựa đực, bất luận là mặc màu đen hay là màu trắng, ánh mắt nhìn phụ nữ đều là chữ đó.

Ôn Hân xoay mặt đi, không nhìn anh ta.

“Hiếm khi con ở nhà a!” Đối với người con riêng nửa năm không gặp mấy lần đột nhiên về nhà này, kinh ngạc trên mặt Nghiêm Mỹ tuyệt đối không phải một chút xiu, nhưng rất nhanh bà liền bình tĩnh lại, mỉm cười nói với Tả Tuấn đang đi xuống cầu thang, “Vừa đúng lúc lần này về ngẫu nhiên mang theo mấy con cua tươi, buổi tối ở nhà ăn đi.”

Tả Tuấn đưa tay sửa lại cổ áo và tay áo, “Không được rồi, tối hôm qua chơi quá muộn, buổi sáng cùng bạn về thay quần áo, một lát công ty còn có việc.” Nói xong, Tả Tuấn đi qua Nghiêm Mỹ, trực tiếp xách Ôn Hân ở phía sau ghế sa lon lên, “Đi thôi.... Chơi cả đêm không mệt mỗi sao?” Nụ cười của ngựa đực rơi vào trong mắt Ôn Hân, tràn đầy chất độc tội ác, nhìn cách đối thoại giữa Tả Tuấn và người phụ nữ kia, Ôn Hân còn không biết thân phận của bà thì thật là ngu.

“Ông già mà về thì nói với ông ấy một tiếng, tất cả đều thuận lợi....” Cả người Ôn Hân cứng ngắc bị Tả Tuấn lôi ra khỏi phòng, không hề bất ngờ có thể cảm thấy phía sau lưng có một ánh mắt đăm chiêu vẫn luôn dõi theo.

Ra khỏi cửa chính Tả Trạch, Ôn Hân trực tiếp trở mặt hất tay Tả Tuấn ra, Tả Tuấn cũng không giận, tay đút vào trong túi quần nửa trêu chọc nói: “Như thế nào, ấn tượng lần đầu tiên gặp mặt mẹ chồng tương lai của cô ra sao?”

Ôn Hân tức giận dừng chân, quay đầu lại nhìn anh ta: “Anh sớm biết mẹ Lê Minh Thần sắp về, anh còn dẫn tôi tới, anh cố ý làm như vậy, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Muốn làm gì?” Tả Tuấn lẩm bẩm một tiếng, đã kích Lê Minh Thần? Hay là muốn tìm được thứ bản thân đã đánh mất trên người Ôn Hân? Xem chừng vấn đề này ngay cả chính anh cũng không biết đáp án cụ thể.

“Đợi ở chỗ này.” Câu hỏi của Ôn Hân khiến Tả Tuấn mê mang, anh vẫn nói một câu, liền đi về phía biệt thự ở bên cạnh.

Nhưng khi Tả Tuấn lái chiếc Maserati trắng ra khỏi gara, xa xa nhìn trước cổng đã không thấy người.

“Cô nhóc khó chịu.” Lúc nói xong câu này thì Tả Tuấn ngậy ra một lúc, bởi vì câu này, giống như đã từng quen biết.

Bánh xe Maserati lăn trên đường lớn, lặng yên không một tiếng động. Theo hướng quỹ tích của xe chạy, ở ven đường Tả Tuấn thấy Ôn Hân đang bước nhanh về phía trước, “Từ đây đến Vạn Bác, lái xe ít nhất cũng phải 45 phút, cô xác định cô muốn cuộc bộ hai tiếng rưỡi đi về, mà không muốn tôi đưa cô?”

Ngay từ lúc Tả Tuấn lái xe chạy từ phía sau tới, Ôn Hân đã biết cánh tay lái xe của ngựa đực căn bản không thành vấn đề, Ôn Hân cảm thấy bị chơi xỏ nên dứt khoát xem như không nghe thấy lời của anh ta.

“Nếu không ngồi xe của tôi, vậy tôi gọi điện tới công ty xin nghỉ giúp cô là được, có thể đã trễ 3h rồi, tiện thể nói trợ lý Ôn đang ‘đơn độc’ bàn chuyện nghiệp vụ với tôi....”

Đấu trí đấu dũng với tên vô lại, chỉ có thể vô lại hơn hẳn ta mới được, ở điểm này, Ôn Hân thua.

Kiên trì xuống xe ở trước giao lộ cách Vạn Bác một con đường, Tả Tuấn trong xe nhìn Ôn Hân rời đi đột nhiên lộn trở lại bên cạnh xe, “Hôm nay, đa tạ Tả tổng rồi....”

Ôn Hân đã quẹo một cái không thấy bóng dáng, Tả Tuấn cúi đầu nhìn cánh tay bắt đầu bốc lên, sau khi đau đớn lại muốn cười, “Quả nhiên không dễ chọc.” Nhưng lấy vết thương lần nữa nứt ra này của mình so sánh với người phụ nữ ỉnh vết thương này, Tả Tuấn thích Ôn Hân nghiêng về kiểu phòng ngự. Từ ngày đó trên bàn cơm lần đầu tiên bắt gặp ánh mắt của cô, quật cường trong mắt Ôn Hân thổi đi bụi phủ đầy trên trái tim anh từ lâu.

“Em trai, em nói anh nên làm thế nào đây?”

Cánh tay Tả Tuấn duỗi dọc theo cửa sổ xe, không để ý tới máu ngày càng nhiều trên cánh tay bị thương, chỉ nhìn ngoài cửa sổ, suy nghĩ sâu xa....

Đám mây trên trời biến hóa huyền ảo thành các loại hình dạng, một lát biến thành Ôn Hân.

Cũng may ngày đó chuyện ở công ty không nhiều lắm, mà Tả Dữu thích nhất tám chuyện với Ôn Hân cũng đi cục Lao Động làm việc, vì vậy khi Ôn Hân thất thểu quay lại Vạn Bác cũng không thu hút sự chú ý của quá nhiều người. Ôn Hân không tập trung nhưng cũng coi như thuận lợi trải qua một ngày, tan ca liền vội vã đến bệnh viện chăm sóc anh trai. Dù sao cũng không thể để Dữu Tử ở bệnh viện chăm sóc anh trai ba ngày liền được.

Nhưng trước khi ra khỏi cửa, Tả Dữu một ngày không về công ty đột nhiên gọi điện thoại tới.... cô ấy tạm thời có chuyện, hôm nay không thể đến trường đón Noãn Noãn được.

Liếc nhìn đồng hồ, than gian tan học của trường tiểu học đã quá năm phút, không nói nhiều nữa, Ôn Hân vội vã cúp điện thoại, đổi lộ tuyến đi đến trường học.

Hôm nay Ôn Noãn ngược lại cực kỳ ngoan, đeo túi sách nhỏ thành thật ngồi chồm hổm cạnh bụi cây nhỏ ở cổng trường, ngoài không nhìn về phía Ôn Hân ra, tất cả đều rất bình thường.“Noãn Noãn....” Nghe được tiếng cô gọi, Ôn Noãn chống cằm chân mập mạp đứng dậy, “Cô ơi, chị tới đón con hai ngày rồi, hôm nay chân sưng lên rồi cuộc cô cũng tới, con rất nhớ cô đó...”

Hàm răng Ôn Noãn mọc thêm được một nửa nhưng chưa hoàn chỉnh nên cô bé nói chuyện vẫn có chút vấp vẫ, nhưng chuyện này cũng không hề làm trở ngại việc Ôn Hân nghe hiểu.

Cô khom lưng sờ mái tóc mềm mại của cháu gái, “Chị hôm nay bận việc, hay là cô dẫn con đi bệnh viện với ba có được không nào?”

“Được ạ được ạ!” Ôn Noãn vỗ tay nhảy cao lên.

Con người chính là như vậy, lúc tuổi còn nhỏ dù sao vẫn có thói quen thử nghiệm thứ mới mẻ, tựa như đối với Noãn Noãn từ nhỏ cơ thể khỏe mạnh rất ít khi vào bệnh viện mà nói, những thứ thuộc về màu trắng và vị thuốc nước của trời đất là mới lạ.

Con người cũng vốn là như vậy, tùy theo sự tăng lên của tuổi tác, gia tăng của lịch duyệt, mới mẻ thành không tươi mới, mới lạ thành tổn thương, thông thường thì bắt đầu trốn tránh, tựa như đối với Ôn Linh mà nói, đối với bệnh viện là tránh không kịp.

Cũng may sau ngày mai, tất cả đều sẽ tốt. Ôn Hân kéo Ôn Noãn vừa nghĩ, vừa đi, vừa hỏi: “Buổi tối Noãn Noãn muốn ăn gì nào?”

Nhắc đến ăn, Ôn Noãn bé nhỏ lên lớp cả ngày lại có tinh thần: “Cô ơi, cô ơi, con muốn ăn bánh bao xá xíu!” Cô bé vừa nhảy cao vừa nói.“Được, hai chiếc có đủ không?” Ôn Hân nhìn về phía trước hỏi Ôn Noãn, ban ngày coi như trải qua nhiều chuyện không vui hơn nữa, chỉ cần ở bên cạnh người nhà, Ôn Hân liền an lòng.

“Cô à, ba chiếc có được không?” Tay nhỏ của Ôn Noãn lắc lắc tay lớn của Ôn Hân thương lượng, đột nhiên cô bé lại nhớ tới cái gì đó, “Cô ơi, còn phải, còn phải mua chút nhang muỗi! Hôm qua vào trong phòng có rất nhiều con muỗi, chị nói là muỗi biến thân biến thành nhò đó, đặc biệt vào phòng lát gạch cần Noãn Noãn và ba ...” Giống như là chứng minh cái gì đó, Noãn Noãn giơ bàn tay nhỏ về phía Ôn Hân khoe một chuỗi “nốt nhỏ” trên cánh tay mập mạp của cô bé.

Ôn Hân nghe vậy dừng chân lại, đau lòng nhìn mấy nốt Ôn Noãn bị chích, đồng thời hỏi: “Vậy có phải ba cũng bị chích rất nhiều không?” “Dạ ~ dạ ~ dạ ~” Đầu nhỏ của Ôn Noãn lắc lư như trống bỏi, “Chị nói ba sắp giải phẫu, trên người phải đề phòng dị ứng bị muỗi độc chích, chị đuổi muỗi cho ba cả đêm...”

“Ồ...” Xem xong nốt chích trên người Noãn Noãn, Ôn Hân dẫn cô bé tiếp tục đi về phía bệnh viện, nghĩ tới đồng thời mua nhang muỗi và nước hoa, cô luôn cảm thấy có chỗ nào đó kỳ quái, cụ thể vấn đề ở đâu, cô nhất thời cũng nghĩ không ra.

Dưới tác dụng chung của nước hoa và nhang muỗi cùng với cửa sổ có rèm được tu sửa, cả nhà Ôn Linh, Ôn Noãn, Ôn Hân xem như trải qua một đêm an ổn. Ôn Hân xin nghỉ phép với công ty, hôm sau dậy sớm đến phòng làm việc của bác sĩ, sau khi trưng cầu mấy vấn đề liên quan đến phẫu thuật, Ôn Hân yên tâm đi ra ngoài mua bữa sáng.

Bắt đầu từ buổi tối hôm qua, Ôn Noãn liền âm ỉ đòi ở đây đợi ba phẫu thuật. Có lúc Ôn Hân cũng phải bội phục cái đầu nhỏ của cô bé này, con bé kỳ quái lắm, một đứa bé nhỏ như thế làm sao biết sinh em bé có thể có người hộ sinh, lại làm sao có thể liên hệ chuyện hộ sinh với việc phẫu thuật của ba đây. Khi cầm bánh bao và túi sữa đậu nành đưa cho hai người một lớn một nhỏ, Ôn Hân nói với Ôn Noãn: “Chỉ một lần này thôi ha, không được vì không muốn tới trường mà bảo cô xin phép giáo viên.”

Noãn Noãn ôm sữa đậu nành uống vui vẻ gật đầu một cái, bé mới không cần nói cho cô biết mấy từ hộ sinh vừa nói đó là dì Quý Mai uy hiếp chú Đông Đông nói....

Phẫu thuật được xác định vào mười giờ sáng, nhìn anh trai nằm trên xe giải phẫu bị đẩy từ từ vào phòng phẫu thuật, vẻ căng thẳng trên mặt Ôn Hân đang đứng không hề kém hơn so với anh trai đang nằm trong đó. “Cô à, đừng út và chị sao còn chưa tới?”

Ôn Hân sờ đầu cô bé, “Hãy đợi cùng với cô đi.”

Có lúc, không phải là cô không muốn tìm một bờ vai dựa vào, nhưng thời điểm cần thì bờ vai đó lại không ở đây. Lê Minh Thần không ở đây, Tả Dữu cũng không ở đây, Ngụy Dực càng không phải đối tượng cô có thể suy xét. Ôn Hân của hiện tại, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Người nên xuất hiện thì không thấy đâu, người không nên xuất hiện lại bất ngờ xuất hiện.

Phẫu thuật bắt đầu chưa được mười phút, Ôn Noãn vốn đang thành thật ngồi ở một bên bắt đầu uốn qua uốn lại, đôi mắt nhỏ cũng không ngừng nhìn chăm chăm vào đèn trên đỉnh đầu, “Noãn Noãn, đợi chút nữa đi, ba ra ngay ấy mà.” Ôn Hân vỗ vỗ Ôn Noãn, muốn cô bé bình tĩnh.

“Cô ơi, dì...” Theo hướng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Noãn cau có lại, xa xa Chu Giai Di vẫn đeo kính mắt lớn như ngày đó đứng ở đầu bên kia của hành lang, đang nhìn Ôn Hân và Ôn Noãn ở đầu phòng phẫu thuật bên này.

“Cô tới làm gì?” Đối với Chu Giai Di, trước giờ Ôn Hân nói không ít lời lạnh nhạt, nhưng trường hợp ngăn cản không thích hợp, vậy nên cô đi đến gần kề Chu Giai Di thấp giọng nói với cô ta.

“Hôm nay Ôn Linh phẫu thuật, tôi tới nhìn thử chút.” Âm thanh Chu Giai Di hôm nay hơi khàn, không lớn giống như trước kia.

“Nơi này không hoan nghênh cô, anh trai tôi cũng không muốn gặp lại cô, cô đi đi.”

Khi Ôn Hân đang hạ lệnh đuổi khách với Chu Giai Di, cửa phòng phẫu thuật khép lại không bao lâu bỗng mở ra một lần nữa, một người bác sĩ trẻ mặc quần áo mổ màu xanh đi ra. “Ai là người thân?”

Vào bệnh viện công tác hai năm lần đầu tiên bác sĩ trẻ gặp người nhà bệnh nhân không hấp tấp đợi ở cửa phòng, vì vậy ấn tượng lần đầu gặp mặt của bác sĩ trẻ với gia đình này không tốt.

Thấy bác sĩ gọi, Ôn Hân không có thời gian để ý đến Chu Giai Di nữa, chạy thẳng tới cửa.

“Bác sĩ, anh tôi thế nào rồi?”

“Năm đó khi bệnh nhân làm phẫu thuật cắt chi, từng gắn vào trong xương một cây đinh thép, vật này để giúp anh ta sau này có sức chống chi giả, nhưng xem xét từ tình hình mức độ hấp thụ còn hoạt động được của anh ta, thì những năm này chắc hẳn là không kết hợp dùng chi giả, hiện tại đinh thép đã cũ kỹ rồi, dẫn đến hấp thụ ở phần chân bị nhiễm trùng, tôi đến để trưng cầu ý kiến của các người, là bỏ đinh thép cũ thay bằng cái mới, hay là dứt khoát không đổi.”

“Bác sĩ, thêm đinh và không thêm có gì khác biệt ạ?” Trong lúc Ôn Hân đang mãi suy nghĩ xem nên làm thế nào, thì Chu Giai Di đi qua cùng lên tiếng hỏi trước.

“Nói trắng ra là, thêm đinh có thể kết hợp chi giả, mà không thêm chỉ sợ rằng xương đùi của bệnh nhân không đủ lực chống đỡ, dù sao năm đó xương cũng dập nát một đoạn dài như vậy.”

“Thêm, dĩ nhiên thêm...” Một âm thanh thở không ra hơi từ xa truyền đến, Tả Dữu chạy đến váy bên người cũng bay phấp phới.

Mà phía sau cô ấy chính là Lê Minh Thần mặc quân trang cả người mệt mỏi.

Lê Minh Thần cũng không ngờ hôm trước anh em ở sư đoàn lại chủ động gửi chiến thư cho bọn anh, nói cái gì mà so tài nghệ với các tinh anh của sư đoàn 952, gặp con mẹ nó quỳ đi, trong sư đoàn 952 trước giờ không có lính yếu ớt, mà Lê Minh Thần vừa mới được phái đi Vân Nam đặc huấn trở lại càng không phải lính yếu, nên anh chủ động xin đi giết giặc là chuyện không thể thoái thác.

Nhưng Lê Minh Thần quên một chuyện, coi như không phải diễn tập quân sự, nhưng thi đấu thể thao “hữu nghị” giữa sư đoàn với sư đoàn sao có thể nhanh như vậy, suốt cả hai ngày, thi đấu bắn bia thực tế, từ mấy tính theo dõi định vị, anh em sư đoàn thật sự là vắt hết óc suy nghĩ mới có thể làm tỉ số hơn được mấy lần.

Sáng sớm ngày thứ ba, Lê Minh Thần giành thắng lợi trở về ngay cả râu cũng không buồn để ý, thế nên râu ria xồm xoàm chạy tới bệnh viện, đồng thời gặp Thủy Quả ở cửa bệnh viện.

Lê Minh Thần đối với em gái vẫn luôn là phục tùng chủ quan là chính, trấn áp vũ trang là phụ, nhưng lần này, anh không đứng ở bên Tả Dữu.

Lê Minh Thần đi từng bước từng bước từ cửa thang máy đến bên Ôn Hân, không giống sự vội vã của Tả Dữu, mỗi một bước đi của Lê Minh Thần đều giống như một bàn tay lớn từng chút an ủi trái tim hoảng loạn của Ôn Hân.

Đùi của anh trai là căn bệnh quái gở, lấy cây đinh ở bên trong nhiều năm ra rồi lại trồng một cây mới vào, đau đớn bên trong đó Ôn Hân có thể tưởng tượng ra được. Nhưng nếu như không trồng, vậy thì chút khả năng đi lại của anh trai cũng có thể mất.

“Sao rồi?” Lê Minh Thần vừa đi lại gần, Ôn Hân thuận thế liền dựa vào ngực anh, động tác thoải mái như tự nhiên.

Cô đơn quá lâu, mệt mỏi quá lâu rồi cô cũng có chỗ để dựa vào.

Lê Minh Thần chính xác là một quân nhân quen với thô lỗ, nhưng điều này không có nghĩa là anh không có mặt tinh tế, anh vỗ lưng Ôn Hân, “Anh tôn trọng sự lựa chọn của em.” Lê Minh Thần dừng một chút, lại nói, “Nhưng anh nghĩ, nếu như là tự bản thân Ôn Linh quyết định, anh ấy sẽ từ bỏ, hay là sẽ chịu đựng?”

Anh.... Ôn Hân thì thầm mấy tiếng, trong đôi mắt có sự kiên định nào đó, cô xoay người nói với bác sĩ trẻ “Bác sĩ, hãy đổi đinh cho anh trai tôi.” Mặc dù những năm này anh trai vẫn luôn yên lặng, nhưng Ôn Hân tin tưởng, trong lòng anh không muốn từ bỏ.

Bác sĩ nam đã không kiên nhẫn chờ đợi, nghe được quyết định làm, lập tức xoay người vào phòng giải phẫu.

Mấy người ngoài cửa, đại khái ngoại trừ trong lòng Chu Giai Di có thêm phần khổ sở vì bị xem nhẹ ra, những người khác đều một lòng một dạ đặt tâm tư vào trong phòng phẫu thuật.

Giải phẫu thuận lợi hơn so với tưởng tượng rất nhiều, ba giờ sau, Ôn Linh được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Ôn Hân tựa vào trên người Lê Minh Thần thở phào nhẹ nhõm, lòng bàn tay ẩm ướt vẫn không nhịn được sờ đầu Ôn Noãn một cái.

Nhưng chỉ trong thời gian ngắn, Ôn Hân phát hiện tâm tình Tả Dữu cho đến hôm nay mới xuất hiện có gì đó kỳ lạ.

Khi mới vừa phẫu thuật, điện thoại của cô nhóc vẫn vang lên không ngừng, từ đổ chuông đến âm thanh yên lặng, cho đến cuối cùng là tắt máy.

Hiện tại anh trai không sao, cô nhóc lại mở máy trốn ở một bên gọi điện thoại, nhìn vẻ mặt không được tốt.

“Dữu Tử, sao vậy?” Rời khỏi bên cạnh Lê Minh Thần, chờ Tả Dữu nói chuyện điện thoại xong, cô mới mở miệng.

Đột nhiên bị Ôn Hân hỏi như vậy, Tả Dữu có chút sợ, nhưng chỉ luống cuống vờ vờ có ba giây, hoa lệ trong mắt cô gái nhỏ liền bắt đầu nổi lên.

“Chị, em rước lấy phiền toái rồi....”

Ôn Hân đang muốn hỏi, từ phía sau cô đột nhiên truyền đến tiếng tát đánh bốp, đợi cô quay đầu lại nhìn, Chu Giai Di đã bị một tát đánh bay kính mắt, thì ra là bên cạnh mắt cô ta đã sớm đầy vết bầm đen.

Người ra tay đánh đó Ôn Hân nhận ra, chính là Từ Á Uy lần trước đã gặp trong hôn lễ Lý Bá Ngôn.

Nhức đầu quá....

27. Chương 27: Chuyện Tình Yêu Nam Nữ (2)

Trên đời chưa bao giờ có tuyệt đối hoàn toàn, tựa như trước kia Ôn Hân cực kỳ ghét đàn ông đánh phụ nữ, nhưng khi bàn tay Từ Á Uy rơi xuống trên mặt Chu Giai Di, trong lòng cô cũng không xao động nhiều. Thậm chí, còn có chút hưng phấn nho nhỏ.

Không thích bản thân hiện tại lại mang theo chút hờ hững khi người khác gặp họa, đưa lưng về phía Tả Dữu rời đi, Ôn Hân đi tới chỗ Ôn Ôn.... loại trường hợp đánh người này, không thích hợp với thiếu nữ.

Chỗ Ôn Hân đứng cách vị trí Lệ Minh Thần ôm Ôn Ôn tới đa là sáu mét, nhưng cô chưa đi được hai bước, thì Từ Á Uy ban nãy còn ra sức cho Chu Giai Di hai bạt tai lại quay người chạy về phía Ôn Ôn.

“Nói! Là đứa con hoang này quyến rũ cô, hay là tên phé vật đang nằm ở kia quyến rũ cô, đi theo ông mày mấy năm rồi mà chỉ nhớ ăn chứ không nhớ đánh(**)!”

(**)'nhớ ăn không nhớ đánh' nghĩa là chỉ nhớ điều tốt đẹp vui sướng chứ không nhớ được cái đau đớn, khổ sở.

Từ Á Uy đoán chừng là nhìn thấy hai tay Lệ Minh Thần đều đang ôm cô nhóc Ôn Ôn béo ú kia, không ra tay được, nên không lo ngại gì, vì vậy khi cách Lệ Minh Thần ngoài một mét đã nói hết ra những lời bản thủ.

Ôn Hân giận đến nỗi phát run không nhìn nổi nữa, đi qua muốn liều mạng với Từ Á Uy.

Bước chân còn chưa bước ra, Ôn Hân ngay cả chuyện xảy ra như thế nào cũng không nhìn rõ, chỉ nghe được Từ Á Uy kêu thảm một tiếng, người bay thẳng ra ngoài. “Nhớ ăn không nhớ đánh, coi hai chân 1m2 của ông đây để làm bài trí đúng không.”

Lệ Minh Thần vẫn là cái dáng vẻ du côn tức cười đó, nếu như không phải là chân có trình độ để ngang ở không trung vẫn chưa thu về, thì không ai lại đem cái chân kia cùng với một tay chắn ngang ôm Ôn Ôn, một bàn tay khác chụp trên đầu của cô nhóc không muốn cô bé nhìn tỉ mỉ xem chuyện gì xảy ra, không muốn cô bé có liên hệ với tên đàn ông này.

Lệ Minh Thần mới vừa từ trên đầu trường xuống, ngay cả chốt an toàn trên người anh cũng còn chưa trở về vị trí cũ, đối với kẻ tiểu nhân cười lên đầu nhà họ Ôn này, quả thực đại đội trưởng muốn khách sáo cũng cảm thấy là điều kiện không cho chép.

Mặc dù tính khí Lệ Minh Thần nóng nảy, vung chân vẫn còn có chừng có mực, nhưng một đá đúng mực này vẫn làm cho Từ Á Uy tiên sinh ngã nhào xuống đất rên hừ hừ hai cái mới lồm cồm bò dậy.

“Anh.... anh tưởng rằng anh có, có bản lĩnh thì...” Từ Á Uy đã sớm nói không nói được thành câu trọn vẹn, Lệ Minh Thần kiên nhẫn chờ hắt ta hít thở, rồi mới lại nhìn Từ Á Uy ôm bụng nói hết câu hoàn chỉnh: “Anh đừng tưởng anh bản lĩnh là có thể tùy tiện đánh người, làm lính mà đánh dân thường là trái với quân kỷ, kỷ luật rất nghiêm trọng!”

Lệ Minh Thần hừ một tiếng, bày tỏ lời của hắt ta mình đã nghe rõ nghe hiểu rồi, đồng thời cũng tỏ rõ thái độ của mình: anh không quan tâm.

Đặt Ôn Ôn xuống đất áp sát đến bên chân Ôn Hân, Lệ Minh Thần siết chặt quả đấm đến gần Từ Á Uy: “Tiểu đoàn, sư đoàn mày có thể tùy tiện đi kiện, không vừa ý còn có tòa án quân sự tiếp đãi mày, nhưng tao nói cho mày biết, ngay cả người phụ nữ của mình và người nhà của cô ấy cũng không bảo vệ được, thì tao làm lính làm cái rắm gì!” Chân Từ Á Uy mới vừa khập khiễng đứng lên được bị khí thế áp bức tiếp cận làm cho lại nhũn ra, thiếu chút nữa thì ngã nhào.

“Con đàn bà lùn bại này, về sau để tôi nhìn thấy cô lui tới với bọn họ, tôi, tôi sẽ không khách khí.” Miệng cộc gan thô, Từ tiên sinh nói lời này trong lòng không lảng nhục như bình thường, sự mạnh mẽ của hắt ta cũng chỉ ở mức trừng khốc miệng hơi sưng lên của Chu Giai Di.

Chu Giai Di cuối cùng vẫn đi theo Từ Á Uy, chuyện phát triển đến mức này, thái độ của Ôn Hân đối với Chu Giai Di cũng không nói rõ là cái gì.

Có thể nhìn ra được cô ta sống cũng chẳng tốt đẹp gì. Cùng Lê Minh Thần dắt Ôn Noãn, bên cạnh còn có Tả Dữu cùng đi về phía phòng bệnh của anh trai Ôn Hân chợt nhớ tới một câu nhìn thấy trên mạng: người đàn ông bắt cả hai tay sau khi gặp lại bạn gái trước, bạn gái nói với anh ta.... nhìn thấy anh sống không tốt là tôi yên tâm rồi.

Thấy Chu Giai Di sống không tốt, cô vui vẻ sao? Anh trai vui vẻ sao? Đáp án quá phức tạp, Ôn Hân không muốn nghĩ.

Kết quả phẫu thuật của Ôn Lĩnh tốt ngoài dự đoán, bác sĩ kiểm tra xong thông báo với người nhà, bởi vì bệnh nhân cũng không phải là vị thành niên nằm trên giường bệnh, mức độ teo cơ ở phần chân cũng rất nhỏ, chỉ cần chăm chỉ rèn luyện, khả năng dựa vào chi giả để đứng lên vẫn rất lớn.

Tin tức này khiến Ôn Hân quá sức vui mừng, Ôn Noãn không hiểu nguyên do nên cười ngây ngô, Tả Dữu sau khi tới bệnh viện vẫn luôn rầu rĩ cũng cười rồi. Cảm xúc của cô ấy cũng khôi phục lại “bình thường”, Ôn Hân bận rộn chăm sóc anh trai nên cũng quên mất hỏi xem rốt cuộc cô ấy đã gặp rắc rối gì.

Phẫu thuật chân không giống với các dạng phẫu thuật khác, sau phẫu thuật cần người nhà chăm sóc một tác cũng không rời, vì vậy ngày hôm sau, Ôn Lĩnh tỉnh lại liền đuổi em gái đi làm. Sau khi xác nhận nhiều lần rằng anh không sao, Ôn Hân mới để bữa sáng lại rồi đưa Noãn Noãn đi học, sau đó đi làm.

Hôm qua, Dữu Tử và Lê Minh Thần đều không ở lại bệnh viện, Dữu Tử thần thần bí bí, Lê Minh Thần phải đến sự đoàn báo cáo thành tích trước, nhưng trước khi đi anh dán vào bên tai Ôn Hân nói mấy chữ: anh sẽ nhanh chóng quay lại.

Lúc ấy, thiếu tá thấy Ôn Hân đỏ mặt tía tai, rất hài lòng với dáng vẻ “ngóng chồng về nhà” của vợ.

Tám giờ rưỡi, Ôn Hân đi vào phòng làm việc với tâm tình vô cùng tốt.

Một ngày cuối hạ xem như bắt đầu tốt đẹp, bởi vì hai người đàn ông đột nhiên đến, quả thực là đầu hổ bị đặt một cái đuôi rắn.

Khi thư ký Tiểu Lưu của Vạn Cương đi vào thông báo họp, Ôn Hân đang tra cứu nội dung công việc của bộ phận quản trị nguồn nhân lực, gần đây nhiều việc, bên Hằng Vũ muốn cô xử lý, tình lực của Ôn Hân có hạn, về phương diện nhân lực trước kia ít khi nằm trong nội dung công việc của cô.

Sau khi kiểm tra xong tình hình tiền thưởng đi công tác gần đây của công ty, giấy tờ thanh toán mới lật được một tờ, thì Tiểu Lưu đã gõ cửa vào phòng rồi, “Trợ lý Ôn, Tả tổng của Hằng Vũ và Ngụy tổng của chúng ta đều đến rồi, Vạn tổng muốn tôi thông báo cho cô mười phút sau họp ở phòng hội nghị.”

“Tôi biết rồi....” Ôn Hân lập tức giống như ăn phải con ruồi bị nghẹn đáp lại một tiếng. Khi Tiểu Lưu nói “Tả tổng” thì trên lưng Ôn Hân liền ngứa ngứa, giống như mình lại bị thứ gì đó ương ướng hôn một cái.

Cuối cùng sau khi quét mắt đến danh sách thanh toán huấn luyện, thanh toán đi công tác, cùng với thanh toán tai nạn lao động, Ôn Hân không có tâm trạng nữa, tắt EXCEL đi, tắt màn hình máy chủ, Ôn Hân mới đứng dậy chỉnh lại quần áo rồi ra cửa lên lầu.

Phòng hội nghị nói nhỏ cũng không hề nhỏ, là một căn phòng được sửa sang lại một lần nữa sau khi Vạn Bác thuộc về Thiên Hòa, khoảng bốn mươi mét vuông, từ bề mặt bên trong cho đến thiết bị chiếu hình, rồi xuống đến lưng ghế tựa mềm mại, đều cực kỳ thượng lưu.

Ôn Hân vào cửa thấy Ngụy Dược ngồi ở vị trí cao nhất về mặt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn Tả Tuấn, trong lòng liền khó chịu.

Ngụy Dược tuyệt đối là vì giữ thể diện mới dùng căn phòng này tiến hành hay là nói tạm thời không cần nó.

Mấy lần trước anh không có ở đây, Ôn Hân tùy tiện tìm một phòng bàn bạc với Hằng Vũ, cũng không thấy tên ngựa đực có phản ứng không tốt gì cả.

Lúc Ôn Hân đi vào, hai người đàn ông nhìn thấy cô, Ngụy Dược nghiêng người hướng về phía bên cạnh, như chờ đợi Ôn Hân có thể ngồi vào chỗ trống bên cạnh anh; Tả Tuấn không nghiêng người, anh ta lười biếng ngả lên ghế.... nói lỏng cúc cổ áo.

Sắc dụ!

Nhưng việc phân cao thấp giữa hai người đàn ông này rơi vào trong mắt phụ nữ ít cảm tình, lại hết sức ngại thẹn.

Cô cũng không cố kỵ ánh mắt như mang theo lưỡi câu của hai người này, trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế ở phía cuối cách xa bọn họ nhất.

Một đầu một đuôi, khoảng cách không thể tiếp xúc khiến mặt Ngụy Dực trắng bệch lại càng trắng hơn, anh không nhin được nhìn Tả Tuấn một cái, ngựa đực ngược lại không mất mác, chỉ là ánh mắt nhìn Ôn Hân nhiều thêm một tầng: cô vì ánh mắt tự luyện của hắn mới không qua đây ngồi.

“Người cần bản đã đến đủ rồi, Vạn Tổng, bắt đầu được rồi.” Năm phút sau, Tiểu Lưu nói với Vạn Cương ngồi bên cạnh Ngụy Dực.

Ngụy Dực là ông chủ Vạn Bác, nhưng thực tế đưa vào hoạt động vẫn là Vạn Cương. Lão Vạn khó chịu bị kẹp giữa khí thế tương khắc của hai người đàn ông, hắng giọng: “Hôm nay chúng tôi chủ yếu là...”

Thì ra chỉ là một hội nghị cấp cao bình thường, Ôn Hân nghe cũng muốn ngủ, cô không hiểu hai người không có việc làm tội gì phải kiếm chuyện chứ.

Sợ rằng ý nghĩ của Ôn Hân cũng tương đồng với phần lớn những người khác trong phòng.

Vậy mà, hội nghị tiến hành được hai phần ba trong không khí buồn ngủ bị tiếng mở cửa “ầm” đánh bay.

Thanh niên Mã Ba tới bộ phận nhân sự năm ngoái vọt vào phòng, “Không, không xong.... không, không xong rồi...”

Khi Mã Ba vào công ty là Ôn Hân phỏng vấn, cậu nhóc này để lại cho cô ấn tượng sâu sắc nhất đó là thiếu niên chững chạc, làm việc đáng tin, nhưng hôm nay làm sao vậy?

“Cậu nhóc, gặp chuyện ngạc nhiên không biết từ từ nói à?” Vạn Cương không đặt ly trà trên tay xuống, trực tiếp nói với Mã Ba đang ngây ngốc trong phòng.

“Tả, Tả Dữu.... Cô ấy.... Cô ấy bị người ta ép buộc.... đến sân thượng rồi!”

Thành phố C là thành phố loại hai nên trị an coi như không đến nỗi nào, Ôn Hân chưa từng nghĩ tới có một ngày mình được tận mắt thấy người thật bị ép buộc, mà đối tượng bị uy hiếp lại là Tả Dữu.

Trên sân thượng không được tính là quá lớn của Vạn Bác, Ôn Hân thành lãnh đạo duy nhất cấp nhân viên ngoài những nhân viên tụ tập ở cửa vây xem ra, cô trước giờ không biết, tốc độ chạy khi sốt ruột của cô cũng không hề chậm.

Sau khi hơi thở đều đặn, Ôn Hân nheo mắt nhìn người ở phía trước, người đó cô biết, chính là con trai Vu Bôn – Vu Khuru cô vừa nhìn thấy ở phần đài ngộ thanh toán cho nhân viên tai nạn lao động lúc nãy. Đầu năm Lão Vu xảy ra chuyện giấy tờ giám định tai nạn lao động vẫn do Ôn Hân ký.

“Vu Khuru, tiền tai nạn lao động của ba anh tháng này không phải đã thanh toán cho nhà anh rồi sao? Anh đang làm cái gì thế?” Dưới ánh sáng vàng óng vụn vặt, Ôn Hân bình tĩnh kiên cường đưa ra câu hỏi làm Vu Khuru căng thẳng rạo rức, cuối tháng này không lấy được tiền, đám người của anh Bư nhất định không bỏ qua cho hắn, vì vậy hôm nay bất luận là dùng thủ đoạn nào hắn cũng đều phải lấy được tiền.

“Đã thanh toán, cô hỏi thử xem cô gái này đã làm cái gì?” Vu Khuru có chuẩn bị mới đến nên con dao gọt hoa quả trong tay để gần trên mặt Tả Dữu. Bình thường Tả tiểu thư tùy tiện lúc này trên người chỉ còn sót lại sự yếu ớt của cô gái nhỏ, vừa hít mũi vừa nói: “Chị, em đã đánh mất giấy giám định tai nạn lao động rồi, người ở cục bảo hiểm xã hội nói lãnh đạo phụ trách phê duyệt của bọn họ tạm thời không quay lại, cho nên không thanh toán được...”

Từ ngày bắt đầu phát hiện ra giấy chứng nhận bị mình đánh mất, dưới tình huống đó Tả Dữu cố hết sức mình giải quyết tranh thủ không kinh động đến công ty, nhưng Vu Khuru thúc giục gấp, mà người của cục bảo hiểm xã hội lại rất khó đối phó.

“Tôi mặc kệ, cục bảo hiểm xã hội không thanh toán được thì công ty các người phải đưa cho tôi 50 vạn! Không thấy được tiền hôm nay tôi liền kéo theo cô ta đồng quy vu tội!”

“Anh bạn trẻ có gì thì từ từ nói, đợi chúng tôi bổ sung thủ tục xong tháng sau nhà cậu có thể lấy tiền được rồi.” Vạn Cương theo sát Ôn Hân đến ngày sau đó thở hổn hển nói.

“Tháng sau, tháng sau thì muộn rồi! Tháng này tôi không trả tiền, dám người kia thật sự sẽ giết tôi.... tiền.... đưa tiền cho tôi!” Người vây xem mỗi lúc một nhiều, áp lực của Vu Khưu cũng càng ngày càng lớn, dao trong tay tùy thời có thể sượt vào mặt Tả Dữu.

Nhìn Tả Dữu bất cứ lúc nào cũng có thể té xỉu, Ôn Hân theo bản năng nói ra một câu, “Cô ấy chỉ là một nhân viên quèn, trời tôi còn có tính nắm chắc hơn là trời cô ấy, cậu phải biết, vị trí của tôi trong lòng mấy vị Lão tổng của công ty chúng tôi.”

Đưa lưng về phía Tả Tuấn, Ôn Hân nói có ngụ ý. Nhìn em gái gặp chuyện không may, người làm anh trai Tả Tuấn này lại có thể....

“Thật? Có thật không?” Dưới áp lực Vu Khưu đã hoàn toàn không có chủ kiến, nghe được lời nói của người duy nhất ở đây đối thoại với hắn, đang suy tính xem là cô gạt mình hay là thật.

“Không thể!” Chủ ý của Ôn Hân bị âm thanh của một người leo lên tầng cuối cùng ngăn chặn, cũng chính một tiếng của Ngụy Dục này đã làm cho suy nghĩ bắt đầu hỗn loạn của Vu Khưu quyết định được biện pháp, Ngụy Dục mặc đồ vô cùng tốt, là ông chủ.

“Có! Tới đây!”

Lớn như vậy, lần đầu tiên Ôn Hân đóng vai nhân vật con tin thật sự, thật ra thì cô biết, vô luận là cô hay là Tả Dữu, đến lúc thật cuối cùng, tiền nhất định sẽ có người cầm tới, cô đổi chỉ là bởi vì tình hình của Thủy Quả thật sự không được tốt cho lắm.

Mùi vị kim loại đột nhiên xuất hiện trên cổ rõ ràng chạm đến khứu giác của Ôn Hân, cô cũng sợ, tim cô cũng đang run lên, nhưng cô cần phải kiên trì: “Vạn tổng, có thể lấy 50 vạn tới đưa cho Vu Khưu được không, cứ coi như số tiền đó là tôi dự chi trước với công ty, đợi khi thanh toán được cho người nhà của cậu ta rồi bổ sung thêm.”

“Nhưng.... Nhưng...” Ôn Hân nhìn Tả Tuấn đứng ở sau lưng Vạn Cương, môi khẽ động, ngay sau đó Vạn Cương mở miệng: “Nhưng công ty không có nhiều tiền mặt như vậy, tôi phải bảo người tới nhân hàng lấy trước đã.”

“Đừng có mà giở trò thế, dám báo cảnh sát thì ông đây sẽ cùng chết với người phụ nữ này!” Thấy tiền tài ngay trước mắt, tình trạng tinh thần của Vu Khưu đã bắt đầu có chút điên cuồng, Ôn Hân chỉ cảm thấy trên mặt chợt lạnh, tiếp theo đó chợt nóng lên.

Hủy dung rồi.... chân Ôn Hân cũng bắt đầu nhũn ra.

Xa xa cô không thấy rõ mặt của Tả Tuấn và Ngụy Dục, chỉ cảm thấy hai người kia cách cô rất xa rất xa.

Một phút, hai phút.... Cho đến 20' trôi qua, Vu Khưu bắt đầu không kiên nhẫn, “Tiền! Tiền của tôi đâu!”

“Anh bạn trẻ, đừng khấn trương, đừng khấn trương, ngân hàng phải sắp xếp, hướng chi chút tiền đó cũng cần thời gian.” Vạn Cương vừa nói vừa lấy tay lau mồ hôi trên mặt, quả thực ông còn căng thẳng hơn cả Vu Khưu, bởi vì công ty bọn họ căn bản không đi ngân hàng rút tiền, sở dĩ nói như vậy chỉ bởi lúc này Tả Tuấn kẻ sát sau lưng ông nói một câu: kéo dài thời gian.

Tả thiếu gia à, tiếp tục kéo dài nữa, khuôn mặt như hoa của Ôn Hân coi như xong, tôi cũng sắp phát bệnh tim rồi.

Vạn Cương căn bản không rõ Tả Tuấn là đi báo cảnh sát hay là đi làm gì nên chỉ đành vậy.

Đang trong lúc hai bên giằng co chưa xong thì một tiếng “tiền tới” truyền đến từ phía sau đám người.

Tim Ôn Hân gần như sắp ngừng đập đột nhiên hoạt động, nước mắt bất cứ lúc nào cũng có thể tràn mi..

Cuối cùng cũng tới rồi....

Không giống quân trang bình thường, lần này Lê Minh Thần xuất hiện mặc một chiếc áo phong trắng không biết bởi ra từ đâu, bốn chữ trừu tượng ở mặt trước là Ôn Hân đang ở trong tình cảnh nguy hiểm suýt nữa bật cười: gia rất tịch mịch.

Khi Lê Minh Thần kêu tiền tới, anh đang xách một cái vali từ từ xuất hiện trong tầm mắt Ôn Hân, “Ông chủ, tiền rút được rồi, đưa cho ai đây?”

“Cầm vali qua đây! Mở nắp lên, tôi muốn nhìn thử xem bên trong có phải 50 vạn không!” Nhịn cả buổi cuối cùng Vu Khuu cũng đợi được tiền tới, trong mắt hắn lóe lên ánh sáng thèm khát, tia sáng đó gọi là khát vọng tham lam.

Bộ dạng Lê Minh Thần vò đầu đầu còn chút xíu nào sự hiên ngang của quân nhân, cả thấy chính là một người nông dân làm công ăn lương.

Thấy Tả Tuấn không tỏ thái độ, Vạn Cương hướng về phía Lê Minh Thần gật đầu, “Đưa cho cậu ta.”

Lúc Lê Minh Thần gật đầu, vô tình quét mắt nhìn Tả Tuấn, trong ánh mắt này, dường như anh đang nói gì đó với Tả Tuấn.

“Đưa cho cậu thì đặt ở đâu đây?” Cách xa ba mét, Lê Minh Thần đang cầm cặp tiền giá trị lớn hỏi Vu Khuu, dáng vẻ giống như không muốn đến gần.

Nhìn dáng người anh cao lớn nhưng lại sợ chết như con gà, Vu Khuu nhạo báng một tiếng, “Cầm tới đưa cho tôi.”

Theo sự di chuyển của chiếc va li chứa tiền, tất cả mọi người đều nín thở.

“Cho cậu.... Cho mày một bài học kinh nghiệm! Ai bảo tuổi còn trẻ mà không chịu đi học tập cho tốt!” Đợi tới khi tiếp cận đủ gần, Lê Minh Thần ột đấm móc, trực tiếp đánh bay dao găm, tay kéo Ôn Hân vào trong ngực, lại vung một đá nữa, Vu Khuu trực tiếp nằm ngang ngay tại chỗ.

Bồng Ôn Hân đã một lần, lúc Lê Minh Thần đi qua Tả Tuấn đã nói: “Nhớ kỹ, sức sẵn sàng chiến đấu của nhân viên của anh vĩnh viễn không theo kịp một phần mười sức chiến đấu tiêu chuẩn, cho nên đừng có mà ngấp nghé thứ không phải của anh.” Nhớ tới trước khi vào cửa từ xa đã nhìn thấy đám thủ hạ của Tả Tuấn chạy như bay tới, Lê Minh Thần nghênh ngang rời đi.

Anh và Ôn Hân đi rồi nên không biết, sau khi bọn họ đi, một người ngã trên mặt đất.

Ra khỏi cửa Vạn Bác, cẩn thận từng li từng tí đặt Ôn Hân lên xe, Lê Minh Thần trực tiếp lái xe tới bệnh viện.

Hôm nay thật may là sau khi anh ra ngoài đã gọi điện thoại cho Thủy Quả, cũng thật may là đồng nghiệp của con bé nhận giúp nó bằng không hậu quả....

Anh vuốt ve gương mặt Ôn Hân, vừa lên xe cô đã dựa lên vai mình, “May mà em không sao....”

Ôn Hân nhắm mắt lại, giờ phút này cả người vô lực, cuối cùng cũng tốt rồi.

28. Chương 28: Chuyện Tình Yêu Nam Nữ (3)

Không thể không nói, dưới vẻ bề ngoài tính cách cường ngạnh của quân nhân bỗng có thêm chút tỉ mỉ tinh tế, hấp dẫn biết bao. Nhìn xem suốt dọc đường một tay Lê Minh Thần lái xe, một tay khác vuốt ve an ủi sau lưng Ôn Hân, đi được nửa chặng đường sắc mặt của Ôn Hân nhìn đã khôi phục lại rất nhiều, có lẽ bạn không thể hiểu tại sao ấn tượng lần đầu gặp của Ôn Hân với thiếu tá không được tốt mà giờ lại dựa dẫm vào Lê Minh Thần như thế.

Thói quen nói chung của những người đàn ông là ví người con gái từng xuất hiện trong đời như cách sau: hoặc là thời gian kinh điển, hoặc là năm tháng dịu dàng.

Trong những năm tháng tuổi thanh xuân, Ngụy Dực sử dụng sự dịu dàng lãng mạn của anh để đi vào cuộc sống của Ôn Hân, để lại một dấu tích mặc dù không hoàn chỉnh nhưng đã từng tốt đẹp.

Nhưng sau khi trải qua khoảng thời gian kinh diễm cùng Ngụy Dực, cô lại phải đối mặt với cuộc sống lần nữa, sợ rằng chỉ có thiếu tá Lê không quan co, chân thực đến không thể hơn mới có thể cho Ôn Hân cảm giác thiết thực nhất.

Lê Minh Thần sử dụng bản năng duy nhất, hành động trực tiếp nhất, lực thi hành mạnh mẽ của anh tấn công vào chỗ sâu nhất trong lòng Ôn Hân, cũng chiếm lĩnh điểm cao khổng chế, giữ vững không dời.

Thứ Ôn Hân muốn không nhiều, nhưng cô cũng có lòng tham. Cô muốn một người đàn ông có một trái tim trọn vẹn.

Vừa lúc Lê Minh Thần có thể cho cô, vì vậy nảy sinh tình yêu cũng là chuyện cực kỳ đơn giản.

Chiếc xe việt dã mã lực lớn này Lê Minh Thần đã từng sửa chữa lại hôm nay cũng coi như là phát huy được hai phần ba công năng của nó, không đến năm phút, xe đã dừng trong đại viện của bệnh viện Giải Phóng Quân.

“Nếu không phải là ở nội thành, chiếc xe này chỉ cần hai phút là có thể lái đến rồi.” Lê Minh Thần nhìn chằm chằm vết máu chưa khô bên cằm phải của Ôn Hân, sắc mặt không được tốt. Thiếu tá còn muốn quở trách gì đó, nhưng lời vừa đến miệng lại đột nhiên thu về. “Đi thôi, xử lý vết thương xong rồi nói.”

Ôn Hân không hiểu nổi vẻ mặt Lê Minh Thần vừa nãy còn tốt lắm tại sao lại đột nhiên tối đi rồi, nhưng có một điểm cô biết, nếu như mình để tùy Lê Minh Thần ôm cô vào bệnh viện, vậy thì mặt của Ôn Hân cũng coi như hoàn toàn ném đi rồi.

Nhìn bước chân Ôn Hân còn như nhũn ra, Lê Minh Thần có giận hơn nữa cũng chỉ có thể nhịn lại cục tức đi nhanh mấy bước qua che chở cho cô gái nhỏ bé của mình.

Không đăng ký, Lê Minh Thần trực tiếp đưa Ôn Hân đến khoa ngoại thương, phòng đặc biệt chỉ xây dựng ở bệnh viện Quân đội để điều trị cho các quân nhân từng bị ngoại thương nghiêm trọng, hôm nay trực ban là chủ nhiệm của khoa ngoại thương Đinh Nhiên.

Cách hôn lễ của Lý Bá Ngôn, thời gian đã trôi qua hơn một tháng, phong thái của cô dâu vẫn như trước, khí thế của nữ lưu manh cũng không hề giảm, từ lúc Ôn Hân vào cửa, ánh mắt của Đinh Nhiên đã bắt đầu chuyển vòng nhìn Ôn Hân từ trên xuống dưới, “Chắc chắc, tôi tưởng người nhà của thiếu tá bị thương nghiêm trọng lắm cơ, hóa ra chỉ là trên mặt bị trầy chút da!” Hai mắt Đinh Nhiên hơi cẩu nhìn Lê Minh Thần, “Thiếu tá, cậu làm chuyện này quá mức là không đúng rồi, để tham mưu Lý của các cậu biết cậu dùng dao trâu mổ gà, nhất định sẽ tìm cơ hội chỉnh cậu đấy.”

“Chị dâu, cô ấy có để lại sẹo không em không để ý, xấu chút thì bớt bị người ta nhớ nhưng, nhưng đây không phải là điều cô ấy muốn.” Lê Minh Thần không mặc quân phục đứng trước mặt Đinh Nhiên bị đôi mắt như lưỡi câu của cô nhìn mà cả người không được tự nhiên, điều chỉnh tư thế đứng nghiêm nhìn Ôn Hân.

Thật là khó cho Lê Minh Thần dọc đường đi phát hiện thỉnh thoảng Ôn Hân nhìn gương mặt trong gương chiếu hậu, cũng có thể hiểu, là một người con gái thì ai cũng thích mình xinh đẹp hết.

Cậu! Đinh Nhiên đặt bút bị trong tay xuống, đầu ngón tay chỉ về phía Lê Minh Thần, ý nghĩa rõ ràng: lẽ vật của dao trâu mổ gà là không thể thiếu.

Vào trong phòng, Ôn Hân bị Đinh nhiên ấn lên giường cả người không được tự nhiên, “Chị Đinh, em chỉ có vết thương nhỏ ở trên mặt, những chỗ khác không sao...” Người đang nằm trên giường gần như là kẻ thương tàn khí thế tội gì phải lớn thế chứ.

Trong tay Đinh Nhiên không ngừng chuẩn bị bông và băng gạc, oán giận nói, “Em gái, em biết bình thường đưa tới chỗ chị đều là những người bị thương như thế nào không, không mấy ai là có thể dựng thẳng mà đi vào, trước kia Lê Minh Thần nhà em cũng từng bị mang tới đây một lần, đám binh lính kia lúc diễn tập đều điên cuồng, đạn lạc trúng vào người cũng như ăn cơm bữa mà thôi. Cho nên hôm nay khi Lê Minh Thần gọi tới nói có thể sẽ dẫn em đến, chị thật sự là giật cả mình, còn tưởng là bị thương nặng lắm cơ.....” Chuẩn bị bông băng xong, Đinh Nhiên đi tới trước giường, “Hơi đau đấy, cố nhịn chút ha.”

Còn chưa phản ứng kịp Ôn Hân chỉ cảm thấy quai hàm nóng rát, còn trong quân đội còn hơn cả hỏa lực của dân thường.

Mười phút sau, Đinh Nhiên ôm vai Ôn Hân đi từ bên trong ra, “Một lát nữa chị kê cho em ít thuốc, bôi một tuần là đỡ, nhưng vết thương trên mặt chưa kết vảy, nhớ là đừng đụng vào nước!”

Lời nói của Đinh Nhiên làm mặt Ôn Hân nóng bừng hệt như bánh bao: một tuần không động vào nước = một tuần không rửa mặt = một tuần không thể tắm?

Lúc ngồi trong hành lang đợi Lê Minh Thần đi lấy thuốc, trong đầu cô vẫn luẩn quẩn đắng thức đó, tâm tình buồn bực.

Thiếu tá lấy thuốc xong, lại đi về hỏi Đinh Nhiên một số điểm cần chú ý, lúc này mới “vác” Ôn Hân lên xe việt dã, vẫn không nói một lời như cũ, vẻ mặt thối đó làm Ôn Hân cảm thấy không hiểu nổi.

“Lê Minh Thần, đưa em tới công ty...” Thiếu tá đang lái xe ngay cả cơ hội đề nghị đầy đủ cũng không cho cô, trực tiếp lái xe đi.

Xe việt dã đương nhiên dừng ở cửa nhà họ Ôn, bị ánh mắt gần như bốc hỏa của thiếu tá dọa, Ôn Hân đành phải ngoan ngoãn lấy chìa khóa, ngoan ngoãn mở cửa, ngoan ngoãn vào phòng, may mà chìa khóa cô mang bên người, nếu không thì chẳng vào cửa được.

Xuyên qua vườn hoa nhỏ, Ôn Hân vừa mới bước vào phòng ngủ, sau đó liền bị bẻ bồng lên.

Trong lúc thất kinh, Ôn Hân đã bị ôm đến bên giường, đầu gần như dán vào ga giường, cảm giác đau rất nhanh chóng truyền đến từ mông, Lê Minh Thần dùng chút sức đánh vào mông cô: “Lê, Lê Minh Thần.... Tại sao anh đánh em! Thả em xuống! Xuống.... đau...” Bị quân nhân mạnh tay PI-APIA vỗ khoảng chừng năm, sáu cái, Ôn Hân đã không có khí thế để la, chỉ còn lại sức mà khóc âm ức.

Lúc trước bị một dao, cuối cùng vẫn còn có “dư chấn”.... lại bị thiếu tá chẳng biết tại sao dùng cách xử phạt về thân thể nên cô có lý do uất ức!

“Ôn Hân, em nhớ kỹ cho anh, về sau đừng có mà hết việc lao đầu ra làm anh hùng đi mạo hiểm, không phải mấy cái tát là có thể giải quyết được đâu, nếu em còn như thế để xem anh xử lý em thế nào! Nghe thấy chưa!” Ôn Hân cảm thấy oán giận vì mình bị đánh, Lê Minh Thần cảm thấy mình cũng có đầy đủ lý do để tức giận.

Ôn Hân nằm ở trên đùi Lê Minh Thần nức nở, bất luận thế nào cũng không trả lời anh, mà thiếu tá ra tay xong cũng phát hiện lúc mình chỉnh đốn đám lính phiên phức kia một đánh hai giáo huấn ba giáo dục, nhưng sau khi đến lượt cô thì hết thấy đều mất hết hiệu quả, Binh Vương cũng phải bó tay.

Sự kiên cường của Lê Minh Thần duy trì ở trước mặt Ôn Hân nhiều nhất là nửa phút, đây là đánh giá sau đó của Lý Bá Ngôn về anh.

“Anh làm vậy không phải là vì lo lắng cho em sao? Đừng khóc....” Trừ đừng khóc ra, Lê Minh Thần thiếu tế bào dịu dàng không nghĩ ra từ gì mới mẻ để an ủi cô gái nhỏ đang khóc thương tâm.

Hừ.... Ôn Hân ngẩng đầu lên hít mũi, rồi lại nằm xuống.

Lê Minh Thần rất bất đắc dĩ: “Cô gái, em đã để anh giặt quân trang mới hai lần rồi đấy, cái quần này mặc dù không phải là vật tư quân sự, em cũng không tính hủy hoại của cải quân đội lần thứ ba chứ, nhưng... Đây là anh hồi mượn của chiến hữu đó...”

Hôm nay đến sư đoàn làm báo cáo, Lê Minh Thần bèn xin nghỉ ra ngoài định tìm Ôn Hân, vừa hay một đồng đội ở sư đoàn cũng xin nghỉ phép vào hôm nay, thay thường phục đến nội thành làm việc, Lê Minh Thần tiện thể chở anh ta một đoạn đường, cũng may mà trong lúc chở anh bạn kia tâm tình thiếu tá tốt, nên khi sắp lái xe đến Vạn Bác anh đã bấm điện thoại cho Thủy Quả, lúc được đồng nghiệp của cô ấy báo cho biết tình hình, Lê Minh Thần cũng không biết đi đâu tìm đồ thay.

Một câu nói của Lê Minh Thần quả nhiên làm tiếng khóc của Ôn Hân từ từ dừng lại, cô ngồi dậy, mu bàn tay lau trên mũi hai cái, hỏi Lê Minh Thần: “Quần áo cũng là mượn à?”

“Ừ.”

“Vậy gương mặt kia không phải cũng mượn đó chứ?” Ôn Hân lần đầu tiên phát hiện tính cách và bản chất nguyên thủy nhất của cô ở trước mặt Lê Minh Thần, giờ mu bàn tay dính nước mắt nước mũi quan tâm dán lên trên mặt thiếu tá.

“... Nghịch ngợm.” Thiếu tá lệ chậm chạp hồi lâu mới phản ứng kịp hành động đột nhiên thân mật này, từ từ loại bỏ sức quản chế trên cổ tay Ôn Hân, “Lau đi, chỉ cần em đồng ý sau này không làm loạn nữa, trên người anh sẽ để tùy em lau cũng được.”

Lê Minh Thần nhẫn nhục chịu đựng, Ôn Hân cũng không thoải mái gì. Cô chép miệng hai cái, đưa tay cầm khăn giấy qua lau tay trước, lúc muốn lau mặt thì khăn giấy lại bị Lê Minh Thần đoạt mất, “Chị dâu nói mặt sợ nhất là bị nhiễm trùng, ở đây chờ, không được lộn xộn!”

Mỗi lần anh nói chuyện nghiêm túc, Ôn Hân liền cảm thấy mình đang bị coi thành tên lính to đầu khó dạy bảo, dù vậy, cảm giác đó vẫn ảm ảm.

Lê Minh Thần ôm Ôn Hân lên, đặt cô lên giường cẩn thận như con nít, rồi lại chỉ tay vào cô, ý nghĩa hết sức rõ ràng: dám xoa mặt lung tung nữa, thì em hãy đợi bị trừng phạt đi.

Quân nhân trong phương diện quyết định biện pháp rất mạnh, nhưng trong phương diện sắp xếp bệnh viện rồi lấy thuốc lại rất yếu, tựa như câu nói Đình Nhiên tổng kết đánh giá trong lúc bị cảm cúm Lý Bá Ngôn không phân biệt rõ được thuốc tiêu viêm và thuốc đau đầu.... mức độ dần so với heo thông minh cũng chẳng ít hơn là bao.

Cho nên thiếu tá tiên sinh chuẩn bị xong một miếng cotton sát trùng “hoàn toàn sạch sẽ” để lau mặt cho Ôn Hân chỉ tốn 10 phút, anh cảm thấy so với Lão Lý, thì bản thân vẫn mạnh hơn một chút.

Lúc trở về, Ôn Hân quả thực không lỗ mãng, đang hoang ở trên giường chờ đợi, thiếu tá rất hài lòng.

Cục bông lướt qua chỗ mặt không bị thương, cảm giác lạnh lạnh, xuyên qua con ngươi của Lê Minh Thần, Ôn Hân nhìn thấy ánh mắt của mình sáng lạ kỳ, mặc dù khi đó cô không thấy mình có hình dạng gì, nhưng khoảnh khắc khi Lê Minh Thần xuất hiện ở sân thượng của Vạn Bác, cô nghĩ lúc ấy mắt mình nhất định cũng sáng lấp lánh giống như bây giờ, là ánh mắt khi thấy người yêu.

“Lê Minh Thần...” Ôn Hân trước giờ nói chuyện với Lê Minh Thần luôn thẳng thừng nay đột nhiên hơi thay đổi, âm thanh chậm rãi, từ từ, khiến trái tim Lê Minh Thần đang nghiêm cần lau mặt đột nhiên đập lỗ một nhịp, “Sao vậy? Đau à?”

“Sao anh lại đối xử với em tốt thế!” Lần đầu tiên trong đời Ôn Hân chủ động trao một nụ hôn cho người đàn ông làm cô không muốn yêu cũng không được.

Chiếc giường trong phòng ngủ của Ôn Hân bình thường hai người cô cháu Ôn Hân và Noãn Noãn mập mập ngủ là vừa đủ, khi Noãn Noãn bị đối thành người đàn ông trưởng thành như Lê Minh Thần, giường có lớn hơn nữa cũng chỉ có thể dùng từ vừa vặn để hình dung.

Sau khi bị cô gái tấn công ngã xuống, anh nằm ngửa cảm nhận được cô đang nằm sấp trên người, cảm giác mềm mại áp sát vào trong ngực anh.

Ôn Hân hôn rất xuất thần, dường như muốn lấy nụ hôn này để bù đắp lại toàn bộ những bất hạnh mấy năm trước của mình: đầu lưỡi tham tiến vào trong miệng thiếu tá, thử dò xét từng chút một điểm tiếp xúc của anh. Về phương diện hôn môi Ôn Hân mặc dù cũng rất non nớt, nhưng so với Lê Minh Thần mà nói thì vẫn mạnh hơn một chút.

Chủ động mang theo khăn trương khiến hô hấp trở nên dồn dập hơn nhiều, mà hiệu ứng phụ của hô hấp dồn dập chính là tiếp xúc giữa hai người càng thêm chặt chẽ.

Chỗ tốt của “gia rất tịch mịch” là chất liệu mềm, mỗi lần hai khối mềm mại trước ngực phập phồng đều kích thích thần kinh nhạy cảm của thiếu tá. Không thỏa mãn với trò chơi của đứa trẻ quá non nớt, hai chân Lê Minh Thần kẹp chặt, ôm Ôn Hân vào trong ngực bao lại như một chiếc bánh trưng, cuộn xuống dưới thân. Đầu lưỡi đang nghịch ngợm bỗng chốc đổi vị trí, Ôn Hân ngây ngốc không thích ứng kịp, cũng chính vào lúc này, một cỗ hưng phấn nguyên thủy nhất từ thần kinh dọc theo cột sống truyền đến não.... Lê Minh Thần không cần thầy dạy cũng biết, hút lấy cả đầu lưỡi và linh hồn của Ôn Hân.

Đừng nói đến ôm một cô gái chặt như vậy, từ nhỏ bên cạnh Lê Minh Thần ngoài đám trẻ con thói trong đại viện ra, thì chưa từng tiếp xúc với con gái.

Một nụ hôn làm cả người Ôn Hân mềm nhũn, lại làm áu trong cơ thể thiếu tá hoàn toàn sôi trào. Trong miệng đang mát ngọt ngào đẹp nhất trên đời, tay quen sờ súng cũng bắt đầu thuận theo bản năng đi tìm kiếm tính phức.

Làn da Ôn Hân sáng bóng nõn nà, lần đầu tiên tiếp xúc, Lê Minh Thần như điện giật thu tay lại, răng môi tách ra, Lê Minh Thần không chế lý trí cuối cùng của mình hỏi Ôn Hân, “Em không hối hận chứ?”

Cứng rắn phía dưới cách quần thường màu vàng nhạt đang kêu gào chuẩn bị vọt ra bất cứ lúc nào, Ôn Hân bị hai chân anh kẹp lại không thể không biết, cô không nói gì, trực tiếp kéo cổ của Lê Minh Thần về phía mình.

Cơ hội phóng túng cuộc sống có thể cho phép không nhiều lắm, lần này, Ôn Hân quyết định nghe theo trái tim mình.

Khi cắt màn “gia rất tịch mịch”, câu nói cuối cùng trước khi bắt đầu hành động của Lê Minh Thần chính là: “ Quay về tiểu đoàn sẽ làm báo cáo xin kết hôn!”

Ý thức trách nhiệm không lúc nào là không tồn tại chi phối cơ thể của người quân nhân lưu manh Lê Minh Thần, cho dù là ở hiện tại trong lúc bản năng lớn hơn lý trí cũng vậy....

Lê Minh Thần loại bỏ tốc độ lắp ráp súng ống vẫn luôn xếp trước mấy tên ở sư đoàn T, điều này không thể so sánh với bản lãnh cởi quần áo ở trên giường, nếu như so sánh, đoán chừng thiếu tá Lê vẫn sẽ đứng đầu danh sách, không bao lâu, quần áo trên người anh và Ôn Hân đều bị ném lung tung ở trên sàn nhà rồi.

Lúc bàn tay to của anh lúc nặng lúc nhẹ vuốt ve đường cong trên người Ôn Hân, theo sự khác biệt về sức lực, mức độ lắc lư cơ thể của Ôn Hân cũng khác biệt. Một bên vú no đủ không lớn không nhỏ của Ôn Hân vừa vịn bị người đàn ông nắm lấy, nụ hoa đỏ hồng bị xoa nắn mấy cái liền dựng thẳng đứng kiêu ngạo, giống như đang mời mọc, thiếu tá cúi đầu ngậm lấy.

Mùa hè có ảnh hưởng đến nhiệt độ trong phòng, hai người không đắp chăn cũng không thấy lạnh, nhưng cơ thể Ôn Hân lại không ngừng run rẩy, thứ cứng rắn phía dưới kia không ngừng ma sát vào miệng nhỏ, trong chốc lát một dòng suối nhỏ dọc theo lối nhỏ chảy ra ngoài.

“Ừm...” Sự trống rỗng như có như không của cơ thể kéo tới, Ôn Hân không nói rõ được mình muốn cái gì, chỉ có thể nhắm hai mắt vịn vịn cơ thể, Lê Minh Thần đang hôn vành tai của âm thanh khàn khàn nói, “Hơi đau đấy, nhịn chút nha.”

Đêm đầu phụ nữ rất cuộc có bao nhiêu đau đớn, anh cũng không biết, chỉ nghe đồng đội xúm lại cười nói rằng, lần đầu tiên của phụ nữ rất đau.

Anh vừa đem dương vật thử thăm dò ở lối vào vuốt ve từng chút một để cô thích ứng, vừa hôn nhẹ cổ và mặt cô, tóm lại là tất cả vị trí có thể cho cô biết mình yêu cô.

Chất lỏng sền sệt gần như dính đầy đỉnh quy đầu, Lê Minh Thần cũng đã nhịn đến mức đầu đầy mồ hôi, tay trái của anh nắm eo cô, tay phải đan vào trong tay cô, nắm chặt rồi động thân!

Màng mỏng của con gái kia không chỉ tượng trưng cho trinh tiết, đối với con gái mà nói, đau đớn khi phá vỡ tấm màng đó sẽ làm cho cô ấy ghi nhớ người đàn ông đầu tiên.... Cả đời.

Lần đầu tiên của Lê Minh Thần cũng chân chất hết như con người của anh, ngay cả chút hòa hoãn cũng không có liền trực tiếp phá tan tuyến phong tỏa, lúc Ôn Hân đau lòng mảy cũng nhịu chặt lại, móng tay chưa cắt mấy ngày trước cứ thế trượt thành ba vệt “đỏ hồng” dài dòng trên lưng thiếu tá.

“Đừng, đừng nhúc nhích...” Sắc mặt Ôn Hân từ đỏ chuyển sang trắng bệch, đau đớn từ hạ thân kéo dài tới tận đầu ngón chân, vịn vào lưng Lê Minh Thần nói cái gì cũng không muốn anh động, thiếu tá đáng thương lúc này đắm vào một cái là đến chỗ sâu nhất, giờ bị sự co rút của cô kẹp đến nỗi kích động nhưng lại không thể cử động.

“Anh không tốt, anh...” Lệ Minh Thần vừa nhận sai vừa hôn từ gò má cô thẳng đến trước ngực, muốn làm như vậy để phân tán lực chú ý của Ôn Hân, khi hôn đến trước ngực thì thực sự có hiệu quả, mày đang nhũu mặt của Ôn Hân không còn nhũu như vậy nữa, mà tiếng rên rỉ cũng dần dần bắt đầu.

Tìm được mấu chốt thiếu tá trực tiếp ngậm chặt nụ hoa, vừa mút vừa ở bên trong lối ra vào đang thả lỏng chậm chậm tiến hành.

Cô rất hẹp, bao lấy anh thật chặt, cơn đau nhè nhẹ khiến một nỗi kích động theo sự ra vào đánh tới đại não của thiếu tá.

Cơ thể Ôn Hân đã thích ứng nên cũng thả lỏng, chân vòng lên hông Lệ Minh Thần, bị anh thúc vào từng cái một.

Kỹ xảo của Lệ Minh Thần rất đơn giản, chỉ là rút ra tiến vào, nhưng chính những cái va chạm có lực này rất nhanh đã làm đại não của Ôn Hân biến thành trống rỗng, thời khắc khi đạt tới thiên đường, Ôn Hân cảm thấy mình giống như đang bay.

Lần đầu tiên của Lệ Minh Thần kết thúc là ở hai mươi phút sau đó, bắp thịt bên hông căng lên thật chặt, tích đủ tinh thần nên anh tiến vào dưới đáy của bình ngọc một lần cuối cùng, Ôn Hân đã cực kỳ mệt mỏi chỉ nói lảm bảm một tiếng, liền cảm thấy trong cơ thể nóng lên.

Nước sữa hòa nhau.

29. Chương 29: Cả Đời Người

Làm cùng một chuyện giống nhau, Ôn tiểu thư thì cả người mềm nhũn không có chút hơi sức nào cả, mà đến phiên thiếu tá Lệ thì hoàn toàn ngược lại khỏe như vâm, tinh thần ở trạng thái kích động nghiêm trọng. “Vợ yêu, thể lực còn cần phải tăng cường, nhân dân cả nước cũng đạt tới mức độ ‘ôn bảo’ rồi, em như vậy không phải là để anh chịu đối sao?” Thiếu tá khai trai nên tâm tình cực tốt, hôn từng chút lên chóp mũi đầy mồ hôi của Ôn Hân.

Dư vị hưng phấn vẫn đang kích động trong lòng chưa tan đi hết, bàn tay thiếu tá lại đang đốt lửa trên người cô. “Lệ Minh Thần...” Dúi đầu vào bộ ngực anh âm thanh Ôn tiểu thư nhỏ như muỗi kêu.

“Sao vậy bảo bối?” Đối quả ớt nhỏ Ôn Hân cuối cùng cũng bị anh thuần phục, thiếu tá Lệ cực kỳ yêu thích, đáp lại cô chính là tay nắm cả vòng eo, môi cũng bắt đầu không đành lòng đốt lửa khắp nơi.

Chút thể lực còn sót lại của Ôn Hân toàn bộ dùng để đẩy Lệ Minh Thần ra, vẻ mặt tội nghiệp “Em muốn tắm...”

Đinh Nhiên đã từng nói do liên quan đến vết thương trên mặt, nên trong vòng một tuần Ôn Hân không thể tắm.

Thiếu tá không có gì là không làm được, cho nên vợ có yêu cầu, thiếu tá tiên sinh liền biến không thể thành có thể.

Ôn Hân núp ở trên giường nghe tiếng nước róc rách bên ngoài, suy đoán thiếu tá Lệ lực chiến đấu cao định làm thế nào để cô tắm “không nước”.

Động tác của quân nhân ngược lại rất nhanh, trong chớp lát, Lệ Minh Thần để trần nửa người trên đi từ bên ngoài vào “Vợ ơi, tắm đi!” Ôn Hân lập tức bị Lệ Minh Thần ôm vào trong lòng, cách khe hở của khăn tắm cô nhìn thấy lông mày của thiếu tá đang nhảy từng từng, nhất thời cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng không nói ra được.

Tình yêu lý tưởng thuần khiết là XO phát sinh trên lĩnh vực tinh thần, nam nữ như vậy nhiều nhất cũng chỉ coi như là đạo hữu trên tinh thần, thứ mà bọn họ kiên trì Ôn Hân không biết vì sao tình tủy, cô là một người phạm tục, chỉ biết giao thân thể cho người đã được nhận định đó mới là lựa chọn tùy theo lòng mình.

Nhưng cô không ngờ, bản thân mới vừa bị thiếu tá Lê cày cấy nửa giờ lại sắp phải nghênh đón cái gì.

Ngồi trong bồn tắm chỉ xả không đến một nửa nước, phía dưới là nước ấm hơi nguội, trước mắt là thiếu tá tiên sinh đang cởi quần áo, tay Ôn Hân vịn dọc theo bồn tắm hơi luống cuống, “Lệ, Lệ Minh Thần.... Anh ra ngoài đi, em tự tắm là được rồi.”

Thiếu tá đã cởi trần truồng để lộ ra làn da ngăm đen, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Thứ nhất, em tự tắm không thể bảo đảm không đụng tới vết thương, thứ hai, nước ấm anh pha hơi thấp, chính là sợ hơi nước bốc đến trên mặt em. Em xác định em có thể tắm xong mà không dính nước?” Lòng mảy của anh tuyệt đối đang nhảy nhót, nhưng vẻ mặt lại thành thật nghiêm túc, chặn đứng Ôn Hân làm cô chỉ có thể trở mắt nhìn Lệ Minh Thần bước tuần tự hai chân vào bồn tắm.

Trời đất chứng giám, trước khi tắm, Lệ Minh Thần tuyệt đối là vô tâm tạp niệm, cho dù có, nhiều lắm cũng chỉ là bị khuôn mặt nhỏ nhắn và hai trái anh đào trước ngực của Ôn Hân trên chọc. Sức lực cầm bông tắm lau chùi hơi mạnh, khi lau qua đôi gò bồng, Ôn Hân mới vừa trải qua một lần hoan ái khó có thể kìm giữ được một chuỗi tiếng ngâm khe bật ra khỏi miệng, “Ừ...”

Ôn Hân thần trí thanh tỉnh bị âm thanh của chính mình hù dọa, tay vội bảo vệ ngực, “Phía trước được rồi, lau phía sau thôi...” Nói xong, cô đứng dậy với biên độ nhỏ, tận lực không để nơi tư mật của mình bày ra trước người đàn ông, mặc dù đã tiếp xúc da thịt, nhưng cô “mới làm vợ người” nên da mặt vẫn rất mỏng, đừng nói mặt đối mặt cùng Lệ Minh Thần, ngay cả nhìn đối diện vật thuộc về phái nam thấp thoáng dưới nước, cô cũng không dám.

Đứng lên xoay người sang chỗ khác, trước khi vào nước Ôn Hân đang muốn thở nhẹ một hơi thì lại có bất ngờ, có thể là liên quan đến việc hôm nay kinh sợ cộng thêm thể lực tiêu hao nhiều, lúc ngồi xuống thì gót chân phải trượt một cái, Ôn Hân liền ngã ngửa người với tư thế hướng về phía sau. Sức nâng của nước, lồng ngực của Lệ Minh Thần, hai thứ này làm cô cảm thấy nhẹ nhàng như đang phiêu du trên mây.

“Bảo bối, sự nhẫn nại của quân nhân cũng không phải là vô hạn vô cùng, đặc biệt là thời điểm ôm vợ yêu của mình...”

Ngực chột đau, Ôn Hân lúc này mới phát hiện ra hai con thỏ trắng vừa vịn bị người ta nắm lấy, mà thứ chìa vào phía sau cô, đang thay đổi càng ngày càng cứng rắn.

Nam nữ cùng tắm là chuyện rất dễ nảy sinh dục vọng, lúc thiếu tá tiến vào từ phía sau, Ôn tiểu bạch thỏ cuối cùng cũng hiểu thấu quỷ kế của sói xám lớn, chỉ là lúc ấy đã trễ.

***** Chỗ này tính lực 326 chữ *****

Tư thế tiến vào từ phía sau trong truyền thuyết là tư thế nam nữ thoải mái nhất, nhìn từ tiếng rên rỉ thay đổi dồn dập của Ôn Hân, quả thực đúng là như thế.

Lúc ban đầu tiếp nhận tường thịt non mềm trong hoa huyết quấn chặt lấy vật xông vào, một trận co rút mãnh liệt không cách nào kiềm chế và sự kẹp chặt nhịp nhàng ăn khớp, cơ thể cũng dong đưa theo những cú rút ra đâm vào của người đàn ông, “Lệ, Lệ, Minh Thần.... Em.... Không được....” Cả người Ôn Hân sắp thoát ly giọng nói mang theo chút nức nở.

“Bé cưng, xong rồi.” Tay thiếu tá vờ lên nụ hoa trước ngực của cô, đồng thời nhào nặn, hạ thân cũng tăng nhanh tần suất.

Lần này biểu hiện Ôn Hân khá hơn chút so với lần đầu, căn bản chỉ đến sớm hơn thiếu tá có chút xíu.

Chất lỏng bị tước vào trong cơ thể theo sự rút ra của phái nam mà chảy ra bên ngoài cơ thể, trước khi Ôn Hân hoàn toàn mất hết sức lực có nói một từ cuối cùng với Lệ Minh Thần là: tên lương gạt. Rõ ràng nói là tắm.

Sau đó Ôn Hân rất hối hận, ánh mắt nhìn Lệ Minh Thần cũng oán hận. Nhưng khiến cô hối hận hoàn toàn không phải là chuyện giao mình cho Lệ Minh Thần, buổi chiều ở trong nhà gọi đồ ăn bên ngoài, hai chân Ôn Hân mềm nhũn tạm thời “khôi phục” chút sinh lực lại bị Lệ Minh Thần trực tiếp ôm lên xe việt dã màu lam, một quyền bay thẳng đến chỗ đại đội trưởng Lệ đang ngồi ở vị trí lái xe: tên lương gạt! Đi bộ cũng khó khăn, sao có thể đến bên giường của anh trai đây.

Mặt mày đại đội trưởng cong lên, nhìn hiểu ý của Ôn Hân, cười ha hả, nắm bàn tay trắng như phấn của cô trực tiếp đánh lên trên ngực, bộ dạng giống như đang nói: không sao hết, tên lương gạt cũng bổ sung thêm chức năng bồi giường.

Đầu tiên lái xe đến trường tiểu học đón Ôn Noãn, sau đó mới sắp xếp đi bệnh viện thăm Ôn Linh. Nhưng đường đi đến trường tiểu học còn chưa đi được một nửa, thì Ôn Hân suốt dọc đường đi không nói câu nào đột nhiên xoay người tóm lấy cánh tay Lê Minh Thần: “Lê Minh Thần! Hồng rồi!”

Tính va chạm với đất của bánh xe việt dã cực tốt, kết một tiếng liền dừng ở bên đường, xem chút là trượt đến lần xe ở đối diện nên mặt Lê Minh Thần hơi đen lại, nhìn chằm chằm Ôn Hân: “Ôn Hân, nếu anh nhớ không lầm, hôm nay đã là lần thứ hai anh bảo em phải quý trọng bản thân rồi đấy!” Mặt thiếu tá đen nhánh, nhìn ra được tình cảm đang biến đổi từ tức giận thành thương tiếc.

“Anh thế nào cũng không sao cả, cho dù có đụng vào container, xe bị hủy người có chết thì đó cũng là anh xui xẻo; nhưng bên cạnh anh có em, không thể làm bừa, biết không?” Hai tay cũng rời khỏi vô-lăng, đưa tay ra nâng mặt của cô, thiếu tá Lê nói từng câu từng chữ vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

Có thể được một người toàn tâm toàn ý quý trọng, cảm giác này thật tốt. trên hai má là nhiệt độ thuộc về anh, Ôn Hân nghiêm túc gạt đầu: “Em biết. Nhưng...” Ôn Hân chỉ nghiêm túc được hai giây liền chuyển chủ đề đến vấn đề mình vừa muốn hỏi, “Tả Dữu sao rồi, anh chạy tới chỗ em, cô ấy không có ai quan tâm...”

Đối với cô gái ngốc nghếch trong đầu lo lắng cho người khác còn hơn cả bản thân này, Lê Minh Thần thật sự không biết nên nói cô lương thiện, hay là lương thiện quá mức thành ngu ngốc, xem ra cách an toàn nhất về sau là buộc cô gái nhỏ này lên dây lưng quần, đi đến đâu che chở đến đó, như vậy là an toàn nhất!

“Con bé đó á, khi còn nhỏ lần đầu tiên đi chọc tổ ong bò về với đám nhóc con trong đại viện, kết quả bị chích sưng vù cả đầu, lúc ấy dường như cũng có khóc gì đó. Nhưng trong chớp mắt khi qua được mấy ngày liền dẫn đầu đám tiểu tử thối kia đổi thành đi trèo cây chọc tổ chim, em biết không, tuổi của những cây cổ thụ trong đại viện đó bao nhiêu thì đủ để nhìn được Thủy Quả trưởng thành bấy nhiêu.” Lê Minh Thần từ từ nở má, vừa lên đường vừa nói, “Lần trước uống chỉ có em là không phát hiện, Thủy Quả đã phát tác từ khi đó, sau này nó có tinh thần hơn bất kỳ ai.”

Cũng là bởi vì loại tính cách này của Tả Dữu, cho nên thiếu tá mới lo cho Ôn Hân trước, mà không đi chiếu cố em gái trước tiên. Huống chi Tả Tuấn cũng ở đó, anh không thích anh ta, nhưng đối với cô em gái khác mẹ này, anh ít nhiều vẫn phải băn khoăn, lòng mày Lê Minh Thần dửng dưng, nhưng ánh mắt khi thấy nét mặt Ôn Hân thì cuối thiếu tá vẫn không thể không chịu thua: “Phục em rồi, nếu như lo lắng thì anh gọi điện thoại là được chứ gì.”

Điện thoại Ôn Hân ở công ty, Lê Minh Thần bấm số Tả Dữu, qua hồi lâu bên kia mới nhận.

“Tại sao anh lại phiền như vậy chứ, em không cần anh lo cho em...” Nhìn thử đi, tiểu thư Thủy Quả đâu có giống người kinh sợ quá mức để lại hậu di chứng, toàn bộ đều mạnh mẽ như rồng như hổ, vừa bắt đầu liền nghe thấy con bé đang oán hận người.

“Thủy Quả!” Thiếu tá cau mày, Thủy Quả vừa nói chuyện với ai đây?

“Anh! Mau tới cứu em!” Nghe được âm thanh của Lê Minh Thần, Tả tiểu thư lập tức hét lên gọi, “Anh! Mau tới cứu em, Tả Tuấn muốn bắt cóc em! Các người dừng xe! Dừng xe!” Sau đó lại là một trận tiếng xe đi vào quỹ đạo, Lê Minh Thần coi như hoàn toàn phục rồi, tình cảm mà Ôn Hân lo lắng cho con bé chính là như em gái ruột của cô, ngồi vào xe cũng không yên. “Được rồi, Ôn Hân lo cho em, hiện tại biết em vẫn khỏe như vâm, gây hại khắp nơi được rồi, cô ấy cũng yên tâm...” Lê Minh Thần đang lái xe không quen nói chuyện điện thoại, nhưng trước khi gác máy, Tả Dữu đột nhiên kêu lên một tiếng: “Anh, chị và anh ở cùng với nhau, anh đưa điện thoại cho chị, em có chuyện muốn nói với chị ấy.... tút tút tút”

Đột nhiên báo âm bạn, trước khi báo máy bạn, Lê Minh Thần mơ hồ nghe được một câu của Tả Tuấn: Em nói nhiều quá rồi đấy.

Thủy Quả muốn nói chuyện gì thế? Lê Minh Thần không kịp nghĩ, xe đã lái đến đích.... Trường tiểu học nhân dân bậc nhất khu An Chung. Vội vã cùng nói với Ôn Hân rằng Tả Dữu không sao, Lê Minh Thần liền nhảy xuống xe, đi đón Ôn Noãn.

Bọn họ tới vừa đúng lúc, cổng trường mới vừa mở ra, các bạn nhỏ đeo túi sách tan học giống như bầy chim sẻ được thả từ trong lồng ra chạy bình bịch tới cổng trường, Lê Minh Thần cao to đứng trong đám người nhìn rất lâu, anh mới tìm thấy cô nhóc đang đá hòn đá chậm chạp đi ra ngoài sau đoàn người.

“Noãn Noãn!” Lê Minh Thần giơ tay lên, gọi con bé.

Ôn Noãn đang không biết thần du ở nơi nào trong hệ ngân hà nghe thấy âm thanh đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó vẻ mặt căng thẳng ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, bộ dáng đó rơi vào trong mắt Lê Minh Thần giống như con Hắc Bối được nuôi ở nhà cậu trước kia, chỉ cần chút âm thanh có ý nghĩa là nó dựng thẳng tai lên một lần.

Rốt cuộc cũng thấy Lê Minh Thần vẻ mặt Ôn Noãn chấn động, ngay sau đó liền lấy tốc độ trước đây anh chưa từng thấy đạp hai chân voi nhỏ chạy về phía anh: “Dượng út!” Cô bé nhào vào trong lòng Lê Minh Thần nhưng tinh thần hết sức vui mừng, từ sau khi lên tiểu học, ngoài cô và chị ra, liền không có mẫu người như ba tới đón bé.

Ghé vào trên cửa sổ ở ghế sau của xe việt dã, đầu ngón tay bé nhỏ của Ôn Noãn chỉ vào Lê Minh Thần ở hàng trước, vừa kiêu ngạo vừa tự hào nói với một hàng bạn nhỏ đeo túi sách bên ngoài cửa rằng: đây là dượng út của tó!

Nhìn Noãn Noãn vui mừng đến như vậy, trong lòng Ôn Hân cũng ấm áp....Lê Minh Thần đến, không chỉ mang đến tình yêu cho nhà họ Ôn, cho cô, còn cho Noãn Noãn, còn cho cả anh trai....

Trong bệnh viện, Lê Minh Thần thông cảm với “vấn đề thể lực” của mình nên bận trước bận sau, hỏi thăm chỗ này hỏi thăm chỗ kia, trước khi lên xe ý nghĩ này của Ôn Hân càng thêm mãnh liệt.

“Dượng út, mấy ngày nữa ở trường có một ngày gia đình, ba không đi được, dượng và cô đi cùng Noãn Noãn có được không?” Đến bệnh viện, bị thông cáo là không thể tùy ý chạy náo loạn lung tung nên Ôn Noãn viết mấy bài tập, trước khi đến bên giường, cô bé nói với Lê Minh Thần đang xách siêu đi lấy nước.

“Ngày gia đình?” Từ nhỏ đã học ở trường thuộc gia đình quân nhân nên Lê Minh Thần không hiểu nhiều mấy từ mới này, một tay xách siêu, một tay dẫn Noãn Noãn đi ra ngoài, “Noãn Noãn giải thích với chú xem đó là chuyện như thế nào, sau đó chú sẽ quyết định có được không?”

“Dạ được!” Cô nhóc đã đi ra ngoài cửa hưng phấn khó tả, trả lời lớn tiếng, khiến Ôn Hân nhắc nhở cô bé về vấn đề yên tĩnh trong bệnh viện rất nhiều lần cũng phải bắt đầu lắc đầu.

Cô đi tới trước giường bệnh, nhẹ nhàng vén chăn của Ôn Linh lên xem thử chỗ vết thương, “Anh, hiện tại cảm thấy sao rồi?”

Rất lâu không có ai đáp lại, Ôn Hân nghi ngờ ngẩng đầu, vừa vặn bắt gặp ánh mắt mỉm cười của Ôn Linh, “Hân Hân, anh vẫn luôn lo lắng không có Ngụy Dục, em sẽ không dám đi tìm người yêu, hiện tại cuối cùng anh cũng yên tâm rồi, quan hệ của em và cậu ấy rất tốt.”

Anh mắt của Ôn Linh hôm nay có chút kỳ quái, cộng thêm bản thân Ôn Hân có tật giật mình, nên lúng túng để chân xuống, Ôn Hân cầm hộp đựng cơm trên bàn ở đầu giường, ném lại một câu “Em đi mua cơm” rồi chuẩn mất.

Sự thay đổi giữa mặt mày của em gái, người làm anh trai như anh sao có thể không nhìn ra, Ôn Linh vẫn cười ầm áp như cũ.

Đồ ăn trong căn tin bệnh viện dĩ nhiên không phong phú bằng tiệm ăn bên ngoài, nhưng sau khi giải phẫu, bác sĩ đặc biệt dặn dò sau khi trải qua phẫu thuật thức ăn phải dễ tiêu, kị dầu, kị tanh, kị hải sản, cho nên dù Ôn Hân có muốn tấm bổ tốt một chút cho anh trai, cũng chỉ có thể chờ sau khi xuất viện.

Mua món đậu hũ nấu hành anh trai thích ăn, thêm một phần canh trứng gà, ngoài ra lại chọn rất nhiều khoảng ba bốn món nữa cho quý tham ăn Noãn Noãn và Lê Minh Thần to con, lúc này Ôn Hân mới xách một đồng hồ trên tay trở về.

Đau đớn phía dưới đã không rõ ràng nữa, nhưng Ôn Hân vẫn đi thật chậm, thành phố C dưới chiều tà hiếm khi xuất hiện ánh nắng chiều, đỏ rực chiếu xuống đỉnh đầu, Ôn Hân có loại ảo tưởng đó là được phủ lên

chiếc khăn cô dâu, ngửa đầu nhìn một lát, Ôn Hân đỏ mặt lần nữa khôi phục lại tầm nhìn bình thường, nhưng chân vốn nên bước đi lại làm thế nào cũng không bước nổi.

Cách ôn Hân khoảng năm bước, người phụ nữ trung niên kia vẫn là một thân quần áo cắt may chỉnh tề, tóc dài uốn thành búi tóc quý phái đang nhìn về phía cô, dường như đang nhìn cô lại như không giống.

Trong lúc Ôn Hân đang do dự xem nên giả bộ coi như người xa lạ trực tiếp đi lướt qua, hay là đi tới tranh cãi một trận âm ỉ, thì Đồng Lệ lại đi về phía cô trước.

Một bước ngắn, âm thanh Đồng Lệ lại xa cách giống như khoảng cách là mấy năm ánh sáng, giọng nói xa cách truyền đến: “Hân Hân, có một chuyện, tôi... muốn tìm cô giúp một tay...”

Chuyện buồn cười lớn nhất thế kỷ này, bác trai Ngụy phẫu thuật thất bại Đồng Lệ dẫn theo người chặn ở bệnh viện hùng hổ hăm dọa ba, vì muốn cô và Ngụy Dực chia tay, Đồng Lệ cố ý để cô nhìn thấy Ngụy Dực và Bạch Lộc ở bên nhau, lại đi cầu xin cô?

“Ngụy phu nhân, bà xác định bà không tìm lộn người đấy chứ?” Thời gian trôi qua đã được mấy năm rồi, Ôn Hân nói với người phụ nữ suýt nữa đã thành mẹ chồng của mình, không chút từ chối.

30. Chương 30: Cả Đời Người (2)

Cho tới nay, Ôn Hân đều cho rằng năm tháng cực kỳ ưu ái Đồng Lệ.

Lần đầu tiên gặp bà là một ngày nọ sau khi Ngụy Dực gặp tai nạn xe cộ, Ôn Hân học bài chuyên ngành xong cầm hộp cơm đến bệnh viện thăm anh trai, lúc đi qua trước phòng bệnh của Ngụy Dực, Ôn Hân đi rất chậm vừa hay đụng phải ánh mắt của người đàn ông chân bó thạch cao. Trông mắt vừa đen vừa sáng đang nhìn cô, sắc mặt Ngụy Dực tái nhợt nhưng nở nụ cười ấm áp chỉ tay về phía cửa, anh nói gì đó, Ôn Hân không nghe thấy, nhưng đoán chừng chắc là: mẹ, đó là Ôn Hân, chính ba cô ấy đã cứu con.

Lúc ấy, người phụ nữ đứng trước giường Ngụy Dực quay đầu lại nhìn cô, từ ngữ duy nhất chợt hiện trong đầu Ôn Hân là....tình xảo.

Cho đến sau này cùng Ngụy Dực mến nhau, yêu nhau, cô mới biết, người phụ nữ xinh đẹp ban đầu mình từng dùng tình xảo để hình dung đã năm mươi hai tuổi rồi.

Năm tháng thúc giục làm người đẹp cũng già đi, thời gian bốn năm, không chỉ lấy đi một đoạn tình cảm với những năm tháng hồn nhiên, mà còn có thứ mà một người phụ nữ quý trọng nhất.... dung nhan.

Đồng Lệ già không chỉ chút xíu, mà nguyên nhân làm nếp nhăn khóe mắt của người phụ nữ từ trước đến giờ luôn chú trọng bảo dưỡng giống như bị lưỡi dao vạch nhanh chóng mà sâu nét, khẳng định không đơn giản.

Nhưng đối với nguyên nhân này Ôn Hân không chút hứng thú, cô tránh khỏi tay đang vươn ra kéo cô của Đồng Lệ “Xin lỗi, Ngụy phu nhân, bà đã từng nói không muốn tôi quấy rầy cuộc sống của nhà bà, hiện tại bất kể xuất phát từ lý do gì, xin bà đừng phá vỡ lời nói của mình trước, như vậy rất khó coi.”

Như vậy rất khó coi.... Lúc ba Ngụy vừa xảy ra chuyện, Ôn Hân đến nhà họ Ngụy tìm Ngụy Dực, Đồng Lệ đã từng nói khuyên Ôn Hân ra đi, Ôn Hân trả nó lại cho bà, nó giống như cái bạt tai cực kỳ vang dội đánh lên mặt Đồng Lệ, người bà hoảng hốt lắc lư, suýt nữa đứng không vững.

Ánh nắng chiều trong vài phút từ đỏ biến thành đỏ tía, chiếu vào bóng lưng rời đi của Ôn Hân, giống như trang phục long lẫy của nữ vương, mấy năm qua, lần đầu tiên trong lòng Đồng Lệ hối hận với chuyện đã từng làm.

Ôn Hân xách đồ ăn dọc đường vừa đi vừa nghỉ, đợi đến khi trở lại phòng bệnh thì Lê Minh Thần đi lấy nước đã về đang ngồi trên ghế dài bên giường, dáng người ngồi nghiêm chỉnh nói chuyện cùng Ôn Linh, Noãn Noãn không biết đã chạy đi điên cuồng ở đâu rồi.

Vốn muốn đi thẳng vào cho xong, nhưng câu nói đầu tiên của thiếu tá truyền vào tai cô thiếu chút làm Ôn Hân ngã chổng vó, thức ăn cầm trong tay cũng suýt nữa không giữ được.

Câu nói này của thiếu tá có lực sát thương cực mạnh: em và Ôn hân đã là vợ chồng thật sự, mấy ngày nay em quay về trong quân đội để xin kết hôn, hy vọng anh có thể yên tâm giao Ôn hân cho em!

Con người của Ôn Hân sắp bị sự kinh sợ này làm rớt ra khỏi hốc mắt, hệ thống não của Lê Minh Thần được cấu tạo bằng gì vậy, tại sao lại nói những thứ này với anh trai, chữ “vợ chồng thật sự” này làm mặt Ôn Hân biến sắc giống như màu của một trong những món ăn cô mua hôm nay.... đó là mấy quả cà chua bên trong trứng chiên cà chua.

“Cô ơi, cô sốt rồi sao? Mặt đỏ lên như vậy, cô giáo nói phát sốt thì phải uống thuốc, sốt quá mức còn phải để phụ huynh đưa tới bệnh viện, ba không đi được, Noãn Noãn và dưỡng út dẫn cô đi có được không, bên kia có mấy chị bác sĩ mặc áo khoác trắng đấy.”

Một bàn tay mập mạp của Ôn Noãn kéo Ôn Hân, một bàn tay khác chỉ về phía sau cô, âm thanh non nớt nói với Ôn Hân.

Trẻ con bày tỏ sự quan tâm là trực tiếp nhất, cũng là không biết khống chế nhất, vì vậy lời của Ôn Noãn Ôn Hân nghe rõ hết. Người trong phòng đương nhiên cũng nghe rõ. Ôn Hân còn chưa kịp đưa tay ra chặn lại cái miệng nhỏ nói liên thoảng của Ôn Noãn bé nhỏ, thì Lê Minh Thần đã nghe được và đi ra, một bàn tay chìa ra cầm lấy tất cả đồ đạc được xách trong hai tay cô, một tay khác thì trực tiếp xách cô vào phòng, Ôn Hân cảm nhận được ánh mắt đang nhìn mình của Lê Minh Thần, giống như đang nói: làm cũng đã làm rồi, có cái gì mà phải giấu diếm chứ!

Lòng Ôn Hân đang chảy máu: đúng, không có gì phải giấu diếm, nhưng vấn đề là, độ dày của da mặt cô, đầu thể bì kịp bằng một phần vạn như ngài thiếu tá Lê cơ chứ!

Trong gia đình mồ côi cả cha lẫn mẹ, người làm anh cả như Ôn Linh xem như là một phụ huynh sáng suốt, lúc Ôn Hân bị thiếu tá dẫn vào cửa, anh chỉ nhìn em gái rồi nói một câu: hôn lễ đợi tới khi anh khỏe rồi bàn sau.

Rắn chuột một ổ, cấu kết với nhau làm việc xấu, vẽ đường cho hươu chạy.... Tất cả những nghĩa xấu Ôn Hân có thể nghĩ được giống như một dây chuyền sản xuất hiện ra một lượt trong đầu cô, cô thật sự không muốn dùng những từ này trên người anh và anh trai, nhưng chuyện hai người làm khiến cô không thể không nghĩ như vậy.

Trong mắt Ôn Hân, tình yêu và hôn nhân không hoàn toàn là một vật ngang giá, hai người yêu nhau có thích hợp để kết hôn hay không, cần phải có thời gian xem xét. Đối mặt với từ “hôn nhân” đột nhiên bị đặt lên mặt bàn này, Ôn Hân rất bối rối mê mang.

Cũng may một cú điện thoại đã tạm thời giải cứu cô ra từ trong hoàn cảnh lúng túng, dây số trên điện thoại gọi đến chứng tỏ là của người quen, Ôn Hân đang bị ánh mắt đan xen hỏa lực của anh trai và Lê Minh Thần nhìn chằm chằm không thể né tránh vội vàng đặt hộp cơm đã sắp xếp được một nửa xuống, ôm điện thoại chạy ra khỏi phòng. Lê Minh Thần nhìn chằm chằm dáng chạy giống như con khỉ bị đập trúng đuôi của cô, lông mày từ ngang chuyển thành dựng thẳng: kết hôn là thời điểm nghiêm túc lại hạnh phúc như vậy, tại sao đến phiên cô ấy, thì lại liều mạng trốn tránh giống như chột trúng đầu cô ấy thế nhỉ?

Cách mạng chưa thành công, huấn luyện còn cần phải tăng cường. Lê Minh Thần tiếp nhận tàn cục cầm bát lên, trong lòng vừa nghĩ sẵn trong đầu bước huấn luyện kế tiếp.

Kế hoạch luôn luôn biến hóa nhanh không theo kịp, kế hoạch gần như chu đáo của thiếu tá Lê sắp đến giờ thi hành, lại phát hiện mục tiêu dự tính thi hành không thấy đâu.

Kỳ nước lên tháng mười sắp đến, mấy con sông lớn nhỏ trong thành phố C cũng bắt đầu bước vào trạng thái chống lũ. Ở thành phố C dân cư ít, sông thì nhiều, trước khi xuất hiện chuyện lũ định kỳ, quân giải phóng, bộ đội chính quy chẳng hề xuất hiện trong TV đang tiến hành công tác phòng chống trên bờ đê, những nhân viên này thông thường đều là những nhân viên công tác từ các cơ quan điều đi, thí dụ như công nhân viên của doanh nghiệp nhà nước, lại tỷ như dân cảnh ở đồn công an.

Khi Lưu Đông đang nói rõ tình hình với Ôn Hân, Ôn Hân có thể nghe rõ được tiếng khóc cùng oán giận của Quý Mai....đồn công an nhiều người như vậy, thiếu một người tích cực như anh cũng chẳng sao, chẳng lẽ anh không biết bụng bà xã của anh đã bảy tháng rồi, thời điểm nguy hiểm nhất, BLABLA....

Ôn Hân vốn đang phiền lòng về chuyện Lệ Minh Thần làm bị Quý Mai khóc như vậy, đầu càng đau hơn, ngón tay cái đặt ở huyệt thái dương dùng sức ấn hai cái: “Dưới tình hình này cô ấy không muốn cậu đi là chuyện bình thường thôi, không đi không được à?”

Nếu như có thể ở lại, Lưu Đông làm sao lại không muốn ở bên cạnh vợ chờ sinh chứ, nhưng.... “Chị Hân, em cũng muốn, nhưng trước đó những người khác ở tổ của bọn em đều từng đi rồi, năm nay đổi phiên chắc là đến lượt em rồi, thời gian này tham gia đặc biệt, có vẻ em....”

Có vẻ như cậu nhất gan, không tích cực mạnh dạn.“Haiz...” Đối với cậu dân cảnh xuất thân từ Bắc Kinh đến thành phố C chưa đầy hai năm quá mức chính trực cũng quá mức tích cực này, thái độ của Ôn Hân là chỉ có thể thở dài, “Nếu đã không đi không được, vậy thì hãy yên tâm mà đi, cô ấy ở lại cứ giao cho tôi đi.” Dù sao đi nữa anh trai ở đây căn bản đã ổn định rồi, hơn nữa còn có thiếu tá Lệ có khuynh hướng cướp cô dâu rõ ràng đang nóng lòng muốn thể hiện, là một “quân tử tiêu chuẩn” Ôn Hân sao có thể không thành toàn cho đại đội trưởng đây.

“Anh trai phải phiền anh rồi.” Cầm túi xách, dắt Ôn Noãn bé nhỏ vẫn còn đang cắn bánh ngọt, Ôn Hân bỏ lại một câu như thế rồi đi mất.

“Tình tình con bé kỳ thực là không hề yếu đuối...” Như mẹ của bọn anh, Ôn Linh nhìn bóng người biến mất ở cửa, quay đầu nhìn Lệ Minh Thần: “Cho nên đừng gấp gáp Dục tốc bất đạt.”

Giờ càng già càng cay, quả nhiên đánh vào nội bộ “quân địch” là lựa chọn sáng suốt, thiếu tá Lệ am hiểu quân sự đối với lô cốt mang tên “Ôn Hân” này, anh vô cùng tự tin.

Quý Mai chính là nhân vật điển hình của chứng u buồn tiền sản, cộng thêm chứng cô độc. Một giây trước khi bước vào cửa nhà cô ấy, Ôn Hân rõ ràng còn nghe thấy tiếng cô ấy đang khóc sùt sùi, nhưng đợi tới khi Ôn Hân dẫn Noãn Noãn đến, chưa đầy năm phút đồng hồ sau, lúc Ôn Hân rửa xong đào và đưa chuột bưng vào phòng khách, thì thiếu phụ Quý Mai lúc này còn khóc như hoa lê dầm mưa đã ôm cô nhóc Noãn Noãn ngồi trên sofa xem phim hoạt hình “Cừu vui vẻ và sói xám ” cười không ngừng.

(**) Cừu vui vẻ và Sói xám (tiếng Trung: 喜羊羊与灰太狼; bính âm: Xǐ Yáng Yáng yǔ Huī Tài Láng) là một bộ phim hoạt hình dài tập của Trung Quốc do Huang Weiming, Lin Yuting và Luo Yinggang sáng tác, được sản xuất bởi công ty Sáng tạo nguồn lực giải trí. Bộ phim nói đến một nhóm cừu sống ở Thảo nguyên Xanh (青青草原) và câu chuyện xung quanh con sói vụng về muốn ăn thịt chúng. Bộ phim được chiếu tại hơn 40 đài ở Hong Kong gồm TVB, kênh truyền hình Bắc Kinh và CCTV. (Theo Wiki)

“Noãn Noãn, đó là bé cưng của dì Quý Mai còn chưa sinh ra, không phải Verney của chúng ta, đừng nói ôm liền ôm, nói sờ liền sờ.”

Ôn Hân chìa tay xách Ôn Noãn từ trong ngực của Quý Mai ra, đặt tay chân của cô bé nghiêm chỉnh sau đó nói lời dạy bảo “Có nghe hay không!”

Trước kia Ôn Noãn sợ nhất là cô nổi giận, nhưng kể từ sau khi dưỡng út nói cho bé biết “sự hung dữ của cô tất cả đều là cợt giảo” “phải căn cứ vào đạo lý mà bảo vệ quyền lợi của mình” “kiên cường học tập áp dụng tiến công” , thì Ôn Noãn đã không còn sợ vậy nữa, mặc dù bé nhỏ tuổi vẫn không thể hiểu nổi hàm nghĩa cụ thể phía sau những từ này. “Nhưng cô à, dì nói bé cưng trong bụng dì ấy là sói xám, không phải là của chú Đông Đông, đúng không ạ?”

Đôi mắt to của Ôn Noãn lộ rõ trên gương mặt mẫm mĩm, chớp chớp mắt nhìn Ôn Hân, đối với câu nói hời hợt này của Quý Mai, cô cũng không biết nên giải thích thế nào, cuối cùng lại nói một câu mà ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy không hiểu ra sao cả: “Đó là Khôi Thái Lang, Võ Đại Lang.... Đi làm bài tập!”

Võ Đại Lang (), anh trai của Võ Tòng, là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết cổ điển Trung Quốc Thủy hử. Võ Đại Lang được tác phẩm miêu tả là một người lùn, xấu xí nhưng hiền lành tốt bụng, bán bánh bao ở chợ. Cha mẹ mất sớm, Võ Đại Lang nuôi em khôn lớn. Vợ Võ Đại Lang là Phan Kim Liên là một người đàn bà đẹp và lẳng lơ, đã tư thông với Tây Môn Khánh, một nhân vật nổi tiếng hoang dâm vô độ. Dù biết

nhưng Võ Đại Lang vẫn im lặng nhìn cho qua nhưng lại bị Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh đã thông đồng hạ độc. Võ Tông sau khi lo an táng cho anh mình xong, giết chết Tây Môn Khánh và Phan Kim Liên để tể lễ anh trai mình.

Ôn Noãn không được cho biết đáp án, sau khi bị tước đoạt mất quyền ham học hỏi, chỉ đành phải chuyển cẳng chân nằm bò trên bàn đi làm bài tập.

“Cậu cũng được đấy, mình thấy Khôi Thái Lang đã đủ độc ác rồi, cậu trực tiếp ỉnh một Võ Thái Lang....” Quý Mai nhỏ lông đập vỡ lớp bọc bên ngoài quét mắt nhìn Ôn Hân nói.

Trước đây phần lớn cảm xúc của phụ nữ có thai nhiều nhất chỉ là nghe nói, nhưng tới nhà họ Lưu chưa đầy một giờ, mà Ôn Hân đã lĩnh giáo thấu đáo rồi.

7:10 tối, mặt trời xuống núi từ lâu, Quý Mai mới vừa ăn tối xong ý tưởng đột phát muốn ăn dưa hấu.

Ôn Hân đang rửa bát nhìn bốn cái đĩa trong tay và trong bồn rửa căn bản bị một mình cô ấy ăn sạch, muốn cự tuyệt. “Quý Mai, cậu đã ăn ba cặp cánh gà, hai phần rau cải cộng thêm hơn nửa phần....”

“Một người ăn, hai người bổ chứ sao....” Quý Mai chỉ vào bụng, ợ lên no nê.

Haiz, tại sao hôm nay gặp phải một hai người đều làm cô bất đắc dĩ thế không biết. Ôn Hân cầm ví tiền ra cửa đeo giày chỉ chỉ vào Quý Mai ở sau lưng đang đỏ mắt chờ mong cô.

Bên trong chung cư không bố trí quầy hàng, cho nên mấy sạp hoa quả đều tập trung ở hai bên đường gần cổng chung cư. Ôn Hân cầm điện thoại và ví tiền vừa mới xuống lầu, điện thoại liền vang lên, lần này là một dãy số xa lạ.

Bình thường điện thoại quấy rầy gọi tới không hiểu sao Ôn Hân đều nhìn một lát, thấy đối phương có xu hướng không tắt máy, lúc này cô mới nhận điện thoại, “Chị dâu....” Vừa bắt đầu, đúng là tiếng nức nở của Tả Dữu, “Chị dâu, cứu em!”

Tả tiểu thư nghĩa khí từ trước tới nay luôn khinh người mà khóc lên không khác gì bé gái làm nũng.

Trong lòng Ôn Hân lộ bộ một cái, lần trước không phải Lệ Minh Thần nói cô ấy rất tốt sao? Tại sao lại còn gọi cứu mạng đây? “Dữu Tử, em cứ từ từ nói, chuyện gì nào?” Ôn Hân bảo cô ấy từ từ nói, bước chân của cô cũng chậm lại.

“Anh em, anh em anh ấy....”

Lệ Minh Thần lại làm chuyện tốt gì rồi!

“Tả Tuấn anh ấy cầm em tới Vạn Bác làm việc!” Thì ra người anh trai này không phải người anh kia, Ôn Hân lại bắt đầu tiếp tục đi về phía trước, “Anh ta làm vậy là lo lắng cho em...lần đó em rất nguy hiểm....” Ôn Hân đổi tay cầm điện thoại.

“Anh ấy không phải vì tốt cho em! Anh ấy chính là không nhìn nổi em thôi! Người làm nói mẹ em về rồi, mà em vẫn không thấy, cũng không có ai tới cứu....” Chữ em bị tiếng bước chân liên tiếp trong hành lang ngoài phòng Tả Dữu dọa nên đành nuốt xuống, Tả Dữu áp chế âm thanh xuống mức thấp nhất, nhỏ giọng nói: “Chị dâu, em nói với chị nè, chị hãy chết tâm mà đi theo anh em đi, cái tên Ngụy Dục kia có bệnh, ngày đó anh ta lại ngất.... Anh làm gì vậy, Tả Tuấn thôi!”

Âm thanh tút tút truyền đến, cúp điện thoại.

Ôn Hân nhìn chằm chằm màn hình trống rỗng, trong đầu lặp đi lặp lại lời của Tả Dữu: Ngụy Dục có bệnh

Làm sao có thể, trừ lần ngoại thương ở tai nạn xe cộ lần đó ra, cơ thể Ngụy Dục cực kỳ tốt, trước kia sức khỏe tốt anh còn dẫn mình đi luyện súng, bắn bia, nhảy Bungee, đi lặn, làm sao có thể bị bệnh....

Ôn Hân vượt ngục, trấn an trái tim đang đập thành thạch xuống.

Đã đi tới trước cửa siêu thị nhà mình, cách quầy hoa quả khoảng hai trăm mét, Ôn Hân bị cú điện thoại của Tả Dữu làm cho tâm thần không yên, lộn trở lại đường cũ.

31. Chương 31: Tin Cây

Có lúc, đối đãi với phụ nữ có thai không thể quá mức nghiêm túc, bởi vì thứ cảm xúc này đối với các phụ nữ đang mang thai mà nói, giống như mặt của em bé ngày tháng ba, nói đổi liền đổi ngay.

Lần nữa đứng ở trước cửa nhà Quý Mai, Ôn Hân mới hồi hồn phản ứng kịp là hai tay mình trống trơn, hít sâu mấy hơi, Ôn Hân đẩy cửa vào nhà, “Quý Mai, đưa hấu...”

Cô vốn tưởng rằng Quý Mai sẽ đại náo một trận giống như Lưu Đông thường nói với cô, nhưng lại nhìn thấy người nằm ngửa trên ghế sa lon, khóe miệng vẫn còn dính vỏ hạt dưa đang ngủ ngon lành, loại tình huống đại náo này hiển nhiên là không thể được rồi.

Vỗ nhẹ để Quý Mai tỉnh, thúc giục cô ấy đi rửa mặt, sau khi thu xếp xong tất cả, Ôn Hân liếc nhìn Quý Mai còn có Noãn Noãn chia ra ngủ ở phòng ngủ và phòng khách, trong lòng không nói ra được là cảm giác gì.

Không thể không nói, cú điện thoại của Dữu Tử vẫn có ảnh hưởng tới cô.

Mười giờ tối, Ôn Hân nằm trên giường, nhắm mắt ngủ, nhưng cả đêm không chợp mắt nổi.

“Cảm xúc kém” không tính là từ mới mẻ trong cuộc sống của Ôn Hân, thậm chí là từ thường dùng, nhưng kể từ sau khi Lệ Minh Thần xuất hiện, “cảm xúc kém” lại trở thành từ dễ vỡ, nghĩa là thiếu tá giá lâm, áp suất thấp lập tức chạy mất.

Sáu giờ rưỡi sáng, Ôn Hân mang theo đôi mắt gấu mèo bò dậy đang định làm bữa sáng cho hai tổ tông trong nhà, thì một tràng tiếng gõ cửa truyền đến, âm thanh không lớn không nhỏ nhưng tiết tấu lại chuẩn xác.

Mở cửa ra, gương mặt cười đùa tí tưng của Lệ Minh Thần xuất hiện ở cửa, duỗi tay ra, “Báo cáo đồng chí vợ yêu, bữa sáng đã đưa đến, xin ký nhận.” Một túi bánh bao hấp, mấy chiếc bánh quẩy, năm ba chiếc bánh rán, ngoài ra còn có một thùng sữa đậu nành vừa làm, đều là những thứ mà ba người trong nhà thích ăn. Không sai, là ba người. “Tại sao anh biết Quý Mai thích ăn bánh rán?” Ôn Hân ngăn ở cửa, làm ra vẻ nếu anh không khai báo thành thật thì sẽ không cho vào cửa.

“Anh có quân sư.” Mặt thiếu tá đột nhiên nghiêm túc, tay kéo Ôn Hân vào trong ngực, chân lại bước một bước, người liền vào phòng.

Thật ra thì không cần nói rõ, Ôn Hân cũng biết quân sư Lệ Minh Thần nói là ai....bình giữ nhiệt của sữa đậu nành rõ ràng không phải là đồ ở trong bệnh viện.

Cùng nhau ăn sáng, Quý Mai hiếm khi dậy sớm lại đảo ánh mắt sắc bén vòng vo qua lại giữa cô và Lệ Minh Thần, trước kia cô chỉ biết anh trai quân nhân đang theo đuổi Ôn Hân, hiện tại xem ra vấn đề tuyệt đối không chỉ đơn giản như vậy.

Mãi đến lúc Ôn Hân thật sự không chịu nổi, kéo Ôn Noãn vẫn còn chưa nuốt bánh quẩy trong miệng xuống ra cửa, chạy lấy người!

Buổi tối khai báo vấn đề cẩn thận....cửa cũng đóng lại rồi, mà giọng Quý Mai vẫn đang kêu rất lớn ở phía sau, Ôn Hân rất bất đắc dĩ: “Thiếu tá tiên sinh, bức hôn trá hình là hành vi rất thô phỉ, biết không?”

Trước giờ tôi cũng không nói tôi không phải là thô phỉ. Thiếu tá cười hì hì ngược lại hào phóng thừa nhận.

Trong nhận thức của Lệ Minh Thần anh, một khi đã khóa mục tiêu, thì ắt phải dùng hành động hiệu quả nhất để đánh chiếm trong thời gian ngắn nhất, bằng không không biết có bao nhiêu kẻ địch tiềm ẩn đang chờ cơ hội dòm ngó ngấp nghé.

Sự lo lắng của thiếu tá Lệ tuyệt đối không thừa, bởi vì anh ôm Ôn Noãn, kéo Ôn Hân vừa mới đi đến lầu dưới, một “kẻ địch” đã xuất hiện rồi.

Lệ Minh Thần không biết Đồng Lệ, nhưng bản năng quân nhân của anh làm anh cảm nhận được sự thay đổi của Ôn Hân sau khi nhìn thấy người kia.

“Em quen à?” Lúc hỏi Ôn Hân, Lệ Minh Thần gần như nghiêng cả về một bên, chần hơn nửa người của Ôn Hân.

“Ôn Hân, thật sự cầu xin cô, cô nói chuyện với tôi một lát được không?” Cả đêm chưa chợp mắt, xem ra không chỉ mình cô, thái độ của Đồng Lệ gần như là van xin. Cho dù như thế, Ôn Hân cũng không mở miệng, thiếu tá thì giống như thành trì kéo dài giữa hai người, vẫn không nhúc nhích.

“Lệ Minh Thần, anh đưa Noãn Noãn tới trường trước đi.”

“Ừ.” Lệ Minh Thần nhỏ giọng ừ một cái, ôm Noãn Noãn lên xe, trước khi nổ máy ngoài liếc mắt một cái trong kính chiếu hậu ra, Lệ Minh Thần chưa từng có động tác lùi lại.

“Nguy phụ nhân, cần nói gì thì hãy nói tại đây đi, lát nữa tôi còn phải đi làm, bà có tới đa mười phút...”

Khi Lệ Minh Thần vòng lại hiện trường thì đã là 11 phút sau, từ chung cư tới trường học, một mình anh lái xe cả đi lẫn về không đến tám phút, nhưng đang chờ Ôn Noãn, thiếu tá không dám đi quá nhanh, cho dù như vậy, Ôn Noãn lúc trước còn yên tĩnh như chú mèo nhỏ, khi ngồi lên xe lại hoàn toàn quên mất sự nghiêm trọng lúc Đồng Lệ xuất hiện, hai tay vươn thẳng ra ngoài cửa sổ, trong miệng kêu gào chính là: “Dượng út, dượng út, nhanh hơn chút nữa đi.” Phát triển đến cuối cùng, thiếu tá đành phải phân hai tay ra một tay phụ trách giữ chặt cổ áo Ôn Noãn, mới có thể không để cô bé chìa đầu ra ngoài.

Nhìn Ôn Noãn đi vào trường học, lúc này thiếu tá mới nhảy lên xe, dựa vào quan sát ban nãy của anh, Ôn Hân chắc sẽ không đến nơi nào khác nói chuyện cùng người phụ nữ kia. Đợi tới khi anh dừng xe, đi ra bên ngoài, Ôn Hân quả nhiên đang ôm gối ngồi trên bậc vỉa hè, ngây ngẩn.

Có thể khiến cho Ôn Hân cứng đầu cứng cổ ngây ngẩn, có thể thấy, địch tình lần này đã thuộc báo động cấp chín rồi.

“Tình huống thế nào, có thể cùng hưởng tài nguyên được không?” Ôn Hân đang cúi đầu bắt chọt bên cạnh có một người ngồi xuống, không cần nhìn cô cũng biết là ai, chỉ là không ngờ thiếu tá lúc nào cũng là tư thế quân nhân nghiêm chỉnh cũng ngụyện ngồi xuống đất cùng cô.

“Lệ Minh Thần, trước kia anh từng thích ai chưa?” Ôn Hân nghiêng đầu nhìn anh.

“Có, em!” Thiếu tá điều chỉnh tư thế của chân, chiều cao của bậc vỉa hè đối với người chân dài như anh mà nói, quả thực là ngồi không thoải mái: “Quá khứ là em, hiện tại là em, cả đời này cũng chỉ có một mình em!”

Lời tỏ tình trực tiếp rõ ràng của thiếu tá làm lòng Ôn Hân không dễ chịu chút nào, “Nhưng trước kia em từng thích người khác, anh không ngần ngại chút nào à?”

Không chỉ trước kia, đối lại là hiện tại, chuyện Đồng Lệ vừa mới nói với mình, nói trong lòng Ôn Hân không chấn động chút nào, là chuyện không có khả năng.

“Không ngại, bởi vì bây giờ em là của anh, vòng vây của anh nổi tiếng nghiêm mật chặt chẽ!” Thiếu tá ôm cô, lời nói hùng hồn, cơ sở của kẻ địch coi như chắc chắn, anh cũng có lòng tin đánh tan đối phương, hướng chỉ anh biết, Ôn Hân đã tiếp nhận mình.

“Ngụy Dực bị bệnh, là u não, anh ấy cự tuyệt giải phẫu, người mới vừa là mẹ anh ấy, bà ấy nói, Ngụy Dực không làm phẫu thuật là muốn về nhìn em nhiều thêm một chút, Lệ Minh Thần, anh nói xem anh ấy làm vậy có phải là rất buồn cười không?”

Ôn Hân đang cười, nhưng Lệ Minh Thần không thích nụ cười này.

Buổi sáng này, Ôn Hân kể hết một lượt từ đầu đến cuối với Lệ Minh Thần từ chuyện cô và Ngụy Dực quen nhau như thế nào, đến sau đó ba vì phẫu thuật thất bại cho ba Ngụy, bị mẹ Ngụy dồn ép đến nỗi bệnh tim đột phát qua đời, cùng với đủ loại sau này.

Trút hết tất cả.

“Bà ấy muốn em khuyên Ngụy Dực đi làm phẫu thuật, Lệ Minh Thần, em nên làm thế nào đây?” Hoàn toàn không có biện pháp, Ôn Hân chủ động tựa đầu lên vai thiếu tá, lúc này, có anh ở đây thật tốt.

“Nên làm thế nào thì làm thế đó.” Lệ Minh Thần trầm giọng nói, “Không muốn quản thì đừng quản, nếu lời khuyên xuất phát từ tình thần chủ nghĩa nhân đạo, khuyên một chút không phải là không thể.”

Phốc, thiếu tá luôn có thể kéo cô dễ như trở bàn tay từ tâm trạng kém ra, còn tình thần chủ nghĩa nhân đạo, anh lại dễ dàng làm xong phân định cho cô và Ngụy Dực, nhưng...“Em mặc kệ, anh không cảm thấy em ích kỷ đó chứ?”

“Là người ai cũng ích kỷ, nếu nói ích kỷ thì anh còn muốn trực tiếp giấu em vào trong túi áo không cho ai nhìn thấy hết!” Thiếu tá nhân cơ hội ôm Ôn Hân chặt thêm một chút, “Tóm lại, bất luận em làm thế nào, anh đều nghe theo vô điều kiện!”

Lý Bá Ngôn từng nói, lộ trình giữa vợ chồng, điều không thể phạm nhất chính là liều lĩnh bậy bạ, nóng lòng vào khu vực vòng cấm phải coi trọng vấn đề phương thức phương pháp, dưới loại tình huống hôm nay này, thiếu tá sáng suốt lựa chọn lùi để tiến.

Nhưng Lệ Minh Thần tuyệt đối không thừa nhận, buổi chiều khi quay về tiểu đoàn làm việc, nhất thời không nhin nổi đã đá bay tảng đá, đập vỡ hai tấm thủy tinh trong phòng làm việc của Cao Hán, là hậu quả xuất phát từ lòng dạ hẹp hòi của bản thân.

Nhỏ mọn có thể có, nhưng cần lựa chọn ở trước mặt ai, biểu hiện vào lúc nào mà thôi.

Thái độ của thiếu tá Lệ làm Ôn Hân nghĩ thông được không ít chuyện, ngồi trên xe việt dã tiến về phía Vạn Bác, tay Ôn Hân vẫn lặng lẽ kéo vạt áo Lệ Minh Thần, thiếu tá Lệ hiểu nhưng làm bộ như không biết, đó là toàn bộ sự tin cậy và ỷ lại của cô với mình.

Một lần “uy hiếp” hôm qua, trong lòng vẫn còn sợ hãi không chỉ một mình Ôn Hân, lúc lên tầng, bên ngoài phòng làm việc của trợ lý đám đồng nghiệp ở bộ phận nhân sự đang thảo luận chuyện này. Nhìn thấy Ôn Hân, tất cả mọi người rất bất ngờ, đang định chào hỏi thì dưới lầu truyền tới một trận tiếng huyền ảo.

Lý Lập là bảo an của Vạn Bác, chàng trai có dáng người một mét tám hai, bình thường đứng ở cửa luôn cầm dùi cui, dáng vẻ nhìn rất là uy nghiêm, nhưng hôm nay lại ngốc nghếch ngay cả một người cũng không ngăn được.

Từ chỗ Ôn Hân đứng nhìn, ở giữa cầu thang, Lý Lập đang ôm ngang chặn một phụ nữ trung niên, ngăn cản không cho bà ta đi lên, mà dùi cui thị uy của cậu ta đã bị ném dưới chân, đang đáng thương bị đá lăn qua lăn lại.

“Lý Lập, làm gì đó! Lôi lôi kéo kéo với người ta trong công ty, còn ra thể thống gì nữa!” Ở đây chức vị của Ôn Hân cao nhất, cô nghiêm nghị chấm dứt trò cười này.

“Nhưng, Ôn tổng, bà ta là.... Bà ta là mẹ Vu Bôn, tôi sợ bà ta sẽ gây bất lợi ọi người nữa!” Vốn kéo một phụ nữ trung niên cũng không kéo nổi, Lý Lập đã cảm thấy mình đủ mất mặt rồi, bây giờ còn bị lãnh đạo phê bình, cậu....

Lý Lập không nói, Ôn Hân thật sự không nhận ra người phụ nữ tóc gần bạc trắng này lại là vợ của Vu Khuu từng gặp trước kia, cô không để ý đến sự ngăn trở của đồng nghiệp, tiến lên một bước, đưa tay chỉ vào Lý Lập, “Buông người ra cho tôi!”

Lực trên tay Từ Uyển Ngọc vừa mới mất đi, người phụ nữ liền giống như phát điên nhào tới cầu thang: “Ôn tổng, cầu xin cô cứu con tôi đi, cứu lấy nó, nó tuổi trẻ nông nổi nhất thời hồ đồ, đồng chí cục cảnh sát nói nó phạm hai loại tội trạng là cố ý đả thương người và lừa đảo, nếu như làm tới cùng, nửa đời sau của con trai tôi hoàn toàn bị hủy rồi.... Hu hu hu....”

Tiếng khóc lóc của một người mẹ làm mọi người ở đây yên lặng rất lâu, ai chẳng từng mắc sai lầm, sau khi mất đi sẽ ân hận, sẽ đi giữ lấy, nhưng kết cục cuối cùng phần lớn quy về một câu.... Lúc ấy đã muộn.

Ngụy Dực đi từ từ lên cầu thang, bị người phía trước ngăn cản, nhưng từ xa anh đã nhìn thấy Ôn Hân đứng ở chỗ cao. Ngửa mặt nhìn lên làm anh đột nhiên nhớ tới rất nhiều, nhớ tới trước đây hai người nắm tay nhau đi bơi, ngày tết Đoan Ngọ đến nông thôn hái ngải cứu, tết trùng cửu đi leo núi.

Ôn Hân cũng nhìn thấy anh, coi như Đồng Lệ hôm nay không nói cho cô biết, vào giờ phút này, Ôn Hân cũng nhìn ra được Ngụy Dực bị bệnh.

Sắc mặt tái nhợt cơ hồ lan tràn đến mi tâm, cả người ngoài ánh mắt nhìn cô là sáng ra, những thứ khác đều không có hào quang.

Ôn Hân đang không biết dưới trường hợp này nên khuyên Ngụy Dực như thế nào, cô nắm lòng bàn tay lại, nhìn như đang nói với mẹ Vu Bôn, nhưng kỳ thực là đang nhìn và nói với Ngụy Dực: Có một số việc xảy ra cũng đã xảy ra rồi, có thể hối hận, cũng có thể nói xin lỗi, nhưng những tổn thương tạo thành không phải đều có thể bổ cứu tất cả, những thứ khác đừng nghĩ nữa, hãy bảo anh ta chăm sóc ình thật tốt.

Anh cứ nhìn Ôn Hân như vậy, cho dù là quan tâm gián tiếp, anh cũng nhận.

Không tỏ thái độ cụ thể của bản thân mình là truy cứu hay là không truy cứu Vu Bôn, đầu Ôn Hân hơi rối bởi nên chui về phòng làm việc, hy vọng anh có thể hiểu mà chăm sóc bản thân. Bởi vì cho dù anh tự mình hại mình như thế nào, trong lòng Ôn Hân trừ thương hại ra, đã không còn gì khác.

Thì ra là tình yêu đã đi rồi, thật sự sẽ không quay lại được.

Làm việc cường độ cao tạm thời đẩy lui những chuyện phiền não trong đầu Ôn Hân, cô hạn chế mình ở trong phòng làm việc nhỏ bé, thậm chí ngay cả cơm trưa cũng giải quyết bên trong. Cô không dám ra ngoài, bởi đối mặt trực tiếp với Ngụy Dực đang ngã bệnh, thực sự không phải chuyện dễ.

Ba giờ chiều, bên ngoài phòng làm việc đột nhiên rối loạn, Ôn Hân đang xem tài liệu nghe được âm thanh cũng không để ý tới, nhưng không ngờ trận tranh cãi ầm ĩ kia cuối cùng lại dừng trước phòng làm việc của cô.

Vạn Cương cười tươi rồi đẩy cửa đi vào, “Ôn Hân, Ôn nữ anh hùng, mặt mũi của cô cũng lớn thật đó, nhìn thử xem là ai tự mình tới thăm hỏi cô đây!”

Vạn Tổng gần đây hình như lại mập lên rồi, bụng bia đứng ở cửa, hoàn toàn cản người ở phía sau, trong lúc đầu Ôn Hân đang vẽ đây dấu chấm hỏi, thì âm thanh của Tả Dữu giống như chảo dầu nổ tung bùm bùm phía sau Vạn tổng: “Chị, em đã trở về!”

Vạn Cương đi về bên cạnh nhường lối, Ôn Hân vốn đang cười chờ Tả Dữu chạy như bay vào, nhưng cô không ngờ, không phải chỉ có một mình Tả Dữu tới.

Lần đầu tiên gặp mặt Nghiêm Mỹ, bản thân Ôn Hân tổng kết lại là....bị ngựa đực lừa gạt.

Lần thứ hai gặp lại Nghiêm Mỹ, Ôn Hân tổng kết

32. Chương 32: Tin Cây (2)

Nghiêm Mỹ hôm nay mặc một bộ đồ công sở với chiếc váy dài màu kem, kim cài áo hoa mai ghim trên ngực lóe lên ánh vàng rực rỡ làm Ôn Hân hoa cả mắt. Trong lúc cô nheo mắt, Tả Dữu đã bỏ nhào như bay vào phòng, kéo Ôn Hân nhìn trái ngó phải.

“Chị, bọn họ nói chị bị thương, mau cho em nhìn xem, nhanh lên một chút!” Móng vuốt nhỏ khua múa của Tả Dữu còn tích cực hơn cả Tiểu Tiên bắt trộm, chẳng mấy chốc, trên mặt Ôn Hân chợt lạnh, băng gạc bị Tả tiểu thư vén hết lên không chút khách khí.

“Dữu Tử.” Đang lúc Ôn Hân không biết nên bảo Tả tiểu thư dừng lại như thế nào, thì mẹ Tả đã lên tiếng, trực tiếp giải quyết tất cả. “Động loạn vào vết thương sẽ để lại sẹo.”

“Ồ...” Bị mẹ già khiển trách tiểu thư Thủy Quả thu lại tay đang kéo Ôn Hân, đứng sang bên cạnh cô, nhưng ánh mắt thì giống như muốn đẩy băng gạc lên để xem thử tình hình bên trong.

Ôn Hân bị Tả Dữu lôi kéo, lực chú ý lại hoàn toàn đặt trên người Nghiêm Mỹ, từ lúc bước vào cửa lần đầu tiên bốn mắt nhìn nhau cô đã biết, Nghiêm Mỹ còn nhớ cô cũng giống như cô nhớ bản thân mình vậy.

“Ôn Hân à, vị này có thể là cô không biết.” Vạn Cương đứng một bên vẫn không lên tiếng, đợi tới khi Tả Dữu dừng hẳn ông mới đứng dậy, “Từ trên quan hệ thân thuộc mà nói, bà ấy là mẹ Tả Dữu cấp dưới của cô, nhưng từ quan hệ công việc mà nói, vậy thì khó lường rồi....” Vạn Cương xoa xoa tay, “Chính thức giới thiệu, đây là khách hàng lớn nhất hiện nay của công ty chúng ta.... Giám đốc điều hành tập đoàn Hằng Vũ, phu nhân chủ tịch hội đồng quản trị, bà Nghiêm.”

“Lão Vạn, tôi hôm nay tới chỉ là muốn nhìn thử tiểu thư dũng cảm cứu Dữu Tử là ai, xem ông làm chính thức vậy kia.” Khóe miệng Nghiêm Mỹ hàm chứa nụ cười yếu ớt, nói với Vạn Cương xong, liền vươn tay về phía Ôn Hân: “Dữu Tử từ nhỏ đã thích gây họa, lần này phạm sai lầm khiến cô bị thương, tôi thay mặt cả gia đình tới nói tiếng cảm ơn cô.”

Cử chỉ ở mọi mặt của Nghiêm Mỹ cực kỳ đúng mức ngược lại khiến cô hốt hoảng, điều chỉnh lại hô hấp, Ôn Hân đưa tay ra, trả lời mang tính lễ nghi, “Đây là việc cháu nên làm ạ.” Cũng không biết có phải là ảo giác của cô không, Ôn Hân cảm thấy khi mình nói ra những lời này, ánh mắt Nghiêm Mỹ nhìn cô vậy mà lại sáng lên một cái, nhưng tia sáng đó rất nhanh liền biến mất không thấy bóng dáng, mà Nghiêm Mỹ vẫn giữ cử chỉ thích hợp.

“Lão Vạn, chỉ bằng việc làm này của Ôn tiểu thư, tôi làm chủ, Hằng Vũ ký bổ sung thêm hai đơn đặt hàng với Vạn Bác nữa.”

Thu tay lại, Nghiêm Mỹ xoay mặt nói với Vạn Cương một câu, khi ấy đã đem bụng Vạn Cương vui đến nỗi run rẩy rồi, trong miệng nói thẳng, “Được, được, được, một lát nữa chúng ta nói chuyện.”

Nghiêm Mỹ được Vạn Cương dẫn đi, Tả Dữu lại kiên trì ở phòng làm việc của Ôn Hân, cô kéo chiếc ghế đến gần ngay bàn của Ôn Hân, tay vịn vào mép bàn nhìn Ôn Hân nói, “Chị dâu, mẹ em hình như rất thích chị đây, trước kia em vẫn luôn lo lắng mẹ em là người có quan niệm dòng dõi mạnh, sẽ phản đối chị và anh, bây giờ xem ra, chỉ cần thêm chút sức nữa, thì không thành vấn đề!”

Giày mũi tròn của Tả Dữu đá vào chân bàn, âm thanh thùng thùng đang vang lên, nhưng nó lại như đá vào trong lòng Ôn Hân.

Điểm tốt này nhiều nhất chính là vì vết dao trên mặt mình, thật sự tốt ư? Theo Ôn Hân thấy thì: chưa chắc!

Trước khi tan làm, cả ngày không ra khỏi phòng làm việc nên Ôn Hân ra ngoài đi toilet, ấn nước xả bồn cầu xong, Ôn Hân mở cửa đi rửa tay, lại nhìn thấy một người bên bồn rửa tay làm cô căng thẳng....Nghiêm Mỹ vẫn còn chưa đi.

Bà Nghiêm thấy Ôn Hân cũng không bắt ngờ, bà đưa tay đến dưới máy sấy không tay từ từ sấy, trong tiếng máy móc vù vù, âm thanh của Nghiêm Mỹ cũng giống như một bản song ca êm tai, bà nói: “Ôn tiểu thư, mặc kệ cô cứu Dữu Tử xuất phát từ mục đích gì, tôi đều phải cảm ơn cô, đương nhiên nếu phần lớn lí do xuất phát từ phía Tả Tuấn, ngoài cảm ơn ra, tôi còn muốn tặng cô một câu, cô rất thông minh.”

Bà rút khăn giấy ra lau tay, sau khi vứt đi thì nói: Tuấn sau tập đoàn Hằng Vũ kỷ niệm 15 năm thành lập, hôm khác tôi sẽ sai người đưa thiệp mời tới tận tay cô, mong ngày đó cô có thể xuất hiện và đứng bên cạnh người kia.”

Nghiêm Mỹ cười một tiếng, đẩy cửa đi ra ngoài, lúc cửa tự động đóng lại, Ôn Hân có nghe thấy Nghiêm Mỹ nhỏ giọng nói một câu: “Tìm một người bạn bình thường một chút, ba của nó cũng có thể bớt tức giận đi chút xíu...”

Ôn Hân cảm giác rằng mình gần như sắp cắn chảy máu, không chỉ như vậy, cô cảm thấy, sau khi Lê Minh Thần biết chuyện này, kết quả tuyệt đối không phải chỉ đơn giản cần rằng như cô là xong....

Khu thương nghiệp nằm ở góc phía nam thành phố tạo thành một đường chéo với Vạn Bác, và ở đó không giống với đèn hoa chưa bật ở Vạn Bác, ca múa mừng cảnh thái bình ở đó đã sớm lên sân khấu rồi.

Phệ Hồn là tòa nhà tầm thường nhất ở hồng lâu Hoan Ca, nhưng hiển nhiên cái câu “trông mặt mà bắt hình dong” dùng cho nó quả thật là không được rồi. Tổng hợp tất cả các trung tâm mang tính giải trí cao nhất ở thành phố C trừ bỏ Phệ Hồn thì không có cái thứ hai. Giống như tên của nó vậy — phệ cốt hồn, ném một lần nhớ mãi không quên.

Tận cùng bên trong căn phòng số 888 ngoài tầng ba, một người đàn ông mặc tây trang đang dán bên tai Waiter nhỏ giọng nói gì đó.

Người bồi bàn nghe thấy lời của quản lý Hồ xưa tay lia lịa, “Không được không được, anh không phải không biết Tuấn thiếu gia là ai, huống chi anh cũng không phải không biết những chủ nhân tìm thú vui bên trong kia là ai, lúc này anh bảo tôi đi vào không phải là thật lòng muốn tôi đi tìm chết à!” Cậu bồi bàn gấn nơ hồng ở cổ áo lắc đầu cộng thêm xưa tay, cả người lập tức như trống lắc.

“Nhưng hợp đồng này...” Bên công ty thúc giục, bản hợp đồng phải ký xong trước 50 rồi gửi fax qua Mĩ, nhưng Tả thiếu gia là người cầm bút lại đang ăn chơi đang điếm trong phòng 888, quản lý Tiểu Hồ sắp ưu sầu thành quản lý Lão Hồ rồi.

Một người cầu xin, một người cự tuyệt, lúc hai người đang giằng co thì cửa phòng 888 đột nhiên mở ra. Hiệu quả cách âm cực kỳ tốt, cánh cửa Thủy Mộc bỗng bị mở ra, tiếng cụng rượu, tiếng karaoke bên trong, thậm chí những bức tường lớn của hàng rào âm thanh giống như sông Hoàng Hà bùng nổ, một dòng nước tuôn ra.

Trước mắt quản lý Tiểu Hồ cũng say, bởi vì bị người phun một ngụm rượu lên mặt.

Tả Tuấn đứng ở cửa định lấy hơi, đám cháu chắt trong phòng kia đang chơi trò chơi, anh thua nên rót cả ly Brandy thẳng vào miệng anh, “kẻ điên”, mới vừa rửa thắm một câu, anh mới phát hiện ra người đứng trước mặt đã bị mình làm cho cả người lắc lư rồi.

“Hồ Chí? Cậu tới làm gì?” Mắt phượng của Tả Tuấn nheo lại, anh không thích nhất chính là lúc anh nghĩ ngợi mà người của công ty tới tìm, mất hứng!

Cho nên sự xuất hiện của Hồ Chí làm anh rất không vui.

“Tả, Tả tổng.” Mũi Hồ Chí dị ứng với rượu thịt, nên không khống chế được mà hắt xì hơi, nói: “Bản hợp đồng này bên Mỹ đang cần gấp, ngoài ra phu nhân muốn tôi thông báo với anh, bà ấy đã mời bạn gái anh tới lễ kỷ niệm của tập đoàn vì anh, Trương tiểu thư hay Lý minh tinh gì gì đó không cần nữa.... Rồi.... Hắt xì!”

Hồ Chí vẫn không quản được cái mũi quá mức miễn cảm của mình, nên lại hắt xì hơi, chỉ là, may mà anh ta nghiêng mặt, không trực tiếp hắt lên mặt Tả Tuấn.

“Hả?” Tả Tuấn sửa lại ống tay áo sơ mi, lại nhận lấy tài liệu từ tay cậu ta vừa ký vừa hỏi, “Hôm nay bà ấy đi đâu?”

Hồ Chí hắt xì hơi nên run rẩy che miệng, âm thanh rầu rĩ lên tiếng nói: “Hình, hình như là buổi chiều đi ra ngoài cùng tiểu thư, cụ thể đi đâu tôi cũng không biết.”

“Đồ ăn hại.” Tả Tuấn nhét cái kẹp lại trong ngực Hồ Chí, đúng lúc này người trong phòng lại đi ra, người nọ uống không ít, lão đảo khoác tay lên vai Tả Tuấn, “Tả thiếu gia, nói rồi đó nhé, lát nữa đi quán Thiên Phủ tiếp tục, nghe nói mấy cô bé mới tới bên đó đều đặc biệt chờ sẵn, bóp một cái cũng ra nước, hôm nay anh đây mời khách, đến lúc đó người cho cậu chọn trước.”

Hồ Chí nhìn ông chủ nhà mình đầu tiên là cười nhạt, sau đó không biết tại sao lại ra tay đem người kia vắn ép lên tường “Bớt xưng anh xưng em với tôi đi, nhà tôi chỉ có hai anh em!”

Ánh đèn màu quả quýt, thảm đỏ lớn, Tả Tuấn mặc áo sơ mi đen giống như đóa hoa sen đen nở rộ diêm dúa lấp lờ.

Lệ Minh Thần còn không tỉnh, huống chi là mày một đứa con riêng của doanh nghiệp hạng vừa.

Cuối cùng buông người nọ ra, Tả Tuấn tiêu sái rời đi

Trên đời này có một từ gọi là càng nhiều càng tốt, còn có một từ thà thiếu không ầu.

Tả Tuấn anh trước giờ không thiếu phụ nữ, nếu như có thể, anh tình nguyện chỉ cần một người trước kia, chỉ là người kia đã sớm không tìm được, sống chết không rõ. Nếu anh không chiếm được người trong lòng mình kia, vậy thì dứt khoát chọn người giống nhất vậy....

Nghĩ đến Ôn Hân là đủ loại phương thức có thể xuất hiện, bất luận người đứng bên cạnh cô là anh hay là Lệ Minh Thần, thì anh cũng tin đây sẽ là một cuộc chơi không tồi.

Vào thu rồi, vết thương ở chân Ôn Lĩnh gần như đã tốt lên rất nhiều, anh sắp được xuất viện, Tả Dữu được mẹ giải cứu lại bắt đầu năm lần bảy lượt xuất hiện ở phòng bệnh. Ôn Hân khuyên cô ấy rất nhiều lần, nói khỏi cần phải đến, nhưng tiểu thư Thủy Quả không chút ngần ngại với công việc phục vụ người khác, vẫn chạy tới chạy lui, bưng trà rót nước ở phòng bệnh như chú ong mật nhỏ.

Theo lời của cô ấy là: nhà cô ít người, thêm một người thì thêm một việc, vẫn không bằng tới đây trò chuyện vui vẻ với anh Ôn.

Ôn Hân mỗi lần nghĩ đến dáng vẻ của Nghiêm Mỹ, là lại không biết nên nói gì nữa.

Thiệp mời được đưa tới phòng làm việc của cô hôm qua, xung quanh thiệp mời khắc vàng lộ ra vẻ cao quý, nhưng đối với cô lại là phỗng tay, lần này đi, Nghiêm Mỹ hy vọng mình dùng thân phận gì, cô hiểu rõ, nhưng Lệ Minh Thần....

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến liền, Lệ Minh Thần về tiểu đoàn báo cáo được ba ngày gọi điện thoại tới.

Ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Ôn Hân thu lại cảm giác lo lắng này giờ, hỏi, “Thì là ngày gia đình ở trường Noãn Noãn, nên cố ý xin phép không được sao?”

“Em cứ như vậy mà không yêu thích vật hiếm như anh?” Mắt Lệ Minh Thần nhìn phía trước, tay lại duỗi đến ngang người nhẹ nhàng nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Hân, thấy Ôn Hân không phản ứng, anh thu tay lại, “Không yêu thích? Không yêu thích thì anh dừng xe rồi rời đi! Quân gia anh đây hiện tại dù gì cũng là doanh phó, muốn tìm một cô vợ không phải là chuyện dễ như trở bàn tay hay sao?”

“Anh dám!” Thấy anh còn dài dòng lời thôi, Ôn Hân trực tiếp đưa tay đến eo anh, muốn dùng cách xử phạt về thể xác.

“Đúng vậy a, anh nào dám, có cô vợ vừa hung dữ vừa hiếm lạ của anh ở đây, anh đâu dám chứ?” Bàn tay to trực tiếp bao trọn bàn tay nhỏ của cô, sau khi Lệ Minh Thần cười rồi dừng xe xong, anh đột nhiên nói, “Ồ trên xe chờ anh!” Hạ hết lệnh, thiếu tá liền nhảy xuống xe, lúc này Ôn Hân mới phát hiện ra, bọn họ không phải ở trước cổng trường tiểu học, mà đang ở trước chung cư nhà mình.

Nhìn Lệ Minh Thần đặt vật kia lên xe, mí mắt Ôn Hân nhảy loạn, ngày phụ huynh thật ảm cúng, Ôn Noãn rốt cuộc muốn làm gì!

Trên mảnh đất trống của khuôn viên trường tiểu học hạng nhất, từng chiếc lều che bóng vây thành một vòng, dựng lên một đài biểu diễn đơn giản ở giữa. Khi đám người Ôn Hân đến, buổi biểu diễn ngày gia đình đã bắt đầu rồi. Ôn Noãn đứng phía ngoài đoàn người liếc mắt nhìn bọn họ, căng chân di chuyển chạy tới phía Lệ Minh Thần, “Dựng út, sao dựng đến muộn vậy, lát nữa là chúng ta phải lên sân khấu rồi, nhanh nhanh nhanh, đi thay trang phục cùng con!” Răng của Noãn Noãn đã tốt hơn nhiều, cô bé lập tức kéo Lệ Minh Thần xách theo cái lồng chạy đi, hoàn toàn không để ý đến cảm giác của người cô bị gạt sang một bên.

Ngay cả cơ hội tá hỏa với một lớn một nhỏ làm chuyện như vậy với cô Ôn Hân cũng không có, thì đã bị cô lập rồi.

Thật đúng là.... Ôn Hân bất đắc dĩ đuổi theo phía sau hai người.

Giáo viên chủ nhiệm của Noãn Noãn nhìn thấy cô, liền vẫy tay với Ôn Hân, ý bảo cô ngồi xuống, đợi cô ngồi xong, giáo viên trẻ dán vào bên tai Ôn Hân nói: “Kỳ học này Noãn Noãn biểu hiện đặc biệt tốt, lần này chủ động đảm nhận tiết mục của lớp, chuyển tới tiết mục sau là đến....”

Giọng nói hạ thấp, giáo viên phụ trách giới thiệu chương trình đã lên đài: “Dưới đây là tiết mục biểu diễn của học sinh lớp hai năm ba và phụ huynh—— tiết mục ‘Vua Sư Tử’, xin mọi người hãy đón xem.”

Người lên biểu diễn đầu tiên làm Ôn Hân không nhận được thiếu chút thì phun ngụm nước vừa mới uống ra: thiếu tá Lê mặc quân trang màu xanh ô liu trên đầu quần băng mặt con tinh tinh, nếu như không phải phía dưới “chiếc mũ” đó viết hai chữ tộc trưởng tinh tinh, cô thật sự không nhận ra gương mặt kia rất cuộc vè cái gì.

Thiếu tá diễn ngược lại rất chuyên nghiệp, mặt nghiêm túc thuộc lòng lời thoại: “Quốc vương mới của chúng ta ra đời rồi, tên của ngài là Simba!”

Theo nội dung vở kịch, tộc trưởng tinh tinh ôm Simba ra ngoài, Ôn Hân lại lần nữa không khống chế nổi: bạn nói thử xem nếu Tiểu Tiền sắm vai Simba thì đóng vai Simba thôi, nhưng ai lại thấy chú sư tử nhỏ vừa mới ra đời mà lông cổ lại dài như thế...

Toàn bộ màn diễn xuất tuy chỉ vắn vắn năm phút đồng hồ, ngoài lúc Noãn Noãn đóng vai sư tử mẹ sau khi sinh yếu ớt, đóng quá mức xem chút ngã nhào một cái, cộng thêm sư tử bố Hoàng Tiểu Dương suýt nữa quên mất lời thoại của một câu chỉ có năm chữ ra, tất cả đều rất thuận lợi.

Diễn xuất kết thúc, Ôn Noãn được Lê Minh Thần ôm thẳng xuống sân khấu, dọc theo đường đi, cô bé hướng về phía những bạn học trước kia cười bé là người không ai muốn, người bạn nhỏ gần như là dùng cách hét lên để nói “Đây là dương út của tôi, dương ấy là quân giải phóng, dương ấy là một sao hai gạch đấy! !”

Ôn Noãn hôm nay thật sự vui vẻ, Ôn Noãn vui, Ôn Hân cũng rất vui.

“Một nhà ba người” ngồi cùng nhau xem hết chương trình tâm tình tốt khỏi phải nói, hoạt động phỏng vấn của thiếu tá Lê coi như là chính thức bắt đầu.

Giáo viên trong trường cảm thấy sự thay đổi của Ôn Noãn là bắt đầu từ người dương út này, các phụ huynh cũng tò mò, trước kia đứa trẻ nhà mình thấy con quỷ đáng ghét là trốn, làm sao lại bị tên đàn ông đáng người cao lớn thô kệch làm cho biến thành khiến người khác ưa thích như hiện tại.

Ôn Hân nhìn chằm chằm vẻ mặt ôn hòa của người đàn ông, trả lời kiên nhẫn kỹ càng từng câu từng chữ, cô lần nữa khẳng định tính chính xác trong sự lựa chọn của mình.

Vui quá hóa buồn, đám người tản đi, lúc này Ôn Hân mới phát hiện ra, Ôn Noãn và Tiểu Tiền đều không thấy đâu!

“Di ơi, con mới vừa thấy Ôn Noãn và một người phụ nữ đi tới bên kia.” Một cô bé gái là bạn học cùng lớp của Ôn Noãn nói với cô.

Ôn Hân giận đến nổi cả người phát run, cô cho rằng mình đã nói rất rõ ràng với Chu Giai Di rồi.

Tay cô run run lấy điện thoại di động ra, bấm số lần trước vừa khéo lưu lại.

“A lô?” Đầu điện thoại bên kia, âm thanh của Chu Giai Di khàn khàn, nhưng Ôn Hân lại không nghĩ tới thứ khác, “Chu Giai Di, lần này cô lại dẫn Noãn Noãn đi đâu rồi!”

Chu Giai Di: !

33. Chương 33: Yêu Đến Mức Tình Cảm Sâu Đậm

Trong điện thoại, Chu Giai Di trả lời khiến lòng của Ôn Hân đột nhiên trùng xuống. Chu Giai Di nói: “Noãn Noãn không ở cùng tôi, tôi ở sân bay...” Đầu điện thoại bên kia, tiếng thông báo hành khách đăng ký lảng máng nói cho Ôn Hân biết, Chu Giai Di không nói dối.

Không phải cô ta thì là ai? Điện thoại ngắt kết nối bị Ôn Hân nắm trong lòng bàn tay vang lên tiếng rắc rắc, trong đầu bay qua từng trang tin tức tất cả đều là các loại mặt xấu gần đây thường thấy trên TV và mạng Internet.

Cái gì mà bé gái bị lừa bán đến nông thôn làm con dâu nuôi từ bé, bé nam sau khi bị làm cho tàn tật thì đưa vào nhóm người ăn xin để đi xin ăn ở ven đường.... Xuống chút nữa, Ôn Hân đã không dám nghĩ đến.

Ôn Hân không còn sức mà đi lại nên ngồi xổm trên đất, trên vai nóng lên, trong khe hở của cánh tay cô nhìn thấy thiếu tá Lê là cấp trên cũng hạ mình ngồi xổm bên cạnh cô, vẻ mặt của thiếu tá Lê trầm ổn hoàn toàn đối lập với vẻ tay chân luống cuống của mình, “Đừng nóng vội, gọi cho bạn bè thân thích hỏi thử xem, có phải là đã được ai dẫn về nhà đi chơi rồi không?”

Bạn bè của nhà họ Ôn ở thành phố C không nhiều, mặc dù biết khả năng Lê Minh Thần nói là cực kỳ nhỏ bé, nhưng Ôn Hân vẫn gọi điện thoại hết cho những người cô có thể nghĩ đến, thậm chí bao gồm cả nhà hàng xóm và mấy nhà khác Ôn Noãn học chung một trường tiểu học cũng gọi hết một lượt.

Kết quả có thể nghĩ là biết.... không có.

Noãn Noãn, rốt cuộc con bị ai dẫn đi rồi!

Bầu trời đã từ đỏ thành chạng vạng cho đến khi khuya, dưới đèn đường và ánh sao, một chiếc xe chạy như bay trên các đường lớn ngõ nhỏ của thành phố C, khi vút qua một quây đồ ăn vặt đang chuẩn bị đóng cửa, ông chủ giữ chặt chiếc mũ bị gió xe thổi lên, nghĩ thầm: có xe thì giỏi lắm à, nhanh thêm chút nữa thì còn có thể nhanh hơn cả tên lừa đó.

Cho đến khi trăng lên tới đỉnh đầu, mắt Ôn Hân muốn khóc mà khóc không nổi, thiếu tá Lê không gì không làm được cuối cùng cũng phát hiện anh cũng không phải là toàn năng, tâm tình nén lại tụt ở trong lòng, bực tức không có chỗ để mà phát tiết.

Thường ngày, Lê Minh Thần tuyệt đối sẽ trực tiếp bấm còi điên cuồng một trận, giải trừ cảm xúc trong tiếng còi chói tai, nhưng hiện tại anh không thể.

“Bé cưng, chúng ta về nhà xem thử đi, nói không chừng Noãn Noãn đã về nhà trước rồi?” Sau khi đưa ra một đề nghị không hề có sức thuyết phục, Lê Minh Thần cưỡng ép lái xe chở Ôn Hân về nhà, tiếp tục như vậy, đừng nói là chưa tìm được đứa nhỏ, sợ rằng bộ dạng đó của cô....

Không thể đảm còi, thiếu tá Lê chỉ có thể nắm chặt tay lái, cố gắng dùng cách vắn vẹo để phát tiết.

Không hề bất ngờ, cửa nhà họ Ôn không có chút ánh sáng nào, Ôn Hân đứng ở đó, chậm chạp không bước đi, “Chúng ta lại đi tìm thử nữa nhé?” Cô tội nghiệp năn nỉ, chỉ sợ Lê Minh Thần trực tiếp nói không với cô giống như hạ lệnh với Tiểu Bình.

Lê Minh Thần chẳng lẽ không muốn ư, anh cũng thích Noãn Noãn, nhưng vào lúc này, coi như hai người có đi tìm, cũng là hoàn toàn chẳng có mục đích, “Ôn...”

“Cô ơi.... Là cô và dưỡng út à.... ?” Đêm khuya trong chung cư yên tĩnh, một âm thanh nhỏ như tiếng mèo sủa gần như làm Ôn Hân tưởng rằng mình nghe lầm.

“Lê Minh Thần, là là Noãn Noãn phải không?” Cô nắm cánh tay Lê Minh Thần hỏi.

“...” Lần này, thiếu tá thính lực A+ cũng không dám khẳng định, anh hướng về phía nơi mới vừa mơ hồ phát ra âm thanh hô một tiếng “Là Noãn Noãn à!”

Sau một trận âm thanh động đậy ở bụi cỏ, một bóng đen nhỏ lao thẳng về phía bọn họ, “Hu hu, cô ơi, ... hu hu....” Nương theo ánh sáng, linh hồn Ôn Hân cũng quay về với thể xác, cô xoa hai tay lên khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy tro bụi, cuối cùng xác định là Ôn Noãn chứ không có lầm.

Cô ngồi xổm xuống một tay kéo Ôn Noãn vào trong ngực, “Tại sao con lại không nghe lời như vậy, bảo con là đừng có chạy lung tung, con đã chạy đi đâu! Biết chúng ta đã lo lắng cho con bao nhiêu không!”

Một vật nhỏ trong ngực Ôn Noãn bị Ôn Hân ôm vào, phát ra một tiếng meo khiên trách, là Tiểu Tiên.

“Cô à, cô mau xem thử Tiểu Tiền đi, móng nó bị thương rồi. Vừa nãy nếu như không phải là nó cào một rạch trên mặt người xấu, Noãn Noãn mới nhân cơ hội đó chạy trốn được, bằng không thì cả đời này con cũng không gặp được cô nữa rồi.”

Cô nhóc một lần nữa trở về trong lòng người thân, bất kể bình thường dù có không tốt thế nào, lúc này Ôn Noãn cũng chỉ là con thú nhỏ bị thương, giống như Tiểu Tiền vậy, nhóc con được Ôn Hân ôm, cả người lại run rẩy.

Vết thương của Tiểu Tiền được đặt ở mức tổn hại cấp bốn trong đánh giá của giới khoa học nghiên cứu về họ mèo, năm móng vuốt ở chi trái bị gãy mất bốn chiếc, chiếc còn lại kia cũng có xu hướng lung lay sắp gãy. Ôn Hân cầm băng gạc dính thuốc, khi băng bó chân của Tiểu Tiền thành chày gỗ trắng, không quên thăm vấn Noãn Noãn.

Ôn Noãn vừa mới lấy lại được tinh thần làm ổ trên đùi Lê Minh Thần, muốn nói lại không dám nói. Ôn Hân giận điên người, “Không nói sự thật sau này người xấu lại tới bắt con nữa thì làm thế nào!”

“Cô, cô, con nói là được chứ gì, cô đừng giận....” Ôn Noãn lui lại trong ngực Lê Minh Thần, “Là bọn họ nói biết mẹ con ở đâu, con mới đi theo tới cổng trường, nhưng sau lại....” Nhớ tới cái cảm giác mình bị ném thẳng vào trong xe đen ngòm, Ôn Noãn lại run rẩy.

Ôn Hân muốn mắng cô bé cũng mắng không được, nhìn thấy người phụ nữ đứng ngoài cửa lúc này quên đóng, Ôn Hân bất đắc dĩ lại vô lực nói: “Noãn Noãn, cô ấy chính là mẹ của con.” Chu Giai Di hủy chuyển bay đầu tóc rối bời, sắc mặt tiêu tụy nhìn Ôn Hân, nhất thời hơi không thể tiếp thu nỗi lời của cô.

Đến lúc Chu Giai Di rời khỏi nhà họ Ôn, Noãn Noãn cũng không nói rõ rốt cuộc là ai muốn lừa gạt cô bé, nhưng ánh mắt trước khi Chu Giai Di đi nói cho cô biết, người kia không thoát khỏi việc có liên quan tới cô ta.

Đã chín giờ mười phút tối, Lê Minh Thần thu xếp cho bọn họ xong lại đột nhiên đứng dậy muốn đi. Ôn Hân muốn anh ở lại, nhưng cũng hiểu, thân là một quân nhân, anh đã phá lệ vì mình quá nhiều lần rồi.

Cho đến khi vẫy tay tạm biệt anh, Ôn Hân mới nhớ tới: chuyện lễ kỷ niệm tập đoàn ngày mai, cô còn chưa kịp nói với anh....

Ôn Hân ôm Ôn Noãn mất mở cả một đêm cho đến khi bình minh, rốt cuộc cũng đưa ra quyết định: hoạt động lần này của Hằng Vũ, cô cần bản cũng không cần phải đi, không có thân phận, hơn nữa không có lập trường.

Nghĩ tới Nghiêm Mỹ làm sao phát hiện ra sự vắng mặt của kẻ vô danh tiểu tốt như cô. Bốn giờ sáng, Ôn Hân đưa ra quyết định xong cơn buồn ngủ mới khó khăn kéo tới.

Biến số nằm ngoài kế hoạch phần lớn đến từ các chuyện phát sinh bất ngờ hoặc là có người đột nhiên can dự vào, tựa như thứ bảy ngày kỷ niệm thành lập tập đoàn Hằng Vũ này, Ôn Hân đang trốn ở trong nhà quét dọn vệ sinh thì bị một nhóm người từ trên trời rơi xuống kéo lên một chiếc Rolls-Royce mang đi.

Ôn Noãn ở cổng chơi cùng với các bạn nhìn thấy cô “bị bắt đi” giống với mình lần trước, vội vàng vừa khóc vừa đuổi theo sau xe.

Thấy Noãn Noãn té ngã, Ôn Hân tức giận dùng dùng gờ tay cho Tả Tuấn ngồi ở bên cạnh một bạt tai, tay đến được một nửa, lại bị Tả Tuấn giữ chặt, “Cô cho rằng trong nhà có một em trai bản lĩnh tuyệt vời, còn có một em gái không gây họa không sống được, thì người làm anh trai như tôi là đồ ăn để cô hai lần ba lượt động thủ với tôi ư?”

Hôm nay Tả Tuấn hiếm lắm mới đổi mặc đồ trắng ghé đầu dán vào bên tai Ôn Hân nói, hơi thở nóng rực và mùi cơ thể riêng biệt của anh ta truyền đến, Ôn Hân cau mày, “Tả Tuấn, anh như vậy không khác gì lưu manh cả.”

“Lưu manh hay không lưu manh chẳng quan trọng, chỉ là cô đã đồng ý với mẹ kể tôi rồi hôm nay phải đi cùng tôi để tham gia hoạt động này, tùy tiện nuốt lời thật sự không phải là đứa, trẻ, ngoan, ha....” Mấy chữ cuối, anh ta cắn tai Ôn Hân nói xong, liền điều chỉnh ngay ngắn tư thế cơ thể, giọng điệu trở lại bình thường, “Quả bóng hơi đó tôi đã tìm người đến chăm sóc rồi, cô cứ yên tâm đi.”

So bản lĩnh chơi xỏ lá với lưu manh, Ôn Hân nhất định thua thất bại thảm hại.

Hoạt động lần này của Hằng Vũ, nói là kỷ niệm thành lập tập đoàn, quy mô cũng không lớn, địa điểm là khu biệt thự Tả Trạch nằm ở ngoại ô thành phố, nhà doanh nghiệp được mời tới lễ chúc mừng đều có mặt ở thành phố C.

Bị Tả Tuấn ép vừa mua quần áo, vừa làm tóc, bận rộn hơn nửa ngày, lúc Ôn Hân bị anh ta ép kéo xuống xe, rất nhiều nỗi uất ức trong lòng mới miễn cưỡng vui đi một chút.

Tả Tuấn nhìn chằm chằm Ôn Hân rồi lại nhìn những người thành công ở thành phố C, vẻ mặt thỏa mãn giống như một người đang cực khát đột nhiên được đưa ột ly nước, hơi thu lại nét mặt mỉm cười, Ôn Hân và cô ấy, ngay cả sự tận tâm cho công việc rồi tình rồi thù cũng giống nhau một cách lạ kỳ, lúc trước anh không rõ lắm, có anh nuôi, có anh yêu, người kia làm gì còn phải liều mạng với sự nghiệp như vậy. Bây giờ Tả Tuấn lại nhìn Ôn Hân, dường như đã hiểu đôi chút, lại giống như chẳng hiểu gì.

“Ánh mắt kiềm chế lại chút đi, lát nữa đợi tới khi thấy Lý Khải Lập cẩn thận con người rồi mới tìm không thấy đâu.” Lý Khải Lập là doanh nhân quốc gia xuất thân từ thành phố C, sự nghiệp hiện giờ đã phát triển đến quốc tế, người như Ôn Hân đối với Lý Khải Lập khẳng định là sùng bái đến chết.

Tả Tuấn đưa khuỷu tay ra, nhìn cô, ý bảo Ôn Hân khoác vào.

Cổ ý dặn dò Carl vẽ cho cô kiểu mắt màu nước nhạt thịnh hành ở Paris hiện nay, bóng mắt màu phấn hồng nhạt hơi chút ánh huỳnh quang làm nền trên mặt Ôn Hân, ngay cả ánh mắt trừng anh cũng vô cùng quyến rũ.

“Tả thiếu gia, tôi chẳng qua chỉ đồng ý với mẹ của ngài tới tham gia hoạt động, những thứ khác tôi không hứa hẹn gì hết, đầu óc anh lại nghĩ ra trò bịp bợm mới mẻ gì đấy, phiền anh tìm người cao siêu khác!”

Ôn Hân mặc váy dài bó ngực, làn váy kéo đất, đứng sòng vai với Tả Tuấn cũng mặc bộ vest trắng, người đứng từ xa nhìn, rất là bắt mắt, mà chỉ có người làm đứng ở cửa đón khách, còn phải cẩn thận từng xù một mới phát hiện, mặt của đại thiếu gia lúc này.... Méo xệch.

Ôn Hân cười vui sướng, bộ váy đầm hôm nay và đôi giày cao gót có gót nhọn ười phân này là cô vừa ý nhất, mặc dù đeo vào có đau, nhưng cái người bị giẫm kia, xem chừng còn đau hơn!

Xa xa Nghiêm Mỹ đứng ở giữa sân, đã sớm nhìn thấy Tả Tuấn và Ôn Hân xuống xe ở cửa, chẳng qua đang vướng năm ba tân khách ở chung quanh phải chào hỏi, nhất thời không đi qua được mà thôi, phải biết rằng, hôm nay mời Ôn Hân tới đây thật ra là có chuyện lớn.

Nghiêm Mỹ thấy bọn họ, Tả Tuấn tự nhiên cũng có thể thấy bà, Tả Tuấn dẫn Ôn Hân trực tiếp đi về phía Nghiêm Mỹ. Đoạn đường này, Tả Tuấn khiến không ít tổng giám đốc các công ty đứng trên sân cỏ mở rộng tầm mắt, phải biết rằng, Tả đại thiếu gia của nhà họ Tả hiện nắm giữ hơn nửa quyền quyết định trực tiếp những quyết sách, đừng nói là ít khi tham gia loại hoạt động thương nghiệp chính thức này, dù có tham gia, cũng chẳng để ai vào mắt, chứ đừng nói chi là bảo bọn họ đi giới thiệu tên tuổi.

“Đây là Quý tổng của Thiên Đạt, Nhạc tổng của Tường Vân, còn có vị này là , Tường Vân nhạc tổng, còn có vị này là người phụ nữ đứng đầu giới doanh nghiệp nổi danh ở thành phố C....Giang Hạ, Giang tổng.” Nữ tổng giám đốc ba mươi tuổi đầu nổi tiếng đã lâu được giới thiệu như vậy với đại thiếu gia phong lưu, mặt Giang Hạ lập tức đổi thành Giang Hà, mắt cũng rúng đỏ rồi. (: là sông mùa hạ, : là sông có màu rúng mây đỏ. Ý của tác giả là Giang Hạ xấu hổ đỏ mặt trước Tả Tuấn)

“Tả thiếu gia quá khen, anh mới là tuổi trẻ tài cao...”

Âm thanh nũng nịu của tổng giám đốc Giang làm chút thiện cảm ban đầu của Ôn Hân nhất thời tan thành mây khói, trên người run lên, nổi cả da gà.

Không biết có phải nhìn thấu vẻ không được tự nhiên của Ôn Hân hay không, Tả Tuấn không tán dóc cùng với đám người càng tụ tập càng nhiều này nên nói hai câu, liền cười ha hả mang theo Ôn Hân rời đi.

Anh vừa đi vừa nhỏ giọng nói: “Như thế nào, nhìn người vẫn luôn sùng bái cảm giác thế nào.”

“Hi hi, không phải cũng chỉ là người một mũi hai mắt sao?” Không biết có phải nguyên nhân Tả Tuấn không lỗ mãng nữa hay không, Ôn Hân nói chuyện với anh cũng tự nhiên hơn.

“Dì Nghiêm....” Không đến hai phút Tả Tuấn đã đứng trước mặt Nghiêm Mỹ lại là bộ dạng cả người không có phẩm chất, cả người mặc bộ vest cắt may thật tốt, nút áo bị hành động vượn tay của anh mà tuột ra, trở thành chiếc áo khoác ngắn mở khuy, “Người tôi mang đến cho dì rồi đây.” Tả Tuấn liếc Ôn Hân một cái nói với Nghiêm Mỹ.

Cho tới bây giờ, Ôn Hân mới biết, không phải Tả Tuấn tự biên tự diễn, mặt dày mày dạn, mà là mẹ Lê Minh Thần yêu cầu cô phải đến, không phải ngày đó mình bị bà nhìn thấy xuất hiện ở nhà họ Tả đấy chứ, nhưng điều này cũng không thể đại biểu cái gì, tại sao....

“Phu nhân, khách đến khá đủ rồi, xin hỏi hôm nay là rượu gì?” Một người làm đứng ở sau lưng Nghiêm Mỹ nhỏ giọng hỏi thăm.

“Tình hình hôm nay, thế nào cũng phải lấy ra rượu ngon thiết đãi khách mới đúng, dì Nghiêm, tôi làm lụn bại kho rượu của ba dì chắc sẽ không để ý chứ?” Ôn Hân nhìn Tả Tuấn nói chuyện với mẹ kế vẫn quen nhảy đôi mắt phượng kia của anh tam trong lòng không khỏi cảm thán: ngựa đực chính là ngựa đực, đi tới đâu trong người cũng bay ra mùi hormone giống đực nồng nặc.

Khi Ôn Hân tỏ vẻ khinh thường, Nghiêm Mỹ lại sớm đồng ý với Tả Tuấn, không những đồng ý, mà còn kèm thêm: “Đi đi, chọn rượu tốt vào, thuận tiện dẫn Ôn tiểu thư qua thưởng thức phẩm vị cất giữ rượu của ba con như thế nào.”

Thật đúng là khoảng tiểu đàm, quân giặc tro tiêu khói diệt (1), Nghiêm Mỹ nói một câu, Ôn Hân liền thích hợp làm người hầu “bị thưởng rượu”.

Nhưng khi thật sự đi vào trong kho rượu nhà họ Tả, trong lòng Ôn Hân vẫn cảm thán một câu.... chuyển đi này không uống.

Ngoài lúc xuống bậc thang thì làn váy dài và giày cao gót hơi bất tiện, hại Ôn Hân đi lại phải cẩn thận dè dặt ra, đi vào trong hầm rượu, cô mới coi như mở mang kiến thức hiểu cái gì là cất rượu. Nhiệt độ của hiệu ứng wind-chill (2) thấp khoảng 10°C làm Ôn Hân vừa mới ở dưới ánh mặt trời đi vào cảm thấy thấm lạnh, cô xoa xoa cánh tay, đi dọc theo từng dãy giá rượu.

“Những thứ này đều là cha anh cất giữ sao?” Ôn Hân nhìn chai rượu đỏ dính đầy bụi bặm trên kệ, hỏi Tả Tuấn ở sau lưng cô.

“Tôi nói là tôi cất, cô tin không?” Mùi hormone nghiêm trọng, ngựa đực ở sau lưng lại đang tự luyện.

“Đoán chừng anh thích cất giấu phụ nữ hơn.” Ôn Hân nói thật, cô nhìn chằm chằm một chai đặc biệt cũ trước mặt, không nhận được đưa tay sờ lên phía trên, “Tả Tuấn, chai rượu này phải có rất nhiều năm rồi hả?”

Không đợi Tả Tuấn trả lời, cánh cửa đang mở lúc bọn họ vừa đi vào đột nhiên hạ xuống cái cạch rồi đóng lại.

Ôn Hân vuốt ngực, bị âm thanh làm hết hồn, hỏi, “Sao cửa lại đóng?”

Ngựa đực buông rượu trong tay, về mặt bắt đắc dĩ, “Tiểu thư, chai rượu cô đụng vào đó là chai đáng giá nhất của nhà tôi, giá năm ngoái là sáu con số, đơn vị tính là dollar, cô cho rằng nhà tôi sẽ ngu ngốc đến nỗi để người ta đụng vào hoặc là lấy đi cũng chẳng có biện pháp nào sao? Tiểu thư, cửa đóng, chúng ta chỉ có thể đợi bọn họ tới mở cửa...”

Giọng của Tả Tuấn bắt đắc dĩ lại nhẹ nhàng, tình cảm anh ta không quan trọng, bị nhốt trong mật thất với một cô gái mười phút, nửa tiếng đi ra cũng chẳng sao, nhưng cô thì không giống vậy a!

Ôn Hân nhiều lần thử phát hiện cửa thật sự không mở được, đột nhiên cô cảm thấy sau lưng nóng lên.

Tả Tuấn ôm lấy cô!

Nghiêm Mỹ bây giờ là dáng vẻ của một bà mẹ kế từ ái, bà có ý tốt muốn làm dịu mối quan hệ giữa Tả Tuấn và ba anh ta, nhưng khi bà biết được chân tướng....

(1) Đây là câu thơ trong bài Niệm nô kiều – Xích Bích hoài cổ của tác giả Tô Thức. Thời Tam Quốc, Tào Tháo đem quân đánh Ngô. Chu Du, tướng nước Ngô dùng mưu phá tan quân Tào ở sông Xích Bích. Trận đánh quảng sông này là trên bờ nam sông Trường Giang, thuộc huyện Gia Ngự, tỉnh Hà Bắc ngày nay. Còn Tô Thức ra chơi sông Xích Bích là khúc sông ở ngoài thành Hoàng Chương.

(2) Hiệu ứng wind-chill là hiệu ứng làm mát thứ cấp đạt được khi làn gió nhẹ thổi qua da người (giống với hiệu quả tạo ra từ quạt gió) làm bay hơi hơi ẩm trên da. Sự bay hơi này tạo ra cảm giác mát hơn.

34. Chương 34: Yêu Đến Mức Tình Cảm Sâu Đậm (2)

“Tả ngựa được! Anh đừng có mà được voi đòi tiên!” Lúc hơi thở của đàn ông đánh tới thì phản ứng đầu tiên Ôn Hân chính là thắt chặt chân, khuỷu tay dùng sức, vội vã thoát khỏi người đàn ông hiện đang nghĩ cách sở hữu cô.

Mấy lần giao chiến, thủ đoạn của Tả Tuấn cao hơn cô, đây gần như là khối cản nghi ngờ, cho nên Ôn Hân phản kháng nhiều nhất cũng chỉ là bản năng, nhưng thoát khỏi anh ta vốn không dễ dàng như vậy.

“Cô gái...” Tả Tuấn khom lưng che bụng, nhìn bộ dạng cô lần này hiển nhiên là thật sự không hề phòng bị, sau một tiếng kêu thật thấp của người phụ nữ, Tả đại thiếu gia chậm chạp hồi lâu mới nâng người lên, một ngón tay thon dài chỉ về phía đỉnh đầu bọn họ.

Mượn ngọn đèn nhỏ của hằm rượu, một mảng nhỏ giọt nước lần nữa ngưng lại đang tích lũy lực lượng, màu sắc hơi tối đi, làm mấy giọt nhìn qua tựa như quả việt quất chưa chín.

“Hằm rượu này nhiều năm rồi, điều hòa không khí nhỏ ra nước đều là màu quả nho đậm, vừa rồi nếu không phải là tôi, lát nữa lúc đi ra ngoài, lưng cô nhất định sẽ xuất hiện thêm một nhành hoa mai đỏ.... Cô gái.” Tả Tuấn nói xong, cởi xuống bộ vest trắng, cố ý đem phần lưng run lấy bấy tới trước mặt Ôn Hân. Đúng như anh đang nói, một vết màu tím giống như giọt lệ ở phía trên, rất là bắt mắt.

Hình ảnh bắt mắt, Tả Tuấn rõ ràng nhìn thấy sự lúng túng trên mặt Ôn Hân, “Khỏi cần nói xin lỗi.” Tả Tuấn xoay người đưa lưng về phía Ôn Hân khoát tay với cô, “Nhưng tôi cũng có hứng thú muốn nghe thử coi —— chuyện ‘Tả ngựa được’ là như thế nào?”

Đem bộ vest trắng giá trị tương đương với hai tháng tiền lương của Ôn Hân, trực tiếp trải trên mặt đất làm đệm, Tả đại thiếu gia ngồi xuống đất, nhìn Ôn Hân hỏi.

Chuyện Tả ngựa được chính là “thực sự cầu thị”. Ôn Hân rất muốn trực tiếp nói cho Tả Tuấn, nhưng trong nháy mắt lúc mở miệng, cô lại đem bốn chữ buột miệng nói ra nuốt lại....dù sao mới vừa là cô hiểu lầm.

Đoán được Ôn Hân sẽ không trả lời, Tả Tuấn chống một chân lên, một tay phủ lên đầu gối, “Vậy chúng ta đổi chủ đề đi, muốn biết mẹ kế của tôi, cũng có khả năng là mẹ chồng tương lai của cô là người như thế nào không?”

Ngay từ đầu, trong lối suy nghĩ biện pháp làm việc của Tả Tuấn là ra tay chính xác một lần làm cô không phản ứng kịp, nhưng chỉ ít so sánh với việc nghiên cứu “nguồn gốc ngựa được”, thì đề tài hiện tại cô có thể tiếp nhận được đôi chút.

Mẹ Lệ Minh Thần, làm mai vô tội vạ, Nghiêm Mỹ hình như vẫn luôn tính toán tác hợp cho cô và ngựa được, bà rốt cuộc là người như thế nào, Ôn Hân rất hiếu kỳ.

“Bà ấy và ba tôi tuyệt đối là đồng loại...” Kể từ ngày đầu tiên khi người phụ nữ đó bước vào cửa nhà anh, Tả Tuấn bảy tuổi đã biết, hai người giống nhau vừa mới mất đi bạn đời kết hôn chớp nhoáng, chớp nhoáng cho anh và Lệ Minh thần một người mẹ kế và cha dượng, hai người này không phải đồng loại thì là cái gì.

Cường thế, lão luyện, cường quyền muốn nắm trong tay tất cả, bao gồm cả hôn sự của con cái.... Theo từ ngữ được nói ra để hình dung người phụ nữ kia, ánh mắt của Tả Tuấn cũng dần dần đắm chìm vào trong vùng lầy thuộc về ký ức. Bây giờ ông Tả muốn con trai an phận tìm một người vợ mà thôi, không để ý gia

thể, không để ý thân phận. Nhưng nếu như không có biệt hiệu hành vi phóng dăng ở bên ngoài nhiều năm của mình, chuyện của Tiểu Lục có thể lại xảy ra trên người một cô gái “bần dân” hay không?

Ánh mắt Tả Tuấn trầm xuống, “Ôn Hân, cô nói xem nếu như Nghiêm Mỹ biết cô là bạn gái của con trai ruột bà ấy, bà ấy còn có thể trăm phương ngàn kế tác hợp cho chúng ta như bây giờ nữa không?”

Cơ thể Ôn Hân đứng có hơi mệt nên lúc Tả Tuấn đang nói chuyện, cô đã dựa vào trên giá rượu bên cạnh anh, câu hỏi của Tả Tuấn khi anh nói được một nửa cô đã nghĩ tới. Thậm chí là khi gặp ông ngoại Lê Minh Thần, Ôn Hân sớm đã nghĩ tới điều này, chỉ là lúc đặt sự thật nặng nề này tới trước mặt cô, tim vẫn sẽ đau. “Không thể, không thể nào....” Câu trả lời của cô rất vô lực.

“Nếu như mà tôi nói tôi giúp cô thì sao? Giúp cô và Lê Minh Thần ở bên nhau?” Ngựa được kéo kéo cổ áo sơ mi, ngồi dưới đất, khí thế cũng không kém hơn là bao so với Ôn Hân đang đứng trên cao.

Âm thanh ngoài cửa bắt đầu hơi lớn, tròng mắt Tả Tuấn hơi híp lại, “Tôi nói tôi sẽ giúp cô và Lê Minh Thần ở bên nhau!” Nói xong không đợi Ôn Hân phản ứng, trước khi cửa mở ra, Tả Tuấn kéo Ôn Hân đến mặt đất, hôn....

Cửa hầm rượu của nhà họ Tả lâu năm, dễ dàng bỏ mạng dưới cú đá như bay của phó doanh trưởng. Khi trông thấy người phụ nữ của mình bị người đàn ông khác ôm vào trong ngực.... hôn.... Thì hai mắt Lê Minh Thần giống như củi khô bị cháy.... Đổ rức rồi. “Tả Tuấn, đồ khốn nạn, tôi thấy anh căn bản không nhớ rõ lời ông đây đã nói với anh rồi!”

Hôm nay kỷ niệm thành lập tập đoàn Hằng Vũ, Nghiêm Mỹ vốn không ngờ con trai sẽ quay về, khi thấy Lê Minh Thần vui mừng nhiệt tình còn chưa bắt đầu, liền bị khí thế trên mặt con trai mặc bộ quân trang làm ngây ngẩn cả người.

Gần nửa năm không gặp, câu đầu tiên của con trai bà không hỏi “Mẹ, mẹ có khỏe không? Sức khỏe như thế nào?”, mà là giữ bà lại liền hỏi hai câu chẳng liên quan tới mình. Câu đầu tiên: Ôn Hân ở đâu? Câu thứ hai: Tả Tuấn ở đâu?

Đừng nói là Nghiêm Mỹ biết, dựa vào khí thế lúc xông vào của con trai bà không thể nói cho anh biết: “Minh Thần, khó khăn lắm mới về một lần, đúng lúc đi gặp chú Tả của con đi!” Thu lại vẻ mặt yêu thương của người mẹ, Nghiêm Mỹ đề cao âm lượng nhắc nhở anh, bây giờ là trường hợp nào.

Lúc này, Tả Dữu ôm Ôn Noãn mập mạp cuối cùng cũng thở hồng hộc chạy tới nói với mẹ cô “Mẹ, chị ấy là bạn gái của anh trai con, là người ‘anh’ này, chứ không phải người kia!” Nói xong, Tả tiểu thư kéo một người làm qua hỏi, “Anh cả đâu!”

Nhìn thấy cảm xúc của Lê Minh Thần nghiêm trọng khác thường, trong đầu Nghiêm Mỹ lặp lại câu nói của con gái: là người anh này, không phải người anh kia.

Thì ra là bà vẫn hiểu lắm, nhưng chân tướng phía sau hiểu lắm này bà hoàn toàn không thích!

Không trả lời câu hỏi của chồng – Tả Lập Đông vừa mới đi từ biệt thự ra, sau khi qua quýt nói một câu, Nghiêm Mỹ vội vàng chạy theo hướng Lê Minh Thần vừa rời đi. Cho dù bà có chạy nhanh hơn nữa, cũng không đuổi kịp tốc độ của con trai, càng không ngăn được Lê Minh Thần dậm một cú lên mặt Tả Tuấn. “Còn không nhớ kỹ nữa thì đừng trách tôi lần sau sẽ không phải là lấy một dậm này để nhắc nhở anh đâu, ‘anh hai thân mến’ của tôi!”

Mắt Lê Minh Thần đỏ lên như muốn ăn tươi nuốt sống Tả Tuấn, nhìn đám người đang sợ hãi vây xem ở cửa, trong lòng Nghiêm Mỹ lại lạnh cả người, nhưng không lạnh được bao lâu, thì con trai đã xoay mặt đi tới trước mặt mình, con trai cao hơn mình một cái đầu đứng ở trước mắt, nghiêng rằng nói từng câu từng chữ: “Cô gái này bây giờ là bạn gái con, không lâu nữa sẽ là vợ con, con dâu mẹ, vì thế chuyện của cô ấy có con là được rồi, mẹ, không phiền mẹ hao tâm tổn trí.”

Lê Minh Thần hiểu chuyện quá sớm, từ nhỏ năm tuổi đã hiểu rõ ba nó tử trận là chiến sĩ giải phóng quân anh dũng, biết Tả Lập Đông không phải là cha thật của nó. Sau khi sinh Tả Dữu, vì giúp Tả Lập Đông gây dựng sự nghiệp, Nghiêm Mỹ lại đem hai anh em Lê Minh Thần ném tới bên cạnh ba (tức ông ngoại của LMT), vừa ném đã là mười mấy năm, trong đến khi Dữu Tử lên lớp tám sự nghiệp đi vào quỹ đạo Nghiêm

Mỹ mới đón con gái lại bên cạnh, nhưng lúc đó Lê Minh Thần đã học trường quân đội, đã rất xa cách với mình rồi.

Lấy một câu để hình dung cuộc đời của Nghiêm Mỹ, thì đó chính là lấy sự nghiệp trao đổi tình thân cả đời.

“Minh thần....” Nghiêm Mỹ chưa từng nếm trải mùi vị thất bại không cam lòng bị con trai ném lại một câu như thế liền dẫn cô gái kia đi mất, nên bước ra cửa đuổi theo.

Nhân vật chính rời sàn, các vai phụ vây xem cũng tản đi, Tả Lập Đông vẫn luôn đứng ở trong góc quan sát kỹ tất cả những chuyện đang xảy ra rồi chậm rãi đi vào hầm rượu, đứng trước mặt con trai đang mỉm cười nhìn ông.

Tả Tuấn bị Lê Minh Thần đánh, vết máu khô ở khóe miệng đã bắt đầu mơ hồ bầm đen, so sánh với ngoại hình nhếch nhác, thì tinh thần của Tả Tuấn lại không hề thấy nhếch nhác, anh mỉm cười nhìn cha mình, “Như thế nào, biểu hiện của em trai tốt hơn nhiều so với tôi ngày xưa chứ?”

Hầu kết Tả Lập Đông cuộn cuộn, “Con cứ không ưa dì Nghiêm như vậy sao?”

“Ông nói sai rồi, ba của tôi, tôi không phải không ưa dì Nghiêm, tôi chỉ là không muốn người em trai cũng không đến nỗi đáng ghét lắm này bị mẹ của nó làm mất vợ giống như trước kia ông làm với tôi vậy.” Tả Tuấn nhặt áo vest bẩn rớt trên mặt đất lên, sau khi giữ sạch, lại mặc vào người lần nữa.

Bẩn chưa bao giờ là lớp da bên ngoài này, bẩn chỉ có trái tim trong lòng thôi.

Nếu như anh nhìn thấy Tiểu Lục trần truồng nằm trên giường với một người đàn ông, cho dù là trẻ thêm mấy năm, ít nhất anh cũng sẽ không chế cảm xúc, làm rõ mọi chuyện rồi mới đưa ra quyết định, mà không phải là trực tiếp bỏ đi.

Tức giận nhất thời, hối tiếc nửa đời. Khi Tả thiếu mặt mày xám tro ngậm nga một ca khúc đi tới dưới ánh mặt trời chói chang, nhớ lại mùi vị độ ẩm bên môi ban nãy, kỳ thực anh thật sự muốn hôn, nếu như Lê Minh Thần có phản ứng khác.

Tiểu tử thú vị, người phụ nữ như thế phải trông nom giữ chặt.... Ngồi vào trong xe Tả Tuấn lên tiếng dặn dò thủ hạ: “Đi tới suối nước nóng Thủy Đô tắm cái đã, buổi tối đến chỗ Kiều Kiều....” Về phương diện phụ nữ, Tả Tuấn thuộc loại cởi mở, tinh thần tinh tiết.

Thấy Dữu Tử và Noãn Noãn bị bỏ rơi ngày một xa, Ôn Hân đi giày cao gót mười phân, cổ tay bị Lê Minh Thần kéo đi sinh đau. Thiếu tá giận quá mức rồi, chân đi không được chọn đường, bải cỏ mềm mềm dưới chân, mỗi một bước đi, gót giày Ôn Hân liền ghim vào trong đất từng phát một, mấy lần suýt nữa làm chân đau.

“Lê Minh Thần....” Cô vốn muốn nói “anh đi chậm một chút” , nhưng vừa thốt ra tiếng, thiếu tá Lê liền quặm mặt quay đầu lại trừng cô, cái trừng mắt này, làm Ôn Hân luôn cảm thấy mình đuối lý nên cũng không dám nói gì.

Mất thiếu tá đỏ như thỏ, Ôn Hân cảm thấy cái nhìn đó giống như mình là hồng hạnh vượt tường, do dự không biết có nên thừa nhận tội danh chưa xảy ra để bình ổn lại cảm xúc của con cọp trước không, thì con cọp đã trực tiếp đuổi móng vuốt ôm ngang eo cô, đi ra ngoài biệt thự.

Mặt trời ba giờ chiều, lấy một góc độ cực thoải mái để phác họa nên hình ảnh thơ mộng người con trai khôi ngô ôm người đẹp, những người khách từ xa nhìn thấy còn nán lại trong sân để thưởng thức cảnh đẹp ý vui, nhưng trong lòng Nghiêm Mỹ đang muốn đuổi theo lại phát lạnh.... Con trai thật sự không phải là con trai của bản thân mình nữa rồi.

Trước kia luôn nói bản thân không vừa ý với tốc độ xe ở nội thành như thế, lần này Lê Minh Thần lại không hề không chế tốc độ xe, cửa sổ xe mở ra một nửa, nhưng tiếng gió lại không ngừng giảm bớt mà gào rít bên tai.

Mấy lần Ôn Hân muốn đưa tay đóng cửa sổ xe lại, nhưng bị khí thể lạnh lẽo bên cạnh đàn áp không dám động đậy tí nào, cuối cùng, Ôn Hân nỗ lực mấy lần, mới hé miệng nói: “Lê Minh Thần, thật ra thì lúc này Tả Tuấn chưa hôn đến em....”

“Két...” Một chuỗi tiếng bánh xe trượt chói tai muốn chết, Ôn Hân không dám nói tiếp nữa hồi lâu sau mới nghe được tiếng thiếu tá Lê hít sâu nói : “Hôm nay không muốn xe hủy người chết, làm đôi vợ chồng ma với anh, thì ngâm miệng lại.”

Thiếu tá hiềm khi hung dữ, nhưng trong nháy mắt khi quay mặt nhìn gò má anh cảm giác trong lòng Ôn Hân lại ngọt ngào đến mức không lời nào có thể diễn tả được: tức giận bắt nguồn từ quan tâm, Lê Minh Thần thật sự không phải là không quan tâm cô.

Cảm giác được người trong lòng quan tâm không gì tốt hơn, Ôn Hân cam tâm tình nguyện ngâm miệng.

Nhưng cô nói chuyện, Lê Minh Thần tức giận, không nói lời nào, thì những ý nghĩ trong đầu kia lại gần như sắp giấy vò anh phát điên rồi.

Lái đến chung cư nhà Ôn Hân, đi vào cửa, Ôn Hân đang suy nghĩ làm sao để bình ổn nộ khí của thiếu tá, thì người lại trực tiếp bị thiếu tá xách vào phòng ngủ.

Thiếu tá rất tức giận, hậu quả không phải nghiêm trọng bình thường, eo thon của Ôn tiểu thư...

35. Chương 35: Mặt Tốt Và Mặt Xấu Của Tình Yêu

“Dùng” một tiếng vang, Ôn Hân bị xách vào phòng ngủ bị thiếu tá ném thẳng lên giường, đệm trên giường không phải là Simmons, may mà cũng coi như dày, bằng không với hành động lần này của Lê Minh Thần, cái u trên đầu Ôn Hân tuyệt đối không nhỏ.

“Lê Minh Thần, anh hãy nghe em nói, Tả Tuấn thật sự là cái gì cũng chưa...” Ngoài khoảng cách đủ gần để cô cảm nhận rõ được hô hấp của đối phương ra, chẳng có gì cả.

Cô không hiểu Tả Tuấn làm thế thì mục đích thật sự là gì, nhưng biểu tượng mục đích đoán chừng đạt được rồi....phó doanh trưởng Lê giận điên lên.

Cuối mùa hè đầu mùa thu, thời tiết đã bắt đầu chuyển lạnh, khi làn váy bị vén lên thì cơ thể Ôn Hân co rúm lại, bản năng muốn tách rời khỏi Lê Minh Thần, “Dùng...” Cô còn chưa kịp ngăn cản, thiếu tá nằm trên người cô đã trực tiếp xông thẳng tiến vào cô.

Khô khốc, xé rách, cùng với chờ đón chính là đau đớn khiến hai chân lộ trong không khí của Ôn Hân run lên.

“Lê Minh Thần, anh.... không thể nhẹ chút sao? Đau...” Không biết ngọn lửa tà ác này của thiếu tá từ đâu thổi tới, Ôn Hân chỉ hận không thể lập tức đẩy người đàn ông như núi này ra, thật mẹ nó đau chết mất.

Móng tay khảm sâu vào da thịt đàn ông, gợi ý thức của thiếu tá quay về, màu đỏ trong mắt Lê Minh Thần hơi tan đi, thay vào đó là vẻ mặt áy náy. Mặt anh dần áp lại gần Ôn Hân, vốn tưởng rằng là một nụ hôn, nhưng môi chỉ lướt nhẹ giữa bờ môi cô, liền quay ngược lại dán bên tai cô. “Em là của anh!” Phía sau của sự bá đạo, là bắt nguồn từ sự yếu ớt trong nội tâm của một đấng mày râu từng bị “phản bội”.

Nhiều năm về trước, khi anh còn nhỏ, rất nhiều bác sĩ quan đến nhà ông ngoại, được mang tới cùng còn có một chiếc hộp gỗ nhỏ và ảnh đen trắng của cha. Không lâu sau đó, anh nhìn thấy mẹ được một người đàn ông khác ôm vào trong lòng. Lê Minh Thần đã gặp phải cảnh ngộ ‘phản bội’ lần đầu tiên trong đời.

Khi ba còn sống, vẫn luôn một tay ôm mẹ, một tay ôm anh mới có mấy tuổi nói: “Tiểu tử thú vị, trưởng thành cũng phải cưới được cô vợ xinh đẹp giống như mẹ vậy...”

Cưới được cũng phải giữ được!

“Ai cũng không thể đoạt mất em từ chỗ anh.” Đàn ông không phải là toàn năng, quân nhân cũng không phải là bất khả chiến bại, một câu thì thầm làm Ôn Hân bình tĩnh, hiểu được vì sao thiếu tá có những phản ứng khác thường.

“Chỉ cần anh vẫn, vẫn muốn em, em sẽ mãi luôn ở bên cạnh anh!” Lòng bàn tay chạm nhẹ vào da thịt vừa mới bị thương, Ôn Hân ôm chặt Lệ Minh Thần để anh tiến vào nơi nhỏ bé của cô, hạ thân vận vẹo kệp lẩy.

Nếu như chỉ có sự vui sướng của thể xác vào lúc này mới có thể tạo cảm giác an toàn cho người đàn ông, Ôn Hân sẽ không hề tiếc mà cho anh tất cả, mặc dù vẫn rất đau.

Lý trí của người đàn ông vẫn chưa hoàn toàn thu hồi, một trận hưng phấn từ hạ thân truyền đến xông thẳng lên đỉnh đầu, chuyện kể tiếp sẽ không bị khống chế nữa....

Lần thứ ba của hai người, đảo khách thành chủ lúc đầu của Ôn Hân, lại đổi thành Lệ Minh Thần khôi phục lý trí.

Thiếu tá tựa vào cổ cô hôn: “Bé cưng, tất cả của em đều là của anh.” Lý trí khôi phục anh nhỏ giọng gầm thét.

Lần thứ ba, lồi vào vẫn vừa chặt vừa nhỏ như cũ, khiến anh cũng không khắc chế nổi nữa, nắm eo thon của cô, đem hết toàn lực ép về phía cô, bắn vào trong hoa kính của cô, hoàn toàn chứng minh người phụ nữ thuộc quyền sở hữu của mình.

Vì trong cơ thể đột nhiên căng lên nên tay Ôn Hân thay đổi nắm lấy lưng anh, đau nhói từ từ tản đi, chuyển thành hơi nóng, tê tê đại đại.

Khi đau đớn hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự rung động hoan hỉ của tinh thần. Cô nâng eo thon lên, đáp lại anh theo bản năng, cuộc truy tìm này ngay cả cô cũng không biết điểm cuối ở đâu.

Không có cố kỵ của lần đầu tiên, cộng thêm cảm xúc ích kỷ nổi loạn, thiếu tá hơi thô lỗ, từng cái đâm vào suy nghĩ hỗn loạn của Ôn Hân, gần như không tìm chính xác được vị trí của mình.

Cơ thể của cô căng lên, toàn thân đổ mồ hôi đầm đìa, bám thật chặt vào người đàn ông chiếm hữu cô....

.... Bên trong tỉnh lược thịt khoảng 400 chữ....

“Em là của anh.” Trong sự giao hợp triền miên của cơ thể, thiếu tá Lệ vừa làm vừa lặp lại câu này một lần nữa, tóc Ôn Hân đều bị mồ hôi thấm ướt, đầu óc ong ong tất cả đều là tiếng tiết tấu, suy nghĩ của bà xã bị thiếu tá làm không kiên nhẫn, trực tiếp kếp đầu của anh qua, cắn lên môi.

Chuyên quyền trấn áp bằng sức mạnh quân sự không chỉ có một mình anh, thiếu tá Lệ đã tước đoạn quyền tự do hành động của cô, Ôn tiểu thư trực tiếp bắn chết quyền thao túng của thiếu tá.

Phương thức gần như sát nhập linh hồn này, quả thực trấn an được người đàn ông. Dần dần, một loại khoái cảm ngọt ngào gần như muốn bỏ mạng bắt đầu xuất hiện giữa hai người, sau một tiếng gầm thét, bên trong càng ngày càng cuồng liệt, Lệ Minh Thần đồng thời đoạt đi hô hấp của hai người, trong nháy mắt đã phun mầm mống nóng bỏng của anh vào trong cơ thể cô....

Nếu như nhớ không lầm, buổi chiều bọn họ về đến nhà là ba giờ kém mười phút, hiện tại là bảy giờ tối, trong căn phòng nửa sáng nửa tối thiếu tá Lệ mới rút ra từ trong cơ thể cô, chỉ có ôm chặt người phụ nữ của mình, mới có thể thực sự có cảm giác chân thật đã nắm bắt được hạnh phúc.

Trên thực tế, anh biết hôm nay là mình quá trớn, nhìn từng ấn ký bởi vì mình không biết đúng mực lưu lại trên người Ôn Hân, thiếu tá rất xấu hổ đem cảm cọ cọ hai cái trên vai cô.

Mất trí thì anh có thể mượn cớ, nhưng khi tỉnh táo lại thì anh nên giải thích như thế nào về những hành động của mình?

Một đấng mày râu trưởng thành vì thiếu cảm giác an toàn với tình yêu mà nhất thời xảy ra hồ đồ? Nói thật, Lệ Minh Thần thật sự không biết đời cô tỉnh rồi nên nói thế nào.

Nghĩ đến sự bao dung và ngọt ngào của cô, Lệ Minh Thần ảo não lại vui mừng, may mà là cô, thật may là anh còn có cô.

Thời gian tĩnh mịch sợ nhất chính là tiếng chuông điện thoại nóng nảy, trong túi quần vút trên mặt đất, cuộc gọi đến của điện thoại thiếu tá Tá vang lên khó chịu. Người kiệt sức trong ngực di chuyển cơ thể, nhân

lúc đó, cơ thể thiếu tá nhanh nhẹn nhảy xuống giường, hoàn thành một loạt các động tác như cầm quần, móc điện thoại, nghe máy.

Bên đầu điện thoại kia, doanh trưởng Cao – Cao Hán hoàn toàn phát hỏa, tuyệt đối không ngờ phó doanh trưởng anh ta vừa mới cất nhắc trừ bỏ phạm phải quân kỷ nghiêm trọng vô cớ rời khỏi đơn vị ra, lúc này lại ở bên ngoài cách tiểu đoàn hơn ngàn cây số cơ thể trần truồng nghe lời giáo huấn của anh ta.

Trong nhà không mở đèn, Lê Minh Thần cầm quần che bộ vị quan trọng, đứng bên ngoài phòng ngủ giọng nói “vừa phải” chủ động nhận sai với doanh trưởng Cao, “Báo cáo doanh trưởng, hôm nay tình hình đặc biệt, không xin phép anh đã tự ý chạy đi, lúc trở về là thể năng, kiểm điểm, hay là cấm bế, em đều không có ý kiến.”

Tiểu tử thú vị thường ngày phạm sai lầm, khẩu khí nói chuyện cũng mạnh giống như làm sai chính là anh người doanh trưởng này, hôm nay đúng là quái lạ, Cao Hán kinh ngạc, nhưng hiện tại không phải lúc tò mò: “Phó doanh trưởng quân tiên phong Lê Minh Thần, mau quay về tiểu đoàn trong vòng một giờ, quân vụ khẩn cấp, đừng trách anh đây không tìm phòng trước cho cậu, muộn rồi không phải viết kiểm điểm, cấm về là xong đâu. Sẽ là xử trí quân kỷ nghiêm túc.”

Doanh trưởng Cao không đợi Lê Minh Thần có phản ứng gì, dứt khoát trực tiếp cúp điện thoại. Thiếu tá nhìn chằm chằm màn hình trống không, ngây ngẩn vẩn vẩn nửa giây, liền tức tốc lộn lại phòng ngủ, mười mấy giây, Lê Minh Thần lần nữa mặc quần trang đứng trước cửa sổ, nhìn cô gái nhỏ vô cùng mệt mỏi ngủ say, cúi đầu hôn một cái. Trong giấc mơ Ôn Hân còn vị thiếu tá Lê ép hoạt động thể lực chu môi, thì thầm: “Lê Minh Thần, em không đi.”

“Anh biết rõ.” Anh gạt lọn tóc che trên mặt cô gái ra, nhìn cô nói, “Thật xin lỗi.”

Bởi vì Lê Minh Thần, ngày đó Ôn Hân thực sự cũng quá phóng túng, cô mệt mỏi đừng nói là ngủ thẳng đến sáng hôm sau, thậm chí ngay cả Noãn Noãn không có ở đây cũng quên mất tiêu. Mười giờ chủ nhật, cơ thể giống như bị năm chiếc xe container đè lên, toàn thân Ôn Hân đau nhức tỉnh lại trong tiếng gõ cửa, lấy tốc độ “nhanh nhất” mặc xong quần áo, lúc này dưới chân Ôn Hân mới nhanh nhẹn đi qua mở cửa.

Mất mác nho nhỏ vừa mới thu lại khi nhìn thấy Tả Dữu ở ngoài cửa, thì lại từ hi vọng biến thành mất mác.

“Chị đâu, tưởng rằng là anh em chứ gì? Hi hi.” Tả Dữu đẩy mạnh Ôn Noãn vào trong phòng, nhìn chằm chằm mấy vết màu đỏ khả nghi trên cổ Ôn Hân trêu chọc nói: “Em nói tại sao gần đây anh hai bước đi như bay, thì ra tình cảm với vợ đã sớm nắm bắt được rồi! Lực chiến đấu này, chắc chắn.”

Không để ý sự lúng túng Ôn Hân, Tả Dữu lại xách Ôn Noãn đang cầm món đồ chơi mới chạy vào trong phòng lại, cô hơi ngồi xổm xuống để tầm mắt duy trì khoảng cách không lớn với cô bé, “Noãn Noãn, cô em sau này thật sự là chị dâu của chị, vì thế đừng có lúc nào cũng gọi chị, phải gọi dì nhỏ, khó khăn lắm mới làm một trưởng bối, chị không muốn anh trai thành vai cậu.”

“Biết rồi!” Noãn Noãn nhìn cô, nháy mắt mấy cái, “Noãn Noãn nhớ rồi.” Cô bé lại cúi đầu nhìn Winnie the Pooh trong tay. “Vậy em có thể đi chơi được không? Chị.”

Tả Dữu cười ngất, ghi nhớ của trẻ con té ra là thở gấp, thở cái này, cái sau đã quên mất rồi anh!

Điểm chú ý quan trọng của Ôn Hân không đặt ở cách xưng hô, cái cô để ý hơn đó là... “Em biết anh em đi đâu không?”

Tả Dữu vừa rồi còn bị bạn nhỏ Ôn Tiểu Noãn náo đến buồn bực lập tức tính thần tỉnh táo: “Chị muốn biết?”

Ôn Hân biết trò náo loạn của Tả Dữu, cô không nói muốn, cũng không nói không muốn, chỉ phớt lờ gạt cô ấy sang một bên, cuối cùng Tả tiểu thư người mang sứ mệnh đánh phải chấp nhận thất bại: “Được rồi, coi như em phục hai người rồi, cả hai đều không biết hài hước như nhau, nguyên lời của anh em là ‘bộ đội có nhiệm vụ, kết thúc sẽ đến tìm em.’ Còn có một câu ‘xin lỗi.’ “ Tả Dữu nhìn Ôn Hân hơi thất thần, nghiêng đầu hỏi, “Chị dâu anh em làm việc gì sai sao, anh ấy rất ít khi nói xin lỗi.” Cô rất hiểu kỳ.

Tại sao lại nói xin lỗi? Bởi vì dùng sức quá mạnh, đứng hồi lâu, cơ thể Ôn Hân lại bắt đầu đau.

Ngày ấy, còn có một chuyện Ôn Hân tương đối quan tâm nhưng cô không hỏi Dữu Tử... Thái độ của Nghiêm Mỹ mẹ Lệ Minh Thần.

Dữu Tử lại chủ động nói đến chuyện này, tối hôm qua cô dẫn Noãn Noãn đi chính là ở lại nhà họ Tả, Nghiêm Mỹ có vẻ như rất thích Noãn Noãn, ôm con bé nói chuyện rất lâu, còn tặng cho cô bé một con búp bê lớn.

“Chị dâu, chị an tâm đi, mẹ em không ác chút nào, là người rất tốt, bà ấy sẽ không phản đối chị và anh em đâu.”

Vậy phải xem là với người anh nào, Ôn Hân nhìn chằm chằm thời tiết u ám trong sân nhỏ, nghĩ thầm, tất cả cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Sau khi Lệ Minh Thần đi khoảng một tuần, nhà họ Tả không có động tĩnh, bên Nghiêm Mỹ cũng không tới tìm cô nữa, cuộc sống của Ôn Hân vẫn trải qua như cũ, ngày ngày chạy đi chạy lại giữa ba nơi công ty, nhà, nhà Quý Mai.

Chỉ là cuộc sống đơn giản theo hình ảnh không ngừng đổi mới trong chương trình tin tức hàng ngày mà khấn trương hẳn lên: năm nay lũ lụt mùa thu ở phía nam bộc phát, mực nước của mấy nhánh sông chính trong thành phố C trong vòng vài ngày ngắn ngủi đã vượt qua đường biên giới, nội thành của thành phố C trước mắt vẫn coi như an toàn, ngoài mưa dầm liên tục mấy ngày khiến con đường có địa thế thấp nước đọng khá sâu ra, cuộc sống của dân thành thị coi như không bị ảnh hưởng lớn.

Hôm nay, từ công ty tan tầm trở, đón Noãn Noãn về nhà nấu cơm xong, Ôn Hân chào anh trai rồi ra ngoài tới nhà Quý Mai.

Cảm xúc của phụ nữ có thai mấy ngày nay hết sức bất thường, cũng bởi lo lắng ba của đứa trẻ Lưu Đông vẫn đang ở trên đê điều chưa về, Ôn Hân muốn hôm nay tới ở cùng cô ấy sớm chút.

Nhưng vừa mới đi đến dưới lầu nhà cô ấy, Ôn Hân bị chiếc xe cứu thương 120 dọa người dừng ở cửa đã lâu kia hù dọa.

Một người hàng xóm của nhà Quý Mai thấy cô, liền giữ cô lại nói luôn, “Ôn Hân, cháu tới rồi, Quý Mai sắp sinh.”

Sinh? Chuyện này nhanh cũng còn phải hai tháng nữa cơ mà, tại sao lại sắp sinh?” Bác à, làm sao lại sớm như vậy, có phải xảy ra chuyện gì rồi không, Quý Mai té hay là làm sao?

Bà bác bị Ôn Hân giữ lại nhất thời không biết nên nói thế nào. “Chính là, chính là một người cùng đi chống lũ cùng với Lưu Đông nhà Quý Mai gọi điện thoại cho đơn vị của Lưu Đông nói, tối qua con đê Duy Hà nguy hiểm, trong lúc Lưu Đông chống lũ ... bị nước cuốn đi...”

“Vậy sao Quý Mai biết!” Tin tức Lưu Đông bị nước cuốn đi người bình thường như Ôn Hân nghe được đầu óc còn trời đất quay cuồng, chứ nói chi là phụ nữ có thai như Quý Mai.

“Chuyện này..., ai nha, chỉ trách lúc tôi nói chuyện với lão gì bị cháu trai nghe được, đứa bé này...”

Chuyện tới nước này, Ôn Hân đã không để ý truy cứu trách nhiệm của ai, cô đẩy người hàng xóm kia ra, trực tiếp chạy nhanh đến chỗ Quý Mai được đẩy từ trong hành lang ra.

Quý Mai, cậu đừng có chuyện gì, nếu cậu có chuyện, bất luận Lưu Đông sống hay chết, mình đều không có cách nào ăn nói!

36. Chương 36: Mặt Tốt Và Mặt Xấu Của Tình Yêu (2)

May mà trên đường không tắc nghẽn, đèn xanh đỏ của 120 kêu suốt dọc đường đến bệnh viện.

Trong lộ trình, Quý Mai ban đầu còn có ý thức rõ ràng đã lơ mơ, mắt đang nhìn Ôn Hân, lại giống như không nhìn cô.

Đã nhiều năm rồi Ôn Hân không khóc, sau khi ba qua đời, lúc Quý Mai tiễn anh em cô lên xe lửa đã xoa đầu cô nói: “Hân, đừng khóc, kiên cường lên.”

“Cậu đúng là đồ lừa đảo, nói mình không khóc, nước mắt tình cảm tích nhiều năm đều cho cậu hết đấy, Quý Mai cậu còn chưa mang theo nước mắt đồng tình lừa gạt này của cậu, mình sẽ không mắc mưu đâu!” Ôn Hân vừa kéo Quý Mai, vừa lau nước mắt trên mặt.

“Nhịp tim 105, huyết áp 128/58, bệnh nhân xuất hiện tình trạng hôn mê mức độ nhẹ.” Y tá đeo khẩu trang xanh kiểm tra hết các con số trên dụng cụ, tay vừa dò xuống phía dưới, “Bác sĩ, nước ối vỡ rồi...”

Ôn Hân mặc dù chưa sinh em bé, nhưng thứ như nước ối này, đã từng nghe không ít trong phim truyền hình, lời của y tá làm cô sốt ruột, “Bác sĩ, bạn tôi thế nào rồi, nghiêm trọng không?”

Dưới loại tình huống như này, đối mặt với người nhà đang vô cùng lo lắng, người được gọi là bác sĩ vẫn có thể tỉnh táo xử lý. Người được hỏi không trả lời, chỉ là lấy bộ đàm ra lặp đi lặp lại câu dưới đây hai lần: thời gian mang thai của thai phụ chưa được 9 tháng, đã vỡ nước ối rồi, nhịp tim, huyết áp hơi cao, chuẩn bị phòng phẫu thuật, có thể cần sinh mổ.

Ôn Hân tựa như người bị thế giới chán ghét mà vứt bỏ, một mình đắm chìm trong thế giới chứa đầy mù mịt của mình, không thể tự thoát ra được.

Thậm chí cho tới cuối cùng, ngay cả cô bị nhét vào cửa phòng chờ phẫu thuật như thế nào, cả quá trình này cô đều không nhớ nổi.

Tả Dữu là cô gái tốt rất đáng tin, nhận được điện thoại của Ôn Linh, cô ấy trực tiếp rời khỏi chỗ bộ phận của bạn, chạy thẳng tới bệnh viện. Cách cửa phòng phẫu thuật còn rất xa, cô đã thấy Ôn Hân đang sống người.

“Chị dâu, Quý Mai không sao đâu, chị yên tâm đi.” Khi tay cô khoác lên vai Ôn Hân, người sau ngẩng đầu nhìn cô một cái, nụ cười nơi khóe miệng vừa miễn cưỡng vừa bất lực. “Ừ...”

Hi vọng tất cả đều sẽ tốt, thế giới của cô đã quá yếu đuối rồi, không chịu được chút bi thương nào nữa.

Ôn Hân vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên được, có lần cô đã nghe được cha và bạn của ông nói chuyện trước kia.... mẹ qua đời lúc sinh non mình.

Lúc phẫu thuật tiến hành được gần một giờ, cửa phòng đột nhiên mở ra, Ôn Hân đang thất thần bị dọa nhảy dựng lên, không quan tâm Tả Dữu ở bên cạnh đang kéo cô, trực tiếp vọt tới trước mặt bác sĩ, “Bác sĩ, bọn họ...”

Đều nói người xa quê tâm tình sẽ phức tạp khi quay về, tình huống của Ôn Hân bây giờ là khúc điệu khác nhau mà diễn hay như nhau. (ý là ở trong hoàn cảnh khác nhưng tâm trạng cũng phức tạp như vậy.)

“Người lớn không sao, sau khi khâu vết thương lại thì sẽ được chuyển đến phòng bệnh, nhưng đứa bé hơi nhỏ, năm cân hai lạng (tức 2,55 kg ở bên mình), cộng thêm hình như trước khi sinh người mẹ có bị kích động gì đó, vì vậy đứa bé vẫn phải giữ trong lồng kính quan sát một thời gian rồi hãy nói.” Nói rõ mấy câu đơn giản, rồi bác sĩ cũng rời đi.

Nghe lời bác sĩ nói, chân Ôn Hân mềm nhũn, trực tiếp ngồi trên đất: cuối cùng cũng không sao rồi.

Sinh mổ và sinh con tự nhiên khác nhau ở chỗ, sinh mổ lúc trước khi sinh thì nhẹ nhõm, sau khi sinh thì khổ sở; còn sinh tự nhiên nhiều nhất chỉ khổ sở mấy tiếng lúc ấy, sau đó rất nhanh sẽ lại vui vẻ, miệng cũng không phải kiêng kỵ gì.

Về mặt ăn này, Quý Mai cực kỳ hâm mộ người trẻ tuổi nằm trên giường sinh thường kia.

Ngày thứ tư sau khi sinh Miêu Miêu, Ôn Hân tan làm sớm để đến đổi ca cho dì. Mấy hạng mục gần đây của Vạn Bác bận đến mức người ngã ngựa đổ, trong lúc này, là một trong những lãnh đạo nên Ôn Hân cũng xấu hổ khi xin phép nghỉ cả ngày để chăm sóc Quý Mai. Lúc Quý Mai mới sinh, Tả Dữu thông minh và hiểu chuyện lạ kỳ, chưa nói với Ôn Hân mà đã dẫn dì Lưu tới. Chỉ quan sát nửa ngày, sự chu đáo và tỉ mỉ của người dì này rất cuộc cũng khiến Ôn Hân hoàn toàn yên tâm, cũng vì vậy nên cô mới có thể san chút tinh lực cho công việc, bằng không Vạn Cương thật sự sẽ không phát tiền lương cho cô.

Trước khi tới bệnh viện, Ôn Hân cố ý về nhà một lần. Anh trai rất chu đáo hầm chén canh gà để cô mang đến Quý Mai, Ôn Hân vừa đến phòng trẻ nhìn Miêu Miêu vốn rất vui muốn nói tình hình của đứa bé cho Quý Mai, nhưng không ngờ, vừa mới vào cửa liền nhìn thấy dì Lưu tay chân luống cuống và Quý Mai khóc đã gần như co giật.

“Sao thế? Đang yên đang lành mà tại sao lại khóc?” Ôn Hân đi nhanh vài bước, đưa canh cho dì Lưu, còn mình thì đến trước giường Quý Mai, còn chưa đợi cô ngồi xuống, Quý Mai đã nhào thẳng tới trong lòng mình.

“Lưu, Lưu Đông, người của đơn vị anh ấy đến....”

Better late than never. Câu nói cũ “muộn còn hơn không” trong sách giáo khoa tiếng anh hồi cấp hai này, dùng vào lúc này đúng là vừa vặn. Không có tin tức ngược lại tốt hơn là có tin.

Giống như Quý Mai sau khi sinh Miêu Miêu trong vòng mấy ngày đều không khóc, chính là vì tồn tại niềm tưởng cuối cùng này.

Thay vì đối mặt với chân tướng tàn khốc, Quý Mai tình nguyện làm một kẻ ngốc vui vẻ, coi như loại vui vẻ này chỉ là biểu hiện giả tạo cũng được.

Nhưng lãnh đạo của Lưu Đông lại phá vỡ giả tượng này, chân tướng đặc biệt tàn khốc... đồng chí ở cùng trên đập với Lưu Đông đã tận mắt nhìn thấy lúc nước lên ảnh liệt, Lưu Đông kiểm tra tình hình lũ trực tiếp bị một dòng nước lớn cuốn đi, đến nay chưa tìm được người.

Ý của chưa tìm được là gì, mọi người không cần nói cũng biết.

“Hân Hân, anh ấy chính là tên lường gạt, anh ấy nói sẽ trở lại nhìn mình sinh cục cưng, hiện tại cục cưng cũng sinh rồi mà anh ấy vẫn chưa về, anh ấy là tên lường gạt!” Quý Mai khóc tê tâm liệt phế, Ôn Hân cũng bị cô ấy coi như cây cứu sống quần chật lầy mà cảm động lầy.

Lấy tên của Miêu Miêu ra vát vả lăm mới khuyên được Quý Mai nín khóc, Ôn Hân cũng đỏ mắt ra khỏi phòng bệnh.

Hành lang bệnh viện bị cảm xúc thương cảm kéo thật dài, nhất thời không đi được đến cuối hành lang, chân Ôn Hân đi từ từ thông thả, suy nghĩ từ Lưu Đông chuyển đến trên người “đã lâu” không gặp kia.

Tả Dữu nói, anh hiện tại cũng ở đập lớn.

“Lệ Minh Thần, anh đừng có chuyện gì nha...” Tựa vào trên vách tường màu trắng, Ôn Hân nhìn bầu trời ngoài cửa sổ gần như đè nén đến mức thấp nhất, lẩm bẩm.

Đột nhiên, một âm thanh trong phòng làm việc của bác sĩ ở bên cạnh đã thu hút sự chú ý của Ôn Hân, âm thanh kia đặc biệt đến nỗi Ôn Hân chỉ nghe qua hai lần thì đã khắc sâu vào trí nhớ. Giọng của Nghiêm Mỹ cùng với quần áo, diện mạo của bà, thậm chí cả tính tình cũng quá mức thống nhất.

Trong bệnh viện đa phần là ồn ào, bà bình tĩnh trật tự cùng với phong cách tràn đầy ham muốn khổng chế đã thể hiện vô cùng rõ ràng.

“Bệnh nhân ở giường 502 kia xin mọi người chiếu cố nhiều hơn, còn có chủ nhiệm Tân, tôi nghe nói khoảng thời gian trước tình hình của đứa bé kia hơi xấu, bây giờ thế nào rồi?”

“Đứa bé đó là sinh non, cộng thêm trước khi sinh cảm xúc của cơ thể mẹ chịu kích thích nghiêm trọng, vì vậy lúc ra đời tim yếu hơn các đứa trẻ khác một chút, nhưng may mà có thuốc nhập khẩu của bà cầm đến, bằng không ngộ nhờ đứa bé thật sự có chuyện gì, đúng là đáng tiếc...”

Đầu Ôn Hân ong lên một tiếng, hôm kia lúc cô đi thăm Miêu Miêu, bác sĩ đúng là từng nói với cô rằng tim hơi yếu, nhưng rất nhanh sẽ tốt, Ôn Hân không ngờ lại có Nghiêm Mỹ ở trong chuyện này.

Cửa phòng làm việc của bác sĩ ‘kèo kẹt’ một tiếng, ban đầu cửa chỉ mở một khe nhỏ giờ biến thành mở hết ra, Ôn Hân đứng ở cửa, trưởng khoa sản ở đối diện hơi kinh ngạc và Nghiêm Mỹ quay đầu nhìn cô giống như đã dự liệu được.

Một nơi duy nhất ở gần bệnh viện có thể được tính là chỗ tán gẫu, đó là một nhà hàng nhỏ không đến 20m². Dưới trần nhà thấp bé, trừ bỏ việc Nghiêm Mỹ cả người mặc đồ công sở Chanel có vẻ người và hoàn cảnh không hợp ra nhưng chính bà lại không cảm thấy mất tự nhiên nhiều.

Về mặt Nghiêm Mỹ thản nhiên hai tay đan nhau đặt trên đầu gối, màu trắng trên đầu gối sạch sẽ giống như không nên xuất hiện trong thời tiết u ám thế này.

Ôn Hân mở miệng trước.

“Tại sao lại làm như vậy?” Sao giúp bọn họ mà không nói cho họ biết, nhưng vừa khéo lúc hôm nay bản thân tới bệnh viện bị cô bắt gặp. Đối tượng là Nghiêm Mỹ - nữ doanh nhân thủ đoạn mạnh mẽ nổi tiếng nhất thành phố C, đối với sự trùng hợp này Ôn Hân không thể không nghĩ nhiều.

“Ôn Hân cô là cô gái thông minh, tôi làm vậy vì cái gì cô hẳn đã hiểu rõ. Nói thật với cô, con của bạn cô vừa ra đời, tim tương đối yếu, phải duy trì dùng một loại thuốc trong khoảng thời gian dài mới có thể lớn lên thuận lợi, lúc này lời của chủ nhiệm Tân cô chắc đã nghe được, tôi có thể cho các người loại thuốc này, điều kiện là...”

“Muốn cháu rời khỏi Lệ Minh Thần?”

Thường thường chém giết, thủ đoạn gì chưa từng dùng, phương pháp tiện thể nào mà chưa từng thử, mỗi lần sau khi làm xong, khi Nghiêm Mỹ trông thấy ánh mắt hoặc thất bại, hoặc phần nộ hoặc khinh bỉ của đối thủ, thì trong lòng không hề dao động.

Bởi vì thương trường như chiến trường, nếu anh chết thì tôi sống, thay vì bị đối thủ giết chết, không bằng tôi giết anh trước, bản thân tôi sống.

Phản ứng của Ôn Hân ít nhiều cũng làm bà hơi bất ngờ... bình tĩnh, quá bình tĩnh rồi.

Đầu ngón tay Nghiêm Mỹ cử động, hít một hơi nói: “Cô còn có yêu cầu nào khác thì có thể nói, việc học của Ôn Noãn, chữa trị chân của anh cô, thậm chí cô muốn gả cho gia đình tốt, tôi cũng có thể giúp cô tìm kiếm, chỉ cần cô rời khỏi Minh Thần.”

“Bác gái, nói thật với bác là mấy thứ bác nói này, mỗi ngày cháu nằm mơ cũng muốn, đối với cháu mà nói đúng là quá hấp dẫn...” Cầm Ôn Hân hơi trùng xuống, tầm mắt cũng thấp xuống, trong nháy mắt đó, Nghiêm Mỹ thật sự thở phào nhẹ nhõm.

Vì suy nghĩ cho tiền đồ của con trai, vợ của nó phải là người nổi bật trong gia đình quân nhân môn đăng hộ đối, một giây sau.

“Nhưng bác gái, bác hình như đã tính sai một thứ rồi, con trai bác ở chỗ này của cháu, là vô, giá, ạ!”

Ôn Hân hướng vào vị trí trái tim, nhìn Nghiêm Mỹ đứng năm giây, sau đó cô cúi đầu lấy tiền từ trong ví ra đặt lên bàn, “Bác gái, cháu chưa bao giờ ý lại vào ai, muốn cháu chia tay với anh ấy, có thể, khi nào anh ấy không cần cháu, cháu tự nhiên sẽ đi, nếu không, bất cứ thứ gì không chia cách được chúng cháu.”

Không quan tâm đến Nghiêm Mỹ nữa, Ôn Hân mấy bước ra khỏi tiệm cơm nhỏ, trong nháy mắt xoay người dừng cảm đi ra, lần đầu tiên Ôn Hân cảm thấy một thứ gì đó đang bảo vệ từ trong mắt cô. “Xong rồi, Lệ Minh Thần, em không vâng lời mẹ anh, lúc trở về không được tức giận.”

Đối diện với đám mây đen nhất trên bầu trời giống như cơn tức của Lệ Minh Thần ngày đó, Ôn Hân cười nói.

Không biết có phải ông trời cố ý chọc ghẹo cô không, lúc đi ra ngoài thang máy còn tốt vậy mà lúc về lại gần thêm một tấm biển tạm ngưng để sửa chữa.

Lầu sáu đó, Ôn Hân không thể làm gì khác hơn là chấp nhận đi leo cầu thang.

Thành phần trí thức ngày nay có một khuyết điểm chung... Sức khỏe là thứ cấp (**)... thân thể á khỏe mạnh. Lâu dài thói máy điều hòa không khí, ít vận động, thỉnh thoảng bỏ cả cầu thang, mới đến lầu bốn, Ôn Hân cũng đã bên thở gấp bên cảm thán cầu thang này nấc thang độ cao rồi.

(**) sức khỏe thứ cấp còn gọi là “Á kiện khang” (chữ Á ở đây giống như trong Á quân, Á hậu), một số tài liệu còn gọi là “trạng thái màu xám”, trạng thái đèn vàng”... là ‘trạng thái trung gia’ nằm giữa khỏe mạnh và bệnh tật. Nó được định nghĩa như trạng thái bao gồm một số biểu hiện và cảm giác có tính chủ quan: do một số chức năng trong cơ thể đã bị thay đổi, nhưng khi kiểm tra không phát hiện những tổn thương thực tế. Nói đơn giản, trong trạng thái “sức khỏe thứ cấp” tuy không tìm ra căn bệnh cụ thể, nhưng sức lực bị suy giảm và khả năng thích ứng ở mức độ nhất định đã bị hạ thấp, những dấu hiệu đặc trưng của trạng thái này là đuối sức, dễ mệt mỏi, mất ngủ hoặc giấc ngủ không sâu, hay có ác mộng, khó tập trung tư tưởng, trí nhớ suy giảm, thậm chí mất khả năng sinh hoạt, làm việc bình thường. Tuy có những cảm giác chủ quan như vậy, nhưng đi khám bệnh, làm các xét nghiệm... thì không có đủ chứng cứ để kết luận là bị mắc bệnh. Tóm lại, tuy không mắc một số bệnh cụ thể, nhưng không phải là người khỏe mạnh.

Cách một tấm cửa thủy tinh, trong hành lang phòng bệnh, ở khoa thần kinh tiếng ồn ào không hề che giấu truyền vào tai Ôn Hân.

“Bác sĩ, ông hẳn là phải nghĩ thử biện pháp đi chứ, nó đau...” Tiếng khóc của người phụ nữ bay đến giữ bước chân mệt mỏi của Ôn Hân lại, trong hôm nay đã gặp phải người trưởng bối không muốn gặp thứ hai.

“Bệnh nhân không phối hợp phẫu thuật, chúng tôi làm bác sĩ có lòng cũng không đủ sức, tôi thấy hay là những người nhà của bà động viên cậu ấy nhiều hơn thử xem, đến thành phố lớn phẫu thuật, dù sao cũng là mong muốn của Ngũ Thành, ở lại nơi này, không nói đến bệnh tình chuyển biến xấu nhanh, ngay cả thuốc cũng cự tuyệt sử dụng, thật sự đây là lần đầu tiên tôi gặp kiểu bệnh nhân này...” Bác sĩ mặc áo khoác trắng lắc đầu muốn đi.

Đồng Lệ đưa tay muốn ngăn bác sĩ lại, Ngụy Dục ẩn huyết thái dương đi ra từ sau lưng bà, “Mẹ, con nói là con không thích bệnh viện, sao mẹ phải đưa con tới.”

Không còn là thiếu niên dịu dàng hiếu thuận năm đó nữa, ốm đau khiến mặt của Ngụy Dục hơi biến dạng, mày cũng nhăn lại, ngón tay lại ấn chặt lên huyết thái dương, một tay Ôn Hân đang vịn lan can, đứng ở góc cầu thang, nhìn làn da bị anh ấn bầm thành một vùng.

“Con trai, mẹ cầu xin con hãy làm phẫu thuật này đi.” Đồng Lệ gần như là cầu khẩn.

“Mẹ, con sống đến bây giờ, đã là quá nhiều rồi, con đoạt hạnh phúc của người khác, cuối cùng ngay cả hạnh phúc của mình cũng biến mất.” Lúc nói chuyện, Ngụy Dục đẩy cửa đi thông với cầu thang, bốn mắt chạm nhau với Ôn Hân.

Đồng Lệ đứng ở sau lưng con trai, nhìn đôi nam nữ trước mắt này, thật sự hy vọng cách của Tả phu nhân có hiệu quả, Ngụy Dục thật sự là không chống đỡ được nữa rồi.

Điện thoại của Ôn Hân vang lên, tiếng kèn lệnh cực kỳ vang dội.

37. Chương 37: Mặt Tốt Và Mặt Xấu Của Tình Yêu (3)

Mấy giây trôi qua, kèn lệnh vẫn đang thổi vang dội như cũ, từng trận tiếng vọng vang lên trong hành lang trống rỗng.

Ôn Hân lấy điện thoại ra nhưng không nhận mà nắm trong tay, mặt lạnh nghiêm nghị nói với Ngụy Dục: “Đàng hoàng chờ ở đây.” Nói xong cô cũng không nhìn anh nữa, nhấc chân rời đi....

Thật ra thì không cần Nghiêm Mỹ nhắc nhở, Đồng Lệ cũng biết Ôn Hân là một cô gái trọng tình cảm, bà vốn cho rằng Ôn Hân nhìn thấy một màn vừa rồi, không thể làm khác nhưng ít nhất cũng sẽ khuyên nhủ A Dục, nhưng nhìn bóng lưng rời đi của cô gái, Đồng Lệ cảm thấy hy vọng cuối cùng ở trước mắt đang cách mình ngày càng xa.

Một là con trai đã quyết tâm, một là người chuẩn bị làm con dâu trước kia thề không quay đầu, một là người mẹ hối hận hận không thể quay ngược thời gian về mấy năm trước.... ba điểm trong cầu thang kéo

thành ba đường khung cảnh với phong cách khác hẳn nhau, theo sự rời đi của Ôn Hân, sóng ngầm không ngừng biến hóa quanh co.

Ôn Hân liên tục đi xuống mấy tầng, cho đến khi ra khỏi chỗ nằm viện đứng ở trong sân nhỏ đang mưa phùn, tim mới chậm rãi thả lỏng.

Cô hít một hơi, đặt ống nghe bên tai: “Lệ Minh Thần....”

“Tại sao lâu vậy!” Phó doanh trưởng vừa bắt đầu là đã nói câu không kiên nhẫn, nhưng Ôn Hân không giận, âm thanh tình hình ở đầu bên kia điện thoại của anh hấp dẫn tất cả lực chú ý của cô. Tiếng hô tương tự nhau truyền đến liên tục: “Bên đập nước thứ ba kia lỗ hỏng đang lớn dần, trung đội trưởng Tam, dẫn người của cậu lên....”

Người lên, không phải bao cát, không phải xe cát, cách tín hiệu không dây yếu ớt, Ôn Hân giống như đang tận mắt nhìn thấy người đàn ông của cô dẫn theo lính bên mình nhảy vào trong nước lạnh lẽo chảy xiết....

Nước mắt lập tức từ trong mắt rơi xuống, giọng Ôn Hân nghẹn ngào nói: “Lệ Minh Thần, anh nhất định phải bình an.”

Có thể âm thanh của cô quá nhỏ, thiếu tá căn bản không nghe thấy cô nói, nhưng vẫn cố duy trì điện thoại như cũ, âm thanh của anh khàn vô cùng, gần như là phải dùng cách gào lên mà Ôn Hân cũng không cảm thấy lớn lắm, nội dung tiếng hô của thiếu tá như sau: “Chồng của bạn em hôm nay vừa mới được người của đoàn bạn anh cứu, nói cho cô ấy biết là người không có chuyện lớn gì, đã được đưa tới thành phố rồi, chỉ là....”

Sau một hồi tiếng xì xì xì nhiều sóng, cuộc điện thoại đầu tiên Lệ Minh Thần gọi tới kể từ khi đi chống lũ được gần hai tuần, bị cắt đứt rồi.

“A lô! Lệ Minh Thần? A lô!” Trong nháy mắt, Ôn Hân dường như lập tức trở lại hồi bé cố chấp, dùng sức lắc điện thoại, giống như cứ lắc như vậy thì có thể lắc ra người sống sờ sờ kia.

“Tín hiệu bị hỏng gì rồi à!” Lắc mấy cái không có phản ứng, Ôn Hân ảo não suýt nữa ném điện thoại.

Điện thoại nắm trong tay ma sát thời gian dài, mặt ngoài di động bắt đầu sinh ra một cỗ nhiệt lượng, Ôn Hân phát tiết xong lại ấn chặt nó vào trong ngực, tựa như đang dựa sát vào người đàn ông kia. “Ôi chào!” Một suy nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu lúc này, Ôn Hân cất di động, chạy thẳng về phía tầng nằm viện, “Thằng nhóc Lưu Đông thật đúng là đại nạn không chết!”

“Lưu Đông chưa chết.... Lệ Minh Thần mới vừa gọi điện thoại tới....” Ngồi ở bên giường Quý Mai, Ôn Hân lặp lại câu này đại khái đã là 101 lần.

“Có thật không?” Lần thứ 102 của Quý Mai.

“Thật, Lưu Đông chưa chết, Lệ Minh Thần vừa điện thoại tới....” 102 lần.

Trước cơm tối, y tá kiểm tra phòng mới giải cứu Ôn Hân từ trong cách đối thoại theo kiểu cố định này, nhìn Quý Mai cuối cùng cũng có khẩu vị ăn cơm, lúc này Ôn Hân mới yên tâm rời đi.

Thang máy vẫn đang tu sửa, Ôn Hân phải đi cầu thang, khi xuống đến tầng 2, trong khoảng trống khúc ngoặt của cầu thang, một bóng đen chấp chờ bên tay vịn cầu thang làm tâm trạng tốt của Ôn Hân phai mờ hết sạch.

Một câu nói lấy lúc ấy mà Ngụy Dục lại vẫn chờ ở đó.

Ban đêm, ngọn đèn trong cầu thang bệnh viện hơi tối, chiếu vào hai người ngồi ở bậc thứ mười, ánh sáng mờ mờ lung lất bao phủ lấy cô, Ngụy Dục hoảng hốt cảm giác mình thoáng cái đã trở lại buổi tối mùa hè lúc mới quen cô, anh kéo cô đi công viên bắt đom đóm.

Khi ấy tiếng cười của cô gái như tiếng chuông đồng vọng vắng bên tai, hồi ức bị hiện thực phá vỡ thành trăm mảnh, đơn thuần đã không còn, thay vào đó là sự xa cách hiện tại của cô.

“Tự mình hại mình chơi vui không? Tổn thương người nhà rất vui vẻ sao?” Lúc người đạt được hạnh phúc lại đối mặt với bất hạnh của người tiền nhiệm, dù sao cũng bớt đi chút hà khắc cười trên nỗi đau của người

khác, nhiều hơn chút chỉ bảo cao cao tại thượng. Ôn Hân hoàn toàn không cảm thấy mình vui khi người gặp họa cũng không cao cao tại thượng gì nhiều.

Đối với Ngụy Dực cô chỉ có chút thương hại cho việc không trưởng thành của anh, ngoài ra không còn gì khác. “Nếu muốn tôi hoàn toàn quên anh đi, vậy thì khỏi cần trị liệu nữa, Ngụy Dực, đã đến lúc trưởng thành rồi.”

Ngày ấy, Đồng Lệ bị con trai gọi đến phòng bệnh, một mình đợi suốt đến hơn mười giờ đêm, Ngụy Dực mới sắc mặt tái nhợt trở lại phòng, anh nằm trên giường nói một câu duy nhất với mẹ đó là: “Mẹ, sắp xếp bác sĩ cho con.”

Nếu như mình chết không thể lưu lại chút bóng dáng nào trong lòng cô, vậy thì sống hèn mọn, sau đó đứng từ xa nhìn cô đối với mình cũng là thành toàn rồi.

Hai ngày sau khi Lệ Minh Thần gọi điện thoại tới, Nghiêm Mỹ hình như là đánh chiêm thu binh rồi, tình trạng của Miêu Miêu rất ổn định, hoàn toàn không bất ổn như tình trạng mà bà nói.

Tin tức tốt cũng không chỉ như thế, sau khi trải qua hai ngày dài đằng đẵng chờ đợi, cảnh quan Tiểu Lưu trong truyền thuyết không “tử trận” mà cuối cùng còn xuất hiện thật, cho đến bây giờ, Ôn Hân mới hiểu “chỉ là” Lệ Minh Thần không kịp giải nghĩa trong điện thoại.

Sau khi người Lưu Đông bị cuốn vào trong nước, may mà ôm vào một tấm gỗ trên đường, cứ lơ lửng như vậy suốt dọc đường hơn 2000m mới được cứu ra từ một chỗ gọi là nơi nguy hiểm nhất của con đập do Lệ Minh Thần phụ trách.

“Lần này làm phiền anh ấy rồi, nếu không phải là anh ấy và những quân giải phóng kia, em sợ mất đi không phải chỉ cái chân này....” Nằm trên giường bệnh, một chân Lưu Đông bị thạch cao cứng đăm vào, âm thanh yếu ớt nói.

Đùi phải bị vật va đập nặng nghiêm trọng, dập nát gãy cả xương, phải ghim ba cái đinh thép. Quý Mai xuống giường hai ngày chỉ nghe bác sĩ nói, nước mắt đã không cảm được mà rút ra ngoài. “Lưu Đông, đồ lừa gạt, anh nói anh sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, anh dọa em sợ muốn chết.”

Lưu Đông vết thương chẳng chịt bị bà xã dấm nhẹ, mặt hơi nhẵn lại, nhưng rất nhanh đã điều chỉnh tốt, nói với Quý Mai: “Không phải là anh không sao rồi à, người cũng đã quay lại, em không biết chứ, bọn anh Lệ mới nguy hiểm đấy, khi điều trị anh nghe bác sĩ nói, có khi bọn họ là người thật xuống nước chần, đã có mấy chiến sĩ...”

Pằng, phụ nữ có thai bỗng dè miệng Lưu Đông lại, người thành thật một khi mà tính trung thực nổi lên thì không phân biệt được trường hợp, trước đó Ôn Hân đặc biệt chú ý tới tâm tình của cô, hiện tại cô cũng phải chú ý cảm xúc của Ôn Hân, xem ra thiếu tá vẫn còn ở tiền tuyến.

“Hân à, có thể giúp mình đi hỏi bác sĩ tình hình của Miêu Miêu thế nào được không, mình muốn chăm sóc tới khi nào anh ấy khỏe, một nhà ba người bọn mình cùng nhau xuất hiện.” Quý Mai che giấu vẻ lúng túng trên mặt nói với Ôn Hân.

“Được.” Ôn Hân gật đầu với Quý Mai và Lưu Đông rồi ra khỏi phòng bệnh. Trước khi đóng cửa, cô còn nghe được một câu “giấu không nổi” của Quý Mai.

‘Anh đã trở lại, nhưng Lệ Minh Thần không phải vẫn ở tiền tuyến đó sao! Tại sao lại không giữ mồm giữ miệng thế chứ!’

Đúng vậy, Lưu Đông trở lại, Lệ Minh Thần còn ở đó, nhưng cô tin tưởng anh nhất định sẽ mang bản thân quay về an toàn.

Trong phòng làm việc bác sĩ, lời của chủ nhiệm khiến Ôn Hân cực kỳ bất ngờ. Tình hình của Miêu Miêu không ổn, vô cùng không tốt.

“Lần trước Tả phu nhân cầm tới tổng cộng 30 đơn thuốc, bây giờ còn không tới 20 đơn, xem xét theo tình hình của đứa trẻ này thì, ít nhất phải cần 20 đơn nữa mới có thể vượt qua giai đoạn nguy hiểm, nếu không có thuốc, chuyện về sau, người nhà tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý trước...”

Mắt của chủ nhiệm Tần lóe lên, như muốn bóp chết Ôn Hân đang sống sờ sờ, “Bệnh viện là nơi trị bệnh cứu người, bây giờ ông nói với tôi vì một loại thuốc mà đứa bé gặp nguy hiểm, vậy thì còn cần những người làm bác sĩ như các ông làm cái gì!”

Đồn nén nửa ngày, Ôn Hân không thể áp chế được nữa, trực tiếp nói toạc ra.

Bác sĩ đã sớm quen với những người nhà như vậy, trả lời bình thản theo cách giải quyết việc chung, “Tôi có thể hiểu tâm tư của các người, nhưng cô cũng biết, bệnh viện chúng tôi nhỏ, điều kiện không so sánh được với bệnh viện của thành phố lớn, nếu như cô nằm ở bệnh viện lớn của tỉnh khác thì đương nhiên khỏi cần nói, điều kiện của bệnh viện chúng tôi chỉ như thế, có thuốc đứa bé sẽ không sao, không có thuốc....” Chủ nhiệm tuổi gần 50 mang theo chút bất đắc dĩ nhún vai thở dài.

“Cô gái, theo lý thuyết, chuyện của người nhà bệnh nhân các cô tôi không tiện xen vào, nhưng để Tả phu nhân không đi tìm, là phiền phức vậy đấy.”

Tránh phiền toái là phải bỏ ra giá tiền tương ứng.

Tâm tình Ôn Hân không ổn định cuối cùng cô phải bình ổn lại cảm xúc, “Thuốc kia bao nhiêu tiền, ở thành phố S có không?”

“Thành phố S lớn vậy chắc chắn có, nhưng nếu nói về giá tiền, thì một đơn thuốc phải tốn ngần này.” Chủ nhiệm Tần giọng tay diễn tả với Ôn Hân.

Một đơn là một vạn, hai mươi đơn thì là.... Ôn Hân cảm thấy vàng đang lóe sáng trước mắt. “Tôi biết rồi, bác sĩ, trước khi tôi tìm được thuốc, ông cứ chữa trị cho đứa bé như thường đi, chuyện về sau tôi sẽ tới xử lý, còn có một chuyện, ba mẹ của đứa bé.... tạm thời đừng nói cho họ biết.”

Quý Mai và Lưu Đông chỉ là những người đi làm bình thường, kết hôn không lâu, trong nhà vốn không để dành được gì, hơn nữa Nghiêm Mỹ nhằm vào cô, vì thế Ôn Hân căn bản không muốn liên lụy tới bạn bè.

Đứng ở trước phòng trẻ nhìn em bé trong lồng kính, Ôn Hân chột vào kính nói với Tiểu Miêu Miêu ở bên trong: “Bảo bối, chuyện thuốc có mẹ nuôi rồi, con chỉ chịu trách nhiệm nhanh khỏe lên là được....”

Mấy ngày nay, Tả Dữu đi làm ở Vạn Bác luôn cảm thấy hành vi của chị dâu rất kỳ lạ, giống như thời tiết lúc nắng lúc đầy mây ở bên ngoài.

Tin tức về chống lũ cứu tế trên TV truyền ra cuộn cuộn, có một lần, Tả Dữu thậm chí hình như thấy bóng dáng Lệ Minh Thần, nói với mẹ, mẹ chỉ thở dài nói một câu an toàn là tốt rồi. Chị dâu càng lạ hơn, nghe được lời của cô, chỉ ngẩng đầu nhìn bầu trời mờ mịt bên ngoài một chút, sau đó lại khôi phục như ban đầu hoặc là cúi đầu hoặc là gọi điện thoại.

Có một lần, Tả Dữu cảm thấy Ôn Hân đang xoay sở tiền, mấy ngày nay lúc nào cũng có chuyển phát nhanh thỉnh thoảng gửi đến đơn vị, sau đó lúc tan làm chị dâu sẽ cực kỳ hứng thú cầm cái hộp nhỏ đó chạy thẳng đến bệnh viện.

Tả Dữu hơi ghen, từ lúc Tiểu Miêu Miêu nhà chị Quý Mai ra đời, tất cả sự chú ý của chị dâu gần như đều đặt ở bệnh viện và trên người đứa bé kia.

Nhưng hôm nay tan ca, Tả Dữu lại khác thường đi theo Ôn Hân tới bệnh viện, cô không phải đi giành lực chú ý với Miêu Miêu đâu, mà đi là bởi vì một cú điện thoại của Ôn Linh.

Tối hôm qua, cô vừa mới tắm xong nằm lỳ ở trên giường, thì anh Ôn gọi điện tới, cô vừa ngọt ngào kêu một tiếng anh Ôn, liền bị âm thanh thành thật nghiêm túc của Ôn Linh tiêu diệt tất cả kích tình.

Ôn Linh điện thoại tới ý là, anh cảm thấy “Hân Hân” có chuyện, hôm nay anh phát hiện tiền gửi ngân hàng trong nhà đều bị rút sạch rồi.

“Chắc là chị dâu muốn mua đồ gì đó thôi, anh không đi hỏi chị ấy mà hỏi em làm gì, chỉ biết xúi em làm việc, hừ!” Tả đại tiểu thư vừa lâm bẩm, vừa không quên đi theo Ôn Hân không xa cũng chẳng gần.

Chị dâu không trực tiếp đến phòng bệnh, mà lại vào phòng làm việc của chủ nhiệm ở cùng hành lang, Tả Dữu tò mò, ghé vào khe cửa nghe lén.

“Chủ nhiệm Tần, đây là hai đơn thuốc, hiện tại còn cần mấy đơn nữa là có thể?”

Tiếng lật giấy soàn soạt, nghe giống như lật tiếng lật ghi chép của bệnh nhân. “Tình trạng của đứa trẻ khôi phục rất tốt, theo tình hình trước mắt thì khoảng chừng tám đơn nữa là đủ. Ôn tiểu thư, tôi cũng thấy được, mười mấy đơn thuốc mấy ngày nay cô thu thập cũng rất vất vả, đều là mấy đơn từ nơi khác gửi tới, làm gì phải để bản thân mệt như vậy, Tả phu nhân không phải đã nói là đồng ý giúp cô bỏ ra mười mấy vạn tiền phí thuốc ao? Cô gái, sao phải quật cường thế chứ.”

Mấy ngày nay, nhìn Ôn Hân cầm thuốc đến bệnh viện hoặc ba đơn hoặc hai đơn hoặc một đơn, Tần Dật nói không xúc động là giả, nhưng nhìn gia thế của cô cũng biết, gia đình cô gái này bình thường, mười mấy vạn này cũng không biết làm thế nào mà xoay sở được.

“Chủ nhiệm Tần, bạn của tôi bây giờ vừa ở bên cạnh con, vừa chăm sóc chồng, chuyện của đứa bé tôi đảm đương, ông chỉ cần làm cho sức khỏe của Miêu Miêu tốt lên, những thứ khác không cần lo.”

Ôn Hân nói xong, để xuống thuốc, xoay người đi ra cửa, lúc tay đặt lên trên tay nắm cửa thì mắt đột nhiên tối sầm lại.

“Chị dâu!” Tả Dữu nhanh tay nhanh mắt.

38. Chương 38: Hai Mặt Tốt Xấu Của Tình Yêu (4)

Ôn Hân còn chưa hiểu đầu đuôi tai nheo thế nào thì khi mở mắt đã thấy mình được đỡ ngồi về chiếc ghế trước bàn làm việc của chủ nhiệm Tần, mà Tả Dữu thì đang sốt sắng đứng bên cạnh nhìn cô, “Chị dâu, chị đừng vội, vừa rồi chị ngã làm em sợ quá.” Tả tiểu thư vừa nói vừa vuốt lưng Ôn Hân.

Thật ra trước kia ngoài tật hay bị hoa mắt thì Ôn Hân không có bệnh nào khác, cô khẽ nói, “Buổi sáng ăn ít, có chút tụt huyết áp.” Trước kia khi công ty bận rộn tới mức ngay cả thời gian ăn cơm cũng không có, cô cũng thỉnh thoảng bị tụt huyết áp như vậy. Ôn Hân không để ý, đứng dậy kéo Tả Dữu tạm biệt chủ nhiệm Tần rồi rời đi.

Ra khỏi cửa phòng làm việc, Tả Dữu nãy giờ im lặng đột nhiên kéo lấy Ôn Hân, “Chị dâu, mẹ em quá đáng như vậy sao chị không sớm nói cho bọn em biết. Nếu không phải anh Ôn nói hai ngày nay chị đang xoay tiền bọn em mới phát hiện, chị định một mình đối phó đến cùng sao?”

Ôn Hân buông lỏng tay ra, nhìn Tả Dữu không nói gì. Tả Dữu nóng nảy: “Em đi tìm mẹ!” Tay vừa được thả bỗng bị kéo trở về, Ôn Hân lắc đầu: “Nếu đã là ‘thử’, thì em đi tìm cũng đồng nghĩa với việc chị cúi đầu nhận thua.”

“Vậy làm sao bây giờ!” Ôn Hân cố gắng nghĩ cách nhanh chóng giải quyết vấn đề, mắt Tả tiểu thư đột nhiên sáng lên: “Chị dâu, hay để em bảo anh em gọi ẹ! Anh ấy không sợ mẹ!”

Ánh mắt Ôn Hân như thể muốn nói ý kiến này thật ‘không có tính xây dựng’, cũng đúng, muốn một người tiền tuyến, tính mạng lúc nào cũng gặp nguy hiểm phải chú ý đến cả hậu phương.... Tả Dữu gõ đầu, mình đúng là.

Ôn Hân xoa xoa đầu Tả Dữu: “Tự chị sẽ nghĩ cách, em cứ giả vờ như không biết, không được nói cho Quý Mai đâu đấy.”

Cô nhìn bầu trời âm u bên ngoài, mong hôm nay là ngày thời tiết xấu cuối cùng trước khi trời nắng.

Năm ngày sau, Ôn Hân tìm mọi cách xoay sở để kiếm tiền, nghĩ mọi cách có thể, nhưng cuối cùng vẫn không nghĩ ra được gì.

Đứng ở cửa phòng làm việc chủ nhiệm Tần, chân Ôn Hân nặng như chì, không tài nào bước lên được.

“Trên cửa vẽ tranh của Da Vinci hay Picasso mà nhìn chăm chú vậy, cho anh mượn xem một chút?” Đột nhiên một cánh tay vòng qua vai truyền đến mùi hương quen thuộc, dù là lúc nào, hoàn cảnh nào, Tả Tuấn đều cột nhả như vậy.

Đến bây giờ Ôn Hân vẫn không rõ lý do tại sao lần trước Tả Tuấn lại làm như vậy, nhưng cô biết khác với vẻ ngoài bất cần đời, Tả Tuấn không phải kẻ đơn giản.

Ôn Hân hất tay anh ta ra, “Tả đại thiếu bị bệnh cũng nên đến bệnh viện tư nhân chứ, sao lại tới nơi này?”

“Tôi đúng là có thể đến bệnh viện tư nhân, nhưng bệnh viện tư nhân hình như không ai cần cái này?” Trong chiếc túi đẹp đã là một hộp nhựa nhỏ, chính là loại thuốc khiến Ôn Hân đau đầu không dứt. Số lượng không rõ, nhưng tuyệt đối đủ để Miêu Miêu hồi phục.

Cái này.... Ôn Hân sửng sốt.

“Muốn? Muốn thì lấy đi!” Cái hộp bay theo đường vòng cung rơi vào trong lòng Ôn Hân, nhân lúc cô còn đang sửng sốt, Tả Tuấn phẩy tay áo, vừa đi vừa nói: “Muốn cảm ơn thì lấy thân báo đáp, những thứ tôi không chấp nhận đâu ra....”

Thân thể dưới áo sơ mi đen cường tráng, theo từng bước đi của anh ta lấp ló như ẩn như hiện, Ôn Hân nói ra ba chữ “Không đứng đắn” đồng thời trong lòng cũng nhẹ nhõm.

Không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, dưới lớp da sói Tả Tuấn coi như tốt bụng.

“Tả Dữu lắm miệng.” Ngày Lưu Đông, thành phố C bỗng hừng nắng sau cả tháng âm u, Ôn Hân ngửa mặt hít mát nhìn trời, nói với Tả Dữu đứng bên cạnh.

Sau khi biết là anh cả ra tay Tả Dữu cũng biến sắc mấy lần, “Chị dâu sao em biết được lúc gọi cho bạn vay tiền lại bị anh em nghe thấy chứ?” Tiền tiêu vặt của Dữu Tử luôn bị khống chế, hàng tháng lấy định kỳ, với tính cách của cô đời nào lại có tiền gửi ngân hàng? Tả Dữu vội đổi đề tài để thoát khỏi lúng túng: “Chị dâu, nước lũ đã lui, anh em cũng sắp về rồi!” Đầu ngón tay quét lướt qua gò má hơi đỏ ửng của Ôn Hân, Tả Dữu trêu ghẹo.

Đúng vậy, cuối cùng anh cũng sắp về rồi, tương gần một tháng nay, Ôn Hân gồng mình đến mức sắp đứt hết cả gân cốt.

Lệ Minh Thần, em nhớ anh lắm....

Càng trông mong cái gì, hình như lại càng khó đến. Rõ ràng là chờ Lệ Minh Thần, ai dè người tới lại là mẹ của Lệ Minh Thần.... Cùng với mẹ Ngụy Dục.

Trong một gian phòng làm việc tư nhân tại Vạn Bác Ngũ Lâu, Ôn Hân nhìn hai người đàn bà xinh đẹp ngồi cạnh nhau, trong đầu đột nhiên nảy ra một câu thành ngữ rất thú vị. Mặc dù lấy nó dùng cho người lớn có vẻ hơi bất kính, nhưng Ôn Hân vẫn cảm thấy rất chuẩn.... Ấy là ‘Cầu kết với nhau làm việc xấu.’

“Ôn Hân, chuyện lúc trước là dì không đúng, dì nhìn ra được con là một đứa bé kiên nhẫn, dì quyết định không phản đối con vào Minh Thần nữa, nhưng trước lúc đó, bạn dì, con cũng biết, chính là Ngụy phu nhân đây muốn nhờ con giúp một chuyện. Dì cảm thấy chuyện này nếu như không cho dì biết, sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt đối với tương lai của con và Minh Thần, cho nên hôm nay muốn tới đây cùng dì.”

Ôn Hân yên lặng, nhìn Nghiêm Mỹ cùng Đông Lệ như nhìn trò cười. Một người phụ nữ cứng rắn cả đời lại chủ động nhận thua với cô, nếu Ôn Hân mà tin là thật thì cô chính là đồ ngốc.

Thấy Ôn Hân không lên tiếng, Đông Lệ lau khóe mắt, “ Tâm à, Ngụy Dục tuần trước tới Mĩ làm phẫu thuật, nhưng bác sĩ nói cảm xúc của thằng bé không ổn định, cứ để vậy mà lên bàn mổ thì nguy hiểm sẽ tăng rất nhiều, ý dì muốn...dì muốn nhờ con tới chăm sóc A Dục, dì chỉ có một đứa con trai đó thôi...”

Đông Lệ khóc không những không lấy được chút đồng tình nào của Ôn Hân, ngược lại khiến cô cau mày nhớ lại chuyện cũ....

Lúc ấy trên tường cũng là treo một chiếc đồng hồ tròn, kêu tích tắc, mà người khóc là cô.

Ba bị bệnh, Đông Lệ dẫn người tới làm loạn, luẩn quẩn bên tai là không phải tiếng мэng thì là tiếng đồ đạc vỡ.

Ầm!

Cửa bị đẩy bật ra từ bên ngoài, nói đẩy cũng là đánh giá thấp sức của Lệ thiếu tá rồi.

Cánh cửa chắc chắn lung lay trước mặt Lê Minh Thần hai cái sau đó bất động, bay xuống như thể một chiếc lá cây Lê Minh Thần tiện tay phui đi vậy. “ Bà Nghiêm, bà biết tôi không thích nhất là cái gì không.”

Một, can thiệp vào cuộc sống của anh; hai: sắp xếp cuộc sống của hắn; ba, thường xuyên xuất hiện trong cuộc sống của anh. Ba điểm này là Lê Minh Thần nói với bà năm anh tốt nghiệp trường quân đội, bà đến nhà Nghiêm Quang Dự sắp xếp đơn vị cho Lê Minh Thần.

Bao năm vậy rồi, bà cho rằng con trai lớn sẽ không tự trách mình như xưa, thật không ngờ...

Sắc mặt Nghiêm Mỹ tái nhợt nhìn con trai về sớm hơn ba ngày so với dự định đi vào rồi mang người đi ra ngoài. Toàn bộ quá trình, đầu bà ta tê rần, đại não ong ong như không phải của mình nữa vậy.

“ Tả phu nhân, con tôi...” Trong lòng Đông Lê vẫn còn lo nghĩ chuyện của mình, Ngụy Dực quả thật không có Ôn Hân không được, nhưng bà ta còn chưa dứt lời Nghiêm Mỹ đã đuổi theo ra cửa.

Ôn Hân tựa vào trong lòng Lê Minh Thần, trong mũi ngửi được mùi bùn ướt cùng mồ hôi, nhưng cô không để ý chút nào, qua mặt lại cọ cọ chớp mũi lên quần áo anh. Lê thiếu tá gần một tháng không có một ngày ngủ ngon bị hành động thân mật của cô làm cho cứng ngắc một chút: “ Đây là chỗ để em nghịch đây à.”

Ôn Hân lặng lẽ cho ngón tay vào lòng bàn tay anh gãi gãi, khiến anh ngứa ngáy, nhỏ giọng nói: “ Lê Minh Thần, thật may là anh bình an trở về...”

Vợ chồng son đang hạnh phúc lưu luyến, Nghiêm Mỹ từ phía sai chạy tới, “ Minh Thần, mẹ thật sự không có ý gì khác, Ngụy Dực phẫu thuật cần người chăm sóc, Ôn Hân là lựa chọn thích hợp nhất...”

“ Bà Nghiêm, bà đã quan tâm tới sự sống chết của người ta như vậy thì hãy quan tâm tới cùng luôn đi, mời mấy chuyên gia thấy quý gì gì đó đến đây, như vậy không chỉ có Ôn Hân có thể chăm anh Ngụy, mà ngay cả những người có lòng cũng có thể giúp. Ý này không tệ chứ?”

Ánh mắt con trai quá mức sắc bén, sắc bén đến độ mưu kế Nghiêm Mỹ bày ra để hai người chia cách cũng bị nhìn thấu

“ Lê Minh Thần, sao cái gì anh cũng biết vậy?” Cô cũng không tin Lê Minh Thần mới vừa đứng ở cửa nghe mấy câu là có thể biết toàn bộ tính toán của mẹ anh.

“ Anh là ai chứ, trước kia anh đã từng là Doanh trưởng điều tra doanh, cho nên về sau tốt nhất em đừng lừa anh! Nếu không bị anh phát hiện...”

Lê thiếu tá cười hai tiếng, anh còn lâu mới nói cho cô biết, anh về sớm hơn dự định, là bởi vì có hai người mật báo cho anh. Ở cửa Vạn Bác, thừa dịp cô không chú ý, Lê thiếu tá trực tiếp đưa tay kéo vợ lên xe việt dã. “ Về nhà!”

Trợ lý Ôn của công ty Vạn Bác xưa nay chưa bao giờ đến trễ về sớm hôm nay dưới ánh mắt của mọi người lại trốn việc rồi...

Ôn Hân không biết Lê Minh Thần lại có nhà ở thành phố, vừa vào cửa Ôn Hân liền bị mùi vị gia đình trong căn nhà quyến rũ. Đổi giày đi vào phòng khách, cô đưa tay sờ hoa bách hợp trong bình hoa, xoay người nói với Lê Minh Thần: “ Nhà ai vậy? Không thể nào là nhà anh được.” Cô nói rất chuẩn.

Đừng bảo anh vừa bận rộn ở tiền tuyến một tháng, cho dù không có, thì loại quân nhân cầm rẽ ở doanh trại như Lê Minh Thần cũng không thể nào có căn nhà đầy hơi người thế này được.

“ Có sao lại không thể là của anh...” Lê thiếu tá từ phía sau ôm Ôn Hân vào trong lòng, miệng lướt trên cổ cô khẽ cắn hôn, “ Nhà này làm sinh lễ, em gả cho anh có được không...”

Cổ áo đã bị thiếu tá cắn mở ra một mảng lớn, làn da trắng mịn lộ ra kích thích thiếu tá bị phơi nắng khô hạn hơn một tháng.

Ôn Hân giãy giụa trong lòng anh, cố gắng trấn định: “ Ai muốn gả cho anh, hơn nữa anh đừng quên lần trước là tên đáng ghét nào bắt nạt em xong rồi bỏ chạy.”

Nhìn hai má Ôn Hân phồng lên như cái bánh bao nhỏ, Lê Minh Thần nhin không được cắn gò má cô một cái, “ Bà xã, lần trước là anh không đúng, làm em đau rồi...” Ừ, thái độ nhận sai cũng khá thành khẩn.

“ Lần này anh bảo đảm nhẹ nhàng!” Ôn Hân bị ôm lên còn chưa có phản ứng, đã bị Lệ Minh Thần bắt cóc lên giường.

“ Lệ Minh Thần, sao anh...” Ôn Hân vốn định chiều theo ý anh. Nhưng chờ thiếu ta cởi áo ra, co suýt nhin không được khóc ra thành tiếng,

Xa nhau một tháng, cơ thể trước khi đi coi như sạch sẽ bây giờ bùn đất cùng vết máu, vì thời gian đã lâu nên máu cũng đen lại như màu bùn. Nhận ra nguyên nhân khiến Ôn Hân biến sắc, Lệ Minh Thần vội vàng mặc quần áo vào nói, “ Lúc về chỉ thay quần áo, còn chưa tắm, phải đi tắm ngay, bảo đảm sau mười phút sẽ trở lại chiến trường...!” Lệ Minh Thần lại bất ngờ tập kích, hôn lên má cô một cái, rồi mới xuống giường.

Từ phòng ngủ đến phòng tắm có vài mét, thiếu tá nói chừng năm lần: không cho nhìn lên!

Ôn Hân đau lòng cười, cô biết Lệ Minh Thần sợ cô nhìn thấy vết thương trên người anh...

“ Được!” Cô đáp.

Ôn Hân nằm ở trên giường các loại, từ sáu rưỡi đợi đến sáu giờ bốn lăm, lại từ sáu giờ bốn lăm đợi đến bảy giờ, tiếng nước chảy trong phòng tắm không ngừng, Lệ Minh Thần mãi vẫn chưa ra.

Cuối cùng cô vẫn không nhin được, xuống giường rón rén đi tới phóng tắm.

Thiếu tá đóng cửa rất chặt, Ôn Hân mất một lúc lâu mới mở hé cửa mở ra.

Lệ Minh Thần không nằm trong bồn tắm mà đứng ở dưới vòi phun quay mặt vào tường không tắm.

Nước từ trên người chảy xuống gạch men rất sạch, Ôn Hân cảm thấy anh có chút không ổn, cũng không đoái hoài tới xấu hổ khi nhìn anh trần truồng, trực tiếp mở cửa đi vào.

“ Lệ Minh Thần...” Trước kia Ôn Hân chỉ là nghe nói làm lính khổ chính cô vẫn chưa được cảm nhận.

Làm lính cầm tiền của quốc gia, bình thường chỉ cần làm chút huấn luyện, sau đó chuẩn bị sống an nhàn qua chục năm hòa bình.

Nhưng khi nhìn thấy Lệ Minh Thần đứng ngủ ở đó, Ôn Hân đột nhiên đau lòng. Cô vừa định tới đánh thức Lệ Minh Thần, thì bỗng trượt chân một cái.

Á.....

39. Chương 39: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn

Còn chưa thấy đau, Ôn Hân đã được ôm vào một lồng ngực ấm áp. Một tay vát sau lưng, eo được đỡ lấy, cái tư thế này khiến cho cô có chút không thoải mái. “Lệ Minh Thần anh đã tỉnh chưa?”

“”

Hô hấp bên tai vẫn đều đều như cũ, anh còn ngủ. Ôn Hân gọi một tiếng, đưa cánh tay còn tự do lên chạm vào mặt anh, khẽ vuốt ve, “Anh vất vả quá.”

Một tháng không gặp, da anh thô ráp hơn rất nhiều, tác dụng làm trơn của nước từ vòi hoa sen cũng có hạn, sờ vẫn thấy sần sùi.

Khi ngón tay vuốt tới nếp nhăn trên trán anh thì trong không gian hơi nước mờ mịt bỗng vang lên giọng anh: “Bé yêu, em thực lòng muốn kiểm tra thể năng của anh đúng không?”

Cô ngẩng đầu, không hề ngoài ý muốn chạm vào đôi mắt thâm thúy như đêm đen của Lệ Minh Thần, “Anh giả vờ ngủ lừa em!” Cô tức giận.“Không lừa em, anh bị em sờ tỉnh.” Thiếu tá lên tiếng phủ nhận nhanh như tốc độ anh cởi quần áo cho Ôn Hân.

Cả người đã bị cởi sạch, Ôn Hân bị thiếu tá hôn tới mức đầu óc mụ mị, trong miệng nức nở nghẹn ngào nói: “Lệ Minh Thần không phải anh mệt sao?”

“Cho nên mới cần tăng cường rèn luyện, bổ sung thể năng.” Ngay cả địa điểm cũng không muốn đổi, Lệ thiếu tá trực tiếp đặt Ôn Hân lên tường gạch men sứ.

Gạch men sứ, nước chảy, cộng thêm nhiệt độ đàn ông, khi những thứ vừa trơn vừa nóng bỏng cùng nhau tập trung ở trên người cô thì Ôn Hân chỉ có thể bất lực bám lấy Lệ Minh Thần, mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Theo lý thuyết, đàn ông đói bụng hơn một tháng, gấp gáp mới là phản ứng bình thường. Ôn Hân cũng đã chuẩn bị sẵn sàng ứng phó với người đàn ông của mình. Nhưng hôm nay anh như bị quỷ ám, Lệ thiếu tá động kinh chỉ dùng sức ngoài miệng, chứ thật ra cứ gặm gặm cô từng xiu từng xiu một khiến cơ thể cô vừa nhột vừa tê: “Lệ Minh Thần, dừng...” Còn tiếp tục như vậy, cô sẽ kiệt sức ngồi luôn xuống đất cho xem.

Thiếu tá như không nghe thấy, vẫn cắn cắn vành tai cô từng chút một, trong miệng lẩm bầm cái gì đó. Ôn Hân đã hoàn toàn kiệt sức, cho đến khi anh từ từ tiến vào mới nghe rõ. Thiếu tá nói: Bà xã, lần trước là anh không tốt.

Nước mắt của Ôn Hân bỗng không khống chế được trào ra như mưa, hòa với bọt nước mồ hôi thành dòng suối vừa mặn vừa chất còn mang một ít ngọt ngào chảy dọc theo sống lưng anh.

Cô ôm cổ Lệ Minh Thần thật chặt, quần lầy người anh như gấu Koala, hạ thân ấm áp, bao dung toàn bộ.

Ôn Hân ghé vào tai anh cũng khẽ nói: “Còn em lại yêu người đàn ông không tốt này.”

Chuyện đời vĩnh viễn không nói trước được, Ôn Hân nghĩ tình yêu đời này của cô đã bị thiêu trụi bởi Ngụy Dục rồi, nhưng cho đến khi gặp được Lệ Minh Thần cô mới biết, chồi xuân tình yêu nảy nở sau cơn hạn hán mới là những chồi non xanh tốt nhất.

Lời nói của Ôn Hân, nhiệt độ của Ôn Hân cùng với nơi non nớt chặt khít của Ôn Hân, tất cả đều khiến Lệ Minh Thần mệt mỏi suốt một tháng cảm thấy thỏa mãn hơn bao giờ hết. Có được người vợ như thế, anh còn mong gì hơn.

Hối tiếc xuất hiện những lúc hiếm hoi được chớp mắt suốt một tháng qua đã tan biến. Anh ôm Ôn Hân cùng hưởng cực lạc.

Ôn Hân say mê, ngực bị cắn, đầu óc có chút mơ màng nghĩ, nếu như đổi là cô đi chống lũ một tháng còn lâu mới có thể lực, lực cánh tay ôm cô, làm vận động lâu như vậy....

Lệ Minh Thần như đứa bé nhìn đói lâu, mút đầu nhũ hoa Ôn Hân, đôi bánh bao trắng trắng tròn tròn hình như lớn hơn lần trước, cũng mềm hơn. Mỗi khi anh khẽ cắn một cái, cô đều sẽ kêu lên hai tiếng giống con mèo con, giống như lông vũ nhẹ nhàng cọ cọ lòng anh. T

hân thể kìm nén quá lâu, phía dưới đã nổi gân xanh đến phát đau, thiếu tá cảm thấy cô đã thích ứng được, đầu lưỡi vòng một lượt khắp ngực cô, ôm cô lên, từ từ thả xuống.... tiến vào thật sâu. Tốc độ không nhanh không chậm khiến Ôn Hân gần như có thể cảm nhận rõ ràng thứ đó nổi đầy gân xanh của anh đang kéo căng mình.

Đã bị anh ‘hành hạ’ đến mức sắp hòa tan, Ôn Hân túm lấy đầu vai anh, nức nở nói, “Nhanh lên một chút...”

Nếu thiếu tá không “Tiến lên”, anh không điên, cô cũng sẽ điên mất. Mặt Ôn Hân đỏ ửng, vùi vào cần cổ anh, cũng giả vờ không thấy Lệ Minh Thần kích động đến mức cơ ngực căng lên.

Lệ Minh Thần cười, cười vô cùng vui vẻ, anh ôm lấy đôi chân Ôn Hân kéo lên. Lệ Minh Thần không ngừng tiến sâu vào, địa điểm cũng bị thiếu tá đổi từ tường sang trên bồn rửa mặt.

Ngày ấy, Lệ thiếu tá chỉ có cơ hội tiến hành một hiệp liên đánh chuồng thu binh trước thời gian, bởi vì sau lần đầu tiên, “bà di” của Ôn Hân tới chơi.

Ôn Hân đỏ mặt, Lệ thiếu tá cũng không tốt hơn là bao, luống cuống tìm khắp phòng. Nếu không nhờ Ôn Hân núp dưới chăn nhấc nhỏ, anh sẽ không nhớ ra, tại một căn nhà ngay cả đàn ông cũng ít ở muốn tìm đồ dùng dành cho phụ nữ là bất khả thi.

“Thiếu tá, xuống lầu giúp em mua chút đồ, được không...” Nhìn Lệ Minh Thần mặc áo sơ mi màu xanh nhạt, phía dưới chỉ mặc một chiếc quần cộc màu đen đi qua đi lại trong phòng, Ôn Hân một khắc trước vẫn còn đau khổ vì mình chỉ có thể dùng giấy vệ sinh cũng bắt đầu đồng tình với anh....

Đưa mắt Lệ Minh Thần cầm danh sách cô viết ra cửa, Ôn Hân trèm chân, nhắm mắt, cười khanh khách.

Trên thế giới, bi kịch lớn nhất không phải làm tình đang cao trào thì bị bắt ngừng, cũng không phải sau khi bị bắt ngừng còn bị sai đi mua đồ phụ nữ. Bi kịch lớn nhất trên thế giới đó là làm tình chưa cao trào đã bị sai đi mua đồ, kết quả còn không mua được.

Lệ thiếu tá cầm danh sách, cố giả vờ bình tĩnh cầm cái giỏ đựng quần lót phụ nữ, đứng trước dãy hàng băng vệ sinh có cảm giác rơi lệ trong gió: Loại ban đêm mua 35cm à? Hay 42cm? Là mua loại mỏng thông khí? Hay mua loại dày? Là Hộ Thư Bảo? Hay là ABC....

Lệ thiếu tá chóng hết cả mặt, thế giới của phụ nữ còn phức tạp hơn cả bản đồ tác chiến ở doanh trại của bọn anh không biết bao nhiêu lần.

Cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ, Lệ thiếu tá nằm ở trên giường, đang ôm vợ mơn trớn giải nghiệm thì tên Cao Hán chết tiệt kia gọi tới. Doanh trưởng Cao lần này rất hiền hoà, không nhanh không chậm hỏi Lệ Minh Thần đang ở đâu, sau đó chậm rãi nói: “Thiếu tá nghỉ ngơi đủ rồi, trở lại một chuyến được không?”

Lệ Minh Thần mới ngủ được mấy phút, đổi tư thế, bấp dùi gác lên Ôn Hân, kéo cô về phía mình như gấp lạp xường. Anh cũng học giọng điệu quái lạ của Cao Hán nói: “Doanh trưởng nói như vậy chứng tỏ tôi có quyền từ chối đúng không?”

“Hắc hắc” Cao Hán cười hai tiếng, sau đó thẳng thắn đáp hai chữ: “Không có.”

Lệ Minh Thần trợn mắt nhìn điện thoại chỉ còn lại tiếng títt, hung hăng tắt điện thoại, “Cao khốn kiếp!”

Ôn Hân vẫn nhắm mắt nghe anh nói chuyện điện thoại bật cười ra tiếng, “Còn Cao Lão Trang cơ đấy....”

Sau khi triển miên giảm bớt, Lệ Minh Thần vui ở cổ cô cọ cọ này giờ cuối cùng cũng quần áo chỉnh tề đứng ở cửa, có chút đáng thương nhìn Ôn Hân, “Chìa khoá để trên bàn đó, nhà giao cho em, nhớ đúng giờ đấy....!”

Phụt, cũng không phải là tổ xe lửa, nói tăng tốc là tăng tốc được, xảy ra án mạng đấy. Ôn Hân định từ chối, nhưng nhìn Lệ Minh Thần đường đường là một đàn ông bầy thước lại đứng ở cửa giống như chú chó Nhật chờ câu trả lời của cô, Ôn Hân cũng không nhẫn tâm, cô gật đầu một cái, “Ừm!”

“Vợ ơi, anh đi nhé...”

Khó nhất chính là tạm biệt, đặc biệt là tạm biệt anh, Ôn Hân mở to mắt, vẫy tay, không lên tiếng.

Tiếng cửa khoá cạch một cái, lúc này Ôn Hân mới như mất mát gọi: Lệ Minh Thần....

Gian phòng trống rỗng ngoại trừ còn dư lại chút mùi hương của anh thì không còn gì khác. Cô ngã xuống giường, vùi mặt vào trong chăn.

“Thật sự không nở rời xa anh à!” Người đã đi lại quay lại, Ôn Hân nghe tiếng, kích động nhảy xuống giường, chân trần chạy ra ngoài.

“Không nở, thật sự không nở.” Ôn Hân như chú chim nhỏ bay vào trong ngực anh, ôm thật chặt người đàn ông của mình. Giây phút kia cô mới hiểu được, người mình đang ôm chính là hạnh phúc của cô.

Lệ Minh Thần cuối cùng vẫn đi, cuộc sống của Ôn Hân cũng tạm thời trở lại quỹ đạo. Qua mấy ngày nay xem ra Nghiêm Mỹ quả thực rất sợ đứa con trai này, bởi vì từ sau lần trước, bà ta không xuất hiện trước mặt Ôn Hân nữa.

Lá rơi trên đất càng ngày càng nhiều, tới khi không còn lá nữa thì thành phố C chính thức trải qua mùa thu ngắn ngủi nhảy vào mùa đông giá rét.

Ngày 29 tháng 11, Ôn Hân có chút thấp thỏm.

Một người quản lý ở tầng cao đã ‘vô tình’ nói với cô hôm nay Ngụy Dược phẫu thuật.

Trong vòng mấy tháng sau khi Vạn Bác bị thu mua, Hằng Vũ liên tục nhận được nhiều đơn hàng lớn. Mất thấy tiền thưởng cuối năm sắp tới tay, phần lớn nhân viên Vạn Bác có mấy phần cảm thấy mang ơn vị giám đốc Ngụy tuổi trẻ tài cao này.

Cũng bởi vậy khi ‘tình cờ’ biết được trợ lý Ôn có quan hệ với giám đốc Ngụy, mọi người thường ‘vô tình’ đánh tiếng với Ôn Hân đôi chút.

“Dù đã chia tay nhưng quá khứ đã từng ở bên nhau, hiện giờ giám đốc Ngụy phẫu thuật. Chuyện lớn như vậy đổi lại là tôi, đừng nói chia tay, cho dù hai bên đều đã kết hôn rồi thì ít nhất cũng phải hỏi thăm mấy câu. Cô không biết đâu, ngày đó đi qua phòng làm việc tôi nghe thấy mẹ giám đốc Ngụy khóc, chao ôi.....” Trong phòng rửa tay tình cờ nghe được mấy câu này khiến Ôn Hân thoải mái.

Tầng lầu kia bình thường không có ai đi qua, kẻ đứng sau lưng nhân viên ‘trùng hợp đi ngang qua’ là ai, đáp án không cần nói cũng biết.

Ngày ấy, Ôn Hân đợi đến khi hai nhân viên kia đi rồi, mới ra khỏi phòng. Đứng ở trước gương rửa tay, Ôn Hân không rõ nét mặt mình là không để ý, để ý, đau lòng hay là kìm nén sau khi bị hiểu lầm.

Khi đó cô không hiểu, nhưng bây giờ cô đã hiểu, dù Ngụy gia đã làm gì với cô, Ngụy Dược vẫn là vết sẹo không bao giờ khép lại được trong trái tim cô....

Bạch Lộc vừa khóc vừa lao vào phòng làm việc của cô.

“Ôn Hân, tôi sai rồi, ban đầu tôi không nên phối hợp với dì lừa cô nói tôi ở bên Ngụy Dược. Tôi sai rồi thật sự sai rồi, ngày đó sau khi cô đi, Ngụy Dược vốn muốn đuổi theo cô, nhưng dì bảo nếu anh ấy ra khỏi cửa Ngụy gia, dì sẽ lập tức chết cho anh ấy xem. Cứ như vậy Ngụy Dược bị giam ở nhà nửa tháng, lúc ra được mọi người đã dọn đi rồi. Ngụy Dược thật sự yêu cô...”

Thử nghĩ, buổi chiều đang làm ở phòng làm việc đột nhiên bị một người luôn coi mình là tình địch xông tới, kể cái gọi là chân tướng năm đó, bạn sẽ nghĩ thế nào. Yêu, còn dễ nói. Nhưng tình yêu của Ôn Hân đối với Ngụy Dược đã sớm phai nhạt rồi.

Cô day day huyết thái dương, “Nhưng gì cô nói, tôi đã sớm biết. Những thứ này đã không cần thiết với tôi nữa rồi”. Ôn Hân muốn kết thúc câu chuyện tại đây, cô sợ Bạch Lộc sẽ nói những thứ mình không muốn nghe, nhưng nếu như không nói, Bạch Lộc đã không tới đây làm gì.

Phó cục trưởng Cục vệ sinh cao cao tại thượng nhìn con gái như phát điên, đột nhiên kéo tay Ôn Hân nói, “Vậy tôi Vạn Nhi cầu cô, đi bệnh viện thăm nó đi, giải phẫu kết thúc, bác sĩ nói ý chí cầu sinh của nó rất thấp, lúc nào cũng có thể.... Không qua khỏi....”

Nước mắt không phải giả, Bạch Lộc thực sự yêu Ngụy Dược. Nhưng yêu có lúc chính là khổ sở, Bạch Lộc đối với Ngụy Dược, Ngụy Dược đối với cô, không có vui vẻ, chỉ có đau.

Thấy ánh mắt Ôn Hân loé lên, Bạch Lộc tiến tới, cô ta giơ bàn tay lên tát bôm bốp lên mặt mình, “Lần trước đánh cô, tôi trả lại cho cô, cầu xin cô đi thăm anh ấy....”

Cánh cửa kính bên ngoài có rất nhiều lỗ tai dựng lên nghe ngóng, Ôn Hân trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cuối cùng nói một câu: “Anh ta đang ở nước ngoài, không kịp.”

Ôn Hân đứng trước toà nhà màu trắng quen thuộc, giữa đầu nhìn mấy chữ Bệnh viện nhân dân số một, cô thật sự không muốn thừa nhận, mìn tới là vì câu nói kia của Ngụy Dược.

“Cho dù chết, tôi cũng muốn chết ở nơi nhìn thấy cô ấy.”

Si nhân si nhân, hữu duyên vô phận....

Bạch Lộc đứng cách đó ba thước đợi cô, ánh mắt nhìn cô giống như tù nhân không trông coi sẽ chạy mất. Ôn Hân lắc đầu một cái, thôi, hai người bọn họ cũng chỉ là tôm tép bị cuộc sống lấy ra tiêu khiển, cần gì làm khó lẫn nhau.

Đang định cất bước thì điện thoại trong túi xách đột nhiên vang lên. Đã trải qua một ngày khác thường hỗn loạn, Ôn Hân thiếu chút nữa quên xin phép đứng bốn giờ mỗi ngày.

Không biết Lệ thiếu tá thật sự không nở rời xa cô hay là anh định quản lý quân sự hoá cô đây. Bốn giờ chiều mỗi ngày anh nghỉ ngơi mười phút báo cáo công việc ban sáng, buổi tối nằm ở trên giường còn phải thoả mãn ‘tính dục’ đàn ông.... Mở điện thoại di ddoogj cùng anh ‘tán gẫu’ đến khi ngủ mới thôi.

Có lần Ôn Hân thật sự quá mệt mỏi, điện thoại mới nói được mấy câu đã ngủ mất, sáng hôm sau tỉnh lại nhìn, điện thoại vẫn đang kết nối. Ôi mẹ ơi! Cuộc trò chuyện kéo dài 7 tiếng 56 phút.... Di động Trung Quốc chắc sẽ thích lắm.

Ôn Hân biết đây là cách biểu đạt nhớ nhung của anh, nhưng bây giờ nhìn chằm chằm di động, cô đột nhiên có cảm giác chột dạ như làm chuyện có lỗi.

40. Chương 40: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn (2)

“Lệ Minh Thần...”

“Ở bệnh viện sao?” Giọng nói của thiếu tá Lệ không giận không buồn, tỉnh táo nói thẳng, trong lúc nhất thời khiến không khí trở nên bế tắc ngay cả đường lui cũng không có.

Cô gật đầu với Bạch Lộc một cái, ý bảo cô ấy đợi lát nữa, sau đó liền quay lưng lại đứng ở bên kia đường một chút: “Tình báo của thiếu tá đúng là chính xác mà.”

Nếu như anh không biết thì gánh nặng của Ôn Hân còn lớn hơn, bây giờ thì tốt rồi... cả người nhẹ nhõm.

Bà Nghiêm lại cường điệu mọi chuyện hôm đó lên không ít, cố ý để tin tức ngày phẫu thuật truyền đến tai Tô Duyệt, “thỉnh thoảng” Cao Hán lại nói đến chuyện bà Nghiêm điều người từ bệnh viện của Tướng Nhất Bằng đến, tất cả mọi chuyện đều không qua được đôi mắt nhỏ xíu của lão Cao. Lệ Minh Thần ở một bên oán thầm Lão Cao với bà Nghiêm đều là phường trộm cướp, đi từ doanh bộ ra phòng hờ cho Ôn Hân.

“Nếu tình báo không chính xác, vợ chạy lúc nào anh cũng không biết đâu.” Ôn Hân thản nhiên khiến Lệ Minh Thần lén thở phào nhẹ nhõm. Từ trước tới nay Lệ Minh Thần không sợ trời không sợ đất, tự tin sống qua ngày, nhưng trong chuyện của Ôn Hân, anh ít nhiều cũng có chút...

“Đi gặp ai đó sao?” Cách nhau thật xa nhưng Ôn Hân chỉ cần nhắm mắt lại là có thể tưởng tượng ra hai hàng lông mày đen nhanh nhẹn lại thành một nhóm của thiếu tá Lệ.

“Vâng.” Ôn Hân nén cười, “Thiếu tá, sao em lại nghĩ thấy mùi chua rồi.”

“Khụ khụ, đây là vấn đề nghiêm túc.” Thiếu tá Lệ bị vạch trần cảm Ôn Hân cười nhạo. “Đi thăm anh ta anh không phản đối, nhưng có một yêu cầu...”

Cúp điện thoại xong, Ôn Hân cười đi về, khi còn cách Bạch Lộc một bước xa thì tin nhắn của thiếu tá cũng được gửi tới.

Nội dung tin nhắn: Điều thứ nhất kiên quyết không thể phạm, điều thứ hai dám phạm anh sẽ không tha cho em, điều thứ ba phạm phải em nhất định sẽ chết.

Bạch Lộc căng thẳng chỉ sợ Ôn Hân sẽ thay đổi ý định, cô vạn lần không ngờ đột nhiên Ôn Hân khẽ cười một tiếng sau đó bước chân còn nhanh hơn chính mình đi thẳng vào ngôi nhà.

Ôn Hân cười không phải vì cái khác, bởi vì ba quy định kia đều vì một quy định chính... khi chăm sóc cho tên nhóc kia thì đồng thời trong lòng phải lẩm nhẩm tên người đàn ông của mình “Lệ Minh Thần”.

Hũ dấm thiếu tá Lệ, anh phải biết rằng bây giờ cho dù có mười “tên nhóc” kia đến đối với em, em cũng không đổi.

Lệ Minh Thần đưa lão Tam đến sân huấn luyện thì nhóm binh lính đang đứng nghe doanh trưởng phát biểu. Hầu Tử thắc mắc với chiến hữu bên cạnh: Liên trưởng với phó doanh sao phải tranh công việc đảm đương đám tân binh này? Ăn nhiều muối quá à?

Hầu Tử bị vỗ đầu một cái, “Ngốc vừa thôi, cậu chán sống rồi đúng không, nếu lão Lệ biết chưa biết chừng còn cho lão Tam với đám tân binh trượt hết, đến lúc đó xem cậu còn có thể ngồi đây như lúc này được nữa không...” Tam liên với Phó liên trưởng đang ngồi im nghe thủ hạ Tiểu Bình báo cáo.

Hầu Tử le lưỡi, thừa dịp Phó liên không chú ý, bàn chân như bôi dầu chạy mất.

Chiếm Đông Phong hiểu rõ chân tướng mọi chuyện nên không muốn quan tâm đến tên nhóc Hầu Tử thôi kia, anh ta càng không nói cho nhóc đó biết mình tình cờ nghe được nguyên nhân chính khiến Lệ Minh Thần bị “mất giá” phải đến trại tân binh, bây giờ không có quân diễn, không có tập trung huấn luyện quân khu, chỉ có mỗi trại tân binh là “có việc”.

Lão Lệ à, con đường tình yêu không dễ đi đâu, cậu định làm thế nào để cảm tạ phúc lợi mà tổ đã đưa cho cậu đây?

Chiếm Đông Phong xoa xoa cằm, rút cuộc nhìn sang Lệ Minh Thần vẫy tay.

Ngày 12 tháng 7, trong thời tiết ươm lạnh, trên trời có vài đám mây trôi lững lờ. Trại tân binh bị thiếu tá Lệ hành hạ ba tuần lễ rồi cuộc trên mặt cũng hiện lên sự hưng phấn ít ỏi.

Một đám bị doanh trưởng ném ở sân huấn luyện chia thành từng nhóm khiến những tân binh đều cảm thấy tò mò... bởi vì Liên trưởng mặt bao công đột nhiên lại có ngày nắng như thế này, chắc chắn là phát tình rồi. Bọn họ không biết nội tình, mà tin tức Chiếm Đông Phong vừa mang đến cho Lệ Minh Thần mà nói chính là mùa xuân đến rồi.

Ôn Hân tới doanh trại, không phải mùa xuân đã đến rồi sao...

Bộ đội duy trì trật tự đã sớm thành thói quen nhưng hôm nay đến cả Phó trại cũng không giữ quy củ, chạy như điên đến cửa thì thấy một cô gái đang đứng trước mặt của thiếu tá Lệ, cũng lưỡi nhiều lời, chỉ hét to sau lưng Lệ Minh Thần: “Đồng chí thiếu tá hãy chú ý, anh phải là người đi đầu kỉ luật.”

Đối với Lệ Minh Thần, bây giờ chẳng muốn duy trì trật tự đại đội cũng lưỡi phải dạy dỗ rồi.

Thiếu tá Lệ bị mắng ngược lại không thêm quan tâm, vẫn nhìn Ôn Hân vui mừng như cũ: “Vợ, ai đưa em đến đây vậy?”

“Anh, chị dâu nhớ anh nên em đưa chị ấy đến đây, sao vậy, mất hứng sao? Còn không mau cảm ơn em đi.” Vì rất sợ lạnh, nên trước khi ra khỏi nhà đã quấn mấy lớp khăn quàng cổ, vừa tìm chỗ đỗ xe xong đã nhìn thấy vẻ mặt háo sắc của anh trai thì không khỏi trêu ghẹo.

Trong mắt Lệ Minh Thần bây giờ chỉ có hình ảnh của Ôn Hân đã mười ngày không gặp, liếc nhìn em gái đứng bên cạnh đối với anh bây giờ cũng là xa xỉ.

Tả Dữu tốt bụng đưa Ôn Hân đến đây chỉ chu miệng lên, cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ đứng bên cạnh phẩy tay... đúng là có nàng dâu là quên luôn em gái mà.

Lệ Minh Thần cũng không hoàn toàn quên Tả Dữu, tối thiểu anh vẫn nhớ đến việc ném cô ấy đến chỗ Cao Hán.

Sau khi bỏ rơi cái đuôi nhỏ, anh đưa Ôn Hân đến phòng ngủ, Ôn Hân vừa bước chân vào cửa đã bị thiếu tá Lệ đứng đằng sau đè chặt trên ván cửa không thể động đậy. “Minh Thần, anh đừng có làm bừa...” Ôn Hân suýt nữa thì bị anh cắn cổ đẩy anh một cái, “Đây là trong doanh trại mà thiếu tá.”

Lệ Minh Thần coi như có lý trí, một giây trước vừa hóa sói rồi cuộc thắng lại, “Đúng là hành hạ mà, không đến thì hành hạ tinh thần của anh, bây giờ đến thì lại hành hạ thân thể...”

“Hi hi, em tin năng lực tự kiểm chế của thiếu tá không có thấp như vậy đâu.” Ôn Hân xoa đầu Lê Minh Thần như xoa một chú chó nhỏ vậy.

“Chạm vào em, trừ cái này ra thì cái nào cũng nhỏ...” Mặt thiếu tá lộ ra trước cổ cô, chỉ chỉ xuống dưới.

“Không có tiền đồ!” Ôn Hân đánh rớt tay anh, “Sao vậy, muốn hỏi gì thì nhanh hỏi đi.”

Cô biết Lê Minh Thần không hỏi không có nghĩa là anh không tò mò cô đã làm gì trong khoảng thời gian này.

“Anh có gì đâu mà hỏi.” Thiếu tá quay mặt đi, giả vờ vô tội.

Ôn Hân cũng không để ý anh, nằm trên đùi anh kể, hôm đó cô đi gặp Ngụy Dực thì tình hình của anh ta quả thật không tốt như lời Bạch Lộc nói.

Đầu tiên khi đứng bên cạnh ICU nhìn người nằm trên giường đầu quấn đầy băng gạc, toàn thân cắm đầy các dây truyền ống tiêm, dù trước đây Ôn Hân có oán có hận anh ta thì bây giờ cũng đã biến mất. Khoảng khắc đó, bên tai cô tĩnh lặng chỉ có tiếng hít thở, rất giống với tiếng côn trùng kêu trong bụi cỏ năm ấy.

“Bà Ngụy, bà không phải nói gì hết, tôi sẽ cố gắng hết sức...” Ôn Hân nhìn Đồng Lệ đứng bên cạnh không ngừng lau nước mắt, xoay người đi thay quần áo. ICU quy định mỗi ngày chỉ được vào thăm hai mươi phút, Ôn Hân kiên trì năm ngày.

Năm ngày, tổng cộng là một trăm phút, thế nhưng Ôn Hân cảm thấy như vừa trải qua một trăm năm vậy.

“Làm cái gì thế không biết được nữa, anh ta bệnh còn chưa tính, bây giờ còn muốn em sống theo chết theo sao.” Ôn Hân đang nói, thiếu tá Lê liền chặn ngang, nứu lấy tai nhỏ của cô, giọng nói có chút oán trách.

Ôn Hân cách mấy lớp quần cản anh một miệng, “Đã bảo anh đừng có ngắt lời, nếu không thì đừng có trách em rồi mà...!” Cô gái khiêu khích như vậy cộng thêm cả đôi mắt to, dẩu răng hơi ngứa trên đùi bức bách Lê Minh Thần muốn làm gì đó nhưng anh biết đây là doanh trại, hơn nữa còn là ban ngày, cái gì cũng không thể làm.

Cuối cùng anh chỉ có thể tức giận ôm lấy Ôn Hân, nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Tiếp tục thành thật khai báo, nếu phát hiện lừa gạt sẽ lập tức phạt em đấy!” Ôn Hân rất thích nhìn anh ghen, cọ xát vào ngực anh một lát rồi tiếp tục kích thích vị thiếu tá nào đó.

Cô có chút nhớ lại thời gian trân quý tốt đẹp đã qua đi, nhưng nhớ lại cũng vì tương lai quên lãng. Năm đó sau khi Ngụy Dực xuất viện, lần đầu tiên anh ta đến trường học của cô, vẫn nói đến một tháng sau khi hai người tiến triển từ nắm tay đến cho nhau nụ hôn đầu, ICU rõ ràng có chút thay đổi.

Bên kia là bác sĩ đang bận rộn kiểm tra, bên này là Đồng Lệ đã từng chán ghét Ôn Hân đang nắm chặt tay cô, trong nháy mắt này, hốc mắt Ôn Hân như muốn ướt.

“Nụ hôn đầu mà cũng nhớ rõ thế sao? Muốn ăn đòn phải không?” Thiếu tá Lê không sợ chết lại xen ngang một lần nữa.

Ôn Hân liếc mắt nhìn anh một cái, “Anh dám nói lần đầu tiên anh hôn em anh không nhớ chút nào, đừng có lừa em, với kỹ thuật đó thì không thể là lần đầu tiên được...” ‘Thủ trưởng Ôn’ vừa mới bắt đầu phê bình giáo dục thiếu tá Lê đã bị anh cúi xuống ‘diệt miệng’.

Nụ hôn không chút kỹ thuật của anh lại khiến cô động lòng, bởi trong đó ẩn chứa một sức mạnh khiến linh hồn hai người gắn kết chặt chẽ với nhau, sau đó cùng đến Thiên Đường hoặc Địa Ngục...

Năm phút sau, lúc Ôn Hân sắp bị ngạt thở, thì cuối cùng thiếu tá Lê cũng bỏ qua cho cô, “Hôn xong rồi! Tiếp tục nói đi!” Vợ yêu thật quá thơm quá mềm, khiến anh muốn lập tức giải quyết cô ngay tại chỗ.

“Sau đó...? Sau đó Ngụy Dực đã thay đổi rất tốt, hôm qua đã hoàn toàn tỉnh lại. Tối qua khi em mang cháo đến cho anh ta, ba anh đến khiến em cảm thấy cần phải báo cáo với anh một chút, nên hôm nay Tả Dữu mới đưa em đến đây!” Ôn Hân nháy mắt mấy cái, hợp với mấy câu dài dòng sau đó khiến Lê Minh Thần cảm thấy trong lòng thoải mái nói không nên lời.

Anh ôm Ôn Hân ngồi dậy, để cô ngồi trong ngực mình, cách lớp vải bông dày cộm hôn cổ cô, “Em nói gì rồi, có phải vẫn như lão Tam... nói em và Ngụy Dược yêu nhau, em và anh không thích hợp, tách ra mới là tốt cho cả hai người?”

“Thiếu tá gia anh minh!” Ôn Hân vốn muốn nói là Vạn Tuế Gia anh minh, nhưng ra khỏi miệng lại là thiếu tá gia rồi.

Thằng cấp thành “Gia” khiến Lê Minh Thần rất hài lòng với sự thẳng thắn của Ôn Hân, anh dụi đầu vào lưng cô, “Giữa mùa đông mà anh phải đến đây không phải nhờ bà ấy hết sao?” Nghĩ một chút lại nhớ đến câu nói của lão Cao chết tiết kia, nói Thủ trưởng đạo này không có ở đây, phải tạm hoãn chuyện kết hôn khiến anh nổi giận.

Bà Nghiêm thì càng ngày càng kì cục. “Bảo bối, anh luyện xong đám tân binh kia anh sẽ đi tìm ông ngoại, anh không tin có người nào thắng được ông.” Thiếu tá ấy náy cam kết với cô, đồng thời cũng quyết tâm với tương lai của hai người.

“Đừng nóng vội, phải chờ mẹ anh cam tâm tình nguyện đón nhận em mới phải chứ.”

“Anh không cần bà ấy cam tâm tình nguyện.” Trên đùi thiếu tá đột nhiên giật giật, cảm xúc có chút không ổn.

“Nhưng em cần mà, dù sao cũng là mẹ anh, tương lai còn có thể là bà của con chúng ta, em...” Lời còn chưa nói đến một nửa, đột nhiên Ôn Hân dừng lại, nhìn lên trời, mắt trợn trắng, cách mấy lớp quần áo dày như thế mà vẫn có phản ứng, hơn nữa anh còn cố ý muốn cô phát hiện ra phản ứng của anh, “lực chiến đấu” của Thiếu tá Lê Minh Thần tuyệt đối là siêu hạng.

Ôn Hân nghiêng người sang, “Lê Minh Thần, em biết anh nghĩ gì, nhưng cả thời gian lẫn hoàn cảnh lúc này đều không thể.” Cô đè tay thiếu tá Lê lại nói.

Lê Minh Thần chưa được thỏa mãn dục vọng vô tội nhìn cô, giống hệt như ánh mắt lần trước khi đi chống lũ về.

Lần đó Ôn Hân cũng cảm thấy rất ngại, khoảng thời gian gần đây cô quá mệt mỏi, ngay cả kì kinh nguyệt cũng không chính xác, lần trước anh về liền kéo dài mất hai ngày, xem ra tháng này có vẻ lại muốn thời gian dài thêm rồi.

Thiếu tá rất đáng thương, Ôn Hân không nhịn được nói. “Nếu không, em giúp anh...” Nói lời này thì mặt của Ôn Hân đã sớm đỏ bừng cả lên rồi.

Lê Minh Thần biết đây là kí túc xá của quân khu, kiểu nhà một tầng, bên ngoài người tới người đi rất đông, nhưng bây giờ có vợ sẵn sóc, anh không có biện pháp kháng cự.

Ngồi ở góc giường không thể nhìn qua cửa sổ, Lê Minh Thần cảm thụ bàn tay nhỏ bé đang xoa ‘đệ đệ’ của mình, mấy lần linh hồn suýt nữa bị cô làm căng thẳng đến muốn bay ra luôn.

Lê Minh Thần là con người rất biết kiềm chế, chuyện như vậy không phải là anh chưa từng làm, nhưng đây là do trước đây khi học trong trường quân sự bị bạn bè làm cho hiểu kì.

Nhưng bàn tay thô ráp đúng là không thể so sánh nổi với bàn tay mịn màng của vợ yêu.

Lê Minh Thần bao lấy tay Ôn Hân, hôn lên viền tai của cô, “Vợ yêu, em thật tốt.”

Đúng là cái giá phải trả quá lớn, cũng đã hơn hai mươi phút rồi mà thiếu tá không những không mềm đi, mà ngược lại còn thô cứng hơn.

Ôn Hân nắm ‘cái’ của anh trong tay, trong lòng không ngừng hô hào: Lê Minh Thần, anh mà còn không mềm thì em sẽ mềm đấy!

Đây là sự thật, vừa chăm sóc Ngụy Dược, còn phải đến công ty làm việc, gần đây sức khỏe không được tốt, động một tí là buồn ngủ, Tả Dữu đau lòng nói... Nhà họ Ngụy thiếu chị dâu một ân tình lớn mà mẹ thì quá không có nhân tính.

Ôn Hân trượt lên phân thân, móng tay hơi cong không cẩn thận trượt lên một chút, vì vậy Lê Minh Thần không hề phòng bị rồi cuộc buông tay rồi.

Thiếu tá dựa vào mép giường, vừa thở vừa lau tay cho bà xã, bàn tay trắng nõn chỗ nào cũng dính tinh dịch của anh, Lê Minh Thần thỏa mãn không nói nên lời.

“Con mẹ nó, đời trước không biết anh đã tích được bao nhiêu phúc đức đời này mới gặp được em.”

Gương mặt của Ôn Hân đã đỏ đến phát sốt, bây giờ lại bị một câu nói tục của Lê Minh Thần càng đỏ bừng hơn, đang định nói gì đó thì Ôn Linh ở nhà gọi điện đến.

Có chuyện Ôn Hân không nói với Lê Minh Thần, cô đang chiến tranh lạnh với anh trai của mình, còn nguyên nhân chiến tranh lạnh chính là không biết dây thần kinh não nào của anh trai đi lệch, lại đồng ý với Chu Giai Di kia. Người phụ nữ, thu nhận con gái Miêu Miêu của cô nuôi ở nhà rồi.

Một nhà có ba có mẹ có một đứa bé, mà mẹ còn là vợ trước của anh hai, tất cả những chuyện này xảy ra dù thế nào Ôn Hân cũng không nghĩ ra lí do.

“A lô.” Giọng nói của Ôn Hân khi nhận điện thoại không được tốt cho lắm.

41. Chương 41: Sự Hồi Báo Của Nhân Quả

Thoát khỏi bàn tay đang chạy loạn của thiếu tá, Ôn Hân đi đến một bên, dựa vào vách tường trực tiếp đi thẳng vào vấn đề với anh trai: “Có phải chị ấy vẫn chưa tới đón không?”

“... Ừ.” Ôn Linh vốn muốn nói chuyện khác nhưng lại bị một câu của em gái ghen hòng không trả lời được, cũng may hai chuyện này có liên quan chặt chẽ với nhau, Ôn Linh nắm chặt điện thoại một chút, tự động bỏ qua cơn tức giận của Ôn Hân, tiếp tục thông thả ung dung, “Hân Hân, cô ấy nói chậm nhất là trưa nay sẽ tới đón Mao Mao, nhưng bây giờ đã...”

“Bây giờ đã là ba giờ chiều rồi nhưng chị ta vẫn không tới, anh đang lo lắng chị ta gặp chuyện không may, phải không? Anh, cầu xin anh quên chị ta đi có được không? Là chị ta phản bội anh trước, là chị ta phản bội nhà chúng ta chạy theo người đàn ông khác, hiện giờ vết sẹo ấy cũng đã lành rồi, anh mặc kệ chị ta đi!”

Ôn Hân không phải là người cay nghiệt, nhưng đối với Chu Giai Di cô muốn không cay nghiệt cũng không được.

“Hân Hân, em không hiểu...” Thái độ của Ôn Linh khiến cho Ôn Hân cảm thấy rất buồn bực, cô biết anh trai không phải là người không hiểu chuyện, nhưng trong chuyện của Chu Giai Di, rõ ràng là anh trai không muốn hiểu.

“Anh, mặc kệ em có hiểu hay không hiểu, em chỉ biết một chuyện, nhà họ Ôn chúng ta và Chu Giai Di này, không muốn, cũng không thể trở lại như xưa, trước tiên cứ như vậy đi...” Không đợi Ôn Linh nói thêm gì nữa, Ôn Hân liền cúp điện thoại.

“Vợ à, có phải anh nên may mắn ngoại trừ mấy lần đầu ra, em sẽ không nói mấy lời dữ dội như vậy với anh nữa không?” Không biết từ lúc nào, thiếu tá Lê đã đánh lén ở phía sau, hai móng vuốt khổng lồ chế vòng eo của Ôn Hân.

“Đáng ghét, đừng quậy...” Ôn Hân vỗ vào móng vuốt mấy cái, lần thứ hai bị Lê Minh Thần ôm như búp bê bắt cóc lên giường.

Thời điểm tốt đẹp nhất chính là không cần quan tâm đến thời tiết, không cần quan tâm đến phong cảnh, thậm chí không cần quan tâm đến vị trí đơn giản đến không thể đơn giản hơn – phòng gạch ngói tiểu quân.

Thời điểm tốt đẹp nhất chính là chỉ cần để ý có phải ở cùng anh hay không. Ôn Hân mềm oặt dựa vào lồng ngực của thiếu tá hưởng thụ hạnh phúc ngọt ngào.

Lê Minh Thần vốn định muốn cùng với Ôn Hân ăn cơm ở trong đội rồi mới đi, thực ra anh cũng đã sớm phân phó cho đầu bếp Phạm ở căn tin bọc ló chút bản lãnh nhà nghề. Nhưng kế hoạch vẫn phải thay đổi,

trắng mặt “ngắn hạn” của thiếu tá Lê lần thứ hai bị một cú điện thoại giữa đường phá hết. Điện thoại của Ôn Hân vẫn hiện lên dãy số có bảy chữ số riêng biệt của siêu thị gia đình như cũ.

“Điện thoại của anh trai em.” Ôn Hân đang được Lê Minh Thần dẫn đến doanh bộ đón Tả Dữu thì bất lực liếc nhìn Lê Minh Thần một cái, cô giật nhẹ tay bị anh nắm lấy không buông. Thiếu tá à, em muốn nghe điện thoại, để cho em nghe được không? Ánh mắt của Ôn Hân nói như vậy đấy.

Một buổi chiều vốn không đủ khiến cho thiếu tá Lê thật sự không muốn buông bàn tay nhỏ này ra cống hiến thời gian quý báu cho chuyện khác. Anh chau mày, hướng mặt qua một bên, đồng thời nghiêng người về phía trước mặt Ôn Hân. Muốn được gần gũi!

Muốn được thưởng! Muốn được đền bù tổn thất!.... Trong lòng thiếu tá Lê nói thầm.

Còn biết xấu hổ hay không đây! Thừa dịp bốn bề vắng lặng, Ôn Hân vừa hôn lên mặt anh như chuồn chuồn lướt nước, vừa oán thầm trong lòng.

Có thể khiến cho anh trai gọi hai cuộc điện thoại, Ôn Hân có dự cảm nội dung cuộc gọi sẽ không tốt, nhưng cô không ngờ sẽ tệ đến vậy....

Anh trai chỉ nói một câu rồi đưa điện thoại cho người khác. Giọng nói của cảnh sát nói với cô những lời này:

Tối hôm qua khu Giang Khẩu phát hiện một thi thể nữ, trùng hợp là thi thể này có nhiều chi tiết giống với những gì anh trai cô vừa mới báo án, cảnh sát chúng tôi muốn mời anh cô đi nhìn nhận, nhưng suy tính đến vấn đề chân của anh ta....

“Đợi chút, đồng chí cảnh sát, có thể cho tôi nói một câu với anh tôi...” Ôn Hân từ dùng một tay cầm điện thoại bây giờ đổi thành cả hai tay cầm lấy, tay run không ngừng lên.

Bên kia điện thoại, cảnh sát bị cắt ngang hình như có chút bất mãn, yên tĩnh một lúc lâu, Ôn Hân mới nghe được giọng của Ôn Linh.

Lúc này cô mới phát hiện, giọng nói của anh trai đã khàn khi anh nói “Alo”.

Ôn Hân nuốt một ngụm nước bọt, chuẩn bị thật lâu, mới mở miệng: “Anh, đã xác định là của chị ta sao?”

“Vẫn chưa...” Bộ đội trú đóng ở vùng ngoại ô, về phương diện tín hiệu có chút khác với nội thành, âm thanh lúc nào cũng rè rè không ổn định, Ôn Hân nghe anh trai nói, “Nhưng căn bản chỉ còn thiếu xác nhận cuối cùng. Hân Hân, em...”

Ôn Linh nói câu nói này, hình như đã hạ quyết tâm rất lớn, là anh em ruột, Ôn Hân sao không biết anh trai đang do dự cái gì, anh trai không nói ra, Ôn Hân thay anh nói, “Anh, anh chờ ở nhà đi, chân vừa mới phẫu thuật xong, phải chú ý nghỉ ngơi, hay là để em đi cho.”

Cúp điện thoại, Ôn Hân đưa lưng về phía Lê Minh Thần rất lâu, lúc này mới quay đầu lại nói, “Lê Minh Thần, bữa cơm sợ rằng phải để lần sau ăn...”

Mới vừa đuổi được Tả Dữu khiến anh nhức đầu đi, Cao Hán liền nghe thấy tiểu binh báo cáo vị anh trai của cô gái nhức đầu kia lại gây chuyện.

Doanh trưởng Cao vỗ ót một cái, “Lão thủ trưởng, anh mau về đi, tôi sắp chịu không nổi rồi...” Không biết đang thị sát ở nơi nào, sau khi Nghiêm Quang Dụ phát ra câu bực tức, anh kéo áo khoác, chạy tới bộ phận làm việc.

May mà lần này Lê Minh Thần gây ra động tĩnh không lớn lắm, lính trinh sát số một có mặt liền ở sát bên cạnh anh không rời, cộng thêm Chiêm Đông Phong cùng với cô em gái Tả Dữu kéo cánh tay anh không buông.

Đứng ở ngoài ba bước, doanh trưởng Cao bắt đầu xắn tay áo lên, “Tiểu tử Lê, ở trong doanh bộ mắt mắt còn chưa đủ sao, chuẩn bị người, định đem phương pháp biểu hiện của nhà họ Lê cậu dọa người đuổi đến cửa viện cho đồng chí toàn quân khu hả? Tôi phê chuẩn, vợ của cậu cũng đồng ý sao?”

Đồng ý tìm tên đàn ông bại hoại như vậy, ba ngày hai bữa xảy ra vấn đề? Nếu đổi anh thành phụ nữ, cho không anh cũng không cần, thật không biết Nghiêm phu nhân sao lại sợ cô gái kia bắt cóc con trai của bà, thực sự có người nhặt được, đó là thu về một phế vật, tạo phúc cho dân đấy!

Trong đầu Cao Hán vừa lẩm bẩm vừa đưa mắt tìm kiếm cô gái kia.

Anh muốn nhìn xem rốt cuộc là cô gái nào thu phục tiểu tử Lệ ngoan ngoãn như vậy, khiến cho Nghiêm phu nhân giống như con gà xù lông.

“Lệ Minh Thần, thủ trưởng nói rất đúng, anh là quân nhân, phải tuân thủ kỷ luật, em cũng chỉ là qua bên kia xem một chút, không có chuyện gì đâu, hướng chi... hướng chi...” Ôn Hân bị Lệ Minh Thần kéo tay không buông nhìn khắp nơi một chút, “Hướng chi còn có Tả Dữu đi theo em...”

“Lệ Minh Thần, thân là doanh trưởng trại tân binh, không cần thiết thì không được ra ngoài!” Cao Hán hạ tối hậu thư.

Quân kỷ nghiêm khắc, cùng với thân là quân nhân, mặc dù anh không yên tâm, không nguyện ý, Lệ Minh Thần cũng chỉ có thể trở mắt nhìn người con gái của mình ngồi lên xe của em gái rồi đi.

“Có chuyện thì điện thoại cho anh, em lái xe cẩn thận một chút... Thật là con mẹ nó...” Ở trước cửa chính được quét dọn sạch sẽ, thiếu tá Lệ muốn tìm một tảng đá để trút giận cũng không có, chỉ có thể nhìn chiếc xe biến mất mà đá vào không khí.

Thấy thiếu tá buồn bực, trong lòng doanh trưởng Cao kìm nén không nói Sảng khoái —— ha ha ha! Lòng mày doanh trưởng Cao co rút.

Lệ Minh Thần bị bỏ lại trong lòng tức giận, xe rời đi, trong lòng hai người Tả Dữu và Ôn Hân cũng không thấy an ổn bao nhiêu.

Xe đi trên đường, Tả Dữu vẫn không lên tiếng đột nhiên toát ra một câu, “Người đó thật sự ở nhà chị mấy ngày hả?”

Một câu không đầu không đuôi khiến đầu óc Ôn Hân đang mơ hồ sững sờ, “Người nào? Chu Giai Di?”

“Không phải!” Giọng điệu Tiểu Tả cực kỳ gay go, không kiên nhẫn lên tiếng, “Đứa con riêng...”

Con riêng? Mao Mao? Đầu óc Ôn Hân phản ứng lại. “Ừ, có ở mấy ngày.”

Hừm... sau một chuỗi còi dài, lúc này Tả tiểu thư mới dời bàn tay khỏi cái còi xuống. “Đầu óc của anh Ôn có phải bị hư rồi hay không, đứa bé của chị ta mà anh ấy cũng trông nom, giờ thì hay rồi, mẹ của nó chết rồi, ngộ nhờ cha cũng không tìm thấy, chẳng lẽ chúng ta phải thay chị ta chăm sóc đứa bé cả đời sao?”

Một thời gian sau, Ôn Hân từng nói với Lệ Minh Thần: cô rất hối hận, nếu như lúc ấy cẩn thận một chút, từ “Chúng ta” của Tả Dữu cô nên nghe ra chút manh mối, sớm có chuẩn bị, cũng sẽ không xảy ra chuyện sau này...

Nhưng lúc ấy, Ôn Hân tâm hoảng ý loạn không phát hiện khẩu khí của Tả Dữu đã biến hóa, chỉ nói: “Đi xem một chút thôi...”

Cho tới nay, từ khi Chu Giai Di bắt đầu trở thành chị dâu cô, Ôn Hân liền biết, chị ta là một người cực thích chưng diện.

Sau khi xác lập quan hệ yêu đương với anh hai, chuyện đầu tiên mà chủ nhật nào chị ta cũng làm là hẹn hò với Ôn Linh, việc thứ hai chính là lôi kéo “em vợ” Ôn Hân đi dạo phố mua quần áo. Nhà họ Chu và nhà họ Ôn đều là gia đình có thu nhập bình thường, vì vậy hai cô gái đi dạo phố tiền trong tay cũng không nhiều. Mỗi lần trước khi ra cửa, anh trai đều sẽ lên lên kín đáo đưa cho Ôn Hân ít tiền, sau đó nói cho cô biết: “Muốn mua gì thì mua, đừng quá tiết kiệm.”

Nhưng mỗi lần thật sự đứng trước cửa hàng hạng sang, lúc nhìn thấy chị dâu chọn trúng một bộ quần áo thì cô lại muốn lấy tiền ra, nhưng Chu Giai Di lúc nào cũng nghịch ngợm cười một tiếng, “Ôn Hân, em tin không, không tới cái giá này nhưng chị vẫn có thể có bộ quần áo này.”

Phương pháp của Chu Giai Di chính là đưa cô đi đến đường Uy Hải.

Đường Uy Hải —— chợ hàng A lớn nhất thành phố C, nói cách khác chính là thị trường mô phỏng, thị trường hàng giả, thường xuyên xuất hiện hai cô gái như thế này, bọn họ giống như cá xuyên qua trong đám người, sau khi đi dạo xong, dùng một cái gái cực thấp “Lấy giả làm thật” để mua một bộ quần áo đẹp.

“Hân Hân, là một cô gái tuyệt đối phải có bản lĩnh, có thể đem hàng chợ 50 đồng, nói thành hàng cao cấp 5000 đồng.” Lúc ấy, cô gái xinh đẹp mặc bộ quần áo đã mua được với giá rẻ ở trước mặt Ôn Hân xoay một vòng loáng thoáng hiện ra trong đầu cô, nhưng dù sao đi chăng nữa cũng khác biệt một trời một vực so với người đang nằm trên giường lạnh buốt da đã thành một mảnh tro tàn kia.

Tả Dữu đã sớm lao ra ới, Ôn Hân cảm giác mình cũng sắp nôn. Bên tai là tiếng cảnh sát hỏi thăm. “Xác nhận là cô ấy sao?”

Ôn Hân cắn răng, hồi lâu mới miễn cưỡng nặn ra một câu, “Trên eo phải và cánh tay trái của chị ấy có nốt ruồi, người ... tôi có thể xác nhận ước chừng, không thể xác nhận chính xác...” nghĩ lại cũng đúng, ở trong nước lâu như vậy, tới khi được vớt lên thì hình dạng đã biến dị rồi.

Ôn Hân đi ra thì thấy Tả Dữu đang đứng ở gốc cây bên đường lau miệng, thấy chân cô như nhũn ra, Tả tiểu thư muốn đi qua dìu cô, nhưng bị Ôn Hân khoát tay ngăn lại, “Chân em cũng nhũn rồi, đứng vậy là được rồi.”

“Chị dâu... thật là chị ta sao? Mắt Tả Dữu chớp chớp nhìn chăm chăm Ôn Hân không buông, thậm chí có thể nói là ghét, nhưng cô chưa từng muốn nhìn thấy người đó chết.

Ôn Hân lắc đầu một cái, “Còn chưa có xác nhận cuối cùng.” Cô lấy hơi, “Tả Dữu, lát nữa chị còn phải đi ghi khẩu cung, vừa rồi chỉ là giai đoạn nhìn nhận, nếu không em trở về trước đi.... Anh hai ở nhà, chị không yên lòng.”

Ôn Hân nói nửa câu đầu xong, Tả tiểu thư còn muốn phản bác, nhưng nửa câu sau ra khỏi miệng liền thành công khiến cô im lặng.

“Cũng đúng, anh Ôn cũng phải cần đến chúng ta chăm sóc.” Nhớ tới tình cảnh vừa rồi khi lái xe tới nhà họ Ôn trước, mặt của Tả Dữu khổ không nói ra được.

Cuối cùng, Ôn Hân và Tả Dữu mỗi người đi một ngã, Tả Dữu về nhà họ Ôn để xem xét, một lớn hai nhỏ kia. Còn Ôn Hân thì bị mang đến cục cảnh sát tiếp tục phối hợp công việc.

Cục cảnh sát khi Giang Khẩu so với đồn cảnh sát nhỏ của đám người Lưu Đông không biết lớn hơn bao nhiêu lần.

Đã sáu giờ tối, ở cửa lớn đèn điện sáng rực ra ra vào vào đều là người.

Ôn Hân xuống xe đứng ở trước cửa, vừa lúc có một đám người say sấn đánh nhau bị đưa vào, mùi bia, rượu trắng thậm chí là rượu đỏ hòa lẫn vào nhau thổi qua bên người cô, còn mang theo mùi tanh của máu, khiến dưới chân Ôn Hân lảo đảo mấy cái.

“Đi vào đi” một cảnh sát xuống xe đỡ lấy cô, tiếp đó là ra chỉ thị.

Ôn Hân gạt đầu một cái, đứng vững đi theo anh ta vào trong.

Công tác tìm kiếm manh mối hồi ức của Chu Giai Di vừa mới tiến hành được một nửa, từ ngoài cửa có một người đi vào, người nọ dán ở bên tai cô thì thầm.

Rời khỏi cục công an của khu Giang Khẩu đã là chuyện của một canh giờ sau, đứng ở trong gió đông phía Nam lạnh run ẩm ướt, lòng Ôn Hân cũng phát run từng trận.

Miệng vùng kín bị rạch... trước khi chết Chu Giai Di từng bị người ta hãm hiếp? Ôn Hân rất hi vọng tờ giấy ban này tình cờ rơi trên mặt đất kia không phải là Chu Giai Di viết, nhưng tờ giấy kia chính là do anh cảnh sát đi vào sau đưa cho cô.

Thật sao? Không phải sao?

Ôn Hân không thể chống đỡ được nữa, đặt mông ngồi xuống đất, run rẩy lấy điện thoại di động ra.

42. Chương 42: Sự Hồi Báo Của Nhân Quả (2)

Đã rất nhiều năm thành phố C chưa nhìn thấy tuyết rồi, tuyết rơi khiến mặt đất có những giọt nước mắt, cho dù là nước mắt đã hóa băng.

Ôn Hân lau mặt, “Lệ Minh Thần, em không thích chị ta, mà em chưa bao giờ nghĩ chị ta...”

“Bảo bối.” Khi điện thoại được nối, Lệ Minh Thần vẫn lẳng lặng nghe cô nói, cho đến khi cô nói xong, thiếu tá mới lên tiếng cắt ngang, “Đừng khổ sở, kết quả ngày hôm nay chị ta phải nhận không phải vì em không thích cô ta.”

“Thiếu tá...” Ôn Hân vịn lấy cành cây, từ từ ngồi xổm xuống, “Nhưng trong lòng em cảm thấy khó chịu.”

“Khó chịu thì cứ khóc đi, bản thiếu tá cho em khóc năm phút, khóc xong thì không được khóc nữa đâu đấy.” Lệ Minh Thần nhất thời hào phóng khiến cảm giác lo lắng của cô cả chiều nay lập tức biến mất sạch sẽ.

“Phụt...” Cùng cả mặt đầy nước, Ôn Hân đứng bên đường, vùi mặt vào hai gôi lúc khóc lúc cười, “Lệ Minh Thần, em đang cảm thấy khó chịu mà, anh không thể đứng đắn một chút sao.”

“Em thử gặp một người đàn ông nghiêm túc, ghê gớm thử đi. Bảo bối, nói cho em biết, nghiêm chỉnh chỉ để cho người ngoài thôi, đối với em...” Thiếu tá hạ giọng xuống.

“Đồ lưu manh...” Mới vừa rồi tuyết rơi tung bay trên mặt đất, bị nhiệt độ hóa thành một vùng nước, Ôn Hân đỏ mặt đang định tẩy não cho thiếu tá thì bên kia vang lên giọng nói thứ ba, âm thanh hơi hỗn tạp, Ôn Hân đợi một lúc lâu mới chợt nghe thấy Lệ Minh Thần mắng “Cút đi”, “Anh đang mắng ai đó?” Ôn Hân khôi phục lại tinh thần đứng chờ ở bên đường nói chuyện với Lệ Minh Thần.

Hỏa khí của thiếu tá Lệ còn chưa nguội, nhưng nghe thấy giọng nói của vợ, không thể làm gì khác hơn đành buồn buồn nói, “Không có gì hết, lính cần vụ chuyển lời, lão già Cao sắp chết muốn ngày mai anh đi kiểm tra sức khỏe với đám tân binh, không biết anh ta nghĩ gì nữa. Vợ, nói anh xem, với thể lực này, thể trạng này của anh, thì bác sĩ tìm đâu ra điểm xấu chứ...”

Thiếu tá Lệ sống trên đời hơn ba mươi năm, bây giờ nói đến kiểm tra sức khỏe thì tuổi lùi lại hai mươi năm là vẫn còn ít.

“Chỉ là kiểm tra theo thông lệ thôi mà, công ty chúng em cũng kiểm tra mỗi năm một lần, nhưng bình thường không bao giờ tổ chức vào mùa đông mà thôi, không có gì đâu.” Ôn Hân thấy kiểm tra sức khỏe là rất cần thiết cho nên lần này cô không ủng hộ Lệ Minh Thần.

“...” Lệ Minh Thần còn chưa phản bác, một chiếc taxi đã dừng lại trước mặt Ôn Hân. Ôn Hân nói với anh một câu, “Anh cứ đi kiểm tra đi nhé, ngoan, em lên xe trước đây.”

Nghe giọng nói săn sóc bên tai, thiếu tá Lệ trợn trắng mắt, anh trở thành đứa trẻ cho vợ mình dỗ dành từ lúc nào rồi, còn “Ng ngoan” nữa chứ.... Nhưng lại êm ái dịu dàng như thế, chỉ cần là cô nói ra thì anh đều thích nghe.

Nếu cô đã bảo đi kiểm tra thì đi kiểm tra thôi... “Ầm” một tiếng nằm dài trên giường, thiếu tá Lệ nhắm mắt ngủ ngáy một hồi, bàn tay nhỏ bé của nàng dâu nhỏ rõ ràng lại bắt đầu quấy nhiễu anh. “Tiểu yêu tinh...” Lệ Minh Thần mạnh mẽ ử chặn lên đầu, trong lòng tính toán nên làm thế nào với bà Nghiêm, nếu không đăng kí kết hôn anh vẫn không cảm thấy yên lòng.

Ôn Hân cũng không biết khổ não của thiếu tá Lệ, cô chỉ ngồi trong xe nghĩ nên về nhà nói với anh trai thế nào thôi.

Để cho cô vui mừng, tình hình của nhà họ Ôn tốt hơn cô tưởng tượng. Vừa vào đến cửa, trong bếp đã truyền đến tiếng ‘đông đông’ của muối xào thức ăn, anh trai đang bắt đầu nấu cơm cho cô, nhưng chân trước mới bước vào phòng ngủ, chân sau liền phát hiện người đang dỗ hai đứa bé khóc lóc thảm thiết, không phải Ôn Linh thì là ai.

“Ai ở trong nhà bếp vậy?”

Ôn Hân hơi sững sờ. Ôn Linh ngẩng đầu, nhàn nhạt nhìn em gái một cái, “Tả Dữu chọn phòng bếp.”

Cái gì mà Tả Dữu chọn phòng bếp? Ôn Hân đang nghĩ không ra thì đồ chơi trong tay tiểu Ôn đã bị Mao Mao giành hết sạch, ầm ỨC bĩu môi nói, “Chị mất hứng nên mới đi nấu cơm. Nhưng ba ở đây, mà một món đồ chơi cũng không để lại cho con...” Nói xong, hai tay tiểu Ôn trống không ầm ỨC lả chả chực khóc.

Ôn Hân liếc nhìn bạn nhỏ Mao Mao đang đứng trong góc ôm thật chặt một vài món đồ chơi trong tay, khóe miệng hơi cong lên, gật đầu với Ôn Linh, “Anh cứ đi ra đi.”

Ôn Linh đi đứng bất tiện, thời gian từ phòng ngủ đến phòng khách vừa đúng thời gian cho Ôn Hân cân bằng lại cảm xúc. Chờ đến khi anh trai trượt xe lăn đi ra, Ôn Hân bắt đầu hòa giải màn nhạc dạo không mấy vui vẻ này.

“Em đã nhìn thấy, là chị ta...” Trong lúc nói chuyện, trong đầu Ôn Hân đột nhiên xuất hiện người mặc bộ váy trắng đơn giản, giọng nói của cô cũng trầm trầm. Vốn là, Ôn Hân vì anh trai vẫn còn tình cảm với Giản Di, khi nghe được tin xác nhận, người đàn ông nói không khóc, nhưng vẫn có đau lòng. Nhưng Ôn Linh thì không có, biểu hiện của anh chỉ hơi ngẩn ra.

Qua một lúc lâu, Ôn Hân vẫn trầm mặc nghe được một câu nói ngoài ý muốn của anh trai.

Ôn Linh nói, “Hân Hân, anh muốn cho Mao Mao ở lại...” Nhìn vào mắt em gái, anh nói tiếp, “Về sau nuôi con bé như con nuôi vậy.”

“Không được! Tại sao chứ!”

Ôn Hân còn chưa lên tiếng, Tả Dữu cầm muối đã chạy thẳng từ phòng bếp ra, “Đầu óc của anh bị lừa đá lại còn nuôi cá vàng ở trong đầu rồi phải không Ôn Linh, anh nghĩ như thế nào vậy hả, kể cả chị ta có chết thì anh đã quên khi còn sống chị ta đã làm gì với anh hả? Đã không báo đáp lại còn để lại một gánh nặng lớn như vậy... Hơn nữa không phải đứa bé kia còn có ba sao?”

“Giữ Mao Mao lại hay không đều là chuyện của nhà họ Ôn chúng tôi, không liên quan đến người ngoài.”

Đối với sự kích động của Tả Dữu, Ôn Hân ít nhiều có chút không hiểu, nhưng anh trai tính tình ôn hòa lại có thể nói ra những câu khiến người khác tổn thương như vậy, cô lại càng không hiểu hơn.

“Anh hai... anh...” Ôn Hân đưa hai tay ra muốn chặn miệng Ôn Linh lại, một tay khác muốn ngăn Tả Dữu, nhưng kẹp giữa hai quyết tâm “tranh đấu”, năng lực có hạn của Ôn Hân có thể nghĩ.

Lửa giận của Tả Dữu đã bị áp dẩy: “Tôi là người ngoài sao?! Có “người ngoài” nào đối xử với anh tốt như thế này không?”

Ôn Linh rũ mắt thật thấp, âm thanh cũng thật thấp, anh nói: “Cám ơn, nhưng chuyện của nhà họ Ôn thì nhà họ Ôn sẽ tự mình giải quyết, thật sự không cần “người ngoài” quan tâm.”

Người ngoài người ngoài, hôm nay Ôn Linh trái người ngoài phải người ngoài khiến Tả Dữu hoàn toàn phát bực rồi. Cầm cái muối lớn trong tay cho dù chất lượng có kém hơn nữa thì đoán chừng cũng phải chết yếu trong tay Tả tiểu thư rồi.

Cô ấy cầm nửa ngày, mắt trừng lớn cơ hồ đầy máu, cuối cùng, Ôn Hân chỉ nghe được “bang” một tiếng, cái muối xoay vài vòng trên mép bàn thì Tả Dữu đã sớm cởi táp dề chạy ra ngoài.

“Tả Dữu.” Lần này Ôn Hân cũng cảm thấy anh trai đã quá mức rồi, cô muốn chạy theo Tả hữu lại bị Ôn Linh kéo lại, “Anh trai, sao anh phải dữ với cô ấy như vậy chứ, Tả Dữu là có ý tốt thôi mà.”

Nói tới vấn đề thực tế, Ôn Hân ngừng động tác lại, giọng nói trầm xuống, chậm rãi nói, “Anh trai, đối với chị ta... chúng ta không có trách nhiệm.”

“Có!” Ôn Linh hiếm khi nào có được ngạnh khí khi nói chuyện với Ôn Hân như vậy, “Anh nợ cô ấy... Hân Hân, em xem thứ ở trong ngăn kéo phòng ngủ đi, nếu như em xem xong mà vẫn cảm thấy chúng ta không nên nhận nuôi Mao mao, thì anh sẽ nghe lời em, đưa Mao Mao đi.”

Đêm khuya, khi kim đồng hồ đã chuẩn bị thành một góc 90 độ, Ôn Hân xoa đôi mắt ê ẩm, một ít chất lỏng trong suốt rơi xuống tờ giấy, cô cất nhanh lá thư vào ngăn kéo.

Theo ngày tháng năm ghi trên lá thư thì có lẽ nó đã được gửi từ nhiều tháng trước, chính là khi anh trai nằm viện, Ôn Hân nghĩ, chắc lúc đó Chu Giai Di đã đến bệnh viện đưa thư cho anh hai.

Cô không phải là chị dâu, cô là kẻ ngốc! Ngốc đến không biết phải nói như thế nào, đều tự mình gánh chịu tất cả....Lá thư trong tay Ôn Hân đầy những vết nhăn. Mãi lâu sau, Ôn Hân lại đặt lá thư lên bàn, cầm một cái khác đi tới phòng nghỉ của Ôn Linh.

Ánh đèn yếu ớt vẫn hắt ra, anh hai vẫn chưa ngủ.

“ Anh...” Ôn Hân đẩy cửa ra, tựa vào khung cửa, nói với anh trai đang nằm trên giường nhìn bầu trời trên trần nhà, “ Mao Mao....Chúng ta hãy giữ lại đi, em muốn....nếu vậy chị dâu cũng sẽ không ngại nữa.”

Những năm gần đây, đây là lần đầu tiên Ôn Hân nhìn thấy anh hai cười như vậy, dáng vẻ của anh bây giờ như trút được gánh nặng vậy. Cô đi tới, đắp chăn cho Ôn Linh nói: “ Anh đi ngủ sớm đi, cho dù về sau có như thế nào thì một nhà chúng ta ở chung là tốt nhất.”

Ôn Linh nhìn chằm chằm Ôn Hân đang nhỏ nhẹ nói chuyện, đưa tay nắm lấy bàn tay của em gái.

Ôn Hân trở về phòng thì thấy trái cầu mập mạp đã gác chân lên người Mao mao. Một mẹ sinh ra hai chị em, đã lớn như thế này rồi nhưng dáng vẻ lại hoàn toàn khác nhau. Nhà họ Ôn có điều kiện bình thường nhưng lớn lên trong sự ấm áp nên trưởng thành đều rất khỏe mạnh, hai cái bắp chân như con voi nhỏ kia chính là bằng chứng. Nhà họ Từ có điều kiện tốt hơn nhà bọn họ biết bao nhiêu, có lẽ Chu Giai Di gửi lá thư này đến là vì Từ Á Uy không đối xử tốt với Chu Giai Di, càng không tốt với đứa bé này.

Ôn Hân nhìn cánh tay nhỏ bé của Mao Mao, không nhìn được mà tiến lại gần, lại không nghĩ rằng tiểu Ôn còn đang ngủ ngoan lại đột nhiên tát một cái....Không cho cướp cô của tôi!

Ôn Hân sợ hết hồn, con nhóc này nửa đêm mà tỉnh thì còn lâu mới ngủ tiếp, nhưng cô chờ hồi lâu mà tiểu Ôn chỉ tiếp tục lẩm bẩm trong miệng “ Không cho cướp đồ chơi của tôi!” “ Không cho cướp ba tôi”, cuối cùng còn nhảy ra một câu “ Không cho cướp chú út của tôi.”

Đúng là ấm áp, đoán chừng Mao Mao còn chẳng nhớ Lê Minh Thần là ai, lại còn nói không được giành, tính tình phách lối của con nhóc này không biết là học được từ ai nữa!

Đáp án mà Ôn Hân muốn một giây sau đã được bạn nhỏ giải đáp: Chú út nói, của mình là của mình, một miếng cũng không cho!

Quý hạp hời! Ôn Hân kéo cánh tay đang giang ra để giữ lấy lãnh thổ của con nhóc mập mạp kia, nhét vào trong chăn xong thì thăm trong miệng, cũng không biết học điều tốt từ anh ấy, toàn học điều xấu thôi.

Nhưng Ôn Hân nghĩ lại bộ dạng đối phó không đứng đắn của người nọ, cho dù có muốn học điều tốt thì chắc cũng khó.

Thay áo ngủ ra, dịch hai đứa trẻ sang một bên, Ôn Hân nhắm hai mắt lại nhưng không ngủ được, anh trai nói muốn giữ Mao Mao ở lại, cô không phản đối, nhưng không phải cứ muốn giữ là có thể giữ được, dù sao cô nhóc cũng còn có ba, mặc dù người ba ấy sớm nên đầy xuống mười tám tầng địa ngục rồi.

Trong đêm tối, Ôn Hân ngủ mơ, trong mơ cô thấy Chu Giai Di, mà cô ấy đang bị mấy người đàn ông vây quanh....

Một người đàn ông thờ ơ lạnh nhạt đứng một bên, trong miệng nói gì đó, Ôn Hân muốn nghe nhưng lại không thể nghe rõ.

Cảm giác khó chịu này khiến cô cảm thấy không thở được bức đến cuối cùng Ôn Hân giùng giàng mở mắt ra, bên ngoài trời đã sáng.

Hai đứa nhóc đã không thấy trên giường, bên ngoài phòng khách vang lên tiếng khóc ầm ập: “ Đó là của tôi....ba....” Ôn Hân xoa đầu, nói rằng nhà bọn họ không có điều kiện phù hợp để nuôi Mao mao, nhưng đến cuối cùng lại thật sự phù hợp, nhà họ Từ không phải còn có ba đầy sao, mặc dù tổng thư Chu Giai Di liên tục cường điệu, Mao Mao tuyệt đối không thể ở với Từ Á Uy.

Thật nhức đầu.

Ngồi ở bên cạnh bàn ăn, Ôn Hân càng đau đầu hơn, bởi vì đích ý của Tiểu Ôn với thành viên mới trong nhà ngày càng lớn, nhìn một chút, ngay cả trứng cá chiên cũng không cho bạn ăn.

“ Cô ơi, tiểu Ôn thích ăn trứng chiên nhất, ngày nào con cũng muốn ăn hai đấy...” Chân để dưới bàn của Tiểu Ôn đập lung tung, nước mắt như vòi nước không đóng chặt một tí lại xả ra.

Trứng chiên đã để lên miệng vừa nghe thấy tiểu Ôn nói thế, cũng cảm thấy nhiều dầu mỡ quá không ăn vào, “ Cô út cho tiểu Ôn được không?”

Cô chán ghét để trứng vào đĩa của tiểu Ôn.

Tiểu Ôn giành được thắng lợi ghé cái cầm nhỏ lên hung ác nhìn Mao Mao, nhưng căn bản Mao Mao không bày tỏ gì, chỉ cúi đầu ăn trứng của mình.

Nhìn bộ dạng ăn cơm của đứa bé, chuyện Ôn Hân do dự cả đêm cuối cùng vẫn không nói ra miệng.

Cô đặt bát xuống, đứng dậy, “ Anh, hôm nay em xin nghỉ để em đi hỏi chuyện kia một chút.”

Nói xong cô che ngực, rời khỏi phòng.

Ôn Hân định đến Ủy hội hỏi rồi đến đồn công an nghe ngóng. Nhưng ra khỏi hội ủy, Ôn Hân lại đi đến một chỗ khác.

Trên hành lang bệnh viện phụ khoa, Ôn Hân nhắm hai nghĩ ngợi về tập tài liệu cô vừa nhìn thấy trong Ủy hội.

Điều kiện nhận nuôi, trừ số tuổi của anh trai còn lại tất cả đều không phù hợp, Ôn Hân nghĩ tìm biện pháp khác, nhưng chuyện xảy ra đột ngột như vậy, nhận nuôi Mao Mao...

Ôn Hân đang cau mày suy tư thì bác sĩ đột nhiên gọi tên cô. “ Ôn Hân...”

Trừ màu trắng, hiếm khi có phòng làm việc của bác sĩ nào mà nhiều màu sắc như thế này, lần đầu tiên Ôn Hân cảm thấy ngồi ở bệnh viện mà cũng hạnh phúc như vậy.

“ Chúc mừng cô...cô đã mang thai, thai nhi đã được 80 ngày rồi.” Bác sĩ cầm báo cáo nói tin mừng cho Ôn Hân.

Mặt Ôn Hân hơi cứng lại, “ Nhưng bác sĩ, kì nghỉ lễ trước của tôi vẫn đến...” Cô nắm váy, có chút lo lắng hỏi bác sĩ.

“ Hả? Đến mấy ngày, lượng có nhiều không?”

Ôn Hân nhớ lại, “ Không nhiều lắm, chỉ hai ngày thôi...” Cô rất lo lắng mình không mang thai.

“ À, không sao hết, cũng có những chuyện như thế mà, cũng có thể mang thai giữa kì sinh hoạt vợ chồng. Nó cũng có thể liên quan đến những nhân tố khác nữa, tôi cho cô lời dặn của bác sĩ, chỉ cần làm theo là được rồi, nhớ mấy ngày nữa đến đây kiểm tra lại với chồng cô nhé.”

Ôn Hân chóng mặt đi ra khỏi bệnh viện, gió thổi mùa đông khiến cô nhất thời tỉnh táo, cô lấy điện thoại ra, do dự không biết có nên nói trong điện thoại không, thôi thì đến thẳng doanh trại đi...

43. Chương 43: Bất Đắc Dĩ

Lệ Minh Thần cảm thấy sự kiên nhẫn của mình bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị một đám binh ở cuối đội không nhìn thấy kia giày vò. Một thời gian không trở về doanh bộ, vừa về đến thì phát hiện IQ của ông đây tăng lên không ít, đặc biệt là chính sở đoàn của anh, quả thật là trực tiếp nhảy lên bốn cấp, từ đại lam chạy thẳng lên tới đại đen.

“Có thời gian rảnh ở đây xem bọn chúng vung tay, còn không bằng theo tôi trở về bắn súng thật, nửa tháng nay ông đây chưa cầm vào súng rồi.” Nhớ tới lần trước lúc đội 5 đội 7 bắn bể mấy quả dưa, anh chỉ có thể mang theo một đám rùa con to đầu đi đến quân tư luyện giữa trời đông, trong lòng thiếu tá Lệ buồn bực, e rằng chỉ có ánh trăng mới hiểu nỗi lòng anh.

“Có phải binh vương không được cầm súng đều bày ra bộ dạng khó chịu này không?”

Lệ Minh Thần đang lườm tiểu binh đo huyết áp trước mặt, một giọng nói bất ngờ từ sau lưng chen vào, anh quay đầu, lại bất ngờ nhìn thấy Dương Khiết đã lâu không gặp.

“Tôi nói tại sao lại một mực kéo tôi đến quân khu để cho tân binh làm kiểm tra, hóa ra là như vậy đấy...” Dương Khiết xinh đẹp khoát áo trắng quân trang bên ngoài đứng trước mặt Lệ Minh Thần, trái tim say mê trong mắt lúc trước đã không còn nữa, thay vào đó là nụ cười nhẹ nhàng. “Di Nghiễm vẫn chưa tán thành cho hai người sao?”

Mặt của thiếu tá Lệ đã hoàn toàn biến thành mây đen rồi, bà Nghiễm thực sự xem quân đội là nhà của mình, sau lần gặp lại ông ngoại cùng với phản ứng của ông ấy, lạm dụng chức quyền đến trình độ này, rất vô lý rồi.

Thấy Lệ Minh Thần không trả lời, Dương Khiết cũng không tức giận, duỗi tay ra, “Đến cũng đã đến rồi, đi làm kiểm tra đi, nhân tiện kể cho tôi nghe tiến triển của hai người, tôi cũng có thể nghĩ cách giúp anh.” Thấy dáng vẻ đề phòng của Lệ Minh Thần nhìn cô, Dương Khiết lại buồn cười, “Tôi cũng muốn mình được yên tĩnh sớm một chút.”

Cách làm của Nghiễm Mỹ ngược lại làm một cách triệt để, bên này nhét Lệ Minh Thần vào quân đội, bên kia thì vây Ôn Hân trong bệnh viện với Ngụy Dục, còn Dương Khiết này Nghiễm Mỹ cũng không quên. Dương Khiết là người lúc trước bà nhìn trúng, gia thế tốt, người cũng xinh đẹp, cho nên Dương Khiết vẫn luôn là đối tượng con dâu trong lòng Nghiễm Mỹ ao ước.

Ngồi ở trước bảng đo thị lực, Lệ Minh Thần nghe Dương Khiết kể lại hành động gần đây của bà Nghiễm nhà anh, giận quá hóa cười. “Trái.” Anh chỉ chỉ bảng đo thị lực. “Xin lỗi đã làm liên lụy đến cô.”

“Hi hi, nếu là lúc trước, ngược lại tôi sẽ vui vì được liên lụy, nhưng hiện tại thì không.”

Đối với Dương Khiết, Lệ Minh Thần chưa từng nói chuyện yêu đương, cho nên cũng không nói được gì, anh nhìn binh kiểm tra thị lực đang phát sáng, hai mắt híp lại...

Ngày đó Ôn Hân quyết định đến thẳng đơn vị tìm Lệ Minh Thần, nhưng hai ngày không có tin tức Đồng Lệ lại đột nhiên gọi điện thoại tới, tình huống của Ngụy Dục thất thường, hi vọng cô có thể đi qua nhìn thăm một lát. Vuốt ve cái bụng vẫn chưa nhô lên, Ôn Hân thở dài, thiếu tá, xem ra anh đành phải cao hứng muộn vài ngày...

Lần đến thăm này không ngờ kéo dài đến bốn ngày. Mà bốn ngày này, cũng đủ để cho Đồng Lệ phát hiện cảm xúc của Ôn Hân thay đổi. Ngoài cửa sổ phòng bệnh, bà nhìn vào hai người trong phòng, trong lòng bỗng nhiên có chút hối hận, lẽ ra con trai đã có vợ, nhưng bởi vì năm đó mình nhất quyết không chịu nên để vụt mất.

Lúc trước phẫu thuật, ba của Ôn Hân cũng đã nói xác suất thành công của ca phẫu thuật không cao lắm, là bà đặt hi vọng quá cao vào ba Ôn. Ba Ôn Hân chết đi, con trai thật lòng nhiều năm, cùng với gia đình nhiều năm vẫn luôn vắng lặng, bây giờ ngộ ra, Đồng Lệ mới đột nhiên phát hiện tất cả chuyện này đều do mình tạo thành.

Từ trong phòng bác sĩ trở về, Bạch Lộ nhìn thấy Đồng Lệ trên hành lang thì ngạc nhiên hỏi vì sao bà không đi vào. Đồng Lệ khoát tay, “Tiểu Lộ, đi theo bác ra ngoài dạo một chút.”

“Vâng...” Bạch Lộ cẩn thận mỗi bước đi nhìn về phía sau, cô muốn ở bên cạnh Ngụy Dục, nhưng cô cũng không thể cãi lời Đồng Lệ. Bạch Lộ không biết, hôm nay Đồng Lệ làm một việc cuối cùng cho con trai — bệnh tình của Ngụy Dục cho tới bây giờ có thể xem như hoàn toàn ổn định lại, cho dù Nghiễm Mỹ tính thế nào, bà cũng sẽ không, sẽ không tiếp tục miễn cưỡng để Ôn Hân ở lại chăm sóc cho con trai.

Trừ khi cô tự nguyện.

Sáng sớm ngày hôm qua, Ngụy Diệu đã hoàn toàn tỉnh lại, không còn tình trạng tỉnh ít ngủ nhiều như lúc trước nữa. Hiện tại anh nằm ở trên giường, lẳng lặng nhìn Ôn Hân rót đầy ly nước, đổi hoa trong bình, lại ngồi ở một bên gọt táo.

Buổi trưa này, anh cảm thấy hạnh phúc rất là rõ ràng.

“Tôi đã cắt táo thành miếng nhỏ, mặc dù hương vị không ngon như lúc đầu, nhưng dinh dưỡng vẫn thế.” Đưa thìa đến bên miệng Ngụy Dục, Ôn Hân nhìn anh nói. Lúc này, khuôn mặt dịu dàng của Ôn Hân khiến Ngụy Dục thần thờ nhớ lại quá khứ, quãng thời gian đó chỉ tồn tại ở trong trí nhớ, cũng chính là quãng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời anh.

“Hân Hân, em đã tha thứ cho anh rồi sao?” Đỉnh đầu còn quần đầy băng gạc, diễn cảm của Ngụy Diệu hơi giật mình nhìn Ôn Hân.

Tay cầm thìa của người bị hỏi hơi dừng một chút, lại khôi phục động tác, đưa đến bên miệng anh, “Ăn đi...”

Ngụy Dục ngoan ngoãn nuốt xuống, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm cô, chờ đáp án. “Ừm...” Hạnh phúc của cô đã tới, đứa trẻ trong bụng nói cho cô biết một chuyện — lúc nên buông thì cứ buông ra.

“Hân Hân!” Lần đầu tiên Ôn Hân trực tiếp trả lời khiến cho đầu óc của Ngụy Dục hưng phấn trước nay chưa từng có, anh đột nhiên nâng người dậy, kéo tay Ôn Hân lại, “Vậy em có thể tiếp tục trở lại bên cạnh anh không?”

Động tác bất ngờ này của Ngụy Dục dọa cô giật mình, phản ứng đầu tiên của Ôn Hân chính là mau chóng đẩy móng vuốt này ra, nhưng cô không thể, Ôn Hân chỉ có thể vươn tay, từ từ, từ từ... đẩy Ngụy Dục ra.

Nhiệt độ mất đi, giống như cởi ra một lớp da, Ngụy Diệu sốt ruột nghe thấy người con gái anh yêu nói: Tôi đã không còn để ý đến trước đây nữa, là vì tôi để ý đến hạnh phúc hiện tại, Ngụy Dục, tôi có con rồi, của Lệ Minh Thần...

Phục hồi lại tinh thần, trong phòng đã không còn ai, cũng giống như lồng ngực trống rỗng mất đi trái tim. Từ nay về sau, cuộc sống của anh sẽ không còn cái từ hi vọng xa vời này nữa rồi, bởi vì không cần... Đối mặt với trần nhà trắng ngần, Ngụy Dục khẽ cười tự nhủ.

Ôn Hân vốn định chờ Đồng Lệ trở về tự mình nói rõ sau đó thẳng thừng rời đi, cắt đứt liên quan. Nhưng người tính không bằng trời tính, một số điện thoại lạ phá hỏng toàn bộ tính toán của cô, một người con gái không tính là xa lạ gọi tới, nội dung của cuộc điện thoại liên quan tới cô, còn có cả đứa bé trong bụng cô nữa.

Nếu không phải Dương Khiết tự giới thiệu trước, có lẽ Ôn Hân hoàn toàn không nghĩ ra mình đã từng thấy người này — căn cứ vào lời khai báo của Lệ Minh Thần, đây chính là đối tượng xem mất duy nhất của anh.

Nội dung điện thoại của Dương Khiết rất ngắn, nhưng trong thời gian ngắn này, trái tim của cô đã treo tới cổ họng rồi.

“Thiếu tá Lệ kiên trì nói mình không bị bệnh, cái người nóng tính kia tôi nghĩ cô hiểu anh ta hơn người ngoài chúng tôi nhiều, một khi đã kiên trì cái gì thì khả năng thay đổi cực thấp. Hiện tại chỉ huy quân đội của bọn họ đang làm việc với anh ta, nhưng tôi nghĩ, nhiệm vụ này cô đi làm, hẳn là thích hợp nhất...” Dương Khiết nói rất nhẹ, nhưng mỗi câu mỗi chữ lại xuất phát từ đáy lòng.

Thật ra cô hiểu Lệ Minh Thần cũng không ít hơn Ôn Hân bao nhiêu, cô biết Lệ Minh Thần nổi danh quật cường trong cả sư đoàn T, anh thích ăn cay, không thích ăn ngọt, buộc đai lưng thích buộc ngược hai đường, đi ngủ...

Xưa nay, Dương Khiết đều là cố giữ lấy lòng của mình, cô nói cho sư tỷ của cô biết quan hệ với Lệ Minh Thần chôn sâu ở trong lòng, tự nói với mình không nghĩ nữa không nhìn nữa. Nếu không phải bác Lệ sắp xếp cuộc gặp mặt này, tình cảm ngầm nảy sinh từng chút với Lệ Minh Thần sẽ không liên tục bị vùi lấp như vậy.

Sau đó, trong lúc chống lủ thì Lệ Minh Thần bị thương hai mắt, lại khiến cho Dương Khiết có thêm chút hi vọng — ai chả muốn chồng mình có một thân thể khỏe mạnh cường tráng, nhưng nếu người đàn ông này có nguy cơ bị mù mất thì sao đây? Dương Khiết nắm chặt điện thoại trong tay, cô không sợ ở bên cạnh Lệ Minh Thần trong quá trình trị liệu, mà cô hi vọng người kia sẽ sợ.

Nhưng Dương Khiết đợi cả buổi, lại không đợi được câu trả lời thuyết phục của Ôn Hân, mà thay vào đó là bên tai vang lên tiếng tút tút — Ôn Hân cúp điện thoại rồi.

Cái này...

Mấy ngày nay là mấy ngày Lê Minh Thần hỗn loạn nhất, hai mắt anh trừng lên giống như muốn ăn tươi nuốt sống Cao Hán. “Tôi không có bệnh, anh nghe không hiểu sao! Ông đây không có bệnh!”

Khá lắm, trước đây tiểu tử Lê lúc nào cũng nói mình tự xưng là “ông đây, ông đây” có vẻ già trước tuổi, bây giờ không phải chính cậu ta cũng bắt đầu tự xưng như vậy sao, Cao Hán oán thầm, nhưng ngoài miệng lại không bắt măn cũng không biểu hiện ra ngoài. Tiểu tử này thật sự xảy ra chuyện, anh khó lòng mà giao phó với lão thủ trưởng.

Mặc kệ là bác sĩ hay doanh trưởng của anh trong viện quân y, hoặc là lời khuyên của chính trị viên Triệu Hoàn Thân, Lê Minh Thần chỉ nói một câu: ông đây không có bệnh!

Thái độ của Lê Minh Thần không phải Cao Hán không hiểu, mắt không giống tay hoặc chân xảy ra vấn đề, nếu thật sự xuất hiện tình huống, vậy thì cuộc đời quân lữ của Lê Minh Thần đến đây là chấm dứt.

Anh sợ, cho dù là quân Hán kiên cường nhất cũng sẽ có lúc cởi bộ quân phục này xuống, bản thân Cao Hán cũng sợ. Anh đi tới bên cạnh Lê Minh Thần hai mắt có chút hồng, vỗ vỗ bả vai của anh: “Tiểu tử Lê, tạm thời cậu quay về trị liệu sau đó...”

Ngay cả mấy “lãnh đạo” cố gắng nhanh chóng làm ba ngày, cơm cũng không ăn nhiều, thiếu tá Lê có chút thở gấp, bị Cao Hán vỗ như vậy, anh đặt mộng ngồi ở trên ghế gỗ doanh bộ, tay giữ lấy đùi, hồi lâu mới nói: “Ai cũng không thể đuổi tôi ra khỏi quân đội, tôi không có bệnh...”

“Ai cũng không muốn đuổi chú đi à...” Vào quân đội bao nhiêu năm nay, Lê Minh Thần là tiểu tử thói không nghe lời Cao Hán nhất, tên tiểu tử thói này, nên nắm bắt cậu ta như thế nào đây...

Doanh trưởng Cao đã ưu sầu rồi, dựa theo lời của bác sĩ khoa mắt Dương Khiết nói với bọn họ, bệnh mắt này của Lê Minh Thần, trị liệu càng sớm thì càng tốt, nếu để lâu, không mù cũng thành mù. Làm sao đây làm sao đây... Cao Hán vẽ vòng tròn tại chỗ.

Lúc này cửa doanh bộ được mở ra từ bên ngoài, nghe thấy tiếng động Cao Hán ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy cái đầu nhỏ của Triệu Hoàn Thân ló vào, anh ta hướng về phía Cao Hán vẫy vẫy tay, gọi anh ra ngoài.

Cuộc đời của Lê Minh Thần chưa bao giờ phải đối mặt với lựa chọn như vậy, dựa theo lời nói của bác sĩ, phẫu thuật trị liệu chỉ có 50% cơ hội khỏi hẳn, 50% không khỏi thì sao, chẳng lẽ muốn nửa đời sau của anh làm một người tàn phế?

Thiếu tá Lê lại bắt đầu bức mấy cọng tóc ngắn trên đầu. Đầu tóc ngắn ngắn đột nhiên trở nên êm dịu, giọng điệu dịu dàng cùng bất mãn đột nhiên vang lên: “Thiếu tá Lê, giấu bệnh sợ thầy không phải là một tố chất mà người lính đúng quy cách nên có, lại càng không phải là biểu hiện người đàn ông của em nên có.”

Anh mãnh liệt ngẩng đầu lên, nhìn thấy Ôn Hân đang nửa cười nửa giận nhìn anh, Lê Minh Thần thoáng cái nhảy dựng lên: “Sao em lại tới đây!”

“Em không được đến đây sao? Nếu không đến con của chúng ta biết ba của nó nhất gan ngay cả bệnh cũng không dám trị liệu...” Ôn Hân vẫn tươi cười như cũ.

“Ai bị bệnh, anh không bệnh!” Cố chấp cãi lại lần thứ hai, Lê Minh Thần vươn thẳng cổ hai giây, đột nhiên kịp phản ứng trở lại: “Con...”

Lê Minh Thần phản ứng trong chốc lát, hai mắt tròn to lần nữa, ánh mắt từ trên khuôn mặt của Ôn Hân liên tục dò xét đến bụng của cô, “Em, em, em... Đây, đây, đây...”

“Em cái gì, đây cái gì. Anh sắp làm ba rồi, Lê Minh Thần, anh nghe rõ cho em, anh sắp làm cho ba, cho nên mắt nhất định...”

Giọng điệu cứng rắn của Ôn Hân đi vào chủ đề chính đột nhiên lại mắc kẹt —— thiếu tá vui đầu vào cổ cô, chờ đón chính là cảm giác ấm nóng trên bả vai.

Đều nói đàn ông không dễ dàng rơi lệ, Lê Minh Thần nguyện ý chỉ dâng hiến ột lần này thôi, anh không muốn nói cho Ôn Hân, cứ trần trọc không yên suốt cả đêm, ý niệm trong đầu mình đã từng động tới thì đã ở trên cương vị người lính rồi.

Anh thật sợ, sợ giống như người cha đã mất của anh, bị đẩy mạnh vào bệnh viện sau đó không được mặc quân phục này nữa.

“Vợ, nếu mất anh bị mù thật thì làm sao đây?” Thiếu tá khụ khụ hai tiếng, dùng giọng mũi xóa đi một ít.

“Mất có bệnh thì phải chữa, hiện tại trị liệu lại phát triển như vậy, hướng chi, cho dù trị không hết vẫn còn có em nuôi anh, nếu không từ nay chúng ta cùng nhau nuôi dưỡng đứa bé trong bụng...” Ôn Hân thoải mái nói, Lê Minh Thần muốn khóc lần nữa.

Cùng chung hoạn nạn, không phải ai ai cũng có thể làm được, dù sao bệnh của mắt anh cũng không dễ dàng trị liệu như vậy.

Ôn Hân vỗ vỗ người đàn ông cao hơn mình một cái đầu, nói: “Thiếu tá, khó chịu thì cứ khóc đi, em sẽ bớt cho anh, đúng chuẩn sáu đồng một giọt...”

Lê Minh Thần: cô vợ này chưa được trừng trị đủ mà!

Đã quyết định sau này làm thế nào, trong lòng thiếu tá Lê nhất thời nghĩ ra một chủ ý, có em bé, có lẽ hôn sự của bọn họ bà Nghiêm sẽ không phản đối nữa. Nhưng thiếu tá Lê không có ý định kết thúc như vậy, anh cảm thấy tối thiểu anh nên nói một chuyện cho bà Nghiêm biết.

Lúc nhận được điện thoại của Tưởng Nhất Bằng thì Nghiêm Mỹ đang ở sân bay Vân Hải của thành phố C chuẩn bị đăng ký đi Mỹ. Trong khoảng thời gian này vẫn luôn bận chuyện của Lê Minh Thần, kết quả ở bên công ty tổng bộ có việc chưa kịp xử lý xong, vốn định thừa dịp thời gian này ổn định, tự mình tranh thủ thời gian bay qua Mỹ, thật không nghĩ đến trong lúc quan trọng này, thân thể của Lê Minh Thần lại xảy ra chuyện như vậy

Con trai à con trai, con học cái gì không học, lại học theo Ngụy Dực từ chối trị liệu làm chi hử... Ngồi ở trong xe trên đường về, trong lòng Nghiêm Mỹ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Bà không rõ chính là, giữa Lê Minh Thần và Ngụy Dực, nói theo tính chất mục đích, là xui xẻo một trời một vực.

44. Chương 44: Bất Đắc Dĩ (2)

Sau khi vào quân ngũ, Lê Minh Thần tham gia đủ các loại quân diễn lớn nhỏ không dưới mười lần, vết thương trên người cả mười lần đều không giống nhau, mà những vết sẹo sau lưng chính là những chiến tích khiến anh phải kiêu ngạo mà anh đã đạt được.

Trong số đó, biểu hiện nổi bật nhất, đồng thời còn được thủ trưởng T khen ngợi là khi tham gia diễn tập đối kháng năm ngoái... Lần đó Lê Minh Thần mang theo hai mươi người trực tiếp đánh thẳng vào sau lưng quân hỏa lực, trở thành trận đấu kinh điển lấy ít đánh nhiều đi vào lịch sử.

Sư trưởng Cầm Trần nói với Lam Phương lời đánh giá của chỉ huy trưởng Nhất Minh, cho dù Nhất Minh có lợi hại hơn nữa thì chỉ cần gặp Lê Minh Thần xuất bài không theo lẽ thường cũng phải đổi tên thành “Không Minh”.

Cho nên khi Lê thiếu tá ung dung khí phách gặp mẹ thì Cao Hán tự đặt ra một phương châm gồm bảy chữ... Không tham dự, chỉ xem diễn trò.

Nghiêm Mỹ vốn tưởng Lê Minh Thần nên sớm vào bệnh viện, nhưng sự thật chứng minh, người làm mẹ như bà đã vô cùng không hiểu con trai mình rồi.

Đi theo Tưởng Nhất Bằng ra khỏi bệnh viện, lúc này Nghiêm Mỹ mới hoảng hốt, nghe Tưởng Nhất Bằng nói vì chuyện trong doanh trại nên Lê Minh Thần từ chối trị liệu, thậm chí ngay cả việc mắt mình có bệnh cũng một mực phủ nhận.

“Con trai à, đó là mắt đấy, không phải là thứ khác đâu, không thể đem ra làm trò đùa được...” Trong sân huấn luyện của doanh trại, Nghiêm Mỹ không biết đã lặp lại bao nhiêu lần những lời này rồi, thiếu tá Lê rất khỏe, ôm cánh tay nhìn tân binh tập luyện, thỉnh thoảng còn rống to với một hai tân binh tập không đúng, những thứ khác anh cố tình làm như mắt điếc tai ngơ.

Cao Hán đứng cách Nghiêm Mỹ khoảng năm bước, nhìn hai mẹ con nhà này giằng co kiểu kỳ quái đã hơn mười phút, suy tính độ lửa đã sắp chạm đến đỉnh điểm rồi thì vội vàng tiến lên phía trước, “Dì à, con dẫn người đến doanh bộ trước nhé, bên ngoài lạnh lắm, tí nữa về rồi chúng ta thương lượng sau được không.” Đã là giữa tháng mười hai, thời tiết ở ngoại ô thành phố C rất khắc nghiệt, từng cơn gió như tạt thẳng vào mặt đau nhói.

Đã sống hơn nửa đời người nhưng chưa bao giờ Nghiêm Mỹ cảm thấy bất lực như thế này, trước đây bà chỉ cho rằng con trai ngại với bà mà thôi, đến lúc ngộ ra thì cái bức tường ngăn cách tưởng như rất nhỏ ấy đã trở nên vô hạn không cách nào phá được.

Cho đến bây giờ, Nghiêm Mỹ mới phát hiện ra, quan hệ giữa bà và Lê Minh Thần đã bị chuyện kinh doanh tạo ra hàng trăm vết thương.

Nhận lấy cốc trà cũ kỹ từ tay Cao Hán, Nghiêm Mỹ ngồi trên ghế được coi là sa hoa nhất trong doanh bộ, nhìn ly trà nóng đến mất hồn. Nhìn người phụ nữ trung niên trước mặt, Cao Hán vẫn có cảm giác như pháo bắn phức kích vậy, nếu theo lời vợ của anh ta – Tưởng Nhất Bằng mà nói, đối với người góa phụ cường hãn anh dũng này, doanh trường Cao chỉ xứng làm cháu thôi.

Cháu xoa tay, nói với “bà nội”: “Dì à, tên tiểu tử Lê ấy không phối hợp như vậy, cũng không phải là chuyện này...”

‘Lạch cạch’ một tiếng, nước trong ly gợn sóng, có điều gì đó như đang hòa tan vào, “Dù ta có nói gì thì thằng bé cũng không thềm nghe...”

Sửa lại một lọn tóc bị rũ xuống, giọng nói hơi run của Nghiêm Mỹ cao hơn khiến lòng Cao Hán cũng run theo, anh ta nói: “Dù sao thì dì cũng là mẹ của tên nhóc kia mà, là người cho ta thấy những điều tốt đẹp nhất.”

Anh thu lại ánh mắt: “Dì à, thật ra có lẽ nếu người này nói chuyện thì tên nhóc kia sẽ nghe...”

Từ khi nhập viện đến nay, nằm hết phòng phẫu thuật, ICU, phòng chăm sóc đặc biệt rồi bây giờ đến phòng bệnh bình thường, trước mắt đây là căn phòng Ngụy Dực sẽ phải nằm một thời gian. Khi mọi chuyện đã thông suốt thì trên người chỉ còn lại sự nhẹ nhõm.

Có lẽ đây là lần cuối cùng Ôn Hân sẽ đến thăm anh, anh không biết Lê Minh Thần nói với Ôn Hân điều gì khiến cô vốn đã rời đi lại quay về bệnh viện, anh chỉ biết bây giờ mình muốn hoàn toàn in sâu toàn bộ mọi thứ về Ôn Hân vào trong đầu, sau đó đẩy người mà anh yêu nhất để cô đi tìm kiếm hạnh phúc mà cô mong muốn.

Ôn Hân không biết Ngụy Dực đang suy nghĩ gì, lúc này cô đang cúi đầu chôn tâm đếm giọt nước trong ống chuyển dịch, đếm một lát, cô cúi đầu hỏi Ngụy Dực: “Trong lòng vẫn thấy sợ sao?” Ý tá của bệnh viện sơ ý, bệnh nhân nằm viện vào mùa đông lại cho truyền nước rồi bỏ đi. Nếu như không phải Ôn Hân phát hiện anh ta không thoải mái thì không biết lát nữa sẽ thế nào đây.

Ngụy Dực lắc đầu, “Không sao.” Anh ta vỗ vỗ bên giường ý bảo Ôn Hân ngồi xuống, dáng vẻ giống như đang muốn nói chuyện với cô.

Ôn Hân đứng dậy cầm ghế lại gần, đang muốn ngồi xuống thì nhìn thấy nét mặt cố chấp của Ngụy Dực, thế là cô đành phải ngồi bên cạnh giường cách anh ta không xa.

Có phải những người bị bệnh đều giống như đứa trẻ cứng đầu không? Hôm nay Ôn Hân đến đây đơn thuần chỉ là ngoài ý muốn, thiếu tá Lê có lệnh.... Sau khi đến bệnh viện xác nhận “tên kia” không có bệnh gì xong thì cô phải yên tâm làm thiếu tá phu nhân, yên tâm ở cùng anh, chỉ cùng anh!

Ôn Hân cũng định đến xác nhận Ngụy Dực không còn sao nữa, cho nên thiếu tá đã có lệnh thì thiếu tá phu nhân phải tuân mệnh thôi.

Mặt trời mùa đông bị nhiệt độ thấp đóng thành từng tảng, những bông tuyết hình thoi phủ cả bệnh viện thành một màu trắng xóa, dịu dàng nhưng lại như những vết dao đâm vào mắt Nghiêm Mỹ.

Ai nói phong thủy là không lưu chuyển, mấy ngày trước bà còn cười nhạo Đồng Lệ vì con trai mà phải đi cầu một cô nhóc. Bà không ngờ, khoe miệng lúc cười còn chưa trở về vị trí cũ thì bà đã trở thành người

đáng thương kia.

Thật đúng là chẳng có chuyện gì trên đời này là lạ cả, bàn tay đặt trên cửa ra vào màu trắng ngà, cuối cùng Nghiêm Mỹ cũng cảm nhận được cảm giác của Đồng Lệ rồi.

Cốc cốc cốc...

Ôn Hân vốn đang ngồi bên giường, nghe Ngụy Dược kể chuyện anh đi du học trước kia, tránh xa đoạn kí ức cũ, anh và cô có thể an tĩnh chung ở chung một chỗ. Một ở trên giường, một không xa không gần mép giường, hình ảnh “ấm áp” bị tiếng gõ cửa cắt đứt. Khi nhìn thấy Nghiêm Mỹ đến, không chỉ Ngụy Dược bất ngờ mà còn có cả Ôn Hân.

“Bà Tả, sao bà...”

Chỗ rẽ cầu thang tầng năm bệnh viện Nhân Dân.

Túi xách Hermes trong tay Nghiêm Mỹ sắp bị bà cào thành giẻ lau rồi, mà Ôn Hân đứng đối diện bà cũng chẳng tốt hơn được bao nhiêu, chỉ là người đang quyết định không biết nên ứng xử như thế nào với Nghiêm Mỹ lần đầu tiên yếu thế, trải qua chuyện này quá nhiều nên Ôn Hân đã dần lấy lại bình tĩnh.

“Bà Tả, có chuyện gì thì xin nói thẳng đi ạ!” Ôn Hân gian nan mở đầu.

“Ôn Hân, tôi muốn nói những chuyện trước đây là tôi không đúng, tôi muốn cô khuyên nhủ Minh Thần có thể phối hợp điều trị mắt của nó, chỉ cần Minh Thần có thể chữa mắt, tôi sẽ không phản đối chuyện của hai đứa nữa...”

Ôn Hân:

Ngụy Dược nhìn Nghiêm Mỹ khẩn trương nắm chặt túi rồi đi, cười nói một câu: “Chúc em hạnh phúc.”

Ở cạnh giường bệnh của anh ta là một đứa bé năm tuổi, đang cầm miếng táo lớn ngồi trên giường suy nghĩ nghe được lời nói của Ngụy Dược, Tiểu Quang bị cạo trọc đầu nghiêng đầu nhìn anh, “Mẹ nói chỉ lúc nào có ba có mẹ, có bảo bảo ở cùng nhau thì mới là hạnh phúc.” Đó là một đứa bé dị dạng bị xuất huyết não, khi Ngụy Dược chuyển vào, đứa bé ấy đã ở đây rồi, nghe bác sĩ nói sinh mạng của bé chỉ còn chưa đầy ba tháng nữa.

Ngụy Dược cầm quả thanh long đưa cho thằng bé, nhóc con đã nhìn chằm chằm giỏ trái cây từ lâu rồi.

“Mẹ nói không thể tùy tiện nhận đồ của người khác...” Bé trai nuốt nước bọt, nhìn Ngụy Dược vẫn chưa thu tay lại, “Anh ơi, em lấy táo đổi với anh thì là được đúng không?”

Khi mẹ của bé trở về thì nhìn thấy con mình đang cầm một cái thìa nhỏ xúc thanh long ăn, mắt chợt nóng lên, vì chữa bệnh cho bé mà tiền bạc trong nhà hầu như đã dùng hết, bây giờ ngay cả ước muốn được ăn trái cây của bé cũng không thể thỏa mãn.

Ngụy Dược nhắm mắt cố ý không nhìn vẻ mặt của người phụ nữ kia, hạnh phúc thuộc về bà ấy ngắn ngủi, mà thuộc về anh ta thì một đi không trở lại, hai người đều là bị thương.

Khó có được một buổi chiều tân binh được huấn luyện bắn bia, Lệ Minh Thần thay đổi trang phục huấn luyện cơ hồ đã quên chuyện bà Nghiêm sáng nay không còn tí gì, anh đang thoải mái nằm dưới đất tập bắn hết băng đạn này đến băng đạn khác.

Lần đầu tiên đám tân binh được nhìn thấy kĩ thuật bắn súng sắc bén nổi tiếng của doanh trưởng, đúng là tuổi trẻ có tâm huyết, thời điểm này chẳng bao giờ phục ai cả, nhưng bản lĩnh thật sự trước mặt khiến bọn họ không thể giấu đi sự nể phục của mình.

Bắn hết sạch băng đạn thứ tư, thiếu tá Lệ vẫn chưa thỏa mãn bị Chiếm Đông Phong chạy tới kéo lên.

“Lão Lệ, cậu đi đi, doanh trưởng Cao bảo cậu đến tìm anh ấy đấy.” Biết Lệ Minh Thần nghĩ gì, Chiếm Đông Phong vô vai anh nói, “Chuyện lúc trước cậu hãy cho qua đi, chuyện bây giờ cần làm nhất là về nói với chị dâu một tiếng, tôi thấy sắc mặt của chị dâu cũng không được tốt.”

Trước vẫn nói Ôn Hân thay đổi như cá voi, Lệ Minh Thần anh có bản lĩnh quyết định thân phận của vợ yêu trước mặt bà Nghiêm, cũng có bản lĩnh dụ dỗ vợ... Mặc dù thiếu tá Lệ tự tin, nhưng chân ngày càng nhanh sau lưng Chiêm Đông Phong như đang tiết lộ điều gì đó.

Quả thật Ôn Hân rất tức giận, theo ý cô, cho dù trong quá khứ Nghiêm Mỹ có làm điều gì thì Lệ Minh Thần cũng không nên lấy sức khỏe của mình ra để đùa giỡn với mẹ mình. “Cái này chẳng có gì đáng để mang ra làm trò cười hết.” Vừa thấy Lệ Minh Thần, Ôn Hân đã kéo anh ra ngoài bãi đất trống, đây cũng là câu nói đầu tiên của cô với anh chàng thiếu tá.

Nghiêm Mỹ vẫn còn ngồi ở trong doanh bộ với Cao Hán, chuyện đến bây giờ, con trai vừa mới vào cửa đã bị Ôn Hân xách ra ngoài, Nghiêm Mỹ cũng không dám nói tiếp nữa... dù sao con trai là lớn nhất!

“Vợ à, anh sai rồi, nhưng nếu không như vậy thì tật xấu của bà ấy sẽ chẳng bao giờ đổi được...” Tất cả lệ khí của thiếu tá Lệ đều bị thu lại trước cái trừng mắt của vợ, không cam lòng đổi lời nói “Mẹ anh... Được chưa.”

Lệ Minh Thần rất bất đắc dĩ, danh phận đã định, chờ đón còn nhiều hơn cả quả thúc, ngay cả thói quen anh cũng phải đổi.

“Đợi lát nữa đi vào thì đừng có nói gì đấy, để anh nói, nhớ chưa?” Thiếu tá dặn dò.

“Một tí nữa không cho phép anh quá phận, phải lễ phép đấy!” Ôn Hân dặn dò lại.

Thiếu tá nhìn trời trợn trắng mắt, Ôn Hân có thêm đứa bé, khí thế của anh lại càng chẳng còn gì nữa.

“Minh Thần, bác sĩ nói mắt của con phải chữa trị càng sớm càng tốt, mẹ cầu xin con...” Nhìn vẻ mặt nặng nề của Ôn Hân khi bước vào, Nghiêm Mỹ nghĩ thầm nhất định là không khuyên được, đang định muốn khuyên nữa, ai ngờ Lệ Minh Thần...

“Con đi trị liệu.” Giọng nói của Lệ Minh Thần vẫn lạnh lùng, không hề phòng bị Ôn Hân ột cái cùi trỏ, bất đắc dĩ đành mở miệng, “Nhưng trước đó, có chuyện con cần phải làm, mẹ..”

Lúc Lệ Minh Thần nói tiếng đầu tiên là khi mới sinh được 330 ngày, còn chưa được một tuổi, một tiếng “mẹ” khiến ba thằng bé vừa mới kết thúc huấn luyện vui mừng đến mức không ngừng hôn mạnh vào gáy thằng bé. Chuyện đã qua đi ba mươi năm nhưng ký ức ấy vẫn còn rất mới mẻ với Nghiêm Mỹ.

Mà hôm nay, Lệ Minh Thần gọi bà một lần nữa, ký ức ấy vẫn còn như mới với Nghiêm Mỹ, cũng lần đầu tiên bà đưa ba của Tả Dữu về, Lệ Minh Thần vừa được lính cần vụ đưa về từ nhà trẻ còn chưa kịp để cặp sách xuống đã nhìn thấy mẹ mình nắm tay Tả Lập Đông, từ đó tới nay đã được gần 24 năm.

Nghiêm Mỹ nắm chặt ghế, cảm xúc như ngừng đi mãi mơ hồ nói, “Có chuyện gì, con nói...”

Bà cảm thấy người bị bệnh ở mắt không phải là con trai, mà là bà, nếu không sao bây giờ mắt bà lại mờ đi như vậy chứ.

“Con muốn kết hôn với Ôn Hân, càng nhanh càng tốt!” Giọng nói của thiếu tá trầm ổn, kiên trì.

“Không được!” “Không được.” Lần này “Mẹ chồng nàng dâu” hiếm khi có được một lần cùng chung ý kiến.

Xóa đi tất cả những suy nghĩ không thích Ôn Hân trước đây, Nghiêm Mỹ và Ôn Hân cùng nhất trí.

“Trước hết chữa mắt xong đi rồi nói đến chuyện khác.” Thiếu tá phụ nhân khí thế mười phần.

Xong rồi xong rồi, cô vợ nhỏ quần chồng thành thói quen rồi, chẳng lẽ thật sự muốn lên thuyền trước rồi mua vé sau sao? Chờ đến khi mắt anh tốt lên? Chờ đến khi mắt anh tốt lên thì chẳng có chuyện mua vé bổ sung đơn giản như vậy đâu, không chừng đến lúc đẩy thuyền nhỏ cũng chạy khắp nơi rồi. Lệ Minh Thần cảm thấy rất buồn bực, đúng là không nghe lời mà.

Thiếu tá vô lực nhìn chằm chằm Ôn Hân.

“Tên nhóc này không phải một chốc là mù ngay được, nếu không tổ chức thì tối thiểu cũng phải đi đăng kí kết hôn cho ta, chẳng lẽ anh định để cháu nội của ta ra đời mà vẫn không có hộ khẩu sao?!” Lão tướng quân đứng ngoài cửa nửa ngày sốt ruột không nhin được con gái càn quấy như thế nữa, một bên được Tả Dữu đỡ, một bên chống gậy đi vào.

“Con đây, sống nửa đời người rồi mà không quản được con trai của mình? Nếu không quan tâm đến chất của ta xem ta sẽ đánh con thế nào?” Đi thẳng đến trước mặt Nghiêm Mỹ, Nghiêm Quang Dụ gõ gậy ‘thùng thùng’ lên mặt đất, bày ra bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Cháu ngoại... cái gì...”

Bà Nghiêm bình tĩnh hiểu ra.

Thiếu tá Lệ trợn mắt nhìn Tả Dữu một cái: em nhiều chuyện quá đấy, anh không muốn lấy đứa bé ra để ép bà ấy đâu.

Tiểu thư Tả Dữu đắc ý nhướn mày: nhưng như vậy mới có thể một cú trí mạng, đơn giản mà trực tiếp.

Cáo Hán đã sớm chuẩn mất, thừa dịp lúc người trong nghề là thủ trưởng Nghiêm dạy dỗ thì Tả Dữu cọ tay áo vào Ôn Hân vẫn đang chìm trong trạng thái đờ đẫn “bị lập gia đình” bên cạnh, “Chị dâu, chị yên tâm, kể cả ngày mai anh hai có đi chữa bệnh thì hôm nay em cũng có thể tổ chức một buổi hôn lễ thuận lợi vui vẻ, kể cả có phải coi tiền như rác cũng được.”

Coi tiền như rác? Lúc này trong đầu óc Ôn Hân đâu còn dư tế bào não để hiểu xem coi tiền như rác là cái gì, bây giờ cô chỉ muốn gạt đi ý niệm hai người kết hôn vội vã của ông thủ trưởng đi.

Ông ơi, ông đừng làm náo loạn nữa. Ôn Hân nhìn Nghiêm Quang Dụ đang lôi kéo Nghiêm Mỹ đi bàn chuyện cụ thể, thì cô kéo cánh tay Lệ Minh Thần. “Nếu không trị mất thì đừng hòng em gả cho anh.”

45. Chương 45: Vợ Có Thuật Của Vợ

Cuối cùng Ôn Hân cũng hiểu được câu nói ‘nhiều người có sức mạnh lớn’ này, đặc biệt trong đám người kia còn có một thợ giày thối một mình đối mặt với ba Gia Cát Lượng, vậy thì sức mạnh lớn đó chỉ có thể lấy từ đáng sợ để hình dung.

So với lần trước gặp Tả Tuấn, thời gian bất giác đã trôi qua hai mùa hạ thu rồi, ngoại trừ thịt viên nhỏ ngoài ý muốn ở trong bụng Ôn Hân ra, thì quan hệ của hai người vẫn không thay đổi chút nào. Hormone của Tả ngựa đực lại càng vạm vỡ năm biểu hiện cả ra ngoài mặt đến chết không đổi, nhìn thấy Ôn Hân thì câu đầu tiên chính là: “Đừng gả cho cậu ấy nữa, gả cho tôi đây này, bây giờ hối hận vẫn còn kịp đấy...”

Ngày mai đã chính thức bước vào tháng một rồi, mức độ giá lạnh trong mùa đông của thành phố C cũng không kém cạnh gì, thế nhưng với thời tiết này mà cổ áo của ngựa đực vẫn lộ ra mảng thịt rõ ràng không khỏi khiến lông mi của Ôn Hân rung lên hai cái.

“Ngại hình tượng.” Mấy ngày qua vừa vội vàng tra tìm tư liệu bệnh viện, vừa phải bận rộn bị đám người kia vây quanh tứ phía, tinh thần của Ôn Hân càng trở nên bình tĩnh hơn, cô nhẹ nhàng bỏ qua những lời này, xoay người đi vào trong khách sạn.

Cô, Lệ Minh Thần cùng với bà Nghiêm đã sớm định ngày mốt bắt xe lửa đến Bắc Kinh, bệnh viện của tổng quân khu bên Bắc Kinh kia, bà Nghiêm đã liên hệ được bác sĩ tiếp nhận trị liệu rồi, nghe nói là bác sĩ khoa mắt hạng nhất hạng nhì toàn quốc. Hôm nay vốn là Dữu Tử điện thoại tới, nói là đưa bọn họ đi thực hiện trước, nhưng cô đến nơi rồi mới phát hiện ngoại trừ mùi hương của vị ngựa đực tiên sinh cuốn lấy ở phía sau ra, dường như nói tới Dữu Tử, thậm chí một người đàn ông khác cũng không thấy đâu.

“Đã hẹn là mười hai giờ rồi, vậy người đâu?” Khi không mang thai, Ôn Hân chỉ nghe Lưu Đông từng lén lút kể cho cô biết về khí tức thai phụ của Quý Mai, lúc ấy cô còn chưa nhận thức được nhiều như vậy, hiện giờ đến phiên mình thì cho dù trong nhà chưa tỏ thì ngoài ngõ đã tường rồi, nhưng chiếu theo lễ giáo thông thường của nhà thiếu tá Lệ là phải quý trọng tình trạng của cháu đích tôn, cùng với biểu tình hiện tại của Tả Tuấn, những tiếng kéo kẹt của ly nước cầm trong tay vang lên, Ôn Hân cũng tính tình của cô hiện giờ đã biến đổi.

Đều do tiểu tử con nháo loạn. Ôn Hân chỉ vào bụng oán giận một câu, tiểu tử kia dường như thị uy phát ra tiếng kháng nghị xầm xì nho nhỏ, con trai mẹ nhìn xem anh chồng ngựa đực ngồi đối diện kia, khuôn mặt ửng hồng bỗng nhiên đứng dậy.

“Quân tẩu” bị Tả ngựa đực quan sát nửa ngày rốt cuộc không thể dè dặt thêm được nữa, đập ly nước trong tay xuống bàn một phát: “Tả Tuấn, anh không thể không nhìn thẳng được sao?” Ôn Hân cố ý ngồi đối diện vì muốn cách xa cái mùi ngựa đực của anh, nhưng lại không chịu nổi cái nhìn chăm chăm của anh chồng, thế là bắt đầu bạo phát.

“Được.” Miệng Tả Tuấn vênh lên, cũng học bộ dạng của Ôn Hân cầm cái ly đập xuống bàn, đầu nghiêng sang bên phải ba mươi độ: “Nhân viên phục vụ, mang chút điểm tâm đến đây.”

Bên tai nghe thấy Tả Tuấn như diễn viên tấu nói lên tên của một đồng món điểm tâm, mặt của Ôn Hân sa sầm tay nâng lên muốn ngăn nhưng đã ngăn không kịp nữa rồi. “Ngần này.....” Tả Tuấn khép thực đơn lại, tầm mắt chỉ hơi liếc rồi ngay lập tức khôi phục tiếp tục nhìn thẳng.

“Xin chờ một chút.” Nhân viên phục vụ đi lên, Ôn Hân đột nhiên ngăn cản cô nàng lại, Tả Tuấn cho rằng cô cảm thấy hơi nhiều, nên nói: “Không sao, gọi nhiều chút có thể chọn ăn.”

“Không phải...” Khuôn mặt Ôn Hân vẫn ứng hồng, so với vừa rồi còn hồng hơn, cô ngăn bồi bàn lại, lời nói như muỗi kêu, “Có bánh hoa quế không?”

Suy nghĩ của phụ nữ mang thai có logic, không phải người bình thường nào cũng dễ dàng đoán được. Nhìn thấy một đĩa bánh hoa quế trước mặt, phụ nữ đang mang thai Ôn Hân biểu tình trước sau tương phản giống như hạnh phúc cùng với trứng 500 vạn vậy, từ trước đến nay Tả Tuấn Tả đại thiếu vẫn tự mình là siêu phẩm giờ phút này cam tâm tình nguyện trở về vị trí giới hạn làm người bình thường.

Thiếu tá Lê không đúng hẹn tụ họp với phu nhân là có nguyên nhân, người nhà họ Ôn cũng không phải là muốn gặp là có thể gặp được, trước tiên không kể đến Ôn Linh ngồi xe lăn đi lại không tiện, chỉ riêng hai tiểu mao đầu Noãn Noãn và Mao Mao cũng đã đủ để cho Lê Minh Thần bận rộn rồi.

Ban đầu anh còn cùng Ôn Linh tính toán mang hai tiểu tử kia bắt đến Quý Mai ở lại một lát, chờ bọn họ quay lại sẽ tới đón.

Nhưng Ôn Tiểu Noãn là ai kia chứ, chính là Ôn Tiểu Noãn độc nhất vô nhị, bạn nhỏ Ôn Tiểu Noãn tự khoe so với Albert Einstein thì bé có nhiều hơn hai tế bào não, chuyện gì cô lớn như vậy, sao lại không có phần của cô bé cơ chứ!

Cho nên khi cô bạn nhỏ Ôn Noãn đưa tay véo vào cái bụng to phì (bụng nhỏ của Ôn Noãn hoàn toàn đã bị phần eo chiếm lĩnh), xoa chân đứng ở trước mặt Lê Minh Thần còn mặt hướng về phía ba ba của mình, Ôn Linh nuôi con gái yêu mấy năm nay chỉ biết, hiện tại muốn không mang bé theo —— rất khó!

“Minh Thần, anh nghĩ có lẽ vẫn nên mang theo Noãn Noãn đi thôi.” Ôn Linh điều khiển vị trí xe lăn, day day cái trán đau đầu nói với Lê Minh Thần. Giọng nói cứng rắn của Ôn Linh vừa ra khỏi miệng, tiểu thư Tiểu Ôn lập tức bùng nổ, “Mao Mao đâu!” Đầu ngón tay như búp sáp màu của cô bé cầm lấy ngón tay bé nhỏ bên cạnh. “Mang theo mang theo mang theo, không phải dưỡng đã đồng ý qua với con rồi sao, Noãn Noãn ở đâu thì Mao Mao ở đó.”

Lê Minh Thần mỗi tay ôm một người, Ôn Noãn tròn như quả bóng và Mao Mao gầy như que củi, rõ ràng sức nặng hai bên không đều.

So với đại nhân, trẻ nhỏ càng thiện biến hơn. Chỉ ngay thời gian trước, Ôn Noãn còn tức chết vì trong nhà có thêm một tiểu tử, đây không phải là đối chọi với người nhà sao, không phải là không nhận người nhà sao. Nhưng từ sau khi Ôn Linh tìm cô bé nói chuyện một lần, thái độ của cô bé này liền xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất đến 360 độ. Không chỉ những đồ vật trước kia kiên quyết không đưa liền cho đi, còn có một buổi trưa Ôn Linh đi vào phòng ngủ xem hai đứa trẻ ngủ trưa, vậy mà phát hiện Ôn Noãn trong giấc mơ đưa tay kéo chăn che bụng của Mao Mao lại.

Lần đó Ôn Linh cũng nói lại việc này cho Lê Minh Thần biết, thiếu ta từng hỏi anh rốt cuộc đã nói gì với con bé đó, hiệu quả còn tốt hơn so với tư tưởng giáo dục của anh.

Lúc ấy, Ôn Linh chỉ cười cười nói, anh đã nói cho Noãn Noãn biết mẹ của Mao Mao đã mất rồi.

Có chuyện này, Ôn Linh không nói cho Lê Minh Thần biết, thậm chí ngay cả em gái cũng không có nói, ngày đó khi đang ngủ trưa, con gái có nói mơ.

Ôn Noãn chẹp chẹp cái miệng: Mao Mao đừng sợ, mẹ không ở đây, còn có chị mà.

Tiếng “chị” kia nặng tựa ngàn cân. Con gái vẫn luôn biết tất cả.

“Minh Thần, trong hôn lễ có hoa đồng* không?” Ôn Linh tựa vào ghế dựa đằng sau, âm thanh xuyên qua hai đứa nhỏ lú lú, nói với Lệ Minh Thần ngồi hàng ghế trước. (* hai đứa trẻ tung hoa đi đằng sau cô dâu chú rể)

Để tên kia lo liệu, cho dù thời gian gấp gáp thì phỏng chừng cũng không thể thiếu hoa đồng được. Trong lòng Lệ Minh Thần thầm nghĩ, ngoài miệng lại nói, “Chốc lát nữa đến nơi rồi hãy nói.”

Hôm nay nhà họ Ôn và nhà họ Tả đều lên đường, chẳng qua vì một chuyện —— hôn lễ ngày mai của Ôn Hân và Lệ Minh Thần.

Đúng vậy, là hôn lễ. Giấy hôn thú của hai người là giật, nên không làm tiệc rượu, bất luận là nhà họ Tả xuất thân thương gia, hay nhà họ Lệ xuất thân quân sự, bối cảnh hai nhà, thì việc xã giao trên internet hay tiệc rượu một-một cho chào người mới, từ trong thâm tâm đã chấp nhận chế độ mới, nhưng vẫn còn cảm giác kì lạ.

Đã có một người họ Tả coi tiền như rác cam chịu ra mặt nhận lấy nhiệm vụ này, thói quen “Có kẻ địch không đánh không phải quân nhân” này của Lệ Minh Thần đương nhiên sẽ không khách sáo mà tiếp nhận phần lễ này của anh cả.

Sau khi che giấu gần năm ngày, trước khi đi hai ngày, Lệ Minh Thần quyết định mượn cơ hội gặp mặt hai nhà, thông báo thời gian hôn lễ “sớm” để cho cô dâu có thời gian chuẩn bị.

Khi Lệ Minh Thần đẩy Ôn Linh đi vào, Ôn Hân đang cầm khăn tay lau khóe miệng, trên khuôn mặt tràn đầy thỏa mãn, chén đĩa trên bàn đã trống trơn. Điều duy nhất có thể chứng minh chính là cô vừa ăn bao nhiêu, e chỉ có khuôn mặt của Tả Tuấn hiện tại là có thể miêu tả được.

“Bà xã, có chuyện cần nói với em.....” Bữa ăn qua được phân nửa, thừa dịp lúc Ôn Hân ra ngoài đi toilet, Lệ Minh Thần cũng đi ra theo.

“Chuyện gì vậy?”

“Ngày mai chúng ta có hoạt động.”

“Cũng sắp đi rồi, anh phải nghỉ ngơi cho khỏe, em không tham gia được không?” Đứng mệt, ăn càng mệt hơn, Ôn Hân phải đứng dựa vào thiếu tá để đi đến bồn rửa tay.

“Không được, hai chúng ta là nhân vật chính..... ngày mai là hôn lễ của hai ta..... Tả Tuấn thu xếp!” Nhìn thấy đôi mắt dụi dụi của vợ đang mau chóng trở nên sắc bén, thiếu tá Lệ quyết định nhanh chóng chuyển hóa nguy thành an nói ra, chẳng qua hiệu quả rất nhỏ, dấu răng trên cánh tay của ngài thiếu tá chính là bằng chứng.

“Lệ Minh Thần! Không phải bác sĩ đã nói phải nghỉ ngơi cho tốt sao! Hơn nữa thịt viên cũng phải nghỉ ngơi đấy!”

Trước sự thật trước mắt, bà Lệ ngoại trừ nghiêm chỉnh kháng nghị vài câu ra, làm gì cũng đều toi công.

Vì thế ngày hôm sau, Ôn Hân chỉ có thể mặc lễ phục truyền thống Trung Quốc đứng ở trong phòng hóa trang của tầng lầu Phù Dung hôn dãi.

Quý Mai cầm bánh phở ra sức trang điểm trên mặt cô, câu nói trong miệng trực tiếp nghe ra mùi chua, “Cậu đã thỏa mãn chưa, tớ chưa từng nhìn thấy cô dâu chú rể nào rảnh rang như hai người đây. Haizz, người ta đã chuẩn bị tốt tất cả cho cậu rồi, cậu chỉ có việc đứng một chút thôi mà cũng đã ngại mệt, thân phận lớn như vậy ới.....” Đầu lười của Quý Mai sắp uốn thành hoa rồi.

“Không phải tớ sợ Lệ Minh Thần không khỏe sao?” Ôn Hân không chế bản thân, cô biết cho dù mình tức giận thì Quý Mai cũng sẽ không mảy may chịu cô.

“Vợ, em gọi anh sao?” Không biết từ lúc nào, thiếu tá Lệ mặc đường trang cùng dạng đã đứng ở cửa ngoắc ngoắc nhìn cô, miệng không tự chủ được bắt giắc thốt lên hai chữ, “Thật đẹp...”

Thông qua hình ảnh phản chiếu trong gương, Quý Mai vừa ở bên cạnh đánh phấn lên mặt Ôn Hân, vừa nhìn Lệ Minh Thần phía sau cô, “Thiếu tá, thật không nhìn ra, anh không mặc quân trang mà lại mặc ”hồng trang” thật đúng là mang tư vị khác đó nha....”

Vì là mùa đông, áo cưới hiển nhiên không thích hợp để mặc, bởi vậy Tả Tuấn chuẩn bị cho hai người chính là bộ đường phục đỏ chót, thân thêu long phượng kim tuyến cùng với hoa đồ chiếm cứ trước ngực và cổ tay áo, vô cùng sống động.

Cũng một bộ đường trang như vậy, thân thể đã bắt đầu đầy đà của Ôn Hân mặc vào rất vừa người, mà mặc ở trên người thiếu tá trông như thế nào lại như nhỏ hơn một vòng, khó trách Quý Mai lại nói là “có tư vị khác”.

“Quý Mai, cậu định trang điểm cho cô dâu, hay là để ỉnh lên sân khấu hát ‘Tào Tháo cùng Dương Tu’ vậy?” Vị phụ nữ đang mang thai nào đó đã lười nhác đến mắt trợn trắng, trực tiếp cầm bánh phấn trong tay Quý Mai, phỉ phỉ phấn trên mặt, bắt đầu cứu vãn “mặt trắng” của cô. Quý Mai đang nén giận dưới ánh mắt của thiếu tá, mang theo những người khác trong phòng cùng nhau đi ra, cả gian phòng nhất thời chỉ còn lại hai người Ôn Hân và Lệ Minh Thần.

“Chạy đến chỗ em làm gì, không phải mẹ đã nói trước hôn lễ không được nhìn mặt nhau sao?” Thái độ của Ôn Hân rất chi là thỏa mãn trong mọi tình cảnh, người và việc nên tha thứ, cô cũng không quá dây dưa, tựa như việc xưng hô với Nghiêm Mỹ cũng vậy, bà Lệ đã cho ngài Lệ ảnh hưởng rất lớn đến hình mẫu rồi.

“Tối hôm qua có cô nàng đã trốn trong lòng anh kêu ca ầm ĩ nói ngựa lưng, cuối cùng cô nàng không ngựa ngược lại làm cho anh ‘ngựa’ một đêm là ai!” Sau khi Lệ Minh Thần khẳng định trị liệu, Cao Hán đã sớm phê cho anh là nghỉ bệnh, coi như là cho tên tiểu tử này chút tiện lợi, để anh thuận tiện nghỉ kết hôn luôn.

Thời gian nghỉ kết hôn chính là thời gian nghỉ kết hôn, nhưng thời gian nghỉ kết hôn cũng không tốt, thấy thịt viên mới được ba tháng, tuy rằng bác sĩ nói có thể vừa phải, nhưng anh là mũi nhọn giới quân nhân, mãnh hổ chiến trường cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ ở trên giường, cần rằng thề với bác sĩ phụ khoa, vẫn nên chờ qua tháng đi, như vậy mới an toàn, an toàn....

Bởi vậy thiếu tá thẳng cấp từ độc thân đến gia đình này chỉ có thể ôm vợ thành nghiện.

“Chính anh là người đề nghị mà, bộ trưởng ‘bộ an toàn’.....” Cuối cùng Ôn Hân cũng đã chuẩn bị xong đồ dùng, xoay người ngẩng đầu nhìn thiếu tá, nhìn nhìn, Ôn Hân đột nhiên giang hai tay, chỉnh lại thắt lưng trên người anh, “Lệ Minh Thần, anh nhất định phải thật khỏe mạnh, vì em và thịt viên anh cũng phải khỏe mạnh, nếu hôm nay không chịu được mệt mỏi thì em cũng sẽ rất mệt....”

“Ừ.....” Thiếu tá ngẫm đồng ý cúi đầu hôn nhẹ lên đỉnh đầu vợ, cô dâu có mùi nước hoa nhàn nhạt, ngay cả tóc cũng có hương vị ngọt ngào nhẹ nhẹ, “Bà xã, anh đồng ý với em, nhưng em cũng phải đồng ý với anh hai điều kiện được không?”

“Điều kiện gì vậy?”

“Thứ nhất, có thể đừng bảo con gái của anh là thịt viên có được không, anh thấy em ăn uống như vậy nếu gọi như thế, ngộ nhờ con gái chúng ta lại.....”

“Lệ Minh Thần! Anh chê em lãng phí lương thực nhà anh!”

“Không có, không có, anh không chê..... Haizzz, được rồi, thịt viên thì thịt viên.....” Lệ Minh Thần thích con gái, hiện tại anh chỉ có thể cầu cho con gái sau khi sinh ra sẽ mang bộ dáng đầy sức sống.

“Điều kiện thứ hai?” Phụ nữ có thai tính tình hay thất thường, tới nhanh đi cũng nhanh, Ôn Hân bị thiếu tá giữ nắm tay, trấn an vững vàng dựa vào người anh hỏi.

Nói đến điều kiện thứ hai, Lệ Minh Thần liền tức giận, Tả Tuấn chính là cố ý, anh không tin chỉ ngắn ngủi mấy ngày đã thu xếp hôn lễ ổn thỏa vậy mà Tả Tuấn lại để xảy ra sai sót nhỏ nhảm trên hỉ phục của chú rể, “Bà xã, anh đổi sang quân trang được không?”

Ôn Hân rời khỏi vòng tay của Lệ Minh Thần, nâng cằm quan sát trong chốc lát rồi mở miệng, Lệ Minh Thần vốn tưởng rằng cô nhất định sẽ đồng ý với anh, người lính ấy à, đương nhiên lúc mặc quân trang chính là lúc đẹp trai nhất, cô dâu nào không hi vọng chú rể nhà mình đẹp trai chứ.

Anh đã nóng lòng chuẩn bị đi lấy quân trang, nhưng dưới chân đột nhiên bị vướng.

Ôn Hân nói, “Mặc như vậy đi, không tồi nha.” Tuy chỉ là điểm nhỏ, nhưng nhiều nhất chỉ là lộ ra rõ bắp thịt trên người thiếu tá thôi, chỉ không hợp với cơ thể chút chút thôi.

Khó được dịp Tả Tuấn tìm được chút tiện lợi trên người anh, vậy thì thuận theo anh ta đi, dù sao anh ta thêm muốn anh nhiều như vậy mà.

Tả ngựa được tiếp đón khách khứa bên ngoài hắt xì một cái, cậu em trợ lý lấy khăn giấy đưa cho anh, “Cậu Tả, nhóm hợp tác làm ăn với chúng ta đều muốn đến dự hôn lễ rất nhiều, vì sao lại không mời?” Cậu trợ lý này mới tới nửa năm, tuy rằng làm việc có chút năng lực, nhưng về mặt phán đoán tâm ý đối phương vẫn còn kém một chút.

Tả Tuấn xoa xoa cái mũi, đem giấy gấp lại gọn gàng ngăn nắp, tiến đến bên cạnh thùng rác, “Muốn biết sao?” Theo thói quen nhứ mày lại.

“Tự nghĩ đi.” Tả Tuấn ngay cả hồn cũng không bỏ lại cho trợ lý nhỏ, đến chào hỏi giám đốc XX.

Hôn lễ thực ra chính là phương thức công bố với thiên hạ, người không nhiều, có thân phận là được. Anh đi tới cửa, nhìn thấy đều là danh thiếp, nở nụ cười mê người. Trợ lý nhỏ vừa chạy tới bị chính nụ cười của anh làm ở mắt, “Cậu Tả, có vị khách không được mời trong danh sách tới, anh xem...”

Tả Tuấn liếc mắt nhìn danh thiếp trợ lý đưa tới - trợ lý tổng giám đốc CMD quốc tế Susie.

CMD quốc tế, xí nghiệp mạnh đứng top 1000 thế giới, Tả Tuấn không rõ, bọn họ không hề hợp tác làm ăn tại sao lại đến đây.

46. Chương 46: Vợ Có Thuật Của Vợ (2)

Trình tự hôn lễ bị những người coi tiền như rác hao phí tâm tư để làm cho nó càng đơn giản càng tốt, cho nên đến khi hôn lễ kết thúc, phụ nữ có thai cộng thêm bệnh nhân tinh thần trạng thái có thể dùng hai chữ để hình dung —— phần chấn.

Nghiêm Mỹ tiễn một nhóm khách cuối cùng, trở lại liền nhìn thấy con dâu vẫn chưa thay quần áo đứng trước cửa phòng thay đồ, còn Ôn Hân đang đứng nhìn xung quanh như muốn tìm cái gì. Nghiêm Mỹ vỗ tay, “Con trai, sao con vẫn ở đây chứ, mau đưa con bé về đi, con không biết phụ nữ có thai sợ nhất là một mối sao...” Kể từ sau khi nhờ người con dâu bà không muốn gặp mà bà và con trai có thể hóa giải được xung đột, thái độ của Nghiêm Mỹ với Ôn Hân cũng chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung —— mập mờ.

Lớn thì trang trí lại phòng tân hôn cho Lệ Minh Thần, nhỏ thì chuẩn bị cho cô những đồ ăn hàng ngày, cả quá trình hôn lễ Nghiêm Mỹ đều tham gia đầy đủ, ai cũng nhìn ra, thái độ của bà với Ôn Hân đã thay đổi, như vừa rồi bà đã gọi cô.

Lệ Minh Thần xoay mặt đi chỗ khác, không phản ứng chút nào với bà Nghiêm, ngược lại nói với Ôn Hân: “Trước khi đi về anh muốn nói lời cảm ơn với Tả Tuấn...”

Con người lúc còn sống, cha mẹ đều chỉ có một, chỉ là lần này đã không có rồi. Ôn Hân nghĩ hảo cảm của Nghiêm Mỹ với cô chưa chắc đã nhiều hơn, nhưng cô làm như vậy chỉ vì muốn vài năm sau, trong cuộc đời của thiếu tá sẽ không còn chút tiếc nuối nào nữa.

Nhìn thấy vợ ra ám hiệu liên tục, cuối cùng thiếu tá cũng hết cách, “Ừ” một tiếng coi như là trả lời.

Không khí đang chìm trong yên lặng thì đột nhiên Tả Dữu thở hổn hển chạy lại, “Chị dâu, mọi người đừng đợi nữa, sau khi hết tiệc rượu tên Tả Tuấn kia đã chuẩn mất rồi, cái người này, còn muốn giả bộ làm anh hùng vô danh sao? Chúng ta còn muốn nói cảm ơn anh ta mà.”

Tả Dữu không biết trên thực tế Tả Tuấn đi làm việc chính sự, trong miệng không ngừng trách anh ta không biết điều, Ôn Hân cũng không nghĩ như vậy, nhìn bề ngoài thì Tả Tuấn có vẻ không đứng đắn, nhưng trong xương vẫn... biết làm việc đứng đắn. Tối thiểu nếu không có anh ta thì hôn lễ này đã không tồn tại rồi. “Làm sao bây giờ?” Ôn Hân nhìn thiếu tá, hướng về phía thủ trưởng xin phép... nên cảm tạ như thế nào đây?

“Đi.” Thiếu tá vốn cảm thấy không nên đi ưỡn ẹo cảm ơn ngựa đực làm gì, dứt khoát hạ chỉ thị.

Buổi chiều ngày tiếp theo, Ôn Hân đang nằm mềm người nhìn bên ngoài mọi người đi tới đi lui, thu lại tầm mắt, “Thiếu tá, anh còn nhớ lần đầu tiên đi xe lửa không?”

“Sao không nhớ rõ chứ, lần đầu tiên gặp em là ngày ấy, vừa mới xuống xe lửa sau ba mươi tám tiếng ngồi ẽmông trên ghế cứng, còn chưa kịp mềm ra thì đã bị cô gái nào đẩy giáo dục ột trận, tiểu nha đầu này quả thật không phải mập bình thường mà.”

Gian phòng có bốn giường mềm, Lê Minh Thần nằm ở trên giường mình nhắm hai mắt, khoe miệng nhếch lên như đang nhớ lại chuyện ngày hôm đó. Ôn Hân vừa nghe, cũng học bộ dạng của anh, nằm xuống nói, “Vậy cũng không thể trách em được, ai bảo anh hung hăng như đá cẩm thạch ấy, anh không nhớ hôm đó cô ý tá bị cái dáng vẻ hung ác của anh dọa thành bộ dạng gì rồi sao?”

Ôn Hân là phụ nữ có thai, vì lý do an toàn nên ba người chọn đi bằng đường bộ, ba giường mềm, vợ chồng son một phòng đôi, Nghiêm Mỹ một phòng đơn.

Lúc này Ôn Hân đang nhắm mắt nhớ lại lúc mới gặp thiếu tá, bộ dạng anh lúc ấy đúng là không tức chết người không đền mạng, bàn tay đang để bên mép giường thỉnh linh đã bị nắm chặt lại.

“Bảo bối, gả cho người thô lỗ như anh, em có hối hận không?” Giọng nói của thiếu tá chưa bao giờ nhẹ nhàng chậm chạp như vậy.

Sau khi bước vào thời kì mang thai, Ôn Hân phát hiện mình đã thay đổi, tựa như hiện tại, Lê Minh Thần chỉ nắm bàn tay cô, cả người cô liền có cảm giác không nói nên lời, đánh hai cái nhưng không buông ra, Ôn Hân sảng giọng, “Đi đâu mà hối hận chứ, đây là mua sắm sao? Nếu mua ông xã xong mà không hài lòng thì trong bảy ngày có thể đổi trả...” Ôn Hân muốn đùa giỡn để thiếu tá Lê buông tay ra, nhưng không ngờ thiếu tá càng nắm chặt hơn.

“Anh có thể nói anh có chút hối hận không...” Bàn ăn để ở giữa khiến Ôn Hân không thể nhìn được vẻ mặt của anh, chỉ có thể nghe được từng câu từng chữ của thiếu tá, “Vợ à, nếu anh bị mù thì em phải làm thế nào...”

Lời nói của Lê Minh Thần không phải lời nói lung tung, bởi bệnh viện quân y ở thành phố C đã dự đoán trước bệnh tình của anh.

Ánh mắt của thiếu tá vừa mới sáng lên trong nháy mắt liền tối xuống.

Quả thật Lê Minh Thần không cảm thấy lạc quan, ra khỏi trạm xe lửa, mặt trời Bắc Kinh đã lưu luyến ở chân trời rồi. Lên xe để đi đến Tổng viện của quân khu, đến lúc đó trời đã tối hẳn.

“Mẹ, chẳng lẽ phải đợi đến ngày mai chúng ta mới có thể gặp bác sĩ sao?” Ôn Hân bị thiếu tá nắm chặt tay không tự chủ nói với Nghiêm Mỹ, bởi bây giờ chỉ có quan hệ huyết thống thân cận là có thể dựa vào.

“Ở bệnh viện lúc nào cũng có bác sĩ túc trực, chúng ta có thể vào...” Nghiêm Mỹ ngồi ở hàng trước quay đầu lại nhìn con trai, ngược lại Lê Minh Thần rất bình tĩnh, nếu không nhìn môi anh sẽ không biết được tâm trạng của anh lúc này.

“Yên tâm đi, ở đây có bác sĩ giỏi nhất, điều kiện cũng tốt nhất, không có việc gì đâu.” Nghiêm Mỹ ngồi cách con dâu và con trai một khoảng cách không gần, nhưng lúc này bà lại vươn tay, vỗ nhẹ vào hai bàn tay đang nắm chặt của hai người.

Thời khắc đó, tầm mắt đang dần kém đi của thiếu tá như có gì thứ gì đó ‘ầm’ một tiếng, hình như có thứ gì đã đứt đi.

Đã là bảy giờ tối, trong tổng viện quân khu, Ôn Hân đứng trước giường bệnh trong Khoa mắt phòng bệnh số 15 nhìn một hàng áo blu trước mặt, Ôn Hân chú ý kĩ tên bảng trước ngực những người kia, không có một người nào là thực tập sinh.

Một mặt cảm thán địa vị xã hội bất công đúng là thiên vị rõ ràng nhưng đồng thời cũng cảm thấy may mắn Lê Minh Thần có ông ngoại như vậy, nếu không thiếu tá nhà cô...

Người dùng đèn pin soi vào mắt của thiếu tá là một bác sĩ tóc đã bạc đầu, giờ một ngón tay cách một khoảng trước mặt thiếu tá Lệ hỏi, “Mấy ngón?”

Ôn Hân bị các bác sĩ ngăn ở vòng ngoài nên không thể nhìn thấy vẻ mặt của thiếu tá, nhưng lại cảm thấy tâm tình của anh đang biến hóa rõ ràng: Cảm thấy bị xúc phạm, cậ mạnh, cuối cùng cảm thấy vô lực...

“Hai... Nhưng nhìn không rõ lắm...” Dừng lại ở đó, Ôn Hân thấy được toàn bộ quá trình con người cứng rắn ấy thất bại, rõ ràng không khóc nhưng trong lòng như cảm thấy máu và nước mắt đang rạch nát lòng người.

“Ừ...” Bác sĩ chống cằm trầm ngâm một lát, quay đầu nói với một bác sĩ nam bên cạnh, “Ngày mai trước khi phẫu thuật thì kiểm tra trước đi, nếu không có vấn đề gì thì mai có thể phẫu thuật.”

Nghiêm Mỹ cố ý chờ bác sĩ Chung để đưa ông về, mãi mà không quay lại, Ôn Hân biết bà đang đi hỏi tình hình của Lệ Minh Thần rồi. Cô cũng muốn biết nhưng cô không thể đi theo cùng một lúc.

Nghiêm Mỹ sắp xếp để Lệ Minh Thần nằm trong một phòng bệnh cao cấp, anh nằm lẳng lẳng trên một chiếc giường lớn như vậy quả thật rất không hợp.

Trầm mặc giữa hai người bị tiếng cười khê của Ôn Hân phá vỡ, cô bước mấy bước ngồi xuống bên cạnh giường anh, “Đại gia, cười cho em một cái, nếu cười đẹp sẽ có thưởng.”

“Thưởng cái gì?” Hiếm khi Ôn Hân phô trương như thế mà không chọc cười được thiếu tá, anh chỉ nhìn vợ mình chăm chăm, giống như muốn khắc lại hình bóng của cô thật sâu vào tâm trí, vĩnh viễn không bao giờ quên được.

“Thưởng cái này...” Mùi hương trầm thoang thoảng là mùi hương đặc trưng sau khi có thai của Ôn Hân, mùi hương ấy cuốn vào trong miệng của thiếu tá Lệ, đây cũng là mùi vị khiến cuộc sống của anh trở nên tươi vui nhất.

“Tệ nhất thì cũng chỉ là mù mà thôi, anh có thể không phải là thiếu tá, không phải phó trại, thậm chí không phải là lính nhưng anh là người đàn ông của em, là nơi để em và con dựa vào, chỉ cần một nhà chúng ta ở chung với nhau thì em chẳng sợ gì hết...”

Nghiêm Mỹ đi vòng vèo rồi mới quay về phòng bệnh để điều chỉnh tâm trạng, vừa định đẩy cửa bước vào thì nghe thấy câu nói ấy, ban đầu bà tức giận muốn chết, bà vốn kiêng kị 40% có thể này trong lời bác sĩ, mà Ôn Hân còn nói như vậy, nhưng sau một giây khi bà nghe con trai trả lời đơn giản một tiếng thì bế tắc trong lòng như được xóa sạch... một củ cải một cái hố, con trai là cây củ cải thẳng tắp, Ôn Hân là cái hố bên ngoài, không phải những thứ cong cong queo queo khác.

Thiếu tá Lệ nói: “Nếu anh mù thì em và con gái sẽ là đôi mắt của anh.”

Trong giới y học, không có gì là chắc chắn một trăm phần trăm, cái định luật này đã giải quyết thành công hàng trăm những ca bệnh nan y.

Không có một người áp lực, giữ vững tâm tình vui vẻ, có lúc còn hiệu quả hơn cả linh đan diệu dược.

Ở khắc đó, Nghiêm Mỹ cảm thấy hôn sự của Lệ Minh Thần thật may mắn, bà không thái quá.

Tết năm nay đến khá sớm, mới vừa 25 tháng 1 mà những con phố nhỏ bên cạnh tòa nhà Nam Phương thành phố C, trong những quầy hàng đã bày rất nhiều đồ tết để vẫy gọi mọi người qua đường rồi.

Chỉ là đối lập với đôi giày được trang trí rất đẹp, không biết Tiểu Ôn đã lôi kéo Mao Mao chạy đi đâu. Tả Dữu tức giận, không thèm để giày xuống mà xách ngang hông, hét to: “Ôn Tiểu Ôn, Từ Miêu Miêu, nếu đếm đến ba mà vẫn không xuất hiện thì không mua nữa đâu đấy!” Thật đúng là phục hai tiểu tổ tông này, Tiểu Ôn khuyến khích Mao Mao đi cùng Ôn Linh mua quần áo mới cho năm mới, Tả Dữu đến nhà họ Ôn tặng quà nghe vậy liền lôi mọi người đi luôn.

Nhưng khi ra cửa Tả Dữu mới phát hiện, Ôn Linh không có nhà, chị dâu cũng đi mất, hai con nhóc ở nhà không có việc gì làm lại bày trò quỷ rồi.

“3... 2... 2,5... ...” Tả Dữu giơ giày lên, mắt đảo qua mấy gian hàng nhìn mấy lần nhưng cũng không thấy bóng dáng của hai nhóc đâu cả, nhanh chóng đếm đến 2,6, sau lưng đột nhiên òa lên hai tiếng cười, “Cô Tả Dữu ngốc thật đấy, đếm mà cũng không biết, ha ha ha...”

Cô vừa quay đầu lại đã nhìn thấy cô nhóc Tiểu Ôn mập mạp đang lôi kéo Mao Mao cười đến ngã tới ngã lui, nếu là cười thôi thì còn chẳng sao, nhưng đằng này Tiểu Ôn vừa cười vừa dạy Mao Mao, “Mao Mao, cậu nói cho cô biết, 2 đếm về là đến mấy?”

Làm ơn đi, nếu quả thật cô mà đếm một mạch 3, 2, 1 mà bọn nhóc này mà không về thì thật là mất mặt.

“6!” Từ Miêu Miêu trả lời dứt khoát, Tiểu Ôn vội vàng đánh ột cái rồi quay lưng lại nói thầm, “Sai rồi, sai rồi...”

Tả Dữu không những không nổi giận mà còn cười, từ lần trước đưa hai nhóc đi ăn cánh gà kho tàu ở khách sạn, Mao Mao ăn xong, Tả Dữu chỉ vào đồng xương bảo nhóc ăn hết 6 cánh gà, từ đó trong thế giới của Mao Mao chỉ còn sót lại con số 6, hỏi trước nhà có mấy gốc cây? Sáu. Hỏi trong nhà có mấy miệng ăn? Sáu.

Thú vị nhất chính là, có một lần dì nhà bên sờ mái tóc đen kịt của Tiểu Ôn cảm thán: Cô nhóc này tóc dày thật đấy, không biết là có bao nhiêu sợi đây?

Từ Miêu Miêu trực tiếp trả lời: Sáu sợi! Từ đấy biệt danh Tiểu Ôn sáu sợi tóc cứ thế mà có!

Tả Dữu kéo Mao Mao đến bên cạnh, giờ hai đôi giày hỏi: “Thích cái nào?”

Một đôi màu hồng đất, một đôi màu xanh nước biển là quyết định cuối cùng sau nửa ngày chọn lựa của Tả Dữu.

Bây giờ cô đã đối xử công bằng với cả Tiểu Ôn với Mao Mao rồi. Không vì cái gì khác, chỉ vì trước đây không lâu cô nghe được từ đồn công an: hung thủ vụ án của Chu Giai Di là ba tên côn đồ nổi tiếng tham lam, không phải vô duyên vô cớ mà bọn họ làm thế, là có người chỉ điểm, người đứng sau lưng chính là chồng của Chu Giai Di - Từ Á Uy.

Chuyện vì sao xảy ra, Tả Dữu không biết, cô chỉ biết sau khi công ty Từ Á Uy bị người khác tố cáo, rồi bị niêm phong, rồi những phản ứng mơ hồ của Ôn Linh, hình như chân tướng câu chuyện chẳng còn quan trọng nữa rồi.

“Cô ơi, sao cô không hỏi cháu thích cái nào! Tiểu Ôn thích đôi giày hồng kia!” Tiểu Ôn bị lơ lên tiếng kháng nghị.

“Sáu tóc, chị phải nhường em.” Tả Dữu híp mắt nhìn Tiểu Ôn, cô yêu chết cái phản ứng khi Tiểu Ôn bị gọi là “Sáu tóc.”

Quả nhiên, bị gọi “Sáu tóc” buồn bực, “Sáu tóc” đi đến góc tường trồng nấm rồi.

Cho đến khi trả tiền xong, “Sáu tóc” vẫn còn giận dỗi đến hơn mười phút sau.

“Cô không thương con nữa rồi, cô chỉ thích Mao Mao không cần Tiểu Ôn nữa rồi, cô có mới nới cũ, có người mới liền quên người cũ...” Sau khi trả tiền Tả Dữu mơ hồ nghe được Tiểu Ôn lẩm bẩm mấy tiếng, con bé đi thẳng đến trước mặt cô, đặt điện thoại xuống bên tai, “Cô có điện thoại này...”

Ôn Hân vẫn bận rộn chăm sóc thiếu tá sau khi phẫu thuật xong, điện thoại về nhà rất ít, không dễ gì hôm nay bác sĩ nói mất của anh đã không có vấn đề gì, chỉ cần nghỉ ngơi thêm một thời gian là có thể về quân đội, Ôn Hân căng thẳng cả một tháng cuối cùng cũng được buông lỏng.

Nhớ khi kết thúc phẫu thuật, cái hôm tháo băng gạc, thiếu tá nói là anh vẫn chưa nhìn thấy rõ, cả cô lẫn đứa bé đều lo lắng đến nỗi tim nhảy thành thịch...

Trong hành lang tổng viện quân khu tầng mười lăm, Ôn Hân vuốt ve bụng bầu bốn tháng, nghe Tiểu Ôn riu rít bên tai, lại cảm thấy bắt đầu may mắn, hạnh phúc đã bị cô nắm thật chặt trong tay rồi.

“Tiểu Ôn, ở nhà phải nghe lời cô Tả Dữu và ba nghe chưa, còn nữa, không được bắt nạt Mao Mao, phải nhường em gái biết chưa?”

Nói đến Mao Mao, “Sáu tóc” bắt đầu hậm hực kể chuyện cô vừa mới thiên vị như thế nào, sao không mua giày cho con bé nữa, nếu Tả Dữu không vậy vậy đôi giày trong tay lên, tiểu nhà đầu còn muốn kể bao nhiêu tội của cô ra đấy.

“Giống nhau, giống với chị mà.” Mao Mao ôm hộp giày của mình giơ cao nói với Tiểu Ôn.

“Cô ơi, cô Tả Dữu đối với con rất tốt, một lát nữa còn nói sẽ đưa con đi ăn ngon, cô mau về đi, Tiểu Ôn muốn ăn vịt nướng Bắc Kinh, cái đó rất ngon...”

Thật là! Cả ba câu đều không thể rời bỏ chuyện ăn uống.

Lại nói với Tả Dữu mấy câu, thông báo thời gian bọn họ trở về, rồi đứng dậy đi vào trong.

Những ngày Lê Minh Thần ở bệnh viện, Ôn Hân đều ở bên cạnh, trong mấy ngày mất Lê Minh Thần còn đang quần băng gạc, một phụ nữ có thai mà nửa câu oán hận cũng không có mà chỉ cẩn thận chăm sóc con trai. Nếu như bà còn bói móc được gì nữa, thì Nghiêm Mỹ quả thật không phải mẹ ruột nữa rồi.

Trước khi ngủ, Ôn Hân đang trong nhà vệ sinh rửa tay, nước rào rào chảy, tiếng cửa mở vang lên.

Bên hông đột nhiên bị ôm chặt, Ôn Hân sợ đến mức nhảy lên, giằng dỗi vỗ tay thiếu Tá, “Đừng có làm rộn, lên giường ngủ đi!”

“Vợ à, chiều này anh đã đến gặp bác sĩ, bác sĩ nói...”

“Bác sĩ nói gì rồi hả?”

Nước trên mặt cũng không thêm lau, Ôn Hân xoay người nhìn anh, cô rất lo lắng sẽ có chuyện gì xảy ra.

“Bác sĩ nói, tháng này, chỉ cần nhẹ nhàng là có thể.”

“Bác sĩ nào? Làm gì mà nhẹ nhàng?” Đầu óc Ôn Hân vẫn mơ hồ.

“Khoa phụ sản, bác sĩ Lưu.” Ôn Hân đột nhiên cảm thấy ánh mắt đã bình phục của thiếu tá Lê đột nhiên đặc biệt nguy hiểm, “Em còn thiếu anh một đêm động phòng đấy.”

“Lê Minh Thần, anh đùa gì đấy, đây là bệnh viện, còn anh là bệnh nhân.”

“Chỉ có mắt anh bệnh thôi, những chỗ khác đều bình thường, không tin thì cho em thử.” Thiếu tá cười gian ôm lấy vợ đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Phòng bệnh cao cấp có một chỗ tốt, giường đặc biệt lớn.

Lê Minh Thần vội vàng động phòng bù thì ở thành Phố C Tô Tuấn đang do dự không biết có nên gọi cú điện thoại này không.

47. Chương 47: Chồng Có Quyền Của Chồng

Ôn Hân ngoài miệng từ chối, nhưng trên thực tế lại không thể từ chối mỗi bước đi của Lê Minh Thần, tựa như một công trình giả, vừa đục nhẹ liền vỡ thành mảnh nhỏ, từng chút từng chút sụp đổ xuống. Cô không muốn thừa nhận, nhưng cô không thể không thừa nhận, cô muốn anh, cũng như anh muốn cô.

Lúc quần áo chạm vào drap giường màu trắng thì Ôn Hân đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng, dè tay thiếu tá lại không cho anh đi chuyển, “Khóa cửa!”

Không biết có phải là ảo giác hay không, Ôn Hân cảm thấy Lê Minh Thần phẫu thuật xong thì trong ánh mắt nhìn cô có thêm một chút khác lạ, tuy rằng thiếu tá sống chết không thừa nhận, nhưng Ôn Hân tin rằng đó là dịu dàng.

Lúc này, Lê Minh Thần mặc quần áo bệnh nhân nền trắng chỉ xanh, đang dùng loại ánh mắt nhằm chán chết người không đền mạng nhìn cô. Nhưng Ôn Hân là người hoàn toàn coi trọng nguyên tắc, nơi này là bệnh viện, không phải ở nhà, không khóa cửa, những thứ khác miễn bàn.

Lê Minh Thần nhìn vợ mình, ngậy ngốc cười hì hì một tiếng, tay trượt vào trong áo của cô, miệng thì vừa hôn vừa nói, “Điểm công tác chuẩn bị này không làm tốt, lúc trước anh ở lại trong phong doanh...”

Không chỉ là cửa, trong lúc Ôn Hân rửa tay, thiếu tá đã lén lút thay xong quần áo, quần nhỏ trong bộ quần áo bệnh nhân cũng đã sớm cởi ra. Lúc này Ôn Hân bị anh hôn, đã cảm nhận rõ được nhiệt tình của thiếu tá — nhiệt tình cực cao.

Áo lông cừu rộng thùng thình bị Lê Minh Thần đẩy lên trên đầu Ôn Hân nhưng vẫn chưa cởi hết, thiếu tá đã sớm đổi đến không dần nổi sốt ruột ngậm lấy bộ ngực no đủ của cô.

Tuy khuôn mặt đã bị áo kéo lên che mắt, nhưng người cô đã mềm nhũn ra. Sau khi mang thai bộ ngực lớn hơn không ít so với trước kia, cũng trở nên mẫn cảm hơn rất nhiều, bị Lê Minh Thần đói khát mút như vậy, tiếng rên rỉ trong miệng không không chế được mà bật ra ngoài.

Mới vừa “Ừm...” một tiếng, Ôn Hân lập tức ý thức được trường hợp không đúng, răng cắn chặt môi, cố gắng kiềm chế âm thanh nói với Lê Minh Thần, “Lát nữa anh nhẹ chút, đừng làm con bị thương...”

Nhanh chóng dọn sạch giường ngại, thiếu tá Lê ở trên quả đào màu hồng trước ngực cô cắn một cái, “Biết rồi, anh đã hỏi bác sĩ...”

Không có thời gian cho cô suy nghĩ lung tung, ‘em trai’ hùng vĩ đã sớm ẩm ướt cọ cọ ở trước cửa động, chậm rãi đẩy vào.

“Ừm... Minh thần...” Lần trước hai người ở chung một chỗ đã là chuyện của hơn một tháng rồi, mặc dù cảm thấy đây là chuyện rất xấu hổ để mở miệng, nhưng Ôn Hân vẫn không thể không thừa nhận, cô cũng muốn anh, rất muốn rất muốn.

Bàn tay nắm chặt drap giường của cô bị thiếu tá nắm lấy, mười ngón tay phủ ở trước ngực, bàn tay lớn của thiếu tá xoa nắn nhụy nhỏ, ... lượt bớt 375 chữ

“Ừm...” Ôn Hân khẽ ngậm theo động tác của anh biến thành khó có thể đè nén, cô đã không thể nào biết được bây giờ mình đang vui sướng hay là khó chịu, chỉ nắm chặt tay của Lê Minh Thần, ôm lấy mình.

Tấm lưng mảnh khảnh áp lên lồng ngực rắn chắc, mồ hôi dưới thân hai người thấm ướt cả drap giường. Lê Minh Thần vẫn chưa thỏa mãn, cọ cọ bên tai Ôn Hân nói, “Vợ, chúng ta đổi tư thế được không?” Thương lượng với người phụ nữ đang mơ hồ, thiếu tá quá hồ ly rồi.

Ôn Hân hừ hừ vẫn chưa kịp phản ứng nói với anh cái gì đó, dưới thân trống trơn, sau khi trời đất nghiêng đổ, ánh mắt mông lung của cô mới hiện cô và anh đã đổi vị trí, anh dưới cô trên...

Tuy Ôn Hân không có kinh nghiệm, nhưng có một Quý Mai có kinh nghiệm đã sớm nói cho cô biết, trong thời kỳ mang thai, tư thế nam dưới nữ trên tương đối an toàn, cô cắn môi, có chút xụ mặt, “Lê Minh Thần...”

“Nhấp đi!” Thiếu tá kéo tay cô hôn một cái, “Nếu không sẽ không cho xuống đâu đấy.”

“Ừm... em, em sắp không chịu nổi rồi...” Phụ nữ có thai thể lực có hạn, mỗi lần nhấp là giống như ăn mòn mỗi sợi dây thần kinh của cô, cảm thụ say lòng người chỉ bảo cho cô không thể không nhanh chóng cúi đầu xin tha.

Lúc này, khoảng cách của hai người vừa mới bắt đầu, ánh trăng đã trượt đến đầu ngọn cây rồi.

Trong mơ màng, Ôn Hân cảm giác mình được bế lên, nhưng hiện tại cô mệt đến mức ngay cả mí mắt cũng không nâng lên nổi, cô muốn ngủ, vì thế, mãi cho đến ngày hôm sau lúc tiếng gõ cửa vang lên, Ôn Hân ngay cả nằm mộng cũng không có.

Ngoài cửa, Nghiêm Mỹ gần như sắp mất hết kiên nhẫn thì con trai Lê Minh Thần mới chao đảo mở cửa ra.

Nếu như là Ôn Hân ra mở cửa, Nghiêm Mỹ ít nhiều cũng sẽ nói mấy câu phàn nàn đại loại như “Tại sao giờ mới ra mở cửa”..., dù sao cũng là văn bối, hơn nữa còn ở nơi công cộng là bệnh viện, cứ như vậy mà nhốt bà ở ngoài mấy phút, tưởng bối bình thường chỉ sợ cũng phải tức giận.

Nhưng đối với Lê Minh Thần, ở giai đoạn này Nghiêm Mỹ vẫn phải chú ý, bà lấy hơi, nói, “Vẫn chưa dậy sao?” Muốn vào trong, nhưng thiếu tá ngăn bà lại, “Đi ra ngoài dạo một chút.”, anh đề nghị.

Nghiêm Mỹ có chút vui quá hóa sợ, con trai nói muốn ra ngoài đi dạo với bà. Có thể chuyển biến khiến cho người mẹ sau khi mất mà có được vui cũng có mà buồn cũng có, trên đường đi xuống lầu cùng anh bà có chút phiêu phiêu.

Nói là đi một chút, nhưng trên dọc đường thiếu tá tổng cộng nói chuyện với bà không quá năm câu, mà nội dung không có gì hơn là “Dạ” “Dạ” “Dạ” ... rập theo một khuôn, chút nội hàm cũng không có, nhưng cho dù vậy, Nghiêm Mỹ cũng đã cảm thấy vui mừng tìm sắp bay ra ngoài rồi.

Dưới bầu trời Bắc Kinh mùa đông, hai mẹ từ cửa Nam bệnh viện vòng một vòng đến cửa Bắc, lại từ cửa Bắc vòng quay lại cửa Nam, hai lần như thế, Lê Minh Thần liếc mắt nhìn đồng hồ, đột nhiên khế cười một tiếng “Chắc hẳn cũng sắp rồi.”

“Sắp cái gì cơ?” Đang nhìn chăm chăm vào một cô gái dưới nhiệt độ 0 thế này mà vẫn diện một chiếc váy ngắn đi trên đường, bà Nghiêm quyết định đánh giá nhưng lại bị một câu không đầu không đuôi của con trai làm ơ hồ không rõ, hỏi anh.

“Không có gì. Muốn uống sữa đậu nành, chúng ta ra ngoài mua bữa sáng rồi về... Mẹ.” Thiếu tá Lê sờ sờ cái mũi, quảng mặt về phía cửa hàng bánh bao Từ Ký cách đó không xa, về mặt đáng yêu vẫn chưa quen hoàn toàn.

Bây giờ, Nghiêm Mỹ đã hoàn toàn không tìm thấy ngôn từ nào có thể diễn tả tâm tình lúc này: Kích động! Kích động! Kích động! Kích động đến mức ngay cả tim đập cũng không có cảm giác nữa rồi. “Được, được. Ôn Hân thích ăn bánh quẩy, trứng luộc trong nước trà phải không, mẹ mua nhiều loại...”

Nghiêm Mỹ không biết sự thay đổi ngày hôm nay của Lê Minh Thần vốn là do một phen công lao ngày hôm qua của Ôn Hân. Nhưng chắc chắn lời nói việc làm lúc này của bà đã chọc đúng chỗ yếu của thiếu tá Lê, trong đầu vô thức hiện lên hình ảnh người phụ nữ mềm mại giống như thỏ, tâm tình của thiếu tá rất tốt.

“Được, mua nhiều chút...”

Thiếu tá bấm thời gian quả thật là vừa vặn, chờ anh và Nghiêm Mỹ cầm mấy túi lớn đồ ăn sáng trở về phòng, thì Ôn Hân bị tiếng gõ cửa của nửa giờ trước làm cho bừng tỉnh, sau khi nhìn trên người mình, lại nhìn qua cửa, cùng với drap giường thì vẻ mặt như lâm đại địch, bây giờ bộ dáng đã như thanh niên đội viên năm tốt, quần áo mới nghiêm chỉnh đứng ở trong phòng chờ bọn họ rồi.

Thừa dịp Nghiêm Mỹ đặt bữa sáng lên bàn, Lê Minh Thần dán ở bên tai vợ anh nhỏ giọng nói: “Cái drap giường tối hôm qua anh giặt cả đêm bị em thanh lý đến nơi nào rồi.”

Thiếu tá nói chuyện chả có lúc nào tốt, tay để trên eo cô cũng chẳng thành thật chút nào.

Ôn Hân mặt cả đêm tức giận đập vào tay anh, “Đưa cho y tá rồi!” Suy nghĩ một chút cô lại cười “Biết em giải thích cái drap giường kia sao không? Em nói là nước tiểu của bệnh nhân nhà em...”

Lê Minh Thần đầy mặt hắc tuyến, cả đêm ra sức phục vụ, người mua còn không mua xong...

Sau khi sắp xếp bữa sáng xong, Nghiêm Mỹ vừa uống sữa tươi vừa nói chuyện điện thoại. “Ý của Tả Tuấn là, còn một tuần nữa là sang năm mới, nó muốn chúng ta yên tâm ở đây mấy ngày, trước năm mới trở về là được rồi, mẹ không ngờ, nó quan tâm Minh Thần như vậy.”

“Khụ khụ...” Lê Minh Thần đang uống sữa đậu nành do Ôn Hân đưa qua, nghe thấy những lời này của Nghiêm Mỹ, lập tức đứng dậy ho khan, lấy giấy nhanh nhẹn lau miệng hai cái, thiếu tá trầm mặt nói: “Anh ta không muốn con trở về sớm, chưa hẳn là nghĩ cho con, không chừng là không muốn mẹ phát hiện ra chuyện gì đấy, nếu không tại sao không trực tiếp gọi cho con!”

Lê Minh Thần không biết, một câu anh tình cờ giặt giũ Tả Tuấn, lại nói trúng sự thật nào đó.

Chỉ là phần lớn sự thật đều xuất hiện nương theo sau từ ‘hậu tri hậu giác’* mà thôi. (*: nhận thức muộn màng; là nhận thức và hiểu biết tương đối chậm)

Vì suy nghĩ cho bệnh tình của Lê Minh Thần, bọn họ vẫn ở đây một tuần. Hôm nay là buổi trưa 30 tết, xe lửa chở đoàn người bệnh sau khi khôi phục trở về thành phố khác.

Lúc này, phố lớn ngõ nhỏ thành phố C, hương vị của tết không thể dùng từ sinh động để hình dung, ngồi ở trong xe, trong mắt Ôn Hân toàn là màu đỏ.

Trước khi rời khỏi tổng viện quân khu, Lê Minh Thần đi theo cô đến khoa phụ sản kiểm tra, thẳng nhóc hơn 17 tuần đợi ở trong bụng mẹ đã được an toàn, hiện tượng đập thai cũng đã xuất hiện, hơn nữa rất nhiều

lần và có lực, theo như lời bác sĩ phụ khoa Lưu nói —— thằng nhóc này là một đứa bé vô cùng có tinh lực, có sức sống.

Ôn Hân cảm thấy lúc bác sĩ Lưu nói câu này thì nhìn ánh mắt của Lê Minh Thần luôn luôn không đúng lắm. Nhưng bất kể là Lê Minh Thần hay là bác sĩ Lưu có lẽ đều sẽ không nói cho cô biết, vấn đề vận động trên giường, trước kia thiếu tá đi quấy rối bác sĩ Lưu không chỉ một hai lần đơn giản như vậy.

“Cô ơi, em trai đã con!” Ôn Noãn không thèm lên xe, vừa vào xe đã áp lên bụng cô một lát, đột nhiên hưng phấn nhảy lên kêu, “Cô ơi, cô ơi, có phải em trai đang chào hỏi con hay không?”

Ôn Hân sờ sờ Ôn Noãn, gật đầu, “Đúng vậy, sau này Noãn Noãn là chị, càng thêm hiểu chuyện rồi.”

“Sai rồi ạ, con đã sớm là chị, Mao Mao chính là em gái con, nhưng con cũng sẽ yêu thương em trai.” Ôn Noãn lắc lắc cái đầu, như người lớn nói.

“Sai rồi, con phải yêu thương em gái, trong bụng của cô con là một công chúa nhỏ.” Từ trước tới nay Lê Minh Thần vẫn yêu thương Ôn Noãn, lần này lại thưởng cho Tiểu Ôn Noãn một cái cốc đầu.

“Hu hu, dượng có em trai sẽ không thương Ôn Noãn nữa, em trai, em ra đời phải bảo vệ chị đó, dượng nhỏ bất công, em cũng không được thiên vị đâu, hiểu chưa? Hiểu được thì trả lời lại cho chị.” Còn lâu Ôn Noãn mới để ý đến đáp án của Lê Minh Thần, bé muốn em trai, có em trai sau này sẽ có người giúp bé đánh lộn, tuy rằng hiện tại Hoàng Tiểu Dương cũng sẽ giúp bé đánh, nhưng so với em trai thì cậu ta yếu hơn.

Gen của em trai nhỏ chắc chắn tốt hơn Hoàng Tiểu Dương nhiều.

Ôn Hân nhìn hai mắt của cháu gái đảo qua đảo lại, muốn cười lại cười không nổi, bởi vì thịt viên trong bụng thật sự thích đá cô, hơn nữa còn rất có lực...

Trên ghế sau của xe cách ghế của Ôn Noãn, Ôn Hân kéo tay của Lê Minh Thần, áp vào bụng đang rung rung, cô cảm nhận được hạnh phúc.

Lúc Ôn Hân xuống xe thì biết ngay, nhà họ Tả đã phái người tới đón Ôn Linh, Ôn Noãn và Mao Mao.

Nghĩ thế nào cũng cảm thấy chuyện này bất tiện, lúc ấy Ôn Hân đã nói với Nghiêm Mỹ về lo lắng của mình, nhà họ Tả ăn tết hẳn là cả nhà cùng nhau ăn, theo quy luật mà nói, người nhà họ Ôn đi vào thật sự không thích hợp, huống chi còn có Mao Mao.

“Là vợ của Minh Thần, về sau đừng nói những lời này nữa.” Lúc ấy Nghiêm Mỹ dẫn đầu ngồi vào xe trước ném cho Ôn Hân câu này.

Trước kia, trên đời này Ôn Hân chỉ tin tưởng vào tình yêu của anh trai, ba ba đối với mình là thật.

Sau này, trong danh sách có thêm một cái tên Lê Minh Thần.

Về phần Nghiêm Mỹ, từ trước đến nay Ôn Hân không cho rằng bà thật sự quan tâm đến mình, Ôn Hân biết, bà đối tốt với cô không khác gì ngoài nguyên nhân vì một người.

Nếu không phải dùng ác ý làm điểm xuất phát, cô sẽ thản nhiên tiếp nhận.

Ngồi xe lửa bấy giờ, ra khỏi nhà ga lại vội vàng ngồi xe một giờ, cuối cùng đoàn người của Ôn Hân cũng đến được điểm tạm nghỉ của bọn họ —— Tả Trạch ở ngoại thành.

Không giống lần trước dùng thân phận bạn gái không cam không nguyện của Tả Tuấn đến nơi này, lần này cô dùng thân phận là một thành viên trong gia đình họ Tả để đi vào.

May mắn không giống như trong phim truyền hình Đài Loan có rất nhiều người hầu gọi cô là bà Hai khoa trương như vậy, Ôn Hân vừa mới thở ra, đã bị Ôn Noãn hét muốn mang lên lầu, “Cô ơi, con và ba ở phòng của cô trên lầu nhé, con dẫn cô đi xem phòng của mình.”

Vui quá hoá buồn, tiểu nha đầu vừa mới bước lên hai bậc thang, ‘phịch’ một tiếng, bị kịch.

Ôn Noãn ngã ở trên bậc thang còn không kịp khóc, đã được bác Trần quản gia vừa mới xếp xong hành lý đi ra ôm lấy, “Tiểu tổ tông của tôi ơi, mới đến vài ngày, ngã lần thứ 5 rồi đấy... Thật sự là không nhớ mà.”

Ôn Noãn bị ông trong ngực ông quẹt quẹt cái mũi, “Bác Trần con không sao, ba ba nói con chỉ cần nhớ ăn là được rồi, con rất đồng ý...”

Câu nói cuối cùng của tiểu đại nhân Ôn Noãn khiến Ôn Hân cảm thấy cháu gái sống ở nhà họ Tả rất tự do, ngồi ở trong phòng của “cô” nhìn quanh hồi lâu, không đợi được thiếu tá Lệ thì bực mình, Ôn Hân đẩy cửa đi ra ngoài.

Biệt thự nhà họ Tả gồm có ba tầng, Ôn Hân và Lệ Minh Thần ở trong gian phòng phía Đông lầu hai, cô lười phải đi xuống lầu, vừa vịn ánh mặt trời ở cửa sổ phía Tây thoát nhìn rất tốt, Ôn Hân liền thông thả đi về hướng đó.

Tới gần một căn phòng phía Tây, lúc Ôn Hân đi qua thì tiếng nói chuyện khiến cô dừng bước chân lại.

Ôn Hân không có thói quen nghe lén, nhưng cô thật sự không rõ vì sao Tả Tuấn rõ ràng có ở nhà, nhưng lại không lộ diện, nhưng một câu kế tiếp của Tả Tuấn, khiến cô tỉnh ngộ.

Ôn Hân ôm bụng, tựa vào bên tường, khó trách anh không muốn bọn họ về sớm...

Tả Tuấn, người này, sống thực sự mệt.

48. Chương 48: Chồng Có Quyền Của Chồng (2)

Ôn Hân vốn định cẩn thận nghe Tả Tuấn nói chuyện, nhưng cô quên mất một chuyện, ở trên thế giới này, chỉ cần có đứa bé tồn tại, thì chỉ cần đứng dịp là có thể xảy ra.

Nghe tiếng dép lẹp xẹp của Tiểu Ôn, cùng với tiếng hô hào ‘Cô ơi’ không ngừng, ở cửa bên này, điện thoại của Tả Tuấn cũng vì thế mà dừng lại.

Ngay cả thời gian để cô lùi lại mấy bước cũng không cho, Tả “thiếu gia” và Tiểu Ôn cùng lúc xuất hiện bên cạnh cô, một trái một phải, có xu thế bao bọc lấy Ôn Hân.

Kể từ sau khi biết trong bụng cô có một em bé, người bạn nhỏ Tiểu Ôn ngược lại còn hiểu chuyện biết phân biệt nặng nhẹ hơn trước rất nhiều, tựa như súng máy vọt tới trước mặt cô thì nhẹ nhàng ôm lấy bắp đùi cô: “Cô ơi, sao cô lại ở đây? Ba muốn con đi gọi cô đấy.”

Trước khi Ôn Hân trả lời, người bên cạnh đã trả lời thay cô, “Nhóc con, cô cháu đang ở đây “nghe” cảnh đấy.”

Theo như Ôn Hân biết, ngày hôm trước bọn Tiểu Ôn đã vào nhà họ Tả, không biết Tả Tuấn có bao nhiêu bản lĩnh mà có thể chỉ trong hai ngày đã khiến con bé ghét anh ta như kẻ thù rồi.

“Chú là người xấu, cháu đã nói rồi cháu không phải nhóc con!” Tiểu Ôn phồng hai má lên như hai cái bánh bao thịt, nếu thật sự chiều cao cho phép thì cô nhóc đã cắn vào má trái Tả Tuấn một cái rồi.

“Khụ khụ.” Ôn Hân vừa mới làm việc trái lương tâm không có đủ lập trường đi giúp Tiểu Ôn, chỉ có thể nắm lấy tay con bé “Ba ở đâu”....

“Cô ơi, thầy giáo của Tiểu Ôn nói, phong cảnh trước mặt chỉ có thể dùng từ “nhìn”, nói cũng không nói đúng, quả thật đúng là còn ngốc hơn cả con cừu nhỏ! Tả đáng ghét đúng là con cá lớn ngốc nghếch!”

“Tiểu Ôn không được nói lung tung.” Ôn Hân mượn cớ dẫn Tiểu Ôn xuống nhà, nhưng cô hiểu Tả Tuấn đang muốn nói cho cô biết, anh ta đã biết cô nghe trộm.

Biết rồi thì thôi, vừa đúng lúc anh ta tiết kiệm cho cô gánh nặng cô vừa phải khiêng. Nghĩ như vậy, vừa rồi Ôn Hân còn có cảm giác giống như một tên trộm nghe lén bây giờ đã cảm thấy hợp tình hợp lý hơn rồi.

Tiểu Ôn dẫn Ôn Hân xuống phòng khách dưới nhà, tìm một vòng lại một vòng mà không tìm thấy Ôn Linh, cô nhóc kéo cô đi hỏi người làm mới biết ba cô nhóc đã bị Tả Dữu đẩy đến vườn hoa rồi. “Cô ơi, lần này cô Tả Dữu muốn chúng ta tiếp xúc với chú Tả kia đấy, mặc dù con không thích chú ấy lắm nhưng nơi này lại rất tốt.” Cô nhóc tự mình đến đây là đã nể mặt lắm rồi, nên hắt mũi nện bàn chân mập mạp dẫn đường.

Theo như Tiểu Ôn nói trong vườn hoa của nhà họ Tả trồng rất nhiều loại hoa con nhóc chưa từng nhìn thấy, ra khỏi cửa sau của biệt thự, Ôn Hân bị cháu gái vô cùng thuần thực dẫn vào một nhà kính trồng hoa.

Một lớp thủy tinh, bên ngoài là gió lạnh tạt ngang, bên trong thì ấm áp như nắng tháng Năm. Ôn Hân đi theo Tiểu Ôn, xuyên qua mấy bụi hoa nhưng vẫn không thấy Tả Dữu, nhưng lại nghe thấy giọng nói của anh trai.

“Tả Dữu, cô ở đây ngắm hoa đi, tôi hơi mệt muốn đi về trước.” Cách một dãy hoa, cô không nhìn thấy mặt của anh hai, chỉ nghe thấy giọng nói của anh hôm nay rất thấp, không giống như bình thường.

“Đợi một chút đi anh Ôn, mấy ngày nay trừ lúc ăn cơm anh chỉ vui mình trong phòng đọc sách, không thấy buồn bức sao? Tôi là cố ý muốn dẫn anh đi dạo đây, bên trong này rất ấm áp, sẽ không bị cảm, anh yên tâm đi. Cho anh xem, đây là loại hoa tôi...”

“Ba, con bắt được ba rồi!” Tiểu Ôn rất thông minh, nhận được tín hiệu của Ôn Hân liền như chim yến bay ra ngoài, Ôn Hân chậm rãi bước theo sau nghe được phía trước “bịch” một tiếng, cùng biết Tiểu Ôn với Tả Dữu lại sao Hỏa đụng Địa Cầu rồi.

“Tiểu Ôn, không phải cô đã nói rồi à, con gái phải đi đứng cho thực nữ chứ.” Ôn Hân gần chỗ của ba người. “Chỉ con nhóc này sao? Thực nữ là ngày nào cũng tìm cách phá ba sao?” Tả Dữu cắn một cái vào má của Tiểu Ôn chêu ghẹo nói.

Ôn Hân đi đến, bắt được bả vai Tả Dữu nói, “Ra đến Bắc Kinh tìm được đồ em muốn ăn, vừa đúng lúc Mao Mao ăn xong, em mà không nhanh là không kịp đâu.”

Đông Ba là cửa hàng lâu đời Bắc Kinh phải tự hào, đồ ăn ở đây phải gọi là tuyệt nhất, đặc biệt là món thịt hầm bột rán thì không đâu sánh bằng, đây cũng là thứ mà Tả Dữu thích nhất ở Bắc Kinh.

Cho nên, trước khi Lệ Minh Thần ra viện, Ôn Hân đã mua một ít về làm quà.

Mặc dù Tiểu Ôn với Mao Mao ở nhà cô hai ngày, nhưng Tả Dữu hiểu rõ... Tiểu Ôn nhìn như đứa bé chỉ biết suốt ngày gào khóc nhưng trên thực tế rất hiểu chuyện, nhưng mà Mao Mao lại khác, quan hệ gia đình khiến đứa trẻ thiếu đi cảm giác an toàn, chuyện gì cũng phải nắm chắc trong tay mới có cảm giác an tâm. Đặc biệt là trong phương diện ăn uống, Tả Dữu tuyệt đối có lý do tin tưởng túi đồ ăn chị dâu mang về sẽ bị Mao Mao tiêu diệt sạch sẽ không còn một miếng.

“Anh Ôn, anh ở đây đợi em... em đi lấy đồ về chúng ta cùng ăn...” Giọng nói của Tả Dữu theo gió giảm dần ở ngoài cửa, rơi xuống rồi bị thiêu cháy khi cánh cửa khép lại, mà trước khi đi còn nghe thấy tiếng “ăn” vang vọng theo.

Nói đến chuyện ăn uống, cô ấy nhất định sẽ không thua thiệt, con nhóc nhà họ Ôn nhận đứng thứ nhất không có ai dám đứng thứ hai.

“Anh ơi, có phải Tả Dữu đối với anh...?” Rất nhiều mùi hương hòa lẫn bay vào trong mũi của Ôn Hân, cô suy nghĩ hồi lâu rồi mới hỏi.

“Hân Hân, em mới từ Bắc Kinh về, anh nghĩ chúng ta nên đưa Mao Mao và Tiểu Ôn về nhà ăn Tết đi, đồ đạc trong nhà cũng không thiếu. Năm mới qua đi, chờ đến mừng hai em với Minh Thần về nhà, chúng ta ăn cùng nhau một bữa cơm là được.” Anh không trả lời thẳng, nhưng dựa vào nét mặt của anh thì Ôn Hân như đọc được một điều gì đó, cô hơi cúi eo, khóc tay lên phần chân đã bị cụt một nửa của anh trai, “Anh, vậy còn anh?” Tình trạng của Ôn Linh rất đặc biệt, cô không muốn anh trai bị tổn thương, càng không muốn nhìn thấy Tả Dữu đau lòng, cho nên có một số chuyện phải nói rõ ràng, mặc dù sự thật có thể... vô cùng đau lòng.

Hầu kết của Ôn Linh trượt mấy lần, qua thật lâu, cô mới nghe anh nói: “Tả Dữu là một cô gái tốt, cô ấy nên có người tốt hơn...”

Trong phòng hoa không có gió, Ôn Hân bên cạnh nhìn cánh hoa rơi xuống, cảm giác giống như nước mắt của hoa.

Cảm thấy thất vọng hơi mỏi, cô ngồi dậy, tay Ôn Linh khoác lên vai cô, cái gì cũng không nói rồi đi ra ngoài.

Kiều ngạo là một điều gì đó rất hư vô, không nhìn thấy cũng không sờ được, nhưng nó lại có thể nói rõ ột người mất đi hai chân như Ôn Lĩnh, anh sẽ không thể có nó.

Ôn Lĩnh mất đi kiêu ngạo, mất đi quyền có hạnh phúc.

“Em sẽ thương lượng với Minh Thần, quá đường đột nói ra chưa chắc đã tốt...” Đẩy xe lăn ra khỏi nhà kính, Ôn Hân quàng lại khăn cho Ôn Lĩnh, nhìn thấy thiếu tá ở đằng xa, vẻ mặt sợ sệt.

Ôn Hân và Lê Minh Thần về phòng ngủ.

“Không được, ngày mai đã bước sang năm mới rồi, lúc này anh ấy mà còn muốn về nhà thì mọi người sẽ nghĩ người cậu này không quan tâm mọi người chu đáo!” Lê Minh Thần ngược lại phản đối rất nhanh, vừa mới cử hành hôn lễ, trở lại đã lắc mình thành cậu rồi.

“Để sau đi!” Thiếu tá phản xạ rất linh hoạt, rất nhanh đã phát hiện ra có chuyện gì đó không đúng, “Có phải anh ấy không thoải mái không, mẹ anh đối xử không tốt với anh ấy à? Còn chú Tả? Anh biết rồi, nhất định là Tả Tuấn!...”

Ôn Hân xoa thái dương, một bên bồi phục khả năng tưởng tượng của thiếu tá Lê, một bên nghĩ đến mọi người, cô không nghĩ rằng đó là việc mấu chốt, bảo bối của anh ấy... Tả Dữu.

“Thôi, để em nói với anh ấy, để hết năm đã.” Chắc là Tả Dữu cũng không ở đây mấy ngày này đâu, hơn nữa nếu quả thật vẫn kiên trì như vậy, đoán chừng Lê Minh Thần sẽ nghỉ ngơi luôn cả đầu bếp Vu mất.

Thời gian đi qua Lê Minh Thần cũng đang đổi mới, tầng tầng lớp lớp trí tưởng tượng, còn có Nghiêm Mỹ ba năm mới thỉnh thoảng ân cần hỏi một tiếng, cùng với Mao Mao đã năm lần thử sờ đuôi của Tiểu Tiền nhưng vẫn thất bại thì cuối cùng đêm ba mươi cũng lặng lẽ đến.

Nhà lớn nhà họ Tả không biết đã bao lâu mới có thể đón được năm mới náo nhiệt như thế này, hoặc nói trắng ra là nhà họ Tả chưa từng náo nhiệt như thế này.

Bữa tiệc đã qua hơn phân nửa, hai cô nhóc đã sớm chạy ra khỏi bàn cơm đi chơi. Tiểu Tiền bị ném sang nhà hàng xóm đã lâu sau khi ăn hơn một bát cá tẩm đường đang thỏa mãn nằm trên đùi Lê Minh Thần gãi lỗ tai ngứa ngứa.

Từ sau khi Ôn Hân biết mình mang thai, từng bởi vì sản phụ Quý Mai nói phụ nữ không thể nuôi mèo thì rồi rấm một hồi, sau đó Lê Minh Thần còn đi hỏi Tưởng Nhất Băng, cô ấy nói là bé con ra đời vẫn có thể nuôi, chỉ cần không tiếp xúc nhiều thì không sao. Tiểu Tiền sợ người lạ, trước kia trừ Ôn Lĩnh, Ôn Hân và Tiểu Ôn ra thì không dễ gì cho người khác ôm, cũng may Lê Minh Thần có duyên với mèo, Tiểu Tiền nằm sấp vô cùng thoải mái, đôi mắt nhỏ nhắm lại vô cùng ung dung tự tại.

Không khí trên bàn cơm vô cùng tốt, đêm ba mươi Tả Lập Đông từ Mĩ bay về nhìn thấy bàn cơm đoàn viên khó mà có được, mắt sáng quắc mở to, không tự giác đã uống vài ly rượu rồi, “Tả Tuấn ơi, gần đây thành tích của Hằng Vũ không tệ, thẳng nhóc này cuối cùng cũng khiến ta yên tâm rồi, làm rất tốt.” Máy chén Ngũ Lương dịch xuống bụng, mắt Tả Lập Đông đã bắt đầu mơ hồ, ông nhìn Ôn Hân rồi lại quay sang nhìn Lê Minh Thần, “Chờ nào hai đứa cho ba ôm cháu đây?”

Lê Minh Thần họ Lê, sinh ra được đứa bé là con nhà họ Lê, chẳng có nửa xu quan hệ với nhà họ Tả. Đều nói rượu vào lời ra, hôm nay Tả Lập Đông đúng là lời của rượu rồi.

Nghiêm Mỹ ngồi bên cạnh vỗ vai của ông, “Đã bảo anh đừng uống nhiều như thế rồi mà, ăn cơm đi ăn cơm đi.”

Thử nghĩ một bữa cơm rượu với một người thương nhân nhiều năm như vậy, lời nói của rượu đêm giao thừa, mấy phần thật mấy phần giả, đáp án dĩ nhiên là rõ ràng.

Thật ra tình huống này, trước kia hình như mỗi năm đều có một lần, Tả Dữu đã sớm thấy nhưng không thể trách rồi, cô vẫn gấp thức ăn, thỉnh thoảng còn gấp cho Ôn Lĩnh vài món.

Cô vốn tưởng năm nay anh trai sẽ cười thoải mái, tiếp tục ăn uống... Tả Tuấn được sống tự tại không chịu gò bó thì mới là anh trai của cô, nhưng cô đã sai rồi...

Năm nay Tả Tuấn không hề im lặng, anh ta giơ cao cái ly trong tay, ngửa đầu uống sạch, đứng dậy nói: “Hương khói nhà họ Tả đời này đừng trông cậy vào con!”

Tả Lập Đông thiếu chút nữa là ném cái bát qua, nếu không có bọn Ôn Linh ở đây, đoán chừng đã sớm nổi giận rồi. Không để ý đến con trai ngênh ngang rồi đi, Tả Lập Đông giả bộ trấn tĩnh ăn xong rồi đi lên nhà.

Bữa cơm tất niên của một đại gia tộc, cho dù thức ăn có mỹ vị đến đâu, nhưng cuối cùng ăn vào cũng đều không ngon. Ngay cả bát dưa cũng không cần mình dọn dẹp, Ôn Hân nhàm chán quyết định lên tầng xem chương trình cuối năm, vừa chờ Lệ Minh Thần luôn.

Thiếu tá với anh trai bị hai nhóc kéo ra sân xem pháo hoa rồi, mặc dù nhà họ Tả “ăn không ngon” nhưng pháo hoa vẫn đẹp mắt, mới vừa lên tầng ba, ngoài cửa sổ vang lên âm thanh như hạt đậu nổ, Ôn Hân vốn định đứng bên cửa sổ xem, nhưng lại phát hiện bên đó đã có người, cô lập tức bỏ đi ý định này.

Cả nhà họ Tả đều có bản lĩnh này, giống như luôn biết trước suy nghĩ của đối phương vậy, khi Ôn Hân còn chưa quay đi thì đối phương đã bình thản nói với cô: “Em dâu, nếu muốn xem thì đến đây đi, pháo hoa trong nhà năm nay cũng không tệ lắm... Thuận tiện chúng ta nói chuyện một chút...”

Tả Tuấn đứng từ đằng xa nâng ly với cô, hơi thở nam tính vẫn mãnh liệt như cũ.

Ôn Hân cau mày, bây giờ cô không còn muốn xem pháo hoa nữa, cô biết Tả Tuấn muốn nói chuyện gì với cô, hoặc giả anh ta muốn nói thẳng chuyện cô vừa nghe lén được.

Ôn Hân đi tới không ngờ quả thật Tả Tuấn nói thẳng mọi chuyện một cách thoải mái.

“Chuyện em nghe được không sai, quả thật là có người tính toán thu mua Hằng Vũ, cho nên khi ở trên bàn ăn đừng bày ra nét mặt “anh là tên lừa đảo nữa”, chán lắm.”

Ôn Hân xem thường, lúc ăn cơm rõ ràng cô không nhìn anh ta, “Chung quy Hằng Vũ vẫn thuộc về nhà họ Tả, em tưởng rằng muốn thu mua là thu mua dễ vậy sao?” Nói thì nói như thế, nhưng Ôn Hân vẫn nhớ đến một câu nói của Vạn Cương... Thương trường vĩnh viễn không có người giỏi nhất, người giỏi nhất hôm nay có thể ngày mai sẽ trở thành miếng thịt cho người khác ăn sạch.

“Không có gì là không thể cả, nếu như đối phương là CMD thì sao lại không thể nào.” Tả Tuấn nhìn ra xa, nếu như thật sự Hằng Vũ bị thu mua mà Tiểu Lục có thể trở về, vậy anh ta chẳng còn gì để do dự cả.

Nghĩ đến tài liệu hôm nay Quý Uy báo cáo trong điện thoại, Tả Tuấn nắm chặt ly rượu trong tay hơn.

Giản Lục, Giám đốc điều hành CMD chi nhánh Trung Quốc. Mấy năm không gặp, Tiểu Lục của anh ta không còn là ngọn gió yếu trong quá khứ nữa, nhưng người bên cạnh cô không còn là Tả Tuấn anh nữa rồi...

Đối mặt với tình cảm từng rất chân thành, bây giờ mất đi, dù có kiên cường hơn nữa thì cũng chỉ là nguy trang. Đối với Ôn Hân không biết chút nào về chuyện kia, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được một sự cảm xúc từ trên người anh ta... bị thương nặng nề.

49. Chương 49: Anh Là Duy Nhất.

Có một loại người trời sinh đã cho người bên cạnh cảm giác được hai chữ ‘ngoại tộc’, phương thức sinh tồn khác nhau, giá trị quan cũng khác nhau, thậm chí ngay cả tất cả những biểu cảm trên khuôn mặt cũng khác với người bình thường. Mà cái tên Tả Tuấn từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng treo khuôn mặt với đôi mắt phượng mê đắm này chính là kiểu ngoại tộc trong mắt Ôn Hân.

Hôm nay lần đầu tiên, Ôn Hân phát hiện, ngoại tộc đã trở về thế giới loài người.

Ôn Hân sờ soạng khắp người nửa ngày, cuối cùng cũng lấy được từ dưới đáy túi áo một tờ khăn ăn đã nhăn nhúm, lại dùng tay miết phẳng đưa cho Tả Tuấn, “Lau đi....”

Mắt phượng của Tả ngựa đực nhìn xuống tay Ôn Hân, nhận lấy khăn ăn, cầm lấy cẩn thận quan sát nửa ngày, “Đây là kiểu chế giễu trong truyền thuyết không đủ vẫn còn giẫm lên hai chân sao?”

Không cần nhìn đến ánh mắt vừa như ngựa đi tiểu kia khi mà cô sẵn lòng quẫn! Tính khí nhỏ của người đang mang thai vừa định lên cơn, thì khăn ăn trong tay ngựa đực cũng đúng lúc này bị anh giữ sạch sẽ hết ra, niết lên cái mũi, sau đó..... bỗng.....

Ôn Hân nhìn cái mũi hồng hồng của hắn, sau nửa ngày mới yếu ớt nói một câu: “Không ngờ vẫn còn là con người, vẫn sẽ khóc.”

Mặc dù chỉ là không có một giọt nước mắt nào chảy ra khỏi hốc mắt mà thôi.

Tả Tuấn vừa về tròn tờ giấy lại, vừa ngẩng đầu nhếch mi, “Biểu đạt không đầy đủ, chính là loài người ưu tú. Còn nữa, không phải là khóc, mắt chỉ là chảy mồ hôi mà thôi.”

Ôn Hân không muốn để ý đến câu nói của ngựa đực nữa, cô muốn nghiêm túc đổi sang đề tài khác, “Có phải CMD định thu mua lại Hằng Vũ không?”

Tả Tuấn đã xử lí xong khăn ăn lắc lắc đầu, “Không biết nữa, tôi chỉ biết nếu tiếp tục đứng cùng cô gần như vậy, thì sinh mệnh của tôi sẽ còn gặp nguy hiểm...” Ôn Hân còn chưa hiểu gì, Tả Tuấn đã xoay người, đi vào nhà.

Vào nhà!

“Mới bắt đầu nghiêm túc bàn luận, thế nào mà người đã bỏ chạy rồi!” Người đang mang thai nào đó nói thầm muốn tiến tới gõ cửa, bà vai đã bị người nào đó kéo giữ lại.

Thiếu tá Lê không có biểu tình gì, chăm chú nhìn vào khuôn mặt của bà xã vừa mới quay đầu lại, “Chủ đề nghiêm túc gì, nói ra để anh phân tích cho em.”

Ngày đó từ chỗ của Lê Minh Thần, Ôn Hân mới hiểu được một đạo lí: muốn bí mật sau lưng thiếu tá Lê tìm ngựa đực nói chuyện, thì hãy chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng sẽ bị thiếu tá Lê “phân tích” đi.

Đầu năm Ôn Hân nhất quyết ngủ thẳng tới gần giữa trưa mới sâu sắc nhờ kỹ lần giáo huấn này.

Bảy ngày sau, dưới sự kiên trì của Ôn Hân, Noãn Noãn ôm con mèo Tiểu Tiên, còn lôi kéo cánh tay Mao Mao còn chưa kịp ăn xong cánh gà trong tay, về mặt như cô vợ nhỏ ôm nỗi hận bị bỏ không muốn chui vào xe. Nằm sắp ở trên cửa kính xe, tiểu nha đầu béo lớn tiếng uy hiếp Tả Tuấn đang đứng ở ngoài: “Tả đáng ghét, chú đừng quên đã đồng ý chuyện của cháu rồi, bằng không..... bằng không cháu sẽ ăn hết sạch mọi thứ trong tủ lạnh nhà chú.” Dường như cảm thấy lời uy hiếp của bản thân không đủ mạnh, Noãn Noãn còn giơ nắm tay toàn thịt lên thị uy với Tả Tuấn.

“Chú tuyệt đối tin tưởng cháu có khả năng đó.” Nhìn thấy Tả đáng ghét cam đoan đến mức có thể vỗ ngực, lúc này Noãn Noãn mới cảm thấy mỹ mãn lắc lắc cái đầu thu hồi vào trong xe.

Vị thiếu tá phải làm ba càng ngày càng thích trẻ con, xe đẩy đằng sau, lôi kéo móng heo nhỏ của Noãn Noãn hỏi những bí mật nhỏ của cô bé, Ôn Hân và anh không giống nhau, toàn bộ suy nghĩ trong đầu cô bảy giờ đều là Hằng Vũ, tất cả tiền đồ rộng lớn trong tương lai của Hằng Vũ.

Thế nhưng dường như thời gian vẫn chưa lưu lại quá nhiều cho việc chuẩn bị làm mẹ, bởi vì kì nghỉ năm mới sau khi đã qua được một ngày, bác gái của hội ủy trong khu chung cư cùng với cảnh sát khu lân cận tìm tới cửa. Cảnh sát đến báo một chuyện mà người nhà họ Ôn cũng không mấy bất ngờ lắm: Giật dây sát hại Chu Giai Di chính là cha của Mao Mao - Từ Á Uy.

Dựa theo kết quả điều tra của cảnh sát thì ý định giết người của Từ Á Uy chủ yếu xuất phát từ sự việc sau khi Chu Giai Di giao cho cơ quan có thẩm quyền chứng cứ liên quan đến việc phạm tội của anh ta.

“Hiện giờ kẻ bị tình nghi phạm tội còn có một lời nhắn nhủ, nói muốn gặp anh rồi mới nói, cho nên....” Cảnh sát nhìn sang Ôn Linh.

Từ sáng sớm Ôn Hân đã chạy đến đây bình tĩnh bước lên một bước, đứng bên cạnh Ôn Linh, “Nhưng chân của anh trai...”

“Đồng chí cảnh sát, tôi đi....” Ôn Linh vẫn kiên trì, mím chặt môi bỗng nhiên lên tiếng: Vấn đề máu chót không phải ở đôi chân, mà là tên Từ Á Uy kia sẽ nói cái gì không phải với cô.

Thế nhưng ngoài dự đoán của Ôn Hân, một giờ sau, Ôn Lĩnh theo cảnh sát đi ra, thế nhưng thần sắc trên mặt vô cùng bình tĩnh. Hai mắt Lệ Minh Thần vừa khỏi hẳn, bị Ôn Hân mạnh mẽ khóa trái ở nhà ‘tĩnh dưỡng’, Ôn Lĩnh vừa ngồi trên ghế dựa xe đẩy vừa nói với em gái ngồi đợi trong văn phòng phía ngoài, “Đi thôi.”

Trên tắc xi, mấy lần Ôn Hân muốn mở miệng hỏi Từ Á Uy đã nói những gì, còn chưa hỏi ra miệng thì Ôn Lĩnh đã mở miệng lên tiếng trước: “Móng vuốt của Tiểu Tiên rất lợi hại, vết thương trên mặt Từ Á Uy đã lâu như vậy rồi mà vẫn chưa khỏi.” Xem nhẹ biểu tình vô cùng nghiêm trọng trên mặt của anh trai, hồi lâu Ôn Hân mới phản ứng lại được, “Bắt cóc Noãn Noãn đích thực là Từ Á Uy!”

Cuộc sống oanh liệt đã qua, cái gì đã qua hãy để cho nó qua đi. Lo lắng, lo lắng chuyện nhà họ Ôn, lo lắng cho Noãn Noãn, là ngọn nguồn chuyện xấu của Chu Gia Di; ham muốn, ham muốn điều mà không thể đạt được, ghen tị tài năng từng có của Ôn Lĩnh, là nguyên do phạm tội từ đầu đến cuối của Từ Á Uy.

“Anh ta nói hình phạt lần này sẽ không nhẹ, anh đã nói với anh ta muốn nhận nuôi Mao Mao.....”

“Anh ta nói thế nào?”

Cuối cùng Ôn Hân không đợi được đáp án của Ôn Lĩnh, mà Mao Mao thì cũng đã bình ổn sống ở nhà Ôn gia rồi.

Qua tân niên, bước vào tháng Ba, cục cưng trong bụng Ôn Hân cũng đã hơn năm tháng, nhìn chính diện thì cái bụng cũng đã lộ ra hình vòng cung rõ ràng hơn nhiều rồi.

Trong phòng phụ khoa tầng hai, Quý Mai lại nhìn chăm chăm vào cái bụng của cô, mở miệng nói thẳng với bác sĩ, “Bác sĩ à, cậu ấy cũng đã năm tháng rồi, sao bụng lại nhỏ hơn rất nhiều so với tôi lúc trước vậy? Liệu có phải đứa nhỏ....?”

Ôn Hân giãy khỏi móng vuốt của Quý Mai, không nói đến cái khác, chỉ qua mấy tháng này, Lệ Minh Thần đã nhìn rõ được tốc độ lớn lên từng ngày cái bụng của cô, khả năng thế nào lớn ra sao đều rõ ràng. Ôn Hân vò vò đầu, mấy ngày gần đây đã có quá đủ chuyện xảy ra rồi, cô cũng đau đầu như mọi người, hơn nữa bản thân cô cũng không có kinh nghiệm, bản năng của Ôn Hân mách bảo cho cô biết, cục cưng đạp thai vẫn rất rõ ràng, nên hẳn là không có việc gì đâu....

“Tình trạng thai nhi coi như bình thường, chẳng qua đầu của đứa bé xác thực có hơi nhỏ.” Ánh mắt của vị bác sĩ nữ liếc xuống tờ báo cáo xét nghiệm rồi buông tờ giấy ra, hai tay đan vào nhau, nhìn Ôn Hân nói: “Phụ nữ có thai phải đảm bảo giữ gìn tốt tâm tình của bản thân, như vậy mới có thể cam đoan đứa nhỏ sẽ khỏe mạnh, tình hình ăn ngủ gần đây thế nào?”

Không cần nói cũng biết chắc chắn là không tốt. Năm sau thị trường chứng khoán sẽ mở cửa, ngôn luận gây bất lợi cho Hằng Vũ lại nổi lên khắp nơi, cổ phiếu của Hằng Vũ vốn cao từ 20.89 điểm trong vài ngày liên tục tụt giảm 10 điểm. Chắc chắn Tả Tuấn sẽ không nói cho Ôn Hân biết tình hình của Hằng Vũ, nhưng chuyện này trực tiếp liên quan đến tình hình của Vạn Bác, nên còn có rất nhiều người đến nói cho cô nghe tình hình.

Sau khi mất của Lệ Minh Thần xảy ra vấn đề thì Ôn Hân mới được nghỉ ngơi, từ ngày mười sáu đầu năm đã liên tục nhận được lời “thăm hỏi” và “tổ khổ” của đồng nghiệp bên Vạn Bác - thị trường Hằng Vũ liên tục sụt giảm, cửa thành cháy hại luôn cả Vạn Bác, tình hình không tốt.

Nói không lo lắng, bất luận là Hằng Vũ hay Vạn Bác vẫn đều phải lo lắng. Có tâm sự, giấc ngủ có chút kém, giấc ngủ kém, ăn uống ít nhiều gì cũng bị ảnh hưởng.

“Thật không hiểu cậu nghĩ thế nào nữa, xem ra tớ nên đi tìm vị thiếu tá nhà cậu nói chuyện một chút, chăm sóc phụ nữ đang mang thai không tốt chút nào, cả ngày chỉ toàn nghĩ miên man những chuyện không đâu là sao?” Nghe bác sĩ nói xong, khi Quý Mai đỡ Ôn Hân đi ra ngoài liền quở trách cô.

Ôn Hân biết đây là tật xấu của bản thân, cúi đầu sờ sờ bụng. Đúng lúc này, y tá giúp đỡ cho bác sĩ bên trong đứng ra phía ngoài hô tên bệnh nhân tiếp theo: “Kế tiếp... Giản Lục.”

Cái tên này khiến Ôn Hân phải dừng lại, đứng ngay tại cửa, một cô gái tóc ngắn ngang tai được một người đàn ông dìu bên cạnh đi vào phòng khám.

Cô gái kia mặc một chiếc áo lông dài, khi Ôn Hân nhìn thấy cô, ngoài ý muốn của cô chính là, cô gái kia cũng lại quay đầu nhìn cô một cái.

Ánh mắt có chút phức tạp không nói nên lời.

“Mất hồn cái gì vậy, đi thôi.” Quý Mai có phần vô cùng bất mãn với cô bạn có nguyên tắc về thời gian ăn ngủ nghiêm khắc không giống với mình, quyết định đưa cô đi tắm rửa thật tốt.

Trong quán gà hấp ở tầng bảy của trung tâm thương mại Hải Duyệt thành phố C, một mình Ôn Hân vô cùng buồn chán cầm cái thìa múc nước canh trước mặt. Khu đồ trẻ em ở tầng bốn được giảm giá, Quý Mai nhận được tin tức thì ngồi ăn với Ôn Hân được nửa bát mới chạy đi tranh mua đồ, để lại một mình Ôn Hân vừa đối mặt với bát canh vừa nghĩ chuyện vẩn vơ.

Đều nói một người suy nghĩ nhiều về một chuyện, có thể sẽ sinh ra ảo giác. Ôn Hân không hề cảm thấy cô muốn nghĩ tới cái cô Giản Lục đó, nhưng khi cô ngẩng đầu lên, thì trước mắt thật sự nhìn thấy cái cô “Giản Lục” vừa mới gặp ở bệnh viện kia.

Không có nhiều phần khách sáo, đối phương trực tiếp ngồi xuống vị trí của Quý Mai đối diện với Ôn Hân khi này. “Bát canh này của cô đã bưng lên được mười lăm phút rồi, hiện tại độ ấm đã không còn thích hợp để phụ nữ đang mang thai dùng....”

“Xem ra cô thật hiểu biết, nếu đoán không nhầm, chắc hẳn cô chính là tổng giám đốc Giản nhỉ?” Ôn Hân cười khổ một chút, không vì cái gì khác, là vì cảm thấy Tả Tuấn không đáng, con người ngựa đực nhìn qua thì có vẻ chơi bời, nhưng mấy ngày nay khi vì Hằng Vũ mà sút đầu mẻ trán, Ôn Hân lại thấy Tả Tuấn đáng thương.

Mới vừa hợp xong anh liền trốn ở trong phòng xem xét một thứ, Ôn Hân không thấy rõ, nhưng xa xa thoát nhìn như là một tấm ảnh vậy.

“Tình hình Hằng Vũ hiện tại thế nào rồi?” Ôn Hân ngồi ở ghế bành đối diện hỏi anh.

“Không tốt....” Ngựa đực ngẩng đầu, lại nở nụ cười với cô, “Nhưng cũng không xấu, cô ấy muốn Hằng Vũ thì tôi sẽ đưa cho cô ấy, chỉ cần cô ấy vui....”

Từ điển cảm có chút bị thương của Tả Tuấn lúc ấy, Ôn Hân liền quay trở về thực tại nói với người đối diện, “Mặc dù tôi không rõ trước kia cô và anh ta đã xảy ra chuyện gì, nhưng hiểu lầm lớn như vậy, thì chỉ cần nói rõ hiểu lầm là được rồi. Giống như hiện tại CMD muốn thu mua Hằng Vũ, tôi nghĩ cũng là chuyện làm tổn thương người khác, tại sao nhất định phải làm những chuyện như vậy vì quá khứ, tổn hại đến hòa khí bây giờ?”

Giản Lục cười cười, “Cô quả nhiên là người thông minh, khó trách Tả Tuấn lại chịu đồng ý giúp cô cùng cái tên quân nhân gốc nghề kia.” Hiện giờ nhớ lại, trong nhà họ Tả, ngoại trừ Tả Tuấn, người duy nhất mà cô nhớ được chính là Lệ Minh Thần, tổng thể bộ dáng đều là đen như Bao Công.

“Nhưng lần này tôi nhất định phải lấy được một thứ từ trên người anh ta, nếu không lần trở về nước này của tôi hoàn toàn không có ý nghĩa....”

Giản Lục tới nhanh mà đi cũng nhanh, trước khi đi, cô còn nói cho Ôn Hân biết một đồng điều phải chú ý với phụ nữ mang thai, mà đúng là có những điều mà bác sĩ không có nhắc tới.

Quý Mai mang theo một đồng quần áo trẻ em quay về, nhìn thấy Ôn Hân ngồi trên ghế dựa nhưng hồn sớm đã lìa khỏi xác bay đi tận đâu đâu rồi.

“Xem ra Tả Tuấn thật sự đang làm một việc vô dụng rồi, khẳng định Giản Lục đã có người khác....” Ôn Hân thì thào để lại dấu chấm hỏi to đùng cho Quý Mai, “Cái gì vô dụng, Giản Lục là ai?” Cô không thể biết rằng, một người đàn ông đưa một người phụ nữ có thai cùng đến những nơi như phụ khoa đã giúp Ôn Hân đưa ra kết luận, cảm thán Tả Tuấn không có tiền đồ mà.

Đương nhiên cô cũng không kịp nghĩ tới, bởi vì khi cô còn đang ở Hải Duyệt thì Ôn Linh ở trong nhà đột nhiên gọi điện thoại tới: “Mao Mao bị mấy người bên chính phủ mang đi rồi....”

Thật đúng là sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến, Ôn Hân đang mang thai cảm thấy có chút kì lạ.

Ôn Hân đang do dự không biết có nên nói chuyện vừa rồi cho Tả Tuấn nghe hay không, thôi thì quyết định vẫn nên giải quyết chuyện của Mao Mao trước đã.

Điện thoại được nối, nhưng không có người nghe, thiếu tá Lê bị cô mạnh mẽ đặt nằm ngay đơ trong nhà liền tiếp điện thoại: “Thủ trưởng, có chỉ thị gì, có phải anh có thể được ra ngoài hít thở không khí rồi hay không?”

Cười một tiếng, có Lê Minh Thần, Ôn Hân luôn không còn cảm thấy sợ hãi nữa.

50. Chương 50: Em Là Duy Nhất (2)

Ở trong một số chuyện nào đó thiếu tá Lê rất trì hoãn, còn ở trên một vài phương diện khác lại tinh thông giống như khỉ vậy, đứng thứ nhất trong những phương diện này chính là anh ôm theo đứa nhỏ còn có bà xã đại nhân không an phận.

Từ cuộc điện thoại của Quý Mai, Lê Minh Thần biết được chuyện của Mao Mao, trước tiên chạy đến nhà họ Ôn vừa đúng lúc chặn được cô lại.

“Thật không biết trong cái đầu nhỏ này của em chứa những thứ gì nữa, em có biết bây giờ em và đứa bé rất quan trọng không hả? Nếu xảy ra chuyện gì thì em định nói gì với anh đây, em thật sự coi anh là pháo cao xạ giấy hả!” Ôn Hân vừa mới bước vào nhà họ Ôn, liền bị thiếu tá ôm thẳng vào phòng ngủ, Ôn Hân bị anh đặt trên giường nhìn thiếu tá Lê chỉ tay năm ngón tiến hành giáo dục tư tưởng với cô, “Em nghỉ ngơi ở nhà đảng hoàng cho anh, ăn hết sạch bát cơm này, rồi đi ngủ một giấc, có nghe hay không! Chuyện của Mao Mao anh sẽ xử lý!”

Ôn Hân cầm bát cơm vừa được đưa tới, thấy cô còn do dự, Lê Minh Thần lắc đầu đặt tay lên bả vai Ôn Hân, “Cấp dưới của anh không có người nào không phục tùng mệnh lệnh cả, nếu không nghe lời anh sẽ dùng quân pháp...”

Từ trước đến nay thiếu tá Lê làm mặt nghiêm với đám tiểu binh rất tự nhiên, nhưng mỗi lần đối với Ôn Hân đều là dờ dể ương ương, không nói đến chuyện không có tác dụng thì thôi, lại thường có chút phản tác dụng gây cười.

Nếu đổi lại là trước kia, có lẽ Ôn Hân sẽ trực tiếp nắm lấy hai tai Lê Minh Thần lớn tiếng kháng nghị, nhưng lần này quả thật cô đã đuối lý.... chuyện em bé là lớn nhất. Bộ dạng của Ôn Hân lúc này như một đứa bé học tiểu học làm sai việc gì ử rử cụp đầu nghe lệnh của thiếu tá, nhưng sau đó nghĩ gì lại ngẩng đầu lên: “Anh thì mạnh hơn em được bao nhiêu chứ, anh vừa mới phẫu thuật mắt xong, cần nghỉ ngơi...” Mặt của thiếu tá trong nháy mắt phóng đại trước mặt cô, “Yên tâm, mắt của anh sẽ dùng để nhìn em, sẽ không lãng phí nó một chút nào đâu.”

Thiếu tá xung phong nhận việc rời đi, Ôn Hân bê cái bát anh vừa đưa tới, thở dài nhẹ nhõm một hơi: may là không phải là cháo, kỹ thuật nấu cháo của anh đúng là phải được phong danh hiệu “lẩu cháo”, mặc kệ là long nhãn, hạt sen, hạt đậu đỏ, trắng lại còn đen ra khỏi nồi, vậy mà thiếu tá cũng có thể đảm bảo toàn bộ đều là màu đen, hơn nữa chúng nó rất thân thiết tuy hai mà một.

Quân sự hóa việc nấu cháo khiến Ôn Hân vô phúc tiêu thụ, nhưng mùi vị bánh ga tô Lê Minh Thần làm quả thật không tệ.

Uống hết sạch bát canh trứng gà, bụng no nê rồi Ôn Hân đáng một giấc thẳng tới xế chiều.

Khi tỉnh lại đã là ba giờ, thiếu tá vẫn chưa về, thím Vương nhà hàng xóm đang ở siêu thị mua đồ, nhìn thấy Ôn Hân thì thuận tiện đi vào nói chuyện phiếm với cô.

Từ sau khi Ôn Hân được xác định là có em bé, Tiểu Tiên như có tâm linh tương thông bắt đầu duy trì một khoảng cách với cô, đừng nói ôm, cô phải cách nó ở khoảng cách ít nhất ba bước chân. Bây giờ thành linh bị thím Vương ôm vào trong, nó liền gãy mạnh trong lòng thím Vương.

Nếu không phải Ôn Hân tay mất lạnh lẽ, đoán chừng áo khoác bông thím Vương mới mua sau tết sẽ bị móng vuốt của Tiểu Tiên cào hư.

Tiểu Tiền trong tay Ôn Hân “meo meo” một tiếng, nhảy vọt xuống đất, không gần không xa ngồi ở ngoài cửa.

“Sau khi có em bé, nó không đến gần cháu nữa, Tiểu Tiền rất thông minh, hình như nó biết mình sẽ ảnh hưởng đến em bé. Thật ra từ bé nó đã ở nhà cháu, thật sự không sao cả.” Ôn Hân nhìn Tiểu Tiền ngồi xổm ở ngoài cửa, không hề phát hiện dì Thẩm đang nhìn bụng cô rất hâm mộ. “Ôn Hân à, cháu hiểu về bệnh viện, dì muốn hỏi...”

Dì Vương còn chưa nói hết, thiếu tá Lê mặc một cây trắng run rẩy từ ngoài chạy vào trong nhà.

Ôn Hân vốn trông chờ tin tức tốt, nhưng không ngờ câu đầu tiên khi thiếu tá mở miệng lại chính là: “Mao Mao bị đưa đến cô nhi viện Thiên Sứ ở phía Bắc.”

“Con bé đâu phải cô nhi đâu, ba vẫn còn, hơn nữa còn có chúng ta mà!” Chờ đã hơn một ngày mà bây giờ đứa trẻ lại bị nhét vào một cái cô nhi viện quỷ quái nào đấy đúng là khiến phụ nữ có thai dễ nổi nóng mà.

Rũ hết những bông tuyết còn sót lại trên người, Lê Minh Thần bước vào nhà, lại lần nữa ấn Ôn Hân đang tức giận muốn đứng dậy trở về chỗ cũ. Trước tiên anh gạt đầu với dì Thẩm một cái, sau đó nói với Ôn Hân: “Vụ án của Từ Á Uy được phán quyết rồi, vụ án kia quả thật liên quan đến anh ta không ít, không chỉ có chuyện của Chu Giai Di, mà nghiêm trọng hơn là anh ta tham gia vào mấy công trình đang thi công có liên quan đến tham ô, số tiền tham ô này...” Thiếu tá gờ lên rất nhanh một quả đấm. Mười...

Ôn Hân không nhịn được nữa, “Vậy rốt cuộc xử thế nào...”

“... Hoãn tử hình, hai năm.” Trung ương đang làm rất chặt, không nói đến chuyện thuê hung thủ giết người, mà còn vì mười triệu kia nữa, bên trên chỉ hận không thể róc xương, lọc thịt anh ta, hoãn tử hình... là còn may đấy.

“Lúc trước anh ta đã nói giao đứa bé cho chúng ta nuôi, chúng ta không thể nhận nuôi sao?”

Thiếu tá im lặng nhìn vợ đang nhìn mình chăm chăm mong đợi, từ từ lắc đầu, hai người họ vừa mới cưới, lại chuẩn bị có con, điều kiện không phù hợp để nhận nuôi, chứ đừng nói đến Ôn Linh.

Đầu của Ôn Hân rất đau, ngay cả dì Vương đi lúc nào cũng không biết.

Đêm đó, trở về nhà của mình, Ôn Hân nằm trong chăn dường như rơi vào một giấc mơ không có đường ra, trong mơ, Ôn Hân đang cố gắng tìm cái gì đó, nhưng lại không tìm được, bốn bề đều trắng xóa, ngay cả lối ra không có.

Lê Minh Thần bật đèn ở đầu giường lên, kéo Ôn Hân vào trong ngực. Sau khi bụng lớn hơn, dù biết mình không thoải mái, nhưng không muốn làm phiền Lê Minh Thần nghỉ ngơi nên Ôn Hân kiên trì không cho anh ôm ngủ.

Tóc ướt đầm mồ hôi dính hết cả vào trán bị anh đẩy sang một bên, nhìn chăm chăm cô một lát, sau đó cúi đầu hôn nhẹ lên má

cô, “Vợ ơi, có anh ở đây...” Giọng nói dịu dàng của Lê Minh Thần, nụ hôn khê cùng với nhiệt độ ấm áp khiến Ôn Hân dần rơi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Lê Minh Thần lại đưa Ôn hân đến nhà họ Ôn, ngày hôm trước lúc rời đi, Ôn Linh nghe được tin tức xác nhận thì anh trầm mặc hồi lâu sau đó đưa ra một yêu cầu mau đi đến xem Mao Mao.

Mất của Lê Minh Thần lái xe vẫn chưa an toàn, cho nên bọn họ đến cô nhi viện là tài xế nhà họ Tả. Trên đường đến cô nhi viện, không một ai nói chuyện, ngay cả Tiểu Ôn trước khi ra khỏi nhà cũng yên tĩnh, chỉ khom lưng ngoan ngoãn nằm trên đùi Lê Minh Thần.

Cứ một lúc cô nhóc lại hỏi một câu “Dượng út, chúng ta có thể đưa Mao Mao về không?” Hình như mọi người trong xe cũng đã quên mất mục đích lên đường lần này.

Đến lúc đó, Tiểu Ôn nằm trong xe, như nhận thấy được cái gì, tự chắc nhìn chăm chăm ba, lại hỏi lại vấn đề chưa được trả lời: “Mao Mao sẽ về nhà với chúng ta sao?”

Lông mày của Ôn Hân và Ôn Linh nhú lại thành một đường, thiếu ta cũng râu rĩ suốt đường đi, nghe thấy Tiểu Ôn hỏi, Lệ Minh Thần ôm đầu cô nhóc nói: “Mao mao ở trong đó chờ con, vào trước đi.”

Có thể ăn vạ với ba, lẫn lộn với cô nhưng duy chỉ có Lệ Minh Thần có thể giảng đạo lý với nhóc, nghe lời nói của thiếu tá, Tiểu Ôn giang cánh tay mập ra, ôm cổ của dưỡng út, thề thốt nói, “Dưỡng út, con muốn ở chung với Mao Mao... muốn ở chung với em gái.”

Lời nói từ tận đáy lòng của đứa bé khiến người lớn đều trầm mặt.

Chờ đến khi mọi người vào cô nhi viện, không khí càng nặng nề hơn.

Tình tình của Mao Mao vốn khó chịu, tình hình bị đẩy vào một hoàn cảnh xa lạ, một ngày trôi qua, trên người đã đầy những vết xanh tím. Viện trưởng cô nhi viện nói, đã mấy lần Mao Mao muốn trèo rào trốn ra ngoài.

Ai cũng không ngờ, ngày thứ hai Mao Mao vào cô nhi viện đã có một nhà đến nhận nuôi cô nhóc. Bên này viện trưởng đang nói chuyện trong phòng làm việc với nhà họ Ôn, ngoài cửa đã có một người phụ trách cùng một gia đình xuất hiện ngoài cửa, “Viện trưởng Chung, đây là ông Khưu, bà Khưu, hai người muốn xem chỗ chúng ta một chút.”

Ôn Hân đang cúi đầu xử lý vết thương cho Mao Mao, tình hình ngẩng đầu lên, thì chạm phải ánh mắt của bà Khưu kia.

“Viện trưởng, chúng tôi không muốn nhận đứa bé ngày hôm qua, quá lớn về sau nuôi sẽ không quen...” Ông Khưu nói rõ ý của vợ mình với viện trưởng.

“À, đây là đứa bé mới vào đây hôm qua, còn đây là bạn của bố mẹ cháu, hai người đến xem đi.” Không biết có phải cố ý hay không mà viện trưởng còn giải thích thêm một câu như vậy.

Ánh mắt của bà Khưu sáng lên. “Vậy có phải...”

“Các người đi đi, các người đi đi! Em gái cháu có bệnh! Không nuôi được đâu!” Con hổ nhỏ bên cạnh bắt đầu đánh đá, thiếu chút nữa còn nhảy lên cắn người, cuối cùng đuổi nhà họ Khưu chạy mất.

Tâm tình của Tiểu Ôn nhà họ Ôn đều hiểu rõ, nhưng như vậy cũng không thể đắc tội với cô nhi viện. Nhà họ Ôn không thể nhận nuôi Mao Mao, mà đã không thể nhận nuôi thì không thể đưa con bé đi, ở tạm nơi này mà lại đắc tội với cô nhi viện, thì cuộc sống sau này của Mao Mao như thế nào cũng có thể tưởng tượng được.

Trước khi đi, ngoài việc giữ lại đồ ăn cho Mao Mao, Lệ Minh Thần còn nán lại phòng làm việc của Viện trưởng.

Mặc dù anh luôn khinh thường những thứ như tiền bạc hay phong bì, nhưng nếu có thể khiến cả nhà và vợ anh yên tâm, dù có khinh thường anh cũng phải cắn răng mà làm.

Chuyện của Mao Mao, giống như đám mây đen dày đặc bao phủ lấy nhà họ Ôn đã năm ngày. Mặc dù ai cũng không ngờ tới, nhưng đến ngày thứ sáu, chuyện đột nhiên xảy ra chuyển biến. Dì Vương ở nhà họ Ôn nghe thấy chuyện của Mao Mao, lần trước đi vốn muốn hỏi thăm Ôn Hân chính là, có bệnh viện nào điều trị bệnh vô sinh hay không.

Những người bị bệnh đều như thế, nếu trong bệnh viện có người quen thì bạn sẽ tin tưởng hơn là không có người. Hơn nữa năm đó ba Ôn chính là Phó viện trưởng.

Con gái của dì Vương kết hôn đã mười năm rồi, đừng nói đến em bé, ngay cả trứng để thụ tinh cũng không xuất hiện. Những năm nay vợ chồng son không ít lần đi tìm bác sĩ nhưng vẫn không có kết quả. Dì Vương thấy Ôn Hân vừa kết hôn chưa lâu đã có em bé, nên bà rất mong cô có thể giới thiệu cho bà phương pháp gì hoặc là bác sĩ tốt. Nhưng kể từ khi nghe cô nói đến chuyện của Mao Mao dì bắt đầu để ý đến chuyện này.

Mấy ngày trước, dì Vương kiên trì kéo con rể đi kiểm tra, cuối cùng nhà trai lật ngược vấn đề nói nguyên nhân là do nhà giá.

Không thể trông cậy vào con rể, con gái cũng đã hơn ba mươi, bộ dạng bình thường, thân thể cũng bắt đầu thay đổi, hoàn toàn không có suy nghĩ ly hôn.

Duy chỉ có một điều tiếc nuối nhất chính là không có cháu để nương cậy tuổi già.

Vì vậy dì Vương luôn nghĩ đến Mao Mao, “Con gái và con rể của dì đều ở thành phố, về sau hai đứa muốn gặp đều rất dễ dàng. Huống chi trong tình huống này, dì nhất định sẽ nuôi dưỡng Mao Mao thật tốt.” Dì Vương ra sức thuyết phục.

Nếu như không phải Lê Minh Thần nói trước với cô nhi viện, việc dì Vương thương lượng với nhà họ Ôn. Hơn nữa, hàng xóm láng giềng với nhau, bọn họ muốn tìm một người tin cậy để nuôi bé, nếu không thì Mao Mao cũng không đến nỗi không có ai nhận nuôi.

Dì Vương đột nhiên phân tích thấu đáo, khiến nhà họ Ôn từ trên xuống dưới đều bất ngờ.

Buổi tối hôm đó, Ôn Linh ngồi bên bàn cơm, im lặng một lúc rồi nói: “Nếu không cứ quyết định như vậy đi.”

Dù gì nhà ông Vương cũng là hàng xóm nhiều năm, biết gốc biết rễ, có lẽ sẽ không đối xử tệ với Mao Mao, chỉ trách anh là người tàn phế, nếu không thì Mao Mao cũng không ra nông nổi...”

“Minh Thần, ngoài cách này ra không còn cách nào khác sao?” Nhìn một bàn cơm đầy ắp trước mặt nhưng Ôn Hân chẳng có chút khẩu vị nào. Em bé đã được 22 tuần rồi, sớm nên đến thời điểm nôn nghén, như Quý Mai nói thời điểm này mẹ sẽ mập lên, nhưng đổi sang Ôn Hân, trừ bụng ra thì chỗ nào cũng vẫn như thế.

Vì quan tâm chuyện trong nhà, thiếu tá vẫn chưa phát hiện ra tình trạng của vợ lúc này, nhưng cho dù nói như thế nào, trừ khi nghĩ ra cách khác, nếu không Mao Mao không thể ở lại nhà họ Ôn được.

Trước tiên không nói đến những nguyên tắc của thiếu tá, kể cả có cản trở, mắt cũng sẽ phải thấy cô sinh, sau khi mắt anh tốt lên còn phải trở về đơn vị, điều kia làm như thế nào cũng không thể được.

Thiếu tá lại vò đầu một hồi.

“Được rồi, cứ như vậy đi, anh đã làm đến mức này, cô ấy sẽ biết anh đã tận lực rồi.” Cô ấy, là chỉ Chu Giai Di.

Mọi chuyện trở nên tốt hơn mọi người nghĩ rất nhiều, Mao Mao ở lại cô nhi viện hơn một tuần lễ, lúc về nhà tinh thần lại ỉu xiu như lúc đầu, nhưng nhà họ Vương gần nhà họ Ôn, Tiểu Ôn còn thường xuyên sang chơi với Mao Mao, có lúc “mẹ” và “Bà ngoại” đồng ý thì Mao Mao còn có thể ở lại ăn cơm.

Mọi người bắt đầu hình thành thói quen sống. Mao Mao lại một lần nữa tìm được chính mình cũng giống như Ôn Linh đã quen khi nhìn thấy hai cô nhóc chơi lâu dài cát. Về phần cuộc sống hiện tại tốt đẹp ẩn sau đó là chút màu xám tro, mọi người đều coi thường thành thói quen.

Chuyện của Mao Mao giải quyết xong rồi, Ôn Hân vẫn không thể rảnh rỗi. Nhà họ Tả chiếm gần một phần tư tài sản của Hằng Viễn, rốt cuộc gần đây chuyện tồn tại vấn đề lưu chuyển tiền bạc đã bị truyền thông truyền ra ngoài, lúc nào cũng có thể CMD lợi dụng mua lại.

Cuối tuần thiếu tá vừa mới đưa Ôn Hân đi khám thai, thì nhận được điện thoại ở nhà. Tả Lập Đông đang làm việc tại chi nhánh của công ty ở Mỹ cuối cùng đã biết việc ngay khi về nước, chuyện đầu tiên ông làm là chạy đến công ty mắng mỏ cho Tả Tuấn một trận.

Hai cha con Tả Lập Đông đã căng thẳng cả tuần nay, hôm nay Nghiêm Mỹ gọi bọn họ về nhà, chính là muốn cả nhà có thể ăn một bữa cơm.

Diệt bên ngoài thì trước hết bên trong phải yên tĩnh đã, trong nhà trước loạn thì Hằng Viễn sẽ bị thu mua là điều chắc chắn.

Lúc Lê Minh Thần cúp điện thoại, Ôn Hân mơ hồ nghe thấy bà đang mắng chửi Giản Lục, không khỏi bật cười: “Nếu như hai chúng ta không kết hôn, thì Tả Tuấn cũng đỡ bị giải tán, anh cũng học Giản Lục trả thù em, đoán chừng mẹ mắng còn khó nghe hơn... Ui chao.”

Còn chưa cười xong, Ôn Hân đã bị Lê Minh Thần kéo chặt vào trong ngực, “Thứ nhất, bây giờ chúng ta đã là vợ chồng hợp pháp, em là vợ anh, anh là người đàn ông của em, thứ hai, có anh ở đây, ai cũng không thể chia rẽ chúng ta, thứ ba...”

Thiếu tá đột nhiên cười gian hắc hắc hai tiếng, “Gần đây có em bé, anh không dám làm gì em, chờ đến khi công chúa ra đời, anh sẽ bù đủ, cả đời này sẽ không bao giờ cho em cơ hội hối hận.”

Ai nói quân nhân sẽ không lãng mạn, tình yêu của người lính với vợ mình chôn sâu dưới lớp quân phục, thâm trầm nhất, nguyên thủy nhất, cũng yêu trực tiếp nhất. Anh sẽ không nói với người anh yêu “Trăng sáng đại diện cho trái tim anh”, anh chỉ mặt đối mặt, mắt đối mắt nói: “Vợ, anh yêu em.”

Tình yêu của người lính thiếu hoa hồng, nhiều lá xanh ô liu, thiếu kịch tính, nhưng cũng không ít lần khiến người khác cảm thấy động lòng.

Lệ Minh Thần chính là như vậy, càng ngày càng khiến Ôn Hân có cảm giác lấy anh là việc cô làm đúng nhất cuộc đời này.

Vợ chồng son ngọt như mật đến nhưng không hề làm giảm bớt mùi thuốc súng trong nhà họ Tả. Ôn Hân nghĩ thế nào cũng không ngờ, cô ấy sẽ trực tiếp đến nhà họ Tả.

Giản Lục, cô muốn làm gì vậy?

51. Chương 51: Hóa Ra Em Vẫn Ở Đây (1)

Giản Lục mặc áo khoác len lông cừu trắng muốt đứng ở giữa phòng khách nhà họ Tả, bên cạnh sofa lót đệm êm ái là bồn hoa cao lớn xanh mơn, lại phối hợp với biểu cảm kia, nhìn qua tưởng như một đóa thủy tiên kiều ngạo. Ôn Hân đang được Lệ Minh Thần đỡ đi từ phòng ra, bị điệu bộ sợ hãi của mấy người trong phòng làm cho đi đứng xiêu vẹo.

Lệ Minh Thần chưa từng thấy Giản Lục còn cho là trong nhà có khách, nhưng anh mặc kệ có khách tới nhà họ Tả hay không, anh chỉ quan tâm đến Ôn Hân và đứa con của anh thôi, tay của vị thiếu tá nào đó đang đặt ở trên eo bà xã lại tăng thêm lực, “Nhìn đường đi, đã lớn vậy rồi mà!”

Giọng hai người đã sớm kinh động tới ba người trong phòng, Giản Lục không có phản ứng gì, chỉ quay đầu lại thoáng liếc Ôn Hân một cái, giống chào hỏi nhưng không có biểu hiện gì rõ ràng, Tả Lập Đông trái lại rõ ràng là vừa mới phát tức với Tả Tuấn, nhưng thấy Giản Lục thì lại càng tức giận không chịu được.

Mấy ngày nay rõ ràng sức khỏe của Tả Lập Đông không tốt, nhìn từ tay phải của ông có thêm một cây ba-toong là biết ngay. Tả Lập Đông đã sáu mươi mốt tuổi, cái độ tuổi mà ở nhà đã xứng để được gọi là lão gia phải chống ba-toong đi từng bước một đến trước mặt Giản Lục, phải nhấn nháy lắm mới không cầm ba-toong hỏi thăm mặt của Giản Lục. “Cái người phụ nữ này, lúc trước ta không cho phép cô gả vào nhà họ Tả là đúng rồi, nham hiểm đến mức muốn hủy diệt gia nghiệp một tay ta gây dựng nên ư, ta nói cho cô biết, không đơn giản như vậy đâu!”

“Đúng là không đơn giản, nhưng tôi đích thực làm được.” Giản Lục không tiếp tục đấu trí với Tả Lập Đông nữa, chuyển người xoay mặt về phía Tả Tuấn, “Tả Tuấn, tôi tới là tìm anh nói chuyện, thế nào?”

Diễn cảm của đàn ông vô cùng bình tĩnh thông dong, đàn ông ngày thường coi trời bằng vung quên không còn một móng, cố gắng tránh thật xa, Ôn Hân còn có thể nhìn thấy đôi môi đang run rẩy của Tả Tuấn. “Được... Được!” Phải mất một lúc lâu, Tả Tuấn mới bắt tri bắt giác đồng ý, sau đó, Ôn Hân lại chứng kiến ngựa đực dùng hai tay hai chân dẫn Giản Lục lên phòng.

Cả hai tay hai chân! Ôn Hân có chút ngỡ ngàng.

“Không có gì là không thể, Tả thiếu gia và cô gái này trước kia ở thành phố C đã từng náo loạn một trận.” Tả Lập Đông nói câu đầu tiên đã để Lệ Minh Thần hiểu ra thân phận của cô gái đó.

Bảy năm trước, Lệ Minh Thần 22 tuổi, Tả Tuấn 24 tuổi. Tả Tuấn – thiếu chủ Hằng Vũ, người thừa kế duy nhất của tập đoàn đã yêu Giản Lục, một người phụ nữ gia cảnh bình thường, không bằng cấp, ngay cả diện mạo cũng không vừa mắt Tả Lập Đông, lập lời thề thào tông quân không cưới, rồi nhà, tuyệt thực, tất cả đều đã làm, trong lúc nhất thời khiến cha con nhà họ Tả chiến tranh khói lửa bắn phá tứ phía, tình hình ngày càng căng thẳng cũng làm cánh nhà báo chú ý tới, trở thành chủ đề uống trà đàm đạo của người dân thành phố C.

Sau khi Giản Lục biến mất đột ngột, hơn nữa Tả đại thiếu chính thức chuyển hình làm Tả ngựa đực, lưu danh trường kì trong làng mỹ nữ thành phố C, điều này khiến cô bé lọ lem đã bạo động cả thành phố C dần bị phai mờ trong trí nhớ người dân.

Khi ngẫu nhiên có người nhớ tới từng có đoạn đồng thoại không thành sự thật này, sẽ thoải mái cười cợt chế giễu một câu “Quạ đen thì làm sao có thể biến thành phượng hoàng được đây”. Chỉ là không ai biết được giữa sự khởi đầu và kết thúc của câu chuyện, Tả Tuấn đã phải trải qua những gì mà thôi.

Lệ Minh Thần chán ghét nhà họ Tả, bài xích Tả Tuấn, thậm chí vẫn không xem anh là anh trai, nhưng chỉ có năm anh ta muốn kết hôn với cô gái kia, khi đó Lệ Minh Thần đang ở quân khu huấn luyện nơi xa cũng không khỏi ca thán Tả Tuấn một câu - thật đàn ông.

Có thể nói, làm người đàn ông đích thực là khi nhìn thấy người phụ nữ mình yêu ở trong lòng người đàn ông khác thì lập tức nổi giận sau đó nghênh ngang rời đi, thái độ của Lệ Minh Thần mới hơi thay đổi với Tả Tuấn, thế mà sau đó như thế nào đã lại quay ngoắt 180 độ trở về ban đầu rồi.

“Chính vì anh ta không có đầu óc, trong nhà có hai người như vậy....” Lệ Minh Thần thật sự không cho Tả Tuấn chút mặt mũi nào, bà Tả còn chưa đi ra khỏi phòng khách, thiếu tá Lê đã bắt đầu không ngần ngại mà điểm danh phê bình. Ôn Hân vừa nghe anh nói tới những chuyện năm đó đến say mê, bỗng nhiên phát hiện ra cái gì, thuận tay vỗ thiếu tá Lê, ý là: đó là trưởng bối, nói như vậy rất không lễ phép.

Nhưng thực ra thiếu tá Lê rất không quan trọng chuyện vai vế, cùng Ôn Hân ngồi lên sofa, thuận tay mở tivi. Hôm nay thật sự là kì lạ, Nghiêm Mỹ gọi điện thoại kêu bọn họ về nhà, bản thân bà lại không thấy bóng dáng, Lệ Minh Thần ngược lại vui vẻ tự do, vốn không phải Ôn Hân thì anh sẽ không để ý đến việc Hằng Vũ có còn thuộc quyền sở hữu của nhà họ Tả nữa hay không, giá trị Hằng Vũ bao nhiêu, tài sản của nhà họ Tả là bao nhiêu.... những vấn đề này không có quan hệ gì với anh cả.

Hai người trong phòng khách, cộng thêm vài người giúp việc thỉnh thoảng qua lại, Lệ Minh Thần vui vẻ tự do, nhưng Ôn Hân thì vẫn để tâm đến chuyện ở trên lầu.

Khoảng chừng nửa tiếng sau, Giản Lục xoa cổ tay đi xuống lầu, Ôn Hân đứng dậy, đứng cách Giản Lục hai bước nhìn cô, ánh mắt tìm kiếm: Hai người nói chuyện thế nào rồi? Có muốn hỏi những điều này.

Giản Lục không đáp, cô đột ngột ném lại một câu “Ngày kia hoan nghênh cô tới” rồi nghênh ngang rời đi.

Mãi cho đến khi thấy người bạn già Nghiêm Mỹ chạy về nhà, Ôn Hân mới hiểu được câu “ngày kia” chính là chỉ hôn lễ của cô ta....

Nghiêm Mỹ không cầu xin được viện trợ, chán nản tuyệt đối không phải là chút xú, bà chán nản không vì cá khác, mà là bỗng nhiên có một ngày, bà vẫn luôn kiêu ngạo bỗng phát hiện, cái người trước kia tự cho là mạch tài nguyên dưới áp bức cường thế đã trở nên vô cùng nhỏ bé không đáng kể. Thế lực tiền tài của CMD đối với quốc tế có ảnh hưởng rất lớn, người bạn già bị dồn nén, bà không nói lời nào, chỉ có thể chịu ầm ục mà thôi.

Khi về đến nhà vừa vặn thời gian cơm trưa, bên bàn ăn, Nghiêm Mỹ cầm đôi đũa thấy bàn ăn thiếu người nghiêm trọng, nói nhỏ với người làm giọng điệu không tốt: “Người không đến ăn cơm không biết đi gọi sao!”

Một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi đầu rụt cổ lại, đứng đằng sau Nghiêm Mỹ nhỏ giọng đáp: “Đã gọi rồi ạ, lão gia nói không ăn, đại thiếu gia dứt khoát nhất mình trong phòng không trả lời bất cứ ai....”

Sau khi nghe người làm báo lại, đôi lông mày của Nghiêm Mỹ nhíu chặt lại với nhau, khi thấy bản thân nói đến những lời cuối cùng thì bà ta đã bắt đầu muốn bùng nổ rồi, Ôn Hân đang được Lệ Minh Thần hầu hạ uống canh đẩy đẩy Lệ Minh Thần, “Mẹ, chi bằng để hai bọn con đi gọi cho, có lẽ hiện giờ tâm trạng của họ không được tốt.”

“Bọn con” ý chỉ Ôn Hân và Lệ Minh Thần, Ôn Hân chỉ nói vậy, nhưng thằng con trai bướng bỉnh Lệ Minh Thần này, muốn anh đi gọi chú Tả sao? Hay là có thể trồng cây khuyên ngăn Tả Tuấn? Nghiêm Mỹ lắc đầu, đoán chừng cả hai đề không thể thực hiện được.

“Thôi, để ta đi cho....” Nghiêm Mỹ ngừng nói đứng dậy định đi lên lầu, nhưng khi thấy Ôn Hân không ngồi xuống thì lại thay đổi chủ ý, “Hân Hân, hay là con đi cùng ta đi.” Tả Tuấn ngang bướng, không chỉ bà, mà

ngay cả cha có trực tiếp ra trận cũng phải luyện đến đứt hơi. Cả nhà chỉ sợ Tả Tuấn thù địch ít hơn chút liền cô đơn cả đời.

Ôn Hân gạt đầu vỗ tay Lê Minh Thần, rời khỏi vị trí bị Nghiêm Mỹ lôi kéo, chậm rãi đi lên lầu.

Căn phòng của Tả Tuấn chính là căn phòng lúc trước Ôn Hân nghe lén anh nói chuyện điện thoại, lúc này, cánh cửa gỗ có khắc hoa văn cổ được đóng chặt, một chút thanh âm cũng không lọt được qua khe cửa, nếu không phải người làm xác định Tả Tuấn không hề bước ra ngoài, Ôn Hân thiếu chút nữa hoài nghi Tả Tuấn rốt cuộc có ở trong phòng hay không nữa.

Tiếng gõ cửa vang lên ba tiếng, “Tả Tuấn...” Ôn Hân đứng ở cửa nhỏ giọng gọi. Quá năm giây sau... không một tiếng động...

“Anh chồng à, em đứng lâu quá nên thất xương sống, a...” Lần đầu tiên Ôn Hân gọi Tả Tuấn là anh chồng, vừa gọi ra khỏi miệng, bản thân Ôn Hân đã nở nụ cười, cô cũng là lần đầu tiên trải nghiệm cái loại chuyện em dâu mang thai tới khuyên anh chồng, “Tả Tuấn, anh chồng... mở cửa đi...”

Đến khi Ôn Hân nói đến lần thứ năm, cuối cùng cánh cửa cũng chậm rãi mở ra, trong khe hở được mở phát ra ánh sáng không phải là sáng rực, ngay cả người mở cửa cũng không thấy, Ôn Hân chỉ có thể tự đẩy cửa vào mà thôi.

Sau khi đẩy cửa vào cô liền hối hận. Giản Lục mới đi không bao lâu, trong phòng đã có mùi rượu nồng nặc đến vậy, nói thương người không dứt, vậy mà không thể giữ người lại. Ôn Hân che miệng, đi đến đặt mông ngồi lên sofa bên cạnh Tả Tuấn, duỗi thẳng cẳng chân đá vào chân ngựa đực một cước, bây giờ Ôn Hân đã không còn e ngại gì nữa, cũng chân thật đối mặt với Tả Tuấn.

“Người còn chưa chết, tại sao điệu bộ lại như chỉ còn một nửa cái mạng vậy?”

Tả Tuấn cầm bình rượu mới vừa đặt sang một bên lên, lại giơ lên mãnh liệt uống một ngụm, “Nếu chết được thì tốt rồi, người chết sẽ không phải phiền não nữa...”

Khi Tả Tuấn nói chuyện miệng đầy mùi rượu, Ôn hân ngồi bên cạnh anh cảm thấy dạ dày không ổn, nhưng cô chỉ có thể chịu đựng, đâu ai muốn người khác chết nhanh chứ. “Cô ấy đã nói gì với anh? Nói những gì mà khiến Tả thiếu gia ý chí vững chắc cũng phải sụp đổ phòng tuyến thể này?”

Ôn Hân không hỏi đã tốt, nay vừa hỏi, ngựa đực lại ngửa thẳng cổ uống một ngụm lớn. Trong chốc lát, cái trống không, choang một tiếng, anh ném cái chai một bên, lại duỗi tay nahwtj một thứ trên sofa lên.

Vượt phăng cái thứ màu đỏ tươi trên tay nửa ngày, Tả Tuấn mới cười khổ đưa cho Ôn Hân: “Thiếp mời kết hôn, chiều thứ ba tuần sau, ngày đại cát. Cô ấy đích thân tới cửa mời. Ôn hân, em nói xem tôi nên đưa cho cô ấy hồng bao to cỡ nào đây?”

Mùa đông của thành phố C u ám rất lâu, lúc này bầu trời lại hiện ra một chút ánh sáng, chiếu qua bức rèm che mỏng xuyên qua khe hở vừa vắn chiếu lên khuôn mặt hiện tại của Tả Tuấn. Dưới góc độ khuất sáng, Ôn Hân lại có thể nhìn thấy đau lòng cùng bi thương từ từ xuất hiện.

Yêu quá sâu sẽ giống như anh, muốn yêu cũng không dám tới gần...

“Đồ ngốc, muốn thì phải tranh thủ, không được cũng phải đoạt về!” Khi Ôn Hân mang thai, trên người đã lấy nhiễm quá nhiều khí phách cường đạo của thiếu tá Lê rồi.

Một tuần nhanh chóng trôi qua, ngày thứ ba lại tới bình yên trong một ngày nắng với thành phố C.

Cuộc sống của dân thành phố phần lớn vẫn là đi vào làm sáng sớm như cũ, nhưng giới truyền thông thành phố C lại đã sớm dốc toàn lực lên đường rồi. Chính là trước đó một ngày, tuần san bát quái nổi tiếng thành phố C là “Tuần san cây táo” đã kể hết lại toàn bộ đoạn tình bảy năm trước Tả thiếu nhà họ Tả cùng với tổng giám đốc đương nhiệm của CMD Giản Lục kia, đưa tin một lần hoàn toàn xuyên suốt tám trang.

Thậm chí Ôn Hân còn thấy tên mình trong biểu đồ qua hệ đan xen ở trang giữa, bên cạnh còn có ảnh chụp, cùng với lời phê bình tác giả viết: Nam chính kể em dâu, một trong những đối tượng trước kia, tại sao đối tượng lập gia đình lại là em trai kế, đợi thăm dò.

Lệ Minh Thần mới vừa nhìn thấy phần tin này, thiếu chút nữa đã lật bàn, “Đợi thăm dò? Đợi thăm dò! Tôi đây lẫn lộn nửa đời người còn không biết đợi thăm dò là cái gì đấy!” Đáng đời anh ta không lấy được vợ. Sau khi thiếu tá Lệ rút ra được kết luận này, hờn dỗi một hồi lâu dẫn đến ngày thứ ba đó, cho nên cái người Lệ Minh Thần này chưa bao giờ xem tin tức giải trí đến ngày này đã làm một quyết định - ôm bà xã trực tiếp đến hiện trường xem hôn lễ tổng giám đốc CMD.

Ôn Hân biết Lệ Minh Thần chính là kiểu người ngoài miệng thì tức, trong lòng ít nhiều vẫn để tâm đến chuyện của Tả Tuấn. Chỉ là chuyện đã qua một tuần, cổ phiếu của Hằng Vũ đã gần đạt tới mức thấp nhất trong lịch sử, huyết áp Tả Lập Đông cũng đã đạt tới mức cao nhất trong đời, lúc này đang nằm trong phòng ngủ tĩnh dưỡng.

Phòng ngủ của Tả Lập Đông hiện giờ là cấm địa, bất kể ai cũng không được tiến vào dưới bất cứ hình thức nào, chỉ có Nghiêm Mỹ chăm sóc ở bên trong cũng chỉ là bưng chén nước, vắt khăn mặt, nói thêm một câu, Tả lão gia liên kêu đau.

Cũng bởi vì đến ngày thứ năm, Tả Lập Đông lại ra tối hậu thư với Tả Tuấn, hỏi anh khi nào thì có thể thu phục cô gái kia, Tả Tuấn trở về trực tiếp nói một câu: Ông nên hỏi cô ấy khi nào thì tình nguyện bị tôi thu phục, cả đời này của tôi ngoài cô ấy ra sẽ không lấy ai cả.

Tả Tuấn nói xong liền rời khỏi nhà họ Tả, suốt bốn ngày không quay về nhà họ Tả, không ai biết anh đi đâu, Tả Lập Đông vẫn nỗ lực thu lại Hằng Vũ, nhưng nói thì dễ, giúp người khi gặp nạn lại khó, người thực sự ra tay giúp đỡ đã ít nay lại càng ít. Chủ nhật, thân thể của Tả Lập Đông rốt cuộc chống đỡ không nổi nữa, ngã xuống.

Nghiêm Mỹ nhìn thấy tất cả sự việc, mặc dù Ôn Hân cùng Lệ Minh Thần không nghe bà nói cái gì, nhưng theo lời nói và hành động của bà thì Nghiêm Mỹ đã không màng gì tới Hằng Vũ nữa rồi, cũng đã thấy được Tả Lập Đông và con trai náo loạn thành ra cái gì rồi, đối với Lệ Minh Thần, bà cũng đã thỏa mãn rồi.

Tả Dữu thì ngược lại, từ lần trước ở nhà anh trai thấy cô mang Noãn Noãn nhà cô đi chơi đến nay, kể từ sau đó Ôn Hân chưa từng gặp lại cô, hỏi thử mẹ chồng, lại chỉ nói là đang cùng bạn đi du lịch mà thôi.

Ôn Hân không biết Dữu Tử làm việc lúc nào cũng không dựa vào phép tắc, cho dù dưới tình huống cả nhà gặp chuyện không may cũng an tâm đi ra ngoài du lịch.

Nhưng đối với lời nói của Nghiêm Mỹ thì có thể hiểu cho dù cô có ở nhà thì cũng không có ích lợi gì nhiều, không bằng thừa dịp ra ngoài du lịch thì hơn.

Ôn Hân vẫn không tin.

Làm tổ ở trên giường, Ôn Hân hỏi qua loa vài điều với vị thiếu tá Lệ đang ôm cô ngủ kia về Thủy Quả, ai biết đối phương trực tiếp ôm cô ngủ thẳng một mạch.

“Đã bảo anh kiên trì đừng xuống rồi mà, ở đây xem tin tức cũng có gì khác đâu....”

Ôn Hân lặng lẽ cầm điều khiển từ xa, điều chỉnh âm lượng tivi một chút, xuống thành không có âm thanh, thông qua màn hình tivi có thể thấy được hôn lễ vô cùng ồn ào náo nhiệt.

Giản Lục mặc áo cưới trắng muốt ngồi trong phòng hóa trang, mặc cho thợ trang điểm múa may trên mặt mình.

Thợ trang điểm được mời từ New York đến cầm chổi quét hai má hồng trên mặt Giản Lục, sau đó nhéo máy ôm lấy hai tay, dùng tiếng Trung không rõ ràng lắp ba lắp nói với cô: “Giản, kết hôn, cô mất hứng sao? Trên mặt chẳng có nụ cười nào.”

Giản Lục nhìn bản thân trong gương vài giây, quay đầu nhìn về phía người bạn tốt ở New York của mình - Juice - thợ trang điểm vô cùng sành điệu đang được xem trọng nhất nước Mỹ hiện nay. Khi quen biết cô lại đúng vào thời điểm Giản Lục nghèo túng nhất.

“Là bởi vì người kia không phải anh ta sao?” Từ trước đến nay người Mỹ vốn có lối suy nghĩ vô cùng thẳng thắn, nghĩ gì nói nấy, Juice trực tiếp sáng khoái nói ra tâm tư trong lòng nhiều năm nay của Giản Lục. “Nhưng không phải cậu đã nói anh ta... vậy... vậy cậu thì sao?” Tiếng Trung của Juice hết thời, cô không thể biểu đạt được ảo não muốn cắn đầu lưỡi cho xong.

“Đúng vậy, anh ấy nghi ngờ tớ, không tin tưởng tớ.” Giản Lục nhớ lại lúc trước bản thân có bộ dáng nhục nhã như vậy xuất hiện ở trước mặt anh, lại bị anh vứt bỏ, bề ngoài thì tự bản thân nghênh ngang rời đi, tâm tình lại vô cùng phức tạp.

“Juice, tiếp tục trang điểm đi, tớ muốn làm một cô dâu xinh đẹp.” Nhìn vào gương mỉm cười một chút, hai gò má lộ ra hai má lúm đồng tiền, nhưng Giản Lục lại không nghĩ ra nụ cười tươi lần này có liên hệ gì khác không.

Hai nhân vật chính của hôn lễ lần này đều đến từ CMD, chú rể đương nhiên là con trai nhỏ tuổi của chủ tịch tập đoàn CMD, người Mỹ gốc Hoa - Hoắc thiếu gia Hoắc Viễn Đông. Đã đến giờ, Giản Lục đi vào lễ đường, đầu gian phòng kia chính là chú rể Hoắc Viêm Đông đang mặc vest trắng chờ cô.

Cửa phòng mở cũng đủ gió mát, cho nên bộ váy cưới xuyên lỗ của Giản Lục cũng không phải là quá lạnh.

Khoảng cách từ cửa đến nơi Hoắc Viêm Đông đứng cũng không quá hai mươi thước, nhưng Giản Lục lại cảm thấy như đã đi một thế kỉ rồi.

Ôn hân ngồi trước tivi ngừng thở, thiếu chút nữa là tắc nghẽn không khí rồi.

Bất cứ lúc nào cô cũng chuẩn bị giấy tiếp theo Tả Tuấn sẽ lao tới trực tiếp đem Giản Lục đi.

Chuyện tình Hoàng tử cứu Công chúa trở về, Ôn hân không tin, nhưng cô cảm giác được Tả Tuấn sẽ làm như vậy.

Nhưng mãi đến khi mục sư trưng cầu ý kiến của đôi bên chấm dứt, hội trường vẫn vô cùng im lặng, ngay cả bóng dáng của Tả Tuấn cũng không thấy.

“Chúa sẽ chúc phúc cho hai con...” Lời khấn vừa mới bắt đầu, đúng lúc này cửa lễ đường bị đẩy ra, nhìn thấy Tả Tuấn ngay cả râu cũng chưa cạo, cuối cùng Ôn Hân cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Đợi đã, tôi nghĩ Chúa sẽ không để ý tổn thêm chútst hời gian trưng cầu bạn bè có đồng ý cho hai người họ kết hôn hay không đâu chứ?”

Dường như đã chuẩn bị tốt, giới truyền thông ở đây đặc biệt hướng máy quay tới cô dâu, Giản Lục bình tĩnh, nếu nhìn không kĩ sẽ không phát hiện ra gợn sóng trong mắt cô.

Mục sư bị Tả Tuấn làm cho sững sốt không biết phải làm thế nào với cái chuyện cướp cô dâu đã có từ thời Trung cổ này, nhưng lại rất nhanh trấn tĩnh lại, ông thủ ấn thánh kinh, nhìn Tả Tuấn với ánh mắt khiêm tốn, lúc sau lại nhìn xuống hội trường, “Như vậy ở đây có ai phản đối hai người này kết làm vợ chồng hay không?”

Mọi người im lặng.

“Như vậy xin hỏi vị này... Tiên sinh, ngài phản đối hai người họ kết hôn làm vợ chồng sao?” Long mi mục sư đã co giật liên hồi rồi.

Ôn hân cười cười nhìn tivi, Tả ngựa đực không tòi đầu.

“Tôi không phản đối.” Cách một lớp kính thể lỏng, Tả Tuấn ở đầu kia hiện đang cười, Ôn Hân cười đầu tiên là khó, sau đó là muốn bùng nổ.

Con đường tình yêu, phần lớn mọi người đều hi vọng đó là con đường bằng phẳng không sóng gió. Nhưng khi tình yêu đã bị giới hạn là xảy ra ở hai con người bất đồng, thì cô đã định trước là muốn làm tốt một việc sẽ phải trải qua nhiều gian nan vất vả.

Nếu lần này Tiểu Lục cô tìm nguồn tiền vốn lớn như vậy trở về trừng phạt anh, vậy thì xử phạt hoàn toàn triệt để đi... Tả Tuấn thấy rõ sự kinh ngạc trong mắt Giản Lục cùng với... tức giận.

52. Chương 52: Hóa Ra Em Vẫn Ở Đây (2)

Bởi vì một câu “Tôi không phản đối” của Tả Tuấn, mà lúc này cánh tay của thiếu tá Lê bị Ôn Hân in mấy dấu răng lên.

Lệ Minh Thần đang ngáy khò khò bị cảm giác trên tay kích thích làm cho giật mình tỉnh lại: “Sao vậy? Có chuyện gì thế!”

Nếu đổi lại là đôi vợ chồng bình thường khác, thì lúc này tình tiết nên diễn ra là: chồng nhức nhối kêu đau, vợ vừa đau lòng vừa thối vù vù, sau đó chồng sẽ nhân cơ hội biến thân, đè ngã con thỏ trắng, rồi sau đó kết thúc.

Nhưng đến phiên vợ chồng thiếu tá Lệ thì ngược lại, thiếu tá Lệ da thịt dày béo giờ cánh tay in dấu răng lên, luống cuống tìm bấm móng tay để cho cô vợ trẻ xử lý móng tay.

Lấy xong, thiếu tá Lệ còn lằm bằm trong miệng: “Biết da thịt của anh dày mà còn làm thế, xem đi xem đi, đầu ngón tay lộ cả thịt ra rồi.” Trong nhà sắp đón một sinh mệnh mới khiến tính tình của phụ nữ có thai tăng cao, cũng khiến ba ba nhiễm tật xấu của mẹ rồi.

Chính xác thì lúc này mẹ đang hoàn toàn chẳng quan tâm gì đến móng tay nữa, bởi hai mắt của Ôn Hân đang nhìn chòng chọc vào ti vi: Tả Tuấn, rốt cuộc anh đang làm gì vậy hả?!

Tả Tuấn đột nhiên xuất hiện thu hút tất cả sự chú ý của giới truyền thông, mỗi người đứng sau camera đều đang suy đoán không biết sự thật sau câu nói “Không phản đối” của anh ta là gì, đại não giống như đang uống thuốc kháng sinh vậy, nhanh chóng chuyển đổi, nhanh chóng suy nghĩ hàng loạt tiêu đề cho bài báo ngày mai. Thậm chí có đài còn suy nghĩ không biết lát nữa có thể làm hẳn một chuyên đề phỏng vấn về Tả Tuấn hay không nữa.

Bình tĩnh nhất ở đây có lẽ chỉ có một mình Tả Tuấn, khuôn mặt đầy râu cùng với áo khoác ngoài đen chắc đã ở trên người anh ta mấy ngày rồi, ngay cả Giản Lục đứng xa như vậy nhưng vẫn có thể nhìn thấy bụi bám bên trên.

Cô nắm tay lại thành quả đấm, tỉnh táo một lúc lâu mới miễn cưỡng lên tiếng quả quyết nói, “Nếu không có ai phản đối, vậy chúng ta tiếp tục thôi.”

Trong trường hợp này, cô dâu không thích hợp để nói chuyện cho lắm, nhưng Hoắc Viêm Đông bên cạnh cô không có một chút bất mãn nào, chỉ bình tĩnh đứng yên nhìn mọi chuyện đang xảy ra. Giản Lục hít sâu một hơi, mang theo trái tim như đã chết quay sang mục sư thì câu nói thứ hai của Tả Tuấn lại truyền đến: “Tôi không phản đối, nhưng còn ý kiến của một người, hình như ngài Mục sư đã quên không hỏi rồi.”

“A, người nào vậy?” Mục sư trẻ tuổi nắm chặt thánh kinh cảm thấy hết sức lo sợ, thật sự sợ mình sai sót chỗ nào.

“Nó.” Tả Tuấn bước lên một bước, rời khỏi vị trí ngoài cửa, lúc này mọi người trong lễ đường cùng với giới truyền thông mới phát hiện ra không biết từ lúc nào ngoài cửa đã xuất hiện một cô gái trẻ tuổi và một bé trai.

“Giản Lục, anh nghĩ em không thể không nhận ra đứa bé này nhỉ, Sean, bé trai gốc Hoa sinh ra ở Mĩ, sáu tuổi đã đi học lớp bốn ở Mỹ, cho đến khi bảy tuổi thì vào thẳng lớp chín trường trung học Châu Lập, kiểm tra chỉ số IQ là 230... Anh đang suy nghĩ Giản Lục à, rốt cuộc em đã cùng ai có thể sinh ra một đứa con thiên tài như vậy? Hoặc nói trắng ra là, em muốn giấu chuyện đứa bé này là con anh đến lúc nào?” Lúc nói chuyện, Tả Tuấn từ từ bước về phía trước, hai chữ “con anh” vừa mới thoát ra khỏi miệng thì cũng là lúc anh bước đến trước mắt Giản Lục. Khoảng cách nửa bước, từ trong mắt cô, Tả Tuấn thấy được sự sợ hãi, hoảng hốt, bất ngờ... cùng với tức giận.

“Ai nói rằng Sean là con anh, thằng bé là con của tôi và Viêm Đông khi còn ở Mĩ, hôn lễ hôm nay chỉ là hình thức bổ sung mà thôi!” Khăn che của cô dâu lay động trước mặt Giản Lục, tung bay giống như bướm trắng, ưu nhã nhưng lại sợ hãi.

“Vậy đúng là lạ thật đấy, sinh nhật của Sean là ngày năm tháng sáu năm XXXX, nếu anh nhớ không lầm thì mười tháng trước đó anh Viêm Đông nên đi du học ở Úc mới phải, mà em lại ở trong nước, anh thật sự không biết chuyển phát nhanh bây giờ lại phát triển như vậy đấy, cái gì cũng có thể bay...”

Trong số khách mời phía dưới có tiếng cười khê truyền đến. Dù sao Giản Lục cũng là phụ nữ, không nói đến da mặt mỏng, huống chi trong lòng cô hiểu rõ mình có quan tâm đến người đàn ông trước mặt này hay không. Mặt Giản Lục chợt trở nên đỏ bừng, giờ bàn tay lên muốn đánh, “Nói bậy! Sean là...”

“Mẹ, không phải mẹ nói chú Viêm là chú, không phải là ba con?” Vì anh trai mà Tả Dữu vòng vo ở Mi một hồi lâu mới có thể kịp thời đưa Sean về trước mặt hai người này, đứa bé có IQ cực kỳ cao, EQ bình thường nghi ngờ nhìn mẹ của mình. Tại sao chị này đột nhiên chạy đến nói là cô của mình, có thể đưa bé đi tìm ba mẹ, nhưng đến lúc này, mẹ lại bảo chú Viêm là ba. Trong mắt Sean lúc này tràn đầy sự nghi hoặc.

“Sean, bắt đầu từ hôm nay chú Viêm sẽ là ba con, con không còn người ba nào khác cả.” Giản Lục kéo con vào trong ngực, nước mắt không kìm được mà gần như muốn chảy ra.

Cô đã sớm không nhớ rõ lần cuối cùng mình khóc là lúc nào. Nhưng động đến người đàn ông này, mặc dù có khiến mình mạnh mẽ hơn cũng là uống phí. Mắt cô lúc này ề ề.

Trong lúc Giản Lục cố gắng để không chế cảm xúc của mình, giới truyền thông bắt đầu ồn ào, cô nhìn lại người đàn ông từ trước đến giờ luôn ỉnh là thanh cao, kiêu ngạo bất tuân, Tả Tuấn Tả thiếu gia dưới gối có hoàng kim* vẫn luôn cô độc quỳ trên mặt đất, ngược nhìn khuôn mặt còn dính đầy bụi bặm, mắt nhìn chằm chằm cô. Giản Lục còn chưa kịp lấy lại ý thức đã bị ánh mắt thâm tình có chút điên cuồng của Tả Tuấn làm cho kích động, trái tim như đập lỗ một nhịp, nhỏ giọng lẩm bẩm, “Anh đang làm cái gì vậy?”

(* dưới gối có hoàng kim: câu đầy đủ là ”Đàn ông dưới gối có hoàng kim”, ý nói là đàn ông quỳ xuống có giá trị tựa như vàng, cho nên không thể tùy tiện quỳ xuống trước mặt người khác. Đây là biểu tượng ột người đàn ông có khí phách)

Ngửa đực ngược lại rất bình tĩnh, anh nhìn Giản Lục, trước mặt mọi người bao gồm cả Giản Lục nói: “Bảy năm trước, bởi vì ngây thơ và kích động đã khiến cho anh ta mất đi người anh ta yêu thương nhất, bảy năm sau, người anh ta yêu quay lại trả thù, anh ta cam tâm tình nguyện tiếp nhận tất cả sự trừng phạt từ người con gái ấy, chỉ cần cô ấy có thể cho anh ta một cơ hội. Bởi nếu không có cô ấy trong cuộc sống này, thì anh ta sống chỉ như một cái xác không hồn...” Tả Tuấn càng nói càng chậm, đến cuối cùng, ánh mắt của Tả Tuấn được giới truyền thông quay lại như hiện ra điều gì đó.

“Tiểu Lục, bảy năm, em đã rời khỏi anh bảy năm rồi, bây giờ có thể tha thứ cho anh, trở lại bên cạnh anh không?” Tả Tuấn vừa nói vừa rút một tờ giấy ra khỏi túi áo, Giản Lục mơ hồ nhìn thấy nội dung trong đó thì lập tức chấn động: “Đây là 10% cổ phần của anh ở Hằng Vũ mà anh không quyền chuyển nhượng, em vẫn muốn Hằng Vũ, có nó sẽ cảm thấy thoải mái hơn...” Tả Tuấn đứng dậy, một tay khẽ chạm vào gương mặt của Giản Lục, “Giản Lục, anh sai rồi, tha thứ cho anh, được không?”

Vừa rời Ôn Hân ngồi trước ti vi còn đang cảm thán Tả Tuấn chỉ cần mỹ nhân không cần giang sơn, nếu Tả Lập Đông mà biết chuyện con trai chưa hỏi ý kiến mình mà đã đưa công ty cho người ta, không biết sẽ tức giận đến mức nào đây? Đang ngồi cảm thán thì trên ti vi truyền đến hình ảnh, đột nhiên Tả Tuấn ghé sát lại nói thầm gì đó bên tai Giản Lục, cô dâu vừa nghe xong thì mặt liền biến thành một màu xanh.

Giản Lục trợn mắt nhìn Tả Tuấn một cái, từ từ giơ chân lên, rồi hạ xuống. Chân vừa hạ xuống thì Tả ngựa đực lập tức hơi nhú mày lại, nhưng rồi lập tức trở về nụ cười khuôn mẫu. Giản Lục giận dưng dưng rồi khỏi buổi lễ, không chú ý đến chú rể, không chú ý đến khách mời, thậm chí không chú ý cả đến con trai, trực tiếp đẩy đám nhà báo ra rời khỏi buổi lễ.

Giản Lục không có ở đây, Tả Tuấn vẫn chưa đi lấy lại vẻ mặt lười biếng, anh ta xoay người nói với khách mời: “Hôm nay đã xấu hổ với mọi người rồi, lần sau tôi mở tiệc mừng, mọi người ở đây đều được mời, miễn toàn bộ tiền mừng.”

Tả Tuấn khôi phục lại trạng thái, xoay người sang chú rể Hoắc Viêm Đông của ngày hôm nay, khuôn mặt trở nên nghiêm túc lần nữa, “Cảm ơn cậu Hoắc, tôi nợ anh một lần...”

Hoắc Viêm Đông lịch sự, nói nhỏ với Tả Tuấn câu gì đó, Tả Tuấn gật đầu một cái, sau đó vội đuổi theo hướng Giản Lục vừa rời đi. Hai người trong cuộc đều không biết, một đoạn đối thoại vừa rồi hôm sau đã được giật tít trên báo với tựa đề là: “Trong tiệc cưới, Hằng Vũ đơn đấu với CMD, Tổng giám đốc mỹ nữ sẽ rơi vào nhà nào?”

“Tả Tuấn cướp cô dâu ngay tại bữa tiệc, gửi chiến thư đến chú rể.”

Còn một vài tạp chí kinh tế và tài chính lại dùng tư thế phẩm bình có tiếng cũng có miếng mồi chân chạm phát động chuyện này: “Sau lưng cử động lần này của tập đoàn Hằng Vũ, có phải các xí nghiệp ẩn

nấp ở thành phố C có chí hướng đánh vào quốc tế hay không?”, “Nhà họ Tả còn có chiêu gì sau lưng? Phải đợi dò xét....”

Hôm lễ ngày hôm đó, Nghiêm Mỹ biết chuyện liền cắt hết điện thoại trong nhà, lúc này mới còn có thể tạm thời giấu Tả Lập Đông, nhưng không thể không chế thói quen đọc báo mỗi ngày của ông cụ, khi thấy tựa đề to đùng ở đầu báo thì mặt của Tả Lập Đông như bị đánh hai cái bạt tai, tối sầm lại, “Cái thằng nghiệt tử này nữa! Nhất định phải huỷ đi gia nghiệp mà ta cực khổ cả đời gây dựng nên hay sao?”

“Bớt giận đi, huyết áp của anh vốn cao lắm đấy!” Nghiêm Mỹ đang lấy bánh trứng cho chồng, thấy ông nổi giận thì vội vàng đưa tay trấn an.

“Mất thì mất, vừa đúng lúc về nhà dưỡng lão....” Tên đầu sỏ gây chuyện vừa đúng lúc xuất hiện trước mặt Tả Lập Đông, ông cụ nhìn anh chằm chằm, tức giận đến thở hổn hển, trong miệng trừ hai chữ ‘ngiệt tử’ ra thì không thể nói thêm gì khác nữa.

Tả Tuấn cười cười xuất hiện bên cạnh bàn cơm, sau đó kéo một người trốn đằng sau lưng ra, “Hôm nay con đến đây là vì muốn thông báo ọi người, con muốn cưới Giản Lục.” Cho dù là giọng nói hay về mặt của Tả Tuấn đều bình tĩnh, nhưng lại trái lập hoàn toàn với vẻ mặt sắp bùng nổ của Tả Lập Đông.

“Mày dám! Nếu mày dám cưới người phụ nữ độc ác này về thì tao không còn đứa con trai nào như mày hết!”

“Được, vậy thì ba cũng sẽ chẳng có người cháu Sean này nữa đâu.” Tả Tuấn không chế tất cả trong tay bình tĩnh nói to, “Tiểu thư Thuỷ Quả, em mà còn không vào là anh đưa chị dâu với cả cháu trai em ra ngoài sống riêng thật đấy.”

Tả Dữu cười hì hì đẩy Sean ở bên cạnh cô đến trước mặt Tả Lập Đông, Tả Lập Đông vẫn luôn sợ đến lúc vào quan tài cũng không được ôm cháu trai rồi cuộc cũng tắt điện, tự động đóng máy.

Đứa bé trong bụng càng lớn, chất lượng giấc ngủ của Ôn Hân càng trở nên kém đi, mỗi ngày chỉ có thể lăn qua lộn lại chịu giày vò đến rạng sáng mới có thể miễn cưỡng ngủ được vài tiếng. Bởi vì ngày hôm qua Ôn Hân vẫn luôn suy nghĩ đến chuyện của Tả Tuấn sau khi rời đi, vì dùng não quá độ cho nên cô cảm thấy giấc ngủ ở nhà họ Tả là giấc ngủ dài nhất của mình, mãi cho đến chín giờ sáng hôm sau cô mới ngủ dậy.

Mở mắt ra thì đã thấy Thiếu tá Lệ với nụ cười xấu xa đẩy cửa bước vào, “Đã tỉnh rồi sao? Em dậy muộn quá, bỏ qua cảnh đặc sắc nhất rồi.”

Bỏ qua sự biến chuyển của Tả Lập Đông thì không phải là bỏ qua cảnh đặc sắc nhất à.

Lời nói của Lệ Minh Thần, cho đến khi Ôn Hân xuống nhà, nhìn thấy Tả Tuấn, Giản Lục, cùng với Tả Lập Đông đang ngồi trên ghế lười kéo Sean nói chuyện, cô mới cảm nhận được một cách chân thực nhất.

Đều nói trẻ con thì vạn sự sung túc, nhưng Tả Tuấn đột nhiên thẳng cấp làm ba rõ ràng là chẳng quan tâm chút nào đến tình trạng bây giờ của Tả Lập Đông, nhìn bộ dạng chân chó của anh ta kia, chỉ hận 24h không thể kề cận Giản Lục.

Ngược lại phản ứng của Giản Lục rất nhạt, chỉ đến khi Ôn Hân xuống nhà, cô ấy mới tự nhiên đi đến chỗ Ôn Hân.

Nhà họ Tả đặc biệt vì phụ nữ có thai mà có thêm đồ điểm tâm bên cạnh bàn.

Ôn Hân cầm bánh trứng bột nhưng cũng không ăn, cười cười nhìn Giản Lục đợi cô ấy mở miệng

“Khụ khụ, nếu chị cứ như vậy mà tha cho anh ấy, có phải rất....” Tính tình của Giản Lục thiên về lãnh đạm, nhưng cực kỳ hiếm thấy lại có hảo cảm với Ôn Hân, không biết là có liên quan đến quan hệ chị em dâu hay không, nhưng cô vẫn bị khí chất trên người Ôn Hân hấp dẫn, tóm lại những lời nói cô không muốn, không thể nói với người khác thì cô nguyện ý nói với Ôn Hân.

“Chị dâu.” Ôn Hân cắn một miếng bánh, trực tiếp xoá bỏ những suy nghĩ của Giản Lục, “Chị yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu chị là đủ rồi. Tình yêu và hôn nhân là chuyện của hai người, sao cần quan đến những người khác? Yêu nhau, đã từng yêu nhau nhưng người có thể lấy nhau có được bao nhiêu?” Xoay thìa bạc trong

cốc một vòng, Ôn Hân nhìn vòng xoáy màu trắng, nghĩ đến hạnh phúc của mình bây giờ, cô cố gắng quay lại những kí ức mà mình đã quên đi.

Lại nói thêm, đột nhiên Ôn Hân phát hiện ra điều gì, cô ngẩng đầu lên cười với Giản Lục một tiếng, “Chị dâu, muốn hỏi chị một chuyện....”

“Chuyện gì?” Nói chuyện với Ôn Hân một chút đã khiến Giản Lục mở lòng hơn với Ôn Hân.

“Ngày hôm đó rốt cuộc Tả Tuấn đã nói gì với chị khiến chị.... như vậy....” Ôn Hân suy nghĩ thật lâu, đoán là khả năng nói những lời tán tỉnh là không nhiều, vì vậy cô liền nhàm chán suy nghĩ một đêm, kết quả là đều ngủ không được.

Những lời này của Ôn Hân khiến sắc mặt bình tĩnh của Giản Lục thay đổi, cô rất muốn cự tuyệt, nhưng lại cảm thấy mình không thể từ chối được Ôn Hân, mè nheo hồi lâu, Giản Lục mới nhỏ giọng mở miệng: “Anh ấy nói, bây giờ anh ấy không để ý đến chuyện em có con với người khác, anh ấy nhất định sẽ cướp chị....” Đôi môi hồng phấn của Giản Lục đã bị cắn thành đỏ ửng, cô nói rất chậm: “Thật không biết anh ấy nghe được những chuyện kia ở đâu? Chuyện chị đến phụ khoa kiểm tra....”

Nhưng không thể phủ nhận, hiểu lầm của Tả Tuấn đã xoá đi cố kỵ cuối cùng trong lòng cô.

Từ cuối năm ngoài khi phát hiện mình mắc bệnh, lúc Giản Lục phối hợp trị liệu phát hiện thì ra ngã bệnh là chuyện dễ dàng như vậy, sinh mạng lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm. Cô cũng không có ý kiến gì, nhưng nếu như cô có chuyện gì thì Sean biết phải làm thế nào?

Vì vậy, sau khi trị liệu kết thúc, Giản Lục đã có kế hoạch cho lần về nước này.

“Vậy nếu Tả Tuấn không đến hôn lễ, không đến ngăn cản chị, thì chị định sẽ thế nào?”

“Có thể thế nào được chứ, kết hôn thôi....” Giản Lục cười khê, giữa những người yêu nhau, phụ nữ đều mong muốn có thể tìm được một người đàn ông trưởng thành, nhiều tiền, đẹp trai như Hoắc Viêm Đông, chỉ có cô là tự mình tìm tai vạ thì mới có thể về nước tìm mọi cách để tìm tên yêu nghiệt chuyên gieo hoạ này.

Hoắc Viêm Đông đối với cô chưa thể nói là yêu, nhưng tối thiểu giữa hai người có sự tôn trọng và tin tưởng, quan trọng nhất là anh ấy đối tốt với cô, từ sau khi cô bị ngất trên phố nước Mỹ, cũng chính là lúc xe của ông cụ Hoắc bắt đầu đi qua, nhà họ Hoắc chính là ân nhân của cô.

Cho nên, sau khi tốt nghiệp đại học Havard, Giản Lục tiến vào CMD làm việc, chuyển đi Trung Quốc lần này cũng được ông Hoắc ngầm đồng ý.

Ông Hoắc không có chút máu mủ nào mà lại đối với cô như con gái, khiến Giản Lục cảm động, càng thêm câu nói thẳng thắn của Tả Tuấn, ‘Dù có phải cướp đoạt cũng sẽ mang cô trở về.’

“Cuộc sống không có nhiều thứ cho phép con bỏ qua, hãy tranh thủ để yêu và trân trọng nó trong tay ấy.” Trong sân bay New York, những lời của ông Hoắc luôn khiến cô ghi nhớ.

Giản Lục nói động tình, Ôn Hân lại có chỗ không hiểu. Bởi có thể Sean chính là con của Tả Tuấn.

Chuyện này thật ra không thể trách cô ấy, đi khám phụ khoa, cộng thêm bên cạnh còn có một người đàn ông khác, không lâu sau đã có tin đám cưới, đổi lại nếu là người bình thường cũng sẽ suy đoán là Giản Lục có con xong mới cưới mà.

Ôn Hân một lòng vì Tả Tuấn mà nóng vội, cô không nghĩ cứ đến phụ khoa là nhất định phải mang thai hay khám thai, có người đàn ông đi theo cũng không nhất định là vị hôn phu, về chuyện kết hôn, cô càng không hiểu. Cho nên bữa cơm hôm đó, Ôn Hân lên gọi Tả Tuấn, sau đó nói những suy nghĩ của mình cho anh ta, cũng chính ngày ấy, Tả Tuấn rời khỏi nhà họ Tả, mất tích trong một thời gian ngắn.

Trong mắt Tả Lập Đông, Sean không phải cậu bé bình thường, sau khi cậu bé vào nhà họ Tả năm phút, trừ lúc Sean đi vệ sinh ra thì cậu bé không thoát nổi khỏi tay ông Tả.

Mượn chuyện đi vệ sinh để trốn, Tiểu Sean lặng lẽ chạy đến chỗ mẹ Giản Lục nói bên tai cô: “Mẹ, tại sao ông này không giống với Grandpa vậy, mẹ xem tay của ông ấy....” Hiển nhiên là bị Tả Lập Đông quá mức nhiệt tình dọa cho sợ đây mà, tiểu thiếu niên thiên tài Sean đưa bàn tay đầy mồ hôi ra ẹ nhìn.

“Sean, ông nội chưa thấy con, ông thích con đến mức không muốn buông tay, đi nói với ông nội con đạt giải nhất số học mô hình đi.” Giản Lục lau khô tay cho Sean, vỗ vai con nói, “Đi đi.”

Ôn Hân nhìn Giản Lục, rất bội phục sự thoải mái của cô ấy với Tả Lập Đông.

“Nếu như không phải Tả Dữu biết một người bạn của chị ở Mỹ, chị cũng không muốn Sean đến nhà họ Tả sớm như vậy. Ít nhất không phải hiện tại...” Nhìn con trai rời đi, Giản Lục nhìn công thần Tả Dữu đi đến.

“Chị dâu, lần này em đến Mỹ đúng là mệt mỏi đến thăm, thật muốn ăn gà rán bơ chị làm...” Tả Dữu đi đến dựa đầu vào vai Ôn Hân, chảy nước miếng cọ cọ vào vai cô.

“Nếu hôm nay muốn ăn thì chị làm cho em ăn!” Ôn Hân vỗ vỗ đầu cô.

“Thôi đi, bây giờ chị chính là đối tượng nguy hiểm, em không dám làm gì chị đâu, nhưng bây giờ em lại thấy khả năng anh Ôn làm cho em còn cao hơn một chút...” Tả Dữu vừa có ý tưởng là lập tức muốn thực hiện ngay cho được.

Giản Lục đã trở về nhà họ Tả, cũng không tồn tại nguy cơ với Hằng Vũ nữa, Tả Dữu nói muốn chúc mừng, chuẩn bị lời kéo đại đội đến nhà họ Ôn ăn cơm. Dĩ nhiên, trừ vợ chồng Lệ Minh Thần Ôn Hân ở đâu cũng được ra, bây giờ toàn bộ thời gian của Tả Tuấn đều đặt trên người Tiểu Lục nghiên cứu kế hoạch gieo giống tương lai.

Chuyện cuối cùng: Ôn Hân, Lệ Minh Thần, Tả Dữu đến nhà họ Ôn, Giản Lục bị Tả Tuấn kéo lên tầng ‘ôn chuyện’, Sean tiếp tục ở dưới nhà giải thích về số học mô hình cho ông nội.

Nhà họ Ôn.

Tiểu Ôn đang hờn dỗi trong phòng, Ôn Hân vừa mới hỏi, thì ra là có được vài ngày nghỉ, nên Mao Mao bị con gái của dì Vương đưa đi du lịch.

“Cô ơi, bao giờ Mao Mao mới về đây.... Con muốn cùng chơi với em ấy gấu tetdy dưỡng vừa mua cho con...”

Ôn Hân cũng không trả lời được, nhưng cô nghĩ sẽ rất nhanh thôi, ngược lại con gái dì Vương gần đây chăm sóc Mao Mao rất kĩ.

Ôn Hân vỗ đầu Tiểu Ôn, “Sẽ rất nhanh thôi.”

Việc đời khó đoán....

53. Chương 53: Chiến Trường Tình Yêu (1)

Thời điểm tin tức, nhà họ Tả đang ở trong nước sôi lửa bỏng.

Ngọn nguồn của câu chuyện không ngoài tập trung ở trên đầu hai người —— Tả Tuấn, cùng với bà Tả tân nhiệm - Giản Lục vừa mới bị anh bắt ép đi làm giấy chứng nhận, còn trọng tâm vấn đề tranh luận chính là, rốt cuộc có muốn cử hành hôn lễ hay không.

“Đi làm giấy chứng nhận với anh đều là do anh ép, nếu thật sự làm hôn lễ chiếu cáo thiên hạ, vậy không phải tôi sẽ bị tập đoàn hồng nhan tri kỷ kia của anh ám sát sao.... Nói cho anh biết, Tả Tuấn! Tôi, không, muốn!”

Khó trách Giản Lục tức giận, sáng hôm nay ở cục dân chính, mắt thấy nhân viên sắp đóng dấu rồi, một người phụ nữ ăn mặc xinh đẹp trang điểm lộng lẫy đột nhiên từ ngoài cửa xông vào, khóc lên khóc xuống chính là không muốn đồng chí trong cục dân chính đóng dấu.

Trong miệng người ta nói cái gì mà: “Tả Tuấn, anh đã nói anh thích em, anh nói anh thích em mặc quần áo màu xanh nước biển này.... Anh xem, hôm nay em mặc quần áo anh thích tới đây...”

Mới vừa vào tháng Tư, độ ẩm của thành phố C vẫn chưa bắt đầu, mí mắt Giản Lục giật giật mình người phụ nữ trước mặt xốc cái áo khoác xanh đen lên, bên trong là một váy dài màu xanh nước biển dành ủa Hè, tính chất tơ tằm nhẹ nhàng làm nổi bật người phụ nữ yếu ớt không xương, đồng thời cũng làm đông lạnh

một tầng da gà trên người Giản Lục. “Tả thiếu, như thế nào, nếu không thì tôi nhường chỗ nhé? Để hai người trực tiếp làm xong chuyện này?”

Mặc dù chuyện đến cuối cùng, rốt cuộc người phụ nữ kia cũng bị ngựa đực như đinh chém sắt đuối đi, Tả Tuấn vừa dụ dỗ vừa lừa gạt đem giấy hôn thú đến trạm kiểm soát cuối cùng cưỡng ép đột phá thành công, nhưng cô vợ Giản Lục của anh lại vẫn bảo trì khuôn mặt màu đen trắng đến khi về nhà.

“Vợ à, anh xin thề với em, người phụ nữ kia anh chỉ cùng cô ta ăn một bữa cơm, nói vài câu tán gẫu mà thôi, những cái khác thật sự không có.... Anh tuyên thề trước bóng đèn trước Đảng trước nhân dân Giải Phóng Quân!” Tả Tuấn lời thề son sắt, gơ ba cây hương trên tay lên vô cùng thẳng, nhưng đối với Giản Lục lại không có chút kích động nào, “Cô ta thì không có việc gì, vậy Trương Lệ Ly, Mã Toa Toa, Vương Dung Dung, còn có một hai ba bốn cô ca sĩ minh tinh khác thì sao.... Tả Tuấn, muốn làm hôn lễ thì tự anh làm đi, tôi không muốn sau này đến lúc chúng ta li hôn thì bị người ta gọi là Phượng Hoàng rơi xuống đất.”

Trương Lệ Ly, Mã Toa Toa, Vương Dung Dung đều là những người phụ nữ trước kia qua lại thân mật với Tả Tuấn. Những ghi chép đen kịt của anh, Giản Lục ở nước Mỹ xa xôi biết rõ mông một, mặc dù biết nguyên nhân Tả Tuấn rơi vào trạng thái này là do mình, nhưng trong lòng cô vẫn khó chịu.

Tả Tuấn phong lưu phóng khoáng, tự mình thanh cao đem hết tất cả vốn liếng, vẫn chỉ có thể nhận được một câu “Không làm” của Giản Lục cùng với một bóng lưng đi lên lầu. Tả đại thiếu ở trước mặt mấy người phụ nữ khác rất có đủ tính kích động phi phạm, thế nhưng ở trước mặt Giản Lục, lại tựa như con mèo gặp hạn — móp méo là khẳng định rồi.

Lúc đứa bé trong bụng được bảy tháng, Ôn Hân và Lệ Minh Thần nhận được mệnh lệnh rõ ràng của Nghiêm Mỹ. Nguyên văn của mẹ chồng là: Lệ Minh Thần là một người thô kệch, sẽ không biết chăm sóc cho người khác, nhà họ Tả nhiều người, chăm sóc cho Ôn Hân vô cùng dễ dàng.

Lúc Nghiêm Mỹ nói những lời này Ôn Hân đã muốn nói: Mẹ à, hiện tại con trai của mẹ ngay cả cơm căn bản cũng sắp dùng miệng dứt cho con rồi, chiếc đĩa cũng không cho cầm, càng không nói đến việc anh ấy đặc biệt hỏi thăm Tướng Nhất Băng – một trong những quân tẩu mấy điều phụ nữ đang mai thai không thể làm như không thể động kéo, không thể ăn nho, nếu không đứa bé sinh ra là một thai trứng...đấy.

Lệ Minh Thần không phải thiếu tá, không phải trại phó, là mục già Lệ.

Nhưng lòng tốt của mẹ chồng cô không thể cự tuyệt, cộng thêm hai mắt của Lệ Minh Thần vẫn còn đang khôi phục, cho nên vào nhà họ Tả ở, cuộc sống nuôi thai nhảm chán của Ôn Hân có thêm một hạng mục giải trí.

Trước bữa trưa, cơm còn chưa dọn lên bàn, Giản Lục bị Tả Tuấn nhắc đến chuyện hôn lễ sắc mặt lại thay đổi.

Ôn Hân đang suy đoán Tả Lập Đông ngủ đông mấy ngày hôm nay có thể nói chuyện được hay không thì ghé sofa bên cạnh đột nhiên lún xuống, Lệ Minh Thần dán ở bên tai cô nói: “Bên của anh hai dường như có chút chuyện, anh đi xem một chút.”

Ôn Hân thu nụ cười trên mặt lại, gần đây anh trai đang cùng Lưu Đông làm phục hồi chức năng chân, ba mẹ Quý Mai tới đây, vẫn luôn giúp đỡ bọn họ, sao lại có chuyện tốt như vậy chứ?

“Em cũng đi!” Ôn Hân nói xong đứng dậy muốn đi. “Ngoan, ở nhà ăn cơm, là Ôn Noãn gọi điện thoại tới, con bé cứ khóc suốt, nói không chừng không phải là chuyện lớn đi, anh đi xem một chút, có chuyện thì trở về nói cho em nghe là được rồi.”

“Ngoan, nghe lời, em và công chúa nhỏ của chúng ta cần phải ăn nhiều chút.” Sự kiên trì của Ôn Hân cuối cùng cũng vẫn hòa tan vào trong viên đạn bọc đường của thiếu tá Lệ, anh sờ sờ đầu Ôn Hân, sau khi lên tiếng chào những người khác rồi rời đi.

Thiếu tá đi nhanh, trở về cũng nhanh, một bữa cơm trưa siêu cấp cân đối dinh dưỡng, món ăn lại càng đổi mới không ít. Ôn Hân sững sốt, bị mẹ chồng Nghiêm Mỹ ép ăn nửa canh giờ mới coi như ăn sạch những thứ mà Nghiêm Mỹ nói là có lợi cho em bé.

Ôn Hân một lòng nhớ thương gia đình mà hiểu rõ một câu nói: sở dĩ mỗi một mẹ chồng thích biến đổi đa dạng quần thục con dâu của mình, là vì giá trị nguyên lý nói cho bọn họ biết, quá khứ chịu đựng được hiện tại cần phải liên quan đến lợi ích cùng hoàn trả mới có lời.

Bởi vậy, năm đó Nghiêm Mỹ không chịu áp bách từ mẹ chồng quá lớn, lúc Ôn Hân đang than thở cho vận khí của mình không tính là may mắn, thiếu tá Lê đã trở về. Người đàn ông mang theo khí lạnh khắp người cởi áo khoác ra, đầu trực tiếp tìm đến trong tay của Ôn Hân.

A....

Một người đàn ông ba mươi tuổi, ở trước mặt bà xã cũng làm ra dáng vẻ há miệng chờ đút cơm thế này, Tả ngửa đực ở một bên trong cảnh nước sôi lửa bỏng dự dõ vợ không thành cảm thấy buồn bực.

“Sao rồi, anh trai xảy ra chuyện gì vậy?” Ôn Hân thu lại cái thìa trong tay vừa mới duỗi ra, cơm trên thìa thuận lợi suông sẽ biến mất trong miệng của thiếu tá, ánh mắt của cô không chú ý đến cơm, chỉ nhìn vào mặt của thiếu tá Lê, chờ đáp án của đối phương.

Lê Minh Thần chép chép miệng, giống như đang thưởng thức, anh không lập tức trả lời vấn đề của vợ ngay, mà là xoay người hướng về phía ngoài phòng ăn kêu một tiếng: “Thím Lưu, về sau canh của vợ tôi cho ít muối lại chút.”

“A?” Lưu Đông Ngọc vừa mới bưng trà lên ấy người trong phòng khách, ngay cả cái mâm trong tay còn chưa kịp để xuống đã trực tiếp đi đến phòng ăn, “Cậu Hai, vừa rồi cậu nói cái gì?”

“Tôi nói...” Lê Minh Thần nghiêm mặt, Ôn Hân cười cười chờ thiếu tá lại xuất hiện huân binh, nhưng giọng điệu cứng rắn của thiếu tá Lê vừa ra khỏi miệng, Ôn Hân liền hối hận. Thiếu tá Lê nói những lời này khiến Ôn Hân đỏ mặt có thể so với trái cà chua rồi.

Thiếu tá Lê dùng thái độ cực kỳ nghiêm túc nói với dì Lưu đã bốn mươi lăm tuổi rất ngắn nắp thứ tự: “Phụ nữ có thai ăn quá mặn là biết ảnh hưởng sữa, đến lúc đó đứa bé...” “Lê Minh Thần, anh nói bậy cái gì đấy.... !” Trên mặt Ôn Hân cuối cùng cũng đạt tới nhiệt độ nhất định, không thể nghe tiếp thiếu tá Lê mở toạ đàm chú ý những hạng mục trong thời gian mang thai, trước tiên dùng một tay che miệng của anh lại, sao đó hướng về phía dì Lưu nói, “Dì Lưu, dì đừng nghe anh ấy nói bậy, dì đi mau đi.”

Canh của Lưu Đông Ngọc nấu được Nghiêm Mỹ dần đi dần lại, mùi vị đã làm hết sức dinh dưỡng rồi, theo cách nói của thiếu tá, vậy chẳng phải cô uống canh gà mái ngâm nước trong của mẹ chồng còn tốt hơn sao.

Dì Lưu đi rồi, Ôn Hân liếc nhìn thiếu tá cười ngỏn ngoãn, mở miệng, “Rốt cuộc anh trai như thế nào rồi?” Đây mới là chuyện cô quan tâm, cũng là vấn đề chính thiếu tá nên nói.

Lê Minh Thần duỗi cánh tay ra, bưng chén nước đến trước mặt mình, hớp một ngụm nói: “Không có gì, chỉ là Mao Mao đi gần hai tuần rồi, Ôn Noãn nghe mấy đứa trẻ hàng xóm nói mấy câu, bèn khóc lên.”

“Mấy đứa trẻ hàng xóm nói cái gì vậy?” Có thể khiến cho Ôn Noãn khóc, mấy câu này.... Ôn Hân dùng sức cánh tay nắm thiếu tá, người này thật là! Từ khi nào nói chuyện thì bắt đầu chia đoạn được rồi, biết ngay là nhử người ta mà!

Lê Minh Thần thở dài, “Mấy đứa trẻ kia chẳng qua chỉ nói lung tung thôi, nói cái gì mà Mao Mao bị ba mẹ mới mang đi, sẽ không trở lại nữa....”

Thấy Ôn Hân trắng mặt, thiếu tá Lê vội vỗ vỗ trấn an cô, “Yên tâm, sau đó anh sang nhà dì Vương nhìn xem rồi, nhà dì ấy đang sửa sang lại, nói con gái bà và con rể âm ỉ nhiều năm rồi, vất vả lắm hiện tại mới tốt lên, bèn mang theo Mao Mao ra ngoài vui chơi một chút, bây giờ đang ở Tây Tạng nhìn cung điện Potala đấy, anh còn nhìn thấy mấy bức ảnh được gửi về, Mao Mao chơi rất vui!” Thấy Ôn Hân không tin, Lê Minh Thần lập tức dẫn ví dụ chứng minh.

“Nói vậy thì khi nào mới trở lại?” Biết Mao Mao không có ở nhà, anh trai và Noãn Noãn nhất định mất mát, bởi vậy cô rất muốn biết đứa bé hiện tại đối với một lớn một nhỏ này tạo nên ảnh hưởng sâu sắc khi nào mới về.

Trong lúc Ôn Hân không chú ý, ánh mắt của thiếu tá trở nên thâm thúy hơn chút, vừa vuốt tóc vợ vừa nói: “Đi khắp cả nước thì thời gian không thể không....”

“Ồ...” Ôn Hân biết không có chuyện gì lớn thì ăn cơm xong có chút buồn ngủ, đầu tựa vào trên vai Lê Minh Thần bắt đầu mơ hồ.

Trong chốc lát, tầm mắt bắt đầu mơ hồ, trong朦胧 lung, Ôn Hân nhìn thấy hình ảnh Mao Mao tập tễnh bước về phía Ôn Lĩnh.

Trên bãi cỏ xanh, hình ảnh một lớn hai nhỏ túm tụm chơi trò chơi đẹp không chê vào đâu được, thậm chí đẹp đến mức khóe mắt cô phát ướt. Trong thoáng chốc, thân thể bay lên, là một lồng ngực quen thuộc ôm lấy cô, lên lầu, đi vào phòng ngủ. Trước khi hoàn toàn đi vào trong giấc mộng, thiếu tá nói mấy câu cô nghe không rõ.

Chuyện của Mao Mao dần dần phai nhạt sự chú ý của người nhà họ Ôn, cuối cùng Giản Lục cũng đồng ý đề nghị của Tả ngựa được tổ chức hôn lễ trong lần khám thai thứ chín của Ôn Hân. Đối với việc này Tả Lập Đông vẫn không lên tiếng rồi cuộc lần đầu tiên tán dương Tả Tuấn gật đầu nói, “Tiểu tử thôi, cuối cùng sức lực vẫn sử dụng được một lần.”

Ôn Hân ngồi một bên trên ghế sofa dựa vào trong lòng Tả Tuấn buồn cười, một tháng này Tả Tuấn xuất hết sức lực, bảo bảo từ bảy tháng sang tám tháng, không xem cái khác, mỗi ngày chỉ xem bác cả và bác cả gái nhào nặn eo thôi.

Trong một ngày hè nọ, Giản Lục không rời giường, một mình Tả Tuấn ở dưới lầu tuyên bố —— anh ta và cô vợ Giản Lục thân yêu sẽ cử hành hôn lễ vào thứ sáu tuần sau.

Ôn Hân nhìn rất lâu, mới nhìn được không đi lên lầu “cười nhạo” chị dâu không thể bò xuống giường kia. Có chuyện cô cũng rất ngạc nhiên, ban đầu lúc cô và Lê Minh Thần kết hôn, Tả Tuấn sớm đã mưu tìm chuẩn bị từ trước, nhưng bây giờ anh ta đâu biết khi nào thì chị dâu đồng ý, một tuần vốn không đủ chuẩn bị à nha.

IQ của con trai ngựa được cao, IQ của ngựa được đương nhiên cũng không thấp. Trong đầu của thai phụ Ôn đang nghĩ xem sao anh không nhìn ra, trước hôn lễ ba ngày, Tả Tuấn chỉ chỉ vào bụng của Ôn Hân, lại chỉ chỉ vào bụng của bà xã đang xem tivi ở phòng khách, có điều ngụ ý.

Quả nhiên, sau khi tổ chức hôn lễ được một tháng, Giản Lục xuất hiện phản ứng nôn nghén, thời gian mang thai hai tháng.

Lúc ấy đã tiến vào phòng chờ sinh đếm ngược thời gian, Ôn Hân hao phí hết bao nhiêu sự kiên nhẫn mới có thể nhìn được cảm thán muốn bật cười —— tốc độ ngựa được gieo giống, nhất định không hay ho.

Dĩ nhiên những thứ này đều là chuyện về sau.

Ngày hôn lễ của Tả Tuấn và Giản Lục cực kỳ rầm rộ vượt khỏi sức tưởng tượng của Ôn Hân. Chỉ là sau đó cô nghĩ lại, cũng hiểu rõ.

Không bị CMD thu mua, giá cổ phiếu đang thấp xuống của Hằng Vũ lập tức bắn ngược trở lại, trong xu thế có vài lần đột phá cao hơn lúc trước, hiện nay đứng ở vị trí ổn định cao nhất. Lúc Hằng Vũ khó khăn, những thương nhân không chìa tay giúp đỡ kia từ trong “đám hỏi” lần này đánh hơi ra được mùi tiền bạc mê người, đừng nói được mời hận không thể gia tăng thêm tiền mừng, đây một cọc, ngay cả những người không được mời cũng tìm mọi cách có được một tấm thiệp mời, chen bẻ đầu xông vào bên trong.

Ôn Hân được Thủy Quả đỡ chậm rãi đi vào phòng hóa trang cô dâu, trên mặt mang theo nụ cười xấu xa cực kỳ không tương xứng với khí chất của người phụ nữ đang mai thai nhìn chị dâu Giản Lục, cảm thán, “Chắc chắn, chị dâu thật là bình tĩnh, bên ngoài đều đang dấy phong ba, vậy mà chị dâu vẫn bình tĩnh ở trong này mặc áo cưới.”

Cô dâu đã trang điểm xong từ nửa giờ trước, bây giờ mới bắt đầu mặc áo cưới, lúc đó Ôn Hân đứng ở trong phòng hóa trang với Giản Lục từ đầu đến cuối mắt thấy người hầu thông báo với Tả Tuấn bên ngoài đuổi hết mấy phong ba “khách nữ được mời”.

Không nhìn được tò mò, Ôn Hân liền được Tả Dữu đỡ đi ra ngoài xem náo nhiệt, ở đây được nửa giờ, cô xem như hoàn toàn thấy được ngựa được bày ra 36 kế đuổi hết những hoa hoa thảo thảo kia đi.

Cuối cùng thật sự là nhìn có chút mệt, cố nén cười cô chỉ học được một kế —— chạy là thượng sách, trở lại báo cáo với chị dâu.

“Chị dâu, anh trai như vậy, chị thật sự không nổi giận, không ăn giấm sao?” Thủy Quả là người duy nhất chưa kết hôn trong ba người mở miệng hỏi.

Nói thật, mặc dù Tả Tuấn là anh trai cô, nhưng nếu như đối tượng sau này của cô thật sự là một người có đoạn lịch sử nhiều màu sắc như vậy, cô tình nguyện không cần.

“Nổi giận thì có ích lợi gì, ai bảo mình đụng phải một người như vậy. Hôm nay để xem anh ấy xử lý chuyện này như thế này, tốt thì không sao, còn không tốt.... Hừ hừ, cùng lắm thì chị dẫn theo Sean về Mỹ sống.”

Giản Lục trả lời dứt khoát, lại dứt khoát hừ được một người.

Cuối cùng Tả Tuấn cũng thoát ra được đám phụ nữ kia, quyết định lên đi nhìn cô dâu của mình trước, thỉnh thoảng nghe được một câu phán quyết như thế, trong lòng chợt lạnh, đầu cũng không động não, dứt khoát chỉnh người chui vào trong phòng, “Đừng nha, bà xã, mặc dù anh không thể bảo đảm nhỏ cỏ tận gốc, nhưng ít nhất là tới một giết một, em đã trở về thì anh chính là của em, lòng trung thành trời đất chứng giám, không tin anh sẽ moi ra cho em xem?”

Lần đầu tiên Ôn Hân biết lòng trung thành cũng giống như rau dại có thể mọc ra, cùng với Thủy Quỷ đồng thời run rẩy rớt ra cả đồng da gà trên người, lặng lẽ rời khỏi phòng hóa trang.

Lúc mình kết hôn làm người trong cuộc, căn bản không có tinh thần đi để ý hôn lễ rốt cuộc là như thế nào, trí nhớ duy nhất chính là không kính rượu và không tiếp đãi tân khách. Cần bổ sung chính là, Ôn Hân và thiếu tá vẫn bị ngựa đực giẫm bớt tinh hoa sau đó.

Sau khi tham gia hôn lễ của Tả Tuấn, Ôn Hân thấy trong hôn lễ “thời gian chuẩn bị cũng vội vàng” có khác thêm một phần dụng tâm của Tả Tuấn.

Trước không nói đến trang trí đều là dùng những bó hoa cùng màu Bách Hợp Seberia trắng tuyền mà Giản Lục thích, chiếm hết 20 cm. Tiệc cưới ở Trung Quốc ngày càng có nhiều người cho thêm khâu clip kỷ niệm, khiến cho Giản Lục có năng lực thừa nhận không hề tầm thường cũng phải rơi lệ mấy lần.

Một người đàn ông ba mươi tuổi, ở trước mặt bà xã cũng làm ra dáng vẻ há miệng chờ dứt cơm thế này, Tả ngựa đực ở một bên trong cảnh nước sôi lửa bỏng dự dõ vợ không thành cảm thấy buồn bực.

“Sao rồi, anh trai xảy ra chuyện gì vậy?” Ôn Hân thu lại cái thìa trong tay vừa mới duỗi ra, cơm trên thìa thuận lợi suông sẽ biến mất trong miệng của thiếu tá, ánh mắt của cô không chú ý đến cơm, chỉ nhìn vào mặt của thiếu tá Lệ, chờ đáp án của đối phương.

Lệ Minh Thần chép chép miệng, giống như đang thưởng thức, anh không lập tức trả lời vấn đề của vợ ngay, mà là xoay người hướng về phía ngoài phòng ăn kêu một tiếng: “Thím Lưu, về sau canh của vợ tôi cho ít muối lại chút.”

“A?” Lưu Đông Ngọc vừa mới bùng trà lên ấy người trong phòng khách, ngay cả cái mâm trong tay còn chưa kịp để xuống đã trực tiếp đi đến phòng ăn, “Cậu Hai, vừa rồi cậu nói cái gì?”

“Tôi nói....” Lệ Minh Thần nghiêm mặt, Ôn Hân cười cười chờ thiếu tá lại xuất hiện huấn binh, nhưng giọng điệu cứng rắn của thiếu tá Lệ vừa ra khỏi miệng, Ôn Hân liền hối hận. Thiếu tá Lệ nói những lời này khiến Ôn Hân đỏ mặt có thể so với trái cà chua rồi.

Thiếu tá Lệ dùng thái độ cực kỳ nghiêm túc nói với dì Lưu đã bốn mươi lăm tuổi rất ngăn nắp thứ tự: “Phụ nữ có thai ăn quá mặn là biết ảnh hưởng sữa, đến lúc đó đứa bé....” “Lệ Minh Thần, anh nói bậy cái gì đấy.... !” Trên mặt Ôn Hân cuối cùng cũng đạt tới nhiệt độ nhất định, không thể nghe tiếp thiếu tá Lệ mở toạ đàm chú ý những hạng mục trong thời gian mang thai, trước tiên dùng một tay che miệng của anh lại, sao đó hướng về phía dì Lưu nói, “Dì Lưu, dì đừng nghe anh ấy nói bậy, dì đi mau đi.”

Canh của Lưu Đông Ngọc nấu được Nghiêm Mỹ dặn đi dặn lại, mùi vị đã làm hết sức dinh dưỡng rồi, theo cách nói của thiếu tá, vậy chẳng phải cô uống canh gà mái ngâm nước trong của mẹ chồng còn tốt hơn sao.

Đi Lưu đi rồi, Ôn Hân liếc nhìn thiếu tá cười ngổn ngổn, mở miệng, “Rốt cuộc anh trai như thế nào rồi?” Đây mới là chuyện cô quan tâm, cũng là vấn đề chính thiếu tá nên nói.

Lệ Minh Thần duỗi cánh tay ra, bưng chén nước đến trước mặt mình, hớp một ngụm nói: “Không có gì, chỉ là Mao Mao đi gần hai tuần rồi, Ôn Noãn nghe mấy đứa trẻ hàng xóm nói mấy câu, bèn khóc lên.”

“Mấy đứa trẻ hàng xóm nói cái gì vậy?” Có thể khiến cho Ôn Noãn khóc, mấy câu này.... Ôn Hân dùng sức cánh tay nắm thiếu tá, người này thật là! Từ khi nào nói chuyện thì bắt đầu chia đoạn được rồi, biết ngay là nhử người ta mà!

Lệ Minh Thần thở dài, “Mấy đứa trẻ kia chẳng qua chỉ nói lung tung thôi, nói cái gì mà Mao Mao bị ba mẹ mới mang đi, sẽ không trở lại nữa....”

Thấy Ôn Hân trắng mặt, thiếu tá Lệ vội vỗ vỗ trấn an cô, “Yên tâm, sau đó anh sang nhà dì Vương nhìn xem rồi, nhà dì ấy đang sửa sang lại, nói con gái bà và con rể ằm ỉ nhiều năm rồi, vất vả lắm hiện tại mới tốt lên, bèn mang theo Mao Mao ra ngoài vui chơi một chút, bây giờ đang ở Tây Tạng nhìn cung điện Potala đấy, anh còn nhìn thấy mấy bức ảnh được gửi về, Mao Mao chơi rất vui!” Thấy Ôn Hân không tin, Lệ Minh Thần lập tức dẫn ví dụ chứng minh.

“Nói vậy thì khi nào mới trở lại?” Biết Mao Mao không có ở nhà, anh trai và Noãn Noãn nhất định mất mát, bởi vậy cô rất muốn biết đứa bé hiện tại đối với một lớn một nhỏ này tạo nên ảnh hưởng sâu sắc khi nào mới về.

Trong lúc Ôn Hân không chú ý, ánh mắt của thiếu tá trở nên thâm thúy hơn chút, vừa vuốt tóc vợ vừa nói: “Đi khắp cả nước thì thời gian không thể không....”

“Ồ....” Ôn Hân biết không có chuyện gì lớn thì ăn cơm xong có chút buồn ngủ, đầu tựa vào trên vai Lệ Minh Thần bắt đầu mơ hồ.

Trong chốc lát, tầm mắt bắt đầu mơ hồ, trong mộng lung, Ôn Hân nhìn thấy hình ảnh Mao Mao tập tễnh bước về phía Ôn Lĩnh.

Trên bãi cỏ xanh, hình ảnh một lớn hai nhỏ túm tụm chơi trò chơi đẹp không chê vào đâu được, thậm chí đẹp đến mức khóe mắt cô phát ướt. Trong thoáng chốc, thân thể bay lên, là một lồng ngực quen thuộc ôm lấy cô, lên lầu, đi vào phòng ngủ. Trước khi hoàn toàn đi vào trong giấc mộng, thiếu tá nói mấy câu cô nghe không rõ.

Chuyện của Mao Mao dần dần phai nhạt sự chú ý của người nhà họ Ôn, cuối cùng Giản Lục cũng đồng ý đề nghị của Tả ngựa được tổ chức hôn lễ trong lần khám thai thứ chín của Ôn Hân. Đối với việc này Tả Lập Đông vẫn không lên tiếng rốt cuộc lần đầu tiên tán dương Tả Tuấn gật đầu nói, “Tiểu tử thú vị, cuối cùng sức lực vẫn sử dụng được một lần.”

Ôn Hân ngồi một bên trên ghế sofa vui mắt vào trong lòng Tả Tuấn buồn cười, một tháng này Tả Tuấn xuất hết sức lực, bảo bảo từ bảy tháng sang tám tháng, không xem cái khác, mỗi ngày chỉ xem bác cả và bác cả gái nhào nặn eo thôi.

Trong một ngày hè nọ, Giản Lục không rời giường, một mình Tả Tuấn ở dưới lầu tuyên bố —— anh ta và cô vợ Giản Lục thân yêu sẽ cử hành hôn lễ vào thứ sáu tuần sau.

Ôn Hân nhịn rất lâu, mới nhịn được không đi lên lầu “cười nhạo” chị dâu không thể bò xuống giường kia. Có chuyện cô cũng rất ngạc nhiên, ban đầu lúc cô và Lệ Minh Thần kết hôn, Tả Tuấn sớm đã mưu tìm chuẩn bị từ trước, nhưng bây giờ anh ta đâu biết khi nào thì chị dâu đồng ý, một tuần vốn không đủ chuẩn bị à nha.

IQ của con trai ngựa được cao, IQ của ngựa được đương nhiên cũng không thấp. Trong đầu của thai phụ Ôn đang nghĩ xem sao anh không nhìn ra, trước hôn lễ ba ngày, Tả Tuấn chỉ chỉ vào bụng của Ôn Hân, lại chỉ chỉ vào bụng của bà xã đang xem tivi ở phòng khách, có điều ngụ ý.

Quả nhiên, sau khi tổ chức hôn lễ được một tháng, Giản Lục xuất hiện phản ứng nôn nghén, thời gian mang thai hai tháng.

Lúc ấy đã tiến vào phòng chờ sinh đếm ngược thời gian, Ôn Hân hao phí hết bao nhiêu sự kiên nhẫn mới có thể nhìn được cảm thán muốn bật cười — tốc độ ngựa được gieo giống, nhất định không hay ho.

Dĩ nhiên những thứ này đều là chuyện về sau.

Ngày hôn lễ của Tả Tuấn và Giản Lục cực kỳ rầm rộ vượt khỏi sức tưởng tượng của Ôn Hân. Chỉ là sau đó cô nghĩ lại, cũng hiểu rõ.

Không bị CMD thu mua, giá cổ phiếu đang thấp xuống của Hằng Vũ lập tức bắn ngược trở lại, trong xu thế có vài lần đột phá cao hơn lúc trước, hiện nay đứng ở vị trí ổn định cao nhất. Lúc Hằng Vũ khó khăn, những thương nhân không chìa tay giúp đỡ kia từ trong “đám hỏi” lần này đánh hơi ra được mùi tiền bạc mê người, đừng nói được mời hận không thể gia tăng thêm tiền mừng, đây một cốc, ngay cả những người không được mời cũng tìm mọi cách có được một tấm thiệp mời, chen bể đầu xông vào bên trong.

Ôn Hân được Thủy Quả đỡ chậm rãi đi vào phòng hóa trang cô dâu, trên mặt mang theo nụ cười xấu xa cực kỳ không tương xứng với khí chất của người phụ nữ đang mai thai nhìn chị dâu Giản Lục, cảm thán, “Chắc chắn, chị dâu thật là bình tĩnh, bên ngoài đều đang dấy phong ba, vậy mà chị dâu vẫn bình tĩnh ở trong này mặc áo cưới.”

Cô dâu đã trang điểm xong từ nửa giờ trước, bây giờ mới bắt đầu mặc áo cưới, lúc đó Ôn Hân đứng ở trong phòng hóa trang với Giản Lục từ đầu đến cuối mắt thấy người hầu thông báo với Tả Tuấn bên ngoài đuổi hết mấy phong ba “khách nữ được mời”.

Không nhìn được tò mò, Ôn Hân liền được Tả Dữu đỡ đi ra ngoài xem náo nhiệt, ở đây được nửa giờ, cô xem như hoàn toàn thấy được ngựa được bày ra 36 kế đuổi hết những hoa hoa thảo thảo kia đi.

Cuối cùng thật sự là nhìn có chút mệt, cố nén cười cô chỉ học được một kế — chạy là thượng sách, trở lại báo cáo với chị dâu.

“Chị dâu, anh trai như vậy, chị thật sự không nổi giận, không ăn giấm sao?” Thủy Quả là người duy nhất chưa kết hôn trong ba người mở miệng hỏi.

Nói thật, mặc dù Tả Tuấn là anh trai cô, nhưng nếu như đối tượng sau này của cô thật sự là một người có đoạn lịch sử nhiều màu sắc như vậy, cô tình nguyện không cần.

“Nổi giận thì có ích lợi gì, ai bảo mình đụng phải một người như vậy. Hôm nay để xem anh ấy xử lý chuyện này như thế này, tốt thì không sao, còn không tốt.... Hừ hừ, cùng lắm thì chị dẫn theo Sean về Mỹ sống.”

Giản Lục trả lời dứt khoát, lại dứt khoát hừ được một người.

Cuối cùng Tả Tuấn cũng thoát ra được đám phụ nữ kia, quyết định lên đi nhìn cô dâu của mình trước, tình hình nghe được một câu phán quyết như thế, trong lòng chợt lạnh, đầu cũng không động não, dứt khoát chỉnh người chui vào trong phòng, “Đừng nha, bà xã, mặc dù anh không thể bảo đảm nhỏ cỏ tận gốc, nhưng ít nhất là tới một giết một, em đã trở về thì anh chính là của em, lòng trung thành trời đất chứng giám, không tin anh sẽ moi ra cho em xem?”

Lần đầu tiên Ôn Hân biết lòng trung thành cũng giống như rau dại có thể mọc ra, cùng với Thủy Quả đồng thời run rẩy rớt ra cả đồng da gà trên người, lặng lẽ rời khỏi phòng hóa trang.

Lúc mình kết hôn làm người trong cuộc, căn bản không có tinh thần đi để ý hôn lễ rốt cuộc là như thế nào, trí nhớ duy nhất chính là không kính rượu và không tiếp đãi tân khách. Căn bản sung chính là, Ôn Hân và thiếu tá vẫn bị ngựa được giẫm bột tinh hoa sau đó.

Sau khi tham gia hôn lễ của Tả Tuấn, Ôn Hân thấy trong hôn lễ “thời gian chuẩn bị cũng vội vàng” có khắc thêm một phần dụng tâm của Tả Tuấn.

Trước không nói đến trang trí đều là dùng những bó hoa cùng màu Bách Hợp Seberia trắng tuyền mà Giản Lục thích, chiếm hết 20 cm. Lại nói trong tiệc cưới Trung Quốc càng lúc càng xuất hiện nhiều ảnh chụp hồi tưởng xuyên thành một chuỗi, khiến cho Giản Lục có năng lực thừa nhận không hề tầm thường cũng phải rơi lệ mấy lần.

Khúc nhạc nhẹ dừng lại, trong loa xuất hiện chính là lời giải thích của Tả Tuấn. Từ tấm ảnh đầu tiên ra hiện, trong mắt Giản Lục đã bắt đầu mờ mờ xuất hiện từng chút từng chút bọn họ đã trải qua.

”Chúng ta gặp nhau sau một cơn mưa nhỏ, tóc em rất dài, lại rối thành một nùi, xù lên như một đồng cỏ khô....

Sau khi phát hiện em là một người cực kỳ mơ hồ, trên đường nói chuyện không tựa vào vai anh ngủ thì chính là quên anh vừa mới nói cái gì...

Trước kia em thích dẫn anh đến quán cà phê ở đầu đường Tây Kiều, em nói hương vị của quán đó rất được. Thật ra anh biết rõ, là vì quán đó ít khách, em ngại anh sẽ khiến người ta chú ý...”

Trong đám khách mời phát ra một tiếng cười khẽ, ngay cả Giản Lục được Tả Tuấn nắm lấy một tay cũng vừa khóc vừa cười, Tả Tuấn lần lượt nói xong, nghe thấy tiếng cười của vợ yêu nói anh “Bảnh chọe”.

Tả Tuấn cười, mắt nhìn chăm chăm vào sáu hình còn thừa lại trên màn hình.... Im lặng tuyệt đối.

“.... Bấy năm qua, trong sinh mệnh của em và con không có anh, lúc cuộc sống của em gian nan khó khăn nhất, thì anh lại đang tìm vui khắp chốn, vẫn đắm chìm trong bi thương tự cho là đúng.... Giản Lục tiểu thư, em có nguyện ý giao nửa đời sau của em cho anh để chuộc tội, để anh có cơ hội có được quyền lực cho em hạnh phúc không?”

Lúc mọi người vẫn còn đắm chìm trong sáu tấm ảnh ở trên màn hình khiến người ta suy nghĩ sâu xa vô hạn, cùng với trong lời thổ lộ của nam chính mang theo chút tình cảm bi thương nhưng lại cảm động thì toàn bộ ánh sáng trong sân tập trung hết lên trên người chú rể Tả Tuấn đang quỳ một chân trên đất.

Sự thay đổi giọng điệu trong câu chuyện rất khó phát hiện ra, trong mắt anh đều là ánh sáng.

Lúc này cô dâu Giản Lục đã sớm khóc không thành tiếng, nhận lấy khăn giấy của phụ dâu đưa tới, lau nhiều lần, cuối cùng Giản Lục mới không chế được cảm xúc chậm rãi vươn tay ra, bưng lấy mặt của Tả Tuấn

“Hạnh phúc của em vẫn chỉ có thể cho anh.”

Đây không phải là một kiểu hôn lễ Trung Quốc, bởi vì cô dâu thay trang phục mấy lần nhưng không mặc một bộ sườn xám nào —— Tả Tuấn không thích cô mặc sườn xám.

Đây cũng không phải là một hôn lễ nghiêm ngặt ý nghĩa kiểu Tây, bởi vì so với lần của Hoắc Viêm Đông, trừ áo cưới đồ ăn ra, trong hôn lễ không có Mục sư.

Giống như Giản Lục nói, Tả Tuấn vẫn rất tin, bất luận là kiểu Trung Quốc hay là kiểu Tây Phương, bọn họ sẽ vẫn hạnh phúc.

Lấy tư cách là người đứng xem từ đầu đến cuối, Ôn Hân sâu sắc cảm nhận được hạnh phúc của bọn họ, nhưng cảm nhận hạnh phúc ấm áp này đến khi lễ cưới kết thúc thì cũng là lúc Lê Minh Thần nhận được một ngắn chính thức tuyên bố chấm dứt.

Tin nhắn của con gái dì Vương gửi tới, nội dung như sau:

Anh Lê, mẹ tôi nói lúc trước anh qua nhà tôi, nhà họ Ôn là ân nhân của chúng tôi, nhưng nếu như không thông báo ọi người một tiếng cứ thế mà rời đi, trong lòng chúng tôi thật sự cảm thấy áy náy..

Sự hoài nghi lúc trước của anh là đúng rồi, chúng tôi mang Mao Mao đi, sẽ không trở lại nữa.

Kể từ khi Mao Mao tới nhà tôi, nhà chúng tôi chưa từng êm ái và hạnh phúc như vậy, tôi và chồng cũng hi vọng phần hạnh phúc này vẫn có thể kéo dài. Nhưng mấy người là “người thân” của Mao Mao, ở bên cạnh “người thân”, hạnh phúc của chúng tôi rất không kiên định.

Cho nên chúng tôi rời đi, căn nhà mẹ của chúng tôi đã bán rồi, đến đây ở cùng với chúng tôi.

Xin mấy người đừng tìm chúng tôi.

Chúng ta sẽ đối tốt với Mao Mao, hơn cả con ruột của mình. Xin cứ yên tâm.

Chú thích: Gửi lời của tôi đến anh Ôn, thật xin lỗi, cảm ơn.

Lệ Minh Thần vốn không có ý định nói cho Ôn Hân biết chuyện này, nhưng Ôn Hân vừa mới ngồi xuống bên cạnh anh phát giác ra anh có gì đó là lạ, bèn lấy điện thoại qua nhìn xem.

“Lần trước anh đã phát hiện ra, đúng không, thiếu tá?” Ôn Hân bình tĩnh hỏi, lại tự hỏi tự đáp, “Thật ra em cũng nghĩ như vậy.”

Cô ngẩng đầu nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của Lệ Minh Thần, cười cười, vỗ nhẹ lên tay anh, “Em không sao, nhà họ Vương làm như vậy chứng minh bọn họ coi trọng Mao Mao, đứa bé kia sẽ được hạnh phúc, em chỉ lo lắng cho anh trai thôi.”

Ôn Hân cúi đầu, lại ngẩng lên, nhìn khách mời chung quanh đã sớm rời chỗ đi kính rượu, nhỏ giọng nói với Lệ Minh Thần: “Đi theo em đến xem anh trai đi.”

“Được.” Thiếu tá gật đầu.

Dưới sự thúc giục của Thủy Quả, Ôn Linh ở chung chỗ với Lưu Đông làm phục hồi chức năng rất tốt, mặc dù Ôn Linh dựa vào xe lăn nhiều năm, nhưng cũng may những năm này cũng có vận động, bác sĩ nói, thêm một chút sức lực ở chân nữa, anh có thể lấp chân giả rồi.

Ôn Hân được Lệ Minh Thần đỡ, lần lượt hỏi hai người bồi bàn vị trí của Ôn Linh.

Tình huống của Ôn Linh đặc biệt, người bình thường nhìn thấy đều nhớ rõ. Người bồi bàn thứ hai chỉ chỉ toilet nam bên kia, “Mới vừa nhìn thấy ở bên kia.”

Nhưng đi vào, Lệ Minh Thần lại không tìm thấy Ôn Linh. “Có lẽ là đi về rồi.” Anh vỗ vỗ Ôn Hân, đỡ cô muốn trở về.

Đúng lúc này, một lối rẽ trong hành lang bên cạnh toilet, đột nhiên truyền đến một giọng nữ.

“Người em thích chính là anh!”

Giọng của Tả Dữu.

Trái tim của Ôn Hân đột nhiên đập thành thịch hai cái, mượn sức lực của thiếu tá, bước nhanh đi tới cửa hành lang.

Không thể tưởng được.

Tả Dữu đang khom lưng cúi đầu hôn Ôn Linh ngồi trong xe lăn.

Dưới chân Ôn Hân lảo đảo một cái.

Lúc càng náo nhiệt thì càng phạm sai lầm, lại càng dễ dàng xảy ra vấn đề, lúc đầu của Ôn Hân đang vang lên tiếng ong ong, Nghiêm Mỹ vừa mới ra khỏi toilet nữ nhìn thấy con trai con dâu đứng gần người tại chỗ thì đi tới.

“Hai con đang nhìn cái gì.... đấy....”

Sao Hỏa chính thức tiếp xúc thân mật với Địa Cầu rồi, kết quả sẽ như thế nào đây?

54. Chương 54: Chiến Trường Tình Yêu (2)

Mẹ sinh con gái đúng vào lúc giáng sinh bắt đầu, trong lòng bất giác xuất hiện một câu nói... đây chính là áo bông của mình.

Con gái là áo bông thân thiết của mẹ, mấy năm nay con gái bắt đầu không thân cận như trước với Nghiêm Mỹ nữa nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến tình cảm của bà với Tả Dữu.

Tính tình của Lệ Minh Thần giống ba nó, độc lập ít nói, một khi đã quyết định thì mười đầu bò cũng không kéo được trở lại, cho nên chuyện bà tái giá, đối với thái độ của con trai, bà chưa từng bao giờ trông cậy quá nhiều. Về phần sau khi thiếu tá kết hôn với Ôn Hân mang đến một loạt kết quả tệ hại, Nghiêm Mỹ chỉ có thể mỉm cười lòng mang theo sự cảm kích đón nhận kết quả.

Nhưng bây giờ muốn bà trở mắt nhìn bảo bối của mình cúi người hôn một “người không hoàn chỉnh” thì cảm xúc của mẹ Nghiêm vô luận thế nào cũng cách xa hai chữ “bình tĩnh” kia cả vạn dặm.

Ôn Hân cũng không còn đủ tỉnh táo để nghe thấy âm thanh của Nghiêm Mỹ nữa, vừa quay đầu lại cô đã nhìn thấy mắt bà ngày càng hồng, bàn tay xiết lại thành nắm đấm, bộ dạng kia giống như một giây kế tiếp sẽ xông vào xé nát anh trai, cứu con gái của mình về nhét vào cánh mình vậy.

Trong lòng bàn tay của Ôn Hân đỏ mề hôi lạnh, trở mắt nhìn Nghiêm Mỹ đi qua trước mặt mình, khi bà gọi tên của Tả Dữu, dưới chân của Ôn Hân liền mềm nhũn...

Con trai lớn nhà họ Tả làm đám cưới, quy mô không thể tự xưng là chưa bao giờ có, nhưng tuyệt đối là duy nhất. Có ai nhìn thấy nhà nào sau khi kết thúc hôn lễ không phải động phòng hoặc đi tuần trăng mật mà lại chạy thẳng đến bệnh viện chưa?

Khoa sản lớn nhất trong bệnh viện thành phố C, Ôn Hân nằm ở phòng bệnh cao cấp nhất mà nhà họ Tả đã sớm chuẩn bị cho cô, cả tâm thần lẫn trong lòng đều bất an vô cùng. Chung quanh cô là một hàng các bác sĩ mặc áo trắng vây quanh, tra xét cô từ trên xuống dưới một vòng, rồi lại thảo luận cuộn phim cả nửa ngày, rồi mới quay sang Nghiêm Mỹ đang vô cùng lo lắng nói: “Phụ nữ có thai nên dễ bị sợ hãi, trước mắt cả thai nhi lẫn sản phụ đều bình thường. Chú ý giữ cho cảm xúc bình thường, tránh bị kích thích là được...” Nghiêm Mỹ gật đầu đi theo bác sĩ để tiếp tục hỏi cái gì.

Nghiêm Mỹ rời đi, Ôn Hân nằm trên giường thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu lên thì đụng phải khuôn mặt hài hước của Tả Tuấn.

“Thật may là tim của em còn khỏe, nếu không cháu trai đùa giỡn mấy lần như vậy, đoán chừng...” Má của Tả Tuấn bị đánh bốp một cái, Giản Lục thu tay lại lườm anh: “Đừng có không biết lớn nhỏ.”

Tâm tình của chú rể hôm nay vô cùng tốt, hướng chỉ người giáo dục anh còn là vợ yêu, Tả Tuấn bị đánh cũng không tức, mà vừa kéo vợ yêu vừa xoay lại nói chuyện nghiêm túc với Ôn Hân, “Nhưng chuyện của nhóc con với anh trai em, anh cảm thấy... khó khăn...”

Cái gì khó khăn cơ! Bây giờ Ôn Hân còn chưa kịp phản ứng với một màn vừa nhìn thấy, rồi cuộc anh trai cô với Tả Dữu đã xảy ra chuyện gì vậy! Sao Tả Dữu lại thích anh trai chứ! Vừa rồi thay vì nói Tả Tuấn giải vây cho Ôn Linh, chẳng bằng nói một nửa là do Ôn Hân giật mình...

Vô luận là nhìn từ hướng nào Ôn Hân cũng không nghĩ đến chuyện Tả Dữu có thể thích anh trai. Nhưng chuyển qua chuyện vừa rồi, chuyện “thích” một ai sao có thể đoán trước chứ... Ôn Hân đang cúi đầu suy nghĩ thì thiếu tá Lệ bước vào.

Mới vừa sau khi theo Ôn Hân làm kiểm tra, thừa dịp mọi người còn đang loạn, Ôn Hân chỉ thị cho thiếu tá trước hết sắp xếp cho Ôn Linh và Tả Dữu về nhà.

Mặc dù Lệ Minh Thần nhớ thương vợ, nhưng hình như đã bị em gái hù dọa không nhẹ, anh không đưa Tả Dữu và Ôn Linh về cùng nhau, mà nhờ bạn chăm sóc cho Ôn Linh rồi anh trực tiếp đưa thẳng Tả Dữu về nhà.

Hai người ngồi song song ở hàng ghế sau, e ngại bác tài xế ở phía trước, thiếu tá Lệ mặt đen lại không nói được chuyện gì, ngược lại Tả Dữu từ khi lên xe luôn im lặng bây giờ lại mở miệng trước: “Anh, em thích anh Ôn, là em hôn anh ấy, anh và mẹ có thể đừng nhìn em với ánh mắt như bắt được tiểu bạch thỏ và sói xám được không?! Anh đã từng gặp sói xám nào hiền lành như thế chưa?”

Lệ Minh Thần vốn đang tức giận, nhưng bị Tả Dữu nói như thế, anh quả thực đã muốn tức đến... cười...

“Còn chưa thành gì của nhau đã che chở thế rồi, nếu chuyện thành công, không phải đến một ngày nào đó người anh này em cũng không muốn nhận đấy chứ?” Thiếu tá sửa lại cổ áo, trở lại vẻ mặt đoan chính nhìn em gái.

“Ai che chở chứ, em nói sự thật đấy, mọi người... Anh!” Tả Dữu ủ rũ cúi đầu như đưa đám như hiểu ra điều gì đột nhiên tự đắc ngẩng phắt đầu lên mở to mắt nhìn anh trai nhà mình, “Anh! Chẳng lẽ anh không phản đối chuyện bọn em?”

Mới vừa rồi mẹ, anh trai, thậm chí cả chị dâu khi nhìn thấy cô hôn Ôn Lĩnh thì vẻ mặt như bị một miếng tảo chặn ngang họng, cảm giác khó chịu chỉ có chính cô biết.

Nhưng Tả Dữu cũng hiểu, bởi vì lần đầu tiên phát hiện ra tình cảm của mình với Ôn Lĩnh thì chính cô cũng bị mình dọa cho đủ sặc.

Ngày ấy, Ôn Hân ở cơ quan làm thêm giờ, Tả Dữu thay cô đi đến trường học đón Tiểu Ôn, đến nhà họ Ôn thì thấy Ôn Lĩnh đang nấu cơm.

Mùi thơm quá mê người, thừa dịp Ôn Lĩnh bê thức ăn ra bàn thì Tả tiểu thư cả trưa chỉ ăn mấy đồ ăn chán ngắt của căng tin công ti đã không nhìn được nữa, móng vuốt liền đưa thẳng đến nồi thịt kho.

Kết quả có thể nghĩ, nồi thịt kho còn đang sôi dầu trực tiếp hôn mạnh vào đầu ngón tay Tả tiểu thư một cái.

Tả Dữu nhớ lại thì vẫn nhớ đến mùi vị mê người của nồi thịt kho không hề để ý đến ngón tay bị băng bó hình chữ thập rất đẹp này. Khi Tả Dữu ngồi trên ghế, lúc nghe răng kêu đau, ngoài mặt Ôn Lĩnh chẳng an ủi chút nào nhưng trên tay lại cẩn thận bôi thuốc cho cô. Lúc đó mặt trời đã gần xuống hết, nhìn anh ấy lúc này khiến lòng cô cảm thấy ngứa ngáy.

Sự yêu thương của Tả Lập Đông chủ yếu dựa vào độ lớn của thẻ tín dụng, cùng với mấy phút điện thoại ngắn ngủi vào ngày lễ tết cách xa nhau cả Đại Tây dương. Hằng năm Lê Minh Thần đều ở đơn vị, thỉnh thoảng về nhà thăm người thân, nhiều nhất cũng chỉ hỏi xem ở trường cô có bị bắt nạt không, nếu có thì “Anh trai đi báo thù thay em”. Tả Tuấn thì càng không cần nhắc đến, trước khi anh cả hoàn lương, tổng cộng hai anh em chẳng nói được mấy câu.

Trừ Tiểu Bình thỉnh thoảng khiến cô nhớ đến một chút thì người đối xử với cô như thế này chỉ có người đàn ông trước mặt. Ôn Lĩnh đã vô tình chạm đến chỗ mềm yếu nhất trong trái tim Tả Dữu.

Từ đó, trái tim của Tả tiểu thư có thể ngang ngửa với sói Kim cương hoàn toàn biến thành thiếu nữ, chìm sâu...

Thiếu tá Lê vừa bắt đầu nghe đã trợn mắt há hốc mồm, đến cuối cùng hoàn toàn trầm mặc, từ lúc đầu Tả Dữu còn đang hưng phấn bồng bồng về sau liền câm nín. “Anh... Em đã nói với anh rồi, em thích anh ấy... vậy anh... ý kiến của anh là gì?”

Cũng không doái hoài đến bác tài phía trước, Tả Dữu lắc lắc cánh tay Lê Minh Thần.

“Em thật sự muốn nghe ý kiến của anh sao?”. Sắc mặt của thiếu tá rất nghiêm túc, thái độ cũng cực kỳ nghiêm túc.

“Vâng”. Tả Dữu gật đầu mạnh.

Lê Minh Thần nhìn Tả Dữu, nhíu lông mày, “Trước khi biểu quyết anh muốn hỏi em một câu, anh đây lăn lộn cả nửa ngày, mà trong lòng em chỉ có một câu ‘Anh trai thay em báo thù’ thôi sao?”

Trong phòng bệnh của bệnh viện phụ sản, Lê Minh Thần ngồi bên cạnh giường bệnh của Ôn Hân, đắp chăn cho cô. Tả Tuấn ngồi bên cạnh nghe anh kể chuyện, không nhìn được hỏi: “Vậy khi con bé hỏi cậu, thái độ của cậu là gì?”

Tả Dữu đã không thân lắm với Tả Tuấn là một chuyện, nhưng dù sao hai người cũng là máu mủ tình thân, nói không quan tâm đến tương lai của cô em gái là chuyện không thể nào.

Tả Tuấn muốn biết, Ôn Hân cũng muốn biết, cô chụp lấy cánh tay của Lê Minh Thần: “Đúng vậy, thái độ của anh là gì?”

“Trung lập”. Làm anh trai, Lê Minh Thần không coi trọng tình cảm này, nhưng nhà trai là anh vợ của anh, suy tính đến cảm xúc của vợ, anh cảm thấy trung lập là lập trường tốt nhất.

“Em không muốn anh trai và Thủy Quả đến với nhau”. Hai nhà với nhau, duy nhất chỉ có Ôn Hân là có khả năng ủng hộ bọn họ nhất, lại bỏ phiếu chống, cô nắm chặt chần, gần từng chữ nói: “Anh em không thích hợp với Thủy Quả”.

“Ý của Ôn Hân cũng là ý của mẹ”. Sau khi Nghiêm Mỹ trao đổi với bác sĩ về tình hình của Ôn Hân trở về vẫn luôn đứng ở cửa nghe mấy người trẻ tuổi nói chuyện, lời của Ôn Hân ra khỏi miệng, bà thật sự thở phào một hơi.

Con gái tuyệt đối không thể ở chung với một người tàn tật.

Ánh sáng kiên định trong mắt Nghiêm Mỹ khiến trong lòng Ôn Hân nhất thời sợ hãi: “Anh, anh tốt nhất là đừng động tâm, nếu không thật sự...”

Sau khi ở trong bệnh viện quan sát hai ngày, Ôn Hân xuất viện. Ra cửa chính, cô muốn Lê Minh Thần trực tiếp đưa mình đến nhà họ Ôn, chờ khi đến nơi, Ôn Hân xoay người lại trực tiếp đuổi lão già nhà cô đi. “Anh trở về đi, hôm nay em ở lại đây, trưa mai đến đón em là được”. Thiếu tá biết bà xã anh muốn tìm đồng chí đại Ôn nói chuyện, vuốt ve mặt cô, “Được, chú ý phải giữ vững cảm xúc, đừng quên lời bác sĩ nói với em, nhất định phải ổn định cảm xúc đấy, biết không, đây là mệnh lệnh của thủ trưởng cấp cho em!”

Thực sự sợ vì chuyện của Thủy Quả ảnh hưởng đến vợ con, thái độ của thiếu tá nói cực kì nghiêm túc.

“Lúc kết hôn không phải đã nói em mới là thủ trưởng của anh sao? Em nói cho anh biết, hậu quả cướp đoạt quyền rất là nghiêm trọng đấy!” Ôn Hân cũng học theo dáng vẻ nghiêm túc của Lê Minh Thần nói, Ôn Hân thấp hơn Lê Minh Thần một cái đầu đột nhiên vươn tay ra, sờ lên đầu thiếu tá.

“Biết rồi, em sẽ chăm sóc tốt chi mình... Còn có thịt viên nữa”

Trong nhà, buôn bán của siêu thị nhỏ đã khôi phục lại, lúc Ôn Hân vào cửa, vừa vặn có người tới mua đồ, hai chai xì dầu, hai chai mắm, cộng thêm một Frech fries thượng hạng, hai gói thạch quả, lúc trước đối với mấy chuyện này, Ôn Linh ngồi xe lăn lập tức có thể chuẩn bị tốt, cộng thêm thu tiền thói quen, lâu lắm cũng chỉ là một phút.

Nhưng hôm nay, Ôn Hân ở ngoài cửa nhìn anh trai lúc thì đưa nhăm đồ, lúc thì tính sai tiền, bận rộn đủ bốn phút mới coi như tiễn người khách kia đi. Lúc người nọ đi ra, vừa vặn đã chạng vạng. Thành phố C không có mùa xuân nhưng mùa hè năm nay lại đến có chút trễ.

Trong ánh tà dương hoàng hôn bị kéo dài một chút, Ôn Hân đi vào bên trong, “Anh, em đã trở về...”

“A? Ồ, Hân Hân trở về rồi à?”. Không biết Ôn Linh sẽ đang suy nghĩ cái gì quay đầu lại, nhìn thấy em gái, trong lời đáp ngược lại với ngày thường, giọng điệu hoàn toàn khác biệt.

Sau buổi cơm tối, Ôn Hân sớm đã đuổi Noãn Noãn đi ngủ, còn cô thì chậm rãi đi tới sân nhỏ tìm Ôn Linh.

Ôn Linh rửa chén trong sân, lúc Ôn Hân đến, mặc dù anh trai đưa lưng về phía cô nhưng Ôn Hân phát hiện sự khác thường của anh, đến khi lại gần Ôn Hân mới chính thức ý thức được là không đúng chỗ nào.

Mấy năm trước lúc ba còn sống muốn lấp chân giả cho anh lại bị anh cự tuyệt, Ôn Hân biết chuyện về chân này, anh trai không hề oán giận ba, cho nên cầm chân giả về nhà, anh chưa từng dùng tới.

Trong sân nhỏ của nhà họ Ôn có một bể cá lớn, xe lăn đứng trước bể cá, tay Ôn Linh mượn lực trên viên bể cá thử dùng sức ở đùi. Nhưng đã bỏ quá lâu, anh chỉ có thể hơi rời khỏi xe lăn một chút, hai chân vẫn đau trực tiếp run lên, không ngừng đau nhức, còn tê dại mỗi nhừ.

Lúc thử đứng lên lần thứ năm, trán Ôn Linh đã thấm đầy mồ hôi, trên cánh tay đột nhiên có thêm lực. Em gái bụng to đứng bên cạnh anh, dùng sức lực nhỏ bé trợ giúp, duy trì cho anh.

Ôn Linh cười cười, canh tay khẽ lật, rời khỏi tay của Ôn Hân, “Anh trai của em không yếu ớt như vậy, tự anh làm được.”

Lúc này đây, Ôn Linh thật sự một thân một mình đứng lên được một phút. Chờ đến lúc ngồi xuống, cả người anh đã mệt lả. Sắc mặt có chút xấu, nhưng tinh thần lại không bị ngã xuống.

Sau khi uống nước của Ôn Hân đưa tới, Ôn Linh hồi phục tinh thần tháo chân giả ra, trượt xe lăn vào trong phòng với Ôn Hân.

Phòng ngủ của Ôn Linh.

Từ khi kết hôn, trong cuộc sống có thêm Lê Minh Thần, tựa như có thêm một món đồ, nhưng cũng thiếu đi rất nhiều thứ, tựa như phòng ngủ của anh trai, đi vào, Ôn Hân luôn có cảm giác “trở lại chốn cũ”.

“Em gái lập gia đình, về lại nhà có phải có cảm giác không giống lúc trước không?”. Trượt đến bên giường, Ôn Linh sửa sang lại drap giường có chút nhăn nhúm, nhìn em gái ngồi đối diện ở đầu bên kia giường nói.

“Anh, không chỉ là nhà, ngay cả cảm giác về anh cũng không giống, em nhớ anh chưa từng đụng tới cái này...”

Ôn Hân chỉ vào chân giả đặt ở góc tường.

“Em muốn hỏi vì sao anh lại đột nhiên muốn đứng lên đúng không?”. Ôn Linh giống như nhớ lại điều gì, chậm rãi nói, “Em nghĩ không sai. Trước kia anh cũng chưa từng nghĩ bản thân mình sẽ bị một tiểu nha đầu ảnh hưởng đến như thế...”

Ôn Linh thật sự chưa bao giờ nghĩ tới tại sao mình lại bị nha đầu điên nói gió chính là mưa, làm việc cũng điên điên khùng khùng, ngay cả ăn cơm cũng gặp rắc rối kia ảnh hưởng đến mức sâu sắc như vậy.

Tả Dữu nói: “Stephen Hawking đừng nói là đi lại, ngay cả nói căn bản cũng không nói được, ông ấy cũng đã trở thành một trong những nhà vật lý vĩ đại nhất trên thế giới, anh có kém gì ông ta đâu! Cố gắng sức lực nói không chừng thành học giả thể thao hạng nhất đấy”.

Bởi vì một câu nói kia, anh lấy chân giả được cất trong đáy hòm lên, ép buộc mình cố gắng thành “học giả” hoàn toàn không tồn tại kia.

Tả Dữu nói: “Anh Ôn, anh làm sườn xào chua ngọt và thịt kho tàu ăn rất ngon, nhất định lúc nấu ăn đã bỏ ít muối, dinh dưỡng của món ăn rất quan trọng”.

Bởi vì câu nói đó, một lớn một nhỏ hiện đang ở nhà họ Tả bắt đầu quen uống canh chỉ cho nửa thìa muối.

Tả Dữu nói: Anh có thể đồng tình với Chu Giai Di, có thể nuôi nấng Mao Mao, nhưng không thể không chú ý đến Noãn Noãn.

Bởi vì những lời nói này của cô, cuối cùng anh không muốn con gái đau lòng quá lâu, hơn nữa cũng mau chóng tiếp nhận cô em gái Mao Mao này.

Tả Dữu nói: Anh Ôn, em thích anh, thật sự rất thích anh!

Bởi vì những lời nói này của Tả Dữu, cuộc sống của Ôn Linh hoàn toàn rối loạn.

Ôn Hân không vội vã về nhà, lúc nào cô cũng lo lắng đến tình huống của anh trai, kết quả ngày hôm sau sau khi điện thoại cho thiếu tá, Lê Minh Thần dứt khoát cùng tới ở chung.

Mấy ngày sau, cô vẫn luôn không về nhà họ Tả. Trước kia không biết tâm lý anh trai, cô còn tưởng có thể khuyên nhủ. Hiện tại biết rồi, mặc dù không coi trọng đoạn tình cảm này, nhưng cô lại muốn dứt khoát đi nói với Tả Dữu: Thủy Quả, em và anh trai của chị không hợp.

Nhưng đổi lại là ai cũng không ngờ, sáng sớm ngày thứ bảy, Ôn Hân ở nhà anh trai, Lê Minh Thần đưa Noãn Noãn đến trường học, vừa mới đi không bao lâu, trong nhà xuất hiện một người không ai ngờ tới.

Từ trước đến nay Lê Minh Thần vẫn giữ liên lạc với trong nhà, nói Nghiêm Mỹ đã cầm tức Thủy Quả rồi, Lê Minh Thần nói Nghiêm Mỹ nổi trận lôi đình, Lê Minh Thần nói không nhận được Nghiêm Mỹ, ngay cả Tả Lập Đông cũng xù lông theo luôn rồi.

Cô không nghĩ ra dưới loại tình huống này, sao mẹ chồng có thể đồng ý cho Thủy Quả ra ngoài đến nhà cô, Dữu tử không thể nào lén chạy tới được, bởi vì xe riêng nhà họ Tả đưa cô tới đây.

Nhìn Ôn Hân ngẩng người đứng ở cửa. Tả Dữu cười cười: “Chị dâu, em tới là muốn nói hai câu với anh Ôn”. Nói xong cô suy nghĩ một chút lại bổ sung, “Là mẹ muốn em tới, chị yên tâm đi”.

Lần này quả thật Tả Dữu không nán lại nhà họ Ôn lâu, ở trong phòng tối đa cũng chỉ năm phút là đi ra.

Lúc đi vào gương mặt tươi tắn, lúc đi ra lại lem luốc nước mắt.

“Chị dâu, em đi đây, chị và cháu ngoại của em cần phải sống tốt đấy...”

Ôn Hân cảm thấy diễn cảm khi nói của Thủy Quả có chút lạ, nhưng lại không biết lạ ở chỗ nào.

Đêm hôm đó, Ôn Hân không hỏi Ôn Linh rốt cuộc có thích Dữu tử hay không, bởi vì nét mặt và lời nói của anh đã cho cô thấy đáp án.

Nhưng cô và anh trai đều biết, ở giữa Ôn Linh và Tả Dữu có rất nhiều vật chắn ngang, cái thứ nhất chính là trái tim Ôn Linh, Ôn Linh không muốn làm liên lụy đến bất cứ người nào.

Thẳng đến khi bảy giờ tối, anh trai vẫn luôn ngồi trước tivi ngắm người đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi: “Tối nay không có mây, rất thích hợp cho chuyến bay”.

Tả Dữu đi Mỹ vào bảy giờ tối hôm đó...

Một cô gái dám yêu dám hận đột nhiên buông tay, nguyên nhân là vì trên cổ tay Nghiêm Mỹ có thêm một vết đỏ mà thôi.

Cổ kị Ôn Hân mang thai bước vào tháng thứ mười mà nói, mẹ chồng chẳng qua chỉ là muốn cho Thủy Quả một hoàn cảnh mau chóng quên quá khứ, còn lựa chọn cho cô ấy đến chi nhánh công ty ở Mỹ làm quen với môi trường.

Nhưng bây giờ cô đã hoàn toàn không còn dư tình lực suy nghĩ những thứ khác, bởi vì sau lần khám thai gần nhất, bác sĩ nói rõ cho cô biết hiện tại chỉ số huyết áp của cô đã xuất hiện dị thường rồi, cũng chính là bệnh cao huyết áp trong thời gian mang thai.

Đồng thời phối hợp trị liệu ở bệnh viện, Lê Minh Thần càng ra mệnh lệnh cấm cô không được nghĩ đến những chuyện khác.

Nhưng Ôn Hân bị xem thành gấu mèo lớn để bảo vệ, vào buổi chiều của ngày một tháng sáu, bụng đã có cảm giác.

55. Chương 55: Chiến Trường Tình Yêu (3)

Lúc bụng có cảm giác, Ôn Hân đang ngồi ở bên giường xem Noãn Noãn vẽ tranh. Sau sáu tiết học, Noãn Noãn hiếm khi không âm ỉ đòi đi chơi, mà ở nhà làm bài tập.

Môn mỹ thuật tạo hình cho bài tập về nhà, đề tài là Một nhà của em .

Tay Ôn Hân chống ở mép bàn, nhìn Noãn Noãn đầu tiên là vẽ một cái vòng tròn ở hai bên đầu giấy trắng. Không hiểu vì sao lại vẽ một sợi dây ở dưới vòng tròn bên này, lại ở dưới vòng tròn bên kia vẽ thêm một vòng tròn, Ôn Hân hỏi Noãn Noãn: “Đây là cái gì vậy, Noãn Noãn?”

“Dạ?” Mím môi, Noãn Noãn hoàn toàn không ngẩng đầu nhìn Ôn Hân, à vẫn cúi đầu tiếp tục vẽ, vừa nghĩ vừa nói: “Cái này là cái đầu, cái này là thân thể.” Ngón tay nhỏ bé chỉ chỉ vào sợi dây cùng hình tròn kia giải thích.

“Cái này á?” Ôn Hân nhìn chăm chăm vào sợi dây kia phía dưới kéo dài ra hai cái vòng nhỏ, diễn cảm trên mặt là gần như không tìm thấy từ nào để hình dung. Noãn Noãn đang vẽ hình học trung học sao?

“Ai ya cô à, cô đừng quấy rầy cháu sáng tác! Cái kia là chân của Mao Mao, lát nữa cô cũng có mà!”

Đại nghệ thuật gia bị quấy rầy bất mãn hạ lệnh, Ôn Hân cười hết cách, tưởng tượng một chút, một phụ nữ có thai phần eo bị vẽ thêm một viên cầu, dưới chân dẫm hai mảng chân tròn lớn, cô trực tiếp hóa thành Vịt Donald rồi.

Gần đây Tiểu Tiền có chút ủ rũ, không thích ra khỏi cửa, thậm chí ngay cả đồng tiền thép nó yêu thích nhất cũng không nhắc lên nổi hứng thú của nó. Lúc này đang uốn mình ở dưới chân Ôn Hân nằm trên mặt đất phe phẩy cái đuôi lên xuống. Đột nhiên mèo Tiểu Tiền lúc đầu vẫn còn ủ rũ đột nhiên đứng lên, ngẩng đầu liếc nhìn, liền ‘xoẹt’ một cái nhảy ra cửa. Còn thiếu tá Lê chuyển qua nhà họ Ôn lúc ấy đang ngồi chồm hổm ở trong phòng bếp chăm chăm vào ngọn lửa trên bếp.

“Trước mở lửa lớn bắt nước sôi lên, đến khi nước sôi một nửa, hạ lửa nhỏ...” Lê Minh Thần vừa nhẩm sách dạy nấu ăn, vừa phán đoán xem ngọn lửa này có được xem như lửa nhỏ hay không. Ngay lúc anh cố gắng nghiên cứu nhưng không có kết quả, dưới chân đột nhiên nhói lên.

Chính thức vào Hạ, mặc dù Lê Minh Thần vẫn quen mặc quân trang không giống với những người trẻ tuổi khác mặc quần đùi ngang gối gò đố, nhưng ống quần biến bạc bị Tiểu Tiền cào một cái, cảm giác vẫn cực kỳ rõ ràng.

“Hửm? Sao vậy? Sao hả? Thế này là tình huống gì chứ!” Ngay lúc nói chuyện, chân của Lê Minh Thần cách lớp vải dệt trực tiếp bị Tiểu Tiền cào thêm vài đường.

Hôm nay Quý Mai vừa vận ném con trai ẹ nên tranh thủ thời gian qua đây chăm sóc cho Ôn Hân, dự tính mấy ngày nữa là sinh rồi. Nhưng chân trước vừa mới vào phòng, thì lại thấy trong phòng bếp ở bên trái thiếu tá và mèo Tiểu Tiền đang đấu tranh, bên kia là cái nồi đang sôi sùng sục vô cùng vang, phòng ngủ bên phải thấy đầu Ôn Hân cúi thấp bắt đầu rên khê.

Lúc đầu vẫn Noãn Noãn chuyên tâm vẽ tranh cũng thấy cô mình bất thường, để bút sáp màu xuống, cầm cánh tay của cô, có phần sợ hãi nói: “Cô ơi, cô làm sao vậy... Cô ơi...”

“Lê Minh Thần, vợ anh sắp sinh rồi, còn nhùng nhằng với con mèo làm gì đấy!” Cách một cánh cửa, Quý Mai vỗ đùi, kêu Lê Minh Thần một tiếng, liền phóng thẳng đến phòng ngủ.

Lúc băng ca đẩy Ôn Hân vào phòng giải phẫu thì bác sĩ y tá vốn không có gì đột nhiên bị tiếng gào của người phía sau dọa sợ tới mức nghẹn ngay tại chỗ, không biết phải làm sao. Phải biết rằng, đối lại bất kỳ một người dân bình thường nào, cũng không có mấy ai chống lại được giọng hét của Lê thiếu tá, mặc dù chỉ có hai chữ —— đợi lát!

Thừa dịp bọn họ ngăn người, Lê Minh Thần đầu đầy mồ hôi ngay cả mặt cũng không thêm lau, sải vài bước tới bên cạnh Ôn Hân: “Vợ à, không có việc gì.” Vết chai trên tay của Lê Minh Thần bị súng mài cứng ngắt dùng sức nắm chặt lấy tay của Ôn Hân.

Lúc Ôn Hân nằm ở trên xe cứu thương 102 vẫn đau bụng sinh trong lòng cũng sợ hãi, cơn đau không ngừng, mỗi một người lần đầu tiên làm mẹ, mà lựa chọn phương thức sinh thường gặp mặt đứa con của mình đều tránh không được sợ hãi.

Lê Minh Thần là người thô kệch, thậm chí lúc vợ yêu sắp sinh, anh còn nhàn rỗi chơi đùa với mèo. Nhưng là một quân nhân, Lê Minh Thần cũng rất cẩn thận, trên xe 120, tay của Ôn Hân vẫn luôn bị anh nắm thật chặt, không hề buông ra. Trừ bỏ đau, trong cảm xúc của Ôn Hân còn có khẩn trương, có Lê Minh Thần ở bên, cô cảm thấy tốt hơn nhiều.

“Được rồi, được rồi, phải vào phòng giải phẫu rồi.” Đối với bác sĩ y tá, loại tình huống này cũng không phải là lần đầu tiên gặp phải, rõ ràng sinh con là chuyện tốt, lại cứ làm như là sinh lý tử biệt, một bác sĩ nữ trung niên khoảng năm mươi tuổi nhú mày.

Phụ nữ đã trưởng thành sinh con như thế nào bà nhớ rất rõ, bà đã từng nằm ở trên chiếc giường lớn kia, khi đó bà và chồng bà còn căng thẳng so với đôi vợ chồng trước mắt này không biết bao nhiêu lần đâu.

Sau khi Ôn Hân vào phòng giải phẫu được một tiếng, Ôn Linh cùng với nửa thương binh Lưu Đông đi đứng còn chưa vững lúc này được hỗ trợ nâng đến bệnh viện. Không có biện pháp, trong nhà hai bên đều không có người lớn, Noãn Noãn thì rất dễ bảo, ở nhà hàng xóm quen rồi, con khỉ nhỏ kia dường như nhét vào nhà ai cũng theo rập khuôn nhảy vọt một ngày. Nhà Lưu Đông có chút khó khăn, một mình mẹ vợ ở nhà trông con nít chắc chắn không được, vì theo Ôn Linh tới đây, Lưu Đông cố ý mời một cảnh tẩu duy nhất ở trong lữ đoàn bọn họ rút chút thời gian đến nhà trông chừng.

Làm xong toàn bộ, Lưu Đông mới yên tâm đi cùng Ôn Linh đến bệnh viện.

Khi Ôn Hân bị Lê Minh Thần ôm lên xe, thiếu chút nữa Ôn Linh trực tiếp đi theo lên xe, nhưng xe nhỏ, mình đi theo cũng chỉ là gánh nặng, nghĩ vậy, anh mới đáp ứng Quý Mai tới đón Lưu Đông. Giăng co tổng cộng một tiếng, đến bệnh viện, đôi môi Ôn Linh đã phát run, sắc mặt trắng bệch, một câu cũng không nói ra được.

Chuyện phụ nữ sinh con, Ôn Linh có bóng ma rất lớn. Năm đó khi mẹ sinh Ôn Hân, ba đang làm một ca phẫu thuật rất khó, dài đến mười tiếng mới phẫu thuật xong, khi ba Ôn rời khỏi bàn mổ, bên kia mẹ cũng nằm ở trên giường sinh trọn vẹn bảy tiếng đồng hồ.

Mặc dù trong nhà có bác sĩ lúc nào cũng động dao, nhưng khi lựa chọn giữa sinh thường và sinh mổ, thái độ của mẹ vẫn cực kỳ kiên trì, đã nhiều năm rồi, Ôn Linh vẫn nhớ lại lúc ấy vị bác sĩ kia đi ra trưng cầu ý kiến của ba nói thế này, “Vị trí không được tốt, nhưng chị dâu kiên trì sinh thường, bác sĩ Ôn làm sao bây giờ?”

Mẹ bướng bỉnh kiên trì đến cuối cùng, còn Ôn Hân cũng lấy năm đường móng tay trên tay ba làm vết tích đại giá tới thế giới này.

Khi Chu Giai Di sinh Noãn Noãn, tình huống tốt hơn mẹ rất nhiều, hai giờ, cũng có vết tích ——một đường dao nhỏ sâu trên bụng.

“Thật ra đáng người làm cha đấy.” Lưu Đông hoàn toàn không có kinh nghiệm bởi sinh nên thoải mái nhất, hồn nhiên cho rằng việc sinh em bé cũng giống như giải quyết hết một cái bánh sinh nhật cực lớn vậy, không có vấn đề kỹ thuật, chỉ có vấn đề thời gian dài hay ngắn.

“Nghiêm túc chút.” Quý Mai không khách sáo, nhéo cánh tay Lưu Đông nghiêng rằng nói: “Chưa ăn thịt heo còn chưa thấy heo chạy, người làm cha của gia đình đều phải trải qua quá trình như vậy, người nào lại giống như anh, lần đó đi chống lũ lụt, trở về lại giống như người cha có sẵn, không biết em vất vả như thế nào...”

Nói xong lời này, sắc mặt Quý Mai và Lưu Đông đồng thời có chút bất thường.

“Người cha có sẵn.”

“Được rồi được rồi, đi qua với anh ấy đi, đang ở bên kia khẩn trương loay hoay hoài kìa.” Vì tránh cho xấu hổ, Quý Mai nói một câu đuổi chồng đi.

“Ồ.” Lưu Đông gãi gãi đầu, anh chỉ biết lúc mang thai tính tình Quý Mai thực sự không tốt, có lẽ là do không ở bên cạnh cô ấy vào giai đoạn cuối cùng, cho nên cô ấy mới nổi giận, anh hiểu. Lưu Đông từ từ nhấc chân, đi qua chỗ vị thiếu tá kia.

Lại nửa tiếng qua đi, cửa phòng giải phẫu mở ra, nhưng đèn đỏ trên phòng giải phẫu vẫn sáng như cũ. Y tá vừa kéo khẩu trang vừa đi ra ngoài nói với Lê Minh Thần đứng gần cửa nhất, “Ai là người thân của bệnh nhân, bên trong có chút khó sinh, người quan trọng đi vào giúp đỡ, anh là chồng của cô ấy sao?” Y tá nói với thiếu tá đang sốt ruột ánh mắt có chút không được bình thường.

“Hả?” Mặc dù biết rõ mình đang đứng kề sát cửa phòng giải phẫu nhất, anh biết chắc không thể nghe thấy âm thanh bên trong, nhưng vừa rồi từ trong khe cửa thấp thoáng truyền ra âm thanh lọt vào tai của Lê Minh Thần, anh ngạc nhiên đứng thẳng dậy ghé sát để nghe rõ hơn, Ôn Hân đang kêu la: Đau quá! Đau quá!

Anh chưa từng nhìn thấy cảnh sinh em bé, nhưng bây giờ mọi việc đã tóm lại trong một chữ rồi.

Cho nên lỗ tai của thiếu tá Lê giống như không nghe lọt âm thanh nào nữa, miệng cô y tá khi đóng khi mở rồi cuộc đang nói gì, chỉ có trời biết đất biết...

“Nghĩ cái gì nữa, còn không mau đi vào với vợ anh đi.” Chân Lưu Đông bị thương, nhưng xem ra sức lực vẫn không bị ảnh hưởng, cánh tay dài vươn ra, đẩy một cái, Lê Minh Thần trực tiếp lao đảo tiến vào phòng giải phẫu.

Cửa tự động của phòng giải phẫu khép lại, lần này, áp lực đổ dồn trên người Ôn Linh ở ngoài cửa. Nhưng người anh trai đang ngồi này, so với thiếu tá đứng lúc nãy bình tĩnh hơn, ít nhất theo Lưu Đông thấy, trên mặt Ôn Linh không có diễn cảm thống khổ như bị mấy chục con chuột trắng nhỏ cùng nhau chạy qua người.

Trong lòng Ôn Linh cũng khẩn trương, tuy biết theo trình độ y học hiện tại, khả năng xuất hiện nguy hiểm khi sinh con là rất nhỏ, nhưng dù sao bên trong cũng là em gái ruột của anh. Trước mắt Ôn Linh không có tâm trạng sắp làm cậu, trong lòng chỉ có lo lắng cho em gái.

Lại một tiếng có vẻ vô cùng dài dằng dặc qua đi, đèn đỏ treo ở trên đỉnh đầu mọi người rất cực cũng tắt.

Cửa mở, mấy người mặc áo mỗ màu xanh nối đuôi nhau đi ra. Ôn Linh sốt ruột, Quý Mai nhìn thấy, lập tức tiến lên trước một bước, “Bác sĩ...”

“Mẹ con bình an.”

“Thật tốt quá!” Quý Mai hưng phấn nhảy vài cái, “Lần này tôi có con dâu rồi, tâm nguyện của thiếu tá cũng hoàn thành rồi. Cám ơn bác sĩ, cám ơn bác sĩ!” Ôn Linh vẫn luôn treo cao trái tim cuối cùng cũng thở ra, thừa dịp bác sĩ vẫn chưa đi, anh hỏi: “Em gái và em rể của tôi đâu? Bác sĩ?”

“Sân phụ đã trực tiếp từ thang máy đưa đến phòng bệnh rồi, còn vị kia...” Bác sĩ không tháo khẩu trang, nhưng đầu óc có chút bằng phẳng như Lưu Đông cũng có thể nhìn ra, vị bác sĩ nữ này đang cười, “Đến phòng bệnh chờ đi, chắc hẳn anh ta sắp đến rồi.” Bác sĩ đi hết, đám người Ôn Linh cũng không ở lâu. Cuối cùng nôn nóng đi qua Quý Mai mới biết vừa rồi mình có chút làm quá, từ trong tay Lưu Đông tiếp nhận xe lăn của Ôn Linh, ba người đồng thời đi đến phòng bệnh của khoa sản phụ.

Vừa rồi chuyện xảy ra gấp gáp, mọi người ai nấy đều không nhớ tới phải thông báo cho nhà họ Tả một tiếng, đi theo Ôn Linh tiến vào phòng bệnh, nhìn Ôn Hân ngủ say, lúc này mới nhớ tới nên báo cho bên kia biết, mặc dù hiện tại mẹ chồng của Ôn Hân đang ở Mỹ, nhưng theo lẽ thường vẫn phải thông báo.

Nghe điện thoại chính là Tiểu Sean. Về nước ở lại mấy tháng, tính tình của tiểu thiếu gia vẫn bình tĩnh như cũ không thay đổi, nói chuyện chậm rì rì: “Thím sinh em gái phải không? Cháu sẽ nói ọi người biết.” Sau đó, cúp điện thoại.

Quý Mai bị cúp điện thoại đầu tiên là không hiểu ra sao, ngay sau đó thì có chút tức giận, đứa trẻ hư hỏng này nha, không biết tôn trọng trưởng bối gì hết!

Vén góc chăn cho em gái xong Ôn Linh quay đầu nhìn Quý Mai nói, “Cảm ơn em, Quý Mai, hân Hân có người bạn như em là may mắn của em ấy.”

Đang bị “tiểu gia” nước Mỹ kia chọc giận gần chết, Quý Mai nghe Ôn Linh nói xong thì nén lửa giận lại, cô cũng không tiện phát tác.

“Anh khách sao cái gì chứ, lúc trước Hân Hân giúp em còn nhiều hơn thế này, hơn nữa không phải nhờ có thiếu tá, Lưu Đông nhà em không chừng còn đang ở Đại Giang Trung Quốc luyện bơi tự do rồi...”

Quý Mai vừa nói xong, Ôn Linh đột nhiên nhớ tới cái gì, “Minh Thần đâu?”

Bọn họ đến phòng bệnh đã năm phút rồi, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy ba của bé gái đâu.

Quý Mai nghiêng đầu thử nghĩ, “Không chừng là vội vã đi xem con gái trước. Có phải hay không, thiếu tá, tôi nói có đúng không...” Cô vừa mới mở miệng nói, liền nhìn thấy ngoài cửa Lê Minh Thần đang đi tới, thuận miệng hỏi.

Mới vừa thăng cấp thành công diễn cảm của Lê Minh Thần có phần quái dị, bị Quý Mai hỏi, trước là sững sốt, tiếp theo là gật gật đầu, tóm lại phản ứng có chút ngây ngốc, cùng với phản ứng nhanh nhạy, động tác quả quyết lúc trước của thiếu tá phó doanh hoàn toàn không có điểm nào giống cả.

“Anh xem, quả nhiên là vui mừng đến ngu rồi.” Quý Mai cầm ấm nước đi ra ngoài, mới vừa vào viện chuyện phải làm thật đúng là không ít.

Chuẩn bị nước xong, lại dựa vào kinh nghiệm lúc trước nằm viện của mình, sau khi Quý Mai mua từng cái về, đã là một tiếng sau. Khi cô lên lầu, vừa vặn nhìn thấy nhóm y tá nói chuyện với Tả Tuấn trước phòng hộ sinh.

Nhìn mặt bên, đề tài mấy người nói cực kỳ vui vẻ, bằng không thì kia mấy thiên sứ kia sẽ không cười đến sắp rớt cả mũi y tá như thế. Quý Mai không thích quần chuyện vớ vẩn của người khác, nhưng ở trong mắt cô, người nhà của Ôn Hân không phải là “người khác”, dám ở dưới mí mắt người được ủy thác chăm sóc là cô làm ra chuyện hư hỏng này! “Hừ hừ!” Quý Mai ở trên cánh tay làm hai động tác kéo tay áo, trực tiếp chém giết “nơi phát sinh”.

“Tả Tuấn!” Bắt đầu Quý Mai phát lực rất đủ, nhưng khi đến gần lại chuyển tiếp đột ngột, chuyển biến lớn chín mươi độ, “... Giản Lục... Hai người đã tới...” Cô bắt đầu hoài nghi ánh mắt của mình, sao lại không thấy

Tả Tuấn khom lưng làm ỏ với bà xã Giản Lục nhỉ.

Hiện tại bụng của Giản Lục đã có chút nhô ra, đang khom lưng rúc ở trong lòng Tả Tuấn, khi thấy Quý Mai, miệng vẫn không cầm được nói: “Thực nhìn không ra, anh ta có khiêu hài hước như vậy...”

Quý Mai mờ mịt chẳng hiểu gì, “anh ta” là ai mà có năng lực lớn như vậy, khiến cho đôi vợ chồng này cười nắc nẻ, ngay cả em dâu cũng không mau chóng vào thăm.

Nhưng khi đến trước cửa phòng bệnh, sau khi biết được chân tướng, Quý Mai cười đau bụng hồi lâu không dám vào phòng.

Chuyện xưa của “anh ta” đến khi Ôn Hân xuất viện, mới được mọi người hãnh diện kể lại cho cô biết.

Phụ khoa ở hiện đại, người chồng có thể vào cùng, khi đứa bé được sinh ra, người chồng hoặc là bị hạnh phúc làm cho choáng váng đầu óc, hoặc là khản trương quá độ, hoặc là trực tiếp bị dọa ngất đi cũng không hiếm lạ gì.

Nhưng sau khi tỉnh lại, ngay cả đường cũng không đi, trực tiếp quẹo ngoài cửa trượt chân —— tuyệt đối cũng chỉ có một mình thiếu tá Lê lấy bước đi nghiêm tảo bộ loanh quanh mà thôi.

Truyện cười ngã rề của Lê Minh Thần còn chưa khiến Ôn Hân cười đầy đủ, mẹ chồng Nghiêm Mỹ đã trực tiếp bay từ Mỹ trở về.

Bọn Ôn Hân chân trước vừa mới ôm “Bốn Lượng” trở về nhà họ Tả, sau lưng xe riêng của nhà đã trực tiếp đưa Nghiêm Mỹ từ sân bay đến trước biệt thự nhà họ Tả.

“Mau mau mau, mau ẹ ôm cháu ngoan của mẹ một cái!” Quăng hành lý, Nghiêm Mỹ nôn nóng vỗ vỗ tay, ẵm đứa nhỏ trong lòng Ôn Hân sang.

Ôn Hân vừa chuyển đứa nhỏ, vừa chột dạ nhỏ giọng nói với Lê Minh Thần: “Mẹ không biết Bốn Lượng là bé gái, có thể mẹ...?”

Trọng nam khinh nữ, từ xưa đã có, lại thêm Lê Minh Thần là con trai duy nhất của Lê gia, dòng dõi nếu đứt đoạn trong tay cô, Ôn Hân không dám nghĩ tới tương lai.

“Ừm, mày xinh mắt đẹp, khiến người thương...” Nghiêm Mỹ nói.

Mẹ chồng thích bộ dạng thanh tú của cháu nội... Ôn Hân nghĩ.

“Cũng không nặng, ôm rất nhẹ nhàng...” Nghiêm Mỹ tiếp tục nói.

Mẹ chồng thích bộ dáng khỏe mạnh của cháu nội, tương lai kế thừa ba và ông nội của bé, tiếp tục làm binh, tiếp tục bảo vệ quốc gia... Ôn Hân sợ hãi nghĩ.

“Ai ya, phải chăm sóc bé cho kỹ, nếu không vẫn chưa đợi lớn lên, đằng sau cái mông này không thể thiếu với tiểu tử thú kia được, hôn sự của hai đứa mẹ không quản, nhưng cháu gái của mẹ nhất định mẹ phải quản.” Nghiêm Mỹ mặt tươi như hoa, vuốt một góc tã lót, nói với bé: “Niếp Niếp, bà là bà nội.”

Cả người Ôn Hân đều nằm trong giai đoạn chết máy.

Thiếu tá Lê cười xấu xa, “Quên nói cho em biết, mẹ anh từ nhỏ đã cảm thấy anh rất nghịch, đồ đạc trong nhà cơ bản không có một thứ nguyên vẹn, hơn nữa đều là do anh làm ra, cho nên, bà ấy giống anh, không thích con trai, chỉ thích con gái.” Anh ôm vợ nhỏ giọng nói.

“Đúng rồi, đã nghĩ ra tên cho bé chưa?” Mặc tã lót cho cục cưng xong, Nghiêm Mỹ ngẩng đầu nhìn hai vợ chồng Lê Minh Thần.

Mặt Lê Minh Thần không đổi sắc, “Đại danh chờ mẹ đặt, chỉ gọi nữ danh trước.”

Con trai cung kính như vậy, trong lòng Nghiêm Mỹ thật sự vui mừng, bà không thèm quản cái gì mà cười quá lớn dễ dàng sinh ra nếp nhăn nơi khoé mắt gì gì đó, ôm cục cưng hỏi, “Nữ danh tên là gì?”

“Bốn Lượng.” Mặt của Lê thiếu tá không đổi sắc, trên mặt Ôn Hân phát sốt, Tả Tuấn cười ung dung, Giản Lục ôm bụng cố nén cười khá vất vả. Trong phòng khách to như thế, chỉ có một mình Nghiêm Mỹ tức giận.

“Người nào đặt! Tên này là gì vậy!”

Ba đương sự liên quan đều tránh né không nói chuyện, chỉ có một mình Giản Lục mở miệng nói.

“Mẹ, chuyện là như vậy...”

Sau khi đứa bé ổn định được đưa đến bên người Ôn Hân, mấy người lớn thương lượng đặt tên nữ danh cho cục cưng trước.

Lệ Minh Thần là ba, nhiệm vụ đặt tên này là bụng làm dạ chịu, nhưng để ột người sống vật lộn trong quân doanh, cả ngày cùng một đám không phải gọi là Vương Ngũ thì kêu là Mã Lục đặt một cái tên trôi chảy lại thú vị, thật sự rất khó, vì thế thiếu tá nghĩ... “Thiên Kim, đây là Thiên Kim bảo bối của ba.” Thừa dịp cục cưng ngủ, thiếu tá Lệ hôn trộm trên mặt con gái một cái.

Nghe nữ danh ác tục do Lệ Minh Thần đặt khiến Ôn Hân nhú mày trực tiếp đẩy thiếu tá Lệ trên mặt con gái ra.

“So với tên Thiên Kim còn không bằng gọi là Bốn Lượng. Một là Tứ Lượng Bạt Thiên Cân, hai là bé vừa vặn là năm cân bốn lượng.” Giản Lục vừa thuật lại tình hình ngày đó, vừa chỉ chỉ Tả Tuấn, “Là chủ ý của anh ấy.”

Nghiêm Mỹ tức giận, “Sao các con không dứt khoát gọi nó là Năm Cân cho rồi...”

Nhìn Nghiêm Mỹ trước mắt, Lệ Minh Thần chỉ chỉ Ôn Hân đang trốn sau lưng anh, “Cô ấy nói như vậy.”

Nghe một đám hậu bối đưa ra các nữ danh không thể tin nổi, cuối cùng Nghiêm Mỹ cũng miễn cưỡng tiếp nhận cái tên “Bốn Lượng”, bởi vì bà thật sự không muốn cháu gái làm “Thiên Kim” hết ăn lại nằm, hoặc là một công nhân “Năm cân” chịu khổ.

Tên xấu thì dễ nuôi, bà chỉ có thể an ủi bản thân như vậy.

Mẹ chồng không để ý đến Bốn Lượng là bé gái khiến Ôn Hân thật vui vẻ, nhưng ngoài vui vẻ, Ôn Hân cũng đang rầu rĩ một chuyện —— Thủy Quả không trở về với Nghiêm Mỹ.

Nghe mẹ chồng nói, Thủy Quả đang chuẩn bị cho kì thi của đại học Harvard, nếu thuận lợi, sáu tháng cuối năm con bé sẽ có bằng thạc sĩ Havard rồi.

Ôn Hân không dám nói cho anh trai biết, sợ anh ấy thương tâm.

Nhà họ Ôn, ngày thứ năm sau khi Ôn Hân xuất viện, Ôn Linh bận việc ở trong phòng bếp nhớ lại cuộc điện thoại ban nãy của em gái, cho dù cô không nói, anh còn không nghĩ ra sao?

Thương tâm?

Ít nhiều cũng có, có lẽ có rất nhiều... Cánh cửa siêu thị đóng một nửa ‘ken két’ lặng lẽ vang lên. Bước mấy bước vào trong, người nọ đang ở trong phòng bếp bận việc, bóng lưng vẫn không tính là mạnh mẽ khiến cho cô kiên định. Chỉ khác ở chiều cao, một tay anh chống gậy “đứng lên” ...

Hai mắt ẩm ướt, cô từ từ đi qua, vươn hai tay ra từ phía sau ôm lấy hông của anh, “Ôn Linh, em đã trở về...”

Một năm trôi qua, lại là mùa hoa nở.

56. Chương 56: Chiến Trường Tình Yêu (4)

Nhớ nhưng là gì?

Nhớ nhưng là chỉ mới đi qua N cái nháy mắt, lần thứ N+1 đã nhớ người kia đến nhếch môi cười.

Nhớ nhưng là gì?

Nhớ nhưng là trong khoảng khắc chỉ cần đưa nôi đồ ăn ra, tay lúc nào cũng vươn đến một bên muốn ngăn cản từ lúc nào không hay.

Nhớ nhưng là gì?

Nhớ nhưng chính là khi đôi bàn tay nhỏ nhắn ôm lấy thì đầu óc lập tức trống rỗng không xác định được Đông Tây...

Ôn Linh không thể không thừa nhận, anh nhớ cô, anh nhớ Tả Dữu.

Ôn Linh nhớ Tả Dữu.

Trong lúc đứng xào rau, chân giả cần vào thịt khiến anh đau đớn. Nhưng giờ phút này, toàn bộ giác quan của Ôn Linh, bao gồm xúc giác, thính giác, khứu giác, thị giác đều đồng loạt ngừng hoạt động.

Cái đĩa ‘keng’ một tiếng rơi xuống bếp ga, âm thanh chói tai. Tay của Ôn Linh để trong khoảng không nâng lên hạ xuống, nâng lên lại hạ xuống, mấy lần trắc trở nhưng vẫn không dám nắm lấy bàn tay đang vòng ngang hông mình.

“Em nhớ anh, anh có nhớ em không?” Tả Dữu là một cô gái tốt, mặc dù cô không thích cảm giác mình luôn là phía chủ động, nhưng đối mặt với Ôn Linh như vậy, cô nguyện ý tự mình bước thêm nhiều bước nữa.

Bàn tay nhỏ bé ấm áp bao quanh mình, đột nhiên Ôn Linh tìm lại được cảm giác rung động đã vứt bỏ từ lâu. Chính mình cảm thấy như sắp sốt đến nơi, Ôn Linh nhẹ gật đầu, “Nhớ.”

Cái ôm nhẹ chợt trở nên chặt hơn, Tả Dữu không khống chế được cảm xúc, vùi mặt sau lưng Ôn Linh, “Em biết anh không thể không có cảm giác với em mà, em biết không phải chỉ một bên tình nguyện mà...”

“Đơn phương” là hai chữ đơn giản mà Nghiêm Mỹ lặp đi lặp lại để khuyên nhủ cô, nghĩ vẫn chưa đủ Nghiêm Mỹ còn nói thêm một câu: “Cái chủng loại kia mà cũng dám thích con sao, cậu ta xứng với con sao?”

“Em mặc kệ người khác nói chúng ta không xứng đôi, chân anh như thế nào cũng không quan trọng, em thích anh... anh cũng thích em! Hai người đều có người kia trong lòng thì sẽ hạnh phúc, cho nên dù bọn họ có nói gì đi chăng nữa, em cũng mặc kệ!”

Không nhìn thấy thái độ của cô lúc nói chuyện, nhưng lời thề son sắt lại khiến người khác rung động.

Quả thật Tả Dữu rất kiên định, nhưng lần kiên định này không hoàn toàn đến từ bản thân cô, mẹ nói: “Con nói con thích cậu ta, thương cậu ta, nhưng cậu ta yêu con sao! Nếu không phải như vậy thì mọi chuyện sẽ chẳng đi đến đâu đâu!” Trước đây cô không rõ, không biết Ôn Linh có thích cô không, nhưng bây giờ ôm anh, cuối cùng Tả Dữu cũng cảm nhận được mình đang ôm tình yêu, ôm hạnh phúc.

“Ôn Linh, cả đời này em sẽ không rời xa anh, mặc ẹ phản đối như thế nào, em cũng sẽ không thay đổi!”

Sự kiên định của Tả Dữu đem lý trí lạc lối đã lâu của Ôn Linh quay trở lại, anh nhẹ đẩy tay Tả Dữu ra, hỏi: “Không phải nói muốn ra nước ngoài học sao? Sao còn về đây?”

Xác định được tâm ý của Ôn Linh khiến Tả Dữu vui vẻ không phát hiện ra được sự khác thường của anh, liền buông lỏng tay: “Ai ya, nói thế nào bây giờ, ngồi máy bay lâu như vậy, trong bụng em chẳng còn chút gì rồi, hôm nay anh làm gì vậy? Ồi chào, là thịt kho tàu sao, em có lộc ăn rồi!” Nhìn Tả Dữu như đứa bé vui mừng xoa tay đi ra bàn ăn, Ôn Linh thật sự muốn có người cho anh dừng khí, muốn mình không hèn nhát, muốn mình dũng cảm vươn tay ôm lấy cô gái này — cô gái tốt, Tả Dữu.

Tả Dữu đặt cái đĩa xuống mới phát hiện Ôn Linh không đi cùng, trở lại nhìn, thì phát hiện anh đang chống tay bước từng bước ra ngoài.

Lúc này Tả Dữu mới ý thức được, Ôn Linh đang đeo chân giả bước đi.

Hít hít mũi, Tả Dữu bước mấy bước đến bên cạnh để anh vịn: “Lúc trước đi hỏi bác sĩ, không phải đã nói là từ từ rồi sao? Anh mang cái này được bao lâu rồi?”

“Từ lúc ngủ dậy cho đến bây giờ.” Ôn Linh cười, nụ cười dịu dàng vô cùng, so với noãn ngọc càng khiến nội tâm Tả Dữu cảm thấy mềm mại hơn. Cô tin chắc, nguyên nhân khiến Ôn Linh từ lúc từ chối đeo chân giả cho đến bây giờ kiên trì là vì... cô. Phát hiện ra điều này khiến Tả Dữu đang thấp thỏm trong lòng đột nhiên như có pháo nổ, bùm bùm bùm. Cô chỉ kém không đẩy ngã Ôn Linh mà thôi.

Tả Dữu ho nhẹ hai tiếng, che giấu khuôn mặt đỏ ửng, xoay mặt nhìn thức ăn trên bàn, “Sao hôm nay lại làm những món ăn khó như thế này, đã rán lại còn kho.... Không phải biết trước hôm nay em về mới làm cho em đấy chứ?” Tả tiểu thư tưởng tượng.

“Ha ha.” Ôn Linh cười khê, đưa tay ra sờ đầu cô, “Con nhóc Tiểu Ôn nói anh ngược đãi nó, không cho nó ăn thịt nhiều ngày, cho nên...”

Nói đến Tiểu Ôn, Tả Dữu liền thả lỏng, “Anh cũng thế, con bé muốn ăn thì nên nấu cho nó ăn, con bé đang tuổi lớn mà.”

“Không có tâm trạng gì...” Tìm kiếm nguyên nhân không có tâm trạng khiến Tả tiểu thư ngượng ngùng muốn đi tìm góc tường đào hố.

Lần này cô về nước là đúng rồi.

Đã hơn mười hai giờ mà Tiểu Ôn đi chơi vẫn chưa về, Tả Dữu đói quá không còn hơi sức, anh vào bếp bê một cái đĩa ra đựng đồ ăn anh làm cho Tiểu Ôn, dù sao cũng làm nhiều, con gái ăn ít đi một chút, ít phát triển chiều ngang càng khỏe mạnh.

Bạn nhỏ Tiểu Ôn đột nhiên chạy vào lúc ba đang giờ trưa, khuôn mặt dính đầy bùn đất đầy vẻ hoang mang rối loạn, “Ba, ba, ba mau xem đi, mau xem đi...” Ngón tay mập mập chỉ ra bên ngoài cửa, xem ra cô nhóc đang rất kích động.

“Sao vậy Tiểu Ôn?” Tả Dữu ngồi trong góc đứng dậy.

“(o)! Cô về rồi! Cô cũng đi ra xem với con đi! Nhanh, mau lên!”

Chuyện gì khiến cô bạn nhỏ Ôn Noãn gặp họa như cơm bữa lại sợ hãi đến vậy, hai người lớn liếc nhìn nhau rồi đi theo cô nhóc ra ngoài.

Chờ đến khi ra khỏi cánh cửa siêu thị 24h Ôn Noãn, Ôn Linh nhúc nhủ xoa thái dương, đầu tiên Tả Dữu sững sờ, sau đó cười đến giữa tới giữa lui: “Tiểu Tiền à, xem ra nó không chỉ tham tiền, mà còn là một ngự phu cừ khôi đấy, con mèo nhỏ ra ngoài đi bộ một vòng, không chỉ mang một ổ mèo con, mà cả mèo ba cũng đưa về luôn...” Bụng Tả Dữu đã bắt đầu bị nội thương.

Tiểu Tiền giống như hiểu được lời nói của Tả Dữu, nghiêng đầu meo meo cúi xuống, sau đó giờ móng vuốt lên chụp loạn đám mèo đực xung quanh.

Không biết Tiểu Tiền quyến rũ được một con mèo Ba Tư đực ở đâu, nó đang lè lưỡi tựa như lấy lòng Tiểu Tiền, một con khác đang giờ chân ra như muốn ngăn con mèo xảo quyết kia lại.

“Có phải Tiểu Tiền là do Hoàng Thế Nhân đầu thai xuống hay không, vợ vet của cải còn không nói, lại có thể trắng trợn cướp đoạt con nhà lạnh nữa!”

Ôn Linh đi đứng không tiện, Tả Dữu xuống bậc thang cùng Tiểu Ôn đưa mấy con mèo con mới sinh được mấy ngày vào, nhìn mèo con mắt đã mở ra, vừa đi vừa nói chuyện với Ôn Linh: “Có phải Tiểu Tiền sợ nhà chúng ta không nuôi được cả nhà nó, cho nên mới tiền trầm hậu tấu.... Con mèo này đúng là gian...” Tả Dữu vừa cười, vừa nhìn về mặt bó tay của Ôn Linh, trong đầu chợt nhớ lại một chuyện.

Trong nhà đột nhiên có thêm hơn sáu thành viên mới, cuối cùng cũng có chuyện để Tiểu Ôn thoát khỏi cảm xúc chưa dứt bỏ được khi Mao Mao rời đi. Vừa đúng lúc Tả Dữu đi đứng tốt ở đây, con bé kéo thẳng Tả Dữu đến chợ bán thức ăn, mục tiêu chính là quán cá.

Cho dù Ôn Linh và Tả Dữu đều cố gắng giải thích cho Noãn Noãn nghe mèo nhỏ đang uống sữa mẹ, hoàn toàn không biết ăn cá, nhưng cô nhóc vẫn rất quật cường, nhất định đòi đi. Đi thì đi thôi, cùng lắm thì mua về làm cho người ăn. Bị bàn tay mập mập lôi kéo ra khỏi cửa, Tả Dữu liền ôm theo suy nghĩ này.

Đến chợ bán thức ăn, Tiểu Ôn đi đầu rất ra dáng chọn cá: “Bơi chậm như vậy, nhìn là biết chết nhanh rồi...” Một lát kéo tay Tả Dữu chỉ chỗ, “Cô ơi, con không muốn con kia, mập như vậy, vừa nhìn là biết ăn tăng trọng rồi...”

Lời nhận xét của chị lớn nhà họ Ôn đủ khiến cho cả dãy hàng cá mặt mũi đen xì lại.

Đến quán cuối cùng, Tiểu Ôn cũng không chọn được con cá nào cả, cô nhóc rất uất ức, “Cô ơi, sao cá ở đây đều không ngon vậy?” Mí mắt của Tả Dữu chỉ trực nháy ra, bây giờ cá đều như vậy hết, chỉ là mắt chọn cá của cô nhóc quá cao thôi.

Nhưng cô cũng không dám thể hiện ra mặt, cúi người xuống xoa xoa đầu Ôn Noãn: “Nếu không thì hôm nay cứ cho chúng nó uống sữa trước đi, hôm nào chúng ta về đây mua cá sau, bởi phải nhanh, thân phải mảnh mai, được không?”

Ôn Noãn đang uất ức chớp chớp mắt, suy nghĩ một hồi đáp: “Vây cũng được, nhưng cô nhớ là nhất định phải đưa Tiểu Ôn đi đấy, đừng út nói, nếu lúc sinh em gái mà cô ăn cá, thì dinh dưỡng sẽ cho em gái. Mèo con không biết ăn cá, thì Tiểu Tiền ăn là được.”

Logic của cô nhóc đúng là không giống bình thường, cũng biết thế này thế kia rồi. Tả Dữu cười, nói tốt.

Nói đến chị dâu, Tả Dữu nhớ đến một chuyện, “Noãn Noãn, chuyện cô về đây trước hết con đừng nói với đừng út, biết không?”

“Tại sao ạ?” Ôn Noãn đang đứng trước cửa chung cư mân mê ngón tay không hiểu, “Vây thì nói với cô út được không?”

“Cũng không được.” Nói cho chị dâu, anh trai không biết mới là lạ đấy. Nhấn mạnh liên tục với Tiểu Ôn, cuối cùng Tả Dữu cũng đưa con bé về nhà.

Đứa bé vốn không thích ngủ sớm, cộng thêm bây giờ còn có thêm cả mèo con nhí nhí nha nha cả ngày, Tiểu Ôn sớm đã thay áo ngủ vẫn bò dậy mấy lần để đi nhìn trộm bọn chúng. Cuối cùng Tả Dữu cũng dỗ được con bé ngủ, nhưng mình thì không ngủ được, lại qua nửa giờ, xác nhận tiếng ngáy của Tiểu Ôn đã đều rồi, Tả Dữu thư thả bò xuống giường.

Cô muốn đi làm một chuyện, suy nghĩ một chút không khẩn trương cũng không được, nhưng nếu không làm vậy, đoán chừng mẹ sẽ không đồng ý chuyện của cô với Ôn Linh, đứng trước cửa phòng ngủ của Ôn Linh, hô hấp của cô gái hai mươi tuổi liền gấp gáp.

Cửa phòng ngủ Ôn Linh không khóa, Tả Dữu chỉ đẩy nhẹ cửa đã mở ra. Gần một chút, thì ra người không ngủ được không phải chỉ có mình cô.

Đèn ngủ đầu giường Ôn Linh sáng rõ, mang theo ánh đèn ấm áp, Ôn Linh đang xem thứ gì đó. Nghe thấy tiếng động, anh ngẩng đầu nhìn cô gái đỏ mặt bước vào.

Nhìn Tả Dữu qua ánh đèn, ánh sáng chiếu lên người cô nhỏ như sợi lông, tóc Tả Dữu không buộc lại, buông xõa sau vai, xóc xếch nhưng lại mỹ lệ động lòng người, Ôn Linh mất hồn trong nháy mắt, chờ đến khi lấy lại được tinh thần, Tả Dữu đã đi đến bên giường anh, nhìn anh chằm chằm.

“Anh Ôn, em thích anh, em muốn ở đây cùng anh, em đang nói rất nghiêm túc...” Thấy sắc mặt Ôn Linh thay đổi, Tả Dữu nhấn mạnh từ ‘rất’.

Ôn Linh vẫn không lên tiếng.

Tả Dữu có chút nhụt chí, cô cúi đầu, tóc dài rũ xuống, che hết mặt khiến Ôn Linh không thấy được nét mặt của cô, nhưng giọng nói của cô như đưa đám: “Em cảm thấy anh thích em, muốn ở cùng em, nhưng có phải em đã suy nghĩ quá nhiều rồi không?”

Vì tình yêu, phụ nữ có thể không quan tâm dưới chân mình đạp bao nhiêu căn phòng; vì tình yêu, phụ nữ có thể không quan tâm mình sẽ ở góc xó xỉnh nào của thành phố, làm bà chủ siêu thị, mỗi ngày cả thể giúp chồng tàn tật xử lý chuyện cửa hàng, chăm sóc nhà cửa; vì tình yêu, phụ nữ có thể đứng đối lập với ba mẹ, thậm chí cả gia đình mình.

Tả Dữu vì tình yêu, cái gì cũng chịu làm, nhưng cô chưa từng nghe đối phương nói “Anh thích em”, đối với trận chiến tình yêu tự mình chiến đấu, cô cảm thấy thật mê mang.

Đầu ngón tay bị nâng lên, cả người Tả Dữu run lên, ý nghĩ mơ hồ khiến cô phải xoa xoa lỗ tai của mình, xác nhận xem có phải mình đã nghe nhầm hay không, Ôn Linh nói: “Em là cô gái tốt, tốt đến mức anh không muốn yêu cũng không được...”

Thiếu đi chân chống đỡ, Ôn Linh thổ lộ lời yêu chậm đi rất nhiều, dù nghe không rõ, nhưng Tả Dữu biết, lời nói của anh hôm nay, nhất định là thật lòng.

“Có thật không... Có thật không!” Tả Dữu ngửa mặt lên, nhìn mắt đã ướt nước của cô, tâm tình rối rắm một ngày của anh cuối cùng cũng có thể dẹp yên, thay vì đứng từ xa nhìn cô khó chịu, mình cũng khó chịu, không bằng hai người cùng nhau đối mặt với những khó khăn kia. “Đừng khóc, thật đấy. Anh thích một cô gái ngốc tên là Tả Dữu, rõ ràng cô ấy có nhiều lựa chọn tốt hơn, nhưng vẫn cố tình chọn một người tàn phế thế này. Một cô gái tốt như vậy, sao anh có thể không thích chứ.”

Lời nói của Ôn Linh khiến Tả Dữu cười rộ lập tức nhào vào lòng anh, “Nói hay lắm, không cho ăn vạ, phải thích, sẽ phải yêu em cả đời, nếu như đối ý...” Tả Dữu nằm trong ngực Ôn Linh, cuối cùng nhìn anh chăm chăm, “Nếu như đối ý, cẩn thận em sẽ cắn miệng anh thành hai miếng lập xương đấy.”

Nói xong, Tả tiểu thư véo lên người Ôn Linh.

Ôn Linh ở trên miệng dò xét, cùng mong đợi, đầu ngón tay hồng lên, “Miệng thật độc ác mà...” Có Tả Dữu trong cuộc sống này, Ôn Linh đã biết cười trở lại.

“Nếu không độc ác anh có thể đi theo em không?” Tả tiểu thư bày ra bộ dạng thổ phỉ trắng trợn cướp đoạt nhú mày với anh.

“Nhưng còn bác gái...” Thật sự không tốt lắm. Nếu đã quyết định đến việc ở cùng nhau, Ôn Linh sẽ phải suy tính đến con đường tương lai của hai người.

Tả Dữu đỏ mặt, “Em có một cách...” Cô hơi ngửa đầu, dán sát vào tai Ôn Linh nhỏ giọng nói một câu.

Lúc ban đầu Ôn Linh còn chưa nghe rõ, đợi cô nói đến lần thứ hai, thì anh đã nghe rõ ràng, sắc mặt cũng thay đổi.

“Không được, anh sẽ phụ trách tất cả với em, đi ngủ lại đi!”

Tốn một khoảng thời gian để đuổi Tả Dữu ra khỏi phòng, Ôn Linh nhìn chăm chăm tấm lịch cũ treo trên cửa, mặt từ đen dần chuyển sang đỏ, “Tiểu nha đầu này, có biết nấu cơm chín có nghĩa là gì không vậy, nói lung tung...” Anh lật người, trong lòng đột nhiên như có điều gì đó khuấy động mãi khiến anh không tài nào ngủ được. Cả đêm mất ngủ.

Hai người lớn giằng co cả đêm trong phòng không ngủ, cho nên người bò dậy sớm nhất chơi với mèo con cũng chỉ có một mình Tiểu Ôn.

Mười giờ sáng, Tả Dữu mới miễn cưỡng kéo người rời khỏi giường, lúc đứng lên thì đầu óc choáng váng, ngoài cửa phòng, Tiểu Ôn đang nói chuyện với ai đó, Tả Dữu mơ mơ màng màng nghe được mấy câu, đầu óc liền lập tức tỉnh táo.

“Noãn Noãn...” Đợi cô không mang dép chạy ra ngoài thì đã không kịp rồi.

Bạn nhỏ Ôn Noãn thật thà hồn nhiên, cho nên chuyện không cần nói sẽ không nói, nhưng cô hỏi cái gì thì bé sẽ nói cái đấy.

Chuyện thứ nhất trong sáng sớm hôm nay, khi cô nhóc gọi điện cho Ôn Hân, báo tin tức tốt về đội ngũ được mở rộng của Tiểu Tiên, mặt mày đang hơn hớn thì đột nhiên Ôn Hân dội cho cô nhóc một gáo nước lạnh, “Ba phải chăm sóc con, làm gì còn tinh lực để mà nuôi bảy con mèo nữa, chờ một thời gian nữa cô về sẽ đưa mèo con của con đi.” Ôn Hân nửa thật nửa giả nói một câu khiến Tiểu Ôn cuống lên.

“Sẽ không đâu, cô Tả Dữu cũng ở đây giúp ba với con nuôi mèo con mà.”

Đây chính là cuộc gọi điện thứ nhất buổi sáng hôm nay, thời gian là tám giờ sáng, người gọi... Ôn Noãn, người nghe.... Ôn Hân.

Hai giờ trôi qua, cô nhóc không hiểu vì sao lại có cuộc điện thoại này, hơn mười giờ sáng, người gọi... Nghiêm Mỹ, người nghe... cô nhóc Ôn Noãn.

Noãn Noãn ồ một tiếng, cúp điện thoại, uất ức nhìn xem cô Tả Dữu có nổi giận hay không, “Cô ơi, không phải con cố ý đâu, cô nói con không được nói cho bà nội Nghiêm, không nói cho đương út cùng với cô, nhưng

con không cần thận nói cho cô biết. Vì sao bà nội Nghiêm biết, con không biết, không phải là con...” Tính tình Ôn Noãn tùy tiện, công phu bắt chước chỉ có hơn chứ không có kém. Nhưng con bé vốn thông minh, hình như hôm nay mình đã gây họa cho cô Tả Dữu rồi, mà có vẻ như là họa không nhỏ nữa.

“Có phải mẹ cô sắp đến đây không?” Dù cô có tức thì cũng không mất trí đến mức phát hỏa trên người một đứa bé, Tả Dữu hỏi Ôn Noãn.

“Bà nội Nghiêm nói muốn con trông cô, không được cho cô đi...” Ôn Noãn kéo vạt áo, cúi đầu.

“Vậy con nói sao?” Tả Dữu không biết nói gì khi gặp mẹ mình cả, vẻ mặt cô đau khổ, vừa nghĩ bước tiếp theo nên làm thế nào, một bên như vô ý hỏi Ôn Noãn, “Vậy con đáp sao?”

“Con nhớ đến chuyện cô nói không thể cho người khác biết chuyện cô ở đây, thế là con sợ quá, đập máy luôn.”

Nhiều năm về sau, Ôn Noãn kể lại chuyện này cho cô và đương thì Ôn Hân không tự chủ mà nhìn thiếu tá một cái, sâu xa nói: “Đây là cháu gái ruột của em sao, làm sao lại giống như cháu ruột của anh vậy, ngay cả hàng động đập điện thoại ngày thơ cũng di truyền.” Thiếu tá bị trúng đạn.

Trước tiên không nói đến những chuyện xảy ra sau này nữa, hiện tại Tả Dữu đã chảy hết cả mồ hôi hột. Cô không sợ cái gì, chỉ sợ mẹ mình ngăn cản cô ở chung với Ôn Lĩnh, ngộ nhớ bà dọa cắt cổ tay thì cô và Ôn Lĩnh thực sự không thể nào rồi.

“Không sao hết, một lát nữa bác gái đến, anh sẽ nói chuyện.” Không biết Ôn Lĩnh đã đứng sau hai người bao nhiêu lâu lên tiếng.

Tả Dữu đang mong đợi nhìn anh, giọng nói của Nghiêm Mỹ cùng với di hình huyền ảo giống như trong Harry Potter trắng xanh sáng chói ở phía sau lưng cô, “Cậu muốn nói gì với tôi? Cậu có thể nói gì đây? Nói cậu sẽ cho Tả Dữu hạnh phúc sao? Cậu lấy cái gì để cho, cậu nói cho tôi biết đi. Cái cửa hàng này sao? Còn những thứ khác là gì?” Lúc Nghiêm Mỹ nói những lời này, mắt bà nhìn lướt qua đuôi của Ôn Lĩnh.

Có lúc, muốn tổn thương một người, chỉ một ánh mắt như vậy là đủ rồi.

“Mẹ, mẹ thật quá đáng, con yêu Ôn Lĩnh, anh ấy cũng yêu con, hai người yêu nhau thì có lỗi gì chứ? Bởi vì anh ấy không có tiền, không có chân, nên cũng không có quyền hạnh phúc sao? Nhiều người tàn tật như vậy, nhưng cuộc sống của họ không phải vẫn luôn hạnh phúc đấy sao!”

Mặt của Thủy Quả đỏ lên, trong mắt đầy nước, nếu đổi lại người khác, cũng không dễ dàng tha thứ cho người đã sỉ nhục người mình yêu, cho dù là mẹ đẻ cũng không được.

“Người khác không quản được, nhưng con là con gái của mẹ, mẹ sẽ quản con!” Nghiêm Mỹ ngoắc tay ra sau lưng, mấy người bảo vệ nhà họ Tả nối đuôi nhau bước vào, “Đưa cô chủ ra xe!”

Nghiêm Mỹ xoay người nói với Ôn Lĩnh, “Nếu anh muốn chứng minh mình có thể cho con bé hạnh phúc, vậy thì chạy đến trước khi lên xe, tôi sẽ đồng ý với các người.” Chuyện của con gái không giống Lệ Minh Thần, Ôn Lĩnh là người què, đã ly dị, còn có một con, dù thế nào bà cũng không thể tiếp nhận.

Tả Dữu vừa đá vừa đập rất nhanh đã bị mấy người đàn ông khỏe mạnh đưa ra, Nghiêm Mỹ nói xong câu này cũng xoay người đi theo.

Ôn Noãn đã sớm bị dọa sợ đến không chịu được mà òa khóc lên, con bé không hiểu mọi chuyện, nhưng vẫn rất sợ, “Ba, cô bị đưa đi rồi.”

Sắc mặt Ôn Lĩnh hơi trắng, cắn môi dưới, nửa giây sau liền nói với Tiểu Ôn một câu, “Noãn Noãn ngoan ngoan ở nhà nhé.” Nói xong liền chống gậy đi ra ngoài.

Ôn Lĩnh đến cửa siêu thị, hai chiếc xe màu đen dừng cách đó năm bước chân đã đóng sập cửa lại.

Nhìn ba bậc thang ngắn ngắn dưới chân, Ôn Lĩnh tiếp tục cắn răng, bước xuống dưới.

Chờ đến khi anh xuống bậc thang, xe đã đi được hơn mười mét.

Ôn Noãn nhìn chiếc xe đã đi càng xa, bé gọi ba, “Ba cố gắng lên, cô sắp đi rồi!”

Chuyện của người lớn cô nhóc không hiểu, nhưng cô nhóc biết nếu cô Tả Dữu đi, ba sẽ không vui.

Ôn Lĩnh giống như không nghe thấy, tiếp tục gian nan bước từng bước về phía trước.

Thấy xe chỉ còn mấy mét nữa là ra khỏi khu trung cư, nhưng Ôn Lĩnh mới chỉ đi xa khỏi siêu thị mười mét.

Tả Dữu không nghe thấy, một người đàn ông vừa cúi đầu nhỏ giọng lẩm bẩm, “Anh yêu em, Tả Dữu.”, vừa giống như chiến tranh với mình đi về phía trước.

Anh đang nhắm mắt không muốn nhìn cảnh cô rời đi thì đột nhiên cửa chung cư chọt ồ ào hẳn lên.

“Có người nhảy ra khỏi xe!”

“Ôi chào!”

Ôn Lĩnh mãnh liệt mở mắt ra, mặc dù đứng cách xa, nhưng anh biết, đó là Tả Dữu, là Dữu Tử của anh, là Thủy Quả của anh... Là Dữu Tử lúc nào cũng không đợi được mà ăn vụng thịt trong nồi, là Tả Dữu sợ béo nhưng lại sợ anh biết nên chỉ dám len lén bỏ mỡ đi, nhưng những điều đó không thể che giấu được tình yêu của anh với cô gái tốt ấy — Dữu Tử.

Chân Ôn Lĩnh mềm nhũn, ngã thẳng xuống đất.

Bên cạnh Ôn Lĩnh, có rất nhiều hàng xóm đang đứng nhìn, thấy anh ngã thì vội vàng đi lên đỡ. Ôn ào lộn xộn muốn đưa anh về nhà.

Ôn Lĩnh chỉ nói một câu, “Tôi muốn đến đó...”

Đó... là chỗ có Tả Dữu.

May mà đi ở trong khu chung cư nên tốc độ xe không nhanh. Nhưng chờ đến khi Ôn Lĩnh đi đến bên cạnh, nhìn đầu gối cánh tay, thậm chí cả đầu cũng có máu của Tả Dữu khiến anh vẫn không kìm được nước mắt.

Tả Dữu vẫn có ý thức không muốn Nghiêm Mỹ đụng vào mình, cách một đám bảo vệ áo đen, Tả Dữu dùng hết sức, nâng tay lên về phía Ôn Lĩnh, “Em muốn mình tàn phế, như thế sẽ không có ai cảm thấy chúng ta không xứng đôi nữa. Chúng ta có thể ở chung một chỗ.”

“Em không sao anh cũng sẽ đến với em, cho dù em thế nào, chúng ta cũng sẽ ở cùng nhau...”

Ở chung một chỗ, ở chung một chỗ...

Hoàn Chính Văn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-nghe-loi-vay-moi-xuong-giuong>